ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 907

Ἡ ἀρετὴ νικᾶ τὴν κακία

Τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴ συγκρατήση ἀπὸ τὸν κατήφορό της...

ΤΙ χρειάζονται οἱ μάρτυρες, ὅταν μάρτυρας κατηγορίας τοῦ ἑαυτοῦ της εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια; Ἀμείλικτη στὸ «κατηγορῶ» της. Καὶ δὲν ψάχνει νὰ βρῆ ἐλαφρυντικά, δὲν ἐπιρρίπτει εὐθύνες στὴν κοινωνία, στοὺς γονεῖς της, στὴν πίεσι ὑλικῶν ἀναγκῶν. Τίποτ' ἀπ' αὐτά. Ἔκανε ὅ,τι ἔκανε γιατὶ τὸ θέλησε ἡ ἴδια. Λαμπρὲς ἦταν οἱ συνθῆκες μὲ τὶς ὁποῖες μεγάλωσε. Ἄνετη ζωὴ μὲ τὰ χάδια, μὲ τὶς σπουδές, μὲ τὰ ταξίδια της. Διακεκριμένος ἄνθρωπος ὁ πατέρας, ἄψογη ἡ μητέρα, περίφημη οἰκοδέσποινα ἡ ἄλλη της ἀδελφή, δημιούργησε οἰκογένεια ποὺ ὅλοι τὴν καμαρώνουν. Ἀπὸ ποιὸν πῆρε αὐτὴ καὶ βγῆκε τόσο σκάρτη; Ἕνας σατανᾶς μέσα της δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ἡσυχάση. Θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, ἀλλὰ καὶ φύσι ἀνήσυχη. Δὲν τῆς εἶναι ἀρκετὲς οἱ αἰσθησιακὲς ἱκανοποιήσεις. Θέλει καὶ τὴ συχνὴ ἀλλαγή, θέλει τὴν περιπέτεια, θέλει νέες γνωριμίες, νέες πηγὲς γιὰ νὰ πλουτίζη τὴν πεῖρα της.

Ἄρχισε ἀπὸ τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ Γυμνασίου, στὰ σαρανταδύο της βρίσκεται τώρα καὶ δὲν καταθέτει τὰ ὅπλα. Βρίσκει μάλιστα, ὅτι ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, τόσο ζωηρεύει τὸ πάθος της.

Σκάνδαλο δημιούργησε στὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἀπέβαλαν. Ἄρον ἄρον τὴν πάντρεψαν μ' ἕνα παιδάκι ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ ναυτικὸ καὶ ποὺ ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο γεννήθηκε τέσσερες μῆνες μετὰ τὸ γάμο. Ὁ καλὸς Θεὸς τὸ λυπήθηκε καὶ τὸ πῆρε κοντά του. Δεκαεφτὰ ἐτῶν ἦταν τότε ἡ μαμᾶ. Δὲν ἄργησε νὰ παρηγορηθῆ. Ὅπως ἐπίσης παρηγορήθηκε, ὅταν σὲ λίγο ἔστριψε καὶ τὸ ναυτάκι. Μήπως τὸ εἶχαν ναυλώσει γιὰ μόνιμο; Ὁ γάμος ἔγινε γιὰ νὰ καλυφθῆ τὸ σκάνδαλο. Νομιμοποίησι τῆς παρανομίας. Χήρα καὶ μὲ νεκρὸ παιδί, ὅταν ἄλλες στὴν ἡλικία της παίζουν μὲ κοῦκλες. Δὲν πέρασε στὸν ἀσκητισμὸ τὴν περίοδο τῆς χηρείας της. Ἔβαλαν τὰ δυνατά τους οἱ γονεῖς νὰ τὴν παντρέψουν. Προῖκα ὑπῆρχε, ἡ ὀμορφιὰ δὲν ἔλειπε. Παντρεύτηκε γιὰ δεύτερη φορὰ μ' ἕνα κύριο ἐγκατεστημένο στὸ ἐξωτερικό. Τὴν ξεπροβόδισαν μὲ ἀνακούφισι. Ἂς πάη στὸ καλό. Ὅσο ἔμενε ἐδῶ, ἦταν κίνδυνος. Καὶ ἀνησυχοῦσαν μήπως τοὺς χαλάση καὶ τὴν ἄλλη κόρη.

Πέντε χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερο γάμο, ὁ σύζυγος πληροφοροῦσε μὲ μιὰ ἐπιστολὴ τὸν πεθερό του, ὅτι ἡ γυναίκα του ἀκολούθησε ἕνα Ἱσπανὸ καὶ ἐγκατέλειψε τὴ στέγη της. Τὸ χτύπημα ἦταν θανάσιμο γιὰ τὸν πατέρα. Προσεβλήθη ἀπὸ ἡμιπληγία καὶ μετὰ λίγες ἑβδομάδες πέθανε.

Ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε ὁ Ἱσπανός της, ξαναγύρισε στὸ δεύτερο ἄντρα. Τὸν βρῆκε ν' ἀναζητῆ παρηγοριὰ κοντὰ σὲ μιὰν ἄλλη. Ἀρνήθηκε νὰ τὴ δεχθῆ. Ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψη στὴν μητέρα της. Πάντα ἑλκυστική, πάντα νέα, πάντα ὡραία, πάντα περιζήτητη. Μὲ τὸν τρίτο γάμο ἔκλεισε τὸν κύκλο τῶν ἑνώσεων ποὺ ἐπιτρέπει ἡ ἐκκλησία. Ὤ, αὐτὸν τὸν ἀγαποῦσε. Εἶναι βέβαιη ὅτι θὰ ζοῦσε ἥσυχη κοντά του. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς ταίριαζε. Ἔνοιωσε μαζί του τὴν ψυχικὴ καὶ τὴ σωματικὴ συνεννόησι. Δὲν ἦταν ὅμως τῆς τύχης νὰ παραταθῆ ἡ συμβίωσί τους. Τῆς τὸν πῆρε μιὰ ἀδυσώπητη ἀρρώστεια. Ἕνα κοριτσάκι ἦταν τὸ ζωντανὸ ἀναμνηστικὸ ποὺ τῆς ἀπόμεινε.

Χήρα γιὰ τρίτη φορά. Τώρα εἶναι ποὺ τὄρριξε ἔξω γιὰ ἔξω. Ὅ,τι βρέξη ἂς κατεβάση. Πολύπειρη, μὲ μειωμένη τὴ συστολή, ἀδιάφορη γιὰ τὸ τί θὰ ποῦνε, ὕψωσε τὴ σημαία τῆς ἐλεύθερης ζωῆς χωρὶς νὰ δίνη λογαριασμὸ σὲ κανένα.

Τὴν ἔτρωγε τὴ μητέρα ὁ καϋμός. Ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς της ἀπαγόρευσε στὴ γυναίκα του νάχη σχέσεις μαζί της. Τόσο τὸ χειρότερο. Τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὴ συγκρατήση ἀπὸ τὸν κατήφορό της.

Τὸ κορίτσι της τὸ εἶχε στείλει ἐσωτερικὸ σὲ μιὰ ἑλβετικὴ πανσιὸν — χρῆμα ὑπῆρχε — καὶ πήγαινε νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ κάθε καλοκαίρι.

Ἦταν πιὰ στὸ μεσουράνημα τῆς ὀμορφιᾶς της. Οἱ πρῶτες ρυτίδες τῆς κοπώσεως τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται πιὸ γοητευτικὴ ἀκόμα. Τὸ κορύφωμα. Πόσο θὰ κρατοῦσε ἀκόμα; Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θ' ἀκολουθοῦσε ἡ κάμψι.

Καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἡ κάμψι αὐτὴ δὲν θὰ ἐρχόταν ἀπότομα νὰ τὴν ἐκτοπίση ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θαυμαστῶν της. Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ γεύεται τὴ ζωὴ μὲ ἀπληστία. Οὔτε στιγμὴ χαμένη. Μερανύχτα στὴν ἐπιφάνεια, μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, μὲ τὸ τσιγάρο στὰ χείλη, μὲ κάποιο ἀντρίκιο μπράτσο περασμένο γύρω ἀπὸ τὴ μέση της.

Συνέβη ὅμως στὸ βίο της μιὰ μεταβολή. Αὐτὲς οἱ ἑλβετικὲς πανσιὸν δὲν εἶνε σὰν τοὺς μεδρεσέδες, τὰ παλιὰ τουρκικὰ ἱεροδιδασκαλεῖα, ὅπου ἡ φοίτησι διαρκεῖ τριάντα χρόνια. Ἕνα πρωῒ γύρισε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴ Λωζάνη. Ἦταν στὴν ἡλικία ποὺ εἶχε ἡ μαμᾶ της ὅταν βρέθηκε μὲ τὸ πρῶτο παιδὶ στὰ σπλάχνα της. Ἴδια ἡ ἡλικία, ἴδια ἡ ὀμορφιά. Ἴδια καὶ καλύτερη. Ἀνώτερης ποιότητος, γιατὶ ὑπῆρχε στὴν ἔκφρασι καὶ μιὰ πνευματικότητα, κάποια εὐγένεια ποὺ δὲν διέκρινε τὴ μητέρα. Πλάσμα ἀβρό, μὲ τὴ μεσαιωνικὴ χάρι, μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς Δύσεως, μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴ συστολή, τὴν παρθενικότητα ἑνὸς ὑπερήφανου πλάσματος.

Μὲ ἐνθουσιασμὸ δέχθηκε ἡ μητέρα τὴν κόρη. Στὸ βάθος ὅμως δὲν τῆς καλοῆρθε. Γιατὶ ἀποτελοῦσε ἕνα ἐμπόδιο στὸ δρόμο της. Κάτι ποὺ τῆς ἀφαιροῦσε τὴν ἀνεξαρτησία.

Ὁ κύκλος τῶν γνωρίμων σχολίασε μὲ τὸ τρόπο του τὸν ἐρχομὸ τοῦ κοριτσιοῦ. Τὴν εἶδαν νὰ βαδίζη πάνω στὰ μητρικὰ ἴχνη.

«Ἀπὸ ποῦ εἶσαι κλωναράκι; Ἀπὸ κεῖνο τὸ δεντράκι». Προεξόφλησι ἑνὸς δεύτερου ναυαγίου. Ἡ μιὰ θὰ συμπλήρωνε ὅσα δὲν εἶχε προλάβει νὰ κάνη ἡ ἄλλη.

Πέρασαν ὅμως δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐπέστρεψε τὸ κορίτσι καὶ παρ' ὅλη τὴν καλή τους διάθεσι καὶ οἱ πιὸ κακὲς γλῶσσες, δὲν εἶχαν κανένα στοιχεῖο ἐναντίον της.

Ὀγκωνόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ φάκελλος τῆς μητέρας.

Οὔτ' ἕνα φακελλάκι εἰς βάρος τῆς κόρης.

Μετρημένη στὶς κινήσεις, στὶς ἐξόδους, στὶς συναναστροφές της.

Ἡ μελέτη καὶ τὸ πιάνο ἀπορροφοῦσαν τὶς περισσότερες ὧρες της.

Καμμιὰ συναυλία, καμμιὰ καλὴ ταινία ἀποτελοῦσαν τὴν ψυχαγωγία της.

—Ἀπὸ ποῦ πῆρε αὐτὸ τὸ κορίτσι; ἀναρωτιόταν καμμιὰ φορὰ ἡ μητέρα.

Καὶ δὲν ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια ἂν ἡ ἀπορία αὐτὴ ἦταν ἔλεγχος τῆς κόρης ποὺ δὲν ἀκολούθησε τὴ ζωηρότητα τῆς μητέρας της, ἢ ἔλεγχος τῆς μητέρας ποὺ δὲν συνετίζεται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς κόρης...

Γιατί, πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἡ κυρία δὲν τροποποίησε τὸ πρόγραμμά της.

Πόσες φορὲς ποὺ ἡ κοπέλλα ἔπαιρνε τὸ τηλέφωνο καὶ ἄκουε ἐρωτικὰ ἐπιφωνήματα τῶν θαυμαστῶν ποὺ νόμιζαν ὅτι στὸ ἀκουστικὸ ἦταν ἡ μητέρα.

—Τί συμβαίνει; ρωτοῦσε ἐκείνη ποὺ τὴν ἔβλεπε ταραγμένη νὰ κλείνη τὸ τηλέφωνο.

—Τίποτα, μαμᾶ, κάποιο λάθος θἄγινε, ἀπαντοῦσε ἡ κόρη, προσπαθῶντας νὰ δείξη ὅτι τίποτα δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ.

Καὶ ὅμως ἦταν βέβαιο ὅτι εἶχε μπῆ στὸ νόημα. Δὲν ἦταν πιὰ μωρό.

Τὰ τηλεφωνήματα, ἡ συμπεριφορὰ τῆς μητέρας της, οἱ συχνὲς ἀπουσίες, τὰ ξενύχτια, οἱ ὕποπτες κινήσεις, ἔδωσαν στὴν κόρη νὰ καταλάβη ὅτι δὲν ἦταν ὁμαλὸς ὁ δρόμος τῆς μητέρας.

Δὲν τὴν ἔκρινε. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο. Αἰσθανόταν ὅμως πίκρα βαθύτατη.

Κλείστηκε στὸν ἑαυτό της, ἔγινε ἄθυμη, λιγόλογη. Ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ πρόσεξε ἡ μητέρα.

Τὸ εἶδε στὸ βλέμμα τῆς κόρης της ἕνα βράδυ ποὺ λουσμένη, παρφουμαρισμένη ἑτοιμαζόταν γιὰ μιὰ ἀμαρτωλὴ συνάντησι.

Ἡ πίκρα στάλαζε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ. Κι' ἔγινε τότε ἡ μεγάλη ἀλλαγή.

Στὸ χὼλ ἡ μαμᾶ προσποιήθηκε τὴν κακοδιάθετη.

—Δὲν αἰσθάνομαι τόσο καλά. Καλύτερα νὰ μείνω. Ἂς μὴ βγῶ ἀπόψε.

Ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ ταγὲρ καὶ ξαπλώθηκε στὴ ντορμέζ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο τηλεφώνημα. Τὸ πῆρε ἡ ἴδια.

—Ποτέ... Ποτὲ πιά... Γιατί; Δὲν ἔχει γιατί. Γιατὶ ἔτσι. Ὄχι, ὄχι, μὴν κάνης τὸν κόπο νὰ περιμένης.

Καὶ τὄκλεισε.

Μητέρα καὶ κόρη κυττάχθηκαν. Ὕστερα, αὐτόματα βρέθηκαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης. Κι' ἔκλαψαν, ἔκλαψαν... Καμμιὰ ἐξήγησι, καμμιὰ διευκρίνισι. Ἡ ἀρετὴ νίκησε τὴν κακία. Στὴν εὐθεῖα ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ἡ μητέρα, ἀφιέρωσε τὴ ζωή της στὴ χαρὰ τῆς κόρης της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ντυθῆτε γρήγορα, δεσποινίς, γιατὶ ἄρχισα νὰ μὴν αἰσθάνουμαι καλά!...

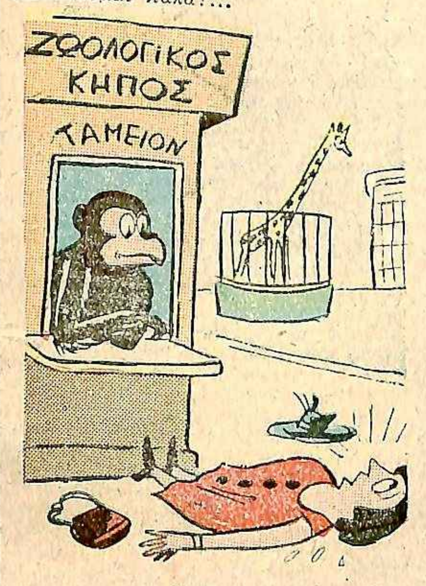

— Ἡ κυρία, παρακαλῶ;

— Ποῦ ἔβαλες τὰ κυάλια μου, Ἀμαλία; Θέλω νὰ πάω στὶς κοῦρσες!...

ΕΤΟΣ ΙΗ — ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1956 — ΑΡΙΘ. 907

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

ΚΑΚΟΣ καὶ ψυχρὸς μπῆκε φέτος ὁ Μάρτης καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο βγῆκε. Ἀέρηδες, βροχὲς καὶ παγωνιὲς ἦσαν τὰ δῶρα ποὺ μᾶς ἔφερε καὶ ποὺ τὰ κράτησε σταθερὰ μέχρι τὶς τελευταῖες μέρες του. Γκρίνια τῶν συμπολιτῶν καὶ γενικὲς διαμαρτυρίες:

—Μὰ τί καιρὸς εἶναι τοῦτος;

—Τί κακό!

—Μάρτης εἶν' αὐτὸς ἢ συφορά;

Κι' ἕνας σωφὲρ ἀπεφάνθη τουρτουρίζοντας μέσα στὸ ταξί:

—Καλὰ ὁ Μάρτης. Ἂν ἔχη, ὅμως, ἀφίσει κανένα μήνυμα καὶ στὸν Ἀπρίλη... βράσε ὄρυζαν!

Φαίνεται ὅτι τὸ μήνυμα τὸ ἄφισε ὁ Μάρτης στὸν Ἀπρίλη. Ἂς βράσωμεν, λοιπόν, τὴν ὄρυζαν.

★

ΕΚ τοῦ φυσικοῦ. Ἡ μικρὴ τοῦ σπιτιοῦ πῆρε ἐντολὴ ἀπ' τὴν κυρία νὰ ρωτήση σ' ἕνα πρακτορεῖο τηλεφωνικῶς πότε φτάνει τὸ βαπόρι.

—Πάρτε τὸ τάδε νούμερο, τῆς ἀπαντοῦν, νὰ ρωτήσετε τὸν ἁρμόδιο.

Ἡ μικρὴ κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ ἀναφέρει στὴν κυρία:

—Δὲν μοῦ εἶπαν.

—Γιατί;

—Μοῦ εἶπαν νὰ ρωτήσω τὸν ἁρμόδιο.

Ἐπεμβαίνει ὁ κύριος μὲ χιουμοριστικὴ διάθεσι:

—Σοβαρά, σοῦ εἶπαν νὰ ρωτήσης τὸν ἁρμόδιο;

—Μάλιστα, κύριε. Γιατί; Τί θὰ πῆ «ἁρμόδιος»;

—Πά, πά, μὴ τὸ ξαναπῆς! Εἶναι πολὺ κακὴ καὶ πρόστυχη λέξι!

Ὁπότε ἡ μικρὴ ἐξαγριώνεται, ξαναπαίρνει τὸ νούμερο τοῦ πρακτορείου κι'

ἀκούοντας τὴν ἴδια φωνὴ στὸ τηλέφωνο ξεσπάει ἐξαγριωμένη:

—Ἄκουσε κύριε... Ἁρμόδιος εἶσαι ἐσὺ καὶ ὅλο σου τὸ σόι... παληάνθρωπε!

Καὶ κλείνει τὸ τηλέφωνο θριαμβευτικά, πρὸς μεγάλη ἱλαρότητα κι' ἱκανοποίησι τοῦ πάτερ φαμίλιας.

★

Η σκηνὴ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς κεντρικούς μας κινηματογράφους. Μέσα στὸ μισοσκόταδο κάποιος θεατὴς ἀναβγάζει τὰ τσιγάρα του, ἀνάβει ἕνα κι' ἀρχίζει νὰ καπνίζη. Σὲ λίγο ὅμως, καταφθάνει ἡ ταξιθέτρια.

—Κύριε, τὸ τσιγάρο σας!

Ὁ κύριος τραβᾶ μιὰ ρουφηξιὰ καὶ τὴν κυττᾶ ἀπορημένος:

—Τί νὰ τὸ κάνω τὸ τσιγάρο;

—Νὰ τὸ πετάξετε! Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα!

—Μπᾶ; ἀπορεῖ ὁ θεριακλῆς. Δὲν τὤξερα ὅτι ἀπαγορεύεται.

—Τὸ γράφει ἀπέναντι, κύριε.

—Εἶναι σκοτάδι καὶ δὲν τὸ βλέπω. Ἄλλωστε ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ δῶ. Εἶμαι ἀπ' τὴν Νέα Ὑόρκη κι' ἐκεῖ ἐπιτρέπεται τὸ κάπνισμα στοὺς κινηματογράφους.

Κι' ἕνας ἀπ' τοὺς θεατές:

—Μὰ τότε τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλό, κύριε. Πηγαίνετε μιὰ στιγμὴ στὴν Νέα Ὑόρκη, καπνίστε τὸ τσιγάρο σας κι' ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὴ συνέχεια τοῦ φίλμ!

Κι' οἱ γύρω θεαταὶ γελοῦν μὲ τὴν ἐξυπνάδα ἢ μὲ τὴν κουταμάρα τοῦ θεατοῦ.

★

Η σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο — ἀπ' τὶς πιὸ συνηθισμένες καὶ τὶς πιὸ τυπικὲς τοῦ εἴδους. Ὁ εἰσπράκτορας ζυγώνει γιὰ τὰ εἰσιτήρια κι' οἱ δυὸ φίλοι προθυμοποιοῦνται καθένας νὰ πληρώση:

—Σὲ παρακαλῶ Γιώργη!

—Ἄστα Κώστα, ἄστα!

—Ἄ, ὄχι! Σὲ παρακαλῶ, Γιώργη.

—Ἄστα σοῦ λέω, Κώστα! Ὅλα κι' ὅλα. Πάρε εἰσπράκτορα.

—Ὄχι εἰσπράκτορα! Ἀπὸ μένα θὰ πάρης!

Κι' ἁπλώνουν κι' οἱ δυὸ τὰ χέρια μὲ δίφραγκα, ἐνῶ ἀγωνίζονται καὶ προσπαθοῦν ν' ἀπομακρύνουν ὁ ἕνας τὸ χέρι τ' ἀλλουνοῦ. Καὶ ὁ εἰσπράκτορας ποὺ περιμένει καὶ ἔχει χάσει τὴν ὑπομονή του:

—Ὢ ρὲ Παναγιά μου! Στὰ κουβαρνταλίκια σᾶς πέτυχα!...

Οἱ ἐπιβάτες γελοῦν κι' ἐπὶ τέλους λύεται τὸ ζήτημα

μὲ τὴν ὑποχώρησι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς... κουβαρντάδες.

★

ΔΥΟ ξένοι — Ὀλλανδοὶ ὅπως αὐτοσυνιστῶνται—μὲ κοντὰ παντελονάκια καὶ χοντρὰ σακκάκια, μπαίνουν σ' ἕνα κέντρο γεμάτο ἀπὸ κόσμο καὶ μοιράζουν ἔντυπα χαρτιά, ὅπου γράφει ὅτι ἀνέλαβαν τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ ζητοῦν τὴν συνδρομὴ καὶ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ κόσμου.

—Εἶστε ξένοι; τοὺς ρωτᾶ γαλλικὰ ἕνας ἀπ' τοὺς θαμῶνες.

—Ὀλλανδοί, ἀπαντᾶ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό.

—Καὶ ἀναλάβατε τὸν γύρο τοῦ κόσμου;

—Μάλιστα, λέει καὶ πάλι ὁ Ὀλλανδός.

Καὶ ὁ Ρωμηὸς ἑλληνικὰ στοὺς ἄλλους:

—Ἔ, δὲν τὸ φανταζόμουνα ὅτι ἔχει ἔξυπνους καὶ ἡ Ὀλλανδία. Νόμιζα πὼς ἡ μηχανὴ δουλεύεται μόνο στὴν Ἑλλάδα.

Δυστυχῶς, ὅμως, γιὰ τοὺς Ἕλληνες μηχανικοὺς τοιαῦτα συμβαίνουν καὶ εἰς Ὀλλανδίαν. Ἡ μηχανὴ τοῦ κοσμογυρίσματος ἐξόδοις

ἄλλων, εἶναι, φαίνεται, διεθνής.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ

Στὴν ἐποχή μας τούτη ἐδῶ,
ποὺ δίχως λύπη καὶ φειδώ,
μᾶς δέρνει τὸ κεσάτι μας καὶ μᾶς ταράζει ἡ ἀνέχεια
καὶ στὸ σημεῖον ἔφτασαν,—τὸ λὲς ριγῶν καὶ φρίττων,
ν' ἀποτελοῦν οἱ ἄποροι τοῦ πληθυσμοῦ τὸ... τρίτον!

★

Πλὴν ὅμως, ἂν κι' ἐφτάσαμε σ' ἀφόρητα σημεῖα,
καμμιὰ στοργὴ δὲν βλέπουμε καὶ μέριμνα καμμιά...
Ἐφ' ᾧ καὶ λέμε σὰν χαζοί,
μπροστὰ στῶν ἁρμοδίων μας τὴν ἀδιαφορία:
«Νὰ ζῆ κανείς, ἢ νὰ μὴ ζῆ;
Ἰδοὺ τὸ μέγα [illegible]

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΜΙΡΕΪΓ

Ἡ Μιρέϊγ ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὸ ντιβάνι, νικημένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Τῆς φαινόταν πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕναν ἐφιάλτη. Ἄκουγε ἀκόμα στ' αὐτιά της τὴ φωνὴ τῆς Ζυλιέτ, ποὺ τῆς ἔλεγε στὸ τηλέφωνο: «Φαντάσου, Μιρέϊγ, συνάντησα σήμερα στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, ὅπου περίμενα ἕνα φίλο μου ἀπ' τὸ Λονδῖνο, τὸ Ρομπέρ, ἕτοιμο νὰ φύγῃ μὲ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Ρίο Ἰανέϊρο, μαζὶ μὲ τὴ Νίνα Μοράλες, τὴν ὡραία Βραζιλιάνα...»

Τ' ὄνομα τῆς Μοράλες ἦταν γιὰ τὴ Μιρέϊγ σὰν μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Ὁ Ρομπέρ, λοιπόν, ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ μὲ τὴν ὄμορφη Νίνα γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ποτὲ πιά. Ἔτσι, ἦταν φανερὸ πὼς τῆς εἶχε πῆ ψέματα, ὅταν τὴν προηγούμενη μέρα τὴ βεβαίωνε πὼς θἄφευγε μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ δουλειές του. Κι' εἶχε παρατήσει τὴ γυναῖκα του γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴ Βραζιλιάνα...

Ἡ Νίνα ἦταν κόρη τοῦ πλούσιου ἐφοπλιστοῦ Ἀλφάνο Μοράλες ἀπ' τὸ Ρίο Ἰανέϊρο κι' ὁ Ρομπὲρ μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ μιλοῦσε μαζί του γιὰ διάφορες ἐπιχειρήσεις, πήγαινε τακτικὰ στὸ μέγαρό του, μόνος, κι' ἔτρωγε μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ τὴν κόρη του.

Ἕνα βράδυ, ὡστόσο, ὁ Μοράλες κάλεσε τὴ Μιρέϊγ, γιὰ νὰ φᾶνε ὅλοι μαζί. Καὶ πέρασαν στ' ἀλήθεια μιὰ βραδυὰ χαρούμενη, πρὸ πάντων ὁ Ρομπὲρ ποὺ χόρευε κάθε τόσο μὲ τὴν ὡραία Νίνα. Ἀκολούθησαν κι' ἄλλα γεύματα κι' ἀπὸ τότε ἡ οἰκειότητα τοῦ Ρομπὲρ μὲ τὴν κόρη τοῦ Μοράλες ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ τὴ Μιρέϊγ. Ζοῦσε μέσα στὴν ἀγωνία. Καί, νὰ ποὺ ὁ Ρομπὲρ εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὴ Νίνα!...

★

Ἡ Μιρέϊγ ὡστόσο δὲν πίστευε ἀκόμα πὼς ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε παρατήσει, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Οἱ ὧρες αὐτὲς ἦταν τρομερές, καθὼς τὶς περνοῦσε ὁλομόναχη, μὲ τὶς σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν στὸ μυαλό της. Μηχανικὰ γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ ραδιοφώνου καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε μέσα στὴ σιωπή: «Ὅπως ἀναγγείλαμε στὸ προηγούμενο δελτίο εἰδήσεων, δὲν ὑπάρχει νεωτέρα εἴδησι γιὰ τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἀνεχώρησε ἀπ' τὸ Ὀρλὺ μὲ προορισμὸ τὸ Ρίον Ἰανέϊρον. Οἱ ἔρευνες συνεχίζονται στὶς ἀφρικανικὲς ἀκτές. Ὑπάρχουν φόβοι ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε στὸν Ἀτλαντικό».

Μόλις ὁ σπῆκερ τελείωσε, ἡ Μιρέϊγ ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο, γεμάτη ἀγωνία, γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρεία ἄν, στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν, ἦταν καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ρομπέρ. Ἴσως νὰ εἶχε πάρει ἄλλο ἀεροπλάνο καὶ νὰ μὴν εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὴ Νίνα...

Τῆς ἀπάντησαν πὼς μόνο τὸ βράδυ, θὰ μποροῦσαν νὰ τῆς μεταδώσουν ἀκριβεῖς πληροφορίες. Μὰ ἡ Μιρέϊγ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ. Ντύθηκε γρήγορα κι' ἔτρεξε στὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρείας.

—Εἶμαι ἡ Μιρέϊγ Μορνιέ, εἶπε στὸν ὑπάλληλο, πέστε μου, σᾶς ἱκετεύω ἂν ὁ Ρομπὲρ Μορνιὲ ἦταν ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ χάθηκε...

— Νὰ δοῦμε, νὰ δοῦμε...

Πέρασαν στιγμὲς ἀγωνίας.

— Ρομπὲρ Μορνιέ, ξαναεῖπε ὁ ὑπάλληλος. Λυπᾶμαι πολύ, κυρία... Ναί, ἦταν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες...

Ἡ Μιρέϊγ σωριάστηκε χάμου λιπόθυμη.

★

Ἄνοιξε τὰ μάτια της ἀργὰ καὶ εἶδε πὼς βρισκόταν σ' ἕνα κρεβάτι, μέσα σ' ἕνα θάλαμο.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε.

— Ἡσυχᾶστε, κυρία, τῆς εἶπε ἡ νοσοκόμος. Εἶστε στὴν κλινικὴ τοῦ γιατροῦ Μορίν. Σᾶς ἔφεραν ἐδῶ μὲ τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο. Χτυπήσατε στὸ μέτωπο, καθὼς πέσατε, μὰ δὲν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό, εὐτυχῶς.

— Ρομπέρ, Ρομπέρ... ψιθύρισε ἡ Μιρέϊγ κι' ἕνας λυγμὸς ἀκούστηκε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ θάλαμο ὁ γιατρὸς καὶ μαζί του ἕνας ἡλικιωμένος ἄντρας. Ἡ Μιρέϊγ τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀεροπορικῆς ἑταιρείας ποὺ εἶχε ἐπιβεβαιώσει ὅτι ὁ Ρομπὲρ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες τοῦ χαμένου ἀεροπλάνου. Ἡ Μιρέϊγ ἔνοιωσε μιὰ τρεμούλα. Τί σήμαινε ἡ παρουσία του;

— Κυρία, τῆς εἶπε ὁ ἡλικιωμένος κύριος, ἔγινε μιὰ τρομερὴ παρεξήγησι... Λάβαμε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα μιὰ τηλεφωνικὴ ἀνακοίνωσι ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας, τῆς Βαρκελώνης. Τὸ ἀεροπλάνο μας στάθμευσε ἐκεῖ. Ὁ κύριος Ρομπὲρ Μορνιὲ ἀποβιβάστηκε στὴ Βαρκελώνη, διακόπτοντας τὸ ταξίδι του. Ἔτσι δὲν ἔπαθε τίποτα.

Ἡ Μιρέϊγ δὲν πίστευε στ' αὐτιά της.

★

Γύρισε στὸ σπίτι της κατὰ τὶς ἐννέα τὸ βράδυ. Ὁ ἄντρας της εἶχε σωθῆ. Μὰ γιὰ ποιό λόγο εἶχε διακόψει τὸ ταξίδι του; Οἱ ὧρες περνοῦσαν ἀργά. Εἶχε νυχτώσει γιὰ καλά, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ἐμπρός! Σᾶς ζητοῦν ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη!...

— Ἀπὸ τὴ Βαρκελώνη;

— Ἐσύ σαι, Μιρέϊγ; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ρομπέρ. Ναί, εἶχα φύγει... ἦταν μιὰ τρέλλα. Μετάνοιωσα ὅμως... Συχώρα με... Θὰ πάρω ἀπόψε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ γυρίσω...

— Ὄχι, ὄχι, τὸ ἀεροπλάνο, Ρομπέρ. Φοβᾶμαι...

— Καλά, Μιρέϊγ. Θὰ πάρω τὸ τραῖνο. Θἄρθω τότε αὔριο τὸ βράδυ ἀργά. Ἔλα στὸ σταθμό, Μιρέϊγ...

— Ναί, Ρομπέρ!

— Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συγγνώμη σου, μ' ἀκοῦς, ἀγάπη μου;

— Ναί, Ρομπέρ... σὲ συχώρεσα κιόλας. Φτάνει πὼς ζῇς!...

Ἄφησε τὸ ἀκουστικό, ἐνῶ μιὰ γλυκειὰ ζεστασιὰ τύλιγε τὴν ψυχή της, μὲ τὴν προσδοκία ὅτι θἄσφιγγε ξανὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἀγαπημένο της Ρομπέρ...

ΖΩΡΖ ΜΑΡΙΕΛ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ γαλακτοπῶλις

Ἐγώ, ὁ δρῶν ἀείποτε ἀγρίως κι' ἐπαρκῶς
ἤγουν ἐγὼ ὁ ταρνανεὺς ὁ Παρατατικός,
ὅστις εἰς ἔρωτας σφοδροὺς ἐπιτυχῶς ἠσκήθην,
μετὰ γαλακτοπώλιδος, ὦ παῖδες, ἐτσιμβήθην.
Τουτέστιν χθὲς περιχαρὴς κι' εἰς πλῆρες μεγαλεῖον
εἰσῆλθον ἐπιδεικτικῶς εἰς γαλακτοπωλεῖον
ἔνθα μὲ ὕφος εὐθαρσὲς οὐ μὴν καὶ τροπαιοῦχον
παρήγγειλον ἀφέψημα θερμὸν καὶ γαλακτοῦχον.
Κι' ἐνῶ ἐκεῖσε ἀνέμενον ὁρῶν ἀκροθιγῶς,
ἐξαφνικῶς ἐγένονα ἀνὴρ ἐρωτικώδης,
καθ' ὅσον τὸ ἀφέψημα μοὶ ἔφερεν γοργῶς
γαλακτοπῶλις ἔξοχος καὶ λίαν νδαρνδανώδης.
Κι' ἐρωτευθεὶς παντάπασιν τὴν νέαν ταύτην Μοῦσαν
τὴν στρομβουλώδη τοιγαροῦν καὶ γαλακτοκομοῦσαν,
ἐποίησον ματάκιον πρὸς νύξιν τῶν αἰτίων
καὶ συναφῶς παρήγγειλον δυάδα γιαουρτίων.
Κι' ἐνῶ μοὶ προσεκόμιζεν τὰ γιαουρτο-
(εδέσματα,
ὑπείκων εἰς τοῦ ἔρωτος τὰ φλογερὰ
(κελεύσματα
—Ὢ κούκλα μου! ἀνέκραξον, δείχνων
(μεγίστην βίαν
κι' ἐν τῷ κρυπτῷ τῆς ἔδωσον τὴν σχε-
(τικὴν τσιμβίαν.
Κι' ἐνῶ ὁ τάλας ἤλπιζον νὰ δράσω ὁ-
(λοταχῶς,
ἐκείνη οὖσα ἀγενὴς καὶ τοιγαροῦν δι-
(πρόσωπος
τὰς γιαουρτὰς μοὶ ἔρριψεν στὴν ὄ-
(ψιν, ἀτυχῶς,
καὶ ἐκ τοῦ καταστήματος ἐξῆλθον...
(ἀσπροπρόσωπος!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Ἡ γνωστὴ ὀπερέττα τοῦ Σακελλαρίδη «Ἡ Λούση καὶ τὰ κορόϊδα της», μὲ τὴν ὁποία θὰ κλείσῃ τὴν σαιζὸν τὸ θέατρο «Κυβέλης», ξαναπαίχθηκε ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ πρὶν 11 χρόνια στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου.

✪ Τὸ καινούργιο θέατρο τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ποὺ θὰ εἶνε ἕτοιμο τὸν Ἰούνιο, θὰ ἐγκαινιάσῃ ὁ θίασος τοῦ δημοφιλοῦς κωμικοῦ Β. Λογοθετίδη.

— Τὸ νέο θέατρο, ποὺ θὰ τιτλοφορηθῆ κατόπιν διαγωνισμοῦ, θἄχῃ χίλιες θέσεις πλατείας καὶ ἕνα μικρὸ ἀμφιθέατρο.

✪ Ὁ θίασος Φωτόπουλου - Ἡλιόπουλου θὰ πάῃ στὴ Λάρισα μὲ τὰ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα τῶν δυὸ θιασαρχῶν καὶ τοῦ συγγραφέα κ. Στ. Φωτιάδη.

— Τὸ ταξίδι θὰ συνεχισθῆ κατόπιν ὡς τὴν Θεσσαλονίκη, ἀπὸ ὅπου ὁ Φωτόπουλος καὶ ὁ Ἡλιόπουλος θὰ διακόψουν τὴ συνεργασία τους, ἐνῶ ὁ θίασος μὲ τὸν Ἡλιόπουλο μόνο θὰ συνεχίσῃ τὴν περιοδεία του, στὶς Σέρρες, Δράμα καὶ Καβάλλα.

✪ Τὸ ἑλληνικὸ χορευτικὸ ζευγάρι Χριστιάνο - Μαρίνα Μπιοῦτι, μετὰ τὴ Δανία, ἐμφανίζεται τώρα στὴ Σουηδία. Ἐν συνεχείᾳ, ἔκλεισε συμβόλαιο καὶ γιὰ τὴν Φινλανδία.

✪ Ἡ χορεύτρια ἀνατολίτικων χορῶν Μπουμποῦκα φεύγει στὰ τέλη τοῦ μηνὸς ὁριστικὰ γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Ἀφοῦ κάμῃ δυὸ ἔκτακτες ἐμφανίσεις στὸ Παρίσι, ἡ Μπουμποῦκα θὰ πάρῃ ἀπὸ τὴ Χάβρη τὸ «Κουὴν Μαίρη» γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου καὶ θὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικά, συμβληθεῖσα μὲ διαφημιστικοὺς σταθμοὺς τηλεοράσεως.

✪ Στὴν νέα ἐπιθεώρησι τοῦ θερινοῦ θεάτρου «Ἀκροπὸλ» τὴ μουσικὴ θὰ γράψουν γιὰ πρώτη φορὰ δυὸ νέοι συνθέτες, ὁ Ζὰκ Ἰακωβίδης καὶ ὁ Γιάννης Βέλλας.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σκέτς τῆς Μπελίντας, ἡ καινούργια αὐτὴ ἐπιθεώρησι θὰ περιλαμβάνῃ καὶ τρία θεαματικὰ χορευτικὰ τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ. Τὸ πρῶτο μὲ τὸν τίτλο «Στὸ σινεμά», θὰ ἔχῃ μουσικὴ τοῦ Λεκουόνες, τὰ δὲ ἄλλα δύο «Στὸ Ζάππειο μιὰ μέρα» καὶ «Θυσία στὴν Ἀφροδίτη» ἑλληνικοὺς ρυθμούς.

✪ Τὸ «Ὄνειρο θερινῆς νύκτας», ποὺ θὰ παρουσιάσῃ τὸ καλοκαῖρι στὸν Βασιλικὸ Κῆπο ὁ Νίκος Χατζῖσκος, θὰ σκηνοθετήσῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ κ. Δ. Ροντήρης. Στὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φωτόπουλο καὶ τὸν Στολίγκα, εἶνε πιθανὸν νὰ ἐμφανισθῆ καὶ ἡ Τζέννη Καρέζη.

✪ Στὸν θίασο τῆς «Ἑλληνικῆς Παιδικῆς Σκηνῆς» ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Νίκο Πιλάβιο, ἐμφανίζονται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τρία καινούργια ταλέντα, ὁ Γιαννάκης Καλατζόπουλος, μόλις 6 ἐτῶν, ἡ Μίρκα Καλατζοπούλου καὶ ἡ Θεώνη Παπαδάτου.

✪ Στὸ πρῶτο ρεσιτὰλ τῆς χορευτρίας Ἀντιγόνης Τσίτση, ποὺ δόθηκε μ' ἐπιτυχία στὸ «Κεντρικόν», παρουσιάσθηκαν στὴ σκηνὴ περισσότερα ἀπὸ 20 καλάθια μὲ λουλούδια.

— Σὲ δυὸ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν καρφιτσωμένα δυὸ τηλεγραφήματα. Τὸ πρῶτο ἦτο παραγγελία ἀπὸ τὴν Βαγδάτη, ὅπου εἶνε ἐγκατεστημένος ὁ ἀδελφός της καὶ τὸ δεύτερο ἑνὸς μεγάλου θαυμαστοῦ της ἀπὸ τὴ Βομβάη.

✪ Στὴν Αἴγυπτο, ἡ Τούλα Λαμὰρ ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μὲ μιὰ κόκκινη τουαλέττα γαρνιρισμένη μὲ χρυσάνθεμα στὸ ἴδιο χρῶμα, μοντέλλο ἑνὸς τῶν μεγαλυτέρων παρισινῶν οἴκων μόδας.

✪ Ὁ μαέστρος Σπάρτακος μετὰ τὴν διακοπὴ τῆς συνεργασίας του μὲ τὴν Ζάρα Λεάντερ, ἔχει ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι, ὅπου διευθύνει τώρα τὴν ὀρχήστρα ἑνὸς μεγάλου κοσμικοῦ κέντρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Μιὰ καλόκαρδη κι' ἐπίμονη γυναῖκα

Η κυρία Λένα εἶναι ἕνας τύπος πολὺ μυστήριος. Εὐγενική, γλυκομίλητη, καλωσυνάτη καὶ καλόκαρδη. Μόνο ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὸν ἄντρα της νάχῃ διαφορετικὴ γνώμη ἀπ' τὴν δική της. Ἢ μᾶλλον τοῦ ἐπιτρέπει νάχῃ γνώμη ἀλλὰ ἐφαρμόζει πάντα τὴ δική της.

—Ἰούλιε, θὲς στὴν μπριζόλα σου λεμόνι;

—Ὄχι Λενάκι μου.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ἡ κ. Λένα παίρνει τὸ λεμόνι καὶ τὸ στίβει ἀπάνω στὴν μπριζόλα.

—Ἰούλιε, θέλεις λίγη μπύρα ἀκόμα;

—Ὄχι, Λένα μου.

Ἡ κ. Λένα παίρνει τὸ μπουκάλι μὲ τὴ μπύρα καὶ γεμίζει τὸ ποτῆρι του, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιὰν ἀπολύτως σημασία στὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησι τοῦ ἀντρός της.

— Καμπαρντίνα θὰ βάλῃς, Ἰούλιε, ἢ παλτό;

— Καμπαρντίνα, Λένα μου.

Ἡ κ. Λένα πηγαίνει ἀμέσως καὶ φέρνει... τὸ παλτὸ ἀντὶ τῆς καμπαρντίνας ποὺ δήλωσε ὅτι θέλει νὰ φορέσῃ γιὰ νὰ βγῇ ὁ κ. Ἰούλιος.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς παντρειᾶς τους ὁ κ. Ἰούλιος διαμαρτυρόταν:

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω λεμόνι, γιατί μοῦ βάζεις, χρυσή μου γυναικούλα μου;

Ἡ χρυσή του γυναικούλα ἔπαιρνε τότε τὸν κόπο ν' ἀναπτύξῃ τὶς ἀπόψεις της πάνω στὴν χρησιμότητα τοῦ λεμονιοῦ.

— Μά, χρυσή μου γυναικοῦλα, ἀφοῦ σοῦ ζήτησα τὴν καμπαρντίνα μου, γιατί μοῦ φέρνεις τὸ παλτό μου;

— Κρυώνεις, χρυσέ μου, κρυώνεις!

— Μ' ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι δὲν κρυώνω, ξέρεις καλλίτερα ἐσὺ τὸ τί αἰσθάνομαι ἐγώ;

— Σώπα, χρυσέ μου. Κρυώνεις, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλαβαίνεις...

Ἡ εὐγενική, καλόκαρδη καὶ καλωσυνάτη αὐτὴ γυναῖκα ἔχει μιὰ ἀπέραντη τρυφερότητα στὸν ἄντρα της, τὸν ρωτάει πάντα γιὰ τὸ καθετί, ἀλλὰ κάνει πάντα τὸ δικό της.

— Μ' ἀφοῦ εἶναι νὰ κάνῃς τὸ δικό σου, τότε γιατί μὲ ρωτᾷς χριστιανή μου; ἀποροῦσε καὶ διαμαρτυρόταν ἐπὶ χρόνια ὁ κ. Ἰούλιος.

Κι' ἡ ἀπάντησι ἐπὶ χρόνια καὶ χρόνια ἦταν ἡ ἴδια:

— Πειράζει ποὺ σὲ ρωτῶ χρυσέ μου;

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια συμβίωσι ὁ κ. Ἰούλιος χώνεψε τὰ χούγια τῆς γυναίκας του, ἔμαθε νὰ ὑποχωρῇ σὲ ὅλα της τὰ γοῦστα καὶ δέχεται τὴν γνώμη της σὲ ὅλα, δίχως διαμαρτυρία. Γιὰ λόγους λεπτότητος, ὅμως, ἡ γυναῖκα του δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ ζητᾷ τὴ γνώμη του σὲ ὁποιαδήποτε περίπτωσι, ἄσχετα ἂν ποτὲ δὲν τὴν ἐφαρμόζῃ.

Τώρα τελευταῖα, λοιπόν, οἱ δουλειὲς τοῦ κ. Ἰούλιου πῆγαν λαμπρὰ κι' ἀγόρασε ἕνα καινούργιο σπίτι. Φυσικὰ στὸ διάλεγμα τοῦ σπιτιοῦ ἐπεκράτησε ἡ γνώμη τῆς κ. Λένας. Τὸ σπίτι χρειαζόταν καὶ καινούργια ἐπίπλωσι. Φυσικὰ καὶ στὸ διάλεγμα τῶν ἐπίπλων ἐπεκράτησε ἡ γνώμη τῆς κ. Λένας. Τὸ σύστημα ἦταν πάντα τὸ ἴδιο:

— Τὸ πράσινο σαλόνι σοῦ ἀρέσει Ἰούλιε ἢ τὸ κόκκινο;

— Τὸ πράσινο, Λενάκι μου. Δὲν σοῦ ἀρέσει κι' ἐσένα;

— Πῶς, βέβαια!

Κι' ἐρχόταν στὸ σπίτι τὸ .....κόκκινο. Πήγαιναν νὰ διαλέξουν καὶ χαλιά:

— Τὸ γαλάζιο χαλὶ σ' ἀρέσει, Ἰούλιε, ἢ τὸ μπέζ;

— Τὸ γαλάζιο, Λένα μου. Ἐσένα;

— Μᾶλλον τὸ μπέζ, χρυσέ μου.

Ἔφερνε τὶς ἀντιρρήσεις ὁ Ἰούλιος:

— Μὰ σώπα χρυσή μου! Δὲν ἔχει σύγκρισι τὸ μπέζ. Εἶναι ἀριστούργημα αὐτὸ ἐδῶ τὸ χρῶμα, θέλω νὰ πάρουμε ὁπωσδήποτε τὸ γαλάζιο!

— Καλά, χρυσέ μου. Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τὸ γαλάζιο, παίρνουμε τὸ γαλάζιο.

Κι' ἐρχόταν στὸ σπίτι τὸ... μπέζ, φορτωμένο μὲ τὶς δικαιολογίες τῆς κ. Λένας.

Πάει κι' αὐτό. Ὁ κ. Ἰούλιος κατὰ τὴν συνήθεια του δὲν ἔφερε σὲ τίποτα καὶ σὲ καμμιὰ περίπτωσι ἀντιρρήσεις. Ὅλη του, ὅμως ἡ ὑποχωρητικότητα χρόνων καὶ χρόνων συγκεντρώθηκε, ἐπαναστάτησε καὶ ξέσπασε ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, ποὺ ἦταν τὸ τελευταῖο ψώνιο κι' ἐπρόκειτο νὰ συμπληρώσῃ τὸ σαλόνι.

— Σ' ἀρέσει αὐτό; ρώτησε τὴ γυναῖκα του καθὼς τὸ εἶδε καὶ γοητεύτηκε σὲ μιὰ ἔκθεσι ἐπίπλων.

—Ὄχι, εἶπε ἡ γυναῖκα του.

—Ἐμένα μ' ἀρέσει! δήλωσε κατηγορηματικὰ ὁ κ. Ἰούλιος.

— Μὰ εἶναι χάλια, χρυσέ μου.

— Ποιό εἶναι χάλια χρυσή μου; Αὐτὸ τὸ τραπεζάκι εἶναι ἀριστούργημα!

— Δὲν ταιριάζει μὲ τὰ ἔπιπλά μας.

— Ταιριάζει καὶ παραταιριάζει!

Καὶ δίχως ἄλλη συζήτησι ρώτησε πόσο κάνει ὁ κ. Ἰούλιος, τὸ πλήρωσε καὶ ζήτησε νὰ τὸ μεταφέρουν — αὐτὸ καὶ ὄχι ἄλλο — δίχως ἀναβολὴ στὸ σπίτι του. Ἡ κ. Λένα κατὰ τὴ συνήθειά της δὲν ἔφερε τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀντιρρήσεις. Ἀντίθετα, μάλιστα, ἔκανε πὼς τῆς ἀρέσει.

— Δὲν εἶναι ἐν τάξει, Λένα μου;

—Ἐν τάξει εἶναι, Ἰούλιε. Ἐν τάξει.

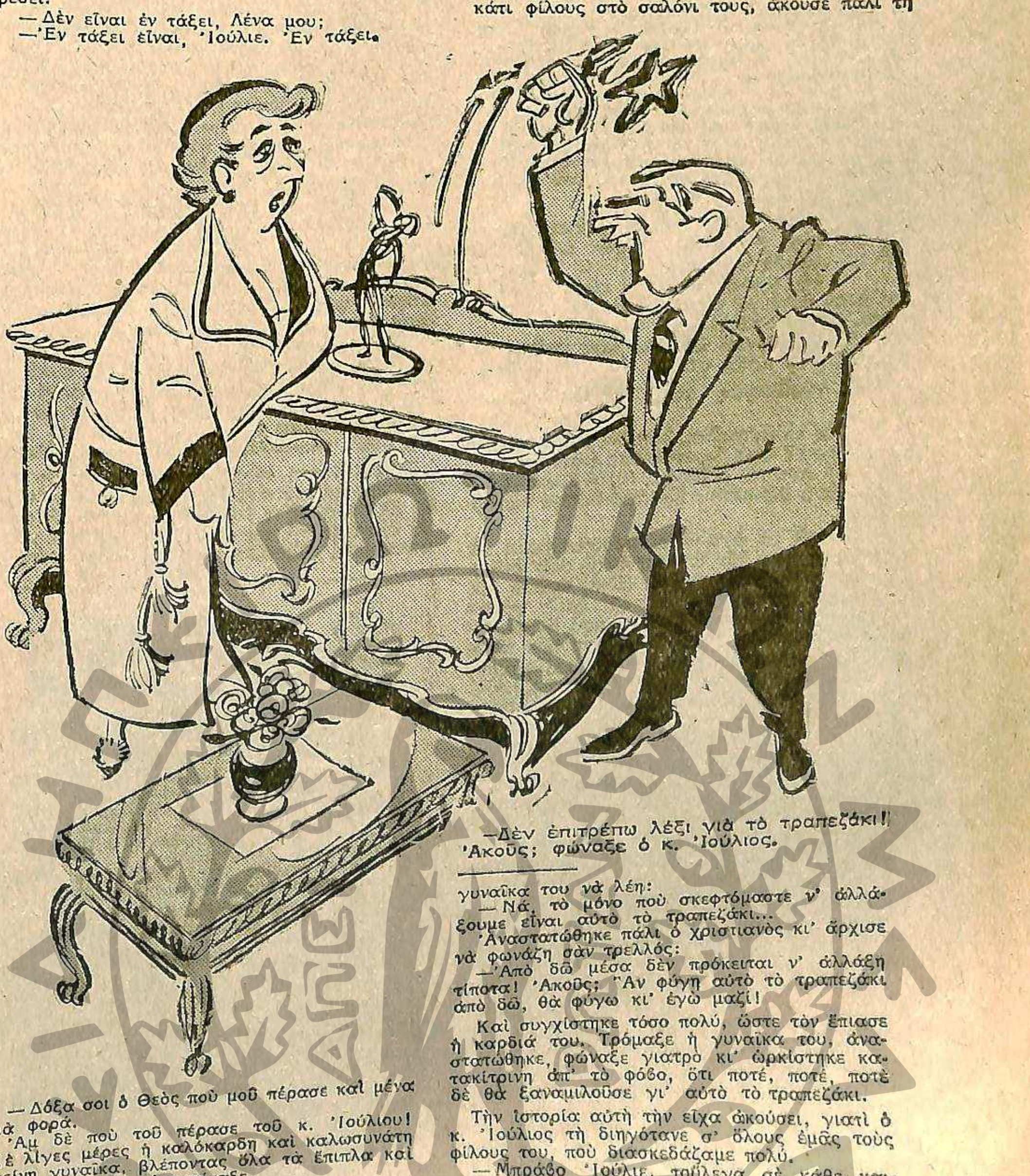

— Δὲν ἐπιτρέπω λέξι γιὰ τὸ τραπεζάκι! Ἀκοῦς; φώναξε ὁ κ. Ἰούλιος.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ μοῦ πέρασε καὶ μένα μιὰ φορά.

Ἀμ δὲ ποὺ τοῦ πέρασε τοῦ κ. Ἰούλιου! Σὲ λίγες μέρες ἡ καλόκαρδη καὶ καλωσυνάτη ἐκείνη γυναῖκα, βλέποντας ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ θαυμάζοντάς τα, ἀναστέναξε.

— Ἂν ἀλλάζαμε αὐτὸ τὸ τραπεζάκι.

Ἄστραψε τὸ μάτι τοῦ Ἰούλιου.

— Τί εἶπες;

— Τίποτα, χρυσέ μου.

— Κάτι εἶπες γιὰ τὸ τραπεζάκι!

— Ὄχι δὲν εἶπα τίποτα, ἀλλά... ξέρεις... ἂν μοῦ ἐπιτρέπῃς κι' ἐμένα νάχω κάποια γνώμη... αὐτὸ τὸ τραπεζάκι...

Ἀναψοκοκκίνισε καὶ βρυχήθηκε ὁ Ἰούλιος:

— Δὲν ἐπιτρέπω λέξι γιὰ τὸ τραπεζάκι! Ἀκοῦς;

Καὶ βρόντησε τὴ γροθιά του τόσο δυνατὰ ἐπάνω στὸν μπουφὲ ποὺ σείστηκε τὸ σπίτι. Ἡ κ. Λένα ἀμέσως ὑπεχώρησε, χαμογέλασε καὶ εἶπε ὅτι ἀστειεύτηκε.

Ἔτσι ἔληξε τὸ ζήτημα. Σὲ μιὰ βδομάδα, ὅμως, ἐνῶ παίρναν τὸν καφέ τους ἥσυχοι στὸ σαλονάκι, ἡ κ. Λένα ξανάφερε τὸ ζήτημα ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω:

— Ξέρεις, χρυσέ μου; Εἶδα σήμερα σ' ἕνα ἐπιπλοποιεῖο ἕνα τραπεζάκι...

Κατσούφιασε ἀμέσως ὁ κ. Ἰούλιος κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

— Τί τραπεζάκι, Λένα;

— Νὰ γιὰ ἐδῶ! Ξέρεις τί ὡραῖα ποὺ θὰ ταίριαζε;

Ἔξω φρενῶν τινάχτηκε ἀπάνω ὁ χριστιανὸς καὶ οὔρλιασε:

— Δὲν ἐπιτρέπω λέξι γιὰ τὸ τραπεζάκι! Ἀκοῦς; Εἶναι ζήτημα τιμῆς γιὰ μένα! Τὸ τραπεζάκι αὐτὸ μοῦ ἀρέσει ἐμένα καὶ δὲν πέφτει λόγος σὲ κανένα.

Τρομοκρατημένη ἡ κ. Λένα, τὸν καλόπιασε, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν χάϊδεψε, τοῦ ζήτησε συγγνώμην καὶ ξαναέληξε τὸ ζήτημα. Μετὰ δεκαπέντε μέρες, ὅμως, ἕνα βραδάκι, καθὼς εἶχαν κάτι φίλους στὸ σαλόνι τους, ἄκουσε πάλι τὴ γυναῖκα του νὰ λέῃ:

— Νά, τὸ μόνο ποὺ σκεφτόμαστε ν' ἀλλάξουμε εἶναι αὐτὸ τὸ τραπεζάκι...

Ἀναστατώθηκε πάλι ὁ χριστιανὸς κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλός:

— Ἀπὸ δῶ μέσα δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ τίποτα! Ἀκοῦς; Ἂν φύγῃ αὐτὸ τὸ τραπεζάκι ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω κι' ἐγὼ μαζί!

Καὶ συγχίστηκε τόσο πολύ, ὥστε τὸν ἔπιασε ἡ καρδιά του. Τρόμαξε ἡ γυναῖκα του, ἀναστατώθηκε, φώναξε γιατρὸ κι' ὡρκίστηκε κατακίτρινη ἀπ' τὸ φόβο, ὅτι ποτέ, ποτέ, ποτὲ δὲ θὰ ξαναμιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ τραπεζάκι.

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν εἶχα ἀκούσει, γιατὶ ὁ κ. Ἰούλιος τὴ διηγότανε σ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς φίλους του, ποὺ διασκεδάζαμε πολύ.

— Μπράβο Ἰούλιε, τοὔλεγα σὲ κάθε καινούργια φάσι τοῦ ἀγῶνα. Κράτησες χαρακτῆρα! Ἐπὶ τέλους σὲ κάτι σοῦ πέρασε κι' ἐσένα!

Χτὲς τὸ βράδυ, ὅμως, ποὺ ἐπισκέφτηκα τὸ φίλο μου στὸ σπίτι του, εἶδα μιὰ μικρὴ μεταβολὴ στὸ σαλονάκι. Τὸ τραπεζάκι εἶχε ἀλλάξει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο ποὺ ἔγινε, ὁ Παῦλος πρότεινε νὰ δίνη πέντε χιλιάδες τὸ μῆνα στὴν Καίτη, ἐπὶ πέντε χρόνια καὶ δυὸ χιλιάδες γιὰ τὰ παιδιά. Αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχε ὑποδείξει ἡ Λίλιαν. Ἡ Καίτη ὅμως δὲν δεχόταν χρήματα μὲ κανένα τρόπο καὶ φρόντισε νὰ προσληφθῆ πάλι στὴν παληὰ δουλειά της. Πῆγε μάλιστα μὲ τὸν Παῦλο στὴν Μητρόπολι γιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ ὁ τύπος μιᾶς ἀπόπειρας συμφιλιώσεως. Ἐκεῖ, ἕνας σεβάσμιος ἱερωμένος, ἀφοῦ ἄκουσε καὶ τοὺς δυό, τοὺς δήλωσε ὅτι δὲν εὕρισκε διόλου ὅτι ὑπῆρχαν ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ γάμου τους...

17ον

— Χωρὶς ἀγάπη, πάτερ μου— εἶπε ἡ Καίτη — πῶς μπορεῖ νὰ σταθῆ γάμος;... Ὅταν τὸ σῶμα του καὶ ἡ ψυχή του εἶναι ἀλλοῦ... καὶ ὅταν θέλη νὰ φύγη... πῶς νὰ τὸν κρατήσω, σκλάβο, πλάϊ μου;

—Ἡ ἀγάπη καὶ τῶν δυό σας πρέπει νὰ συντεθῆ στὸ παιδί σας...

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὸν Παῦλο, ρώτησε:

— Δὲν τὸ ἀγαπᾶτε, λοιπόν, καθόλου αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἀποκτήσατε μαζί της;

— Τὸ ἀγαπῶ, βέβαια... Αὐτὸ ὅμως δέν...

Ἀλλὰ ὁ ἱερωμένος δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώση.

—Ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾶτε, προσπαθῆστε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν ἀγάπη αὐτὴ σὰν ἀσπίδα κατὰ τῶν πειρασμῶν... Εἶναι κρίμα, ὅτι ἄνθρωποι φωτισμένοι σὰν κι' ἐσᾶς γίνονται μὲ τὸ κακὸ παράδειγμα ποὺ δίνουν ἑστία ἀποσυνθέσεως... Ἂν ἐσεῖς δὲν μπορῆτε νὰ συγκρατηθῆτε στὸν ἴσιο δρόμο, τί περιμένετε νὰ κάνη ὁ ἀγράμματος λαός; Προσπαθῆστε νὰ χαράξετε μιὰ καλλίτερη πορεία... Καὶ μόνον ἂν ἀποτύχετε στὴ σοβαρὴ αὐτὴ προσπάθεια, μπορεῖτε νὰ σκεφτῆτε γιὰ χωρισμό... Τώρα πηγαίνετε μὲ τὴν εὐχὴ ποὺ σᾶς δίνω: Νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ μ' αἴτησι διαζυγίου... ἀλλὰ μονιασμένους κι' ἀγαπημένους...

Κι' ἔκαμε νόημα στὸ θυρωρό του νὰ μπάση ἄλλο ζευγάρι. Ἡ Καίτη πρόφθασε νὰ πῆ:

—Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ εἶναι μάταιη... Οὔτε τὴ δική του ἀπόφασι πρόκειται ν' ἀλλάξη, οὔτε τὴ δική μου... Ἄδικα θὰ χαθῆ ὁ καιρός...

— Ἔννοια σας καὶ γιὰ τὸ κακὸ — εἶπε ὁ ἱερωμένος, σαρκαστικὰ — ὑπάρχει, δυστυχῶς, πάντοτε καιρός...

Ὅταν βγαίνανε ἀπὸ τὴ Μητρόπολι, ὁ Παῦλος τῆς εἶπε:

— Βλέπεις, ὅτι κι' αὐτὸς συμβούλεψε νὰ μὴ βιάζεσαι...

— Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά του — ἔκανε ἡ Καίτη — νὰ προσπαθῆ νὰ συμφιλιώση... Αὐτὸς δὲν ξέρει, ὅτι σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια ἐγὼ ἔχω ἐξαντλήσει κάθε μέσο...

Καί, ὡς τὸ σπίτι, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της. Μάταια ζήτησε νὰ μάθη ὁ Παῦλος ποιὰ μέρα θἄμπαινε στὴν κλινική.

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρη... Πήγαινε νὰ διασκεδάσης... Τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῆ δὲν πρόκειται νἄχη πατέρα...

Στὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται κεῖνες τὶς μέρες μιὰ παράξενη μεταβολή. Ἐνῶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φύγη κι' οὔτε εἶχε σκοπὸ ν' ἀλλάξη αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ὅσο προχωροῦσε στὴν πραγματοποίησί της, τόσο δυνατώτερα ἔνοιωθε νὰ τὸν τραβάη ἡ Καίτη. Κι' ἂν δὲν εἶχε καθημερινὴ σχεδὸν ἐπαφὴ μὲ τὴ Λίλιαν, ἡ κατάστασι αὐτὴ τῆς ἀβουλίας θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήση στὴν ἀποτελμάτωσι. Ἡ Λίλιαν ὅμως ἀγρυπνοῦσε. Τὰ παρακολουθοῦσε ὅλα ὡς τὴν ἔσχατη λεπτομέρεια. Καὶ δὲν ἄφηνε νὰ περάση μέρα, χωρὶς νὰ σπρώξη τὸν Παῦλο στὴν κατεύθυνσι ποὺ ἤθελε. Μετὰ τὴν περιπέτειά του μὲ τὴ Δώρα Μεσαρᾶ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη στὴ σταθερότητα τοῦ Παύλου. Ὅμως αὐτό, ἀντὶ νὰ τὴν ἀπογοητεύση, τὴν τραβοῦσε περισσότερο κοντά του σὰν νὰ ἦτανε τὸ μεγαλύτερο προτέρημα. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν δέση κοντά της.

Τὸν δεχόταν πολὺ συχνότερα ἀπὸ ἄλλοτε στὸ μυστικὸ καταφύγιό της, ὄχι μόνο γιατὶ τὸν ἤθελε πιὸ θερμά, παρὰ γιατὶ ἤθελε ν' ἀνανεώνη τὴ γοητεία της. Ἀνάμεσα στὰ πύρινα φιλιά, τοὔκανε τακτικὴ ἀνάκρισι γιὰ τὴν πορεία τοῦ χωρισμοῦ του ἀπὸ τὴν Καίτη. Δὲν ἄρεσε καθόλου στὴ Λίλιαν ἡ ἄρνησί της νὰ δεχθῆ τὰ χρήματα ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ Παῦλος. Μ' αὐτὴ τὴ μηνιαία καταβολή, γιὰ τὴν συντήρησί της καὶ τὴ συντήρησι τῶν παιδιῶν λογάριαζε νὰ μπορῆ νἄχη στὸ χέρι της καὶ τὴν Καίτη, ὅπως κρατοῦσε γερὰ καὶ τὸν Παῦλο.

Μὰ ἡ Καίτη, μὲ τὴν περήφανη στάσι της, ξέφευγε ἀπ' τὸ σχέδιό της καὶ τὴν ἀνάγκαζε νὰ σκεφθῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνη γρήγορα, νὰ δέση κοντά της τὸν Παῦλο μ' ὅ,τι μέσο μποροῦσε. Ὡστόσο δὲν εἶχε ἀκόμη ἀπελπισθῆ τέλεια ἀπὸ τὴν Καίτη.

— Κύτταξε νὰ τὴ μαλακώσης...— τοὔλεγε καὶ τοῦ ξανάλεγε.

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Τώρα θὰ μπῆ στὴν κλινική... γιὰ τὸν τοκετό... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

— Βέβαια... Πιστεύω σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες... Καὶ τί μ' αὐτό;...

— Θὰ πάω στὰ μαγαζιά... Καὶ θὰ βρῶ τὰ καλλίτερα μωρουδιακά... Θὰ τῆς πάρω μιὰ κούνια...

—Ἔχει... Ἀπὸ τὸ πρῶτο παιδί...

— Τότε θὰ τῆς πάρω ἕνα καρροτσάκι..

—Ἔχει κι' ἀπ' αὐτό...

— Θὰ τῆς πάρω ἕνα καρροτσάκι πολυτελείας... Μὲ κουκούλα σουὲντ - βεριτάμπλ. Καὶ σκεπάσματα μεταξωτά...ἀσημένια κουδουνίστρα... Θὰ συγκινηθῆ, ἅμα τῆς τὰ στείλης μαζεμένα, μ' ἕνα γράμμα συγκινητικό... Θὰ πρέπει νὰ τῆς στείλης ἀκόμη καὶ δικά της πράγματα... Ρόμπες μεταξωτές... καὶ ἐσώρρουχα πολυτελείας... Αὐτὰ ὅλα θὰ τὴν κολακέψουν... Καὶ μπορεῖ, ὅταν ἀλλάξη ψυχολογία, νὰ δεχθῆ νὰ συζητήση αὐτὴ τὴ συμφωνία εἰρηνικοῦ καὶ φιλικοῦ χωρισμοῦ, ποὺ μᾶς συμφέρει.

— Φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ δεχθῆ τίποτα...

— Δὲν τὸ ξέρουμε... Μιὰ φορά, δὲ χάνουμε τίποτα νὰ προσπαθήσουμε...

—Ἔχει πιάσει δουλειά, γιὰ νὰ εἶναι ἀνεξάρτητη... Ἔχει πάρει μάλιστα κι' ἕνα δάνειο γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ τοκετοῦ...

— Νὰ τὸ πληρώσης... Καὶ νὰ τῆς στείλης μαζὶ μὲ τὰ πράγματα ποὺ εἴπαμε καὶ τὴν ἐξόφλησι τοῦ δανείου...

Ἡ Καίτη, σὲ δυὸ μέρες, μπῆκε στὴν κλινική, ἀφοῦ εἶχε εἰδοποιήσει πρὶν τὸ διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας ὅπως τῆς τὸ εἶχε ζητήσει. Τὸ βράδυ πῆγε ὁ ἴδιος, εἶδε τὸ δωμάτιο, ἔδωσε λουλούδια νὰ στολίσουν τὰ βάζα (εἶχε εἰδοποιήσει τὸν ἀνθοπώλη νὰ τ' ἀνανεώνη κάθε πρωΐ) καὶ ὅταν ἡ Καίτη μπῆκε στὸ δωμάτιο, τὴν ἄλλη μέρα, εἶδε πάνω στὸ διβάνι δυὸ μεγάλα κουτιὰ μὲ ρόμπες, ἀσπρόρρουχα δικά της, ἀπὸ βαρὺ φυσικὸ μετάξι καὶ μὲ νταντέλλες τοῦ χεριοῦ πολύτιμες. Εἶχε καὶ δυὸ παπλωματάκια τοῦ μωροῦ ἀπὸ χρυσαφένιο καὶ μπλὲ ἀτλάζι, δυὸ κουβερτοῦλες μάλλινες, δυὸ σκουφίτσες, καλτσάκια θαυμάσια, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πραγματάκια. Ἀπάνω στὸ μεγαλείτερο κουτὶ εἶχε καρφώσει καὶ τὸ μπιλλιέτο του μ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια: «Νὰ εἶναι μὲ τὸ καλό»...

Ἡ Καίτη στενοχωρήθηκε: Μποροῦσε νὰ δεχθῆ αὐτὰ τὰ πράματα; Καὶ ἀπαντοῦσε μέσα της ἀρνητικά: Πῶς ἦτανε δυνατὸν νὰ τὸ δεχθῆ; Κι' ἂν ἤθελε ὁ Παῦλος νὰ τῆς ἔστελνε κι' αὐτός; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση τὰ δῶρα τοῦ διευθυντῆ, ἂν ἔστελνε πίσω τὰ δικά του;

Κάθισε στὸ τραπεζάκι τῆς κάμαρής της στὴν κλινικὴ κι' ἔγραψε μὲ τὸ στυλό της:

«Κύριε διευθυντά,

Μὲ μεγάλη συγκίνησι πῆρα τὰ δῶρα σας. Πόσο εἴσαστε καλὸς κι' εὐγενικός, νὰ μὲ θυμηθῆτε! Ὥστε γι' αὐτὸ ἤτανε ποὺ θέλατε νὰ σᾶς ἔκανα γνωστὴ τὴν ἡμέρα ποὺ θἄμπαινα στὴν κλινική; Μ' εὐγνωμοσύνη δέχομαι τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἀλλὰ τὰ δῶρα εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ δεχθῶ. Θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχής, ἂν παρεξηγούσατε τὴ στάσι μου. Ἂν τὸ σκεφθῆτε ὅμως καλλίτερα, ἐλπίζω πὼς θὰ τὸ καταλάβετε. Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἤμουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι συζύγου, ποὺ ἀφορμὴ θὰ ἤθελε νὰ μὲ συκοφαντήση, τὴ λεπτὴ αὐτὴ στιγμή, πάλι δὲν θὰ τὰ δεχόμουνα, γιατὶ πιστεύω πὼς μιὰ φιλία τόσο ἁγνὴ ὅσο ἡ δική μας, δὲν θἄπρεπε νὰ ἔχη κανενὸς εἴδους ὑλικὲς ἐκδηλώσεις. Ἦταν ἄλλη στιγμὴ καὶ ἄλλη ἀτμόσφαιρα, ἐκείνη, ποὺ δέχτηκα δῶρα ἀπὸ σᾶς, χωρὶς νὰ νοιώσω κανένα δισταγμό.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές σας. Ἀνυπομονῶ νὰ ἐλευθερωθῶ καὶ νἄρθω γρήγορα ν' ἀναλάβω ὑπηρεσία. Νοιώθω σχεδὸν σὰν ἐνοχὴ ποὺ ἔλειψα τόσον καιρὸ ἀπ' αὐτήν...

Μὲ κάθε σεβασμὸ καὶ τιμὴ
Καίτη»

Ἔδωσε τὰ κουτιὰ καὶ τὸ γράμμα της σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς κλινικῆς, νὰ τὰ πάη στὸ διευθυντὴ — στὰ χέρια του. Ἀλλὰ δὲν πέρασαν τρεῖς ὧρες, ποὔφθασαν καὶ τὰ δῶρα τοῦ Παύλου. Οὔτε τ' ἄνοιξε καθόλου. Ἄνοιξε μονάχα τὸ γραμματάκι ποὺ τὰ συνώδευε. Τῆς ἔγραφε:

«Ἂν ἐνόμισες, ἀγαπημένη Καίτη, ὅτι, ἐπειδὴ πῆρα τὴν ἀπόφασι (γιὰ καλό σου, πάντα) νὰ χωρίσουμε τὶς ζωές μας, αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἐνδιαφέρομαι πιὰ γιὰ σένα, εἶσαι πολὺ γελασμένη. Πάντα σὲ σκέπτομαι καὶ αὐτὸ δὲν πρόκειται ποτὲ ν' ἀλλάξη. Θὰ σὲ παρακαλέσω ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶναι τὰ αἰσθήματά σου γιὰ μένα, νὰ δεχθῆς αὐτὰ τὰ μικροπράγματα γιὰ τὸ παιδὶ καὶ γιὰ σένα... Ὅ,τι κι' ἂν ἔχη γίνει μεταξύ μας αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἀγαπητοὶ καρποὶ τῶν εὐτυχισμένων στιγμῶν μας. Θὰ εἶναι πάντα τὰ παιδιά μου, ὅπως εἶναι καὶ δικά σου. Ποτὲ δὲν θὰ παύσω νὰ τ' ἀγαπῶ, ὅσο καὶ τὴ μητέρα τους. Ξέρω πὼς δὲν ἐστάθηκα πάντα ἄξιος τῆς ἀγάπης σου. Ἀλλά, τούτη τὴ στιγμή, πού, σὲ λίγο, νέα ζωντανὴ ἀπόδειξι ἔρχεται νὰ βεβαιώση πόσο θερμὸς ἦταν ὁ δεσμός μας, σὲ παρακαλῶ νὰ ξεχάσης τὰ σφάλματά μου καὶ νὰ μὲ συχωρέσης. Δέξου ὅ,τι σοῦ προσφέρω σὰν ἔκφρασι μεταμέλειας. Ἂν θέλω νὰ χωρίσουμε τὶς ζωές μας, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου, χωρὶς νὰ νοιώσω μιὰ βαθειὰ θλῖψι, γιατὶ δὲν μπόρεσα νὰ φανῶ καθὼς μὲ ἤθελες καὶ μὲ πρόσμενες.

Πάντα δικός σου
Παῦλος».

Τὰ μάτια της εἴχανε βουρκώσει. Ὡστόσα πῆρε χαρτὶ καὶ ἀπάντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

«Φίλε μου.

Ἀπὸ πατέρα, πού, μὲ τὶς ἐλαφρότητές του, ἔφερε τὴ μητέρα τους στὸ σημεῖο νὰ προτιμᾶ χίλιες φορὲς τὸ χωρισμό, τὰ παιδιά μου δὲν μποροῦν νὰ δεχθοῦν ἀπολύτως τίποτα. Ὅσο γιὰ μένα, δὲ δέχομαι οὔτε ν' ἀγγίξω πρᾶγμα ποὺ προέρχεται ἀπὸ σένα καὶ πολὺ λιγώτερο λόγια ὑποκριτικῆς μεταμέλειας. Τράβα τὸ δρόμο σου. Καὶ μοναχὰ σὰν νοιώσης πραγματικὴ συντριβὴ γιὰ τὰ ὅσα ἀνάξια ἔχεις κάμει, τότε ἴσως συναντηθοῦν καμμιὰ μέρα οἱ δρόμοι μας. Ἀλλὰ ἔχω πολὺ λίγες ἐλπίδες, ὅτι αὐτὸ τὸ θαῦμα θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνη. Ἐγὼ μένω μὲ τὰ παιδιά μου. Καὶ θὰ τὰ ζητήσω, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου αὔριο ἀπὸ τὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ τὰ κάνω ἀνθρώπους διαφορετικοὺς ἀπὸ τὸν πατέρα τους.

Καίτη».

Ἐμπιστεύτηκε τὸ γράμμα της καὶ τὰ πράγματα σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς κλινικῆς. Καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται γιὰ νὰ πέση στὸ κρεβάτι τῶν πόνων μὲ τὴ συνείδησι ἥσυχη. Βέβαιη πὼς εἶχε κάμει τέλεια τὸ καθῆκον της. Καὶ μόνη της παρακάλεσε νὰ κρεμάσουν στὴν πόρτα τὴν ἐπιγραφὴ «Ἀπαγορεύονται αἱ ἐπισκέψεις». Μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ ἄλλη ἐπίσκεψι, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς μητέρας της ἢ τοῦ ἀδερφοῦ της— ἤθελε πρὸ πάντων ν' ἀποφύγη ἐπίσκεψι τοῦ ἀντρός της καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἑταιρείας. Ἔννοιωθε μιὰ περίεργη ἀνακούφισι, ὅτι ὁ Παῦλος ἦταν, αὐτὴ τὴ φορά, μακρυὰ ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς εὐθύνης, γιατὶ δὲν τοῦ εἶχε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη. Μ' ὅλο τὸν πόνο, ποὺ δοκίμαζε γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι, τὴν εὐχαριστοῦσε, ποὺ θὰ ἤτανε μονάχη ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μὲ τὰ παιδιά της καὶ γιὰ τὰ παιδιά της...

Ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι χαριτωμένο, μὲ κάτι ματάκια τόσο ἔξυπνα—ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα!— ποὺ οἱ νοσοκόμες τὸ βγάλανε «φαινόμενο». Ἤτανε, συνάμα παραπονιάρικο καὶ κλαψιάρικο, μ' ὅλα τὰ χάδια ποὺ τοὔκανε ἡ Καίτη. Οἱ νοσοκόμες τὸ εἴχανε γιὰ γλέντι:

— Ἀφῆστε, κυρία, τὸ φαινόμενο νὰ κλαίη!— τῆς λέγανε — Τοῦ κάνει καλό..

Ἡ τῆς κάνανε τὴ σύστασι:

— Μὴ θηλάζετε τὸ φαινόμενο, κάθε φορὰ ποὺ κλαίει... Νὰ τὸ συνηθίσετε νὰ τρώη στὶς ὧρες του...

Ἡ Καίτη τὸ εἶχε εὐχηθῆ καὶ τὸ δέχτηκε χαρούμενα, ὅτι ἦτανε κοριτσάκι. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὄβαλε στὸ στῆθος της διαλογιζότανε: «Ἂν μοῦ τὸ χαρίση ὁ Θεός, θὰ τὸ μάθω ἐγὼ τί γελοῖα πλάσματα εἶναι οἱ ἄντρες... Καὶ πῶς νὰ τοὺς τσιγαρίζη σὲ σιγανὴ φωτιά...».

Ὁ Παῦλος τὴν ἴδια μέρα τοῦ τοκετοῦ προσπάθησε νὰ τὴν ἰδῆ. Εἶχε δασκαλέψει τὶς νοσοκόμες ἡ Καίτη, νὰ ποῦν, ὅτι ὁ γιατρὸς εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ μὴν τὴν ἐπισκεφθῆ κανείς, νὰ τὴν ἀφήσουν ἀπόλυτα ἥσυχη. Ὁ Παῦλος κατάλαβε τίνος ἦταν ἡ διαταγή. Κατέβηκε τὶς σκάλες μὲ χαλασμένα μοῦτρα.

Ὁ διευθυντὴς ὅμως, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν δώρων του, στάθηκε πιὸ ἔξυπνος. Τῆς ἔστειλε ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο μὲ δυὸ λόγια: «Αὐτὸ δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε». Ἡ Καίτη τοῦ ἀπάντησε ξερά: «Εὐχαριστῶ».

Βιάστηκε νὰ γυρίση στὸ σπιτικό της καὶ στὴ δουλειά της. Ἔμεινε ὅμως εἰκοσιτέσσερες ὧρες στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιά της, νὰ τὰ χαρῆ. Ἔπαιξε μαζί τους, ὅπως ἔκανε μὲ τὶς κοῦκλες της ὅταν ἦτανε μικρή. Τἄβαζε, πλάϊ - πλάϊ, καὶ τὰ καμάρωνε σὰν κατόρθωμα. Ἀνατρίχιαζε ἡδονικὰ στὴν ἰδέα, ὅτι αὐτὰ τὰ δυὸ ἀγγελάκια εἴχανε βγῆ ἀπὸ τὰ σπλάχνα της, θρεμμένα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της. Καὶ αὐτοθαυμαζότανε. Δὲν ἀνακάτευε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι διόλου τὸν Παῦλο, σὰν νὰ τὰ εἶχε κάνει μόνη της...

Ξαφνικὰ τὴν ἔπαιρνε κῦμα χαρᾶς καὶ τὰ τρέλλαινε, τἄσκαζε στὰ φιλιά. Κι' ἔπειτα μιλοῦσε στὸ ἀγοράκι της, σὰν νἄτανε κανένα μεγάλο παιδί, τοὐλάχιστον πέντε χρονῶν, γιὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύση ἀγάπη στὸ βρέφος:

— Βλέπεις, μικρούλη μου, ποὺ σοὔφερα ἐγὼ ἀδερφούλα... νὰ τὴ συνοδεύης... νὰ τὴ βγάζης περίπατο;... Νὰ τὴν ἀγαπᾶς, μικρούλη μου τὴν ἀδερφούλα σου...

Καὶ ὁ μικρούλης ἄνοιγε τὰ μάτια του, μεγάλα, προσπαθώντας νὰ καταλάβη... ἀλλὰ στὸ τέλος γύριζε κατὰ τὸ βρέφος καὶ τὸ κύτταζε σκουντουφλός:

—Ἄ, ὄχι ἔτσι, μικρούλη μου... Ὄχι ἔτσι!... Αὐτὴ σ' ἀγαπάει...

Γύρισε στὴ δουλειά της, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπ' αὐτά, μ' ὄρεξι νὰ ἐργασθῆ γιὰ νὰ τ' ἀναστήση, νὰ τὰ μεγαλώση, νὰ τὰ «κάμη ἀνθρώπους». Τ' ἄφηνε στὴ φροντίδα τῆς μητέρας της, ὅταν ἔλειπε στὸ γραφεῖο. Καί, μόλις τέλειωνε τὴν ἐργασία της, ἔκανε σὰν τρελλὴ νὰ γυρίση στὸ σπίτι, νὰ τὰ περιποιηθῆ μονάχη της. Ἔπαιρνε τὴν κορούλα της στὰ χέρια νὰ τὴν χαϊδολογήση:

— Ἔλα δῶ... φαινόμενο... Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω!... Πῶς τὰ πέρασες μὲ τὴ γιαγιά... ἔ;... Σούδωσε τὸ γαλατάκι σου;...

Ὁ διευθυντὴς δὲν ἦταν ἀνόητος. Ἂν καὶ αὐτὸ τὸ ξερὸ «εὐχαριστῶ» ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ἀπὸ τὴν κλινικὴ τοῦ εἶχε δώσει ἐλπίδες, δὲ βιάστηκε ν' ἀνανεώση τὶς τρυφερότητές του. Ἄφησε, ὅπως τοὔλεγε ἡ πεῖρα του, νὰ περάσουν μέρες πολλὲς καὶ νὰ προχωρήση καλὰ ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου γιὰ νὰ κάμη ἕνα βῆμα ἀποφασιστικό.

Τὴν κάλεσε σὲ τσάϊ ποὺ θὰ ἦτανε κι' ἄλλος κόσμος. Ἡ Καίτη κολακεύτηκε κάπως ποὺ δὲν τὴν μεταχειριζότανε σὰν ὑπάλληλο, ἀλλὰ σὰν ἴση του. Ἐπῆγε. Ἤτανε ντυμένη ἁπλᾶ καὶ κομψά καὶ ὄμορφη ὅσο καμμιὰ ἄλλη φορά. Κάτι τὸ ἁγνὸ κι' εὐγενικὸ ἦτανε χυμένο στὴ νεανικὴ μορφή της — ἡ εὐγένεια καὶ ἡ γαλήνη τοῦ πλάσματος, ποὺ βρισκότανε πάνω στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐκπλήρωσι τοῦ προορισμοῦ του...

Μὲ μεγάλη της ἔκπληξι ὅμως εἶδε, ὅτι τῆς ἄνοιξε μόνος του.

— Δὲν ἦρθαν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι σας; Εἴσαστε, λοιπόν, ὁλομόναχος;—ρώτησε μὲ κάποια συγκρατημένη ταραχή.

— Ναί... δηλαδή...— ἔκαμε λιγάκι σαστισμένος ὁ διευθυντὴς —Ἀλλὰ γιατὶ ἀποκλείετε τὴν ἰδέα, ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχα καλέσει μόνον ἐσᾶς;...

Καὶ τὴν κύτταζε μὲ βλέμμα διαβρωτικό, ποὺ ἔλεγε ἄλλα πολὺ θερμότερα πράγματα. Ἡ Καίτη βλαστήμησε μέσα της τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε κάποιες ὑποχρεώσεις σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... Γιατὶ θἄθελε νὰ τοῦ τὰ πῆ ἀμέσως παστρικὰ καὶ ξάστερα, ὅτι οἱ δυό τους δὲν εἴχανε νὰ ποῦν ἀπολύτως τίποτα... καὶ νὰ φύγη στὴ στιγμή. Γιατὶ τώρα ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἔδενε τὴ γλώσσα.

— Καταλαβαίνω — εἶπε — θἄχετε νὰ μοῦ μιλήσετε ἐμπιστευτικὰ γιὰ ὑπηρεσιακὰ πράγματα...

— Μὰ γιατὶ φαντάζεσθε — ρώτησε — ὅτι ἐγὼ μόνον ὑπηρεσιακὰ μπορῶ νὰ μιλῶ μαζί σας;...

Ἡ Καίτη τὸν κύτταξε περίεργα:

— Γιατὶ δὲν ἔχομε θέματα — εἶπε ξέψυχα.

— Μὲ λίγη καλὴ θέλησι μποροῦμε νὰ βροῦμε...

— Λέτε; Καὶ ἀπὸ ποιὸ μέρος θὰ χρειασθῆ, νομίζετε, ἡ καλὴ θέλησι;

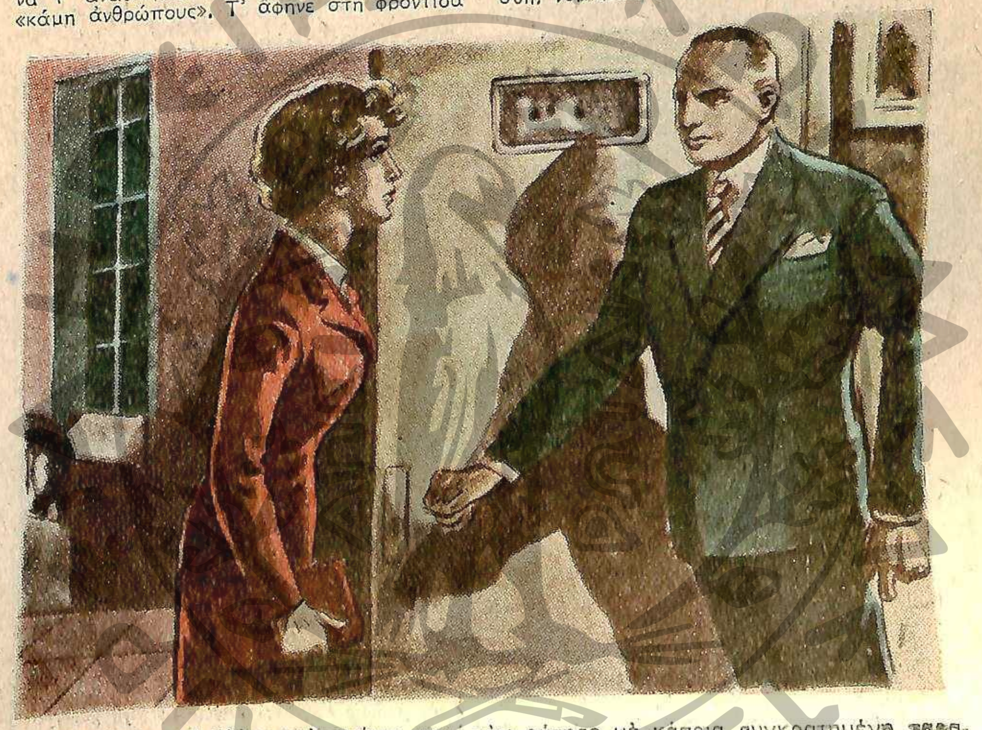

—Δὲν ἦρθαν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι σας; τὸν ρώτησε μὲ κάποια συγκρατημένη ταραχὴ ἡ Καίτη.

Ἐνσταντανέ

Εὐθανασία

Ὁ Κρασοκανατίδης, διάσημος μπεκρῆς, συναντιέται σ' ἕνα δρομάκι τῆς Πλάκας μὲ τὸν ἐν... ὅπλοις συνάδελφό του Σταφίδα. Καὶ παρ' ὅλο τὸ πρήξιμο τῶν ματιῶν, τὸ τρέκλισμα καὶ τὸ... λόξυγκα, καταφέρνει ὁ ἕνας ν' ἀναγνωρίση τὸν ἄλλο.

—Βρὲ καλῶς τον! Πούσουνα τόσο καιρό; ρωτάει ὁ Κρασοκανατίδης.

—Ἄστα, καὶ κλαίω τὴ μοῖρα μου, ἀπαντάει καὶ βάζει εὐθὺς τὰ δάκρυα ὁ Σταφίδας.

—Καὶ γιατί, βρὲ παιδί μου;

—Νά, τὰ πάντα ματαιότης! Χάσαμε τὸ μπάρμπα-Νικολό. Πέθανε ὁ κακομοίρης... Καὶ ξέρεις ποῦ;

—Ὄχι. Δὲν ἔχω ἰδέα...

—Ἐνδόξως! Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας!

Μὰ ὁ Κρασοκανατίδης, ἀντὶ νὰ στενοχωρηθῆ καὶ νὰ βάλη κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὰ δάκρυα, ρωτᾶ ἐμπιστευτικὰ τὸν Σταφίδα:

—Πέθανε μπαίνοντας ἢ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ταβέρνα;

—Βγαίνοντας!

Ὁ Κρασοκανατίδης τότε, ξεφωνίζει:

—Ἀνέκαθεν τυχερός, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ μπάρμπα Νικολός!

Καὶ συνέχισε τρεκλίζοντας τὸ δρόμο του

Ο ΦΑΚΟΣ

—'Από σᾶς... Γιατὶ ἀπὸ μέρους μου ὑπάρχει...

—'Αφοῦ εἶναι ἔτσι —εἶπε κοκκινίζοντας ἡ Καίτη — τότε κάμετε ἀρχή... Σᾶς ἀκούω...

— Μὰ καθίστε πρῶτα... νὰ πάρετε ἕνα τσάϊ... θὰ σᾶς τὸ σερβίρω ἐγώ... 'Εδῶ δὲν εἶμαι διευθυντής... εἶμαι οἰκοδεσπότης...

Ἡ Καίτη κάθισε στὸ τραπέζι, ποὺ ἦτανε στρωμένο γιὰ δύο.

—"Ενα κομμάτι ζάχαρη ἢ δύο;... ρώτησε ὁ οἰκοδεσπότης.

—"Ενα καὶ λεμόνι — εἶπε ἡ Καίτη— μὲ τόσο κουρασμένο ὕφος, ποὺ ἦτανε σὰν νὰ τοὔλεγε: Δὲ ρίχνετε δηλητήριο;...

— Λοιπὸν θὰ δῆτε, ἀγαπητὴ κυρία — εἶπε ὁ διευθυντὴς —ὅτι ὑπάρχει θέμα ὁμιλίας... μεταξύ μας...

— Τὸ περιμένω...

— Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σᾶς δὲν εἶναι τωρινό... ἔχει κάποια ἱστορία... Θυμηθῆτε, παρακαλῶ, τὴν πρότασί μου νὰ μὲ ὑπηρετήσετε ὡς ἰδιαιτέρα...

— Νομίζω πὼς ἀναγνωρίσατε σωστοὺς τοὺς λόγους ποὺ ἀρνήθηκα τότε...

— Δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό... 'Αφῆστε νὰ συνεχίσω... Τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σᾶς εἶχε ἔκτοτε καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις.

— Τὶς ἀναγνωρίζω—τὸν διέκοψε ἡ Καίτη — καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων... ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸ θέμα...

— Θὰ τὸ ἰδῆτε ἀμέσως... Τὸ θέμα εἶναι σπουδαιότατο — εἶπε μ' ἔμφασι ὁ διευθυντὴς — εἶναι τὸ μέλλον σας...

— Δὲν καταλαβαίνω... Τὸ μέλλον μου ὡς ὑπαλλήλου;

—"Οχι... Τὸ μέλλον σας ὡς ἀτόμου.... Εἴσαστε μιὰ νέα γυναῖκα καὶ τόσο γοητευτική!... Καὶ βρίσκεσθε σὲ διάστασι μὲ τὸν ἄντρα σας... καὶ σὲ λιγάκι ζωντοχήρα.... Θὰ σᾶς περιτριγυρίσουν... θὰ σᾶς κυκλώσουν... τόσοι πειρασμοί... Πῶς θ' ἀντεπεξέλθετε μόνη, ἀβοήθητη;...

— Νομίζετε ὅτι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἱκανὴ γι' αὐτό; ρώτησε ἡ Καίτη.

— Τὸ παρελθὸν δὲν ἀπέδειξε ὅτι ξέρετε νὰ διαλέξετε... Προσπάθησα νὰ σᾶς ὑπαινιχθῶ τοὺς κινδύνους ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐπιπόλαιο νέο. 'Αλλὰ ἦτανε πλέον ἀργά... "Ας μὴν περιπέσουμε στὰ ἴδια λάθη... Ἡ γυναῖκα χρειάζεται πάντα ἕνα δυνατὸ χέρι στὴ ζωὴ νὰ τὴν στηρίζη...

—"Εννοια σας καὶ κάηκα ἀρκετά, ὥστε τώρα νὰ προσέχω καλλίτερα...

— Ναί... ἀλλὰ βρίσκεσθε χωρὶς ἄνδρα... καὶ οἱ αἰσθήσεις ἔχουν κι' αὐτὲς τὶς ἀξιώσεις τους...

— Δὲν ἔχω αἰσθήσεις, ὅταν δὲν ἔχω αἰσθήματα!— ἐτόνισε δυνατὰ ἡ Καίτη.

— Μεγάλος λόγος!— ἔκαμε ὁ διευθυντής, σὲ τόνο δυσπιστίας.

—'Αποφάσισα νὰ μείνω μάννα καὶ τίποτ' ἄλλο.

—'Η ἡρωϊκὴ μητρότης — εἶπε σοβαρὰ ὁ συνομιλητής της — εἶναι μεγάλο ἰδανικό... 'Αλλὰ εἴσαστε ἀκόμη πολὺ νέα γι' αὐτό... Χρειάζεται ἡλικία κάπως πιὸ ὥριμη γιὰ νὰ μείνη μιὰ γυναῖκα πιστὴ σ' αὐτό.

— Τί ἐννοεῖτε;— ρώτησε ἡ Καίτη, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

—"Οτι ἡ στοργὴ τῆς μητέρας δὲν μπορεῖ νὰ γεμίση μιὰ νέα καρδιά, μονάχη της. Χρειάζεται ὁ ἔρωτας...

—'Ωρκίστηκα νὰ μείνω μάννα!— εἶπε μ' ἔμφασι ἡ Καίτη.

— Πρέπει νὰ ὁρκίζεται κανεὶς μονάχα ὅταν εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέση νὰ κρατήση τὸν ὅρκο του...

Καί, κατεβάζοντας ξαφνικὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του σὲ χρῶμα ἐμπιστευτικό, συνέχισε:

—"Αλλωστε γιατί νὰ στερηθῆ κανένας αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρὰ ποὺ μονάχα ὁ ἔρωτας χαρίζει;... Πὼς εἴχατε μιὰ ἀποτυχία στὴ ζωή σας, δὲν θὰ πῆ τίποτα... 'Ωφεληθῆτε ἀπὸ τὸ πάθημα γιὰ νὰ κάμετε καλλίτερα τὴν ἐκλογή σας... Αὐτὸ εἶναι ὅλο!...

Καί, χαμηλώνοντας ἀκόμη περισσότερο τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καί, παίρνοντας, καθαρὰ τώρα, τὸ ὕφος τῆς ἐξομολογήσεως, εἶπε, γέρνοντας πρὸς τὸ μέρος της:

—Θὰ θέλατε νὰ σᾶς βοηθήσω σ' αὐτὴ τὴν ἀναζήτησι;... Θὰ ἦτανε κρῖμα... θὰ μὲ πονοῦσε βαθειὰ νὰ πήγαινε χαμένη μιὰ σπάνια ὀμορφιά, σωματικὴ καὶ ψυχική, σὰν τὴ δική σας... Κυτταχτῆτε σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη ἐδῶ...

Καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα μεγάλο τριγωνικὸ καθρέφτη, ἀνάμεσα σὲ δυὸ «ἀπλίκ» μὲ στιλπνὰ κρόσια πολυελαίου.

— Εἶναι καθαρὸ κρύσταλλο βενετσιάνικο... Κυττάχτε αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀποπνέει ἕνα μῖγμα παιδικῆς ἀθωότητος καὶ γυναικείου ἐρωτισμοῦ... αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ τὸ ἀσπράδι τους φέγγει σὰν σμάλτο... αὐτὸ τὸ στῆθος ποὺ ἔχει τὴν ἁπαλὴ καμπύλη πέρδικας!... Πρέπει νὰ λυπηθῆτε αὐτὲς τὶς ὀμορφιές... νὰ τὶς λυπηθῆτε καὶ νὰ μὴ τὶς πετάξετε στὰ χέρια κανενὸς νεαροῦ... ἀσυνείδητου καὶ φιλάρεσκου... Αὐτὸ τὸ θησαυρὸ πρέπει νὰ τὸν ἐμπιστευθῆτε σὲ σοβαρὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ξέρη νὰ σεβασθῆ αὐτὴ τὴν προσφορὰ... νὰ φυλάξη τὸ μυστικό της... νὰ μὴν τρέξη νὰ διαλαλήση τὴν κατάστασί του... νὰ μὴν παίξη ἀσυλλόγιστα μαζί της...

— Νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἕναν κύριο σὰν κι' ἐσᾶς ἂς ποῦμε — ἔκαμε ἡ Καίτη σ' ἕναν τόνο ἀλαφριᾶς εἰρωνίας.

Καί, γυρίζοντας ἄξαφνα τὸ ὕφος, πρόσθεσε μὲ κάποιαν αὐστηρότητα:

— Μὰ τὸ ξέρετε, λοιπόν, ὅτι σᾶς ἀκούω τώρα νὰ μοῦ κάνετε καὶ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι;

Κι' ἔκαμε νὰ σηκωθῆ. Τὴν κράτησε, σαστισμένος.

— Ποῦ πᾶτε; Γιατί;... Νἄχετε τέτοια ἐξουσία ἐπάνω σ' ἕναν ἄνθρωπο... νὰ μπορῆτε, μὲ τὴν ἁπλῆ παρουσία σας — γιατὶ κι' αὐτὴ μοῦ ἀρκεῖ — νὰ δώσετε μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία... νὰ ξέρετε, ὅτι μ' ἕνα βλέμμα σας... μὲ μιὰ λέξι σας μπορεῖτε νὰ τοῦ ἀνοίξετε τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου... ὅτι εἴσαστε γι' αὐτὸν ὅ,τι ὑπάρχει ἀνώτερο στὸν κόσμο... νὰ νοιώθετε, ὅτι θἄδινε τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀκούση αὐτὴ τὴ λέξι... τὸ αἷμα του, τὴ ζωή του, ὅ,τι πολύτιμο ἔχει... καὶ ὅμως ν' ἀρνῆσθε!... Γιατί;... Γιατί;... Καίτη... ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς λέω ἔτσι ἁπλά... Καίτη... γιατί;... Δὲν ζητῶ κάτι ἀδύνατο... οὔτε κάτι ποὺ δὲν εἶναι φυσικό... 'Επιτρέψετέ μου μονάχα νὰ σᾶς ἀγαπῶ... καὶ νὰ σᾶς τὸ λέω... ἔτσι, κοντὰ... τόσο κοντὰ στ' αὐτάκι σας...

Κι' εἶχε, στὸ μεταξύ, ἁπλώσει τόσο γοργὰ τὸ χέρι του καὶ τὴν εἶχε περιβάλει τόσο ἀστραπιαῖα, ὥστε δὲν τὸ κατάλαβε, παρὰ μονάχα ὅταν τὴν ἔσφιξε δυνατὰ ἐπάνω του. Χλωμή, σὰν νὰ τῆς εἶχε φύγει ὅλο τὸ αἷμα ἀπ' τὴ μορφή της, τὸν ἔσπρωξε σταθερὰ μακρυά της, γιὰ νὰ τοῦ φωνάξη μὲ μιὰ κραυγὴ ὑπόκωφη:

— Ντροπή, κύριε!... Πῶς μπορεῖτε νὰ χάνετε τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἑαυτοῦ σας ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο;... 'Αλλὰ φαίνεται, ὅτι σᾶς ἔχουν συνηθίσει νὰ βρίσκετε παντοῦ, τὶς πόρτες ἔτσι ἀνοιχτές... Τὸ χρῆμα!.... Τὸ χρῆμα!... Δὲν διαφθείρει μονάχα τοὺς ἀδύνατους, ποὺ ποθοῦν τὴ λάμψι καὶ τὴν ἄνεσι, ἀλλὰ καὶ τοὺς δυνατούς, αὐτούς, ποὺ τὸ ἔχουν καὶ τὸ διαθέτουν!... Μὲ τὸ νὰ ὑποτάσσωνται ὅλοι καὶ στὶς παραμικρές τους ἐπιθυμίες, τοὺς συνηθίζουν στὴν ἰδέα, ὅτι ὅλα τοὺς ἐπιτρέπονται... ὅτι ὅλα μποροῦν νὰ τ' ἀποτολμήσουν!...

Κι' ἀφήνοντας τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγανάκτησί της νὰ ξεσπάσουν πρόσθεσε, δυναμώνοντας τὴ φωνή της σὲ τόνο φανερὰ σαρκαστικό:

—'Εμπρός, λοιπόν!... Τί κάθεσθε;... Προχωρῆστε, κύριε!... 'Επιτεθῆτε ἐντονώτερα ἐναντίον μιᾶς ὑπαλλήλου σας!... Καταχρασθῆτε τὴν ἐξάρτησί της ἀπὸ σᾶς, τὴ θέσι τοῦ προϊσταμένου... Μεταχειρισθῆτε την σὰν αἰχμάλωτη τῆς ἀνάγκης!... Ταπεινῶστε την... ἐξευτελίστε την... 'Υποχρεῶστε μιὰ φτωχή, νέα μητέρα, νὰ δεχθῆ τὰ χάδια σας καὶ τὰ φιλήματά σας... γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν της!...

— Καίτη!... Καίτη!... Πρὸς Θεοῦ — τραύλισε ἐξουθενωμένος ὁ διευθυντὴς—σᾶς παρακαλῶ... σᾶς ἱκετεύω!... Σταματῆστε! Μὲ παρεξηγεῖτε τελείως!...Παρεξηγεῖτε καὶ μουντζουρώνετε μιὰ ἀγάπη ἀληθινὴ καὶ μεγάλη καὶ ποὺ ἔχετε τόσες ἀποδείξεις γι' αὐτήν...

— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἔχω καμμιά... Θὰ ἤθελα, τὴ στιγμὴ αὐτὴ νὰ μὴ σᾶς χρωστῶ ἀπολύτως τίποτα... νὰ μὴν ἔχω κανένα λόγο εὐγνωμοσύνης γιὰ νὰ σᾶς πῶ καθαρὰ πόσο συχαίνουμαι αὐτὲς τὶς εὐεργεσίες ποὺ σκορπίζει ἡ ὑστεροβουλία τῶν ἀνταλλαγμάτων!... Ξέρω πὼς καὶ τώρα, τούτη τὴ στιγμή, ποὺ ἀφήνω τὴ σκέψι μου ἐλεύθερη νὰ ἐκφρασθῆ μπορεῖ αὔριο τὸ πρωῒ νὰ βρεθῶ στὸ δρόμο, ζητῶντας ἐργασία, γιὰ τὰ δυὸ μικρά μου!... 'Αλλὰ δὲ μπορῶ νὰ μὴν πῶ αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι!... Χαίρετε, κύριε!... Καὶ... εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τσάϊ σας!

Καὶ βγῆκε γοργὰ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ χάθηκε, τρέχοντας, σὰν κυνηγημένη, πίσω ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

'Η ὑπόθεσι τοῦ διαζυγίου τοῦ Παύλου καὶ τῆς Καίτης εἶχε προχωρήσει τώρα, ἡ ἀπόφασι θἄβγαινε σὲ μιὰ βδομάδα καὶ δὲ θἄταν ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα παρὰ ζήτημα προθεσμιῶν γιὰ νὰ εἶναι ὁ χωρισμὸς ὁριστικὸς καὶ τελεσίδικος. Καὶ ἡ Λίλιαν ἦτανε πολὺ ἀνήσυχη, χωρὶς ν' ἀποφαίνεται πάντα, γιατὶ στὸν ὁρίζοντα εἶχε φανῆ ἀπρόοπτη ἀντίζηλος, ἡ δεσποινίδα "Αννυ Κάλμπστον, κόρη συμβούλου μιᾶς ξένης πρεσβείας, μιὰ ὄμορφη καὶ ζωηρὴ κοπέλλα, πλούσια — ὁ πατέρας της εἶχε μεγάλες ἐκτάσεις στὴ χώρα του, καὶ ἄπειρα κοπάδια ἀναριθμήτων «μερινὸς» σὲ πλούσια βοσκοτόπια.

'Η "Αννυ ἦτανε μοναχοκόρη· τῆς εἶχε μεγάλη ἀδυναμία ὁ πατέρας της· τὸν ἔκανε ὅπως ἤθελε. Τὴν ἄφηνε νὰ σπαταλᾶ ἀρκετὸ μέρος ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του, σὰν νὰ μὴν ἦτανε θυγατέρα, παρὰ ἕνας ἄσωτος υἱός... Δὲν εἶχε περάσει πολὺς καιρός, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν Παῦλο στὸ τέννις. 'Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Λίλιαν τὸν εἶχε μπάσει στὸν κόσμο της αὐτὸς εἶχε νοιώσει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιδοθῆ στ' ἀθλητοπαίγνιδα ποὺ μαζεύονταν οἱ πιὸ σὶκ νεαρὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες...

'Η "Αννυ ἦταν ἀπὸ τὶς πρῶτες στὴν ἀντισφαίρισι. "Ηταν τσάμπιον.Κι' ἔπαιζε μὲ τέτοιον ἀέρα, μὲ τέτοια χάρι, ποὺ τραβοῦσε τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν. Μ' ὅλο, ποὺ ἦταν ὅμως προκλητικὴ κι' ἐλεύθερη, κρατοῦσε σ' ἀπόστασι τοὺς νεαρούς, γιατὶ ἦτανε πολὺ ἐκλεκτικὴ καὶ δύσκολη στὶς σχέσεις της.

'Ο Παῦλος ἦτανε μαθητευόμενος στὸ τέννις. Τὴν εἶχε τραβήξει ἡ ἀρρενωπή του παράστασι καὶ ἡ ἀδεξιότητά του, ποὺ τὸν ἔκανε χαριτωμένο καὶ συμπαθητικό. 'Ακόμη καὶ τὰ σπασμένα του γαλλικὰ —γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ μιλῆ μαζί του γαλλικά, ἐπειδὴ ὁ Παῦλος δὲν ἤξερε ἀγγλικὰ—τῆς φαίνονταν χαριτωμένα, σὰν κουβέντα μικροῦ παιδιοῦ. Ἡ μὶς Κάρλμπστον ἀνακάτευε στὴν ὁμιλία της καὶ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὔφθασε στὴν 'Ελλάδα καὶ ποὺ τῆς πρόσθεταν ἀκόμη μιὰ χάρι.

'Η Λίλιαν παρακολουθοῦσε μὲ κρυφὴ ἀγωνία τὴν ἐπαφὴ αὐτή. 'Ο καιρὸς τῶν παιγνιδιῶν μὲ τὸν Παῦλο εἶχε περάσει πιά. Εἶχε ἁρπαχτῆ γιὰ τὰ καλά. Εἶχε μπῆ στὴ φλεγόμενη ζώνη τοῦ πάθους, ποὺ ἡ φιλαρέσκειά της δὲν εἶχε ἀφήσει ποτὲ νὰ φθάση. Καὶ τώρα ἡ ζήλεια τὴν τσιγάριζε, τὴν ἔλυωνε, τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη. Οἱ πληροφορίες της ἦταν, ὅτι ἡ "Αννυ εἶχε τσιμπηθῆ ἀπὸ τὸν Παῦλο· καί, καθὼς αὐτός, ζεστὸς ἀπὸ τὸ σύνδεσμό του μὲ τὴ Λίλιαν, δὲν φαινότανε τόσο πρόθυμος νὰ καλλιεργήση ἀμέσως καινούργια σχέσι, ἡ Αὐστραλέζα κοπέλλα εἶχε ἀρχίσει νὰ πεισματώνεται καὶ ἡ Λίλιαν δὲν ἤξερε ὡς ποῦ ἦταν ἱκανὴ νὰ φθάση... Φοβότανε μὴ φθάση στὴν ἀπόφασι νὰ τὸν πάρη...

Καὶ γιατί θ' ἄφηνε ὁ Παῦλος μιὰ τέτοια εὐκαιρία νὰ περάση; Ἡ "Αννυ ἦτανε νέα — ποιὸ νέα ἀπὸ τὴ Λίλιαν· ἦτανε καὶ πιὸ ὄμορφη ἀπ' αὐτήν. Κι' ἐπὶ πλέον εἶχε πάρα πολλὰ χρήματα· καὶ μιὰ μέρα θὰ βρισκότανε κληρονόμος μεγάλης περιουσίας... Ἡ κυρία Βέρτη μ' ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησί της, καθότανε στὰ ἑφτὰ καρφιά: "Επρεπε ν' ἀποσοβήση, μὲ κάθε τρόπο, αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο.

"Επρεπε νὰ προλάβη νὰ κόψη τὸ δρόμο τῆς τολμηρῆς νέας μ' ἕνα γεγονὸς τετελεσμένο.

'Η σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκαμε ν' ἀποφασίση νὰ μιλήση στὸν ἄντρα της, νὰ τοῦ μιλήση καθαρά, νὰ τὸν πείση ὅτι ἔπρεπε νὰ τραβήξη ὁ καθένας τὸ δρόμο του... Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ προετοιμάζη αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς ὀδυνηρῆς συνομιλίας. Τὸ πρῶτο ποὺ εἶχε κάμει ἦτανε νὰ διαθέση ἔτσι τὰ χρήματά της, ὥστε νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένη, ὅτι ὁ ἄντρας της δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κρατήση ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ πλευρά, μὲ κανένα μπέρδεμα. 'Απὸ τὸ ἄλλο μέρος, μὲ μιὰ σκληρότητα ἀφάνταστη καὶ μιὰ αὐτοκυριαρχία ἀπόλυτη, τὸν εἶχε στερήσει, ἐδῶ κι' ἐνάμισυ μῆνα ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς εὔνοιες τοῦ ὑπνοδωματίου, ποὺ ὁ νόμος ἀναγνωρίζει ἀνάμεσα στὰ πρῶτα δικαιώματα τοῦ συζύγου...

'Ο Βέρτης ἐμάντευε τί ἐσήμαιναν αὐτὰ ὅλα...

"Ενα ὅμως ἀπὸ τὰ κύρια ἄρθρα τῆς τακτικῆς του ἦτανε νὰ μὴ ρωτάη, οὔτε νὰ θέλη νὰ μάθη, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψη, σκαλίζοντας, κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο. Αὐτὸς ὁ φόβος τὸν κρατοῦσε καὶ τώρα νὰ μὴν κάνη καμμιὰ ἔρευνα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ... ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Στὸ Μπιαρρὶτς τῆς Γαλλίας, οἱ πελάτες τοῦ μπὰρ «Μπελλαντζὲ» ποὺ ἀγαποῦν τὰ στρείδια δοκιμάζουν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀλλεπάλληλες εὐχάριστες ἐκπλήξεις. "Εχουν ἀνακαλύψει μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα 58 μικρὰ καὶ μεγάλα μαργαριτάρια, αὐτὰ ποὺ διακρίνετε μέσα στὸ ὄστρακο τῆς φωτογραφίας μας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε νὰ αὐξηθῆ σημαντικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν πελατῶν τοῦ μικροῦ μπὰρ ὅπου πηγαίνει κανεὶς νὰ φάη στρείδια ὅπως ἄλλοι τρέχουν σ' ἕνα πρακτορεῖο ν' ἀγοράσουν γραμμάτια κάποιου λαχείου.

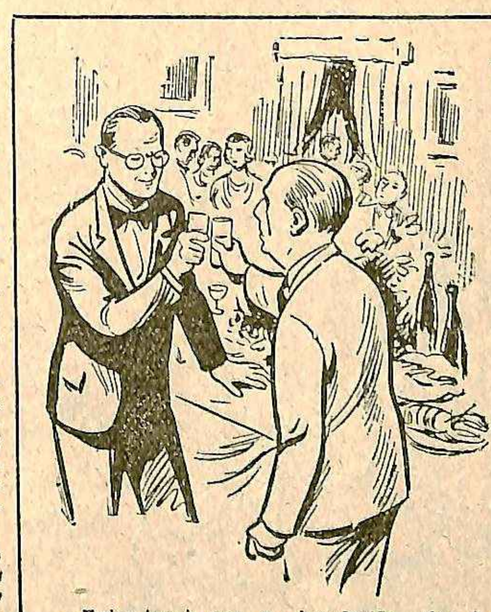

—Στὴν ὑγειά σας, κ. Λογοθετίδη, εἶπε ὁ ἀμφιτρύων.

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ μεθυσμένες ἱστορίες

Μιὰ παραίσθησις τοῦ Λογοθετίδη

Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἰδιαιτέρως εὐτυχῆ ποὺ δὲν... γεννήθηκα γυναῖκα!

Κι' αὐτὸ ὄχι ἐπειδὴ δὲν θεωρῶ ἀξιαγάπητα καί, πρὸ παντός, σκανδαλωδῶς προνομιοῦχα πλάσματα τὰς ἀπογόνους τῆς Εὔας, ἀλλὰ γιατί, ἂν ὁ Πλάστης ἀπεφάσιζε νὰ μὲ συμπεριλάβη στὶς ἐκπροσώπους τοῦ «ἀδυνάτου φύλου», θὰ ἐρωτευόμουνα —καὶ μάλιστα θανάσιμα—τὸν Βασίλη Λογοθετίδη. Καί, φυσικὰ—καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκηο—θὰ ἠρνεῖτο διαρρήδην ν' ἀνταποκριθῆ στὰ φλογερὸ αἰσθήματά μου, λόγω τῆς ὄχι καὶ τόσο... θεαματικῆς κατασκευῆς μου, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε σίγουρα τὸ ἰδεωδέστερο πρότυπο τῆς ἄχαρης ψηλολελέκας περιηγήτριας.

Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ὅλοι ὅσοι ξέρουν τὸν Λογοθετίδη θὰ μὲ δικαιώσουν ἀπόλυτα. Γιατί, πραγματικά, δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἐκπληκτικὸ αὐτὸ καλλιτέχνη, ποὺ σκορπίζει μὲ τόση γενναιοδωρία τὸ ἀστείρευτο ταλέντο του, γιὰ νὰ ψυχαγωγῆ ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια... δικαίους καὶ ἀδίκους!

Καὶ δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω πὼς ἔχω ἀρχίσει.. ν' ἀγανακτῶ μαζί του! Γιατί ὅσο πιὸ καλὰ τὸν γνωρίζω, τόσο περισσότερα καινούργια προτερήματά του ἀνακαλύπτω.

"Ολ' αὐτά, ὅμως, εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία, ὅπως θὰ ἔλεγε κι' ὁ παλιὸς συνάδελφος... Κίπλιγκ. "Ας περιορισθοῦμε, λοιπόν, στὸν ἀποκλειστικὸ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τῆς στήλης αὐτῆς: τὴν ἀφήγησι μιᾶς... ἀκραιφνοῦς «μεθυσμένης ἱστορίας».

Μόνο ποὺ—μὲ τὴν ἄδειά σας πάντοτε—θὰ προτάξω ἕνα σύντομο πρόλογο, ἀπολύτως ἀπαραίτητο, ὅπως θὰ διαπιστώσετε καὶ οἱ ἴδιοι — ἄν, βέβαια, ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ μὲ παρακολουθήσετε μέχρι τέλους.

Μία, λοιπόν, ἀπὸ τὶς ἄγνωστες στὸ μεγάλο κοινὸν ἰδιότητες τοῦ Βασίλη Λογοθετίδη εἶναι καὶ ἡ θεοσέβεια. 'Απόδειξις ὅτι στὸ κομψὸ καὶ νοικοκυρεμένο καμαρίνι του, ὑπάρχουν πάντα ἀνηρτημένα στὶς ἐμφανέστερες θέσεις τέσσερα εἰκονίσματα: μία ἀσημένια Παναγία μὲ τὸ Θεῖον Βρέφος, ὁ "Αγιος Βασίλειος, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (ἐνθύμιον τῆς Τήνου) καὶ ἡ Παναγία ἡ Γρηγοροῦσα. Καὶ ποτέ, καὶ σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲν παραλείπει νὰ προσευχηθῆ εὐλαβικὰ τόσο πρίν, ὅσο καὶ μετὰ τὴν παράστασι.

'Η προσήλωσίς του στὰ Θεῖα ἀνάγεται, σημειωτέον, στὸ ἀπώτατο παρελθόν του. Στὸν καιρό, δηλαδή, ποὺ ἦτανε μικρὸ παιδάκι.

Καὶ τώρα στὸ προκείμενον:

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1938, μαζὶ μὲ τὴν ἀλησμόνητη Μαρίκα Κοτοπούλη βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἐκλεκτοῦ θιάσου ποὺ ἐπεχείρησε μιὰ μεγάλη κι' ὁμολογουμένως θριαμβευτικὴ καλλιτεχνικὴ περιοδεία στὴν Αἴγυπτο.

Κι' ὅπως ἦταν ἑπόμενο, οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς, γοητευμένοι ἀπὸ τὶς ἄρτιες παραστάσεις καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ προσφορά τους, κυριολεκτικῶς τοὺς ἀπεθέωσαν. Καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολικὸ νὰ λεχθῆ ὅτι κουράστηκαν νὰ εἰσπράττουν χειροκροτήματα καὶ νὰ δέχωνται συγχαρητήρια καθὼς καὶ προσκλήσεις σὲ σπίτια ἐπιφανῶν 'Ελλήνων τῆς Αἰγύπτου.

Συγκινημένοι ἀπὸ αὐτὲς τὶς εὐγενικὲς κι' αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις ἀγάπης, προσπαθοῦσαν ν' ἀνταποκριθοῦν στὴν ἄνευ προηγουμένου... ζήτησι, περικόπτοντας τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς τους, δεδομένου ὅτι οἱ ὧρες τῶν παραστάσεων καὶ τῶν ἐξαντλητικῶν δοκιμῶν ἦταν... ἀνεπίδεκτες οἱασδήποτε ἀβαρίας.

Κι' ἔτσι, ἕνα βράδυ στὴν 'Αλεξάνδρεια, μόλις τέλειωσε τὸ θέατρο, πῆγαν στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι ἑνὸς γιατροῦ, ἐξαιρετικὰ καλλιεργημένου καὶ πολιτισμένου ἀνθρώπου — καὶ μακαρίτη, δυστυχῶς, σήμερα. 'Ο οἰκοδεσπότης εἶχε καταβάλει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ περιποιηθῆ τοὺς δημοφιλεῖς προσκεκλημένους του.

Εἶχε διακοσμήσει ἑορταστικὰ τὰ συνεχόμενα σαλόνια τοῦ σπιτιοῦ του, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐδέσποζε τὸ ἐπιβλητικώτερο καὶ πλουσιώτερο, ἴσως, τραπέζι ποὺ εἶχε μέχρι τότε παρατεθῆ στὰ μέλη τοῦ λαμπροῦ θιάσου.

'Αφάνταστη ποικιλία πικάντικων μεζέδων κι' ἐκλεκτῶν ποτῶν. Κι' ἀπίστευτη ἀφθονία λουλουδιῶν, ποὺ, τοποθετημένα σὲ θαυμάσια κρυστάλλινα βάζα, ἐστόλιζαν κι' ὀμόρφαιναν τὶς φωτοπλημμυρισμένες αἴθουσες. 'Αλλά, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνθοπλήμμυρα, ὁ γιατρὸς εἶχε φροντίσει νὰ τοποθετηθοῦν στὶς ἄκρες τοῦ τραπεζομάντηλου τοῦ... λουκουλλείου τραπεζιοῦ λουλουδένιες γιρλάντες, ποὺ σχεδὸν ἄγγιζαν στὸ πάτωμα, καὶ ποὺ προσέδιδαν μιὰ παράξενη καὶ ἐντυπωσιακὴ φαντασμαγορία στὸ... ἐκτὸς σκηνῆς θέαμα.

—Στὴν ὑγειά σας, κ. Λογοθετίδη, εἶπε ὁ ἀμφιτρύων.

—Στὴν ὑγειά σας, ἀγαπητέ μου γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε ἐγκάρδια, τσουγκρίζοντας τὸ ποτῆρι του.

—Στὴν ὑγειά σας, φώναξαν ἀπευθυνόμενοι στὴν ὑπόλοιπη χαρούμενη συντροφιά.

—Στὴν ὑγειά σας! Στὴν ὑγειά σας!

'Αλλά, ὅπως ἔχω καὶ ἄλλοτε ἀποκαλύψει, τὸν Λογοθετίδη δὲν τὸν συγκινεῖ μόνον τὸ πνεῦμα τῶν κωμωδιῶν ποὺ παρουσιάζει. Τὸν συγκινεῖ ἐπίσης καὶ τὸ... οἰνόπνευμα τῶν φίνων ποτῶν ποὺ τοῦ παρουσιάζονται στὶς λίγες — τὶς σπάνιες, ἀτυχῶς — ὧρες ποὺ... ὑπεξαιρεῖ ἀπὸ τὸν καθημερινὸ ἄτεγκτο — μὰ πόσο δημιουργικό! — μόχθο του. Κι' ἀμέσως σχεδὸν «δευτερώσανε» ὅλα' καὶ τὸ οὐΐσκυ, καὶ τὸ «ἐβίβα» καὶ τὸ τσούγκρισμα. Καί, πιθανῶς, λόγω... καλοῦ σεφτέ, πολὺ γρηγορα τριτώσανε, τεταρτώσανε, πεμπτώσανε, ἐκτώσανε!...

Φυσικά, δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε...φαγοποτικὴ στατιστική, οὔτε—πολὺ περισσότερο—νά... μετρήσουμε τὶς μπουκιὲς καὶ τὰ «σκονάκια» — ἰδίως αὐτὰ—τοῦ ἀξιαγάπητου Βασίλη, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ βλέποντας τὸ ἀνθοστόλιστο τραπέζι, μὲ τὶς λουλουδένιες γιρλάντες του, τὸ πέρασε γιά...'Επιτάφιο!

Κι' ἀμέσως, μ' ὅλη τὴ θεοσέβεια ποὺ, ὅπως εἴπαμε τὸν διακρίνει, ἄρχισε νὰ περνάη μπουσουλῶντας κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι — τὸν 'Επιτάφιο τῆς μεθυσμένης φαντασίας του — κάνοντας συνεχῶς μὲ κατάνυξι τὸ σταυρό του καὶ μουρμουρίζοντας διάφορα τροπάρια καὶ προσευχές!

"Ωσπου σὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς... ὑποτραπέζιες διαδρομές του τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ δυνάμεις του. Καὶ ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ τὸν... «'Επιτάφιο» ἀπ' ὅπου τὸν ἀνέσυραν οἱ συνάδελφοί του, κάνοντας, βέβαια, κι' ἐκεῖνοι τὸ σταυρό τους, ἀλλὰ γιὰ τελείως διαφορετικοὺς λόγους!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τῆς στιγμῆς

Μεταξὺ πιτσιρίκων:

—Πῶς σοῦ φαίνονται οἱ καινούργιοι γείτονές μας;

—Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ὑποφέρω! Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μένω διαρκῶς ἀμίλητος ἐξ αἰτίας τους...

—Γιατί; Παραπονέθηκαν πὼς κάνεις θόρυβο;

—"Οχι, ἀλλὰ ἡ μαμά θέλει ν' ἀκούη τί λένε!..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες εἰδήσεις καὶ παράξενα περιστατικά

— Στὰ 1885, τὸ προσωπικὸ τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν ἀποτελεῖτο ἀπὸ 38 ἄτομα, ποὺ ἡ μισθοδοσία τους ἀνερχόταν σὲ 96.680 δραχμὲς ἐτησίως. Τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν εἶχε 112 ἄτομα καὶ ἡ μισθοδοσία τους ἦταν 321.360 δρχ. καὶ τῶν Στρατιωτικῶν εἶχε 69 ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικοὺς καὶ ἰδιῶτες καὶ ἡ μισθοδοσία τους ἔφτανε τὸ χρόνο σὲ 200.680 δραχ.

— Στὰ 1833 ἱδρύθηκε μὲ διάταγμα τὸ Ἐθνικὸ Τυπογραφεῖο.

— Στὰ 1897 παρουσιάσθηκε στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ἕνας Ἀθηναῖος, ποὺ ζητοῦσε νὰ πάρῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ προνόμιο τῆς μεταφορᾶς τῆς ἄμμου τοῦ Φαλήρου. Ζητοῦσε μάλιστα καὶ προνόμιο εὑρεσιτεχνίας...

— Στὰ 1897 συστήθηκε ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς Καφταντζόγλου, Τσίλλερ, Κουμανούδη, Προσελέντη, τὸ γλύπτη Σίγελ, τὸ Βικέντιο Λάντζα καὶ Ἀριστ. Οἰκονόμου γιὰ τὸν ἔρανο «ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος τοῦ φιλέλληνος Γλάδστωνος». Τὸ πρόπλασμα ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ Σκυριανὸ καλλιτέχνη Βιτάλη. Ἕνας μάλιστα ράφτης ἔδωσε 3 δραχμὲς λέγοντας: «Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τὴν καταβασανισμένη Ἤπειρο ὁ Γλάδστωνας!»

— Στὰ 1885, οἱ κυνηγοὶ πλήρωναν γιὰ ἄδεια τριῶν μηνῶν 1 δραχμὴ καὶ γιὰ 6 μῆνες δραχ. 2. Ὅταν ἤθελαν νὰ κυνηγήσουν μπεκάτσες, πήγαιναν στὶς ὄχθες τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ γιὰ τρυγόνια καὶ ὀρτύκια στὰ Λιόσια καὶ στὸν πύργο τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας.

— Στὰ 1885 τὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας εἶχε 1 χειρουργὸ γιατρό, 2 παθολόγους, 3 βοηθούς, 2 φαρμακοποιούς, 1 διευθυντή, 1 γραμματέα, 1 παπᾶ, 18 νοσοκόμους, 4 ὑπηρέτες καὶ 2 μαγείρους.

— Στὰ 1903 οἱ γαλοποῦλες πουλιόντουσαν 9 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ καὶ τὰ μπαρμπούνια τοῦ Φαλήρου «μὲ μουστάκια» 1,60 ἡ ὀκᾶ.

— Στὰ 1832 συστήθηκε Ὀρφανοτροφεῖο στὴν Αἴγινα.

— Στὰ 1875, ὁ κατάδικος Ἰωάννης Ράλλης ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὸν εἰσαγγελέα Ἐφετῶν Ἀρ. Οἰκονόμου, στὸν ὁποῖον ἔγραφε ὅτι προσφέρει δώδεκα στρέμματα «εἰς τὸ ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν πεδίον τοῦ Ἄρεως», δυὸ χιλιάδες μέτρα πέτρα καὶ χίλια μέτρα ἄμμο στὸν συνεταιρισμὸ τῶν Ἑλλ. φυλακῶν. Ἡ ἐπιστολὴ κατέληγε: «Εἶμαι κατάδικος στὶς φυλακὲς διὰ πρᾶξιν ἀτυχῆ τῆς ζωῆς μου. Δὲν παραπονοῦμαι κατὰ τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μου. Ἡ κατάστασις ὅμως τῶν φυλακῶν μας εἶναι τέτοια, ὥστε πρέπει νὰ μὴν εἶναι κανεὶς χριστιανὸς γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῇ!».

— Στὰ 1885, ὁ εἰσπράκτορας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων δημοσίευσε μιὰ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, μὲ τὴν ὁποία εἰδοποιοῦσε τοὺς ὀφειλέτας «ποσίμων ὑδάτων» ὅτι, ἂν δὲν ἔσπευδαν νὰ πληρώσουν μέχρι καὶ τοῦ 1886 τὰ χρέη τους, θὰ τοὺς ἔκοβε τὸ νερὸ καὶ θὰ δημοσίευε τὰ ὀνόματά τους!

— Στὰ 1902, στὸν Δημαρχιακὸ Πάρεδρο Μιχ. Παρασκευᾶ παρουσιάσθηκε ἕνας μαυροφορεμένος Ἀθηναῖος, ποὺ τοῦ ζήτησε ἄδεια ἐκταφῆς τῆς γυναίκας του, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν λίγες ἡμέρες. Ὁ λόγος ἦταν, ὅτι στὸ μαξιλάρι τῆς μακαρίτισσας εἶχε κρύψει δυὸ καινούργια πεντακοσιόδραχμα γιὰ τὸ φόβο τῶν... λωποδυτῶν!

— Στὰ 1894, ἡ μόδα τῶν ἀνδρῶν ἐπέβαλλε τὰ ἑξῆς: Τὰ γάντια εἶχαν καταργηθῆ. Ἐξαίρεσι γινόταν μόνο γιὰ τοὺς ἁμαξάδες, τοὺς ἐφίππους καὶ τοὺς νεκροπομπούς. Στὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, ἀπαραίτητο ἦταν ἕνα μικρὸ κι' ἕνα μεγάλο χρυσὸ δαχτυλίδι. Τὸ ρολόϊ ἔμπαινε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου χωρὶς ἁλυσίδα. Στὴ μπουτονιέρα γιὰ ἄνθος, ἕνα γεράνι. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά, λίγη φαλάκρα ἦταν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς... ὡραιότητος!

— Στὰ 1885, ἡ διαδρομὴ μὲ ἁμάξι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸν Πειραιᾶ στοίχιζε 6 δραχμές.

— Στὰ 1884, ὁ Ἱπποκράτης Καραβίας ἔγραψε ὅτι στὴν πατρίδα του Ἰθάκη ὑπῆρχε ἕνα κορίτσι ὀχτὼ χρόνων τοῦ Βαρελᾶ Λαμπόβα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐκ γενετῆς τὰ μαλλιά του κατάλευκα!

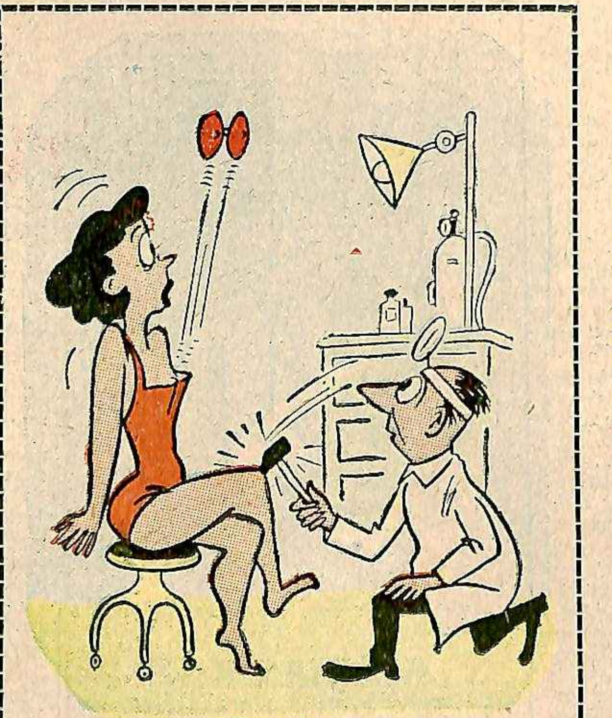

Χωρὶς λόγια.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΖΑΛΗ

Δὲν θυμᾶμαι πόσα ἤπια
σὲ στιγμὲς βαρυθυμιᾶς,
θἆταν τὰ ποτήρια τρύπια
κι' ὅλα ἀδειάζανε μὲ μιᾶς...
Δὲν θυμᾶμαι πόσα ἤπια
στὴν πολλή μου ἀπελπισιά,
ἐμετροῦσα καρδιοχτύπια
καὶ κατέβαζα κρασιά.

*

Γύρω μου ὁ χορὸς κρατοῦσε
κι' ἦταν ὅλοι ζαλισμένοι,
ἄλλος δίπλα μου μεθοῦσε
μὲ σαμπάνια παγωμένη,
ἄλλος ἔπινε οὐΐσκυ
ἐνῷ παῖζαν τὰ βιολιά,
κι' ἄλλος ἤθελε νὰ βρίσκῃ,
κάποια ζάλη σὲ φιλιά.

*

Ἐκεῖ μέσα ἔτσι τἄπια
κι' ὅπως σκέφτηκα σωστά,
τῆς καρδιᾶς μου τὰ κιτάπια
τἄχα ἐπίτηδες κλειστά,
γιὰ νὰ μὴ σοῦ λογαριάσω
βερεσέδια πιὸ παληά
καὶ τὸ χρέος σου ἀνεβάσω
μ' ἄλλα ψεύτικα φιλιά.

*

Εἶχα γείρει τὸ κεφάλι
μεθυσμένος ὄχι λίγο
καὶ βαρὺς ἀπὸ τὴ ζάλη
δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ φύγω...
Τότε ζύγωσες κοντά μου
δίχως νὰ τὸ στοχαστῶ
καὶ κατάφερες κυρά μου,
πιὸ πολὺ νὰ ζαλιστῶ.

*

Δὲν θυμᾶμαι πόσο ἤπια
τὴν τρελλὴ αὐτὴ βραδυά,
κάποια νάζια καὶ τερτίπια
μοῦ μεθοῦσαν τὴν καρδιὰ
κι' ἂν μ' ἐζάλισε κι' ἐμένα
τόση φουσκοθαλασσιά,
εἶχα πιῆ ἀνακατωμένα
τὰ φιλιὰ καὶ τὰ κρασιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΟΦΟ ΠΟΥΛΙ

Συγκεντρώνει ἐξυπνάδα, ἀλτρουϊσμὸ καὶ χιοῦμορ

Ἂν δέσουμε ὁποιοδήποτε ἄλλο πουλὶ ἀπ' τὸ πόδι μ' ἕνα σπάγγο, θὰ προσπαθήσῃ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, ὥσπου νὰ νὰ ἐξαντληθῇ πιὰ ἀπ' τὰ ἄσκοπα φτερουγίσματα. Τὸ κοράκι ὅμως, φέρνεται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἐντελῶς διαφορετικὰ — καὶ πολὺ πιὸ ἔξυπνα: Ἀντὶ νὰ σπαταλάῃ μάταια τὶς δυνάμεις του, ἀρχίζει ἥσυχα-ἥσυχα νὰ ραμφίζῃ τὸ σπάγγο, ὥσπου νὰ τὸν κόψῃ! Ἤ, ἂν δῇ ἕνα κόμπο, θὰ στρέψῃ τὴν προσοχή του σ' αὐτὸν καὶ θὰ κατορθώσῃ πιθανώτατα νὰ τὸν λύσῃ μὲ τὸ ράμφος του.

Ἡ τόση ψύχραιμη λογικὴ τοῦ κορακιοῦ ἔκαμε ἕνα περίφημο φυσιοδίφη νὰ πῇ ὅτι «ἂν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πουλιά, πολὺ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἦσαν ἔξυπνοι σὰν τὰ κοράκια».

Χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξι τῆς ἐξυπνάδας τοῦ κορακιοῦ εἶναι ὁ μεγάλος ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν πουλιῶν. Παρ' ὅλο τὸν ἐξοντωτικὸ πόλεμο ποὺ τοὺς γίνεται, περισσεύουν ὁλοένα, ἀντὶ νὰ λιγοστεύουν. Γιατὶ ἔχουν ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα στὸ νὰ διακρίνουν τὸν κίνδυνο καὶ νὰ τὸν ἀποφεύγουν.

Ὅταν π. χ. ἕνα κοπάδι ἀπὸ κοράκια — ποὺ ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ἑκατοντάδες ἢ χιλιάδες τέτοια πουλιὰ — βρῇ κάπου τροφή, πρὶν ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ὁμαδικὸ γεῦμα του φροντίζει νὰ βάλῃ φρουροὺς σὲ στρατηγικὰ σημεῖα, ποὺ ἔχουν τὴν ἀνοιχτότερη θέα ὁλόγυρα.

Οἱ φρουροὶ ἀδιαφοροῦν, ἂν ἰδοῦν νὰ περνάῃ ἕνα αὐτοκίνητο, ἢ νὰ μπαίνῃ ἕνας χωρικὸς στὸ γειτονικὸ λειβάδι, ἢ νὰ τρέχῃ ἕνα παιδὶ μὲ τὸ σκύλο του. Μόλις ὅμως φανῇ ἕνας ἄνθρωπος μὲ ντουφέκι, ἀμέσως οἱ φρουροὶ βάζουν τὶς φωνές, καὶ τὸ κοπάδι πετάει καὶ φεύγει.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐξυπνάδα του, τὸ κοράκι διακρίνεται ἐπίσης γιὰ τὸν ἀλτρουϊσμό του.

Ὁ φυσιοδίφης Ἔντουαρντ Φόρμπους εἶδε κάποτε ἕνα πληγωμένο κοράκι νὰ πέφτῃ σ' ἕνα ποτάμι. Ἀκούγοντας τὶς ἀπελπισμένες φωνές του, μαζεύτηκαν γύρω του, ἑκατοντάδες τέτοια πουλιά. Φτερουγίζοντας χαμηλὰ πάνω ἀπ' τὸ νερό, κατάφεραν νὰ συγκρατήσουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ τραυματισμένο κοράκι καὶ νὰ τὸ τραβήξουν σιγὰ-σιγὰ ὡς τὴν ὄχθη.

Ἐπίσης τὰ κοράκια προστατεύουν τὰ πληγωμένα μέλη τοῦ κοπαδιοῦ τους ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀγριμιῶν τοῦ δάσους, σχηματίζοντας γύρω τους ἕνα προστατευτικὸ τεῖχος, μὲ τὶς φτεροῦγες καὶ τὰ ράμφη τους.. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὸ κρωξιμό τους παίρνει ἕνα παράξενο θλιμένο τόνο.

Τὰ κοράκια εἶναι τὰ μόνα πουλιὰ ποὺ ἐφαρμόζουν ἕνα ὠργανωμένο σύστημα δικαιοσύνης, μὲ κανονικὴ δίκη καὶ τιμωρία τοῦ ἐνόχου.

Τὸ κοπάδι κάθεται σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸν «κατηγορούμενο» κι' ἀρχίζει ζωηρὲς «συζητήσεις», ποὺ διαρκοῦν ὧρες ὁλόκληρες. Τέλος, παίρνει μιὰ ἀπόφασι. Ἂν εἶναι ἀθωωτική, πετάει καὶ φεύγει. Ἂν εἶναι καταδικαστική, ρίχνεται πάνω στὸν ἔνοχο καὶ τὸν σκοτώνει μὲ ραμφισμούς.

Γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους, τὰ κοράκια ἔχουν ἕνα λεξιλόγιο ἀπὸ 25 διαφόρους ἤχους. Ἔχουν π. χ. μιὰ κραυγὴ ποὺ προειδοποιεῖ γιὰ τὴν προσέγγισι ἐχθροῦ —ἀνθρώπου συνήθως, γιατὶ τὸ κοράκι φοβᾶται ἐλάχιστους ἄλλους ἐχθρούς. Ἄλλες κραυγὲς ἀφοροῦν τὴν τροφή τους, τὴν ἀντιπάθειά τους γιὰ τὴν κουκουβάγια, κλπ.

Τὸ κοράκι εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ λίγα πλάσματα, ποὺ μποροῦν νὰ μάθουν νὰ προφέρουν ἀνθρώπινες λέξεις.

Τέλος, τὸ πουλὶ αὐτὸ εἶναι ἕνας πρώτης τάξεως φαρσέρ. Κάθεται π. χ. ἀνάλαφρα πάνω στὴ ράχη μιᾶς ἀγελάδας ποὺ βοσκάει, καὶ ξαφνικὰ βγάζει ἕνα δυνατὸ κρωγμὸ ποὺ τρομοκρατεῖ τὸ δυστυχισμένο ζῶο! Κάποτε δέ, ἕνας κηπουρὸς ποὺ ἔσπερνε, ἀντελήφθη ἕνα κοράκι ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, ἔπαιρνε ἕνα-ἕνα τοὺς σπόρους ποὺ εἶχε ρίξει ἐκεῖνος μέσα στὰ αὐλάκια, καὶ τοὺς πετοῦσε ἔξω!

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΒΡΕΧΕ. Ἠτανε μιὰ βροχὴ θυμωμένη, ἀπὸ κεῖνες ποὺ δὲν ξέρεις ἂν θὰ περάσουν σὲ δέκα λεπτὰ ἢ σὲ τρεῖς ὧρες. Μ' ἔπιασε στὸ δρόμο. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ὀμπρέλλα, ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ βιαστικὴ δουλειά, χώθηκα στὸ πρῶτο ζαχαροπλαστεῖο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου, μέχρι ποὺ νὰ σταματήσουν οἱ βρῦσες τ' οὐρανοῦ. Πέτυχα μιὰ καλὴ θέσι. Ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴν κρυστάλλινη βιτρίνα. Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπα τὴν ἀραιή, ἀλλὰ νευρικὴ ζωὴ τοῦ δρόμου.

Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ρομάντζα μὲ τὴ βροχή. Νὰ κάθωμαι κοντὰ στὸ τζάμι καὶ νὰ παρακολουθῶ ἀφηρημένα τὴν κίνησι τοῦ δρόμου, ποὺ ἔχει μιὰ τρυφερὴ καὶ μελαγχολικὴ ποίησι — καὶ τὴ συνοδεύει ἡ μονότονη μουσικὴ τῆς βροχῆς. Πότε-πότε ἡ μουσικὴ ὑπόκρουσι λιγοστεύει ἢ δυναμώνει, ἀνάλογα μὲ τὴν ἔντασι τοῦ νεροῦ ποὺ πέφτει ἀπὸ ψηλά, σὰν βαριατσιόνες ἀπάνω στὸ ἴδιο θέμα. Καμμιὰ φορά, αὐτὴ ἡ φιλοσοφικὴ ἐνατένισι τῆς βροχῆς, ἔχει καὶ μερικὲς κωμικὲς νότες: Κάποιος δυστυχὴς ποὺ γλυστράει καὶ πέφτει, κάποιος ποὺ τοῦ ἀγκιστρώνει τὸ καπέλλο ἡ ὀμπρέλλα ἑνὸς ἀπρόσεχτου διαβάτη, κάποιος ποὺ τὸν καταβρέχουν τὰ νερὰ ποὺ πετάει στὸ πέρασμά του ἕνα αὐτοκίνητο καὶ στέκεται καὶ βρίζει ἀγανακτισμένος.

Ἔτσι κάθομαι καὶ τώρα πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο καὶ κυττάζω ἀφηρημένος ἔξω. Εἶναι ὧρες ψυχικῆς ἀπομονώσεως. Ὧρες ποὺ μένει κανεὶς μονάχος μὲ τὸν ἑαυτό του κι' ἔρχονται χίλιες δυὸ ἀναμνήσεις νὰ τὸν βροῦν ἀπὸ τὰ περασμένα. Ἀναμνήσεις ποὺ ἔχουν σχέσι πάντα μὲ τὴ βροχή. Καὶ θυμᾶται...

Ἔτσι θυμᾶμαι κι' ἐγώ...

*

...Φθινόπωρο, προχωρημένο γιὰ καλά. Ἠταν τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ποὺ εἶχα μὲ τὴ Νόρα; Ὄχι, Ντόρα, μάλιστα, Ντόρα... καλή της ὥρα. Κι' ἔκανε μιὰ μπόρα... Ἀλλὰ ἐγὼ περίμενα. Τὸ ραντεβοῦ μας ἦταν στὶς ἐξήμισυ καί, πολὺ φυσικά, ἐγὼ εἶχα στηθῆ ἀπὸ καὶ τέταρτο. Ὅσο πιὸ νέος εἶναι κανεὶς καὶ ὅσο πιὸ... πρῶτο εἶναι τὸ ραντεβοῦ ποὺ ἔχει, τόσο καὶ πιὸ νωρὶς πιάνει τὸ πόστο του.

Ψιλόβρεχε ἀπὸ τὶς τέσσερις. Μιὰ βροχούλα σιγανή, ἀπὸ κεῖνες ποὺ τὶς δέχεται ὁ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τσαλακώνεται ἡ ἀξιοπρέπειά του. Ὁ οὐρανός, ὅμως λὲς καὶ φύλαγε ὅλο του τὸ ὑδάτινο ἀπόθεμα γιὰ νὰ τὸ ἀμολύσῃ στὶς ἔξη καὶ τέταρτο. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ κούνησα ἀπὸ τὸ πόστο μου, παρ' ὅλο ποὺ μποροῦσα νὰ διαβῶ ἀπέναντι καὶ νὰ ζητήσω καταφύγιο κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ.

—Ἂν περάσῃ καὶ δὲν τὴ δῶ; σκεπτόμουνα. Ἤ, ἂν περάσῃ μὲ ταξί;

Γιατὶ τὸ νὰ μὴν περάσῃ καθόλου δὲν τὄβαζε ὁ νοῦς μου. Ἂς φάω καὶ λίγη βροχή, ἀξίζει τὸν κόπο. Ἐδῶ ἦτανε ν' ἀρχίσῃ σοβαρὸ εἰδύλλιο. Στὴ Νόρα — ἢ Ντόρα — εἶχα κάνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς σοβαροῦ νέου κι' ὅταν σὲ λίγο θ' ἄκουγε τὴν ἐρωτική μου ἐξομολόγησι, θὰ τὴν κατακτοῦσε ἡ τεχνικὴ τοῦ λόγου μου. Βρεχόμουν καὶ ταίριαζα τὰ λόγια. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν βρεχόταν τὸ κεφάλι μου, γιατὶ τὸ εἶχα προφυλαγμένο κάτω ἀπὸ μιὰ φίνα πράσινη ρεπούμπλικα, ποὺ μόλις ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τὴν εἶχα πάρει φρεσκοσιδερωμένη ἀπὸ τὸ καθαριστήριο. Ἀπὸ τὴν πολλὴ κόλλα εἶχε γίνει σκληρὴ σὰν χαρτόνι. Τὸ νερὸ ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸ κεφάλι μου τὸ εἰσέπραττε ἐκείνη, γιὰ λογαριασμό του.

Στὶς ἑφτὰ παρὰ εἴκοσι φάνηκε ἡ Νόρα (ἢ Ντόρα). Φοροῦσε ἕνα ἐξαίσιο σκοῦρο ἀδιάβροχο καὶ ἦτανε χάρμα μέσα σ' αὐτό. (Καὶ τσουβάλι νὰ φοροῦσε ἐγὼ θὰ τὸ ὕρισκα ἐξαίσιο).

—Θὰ βράχηκες πολὺ μ' αὐτὴ τὴ βροχή, μοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα.

—Ἄ! Ὄχι καὶ πολύ, ἀπάντησα περήφανα.

Ἀλλὰ ἐγὼ μονάχα ἤξερα τὸ μουσκίδι μου. Τὸ παλτό μου εἶχε ποτίσει καὶ τὸ νερὸ εἶχε περάσει καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ σακκάκι μου. Ἄλλο νερό, καθὼς ἔτρεχε ἀπὸ τὸ γιακᾶ, κατέβαινε πότε-πότε σὰν κρύο φιδάκι στὴν πλάτη μου, μέσα ἀπὸ τὸ κολλάρο καὶ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω. Κι' ὅσο γιὰ τὰ παπούτσια μου, βουλιαγμένες βάρκες. Ἤμουνα ἕνα βρεγμένο σφουγγάρι κι' ἔσταζα ἀπὸ παντοῦ.

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

Θὰ ἦταν περιττὸ νὰ πῶ ὅτι τὸ ραντεβοῦ μας ἦταν κατὰ τὸ Ζάππειο, ὅπου γίνονται σχεδὸν ὅλα τὰ πρῶτα ραντεβοῦ. Τῆς πρότεινα τὴν «Αἴγλη».

—Θὰ καθήσουμε στὸ στεγασμένο μέρος θὰ εἶναι πολὺ συμπαθητικὰ μὲ τὴ βροχούλα.

Καθήσαμε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βεράντας, κοντὰ-κοντὰ καί, ζαλισμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου, δὲν σκέφτηκα νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι.

—Τί ρομαντικὰ ποὺ εἶναι! εἶπα.

Κι' ἔσκυψα νὰ τὸ φιλήσω—σὰν ἱππότης τοῦ παληοῦ καιροῦ. Κι' ἀμέσως ἦρθε ἡ πρώτη ζημιά. Καθὼς ἔσκυψα, ὅλο τὸ νερὸ ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὸ γούβωμα τοῦ μπὸρ — ξέχασα νὰ σημειώσω πὼς ἡ ρεπούμπλικα ἦταν ἐντελῶς γυριστὴ πρὸς τὰ πάνω — ξεχύθηκε μονομιᾶς σὰν ποταμάκι ἀπάνω στὸ χέρι της. Τὸ τράβηξε τρομαγμένη.

—Ἄχ! ἔκανε.

—Παρντὸν Νόρα (ἢ Ντόρα), ψιθύρισα σαστισμένος. Ἀπροσεξία μου.

Συνῆλθε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι καὶ πρόσθεσε σὲ τόνο εἰρωνικό:

—Μὰ καημένε, ντεπόζιτο εἶναι τὸ καπέλλο σου;

Γέλασε πρώτη μὲ τὸ ἀστεῖο κι' ἀναγκάσθηκα νὰ γελάσω κι' ἐγὼ μόλις τελείωσε τὸ δικό της γέλοιο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισα νὰ νοιώθω τὶς πρῶτες κρυάδες στὴ ράχι μου. Ἀδιαφόρησα. Κι' ἄρχισα τὴ ντεκλαρασιόν. Ἤθελα ν' ἀρχίσω μ' αὐτὴ τὴ φράσι: «Ἀγαπημένη μου Νόρα» (ἢ Ντόρα). Ἄνοιξα, λοιπόν, τὸ στόμα μου καί, μὲ τὸ «Α» μοῦ ἦρθε τὸ πρῶτο φτάρνισμα. Μάταια πάλεψα νὰ τὸ συγκρατήσω—στάθηκε ἀδύνατον:

—Ἀ...ααα...αααψοῦ!

—Κρύωσες! εἶπε στοργικὰ ἡ Νόρα (ἢ Ντόρα).

—Ὄχι... Ἀαα...ααψα... (αὐτὸ τὸ πνιξα) ἀααααλλο ἤθελα νὰ πῶ!

—Τί ἄλλο;

—Ὅτι σὲ ἀ...αααα...γα...γααα...ψοῦ!...

Ἐκείνη ἔβαλε κάτι πνιχτὰ γέλοια ποὺ μὲ χαντάκωσαν.

—Πιὲς λίγο νερό, νὰ σοῦ περάσῃ!

Νερὸ ἀπόξω, νερὸ ἀπὸ μέσα τὸ κακὸ χειροτέρεψε. Ἕνα ἀδιάκοπο φτάρνισμα μοῦ ἐρχόταν διαρκῶς, μόλις ἐπιχειροῦσα νὰ πῶ τὰ λόγια μου.

—Ἀ...αααψοῦ... ἀγαπητή μου Νόρα...ἀ...αααα...ψοῦ... ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα... ἀ...ααα...ψοῦ... ἔννοιωσα μιὰ τέτοια... ἀ...ααα

—...Ψοῦ! ἔκανε ἐκείνη.

—Νόρα, μὲ εἰρωνεύεσαι;

—Ὄχι χρυσέ μου. Ἀλλὰ τὴν...ἀ...ααα... ἄρπαξα κι' ἐγώ, φαίνεται!

Μὲ τὴν παρατηρητικότητα ποὺ μὲ διακρίνει, ἀνακάλυψα ὅτι τὸ φτάρνισμα μουρχόταν κάθε φορὰ ποὺ ἡ λέξι ποὺ ἤθελα νὰ πῶ, εἶχε μέσα «ἆ». Ἔμεινα γιὰ λίγο βουβός, ψάχνοντας νὰ βρῶ λέξεις ποὺ δὲν εἶχαν «ἆ», γιὰ νὰ πῶ τὸ μάθημά μου. Εὕρισκα, βέβαια, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ταιριάξουν, γιὰ νὰ φτιάξουν ἕνα ὁλοκληρωμένο νόημα. Πάντα ξεπεταγόταν τὸ ἄτιμο τὸ ἄλφα — ἀνάθεμά τονε κεῖ ποὺ τὸ βρῆκε!

—Γιατὶ δὲν μιλᾶς; μὲ ρώτησε ἡ Νόρα.

—Ἴσως εἶναι γελοῖο. Ἐρευνῶ ὅμως νὰ βρῶ λόγια χωρὶς α...αααψοῦ!

Στὸ τέλος ἀπελπίστηκα. Ἂς ἀφήσω τὰ λόγια, λέω κι' ἂς περάσω στὰ ἔργα. Ποῦ θὰ κατέληγε ὅλη αὐτὴ ἡ αἰσθηματικὴ φλυαρία; Σ' ἕνα φιλί. Λοιπόν, ἂς τραβήξουμε κατ' εὐθεῖαν γιὰ κεῖ. Τὴν ἅρπαξα ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά μου, ἔφερα τὸ κεφάλι της κοντὰ στὸ δικό μου καί...

—...ἀψοῦ!

Μάλιστα. Ἀντὶ νὰ τὴ φιλήσω, φταρνίστηκα. Ἔγινα ρᾶκος. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι, καϋμένε! λέει σὲ μιὰ στιγμή.

—Ἀ...ααστεῖος! Καὶ ὅμως γιὰ σένα κρύωσα, δεσποινίς... Ἀ...αααλλὰ εἶσαι ἀναίσθητη. Μάλιστα. ἀααα...ψοῦ!

Ἀκολούθησε λίγη βαρειὰ σιωπή.

—Δὲν πᾶμε; λέει ὕστερα ἐκείνη. Ἀρκετὰ γι' ἀπόψε.

Σηκώθηκα μοιρολατρικά, χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Ἡ βροχὴ εἶχε σχεδὸν πάψει, μονάχα κάτι ἀραιὲς σταγόνες ἔπεφταν σποραδικά, σὰν ὑστερόγραφο τῆς μπόρας. Σταθήκαμε ἔξω ἀπὸ ἕνα σπίτι, πρὶν χωρίσουμε. Στὸ μεταξὺ ξαναβρῆκα τὴ χαμένη μου αὐτοκυριαρχία καὶ κύτταζα νὰ βρῶ τίποτα λόγια κατάλληλα γιὰ νὰ σβύσω τὴν ἀστεία ἐντύπωσι, νὰ ξανακερδίσω στὰ μάτια της τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ νὰ ξαναζεστάνω τὴν ἀτμόσφαιρα. Κι' ἐκείνη ἔδειχνε νὰ συμμερίζεται τὰ αἰσθήματά μου. Κι' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἔβαλε πάλι ὁ διάβολος τὴν οὐρά του. Μιὰ μπαλκονόπορτα ἄνοιξε πάνω μας καὶ κάποια γυναίκα βγῆκε μὲ τὴ σκούπα νὰ διώξῃ τὰ μαζεμένα νερά. Ὅταν τὸ κατάλαβα ἦταν ἀργά. Ὁ καταρράχτης ἔπεσε ἀπάνω μου, γιατὶ ἡ Νόρα (ἢ Ντόρα) ἦταν προφυλαγμένη κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια, πνιγμένη στὰ γέλοια καὶ μ' ἄφησε ἐμένα νὰ φωνάζω ἄγρια πρὸς τὸ μπαλκόνι:

—Παληάνθρωποι! Θὰ σᾶς κάνω μήνυσι!

Φυσικά, πολὺ φυσικά, δὲν ἔκανα αἴτησι γιὰ δεύτερο ραντεβοῦ.

Ἤξερα πὼς εἶχα γίνει γελοῖος ἀνεπανόρθωτα στὰ μάτια της καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μὲ πάρῃ στὰ σοβαρά, ἀκόμα κι' ἂν παρουσιαζόμουνα μπροστά της μὲ μοῦσι.

Τὴν ξαναεῖδα ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, παντρεμένη πιά. Χαιρετηθήκαμε. Καὶ φεύγοντας μοῦ εἶπε:

—Μὴ νομίζῃς ὅτι σὲ ξέχασα, Χριστόφορε. Κάθε φορὰ ποὺ φταρνίζομαι, σὲ θυμᾶμαι!

*

...Ἡ ἐποχὴ τῆς ὀμπρέλλας.

Εἶπα στὴν ἀρχὴ πὼς μπῆκα στὸ ζαχαροπλαστεῖο «κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ὀμπρέλλα». Μὰ δὲν ἦταν πάν-

τα ἔτσι. Κάποιον καιρὸ εἶχα. Κι' αὐτὸς ὁ καιρὸς εἶναι ποὺ τὸν ονομαζω «ἐποχὴ τῆς ὀμπρέλλας».

῞Ημουν ἀπὸ τοὺς μοντέρνους ἐκείνους τύπους, ποὺ θεωροῦν τὴν ὀμπρέλλα σαν ἕνα σχολαστικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ταιριάζει μονάχα στοὺς δασκάλους τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

—Δάσκαλος εἶμαι ποὺ θὰ πάρω ὀμπρέλλα; ἔλεγα σὲ μερικοὺς ποὺ μὲ ρωτοῦσαν γιατί δὲν ἔπαιρνα.

Φοροῦσα ἀδιάβροχο. 'Αλλὰ τ' ἀδιάβροχα προορισμὸ ἔχουν νὰ σηκώνουν μόνο τὴν ψιχάλα. ῎Ετσι πιάνει μιὰ βροχὴ τῆς προκοπῆς, γίνονται νὰ τὰ κλαῖς κι' αὐτὰ μαζί σου. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ ἔφαγα μπόλικες μπόρες καὶ μούσκεψα καὶ κρυολόγησα, εἶπα πὼς δὲν ἔπαιρνε ἄλλο, ἔπρεπε ν' ἀγοράσω μιὰ ὀμπρέλλα. ῞Ας μὴ βρέχωμαι κι' ἂς μὲ λένε δάσκαλο ἐκεῖνοι ποὺ βρέχονται. Καὶ ἦταν μιὰ διαλεχτὴ ὀμπρέλλα, πανὶ-μετάξι, ἀπὸ τὶς πιὸ ἀκριβές. 'Εμπῆκα σ' ἕνα μαγαζὶ νὰ τὴν ἀγοράσω τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἀρχίσει μιὰ ψιλὴ βροχοῦλα κι' ὁ οὐρανὸς ἔδειχνε σοβαρώτερη συνέχεια. Χρειάστηκα ἀρκετὴ ὥρα μέχρι νὰ τὴ διαλέξω. Βγαίνοντας, τὴν ἀνοίγω ἀμέσως, γεμᾶτος χαρά. Κι' ἀφοῦ περπάτησα ἔτσι κάμποσο, βλέπω ἄλλους ὀμπρελλούχους κυρίους, ποὺ τὴν κρατοῦσαν κλειστή. Μπᾶ; 'Η βροχὴ εἶχε πάψει κι' ἐγὼ τὴν κρατοῦσα ἀκόμη. Τὴν ἔκλεισα. Κυττάζω τὸν οὐρανό. Εἶχε ξανοίξει! Λιακαδίτσα τοῦ καλοῦ καιροῦ, τὰ σύννεφα ταξίδευαν μακρυά. Τὸ ντεμποῦτο τῆς ὀμπρέλλας μου εἶχε ἀποτυχία.

Τὸ πρωῒ οὐρανὸς κατακάθαρος καὶ λυπήθηκα πολύ. Πῆγα στὸ γραφεῖο μου. Κατὰ τὸ μεσημέρι, σκοτεινιὰ καὶ μαυρίλα. Καταιγίδα. Καὶ ἡ ὀμπρέλλα μου στὸ σπίτι. Τ' ἀπόγεμα ἡ βροχὴ εἶχε πάψει, ἀλλὰ ἡ ἀπειλὴ κρεμόταν πάντα σκοτεινή. Κάπου πέρα ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν ὁρίζοντα, ἀκούγονταν καὶ κάτι μακρυνοὶ κεραυνοί, — μουντὸς θόρυβος σὰν νὰ μεταφέρουν μπαοῦλα δυὸ πατώματα πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ δικά σου. Φανερὸ πὼς θάχαμε συνέχεια. Παίρνω τὴν ὀμπρέλλα μου. Πηγαίνω σὲ κάποιο φιλικό μου σπίτι γιὰ ἐπίσκεψι. ῞Οταν πῆρε νὰ βραδυάζη, ἡ οἰκοδέσποινα ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο ξεφώνησε ἐνθουσιασμένη:

—Τί ξαστεριά, ἀπόψε. Ποιὸς θὰ τὄλεγε, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σημερινὴ μπόρα!

Πραγματικὰ τ' ἀστέρια ἔλαμπαν σὰν νὰ μὲ κοροΐδευαν. ῎Εφυγα ἀργά. Μιὰ βδομάδα καλωσῦνες. Κι' ἕνα πρωΐ, ξυπνάω μὲ μπουμπουνητά. Σηκώνομαι κεφᾶτος. 'Ωραῖα, λέω, θὰ ἐγκαινιάσω σήμερα τὴν ὀμπρέλλα μου. Μὰ πουθενὰ ὀμπρέλλα! Μάλιστα, τὴν εἶχα ξεχάσει στὸ φιλικὸ ἐκεῖνο σπίτι. Μπαίνω σ' ἕνα ταξὶ καὶ τρέχω ἐκεῖ.

—Νομίζω μαντὰμ ὅτι...

—῎Α! Δική σας ἤτανε; Τὴν πῆρε ὁ Γιάγκος στὸ γραφεῖο του. Θὰ τὴν ἔχη ἐκεῖ.

῞Οταν τὴν πῆρα πιὰ ἀπὸ τὸν Γιάγκο, εἶχε σταματήσει ἡ βροχή. Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, ἔτσι τὰ πήγαινα μὲ τὴν ὀμπρέλλα μου. ῞Οταν ἔπιανε βροχή, δὲν τὴν εἶχα μαζί μου. Κι' ὅταν τὴν εἶχα, σταματοῦσε.

Τόβαλα πεῖσμα πιὰ νὰ τὴ βρέξω, ἔστω καὶ μιὰ φορά. Καὶ τὸ κατάφερα μιὰ νύχτα—δυόμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα. ῎Αγρια μπόρα εἶχε ξεσπάσει κι' ἐγὼ κοιμόμουνα. Μὰ τὸ ὑποσυνείδητο ποὺ ἀγρυπνοῦσε γιὰ λογαριασμό μου, μὲ ξύπνησε. Πετάχτηκα, ντύθηκα βιαστικά, ἅρπαξα τὴν ὀμπρέλλα μου καὶ βγῆκα ἔξω. Στὴν 'Ομόνοια ἀπαντήθηκα μ' ἕνα γνωστό μου:

—Ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα; μὲ ρωτάει.

—Πουθενά. Βγῆκα νὰ βρέξω τὴν ὀμπρέλλα μου.

—Ἀμ' τότε δὲν μὲ πᾶς ὡς τὸ σπίτι μου, νὰ μὴ βρέχωμαι;

—Πολὺ εὐχαρίστως.

Κι' ὅταν φτάσαμε, τὴ δίπλωσα καὶ τοῦ εἶπα:

—Σοῦ τὴ χαρίζω!

῎Ετσι ἔληξε ἡ ἐποχὴ τῆς ὀμπρέλλας.

★

Τὸ ταβάνι ποὺ ἔτρεχε...

Κάποιον καιρὸ εἶχα νοικιάσει ἕνα δωμάτιο «δι' ἐργένην». Παληὸ σπίτι, παληὰ νοικοκυρά, παληὰ ἔπιπλα. 'Απάνω, ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν κάμαρά μου ἦταν ἡ ταράτσα. Λίγες μέρες μετὰ τὴν εγκατάστασί μου, ἔπιασε βροχή. ῏Ηταν νύχτα. Μὲ μισοξύπνησε κι' ὕστερα μὲ καλοξύπνησε ἕνας ἐλαφρὸς ρυθμικὸς ἦχος:

—Τόκ! Τόκ! Τόκ!

῎Αναψα τὸ φῶς. Σὲ κάποιο σκασμένο σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ εἶχε σχηματισθῆ ἕνας ὑγρὸς κύκλος κι' ἐκεῖ μαζευόταν τὸ νερὸ κι' ἔτρεχε, σταγόνα-σταγόνα. Τὸ πάτωμα εἶχε βραχῆ σὲ ἀρκετὴ ἔκτασι. Ξύπνησα τὴ νοικοκυρά: «Κυρία 'Ελπινίκη, τὸ ταβάνι τρέχει».

—Θὰ τὸ φτιάξουμε, κύριε Χριστόφορε.

—Ναί, ἀλλὰ ἀπόψε τί γίνεται.

—Θὰ σᾶς φέρω ἕναν κουβᾶ.

῎Εβαλε τὸν κουβᾶ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε κι' ἔφυγε. Οἱ σταγόνες ἔπεφταν τώρα κι' ὁ ἦχος ἦταν ἀλλοιώτικος:

—Ντίν, ντίν, ντίν!

Αὐτὸς ὁ ἦχος μ' ἐξενεύρισε. Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Λίγο πιὸ ὕστερα, ἄλλαξε ἡ μουσικὴ ἀπόδοσι τοῦ νεροῦ. Καθὼς ὁ κουβᾶς εἶχε πάρει μιὰ ὑγρὴ ποσότητα οἱ σταγόνες, πέφτοντας πιὰ στὸ νερό, ἔκαναν:

—Κλούπ! Κλούπ! Κλούπ!

'Αδύνατον νὰ κοιμηθῶ κι' ἡ ὥρα ἦταν.. .τρισήμισυ! Στὸ νοῦ μου ἦρθε κάτι ποὺ εἶχα διαβάσει γιὰ τὸ γνωστὸ κινέζικο βασανιστήριο: ῎Επαιρναν, λέει, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελαν νὰ βασανίσουν, τὸν ἔδεναν κάπου καὶ κανόνιζαν νὰ πέφτη συνεχῶς ἀπὸ μιὰ σταγόνα στὸ ξυρισμένο του κεφάλι:

—Κλάπ! Κλάπ! Κλάπ!

'Ο Κινέζος τρελλαινόταν. ῎Ετσι πήγαινα νὰ τρελλαθῶ κι' ἐγώ, ἐκείνη τὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ νοικοκυρὰ ἔφερε μαστόρους καὶ μερεμέτισαν τὴν ταράτσα. Μὰ ὅταν ξανάπιασε βροχή, εἴχαμε τὰ ἴδια.

—'Εγώ, κύριε Χριστόφορε, πλήρωσα μαστόρους κι' ἔφτιαξα τὴν ταράτσα. Τὄχω κάνει κι' ἄλλες φορές, μὰ δὲν διορθώνεται. Θὰ σοῦ φέρω τὸν κουβᾶ.

῎Αρχισε πάλι τὸ «κλοὺπ — κλοὺπ — κλούπ». Προσπάθησα νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου. Δὲν μπόρεσα. Κατὰ τὶς τρεῖς πετάχτηκα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύθηκα καὶ μάζεψα τὰ πράγματά μου στὴ βαλίτσα. Στὸ χὼλ μὲ πρόφτασε ἡ νοικοκυρά:

—Γιατί φεύγεις, κύριε Χριστόφορε;

— Δὲν ἀντέχω τὸ «κλοὺπ — κλούπ»!

—Θὰ συνηθίσης, πουλάκι μου. ῞Ολα μιὰ συνήθεια εἶναι.

—Δὲν γίνεται, κυρὰ 'Ελπινίκη μου. Δὲν πάω γιὰ Κινέζος.

—Μὰ τὸ δωμάτιο τὸ νοίκιασες ἑξαμηνία.

—Ναί. 'Αλλὰ νοίκιασα δωμάτιο μετ' ἐπίπλων. ῎Οχι μετὰ «κλοὺπ—κλούπ». Γειά σου.

—Ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα;

—Στὸ ξενοδοχεῖο!

—Εἶσαι πολὺ ἰδιότροπος!

★

...Μὰ νά, ἡ βροχὴ ἔπαψε πιά, ὁ δρόμος ξαναπαίρνει τὴ συνηθισμένη του κίνησι. Οἱ ἄνθρωποι βγαίνουν σὰν τὰ σαλιγκάρια, πληθαίνουν, πλημμυρίζουν τὰ πεζοδρόμια. Σηκώνομαι ἀπὸ τὴ γωνιά μου, κλειδώνω τὶς βροχερὲς ἀναμνήσεις μου καὶ πάω κι' ἐγὼ τὸ δρόμο μου, κάτω ἀπὸ ἕναν οὐρανὸ ποὺ τὸν στολίζουν, ξεθαρρεμένα, τ' ἄπειρα ἀστέρια. Λάμπουν φωτεινά, σὰν μόλις νὰ βγῆκαν ἀπὸ ἕνα βραδυνὸ μπάνιο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 584

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

Χάρισμα. — Περίφημος Ρώσος συγγραφεύς.
Θεότης τῆς μυθολογίας μας, μέλος τῆς συνοδείας τοῦ Διονύσου. — 'Αποτελεῖται ἀπὸ ἀρκετὲς λέξεις.
Γαλλικὸ νησί. — ῞Ενα τέτοιο παιδὶ χρησιμεύει γιὰ ὑπόδειγμα. — 'Αριθμὸς μὲ γράμματα.

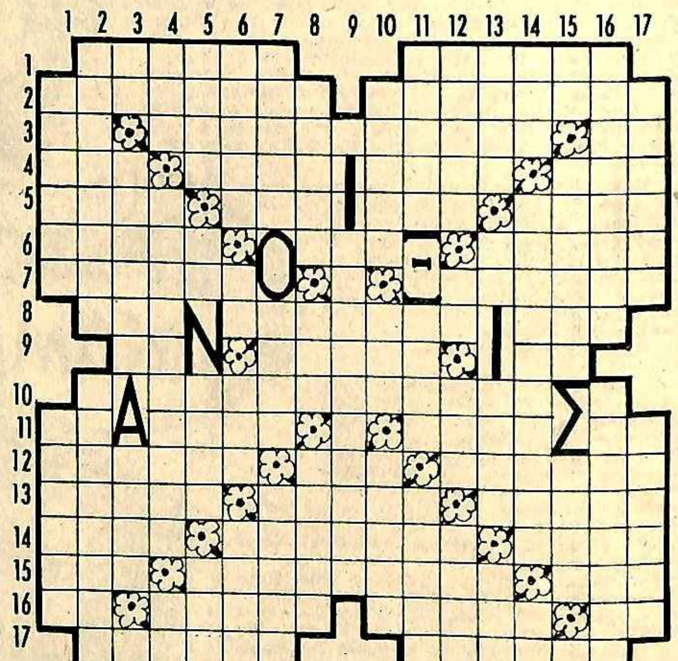

4 Κάνει τοὺς Σκωτσέζους νὰ ξεχωρίζουν. — . 'Ο ἔρωτας σὲ ξένη γλῶσσα. — Κοινῶς λέγεται ἀγριόγαλος.—Εἰς διπλοῦν περιποιεῖται μωρά.
5 Χώρα τῆς Δ. 'Ασίας.—'Εκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — 'Επώνυμον δυὸ Γερμανῶν μυθιστοριογράφων.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
6 'Η περιουσία τοῦ γεωργοῦ. — 'Εκφράζει ἔκπληξιν. — Παιγνίδι.
7 Περίφημος ῞Ελλην ποιητής.— Σὺντ . . . : στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
8 'Αρχικὰ Ἱστιοπλοϊκοῦ ὁμίλου. — Πόλις τῶν 'Ινδιῶν, πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας ποὺ βρέχεται ἀπὸ τὸν Ραμγκάνγκα, παραπόταμο τοῦ Γάγγη. — Χλόη.
9 ῎Αρνησις (ξεν.). — Πρόχειρο παιγνίδι. — Προτρέπει.
10 Φαρδειὰ καὶ ὡραία λεωφόρος.
11 Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρά.— Θυμίζει τραῦμα. — Πολεμικὴ κραυγή. — 120.
12 Σχηματίζεται μὲ μαλλὶ ἕτοιμο γιὰ κλῶσι. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — 'Η δουλειὰ δὲν τὸ τρομάζει.
13 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Βυζαντινὸς ναύαρχος ποὺ κατέστρεψε τὸ 882 στὴ Ζάκυνθο τὸ στόλο τῶν 'Αράβων. — Ρῆμα ποὺ σύμφωνα μ' ἕνα σοφὸ γνωμικὸ μᾶς ἐξασφαλίζει... χρυσάφ'.
14 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη. — 'Απαραίτητος σ' ἕνα ἄλογο προκειμένου νὰ τὸ ἱππεύση κανείς. — Χρησιμοποιεῖται ἀντὶ τοῦ αὐτός.
15 'Αριθμητικόν. — Ποταμὸς τῆς 'Αμερικῆς. — 'Αρχικὰ ὀργανισμοῦ.
16 Συνεχόμενα στὸ μαόνι. — Ταραχή. — 'Η κάτοικος ἑλληνικοῦ νησιοῦ. — Λεπτὸ νημάτιο.
17 'Υπηρετεῖ τὴν πατρίδα. — Κοινὸ λουλουδάκι στὴν καθαρεύουσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Θηβαῖος πυθαγορικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Φιλολάου.— Προορίζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ βασιλεῖς.
2 Λελέκια. — Θυμίζει νίκη.
3 110. — Ξηρὸς καρπός.— Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου στάρ.
4 'Αρχικὰ ὀργανισμοῦ. — Τὸ ὑψηλότερο σημεῖο σὲ μιὰ ὀρεινὴ ἔκτασι. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β', προσ.).
5 Θεὸς τῶν ἀρχαίων (ἀνεστραμμένος). — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Χρονικὸ ἐπίρρημα: ὄχι ἀκόμα. —῞Ορος στὸ σκάκι.
6 Δίδεται σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ σὲ κάθε πρᾶγμα. — 'Αρχικὰ ἀρχηγοῦ κόμματος. — 'Απαραίτητη γιὰ νὰ κατασκευασθῆ ὁτιδήποτε. — Χώρα τῆς Ν. 'Αμερικῆς.
7 Βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα. —'Αγών. — Τὸ μικρὸ ὄνομα ῞Ελληνος τραγουδιστοῦ.
8 Νησὶ τῶν 'Ολλανδικῶν 'Ινδιῶν, τὸ μεγαλύτερο τῶν Μολούκων. — Πήγαινε. — Μολυσματικὴ ἀρρώστεια τῶν μωνύχων.
9 Πρᾶξις παράνομος.
10 Δὲν παρουσιάζει κανένα ἴχνος ζωῆς. — 'Αρχικὰ κόμματος. — Ξύλο μὲ κανονικὸ σχῆμα.
11 Χωρίζουν κάτι σὲ τρία ἴσα μέρη. — Διάθεσις γιὰ ὕπνο. — 'Επιρρέπεια (πληθ.).
12 Κατηγορία ἀνεκδότων.—'Ερωτηματικόν. — 'Αρχικὰ μονάδων ἀσφαλείας. — Τίθεται πάνω σὲ κάθε προϊόν.
13 Χρονικὸ διάστημα. — ῞Ομοια σύμφωνα. — 'Εδαφικὴ ἀνωμαλία. — 'Η Φλαβιούπολις τῶν Βυζαντινῶν.
14 'Επώνυμον ἐπιγείου θεοῦ. — Μικρὲς τσάπες. — Προπορεύονται τῶν βασιλέων.
15 Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Μικρός. — Βρίσκονται πίσω μας.
16 Θυμίζουν Αἴγινα.— Συνοδεύεται ἀπὸ κάποια εὐχή.
17 'Υπάρχουν πολλὲς πάνω σὲ μιὰ συγκοινωνιακὴ γραμμή, ἐδῶ μόνο μιά. — Περίφημη ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης.

Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

'Η λύσις τοῦ 583 στὴ σελ. 82

Τὰ ἰδανικὰ μέτρα τοῦ γυναικείου σώματος

Ἔτσι θὰ μετρήσετε τὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ σας μὲ ἕνα διαβήτη.

Ἡ σημασία ποὺ ἔχουν οἱ ἁρμονικὲς ἀναλογίες

ΤΡΙΑ ἦταν τὰ μέτρα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ὡς σήμερα γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν ἀναλογιῶν τοῦ γυναικείου σώματος: Ἡ μύτη, ὁ μέσος (μεγάλος) δάκτυλος τοῦ χεριοῦ καὶ τὸ κεφάλι.

Ἡ μύτη, σύμφωνα μὲ τὰ παληὰ ἐγχειρίδια αἰσθητικῆς, πρέπει νὰ περιλαμβάνεται 30 φορὲς στὸ ὕψος τοῦ σώματος (μύτη 0,055 = ὕψος 1 μ. 65) καὶ ὁ μέσος δάκτυλος 19 φορὲς (μέσος δάκτυλος 0,085 = ὕψος 1 μ. 615).

Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ μέτρα ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ καιρὸ καὶ τὴ θέσι τους ἔχει πάρει τὸ κεφάλι.

Τὸ ἰδεῶδες ἀνάστημα, σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἔπρεπε νὰ περιλαμβάνη ὀκτὼ φορὲς τὸ κεφάλι, νὰ εἶνε, δηλαδή, τὸ ὀκταπλάσιο τοῦ κεφαλιοῦ.

Οἱ σύγχρονοι περιορίζονται στὰ 7½ κεφάλια.

Νὰ πῶς κατανέμονται δὲ αὐτὰ τὰ 7½ κεφάλια:

1) Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς γωνίας τῶν σκελῶν: 4 κεφάλια, κατανεμόμενα καὶ αὐτὰ ὡς ἑξῆς:

α) ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου ὣς τὴ βάσι τοῦ σαγονιοῦ: 1 κεφάλι.

β) ἀπὸ τὸ σαγόνι ὣς τὶς θηλὲς τοῦ στήθους: 1 κεφάλι.

γ) ἀπὸ τὶς θηλὲς τοῦ στήθους ὣς τὸν ὀμφαλό: 1 κεφάλι.

δ) ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ ὣς τὴ γωνία τῶν σκελῶν: 1 κεφάλι.

2) ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς γωνίας τῶν σκελῶν ὣς τὸ πέλμα: 3½ κεφάλια (ὁ ἀρχαῖος κανόνας θέλει καὶ ἐδῶ 4 κεφάλια), κατανεμόμενα ὡς ἑξῆς:

α) ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς γωνίας τῶν σκελῶν ὣς τὸ μέσον τοῦ μηροῦ: 0,875 τοῦ κεφαλιοῦ (1 κεφάλι κατὰ τοὺς ἀρχαίους).

β) ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ μηροῦ ὣς τὸ γόνατο: 0,875.

γ) ἀπὸ τὸ γόνατο ὣς τὸ τέρμα τῆς καμπύλης τοῦ γαστροκνημίου: 0,875.

δ) ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς καμπύλης τοῦ γαστροκνημίου ὣς τὸ πέλμα: 0,875.

Ἂς δοῦμε τώρα αὐτὲς τὶς ἀναλογίες ἀπὸ τὴν πλάτη.

Τὸ πρῶτο κεφάλι σταματάει στὴ βάσι τοῦ τραχήλου. Τὸ δεύτερο λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν προεξοχὴ τῆς ὠμοπλάτης. Τὸ τρίτο στὴν ἀρχὴ τῆς περιφερείας. Τὸ τέταρτο στὴν πτυχὴ τοῦ μηροῦ.

Τὰ πόδια, βλεπόμενα ἀπὸ πίσω, πρέπει νὰ περιλαμβάνουν 1 κεφάλι καὶ 750 χιλιοστὰ ἀπὸ τὴν πτυχὴ τοῦ μηροῦ ὣς τὴν πτυχὴ τοῦ γόνατος καὶ ἄλλο τόσο ὣς τὸ πέλμα.

Ἂς δοῦμε τώρα τὶς ἀναλογίες σὲ πλάτος.

α) ἀπὸ τὸν ἕνα ὦμο ὣς τὸν ἄλλον: κάτι λιγώτερο ἀπὸ δύο κεφάλια.

β) ἀπὸ τὴ μιὰ μασχάλη ὣς τὴν ἄλλη: 1½ κεφάλι.

γ) ἀπὸ τὸ ἕνα στῆθος ὣς τὸ ἄλλο: 1 κεφάλι.

δ) Ἰσχία. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὣς τὴν ἄλλη: 1½ κεφάλι.

Τὸ ὕψος τῶν παιδιῶν σας, σύμφωνα μὲ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ μέτρα, πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἑξῆς:

Σὲ ἡλικία 1 ἔτους: 4 κεφάλια
» » 4 » : 5 »
» » 9 » : 6 »

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας: 7 κεφάλια.

Στὰ 22 - 25 χρόνια τὸ ἀνάστημα πρέπει νὰ φτάση τὰ 7½ κεφάλια.

Τὸ ἁπλούστερο μέσον γιὰ νὰ μετρήσετε τὸ κεφάλι σας εἶνε νὰ πάρετε ἕνα διαβήτη ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γλύπται ἢ οἱ ζωγράφοι. Θὰ βάλετε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκέλη αὐτοῦ τοῦ διαβήτου κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι σας καὶ τὸ ἄλλο στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ κρανίου. Μὲ τὸ μέτρον αὐτὸ θὰ μετρήσετε κατόπιν τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ σώματός σας, γιὰ νὰ βρῆτε ἂν ἀνταποκρίνωνται στὶς ἀναλογίες ποὺ ἀναφέραμε.

Ἂν δὲν ἔχετε διαβήτη, μπορεῖτε νὰ μετρήσετε τὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ σας στὸν καθρέφτη μὲ ἕνα συνηθισμένο μέτρο. Προηγουμένως, θὰ τραβήξετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω. Θὰ σταθῆτε μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας εὐθυτενὴς καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω.

Κατὰ τὸ παρελθόν, ὡρισμένες παρεκκλίσεις τῆς μόδας παρεμόρφωναν τὸ γυναικεῖο σῶμα καὶ ἔκρυβαν τὶς ἀναλογίες του. Ἡ σημερινὴ μόδα σέβεται τοὐναντίον τὴ γραμμὴ τοῦ γυναικείου σώματος καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἀναλογίες του ἀποχτοῦν ἐξαιρετικὴ σημασία.

Ὅταν ἔχετε ἁρμονικὸ σῶμα εἶνε ἀδιάφορο ἂν εἶσαστε ψηλή, κοντὴ ἢ μέτρια. Σ' ὁποιαδήποτε ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἐμφάνισί σας θὰ εἶνε χαριτωμένη. Ἡ ἔλλειψις ἁρμονίας μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, προκαλεῖ τοὐναντίον μιὰ ἀντιαισθητικὴ ἐντύπωσι.

Οἱ μετρήσεις αὐτὲς ἔχουν σημασία κυρίως γιὰ τὶς νέες καὶ γενικὰ τὶς γυναῖκες κάτω τῶν 25 χρόνων. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, εἶνε εὔκολο νὰ διορθώσετε ἢ ὁπωσδήποτε νὰ τροποποιήσετε τὴ γραμμὴ τοῦ σώματός σας καὶ νὰ φθάσετε στὶς σωστὲς ἀναλογίες ἢ νὰ τὶς προσεγγίσετε μὲ τὶς κατάλληλες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, μὲ μασσάζ, μὲ τὴν ἐπίδοσι σὲ ὡρισμένα σπόρ, κλπ.

Σύμφωνα μὲ τὰ κλασσικὰ μέτρα τῆς ἀρχαιότητος, τὸ κεφάλι πρέπει νὰ περιλαμβάνεται ὀκτὼ φορὲς στὸ γυναικεῖο σῶμα. Ἡ εἰκόνα δείχνει τὰ ἀκριβῆ μέτρα τῶν διαφόρων μερῶν του.

Ἐαρινὲς λαχτάρες

"Ἔχει ἡ ἄνοιξις, βεβαίως, ἀρκετὲς χαρὲς καὶ χάρες,
ἀλλὰ ἔχει ταυτοχρόνως καὶ ἀμέτρητες λαχτάρες,
ποὺ ἀντίθετα τελείως, μὲ τὸ φόντο τ' οὐρανοῦ,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι σοῦ... θολώνουνε τὸ νοῦ...
Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ πλάσις στρώνει ρόδινα χαλιὰ
καὶ χαρμόσυνα μοτίβα κελαϊδᾶνε τὰ πουλιά,
ἀψηφᾶς, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὶς χαρούμενες τὶς νότες
κι' εἶσαι ἀπὸ τὴν... συννεφιά σου νὰ σὲ κλαῖνε καὶ οἱ...
(κόττες!

★

Τὰ μπουμπούκια, ποὺ φουντώνουν καὶ τὰ δέντρα ποὺ
(ἀνθίζουν
πλείστους κι' ἄπειρους πολῖτες σὲ σκοτοῦρες τοὺς βυθί-
(ζουν...
Κι' ὅλο σκέπτεται, πρωτίστως ὁ φτωχὸς ὑπαλληλᾶκος,
ποὺ γιὰ τίποτα, περίπου, δὲν τοῦ φτάνει ὁ μισθουλᾶκος,
πῶς ὁ ἥλιος δυναμώνει ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη
κι' ἐπιβάλλεται κι' ἐκεῖνος τὸ παλτό του ν' ἀποβάλη!
Ἀλλὰ πῶς, διερωτᾶται, νὰ τὸ βγάλη τὸ ρημάδι,
ποὖχει ἕνα παντελόνι, σὰν... πολύχρωμο λειβάδι,
ἢ ποὺ μᾶλλον ἔχει... κλείσει τοὺς χειμῶνες τοὺς ὀχτὼ
καί, χωρὶς πολλὲς κουβέντες, ἔχει «ἄνοιξι» κι' αὐτό;

★

Μὲ τὰ μοῦτρα πέφτουν, ἄλλοι, στὸ μολύβι, στὸ τεφτέρι,
μόλις βλέπουν τὰ πουλάκια νὰ πετᾶνε ταῖρι - ταῖρι,
γιατὶ ξέρουν πῶς στὸν βίο τὸν πεζὸ καὶ τὸ ζαβό τους,
«δοῦναι» πάμπολλα... θ' ἀνοίξουν μὲ τὸ ταῖρι τ' ἀκριβό
(τους!

Τὸ παλτό της, πρῶτα - πρῶτα, ἡ καλή τους θὰ ζητήση
μ' ἕνα φρέσκο ταγεράκι νὰ τὸ ἀντικαταστήση,
τὰ βαρειὰ φορέματά της, σὺν τῷ χρόνῳ, θ' ἀφαιρέση,
ἐλαφρότερα μοντέλα προκειμένου νὰ φορέση
καὶ καθὼς στὴν... «ἐλαφρά της» τὴν ἀμφίεσι θὰ ρέπη,
τοῦ συζύγου της θ' ἀφήση... ἐλαφρότατη τὴν τσέπη!

★

Τὸν πολύχρωμο τὸν κῆπο ἄλλος πάλι ἀτενίζει
κι' ἡ πολύχρωμη... βιτρίνα τὸ μυαλό του βασανίζει,
ἐπειδὴ πολλὲς γυναῖκες σοβαρὲς καὶ κοπελλοῦδες
μὲ τὴ λάμψι της τὴν πρώτη τὶς τραβᾶ σάν... πεταλοῦδες!
Πειρασμὸς εἶναι τοιοῦτος τ' ἀνοιξιάτικό της χρῶμα,
ποὺ μπροστά της οἱ γυναῖκες... ἀνοιχτὸ κρατοῦν τὸ στόμα
κι' οἱ μνηστῆρες παραλλήλως καὶ οἱ σύζυγοί τους ὅλοι
ἐπ' ἀόριστον κρατᾶνε... ἀνοιχτὸ τὸ πορτοφόλι!

★

Μὰ κι' ἐκεῖνα τὰ μελίσσια, μόλις βλέπουν μερικοί,
ποὺ τρυγᾶνε τὰ λουλούδια καὶ πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
χάνουν ὅλο τους τὸ κέφι καὶ στὸ ταῖρι τους ξανὰ
τὸ πολυβαλαντωμένο τὸ μυαλό τους τριγυρνᾶ.
Τὴν Ἐκείνη τους θυμοῦνται, τὴν ἐπίσημη καὶ μή,
ποὺ θὰ πάρη τὰ μεγάλα καταστήματα γραμμή.
κι' ὅλο σχέδια θὰ κρίνη κι' ὅλο δείγματα θὰ παίρνη
κι' ὅλο πίσω της ἐκεῖνον σάν.. σκυλάκι θὰ τὸν σέρνη!

★

Ἀπ' τὸν ἔμπορο τὸν ἕνα, γιὰ τὸν ἄλλον θὰ πηγαίνη,
κι' ἀπ' τὴν μιὰ στὴν ἄλλη πόρτα, συνεχῶς θὰ μπαινο-
(βγαίνη!

Θὰ διαλέγη ἐπισταμένως, ξένα ὑφάσματα καὶ ντόπια
καὶ θ' ἀνεβοκατεβάζη πάκα, δέματα καὶ... τόπια,
ὥσπου τίποτα δὲν θἄβρη, τελικῶς νὰ τῆς ἀρέση
κι' ἀνοιξιάτικα... θ' ἀνοίξη τοῦ Ἐκείνου της τὴ μέση!
Ἤ, ἂν θές, οὔτε... ρουπίου δὲν θὰ κάνη ἐκλογὴ
κι' αὐτουνοῦ μόνον ἡ γλῶσσα πέντε.... πῆχες θὰ τοῦ βγῆ!

★

Τῆς Ἀνοίξεως, ἐν τέλει, οἱ πασίγνωστες οἱ χάρες
καὶ πολλοὺς ἐρωτευμένους τρικυμίζουν μὲ λαχτάρες,
γιατὶ ἡ νέα τῆς καρδιᾶς τους θὰ τοὺς πῆ τέτοιες στιγμές,
λίγη Πάρνηθα πῶς θέλει καὶ στὰ πέριξ ἐκδρομές,
ἐπειδὴ δὲν εἶναι πρέπον, στῆς... Ἀνοίξεως τὸν μῆνα,
κάθε πλᾶσμα «ρωμαντῶδες» νὰ... κλειστῆ μέσ' στὴν Ἀ-
(θήνα!

★

Κάποιαν... ἔξοδό της, ἤγουν, θὰ ζητήση ἡ νεαρά,
ποὺ τὰ... ἔξοδά της, θἆναι, ἀσφαλῶς, ὀδυνηρά,
ἀλλὰ σκέπτεται ὁ νέος πῶς ἂν τῆς ἀντιταχτῆ
στὴν πιάτσα ἡ μικρὰ νὰ... ξανοιχτῆ!
πιθανὸν μέσα στὴν πιάτσα ἡ μικρὰ νὰ... ξανοιχτῆ!
Πιθανὸν νὰ σπεύση ἄλλος, νὰ τῆς κάνη τὴν καρδιά,
ἐκδρομὲς νὰ τὴν πηγαίνη, στὰ μετάξια νὰ τὴν ντύνη,
καὶ τὴν ὥρα, ποὺ τὰ δέντρα βγάζουν ἄνθη καὶ κλαδιά,
ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος σκέτο... κούτσουρο νὰ μείνη!

Εἰκονογράφησις Ἀντ. Γάλλια — ὁ Συνεργάτης Γ.

Ἕλληνες ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΛΤΟΥΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ἄρχισε κάπως παράξενα. Ἦταν τότε ποὺ τὸ «ντεπὼ» τῶν τραμ τῆς Καλλιθέας, εἶχε πιάσει φωτιὰ καὶ καταστράφηκε. Οἱ Γερμανοὶ τὸ ἀπέδωσαν σὲ σαμποτάζ. Καὶ συνέλαβαν πενῆντα ὑπαλλήλους, ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορες, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς τουφεκίσουν ἂν δὲν παρουσιάζονταν οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι. Θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς ἁπλώθηκε στὶς δυστυχισμένες οἰκογένειές τους. Ἔτρεξαν παντοῦ, μίλησαν, ἀγωνίστηκαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅλοι ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ἀπὸ τὸν τότε δήμαρχο τῆς Καλλιθέας Κατσιμακλῆ, ὡς τὸν ἀείμνηστο ἀρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό. Τίποτα. Οἱ Γερμανοὶ ἦταν ἀνένδοτοι. Δὲν εἶχαν καμμιὰ ὄρεξι νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς πενῆντα ἐκείνους Ἕλληνες, μ' ὅλο ποὺ ἦταν βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητά τους.

—Φέρτε μας τοὺς ἐνόχους καὶ σᾶς δίνουμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς ζητᾶτε, τοὺς ἔλεγαν. Διαφορετικὰ χάνετε ἄδικα τὸν καιρό σας...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Μόνο ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ τοὺς σώση. Τότε ἀκριβῶς, κάποια κυρία τῆς Καλλιθέας, πονεμένη ἀπὸ τὸ δρᾶμα ποὺ ἔβλεπε νὰ παίζεται γύρω της, πῆρε μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι, πρωτάκουστη ἀσφαλῶς στὰ χρονικὰ τῆς κατοχῆς: Δίχως νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα, κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸ Γερμανὸ φρούραρχο Ἀθηνῶν. Τὸ μετέφρασε κατόπιν στὴ γλῶσσα του καὶ χωρὶς νὰ διστάση διόλου, τοῦ τὸ ἔστειλε. Νὰ τί ἔγραφε τὸ γράμμα:

«Σεβαστέ μου, κύριε Φρούραρχε,

»Παίρνω τὸ θάρρος νὰ παρακαλέσω θερμὰ τὴν ἐξοχότητά σας, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πενῆντα οἰκογενειῶν, ποὺ ὁ πόνος σφαδάζει τὶς ψυχές τους. Ἀπὸ τὴ δίκαιη κρίσι σας, περιμένουν ὅλοι τὴ σωτηρία τους. Εἶμαι ἡ χήρα τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Φραγκούδη, ἱδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τῆς Παντείου Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ποὺ ἡ πεντηκονταετὴς δρᾶσις του θὰ μείνη στὴν ἱστορία. Τοῦτο γνωρίζοντες οἱ οἰκογένειες τῶν κρατουμένων, ἦλθαν καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀποφυλάκισί τους. Ἐπειδὴ γνωρίζω πὼς οἱ Γερμανοὶ εἶναι δίκαιοι, ἀποφάσισα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας καὶ τὴν προστασία σας. Σᾶς λέγω ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν πενῆντα αὐτῶν οἰκογενειῶν, κρέμονται στὰ χέρια σας.

»Κύριε Φρούραρχε, σᾶς παρακαλῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς πονεμένης μου ψυχῆς, μαζὶ μὲ τὶς μητέρες, τὶς ἀδελφὲς καὶ τ' ἀνήλικα παιδιὰ τῶν συλληφθέντων, νὰ τοὺς σώσετε. Ἀπὸ σαράντα πέντε ἡμέρες ποὺ βρίσκονται στὶς φυλακὲς οἱ ἀγαπημένες τους ὑπάρξεις, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σπαράζουν ἀπὸ δυστυχία. Στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὸ ψωμὶ καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ πεῖνα καὶ πόνο. Ὅλοι οἱ κρατούμενοι εἶναι προστάτες πολυμελῶν οἰκογενειῶν καὶ ἔντιμοι πολῖται, ὅπως ὁ κ. Χαραλαμπίδης ποὺ συνελήφθη ἀντὶ τοῦ υἱοῦ του, καθὼς καὶ ὁ κ. Πυρόγλου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ αἴτησίς μου θὰ γίνη εὐμενῶς δεκτὴ καὶ θὰ διατάξετε τὴν ἀποφυλάκισι τῶν κρατουμένων.

Μὲ σεβασμὸ Σοφία, χήρα Γεωργίου Φραγκούδη».

Ὅπως θὰ παρατηρήση κανείς, τὸ γράμμα αὐτὸ ἔχει μιὰ παιδικὴ σχεδὸν ἀφέλεια. Μιὰ ἀφέλεια, ποὺ θάκανε ἴσως πολλοὺς νὰ γελάσουν, ἂν τὸ διάβαζαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἦταν ποτὲ δυνατὸν τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια μιᾶς ἀγνώστης κυρίας, νὰ συγκινήσουν τοὺς Γερμανούς; Ὅλοι φυσικὰ θὰ εἶχαν δίκηο νὰ σκέφτωνται ἔτσι, ἀφοῦ γνώριζαν πόσες ἐνέργειες εἶχαν ἀποτύχει ὡς τότε, ἀπὸ πρόσωπα ποὺ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ὑψώσουν κάπως τὴ φωνή τους στοὺς κατακτητές. Κι' ὡστόσο τὰ πράγματα ἔρχονται καμμιὰ φορὰ ὅπως δὲν τὰ περιμένει κανείς. Φαίνεται πὼς τὸ ἁπλοϊκὸ αὐτὸ γράμμα, θὰ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ Φρούραρχο. Θὰ τὸ διάβασε ἴσως πολλὲς φορές, θὰ τὸ μελέτησε καί... ποιὸς ξέρει; Μέσα του θὰ ξύπνησε κάποιο ἀνθρώπινο αἴσθημα. Ἔτσι δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες, ὅταν ἕνα πρωΐ, ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία ἔλαβε κάποιο σημείωμα, ποὺ τῆς τὸ ἔφερε σπίτι της ἕνας ἀστυφύλακας τοῦ τμήματος Καλλιθέας. Καὶ τὸ σημείωμα ἔγραφε:

«Πρόσκλησις: Πρὸς τὴν κ. Σοφία Φραγκούδη ὁδὸς Ἀθηνᾶς 71

»Προσκαλεῖσθε ὅπως αὔριον 30—10—43 καὶ ὥραν 9ην πρωϊνήν, παρουσιασθῆτε ἀνυπερθέτως κατόπιν προφορικοῦ τηλεφωνήματος διερμηνέως κ. Κ. Δούκα, ἐνώπιον τοῦ Γερμανοῦ Φρουράρχου, ὁδὸς Κοραῆ 4.

Ἐν Καλλιθέᾳ τῇ 29—10—43

Ὁ Διοικητὴς (ὑπογραφὴ δυσανάγνωστος)»

Ἦταν ἀπίστευτο! Κάθε ἄλλος στὴ θέσι της θὰ τάχανε ἀσφαλῶς, ὅταν θὰ βρισκόταν μπροστὰ στὴν πραγματικότητα. Ἐκείνη ὅμως ἀδίστακτα, κίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι της μ' ἕνα μπουκετάκι φτωχολούλουδα, ποὺ τὰ εἶχε κόψει ἀπὸ τὸν κῆπο της. Ὁ τρομερὸς φρούραρχος τὴν ὑποδέχτηκε χαμογελαστός. Κρατοῦσε τὸ γράμμα της στὰ χέρια του καὶ πότε-πότε τοῦ ἔρριχνε μιὰ ματιά. Ὅταν εἶδε τὰ λουλούδια ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ κ. Φραγκούδη, τὰ μύρισε μὲ φανερὴ ἱκανοποίησι κι' ὕστερα, μιλῶντας μέσον τοῦ διερμηνέα, τῆς εἶπε:

—Κανένας Ἕλληνας δὲν μὲ συγκίνησε μέχρι σήμερα, ὅσον ἐσεῖς. Εἴσαστε μιὰ θαρραλέα κυρία καὶ τὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφετε, προδίδουν εἰλικρίνεια. Γυρίστε στὸ σπίτι σας καὶ νὰ μείνετε ἥσυχη. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τοὺς κρατούμενους. Ὄχι βέβαια ὅλους μαζί, ἀλλὰ σιγὰ-σιγά.

Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεστῆ. Ἡ κ. Σοφία Φραγκούδη πέτυχε, ἐκεῖ ποὺ εἶχαν ἀποτύχει τόσοι ἄλλοι. Ὁ φρούραρχος δὲν τῆς εἶπε ψέμματα. Σὲ λίγες μέρες οἱ συλληφθέντες, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς φυλακές. Κι' ἴσως σήμερα, αὐτοὶ ποὺ ἐλευθερώθηκαν τότε, νὰ μαθαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ ποιὸς ἦταν ὁ πραγματικός τους σωτῆρας. Δυὸ ἑβδομάδες ὡστόσο ἀργότερα, ἡ Γκεστάπο ἔκανε καινούργιες συλλήψεις γιὰ τὴν ἴδια αὐτὴ ἱστορία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν συνέλαβε ὑπαλλήλους τῆς Ἑταιρίας τῶν τράμ, οὔτε κανένα Καλλιθεώτη. Εἶχε πιάσει ὀχτὼ παλληκάρια ὀχτὼ Ἀθηναίους, μὲ τὴν κατηγορία πὼς ἤθελαν νὰ κάνουν σαμποτὰζ στὶς στρατιωτικὲς ἀποθῆκες στὸ Ρούφ. Τοὺς κατηγόρησαν ἀκόμη ὅτι ἦταν οἱ ἴδιοι ποὺ κατέστρεψαν τὸ «ντεπὼ» τῆς Καλλιθέας. Οἱ συλληφθέντες ἦταν ὁ Δημήτρης Λῶλος, ὁ Γιάννης Σαχτούρης, ὁ Γιῶργος Λέφας, ὁ Γιῶργος Δέδες, ὁ Μιχάλης Φουντουκᾶς, ὁ Κώστας Τριανταφύλλης, ὁ Γιάννης Ἀμπατζῆς κι' ὁ Ἀριστείδης Θεοδώρου. Φοιτητὲς οἱ πέντε πρῶτοι, βρέθηκαν στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν. Ἦταν φίλοι μεταξύ τους ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια. Μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ὅμως δὲν γνωρίζονταν καθόλου.

Ἀλλ' ἡ Γκεστάπο δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψη. Αὐτὸς ποὺ τοὺς κατέδωσε, εἶχε βεβαιώσει πὼς καὶ οἱ ὀχτὼ μαζί, ἀποτελοῦσαν μιὰ «τρομοκρατικὴ» συντροφιά, ποὺ λάβαινε ἐντολὲς ἀπὸ συμμαχικὴ ὀργάνωσι.

Ἦταν ἄραγε ἀλήθεια; Αὐτοὶ ἐπέμεναν ὡς τὸ τέλος πὼς ἦταν ἀθῶοι καὶ πὼς δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ σαμποτὰζ τῆς Καλλιθέας καὶ τοῦ Ρούφ. Τοὺς πέρασαν ἀπὸ στρατοδικεῖο. Καὶ σίγουρα θὰ τοὺς τουφέκιζαν ὅλους, ἂν δὲν ἀναλάμβανε τὴν ὑπόθεσί τους ὁ ἀκάματος Ἕλληνας, ὁ γνωστὸς δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν Ι. Σόντης, ποὺ ἦταν ὁ σωτῆρας ἑκατοντάδων ἄλλων πατριωτῶν. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ τοὺς στήσουν στὸν τοῖχο, τοὺς καταδίκασαν σὲ ἰσόβια καὶ τοὺς ἔστειλαν σὲ στρατόπεδο στὴ Γερμανία. Στὴν ἀρχὴ τοὺς κράτησαν στὸ Γκράτς. Στὴ Βιεννέζικη αὐτὴ πόλι, ὑπῆρχαν χιλιάδες «ἐλεύθεροι» ἐργάτες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὑπῆρχαν καὶ ἀρκετοὶ Ἕλληνες. Οἱ ὀχτὼ ἐγκάθειρκτοι χάρηκαν ποὺ βρῆκαν συμπατριῶτες τους. Γιατὶ νόμιζαν πὼς θὰ ἔμεναν γιὰ πάντα ἐκεῖ. Ἡ δουλειά, ὅσο βαρειὰ κι' ἂν ἦταν, δὲν τοὺς τρόμαζε.

Μὰ δὲν πέρασαν οὔτε δυὸ μῆνες, ὅταν ἕνα πρωῒ τοὺς πῆραν μαζὶ μὲ ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ Ἄουσβιτς, στὴ μικρὴ αὐτὴ Πολωνικὴ πόλι. Τὸ κάτεργο βρισκόταν στὸ βάθος ἑνὸς λεκανοπεδίου καὶ περιστοιχιζόταν ἀπὸ τέλματα, ποὺ ἀνέδιδαν φριχτὴ δυσοσμία. Σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνα σπίτι. Τὴν κατοικοῦσαν μονάχα οἱ σκιὲς τῶν ἐγκαθείρκτων, ποὺ σὰν σκοτεινὰ φαντάσματα, περιέφεραν τὴ βασανισμένη τους ὕπαρξι.

Δέκα χιλιάδες πλάσματα περνοῦσαν κάθε μέρα μέσα ἀπὸ τοὺς θαλάμους ἀερίων καὶ τρία ἑκατομμύρια ἄνθρωποι — σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν — θανατώθηκαν μ' αὐτὸν καὶ μὲ ἄλλους τρόπους. Οἱ ὀχτὼ Ἀθηναῖοι βρέθηκαν ξαφνικὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίγεια κόλασι, κάτω ἀπὸ τὶς πιὸ ἄθλιες συνθῆκες. Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν σ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ρίχτηκαν ἐκεῖ μέσα, ὁ Δημήτρης Λῶλος ἔδειξε συμπτώματα παραφροσύνης. Ἔτσι, κάποιο ἀπόγευμα, ἐκεῖ ποὺ στέκονταν στὴ σειρὰ γιὰ νὰ πάρουν τὸ ὑποτιθέμενο συσσίτιό τους, ξέφυγε ἀπὸ τὴ γραμμή του καὶ κατέβασε μερικὲς «κουτουλιὲς» στὸ πρόσωπο ἑνὸς φρουροῦ.

Ἄρχισε κατόπιν νὰ τρέχη πρὸς τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα, ποὺ περιέζωναν τὸ στρατόπεδο. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κακάρισμα ἑνὸς πολυβόλου, ψηλὰ ἀπὸ κάποιο φυλάκιο. Ὁ Δημήτρης Λῶλος γαζώθηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τινάχτηκε ὁλόκληρος στὸν ἀέρα, μὰ δὲν ἔπεσε. Κρατῶντας τὸ στομάχι του, ἔκανε μερικὰ βήματα σὰν μεθυσμένος κι' ἄξαφνα, ὑψώνοντας τὴ φωνή του ὅσο περισσότερο μποροῦσε, φώναξε στοὺς ἄλλους ποὺ τὸν κυττοῦσαν ἔντρομοι:

—Γειά σας, ἀδέλφια! Ὁ θάνατος μὲ λυτρώνει...

Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ἡ δεύτερη ριπή. Ὁ Λῶλος δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς. Πέθανε παλληκαρίσια, τὴν ὥρα ποὺ οἱ συνάδελφοί του νόμιζαν πὼς εἶχε τρελλαθῆ. Ἀλλ' ὄχι. Ὁ νεαρὸς Ἀθηναῖος φοιτητής, κάθε ἄλλο παρὰ τρελλὸς ἦταν. Ἁπλῶς εἶχε τὴν τόλμη ν' αὐτοκτονήση μὲ τὸ θάνατο ποὺ ταίριαζε στὸν ἡρωϊσμό του. Οἱ Ἔς Ἔς ὡστόσο θέλησαν νὰ τὸν τιμωρήσουν καὶ νεκρό. Πρόσταξαν μερικοὺς αἰχμαλώτους νὰ τὸν γδύσουν καὶ νὰ τὸν καρφώσουν σ' ἕνα ξύλινο σταυρό. Τὸν ἔστησαν κατόπιν στὴν πλατεῖα τοῦ κατέργου καὶ ὑποχρέωσαν τοὺς ἐγκαθείρκτους νὰ τὸν πετροβολήσουν. Ὅσοι ἀρνήθηκαν, κλείστηκαν στὴν ἀπομόνωσι.

Τ' ἀπομονωτήρια βρισκόντουσαν πολλὰ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Ἦταν κάτι στενόμακρα τσιμεντένια κελλιά, χωρὶς παράθυρα καὶ ἐξαεριστῆρες. Μονάχα σιδερόφραχτες πόρτες. Ἐκεῖ μέσα πέθαιναν ἑκατοντάδες ἄνθρωποι κάθε μέρα, ἀπὸ πεῖνα, δίψα κι' ἀσφυξία. Οἱ φίλοι τοῦ Λώλου, ποὺ δὲν θέλησαν φυσικὰ νὰ τὸν πετροβολήσουν, βρέθηκαν κλεισμένοι στ' ἀπαίσια ἐκεῖνα κελλιά, μαζὶ μὲ τρεῖς Πολωνούς, δύο Ρώσους καὶ δέκα Ἑβραίους. Μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι ποὺ βασίλευε ἐκεῖ κάτω, οἱ εἴκοσι δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι, κόλλησαν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, ἀμίλητοι καὶ τρομοκρατημένοι. Πόσες μέρες θὰ κρατοῦσε ἡ τιμωρία τους; Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Θἄβγαινε κανεὶς τους ζωντανός; Τὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐρωτήματα, πλημμύριζαν τὴν ψυχή τους. Μὰ δὲν εἶχαν κουράγιο νὰ τὰ ἐκφράσουν. Τί νὰ ποῦν ἄλλωστε; Ὅλοι τους ἤξεραν, ἀπὸ ἄλλες περιπτώσεις, πὼς ὅσοι ἔμπαιναν ἐκεῖ μέσα, σπάνια ξανάβλεπαν τὸ φῶς...

Οἱ δυὸ πρῶτες μέρες πέρασαν μὲ ἀπόγνωσι. Ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα τοὺς βασάνιζαν ἄγρια. Τὴν τρίτη μέρα ὅμως τὸ πρωΐ, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τους κι' ἕνα ἄγνωστο χέρι, τοὺς ἔρριξε μέσα βραστὲς πατάτες, λίγη μπομπότα καὶ πέντε παγούρια νερό. Τί θαῦμα ἦταν αὐτό; Ποιὸς εἶχε τὸ ἀπίστευτο θάρρος νὰ τοὺς βοηθήση; Οἱ διαταγὲς τῶν Γερμανῶν ἦταν ρητές: Ὅποιος κατέβαινε ἐκεῖ κάτω, ἦταν καταδικασμένος νὰ παραδώση τὸν ἑαυτό του στὰ κρεματόρια. Ἀκόμη κι' αὐτοὶ οἱ Ἔς Ἔς, ποὺ δὲν εἶχαν ὑπηρεσία στ' ἀνήλιαγα ὑπόγεια, ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ νὰ μποῦν ἐκεῖ μέσα. Νὰ ὅμως ποὺ βρέθηκε ὁ θαρραλέος. Οἱ τραγικοὶ ἐγκάθειρκτοι, εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ μὲ ὅλη τους τὴν ψυχή. Ἔφαγαν τὶς πατάτες, ἤπιαν νερὸ κι' ἔκρυψαν τὴ μπομπότα γιὰ τὴν ἑπομένη.

Ἔτσι χορτάτοι τώρα, ἄρχισαν νὰ βλέπουν διαφορετικὰ τὴ ζωή. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο Ρώσους, ποὺ ἦταν ἀξιωματικός, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς Ἑβραίου ἀπὸ τὴν Ἤπειρο — τοῦ Ζὰκ Λεὼν — ποὺ μιλοῦσε λίγο τὰ ρωσικά, τοὺς ἐξήγησε πὼς ὑπῆρχε τρόπος νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὸ Ἄουσβιτς. Εἶχε παρατηρήσει, ὅταν τοὺς ἔπαιρναν στὰ ἔργα ἀποξηράνσεως τῶν βάλτων, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε ἕνα παλιὸ ὑδραγωγεῖο, ποὺ οἱ ὑπόνομοί του ἔβγαιναν σὲ κάποιο πολωνικὸ χωριό, τὸ Ριέντσκ.

Ἂν κατώρθωναν νὰ εἰσχωρήσουν ἀπαρατήρητοι ἐκεῖ μέσα, ὁ δρόμος τῆς ἐλευθερίας θὰ ἦταν ἀνοιχτός. Τὸ Ριέντσκ ἦταν χωριὸ ἀνταρτοκρατούμενο. Πολωνοὶ καὶ Ρῶσοι πατριῶτες, τὸ εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἔπειτα ἀπὸ σκληρὲς μάχες. Οἱ Ἔς Ἔς δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἔκαναν βέβαια συχνὲς ἐξορμήσεις μὲ πολυβόλα καὶ τάνκς, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάντα οἰκτρό. Οἱ ἀπώλειές τους ἦταν μεγάλες. Γιατὶ οἱ Ρῶσοι ἐφοδίαζαν τὸ Ριέντσκ μὲ ἀεροπλάνα κι' ἔτσι οἱ ἀντάρτες εἶχαν τὰ μέσα νὰ πολεμήσουν σκληρὰ τὸν ἀπάνθρωπο κατακτητή. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἦταν ὅλοι τους καλὰ ὁπλισμένοι.

—Ὅταν θὰ μᾶς βγάλουν ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ ζητήσουμε νὰ πᾶμε ἐθελοντικὰ στὰ ἕλη, συνέχισε ὁ Ρῶσος ἀξιωματικός. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ μποῦμε στὸ ὑδραγωγεῖο. Ἂν τὰ καταφέρουμε, σωθήκαμε! Διαφορετικὰ θὰ πεθάνουμε καὶ μεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι...

Ἔμειναν σύμφωνοι. Κανεὶς τους ὅμως δὲν ἔλπιζε νὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπὸ τ' ἀπομονωτήρια. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶχαν κάποιο θεϊκὸ προστάτη. Γιατὶ μέρα παρὰ μέρα σχεδόν, τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο χέρι τοὺς ἔρριχνε τὴν ἀπαραίτητη τροφή. Ἔτσι ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες οἱ Ἔς Ἔς ἀποφάσισαν νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸν τάφο τους ἔμειναν κατάπληκτοι. Μὲ τόσες μέρες νηστεία ἔπρεπε νἄχουν πεθάνει. Ἀμέσως κατάλαβαν πὼς κάτι ὕποπτο ὑπῆρχε στὴ μέση. Τοὺς ἔρριξαν τότε στὰ πιὸ ἄγρια βασανιστήρια, γιὰ νὰ μάθουν ποιὸς τοὺς τροφοδοτοῦσε. Φυσικὰ κανεὶς δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ βγάλη λέξι. Ἀλλὰ καὶ νάθελαν νὰ μιλήσουν, τί μποροῦσαν νὰ ποῦν; Μήπως ἤξεραν ποιὸς τοὺς βοηθοῦσε;

Ὥσπου πιάσανε ἕνα Βιεννέζο μάγειρα, ἀνάπηρο πολέμου, ποὺ εἶχε δείξει ἄλλοτε συμπάθεια στοὺς αἰχμαλώτους. Κι' αὐτός, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, ἀρνήθηκαν. Νὰ ἦταν ἄραγε ὁ σωτῆρας τους; Ἄγνωστο. Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, τὸν πῆραν οἱ Ἔς Ἔς καὶ τὸν πνίξαν μέσα σὲ ἀκαθαρσίες. Ἦταν κάτι τρομερό. Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, οἱ εἴκοσι δύο ἐγκάθειρκτοι, κατάφεραν καὶ μπῆκαν στὴν ἀποστολὴ ποὺ πήγαινε γιὰ τὴν ἀποξήρανσι τῶν τελμάτων. Τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι δούλευαν στὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ ἐργασία. Γυμνοὶ σχεδὸν μέσα στὴ φοβερὴ παγωνιὰ τοῦ Μαρτίου, ἔσκαβαν λάκκους, φόρτωναν τὸ χῶμα σὲ καμιόνια καὶ πήγαιναν νὰ τ' ἀδειάσουν στὴν περιοχὴ τῶν ἑλῶν. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν χειμώνας, τὸ κουνοῦπι ἔβραζε. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κρατούμενους πήγαιναν ἐκεῖ καὶ δὲν ξαναγύριζαν. Ἡ ἑλονοσία τοὺς θέριζε...

Τὶς τρεῖς πρῶτες μέρες, οἱ εἴκοσι δύο σύντροφοι δὲν κατώρθωσαν ν' ἀπομακρυνθοῦν οὔτε βῆμα ἀπὸ τὶς γραμμές τους. Μὰ δὲν ἔχασαν τὶς ἐλπίδες τους. Ὁ Ρῶσος ἀξιωματικός, ἔτρεχε στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο καὶ τοὺς ἔδινε κουράγιο. Θὰ τὰ κατάφερναν ὁπωσδήποτε, φτάνει νὰ εἶχαν ὑπομονή. Μόλις θὰ τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία, θὰ χώνονταν στὰ ἕλη καὶ θὰ περνοῦσαν ἀπέναντι, στὸ ὑδραγωγεῖο. Ἡ εὐκαιρία ὅμως δὲν ἐρχόταν. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ πέθανε ὁ Γιάννης Σαχτούρης κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Πολωνούς. Γελοῦσαν οἱ Γερμανοὶ καθὼς ἔβλεπαν τοὺς ἄλλους νὰ κλαῖνε κι' ὕστερα πῆραν ἕνα Γάλλο παπᾶ—τὸν Σαὶν Σὰν Μπερνάρ, ποὺ ἔδρασε στὴ Λίλλη, μαζὶ μὲ τὴ Σιμόνη Σεάϊγ, τὴν κόρη τῆς δικῆς μας Σπεράντζας Καλογεροπούλου — καὶ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ «χορέψη» πάνω στὸν τάφο τους. Ἐκεῖνος φυσικὰ ἀρνήθηκε.

—Ὥστε ἐπιμένεις νὰ μὴν ἐκτελέσης τὴ διαταγή μας; τὸν ρώτησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἔς Ἔς.

—Ἐπιμένω...

—Καὶ δὲν φοβᾶσαι;

—Φοβᾶμαι μόνο τὸ Θεό...

—Ὁ Φύρερ εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ Θεό σου...

—Πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ σατανᾶ, ναί. Ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ Δημιουργό.

Σκύλιασε ὁ ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ἄδειασε τὸ περίστροφό του στὸ στῆθος τοῦ Σαὶν Σὰν Μπερνάρ. Ὁ ἡρωϊκὸς ἱερέας, σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ σὰν νὰ εὐλογοῦσε τὸν ἐχθρό του, χαμογέλασε εἰρηνικὰ κι' ἔπεσε ἀκίνητος στὸ χῶμα. Ὁ Ἔς εἶπε στοὺς αἰχμαλώτους νὰ τὸν πάρουν καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν βαθειὰ στὰ ἕλη. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν πίσω ἀπὸ τὸ πράσινο τεῖχος, ποὺ σχημάτιζαν οἱ καλαμιὲς τῶν βάλτων. Ὁ ἀπάνθρωπος ἀξιωματικὸς ἤθελε νὰ τιμωρήση καὶ τοὺς ὑπόλοιπους κατάδικους. Γιατί, γιὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔστελνε, ἔπρεπε νὰ χωθοῦν ὡς τὸ λαιμὸ μέσα στὰ λιμνάζοντα νερά, ποὺ ἔβριθαν ἀπὸ βδέλλες καὶ ἄλλα σκουλήκια, ποὺ κολλοῦσαν στὸ κορμὶ καὶ ρουφοῦσαν τὸ αἷμα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, πέθαναν πολλοὶ ἐγκάθειρκτοι.

—Ἐμπρός, ποιοὶ ἀπὸ σᾶς θέλουν νά... κηδέψουν τὸν παπᾶ; ρώτησε εἰρωνικά. Ὅποιοι εἶναι... χριστιανοί, ἂς τὸ ἀποφασίσουν. Κι' ὅταν θὰ γυρίσουμε στὸ στρατόπεδο, ὑπόσχομαι νὰ τοὺς δώσω κινίνο καὶ κονιάκ.

Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ γραμμή του. Ὁ Γερμανὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ προστάξη νὰ πετάξουν τὸ Μπερνὰρ σ' ἕνα λάκκο, ὅταν εἴκοσι ἄνθρωποι ἔκαναν ἕνα βῆμα μπροστά. Ἦταν οἱ εἴκοσι φίλοι ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δραπετεύσουν καὶ ποὺ ὅσο μιλοῦσε ὁ Ἔς Ἔς, αὐτοὶ συνεννοοῦνταν μὲ τὰ μάτια. Τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία ποὺ τόσον καιρὸ ἐπεδίωκαν. Ὅπως τοὺς ἐξήγησε ὁ Ρῶσος, τὰ στόμια τῶν ὑπονόμων τοῦ ὑδραγωγείου βρισκόντουσαν πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὶς καλαμιές. Ἀσφαλῶς οἱ Γερμανοὶ δὲν θὰ γνώριζαν τὴν ὕπαρξί τους. Αὐτὸς ὅμως εἶχε πάει ἄλλοτε ὡς ἐκεῖ καὶ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια. Δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται. Θὰ τὰ κατάφερναν μιὰ χαρά, τώρα ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ Ἔς Ἔς τοὺς ἄνοιγαν τὸ δρόμο τῆς ἀποδράσεως.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

—Εἴκοσι ἄνθρωποι γιὰ ἕναν παπᾶ; τοὺς ρώτησε. Εἴσαστε πολλοί...

Τρόμαξαν οἱ ἄλλοι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσαν νὰ τοὺς χωρίσουν.

—Ἂς εἶναι, τοὺς εἶπε στὸ τέλος ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους. Πάρτε τον καὶ πηγαίνετε...

Σὰν πούπουλο οἱ ἐγκάθειρκτοι, σήκωσαν στὰ χέρια τους τὸ νεκρό. Μπῆκαν κατόπιν στὸ ἕλος κι' ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ ν' ἀπομακρύνωνται. Ἀπ' ἔξω, οἱ αἰχμάλωτοι τοὺς παρακολουθοῦσαν μὲ δέος καὶ ἀπόγνωσι. Ὅλοι τους σχεδὸν ἤξεραν τὴ φρίκη τῶν βάλτων. Ὡστόσο οἱ εἴκοσι τολμηροὶ ἄντρες προχωροῦσαν ἀποφασιστικά. Τὰ πόδια τους κολλοῦσαν στὶς λάσπες καὶ γίνονταν ἀσήκωτα. Στὸ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Πόση ὥρα χρειάστηκαν γιὰ νὰ φτάσουν πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές, οὔτε κι' οἱ ἴδιοι δὲν μποροῦσαν νὰ καθορίσουν. Ἡ ἀπόστασι, ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ εἶχαν ξεκινήσει, ἦταν τουλάχιστον ἐνάμισυ χιλιόμετρο. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔφτασαν. Ὁ Ρῶσος ἀξιωματικός, ποὺ πήγαινε μπροστά, τοὺς ἔδειχνε μὲ ἀσφάλεια τὸ δρόμο.

—Ἐδῶ εἶναι, τοὺς εἶπε χαμηλόφωνα. Ἐλᾶτε μαζί μου...

Οἱ φυγάδες ἔκαναν τὸ σταυρό τους κι' ἀπόθεσαν τὸ νεκρὸ ἀνάμεσα στὶς καλαμιές. Ὕστερα ἀπομακρύνθηκαν. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἐχασκαν ἀνοιχτὰ τὰ τρία στόμια τῶν ὑπονόμων τοῦ παλιοῦ ὑδραγωγείου. Ὁ Ρῶσος πήδησε στὸ πρῶτο. Πίσω του ἀκολούθησαν οἱ ἄλλοι.

—Ἂς συνεχίσουμε τὸ δρόμο μας, ἔκανε ὁ Ρῶσος. Οἱ Γερμανοὶ βέβαια δὲν πρόκειται νὰ μᾶς κυνηγήσουν, γιατὶ θὰ νομίσουν πὼς χαθήκαμε. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε μᾶς ἔστειλαν. Ἐλπίζω ὅμως νὰ ἔχουν τελειώσει τὰ βάσανά μας...

Μὰ ἡ δραματικὴ πορεία τους μέσα στὸν ὑπόνομο τοῦ ὑδραγωγείου, ξεπερνοῦσε τὴν ἀνθρώπινη φαντασία. Ὅσο προχωροῦσαν, τὸ νερὸ ἀνέβαινε ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλά. Ἔφτασε ὡς τὸ λαιμό τους καὶ πότε-πότε τοὺς σκέπαζε ὁλόκληρους. Τὰ μέλη τους χτυποῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Τὸ πρόσωπό τους σχίστηκε. Κι' οἱ ἀναθυμιάσεις ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖ μέσα, τοὺς ἔπνιγαν κυριολεκτικά. Ὁ ἀέρας ἦταν πιὸ βαρὺς κι' ἀπὸ τάφο.

Χάνονταν, στριφογύριζαν καὶ ξαναγυρνοῦσαν. Τέλος, κάτι ἀντιστάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἦταν τὸ λιθόστρωτο τῆς στοᾶς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὶς στέρνες. Προχωρῶντας τότε μὲ μεγάλες προφυλάξεις, ἔψαξαν τὸν τοῖχο γιὰ νὰ βροῦν κάποια διέξοδο. Γλυστροῦσαν ὅμως κι' ἔπεφταν σὲ βαθειὲς λεκάνες.

Ξαφνικὰ ὁ Κώστας Τριανταφύλλης, χτύπησε τὸ χέρι του στὰ κάγκελλα ἑνὸς δικτυωτοῦ. Τὸ ἔσεισαν, ὑποχώρησε, κι' ὁ ἐλεύθερος καθαρὸς ἀέρας, τοὺς χάϊδεψε ἀπαλά.

—Σωθήκαμε! ψιθύρισαν οἱ φυγάδες. Σωθήκαμε...

Μετρήθηκαν. Καὶ τότε ἀνακάλυψαν πὼς ἔλειπαν τρεῖς: Ὁ Γιῶργος Δέδες, ὁ Μιχάλης Φουντουκᾶς κι' ἕνα Ἑβραιόπουλο. Τὰ τρία παλληκάρια εἶχαν ἀφήσει γιὰ πάντα τὰ κόκκαλά τους μέσα στὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο ὑπόνομο τοῦ Ἄουσβιτς. Αὐτοὶ ποὺ ἔμειναν ζωντανοί, κίνησαν γιὰ τὸ Ριέντσκ. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἑνώθηκαν μὲ τοὺς ἀντάρτες. Ἔτσι, ἡ ἱστορία αὐτὴ ποὺ ἄρχισε μὲ μιὰ φωτιὰ στὴν Καλλιθέα καὶ συμπληρώθηκε μὲ τὸ γράμμα τῆς κ. Σοφίας Φραγκούδη, τελείωσε σὲ κάποιο φιλόξενο χωριουδάκι τῆς Πολωνίας. Οἱ φυγάδες ἔμειναν ἐκεῖ ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι, ὥσπου ξαναγύρισαν στὴν Ἑλλάδα. Ἦταν Ὀκτώβριος τοῦ 1945.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

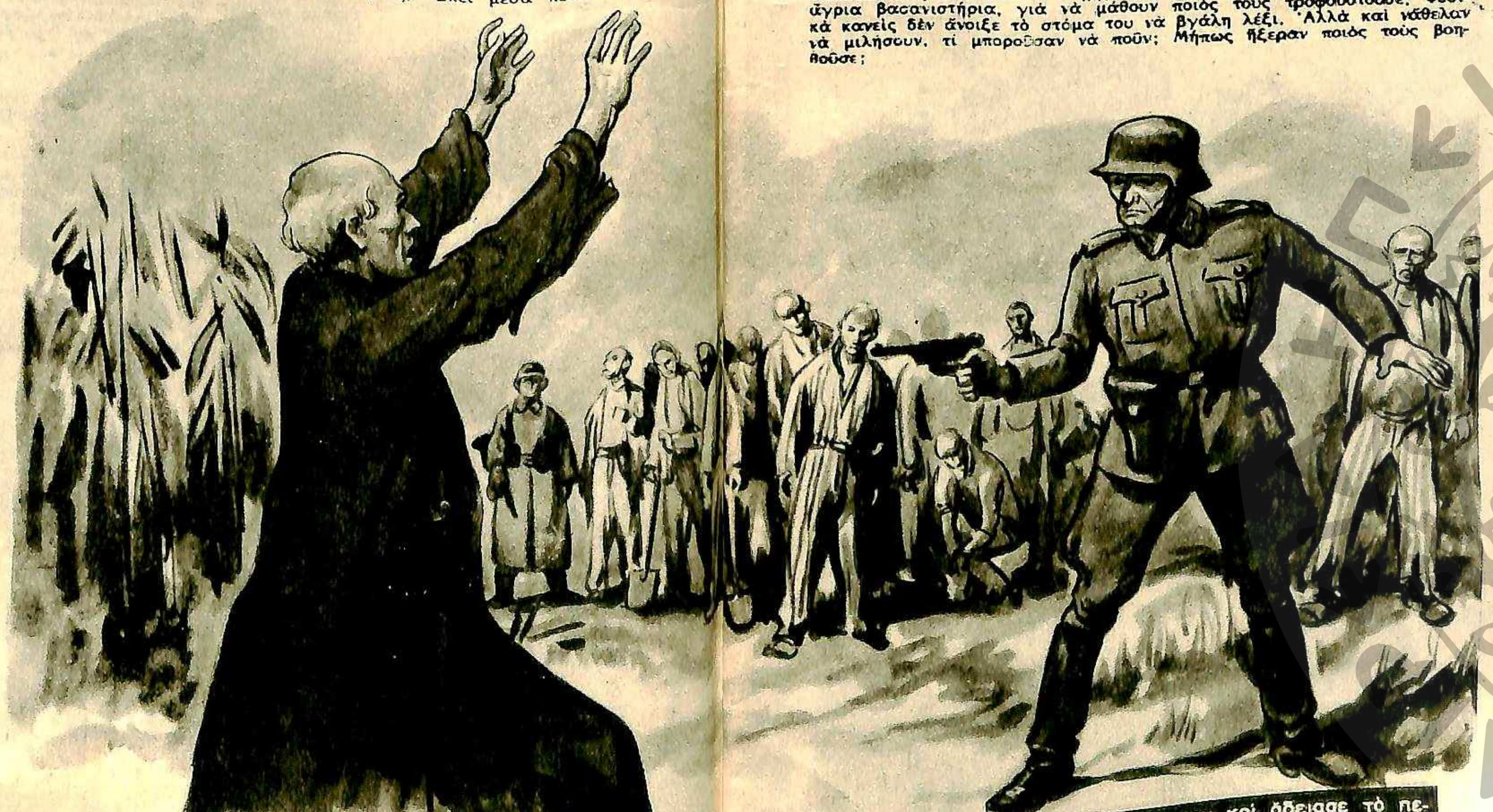

Ὁ ἀξιωματικὸς σκύλιασε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ ἄδειασε τὸ περίστροφό του στὸ στῆθος τοῦ Σαὶν Σὰν Μπερνάρ...

Ὁ Ρόμπερτ Ράϊαν στὸ φίλμ «Τυχοδιῶκτες τοῦ Εἰρηνικοῦ».

Ρόμπερτ ΡΑΪΑΝ

Ἕνα ζευγάρι γάντια τοῦ μπὸξ κι' ἕνα βιολὶ κάνουν ἕνα στάρ!...

Η σκηνὴ σ' ἕνα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ πρὶν 15 χρόνια. Ὁ παραγωγὸς καὶ ὁ σκηνοθέτης τῆς ταινίας «Χρυσᾶ γάντια» ψάχνουν γιὰ τὸ κατάλληλο πρόσωπο, ποὺ θὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὸν ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Φανερὰ ἐκνευρισμένος ὁ πρῶτος χτυπάει τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ λέει:

—Θέλομε ἕνα νέο ἠθοποιὸ ποὺ νὰ μὴν ἔχη ὅμως ὕφος...ἠθοποιοῦ!

Καὶ συμπληρώνει ὁ δεύτερος:

—Ἕνα νέο ποὺ κατὰ βάθος νὰ εἶναι ἐξαίρετος καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ ἀθλητής. Ἕνας ἀθλητὴς χαρακτηριστικὰ Ἀμερικανός!...

Ψάχνοντας, λοιπόν, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι νὰ βροῦν τὸν ἠθοποιὸ - ἀθλητή, δημιούργησαν τὸ ἄστρο τοῦ Ρόμπερτ Ράϊαν, πού, γιὰ πολλὰ χρόνια, θὰ θριαμβεύη στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἂς δοῦμε, ὅμως τὴν ἱστορία του μὲ περισσότερες λεπτομέρειες:

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1913 — μερικοὶ λένε τοῦ 1909 — γεννήθηκε στὸ Σικάγο τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ γονεῖς Ἰρλανδοὺς ἕνα ἀγοράκι, ποὺ λεγόταν Ρόμπερτ Ράϊαν. Ὅπως ξέρουμε ὅλοι, οἱ Ἰρλανδοὶ ἔχουν ἕνα χαρακτηριστικό: εἶναι θερμόαιμοι καὶ ξεροκέφαλοι. Ἔτσι καὶ ὁ Ρόμπερτ. Μόλις ἔγινε 8 ἐτῶν, ἡ μητέρα του ἀποφάσισε νὰ τὸν μάθη νὰ παίζη βιολί, γιὰ νὰ κάνη καρριέρα καλλιτέχνη. Ἀντιθέτως, ὁ πατέρας του εἶχε ἄλλα ὄνειρα γιὰ τὸ γυιό του. Τὸν φανταζόταν μιὰ μέρα τρομερὸ μποξὲρ μὲ μεγάλες νίκες στὰ διεθνῆ ρίγκ! Γιὰ νὰ προλάβη, μάλιστα, τὴ γυναίκα του, πρόφθασε καὶ τοῦ ἀγόρασε ἕνα ζευγάρι γάντια τοῦ μπόξ! Ἔτσι ἄρχισε σκληρὸς ὁ ἀγώνας μεταξὺ τῶν δυὸ συζύγων γιὰ τὸ μέλλον τοῦ γυιοῦ τους. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ρόμπερτ εἶχε Ἰρλανδέζικο αἷμα στὶς φλέβες του, ἀκολούθησε... τὰ ἐπαγγέλματα, ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ ὁ ἴδιος: Ἔγινε δηλαδὴ καὶ ἀθλητὴς καὶ καλλιτέχνης, γεγονὸς ποὺ εὐχαρίστησε καὶ τοὺς δυὸ γονεῖς του!

Μὲ χωρισμένες, λοιπόν, τὶς φιλοδοξίες του σὲ δυὸ ἴσα μέρη, τὸν ξαναβρίσκουμε ἀργότερα στὸ Πανεπιστήμιο. Ὡς μποξὲρ ἀρχίζει νὰ σημειώνη μεγάλες ἐπιτυχίες, ποὺ ἀποβλέπουν στὴ κατάκτησι τοῦ τίτλου τοῦ πρωταθλητοῦ βαρέων βαρῶν! Παράλληλα, ὡστόσο, εἰδικεύεται στὸ ποδόσφαιρο καὶ στοὺς δρόμους ἀντοχῆς! Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο Ρόμπερτ, τὸν καλλιτέχνη, αὐτὸς τὴν ἴδια ἐποχὴ σημειώνει ἐπιτυχίες στὰ γράμματα: στὴν ἀρχὴ γίνεται ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ἔπειτα συγγραφεὺς μυθιστορημάτων καὶ τέλος ποιητής!

Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν κάνει τὴν εἴσοδό του στὸν κόσμο μὲ δυὸ διπλώματα στὴ τσέπη ὡς καθηγητὴς τῆς φιλολογίας καὶ δικηγόρος. Ἀλλὰ τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα, ἡ προσφορὰ ἐργασίας μεγάλη καὶ ἡ ζήτησις μικρή. Ὡς ἀθλητὴς δὲν ἔχει πιὰ κανένα ὑλικὸ κέρδος κι' ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ ζητήση ἀλλοῦ τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήση. Στὴν ἀρχὴ γίνεται ναυτικὸς καὶ ἔπειτα ἐργάτης σὲ ἐργοστάσιο. Κατόπιν τὸν βλέπουμε γιὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα ὡς μεταλλωρύχο, ἐπιστάτη σὲ ἀγρόκτημα, σωφὲρ - σωματοφύλακα κάποιου προσώπου ποὺ εἶχε δοσοληψίες μὲ τοὺς νόμους καί... φωτογραφικὸ μοντέλλο στὸ ἀτελιὲ ἑνὸς γνωστοῦ φωτογράφου! Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα δὲν τὸν τραβοῦσαν. Ὁ Ρόμπερτ ζητοῦσε κάτι ποὺ νὰ χρειαζόταν πολὺ μυαλὸ καὶ μικρὴ σωματικὴ δύναμι.

Κι' ἔτσι ἀρχίζει πάλι τὶς περιπλανήσεις του ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλο ἐπάγγελμα. Πολυτεχνίτης, ἀλλά... ἄνεργος, φτάνει κάποτε στὸ Χόλλυγουντ, ἀναζητῶντας τύχη. Ἦταν ἕνας δυνατὸς νέος 29 ἐτῶν μὲ 1,87 ὕψος καὶ 87 κιλὰ βάρος. Βέβαια, σὰν ἄνδρας δὲν ἦταν «γόης», ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ ἀντιπαθητικός. Ἁπλῶς ἦταν ἕνας συμπαθητικός... ἄσχημος! Ἔτσι, ὅταν δυὸ «λαγωνικὰ» ταλέντων τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς στὸν παραγωγὸ καὶ τὸν σκηνοθέτη τοῦ φίλμ «Χρυσᾶ γάντια», ποὺ ζητοῦσαν πρωταγωνιστή, ἐκεῖνοι κυττάχθηκαν καὶ ψιθύρισαν μεταξύ τους:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἠθοποιὸς - ἀθλητὴς ποὺ ζητοῦμε τόσο καιρό!..

Παρ' ὅλο ποὺ ὁ Ρόμπερτ δὲν εἶχε πεῖρα ἠθοποιοῦ καὶ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξερε τί εἶναι ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο, τοὺς βεβαίωσε ὡστόσο ὅτι ἤξερε ἀπ' ὅλα! Κι' ὅταν τοῦ ἔκαναν τὰ ἀπαραίτητα σὲ κάθε καινούργιο ἠθοποιὸ «τέστ», τὸ ἀποτέλεσμα ἦρθε νὰ δικαιώση τοὺς ἰσχυρισμούς του. Ἔτσι κέρδισε τὸν ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ!

Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς μιὰ καινούργια καρριέρα ἀνοιγόταν γι' αὐτόν. Καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζη τὸ ἕνα φίλμ μετὰ τὸ ἄλλο καὶ νὰ σημειώνη ἐπιτυχίες. Μέσα σὲ λίγα χρόνια ἐξελίχθηκε σὲ ἀστέρι πρώτης κλάσεως, περιζήτητο ἀπ' ὅλα τὰ στούντιο, χωρὶς καμμιὰ εἰδίκευσι στοὺς ρόλους ποὺ ἑρμήνευε. Μποροῦσε ν' ἀναλάβη κάθε ρόλο ἀπὸ «αἰσθηματικὸ» μέχρι «γκαγκστερικὸ» καὶ «κάου - μπόυ» ἀκόμη! Γι' αὐτὸ καὶ στὸ διάστημα τῶν 14 ἐτῶν ποὺ βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ, πρωταγωνίστησε καὶ ἔλαβε μέρος σὲ 37 ταινίες. Γνωστότερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι τὰ «Διασταυρούμενα πυρά», «Ἐξπρὲς τοῦ Βερολίνου» «Τὸ παιδὶ μὲ τὰ πράσινα μαλλιά», «Γεννημένη γιὰ τὸ κακό», «Ἰνφέρνο κόλασις», «Ἡ γυμνὴ γκέϊσσα», «Ρωμαλέοι ἄνδρες», «Κακὴ μέρα στὸ μαῦρο βράχο» κ. ἄ.

Στὶς περισσότερες ταινίες του ὁ Ρόμπερτ δείχνεται σκληρός, βίαιος, ἀπότομος, ἕτοιμος νὰ ἀνταλλάξη γροθιὲς ἢ πιστολιὲς μὲ τὸ παραμικρό. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, εἶναι ὁ πιὸ ἰσορροπημένος, ὁ πιὸ ἤρεμος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους. Σ' ὅλα σχεδὸν τὰ φίλμ, στὰ ὁποῖα παίζει, ἔχει πάντα ἕνα καὶ κάποτε δυὸ πιστόλια στὶς τσέπες του. Ἀλλὰ ὡς ἰδιώτης ὄχι μόνο δὲν ἔχει πιστόλι, ἀλλ' οὔτε κοινὸ σουγιᾶ!...

— Πρῶτα - πρῶτα, λέει ὁ ἴδιος, δὲν ἔχω ποτὲ διαφορὲς μὲ συνανθρώπους μου. Καὶ ἔπειτα, ἂν τύχη νὰ δημιουργηθῆ καμμιά, κατ' ἀρχὴν βάζω σὲ ἐνέργεια τά... λόγια. Καὶ ἂν τελικὰ δὲν ἔχω τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θέλω, τότε καταφεύγω... στὶς γροθιές μου!...

Ἀπὸ τὸ 1939 εἶναι παντρεμένος μὲ τὴν Τζέσσικα Καντβαλέντερ, μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποία μέχρι σήμερα δὲν ἔχει ἀνταλλάξει οὔτε ἕνα πικρὸ λόγο! Τὴν εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή τους 17 χρόνων συμπληρώνουν τρία παιδιά, ὁ Τίμοθυ 10 ἐτῶν, ὁ Τσένεϋ 8 ἐτῶν, καὶ ἡ Λίζα 5 ἐτῶν.

Ο ΠΕΝΝΥ

Ὁ Ρόμπερτ Ράϊαν καὶ ἡ Τζούλι Ἄνταμς στὸ φίλμ «Ὁρίζοντες τῆς Δύσεως».

Ὁ Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Κάννες, Βενετία, Λοκάρνο, Νὸκ - Λὲ - Ζούτ, Βισύ, Ἐδιμβοῦργο, Βερολῖνο, Σαὶν Ραφαέλ, Καρλόβι - Βάρι... Ὁ πόλεμος τῶν κινηματογραφικῶν φεστιβὰλ ἀρχίζει σὲ λίγο. Στὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ὁ κινηματογράφος παίζει δευτερεύοντα ρόλο. Οἱ διοργανωταὶ ἀποβλέπουν κυρίως στὴ δημιουργία τουριστικῆς καὶ κοσμικῆς κινήσεως. Τὰ βραβεῖα δὲ μοιράζονται ἀφειδῶς καὶ ὅλοι, παραγωγοί, σκηνοθέτες καὶ ἠθοποιοὶ φεύγουν στὸ τέλος ἱκανοποιημένοι μὲ κάποιο βραβεῖο στὰ χέρια ἢ τουλάχιστον μὲ κάποιον ἔπαινο.

Ἡ Βενετία ὅμως ποὺ ἐγκαινίασε πρὸ χρόνων τὰ κινηματογραφικὰ φεστιβὰλ ἀναγγέλλει ὅτι τὸ ἐφετεινό της φεστιβὰλ θὰ γίνη ἐπὶ ἐντελῶς νέων καὶ ἐξαιρετικὰ αὐστηρῶν βάσεων.

Πέρυσι στὴ Βενετία, μέσα σὲ 17 μέρες προεβλήθησαν 34 φίλμ 19 διαφόρων κρατῶν. Ἐφέτος ὅμως, ὅπως ἐδήλωσε ὁ κ. Φλόρις Ἀμμανάτι, νέος γενικὸς διευθυντὴς τῆς «Μπιεννόλε», θὰ προβληθοῦν μόνο 12 ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ διαλέξη μιὰ τριμελὴς ἐπιτροπή. Τὸ φεστιβὰλ θὰ διαρκέση δώδεκα μέρες μονάχα καὶ θὰ προβάλλεται ἕνα μόνο φίλμ κάθε μέρα. Ἔτσι ὅσοι παρακολουθήσουν τὶς προβολὲς αὐτὲς θὰ μπορέσουν νὰ σχηματίσουν μιὰ πιὸ θετικὴ γνώμη.

Ἐπὶ πλέον δὲν θὰ δοθῆ παρὰ ἕνα μονάχα βραβεῖο: ὁ Χρυσοῦς Λέων τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ὅλα τὰ ἄλλα βραβεῖα, ποὺ δίνονταν γιὰ ἄλλα παρηγοριὰ καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δηπαρηγορίας... διπλωματικῶν ἐπεισοδίων καταργοῦνται

Ἑφτὰ χῶρες θὰ ἀποκλειστοῦν τελείως ἀπὸ τὸ φεστιβάλ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ὑπόλοιπες μόνο μιὰ θὰ τιμηθῆ. Δηλαδὴ τὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ τῆς Βενετίας θὰ δυσαρεστήση 18 κράτη. Ἂν πάντως ἡ κρίσις εἶναι δίκαιη, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῆ, γιατὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ Βενετία θὰ προσφέρη μιὰ θετικὴ ὑπηρεσία στὸν κινηματογράφο.

★ Ἡ Σόνια Χένυ ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου της Γουΐντροπ Γκάρντινερ, ὁ ὁποῖος συμφωνεῖ ἀπολύτως νὰ χωρίσουν. Ἀκολούθως ἡ παλαιὰ πρωτοθλήτρια τοῦ πατινὰζ ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ συγκρότημά της γιὰ τὴ Βενεζουέλα, ὅπου πρόκειται νὰ παρουσιάση μιὰ ἐπιθεώρησι στὸν πάγο μὲ ἐπιβλητικὸ θέαμα.

★ Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Πάσχα, ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἔδωσε στὴ βίλλα της στὸ Χόλλυγουντ, μιὰ μεγάλη δεξίωσι, στὴν ὁποία προσκάλεσε 200 ἀστέρια τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ λάμπουν ἀκόμα καὶ σήμερα, τὰ περισσότερα ὅμως ἔχουν τελείως λησμονηθῆ.

— Ἡ ἰδέα μοῦ ἦρθε ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, ἐδήλωσε ἡ Μαίρη Πίκφορντ. Ἔχασα μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες τρεῖς παληοὺς καλοὺς φίλους μου καὶ σκέφτηκα νὰ συγκεντρώσω τοὺς ὑπολοίπους γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦμε λιγάκι τὰ παληά.

★ Στὴ Γερμανία, ὁ πιὸ ἀγαπημένος ξένος ἠθοποιὸς εἶναι ὁ Ζὰν Μαραί. Προηγεῖται τοῦ Μάρλον Μπράντο κατὰ 10.000 ψήφους. Ἀκολουθοῦν δὲ κατὰ σειρὰν προτιμήσεως ὁ Γκρέγκορυ Πέκ, ὁ Στιούαρτ Γκρέϋντζερ καὶ ὁ Ζερὰρ Φιλίπ. Ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐπικεφαλῆς ἔρχεται ἡ Σουηδὶς Οὔλα Γιάκομπσον καὶ ἀκολουθοῦν ἡ Ἴνγκριντ Μπέργκμαν, ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα, ἡ Γκρέης Κέλλυ, ἡ Τζὴν Σίμμονς καὶ ἡ Ὤντρεϋ Χέπμπορν.

★ Ἡ Γκρέης Κέλλυ θὰ βρίσκεται τώρα στὸ Μόντε Κάρλο. Ἡ μέλλουσα πριγκήπισσα ἔκανε τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Κονστιτούσιον», τῆς διετέθη δὲ εἰδικῶς τὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα, ποὺ προορίζεται γιὰ τὸν διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας. Τὸ διαμέρισμα αὐτό, ποὺ ἡ Γκρέης χρησιμοποίησε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ὑπνοδωμάτιο, ἕνα σαλόνι, ἕνα λίβινγκ - ρούμ, ἕνα διαμέρισμα λουτροῦ καὶ ἕνα μεγάλο ἐξώστη, στοίχισε δὲ στὴ στὰρ 950 δολλάρια. Τὸ ὑπερωκεάνειο προσέγγισε στὸ Μόντε Κάρλο, εἰδικῶς γιὰ τὴν πριγκήπισσα. Ὁ πρίγκηψ Ραινιὲ μὲ τὴ θαλαμηγό του «Ντέο Γιουβάντες», συνάντησε τὸ πλοῖο ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ παρέλαβε τὴν ὡραία μνηστή του.

★ Ἡ Λωρὴν Μπακώλ ἔχει ἐγκαταλείψει κάθε ἐργασία καὶ βρίσκεται διαρκῶς στὸ προσκέφαλο τοῦ συζύγου της Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ. Ἡ ἐγχείρησις ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸν οἰσοφάγο τοῦ καλλιτέχνη καὶ ποὺ κράτησε πέντε ὁλόκληρες ὧρες, ἐπέτυχε ἀπολύτως. Ὅλοι ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀνήσυχοι γιατὶ ὅπως ἀπεκάλυψε μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, ἐπρόκειτο γιὰ κακοήθη ὄγκο.

★ Ὁ Ἔντυ Κωνσταντίν, ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἦταν ὑπήκοος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐγκατέλειψε τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα καὶ πολιτογραφήθηκε Γάλλος. Μὲ παρτεναὶρ τὴ Νάντια Γκρέϋ, ὁ Ἔντυ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι τὸ φίλμ «Φολὶ Μπερζὲρ» ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀνρὺ Ντεκουέν.

★ Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Ζὰν Ρενουάρ, ποὺ μᾶς ἔδωσε προσφάτως τὸ φίλμ «Κὰν - Κὰν» γράφει ὁ ἴδιος τὴ βιογραφία τοῦ πατέρα του, τοῦ διασήμου ζωγράφου Αὐγούστου Ρενουάρ, ἡ ὁποία θ' ἀποτελέση τὸ θέαμα τοῦ προσεχοῦς του φίλμ.

★ Ἡ μουσικὴ κωμῳδία «Ὡραία μου κυρία», στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ ὁ Ρὲξ Χάρισσον, ἀποτελεῖ τὸν νέο μεγάλο θρίαμβο τοῦ Μπρόντγουαιη. Τὰ εἰσιτήρια ἔχουν προπωληθῆ γιὰ ὅλο τὸ 1956 καὶ προβλέπεται ὅτι θὰ παίζεται ἐπὶ τρία χρόνια τουλάχιστον.

★ Ἡ Τζὴν Κραίην, ἡ πιὸ εὐτυχισμένη σύζυγος τοῦ Χόλλυγουντ καὶ μητέρα τεσσάρων παιδιῶν, ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου κατὰ τοῦ συζύγου της Πὼλ Μπρίκμαν. Τέσσερις μέρες πρὶν εἶχε λάβει ὡς δῶρο ἀπ' αὐτὸν ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι μ' ἕνα τεράστιο σμαράγδι, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων της. Τὸ πράσινο θεωρεῖται γενικὰ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνες χρῶμα ποὺ φέρνει ἀτυχία. Τὸ νέο περιστατικὸ δικαιολογεῖ τὴν πρόληψι.

★ Ἡ Σεσὶλ Ὠμπρύ, ἡ ἀλησμόνητη «Μανόν», ποὺ ξανασεἴδαμε προσφάτως στὸ φίλμ «Κυανοπώγων», περιμένει σύντομα ἕνα εὐτυχὲς γεγονός.

★ Μετὰ τὴν βιογραφία τοῦ Μπάστερ Κῆτον, τὸ Χόλλυγουντ ἑτοιμάζει τώρα τὴν βιογραφία τοῦ Λὸν Τσάνεϋ (πατρός), τὸν ὁποῖο θὰ ὑποδυθῆ στὸ φίλμ ὁ Τζέημς Κάγκνεϋ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΕΛΣΑ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἔξη μὲ ἐννιάμιση

(Βράδυ. Ἐκεῖνος ἔχει γυρίσει στὸ σπίτι καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῆ κάτι στὸ ραδιόφωνο. Ἐκείνη γυρίζει κατὰ τὶς ἐννιάμιση πρόσχαρη, πεταχτή, κεφάτη).

ΕΚΕΙΝΗ: Καλησπέρα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλησπέρα...
ΕΚΕΙΝΗ: Πῶς γύρισες τόσο νωρίς;
ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει τὸ ρολόϊ του): Δὲν εἶναι νωρὶς τὸ χειμῶνα οἱ ἐννιάμιση...
ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τὸ ρολόϊ της): Οἱ ἐννιὰ καὶ εἴκοσι...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί σημασία ἔχουν δέκα λεπτά;
ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχουνε... Πῶς δὲν ἔχουνε; Δέκα λεπτὰ ποὺ πᾶς νὰ μοῦ φᾶς ἐσύ, δέκα λεπτὰ ποὺ ἔκανε τὸ τρόλεϋ, γιατὶ παρὰ λίγο νὰ τσουγκρίση μ' ἕνα τζὶπ στοῦ Λεβίδη κι' εἴχαμε ἀνακρίσεις μὲ τὸν τροχονόμο, καὶ δέκα λεπτὰ ποὔκανε γιὰ νὰ φτάση, τριάντα, σωστὴ μισὴ ὥρα. Ἀπὸ τὶς ἐννιά, λοιπόν, πρέπει νὰ λογαριάσης πῶς εἶμαι ἐδῶ, τὴν ἴδια ὥρα, δηλαδή, μὲ σένα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ συγχωρῆς. Ἐγὼ ἦρθα ἀπὸ τὶς ὀχτώμιση...
ΕΚΕΙΝΗ (βγάζοντας τὸ καπέλλο της. Λίγο εἰρωνικά): Μπᾶ;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί παρακαλῶ; Κάθε βράδυ δὲν ἔρχομαι τὴν ἴδια ὥρα;
ΕΚΕΙΝΗ: Οὐδέποτε!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ χειμῶνα; Κάθε βράδυ. Δὲ βρίσκω τί μπορεῖ νὰ καθυστερήση ἕναν ἄντρα ἢ — ἀκόμα πιὸ πολὺ — μιὰ γυναῖκα τὸ χειμῶνα μετὰ τὶς ὀχτώμιση. Ὅλα κλείνουν ἀπὸ τὶς ἑφτά. Καὶ τὰ γραφεῖα καὶ τὰ μαγαζιά... Μένουν ἀνοιχτὲς μόνο οἱ μπύρες, τὰ κοσμικὰ ζαχαροπλαστεῖα, καί...
ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀρκετὴ ἀναίδεια): Καί;
ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ μετανοῆ): Τίποτα...
ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ σοῦ συμπληρώσω ἐγὼ αὐτὸ ποὺ ἄφισες ἀσυμπλήρωτο: Καὶ οἱ γκαρσονιέρες...
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξαγριώνεται): Δὲ ντρέπεσαι νὰ τὸ λές;
ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσὺ δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ σκέπτεσαι;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὸ σκέφτηκα.
ΕΚΕΙΝΗ: Ὁρκίσου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί, ἐπὶ τέλους, ἂς μὴ μοὔδινες ἀφορμὴ νὰ τὸ σκεφτῶ!
ΕΚΕΙΝΗ: Φταίω ἐγὼ ἂν εἶσαι καὶ σὺ σὰν ὅλους τοὺς ἄντρες φιλύποπτος καὶ συχαμερός;
ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένα): Ὁρίστε! Μὲ βρίζεις κι' ἀπὸ πάνω!
ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα, καημένε... Εἶσαι ἀστεῖος.
ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν καθίζει δίπλα του): Ἔλα τώρα... Λέγε ποῦ ἤσουν ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα...
ΕΚΕΙΝΗ: Μά, ὡς ποιὰ ὥρα, ἐπὶ τέλους; Νὰ σ' ἄκουγε κανείς, θὰ νόμιζε πὼς γύρισα μεσάνυχτα.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὕστερα ἀπὸ δυόμιση μόλις ὧρες θἆναι μεσάνυχτα.
ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὕστερα ἀπὸ ἐννιάμιση ὧρες ξημερώματα! Ὤχ, καημένε! Πῶς φαίνεσαι ὅτι ἔχεις πάρει διαζύγιο μὲ τὴ λογική!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ λίγο θὰ πάρω καὶ μὲ σένα!
ΕΚΕΙΝΗ: Ἄντε! Ἐπειδὴ ἄργησα εἴκοσι λεπτά;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ δὲ μοῦ λὲς γιατί ἄργησες.

— Δὲν σᾶς ἔμαθαν νὰ κυττᾶτε μπροστά σας ὅταν ὁδηγῆτε;
— Ἀκριβῶς ἐδῶ κυττοῦσα!

ΕΚΕΙΝΗ (πειθήνια): Νὰ σοῦ πῶ λοιπόν: Ἔφυγα ἀπὸ δῶ ἔξη γιὰ νὰ πάω στὰ μαγαζιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀφοῦ ἤτανε γιὰ νὰ πᾶς στὰ μαγαζιά, γιατί δὲν ἔφευγες τεσσερεσήμιση, τὸ πολὺ πέντε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔ, ὥσπου νὰ ντυθῶ, νὰ ἑτοιμαστῶ. Κι' ὕστερα, εἶχα ραντεβοῦ στὶς ἔξη μὲ τὴ Λέλα στὸ Σύνταγμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί τὴν ἤθελες τὴ Λέλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Παρέα. Ἔφυγα, λοιπόν, ἔξη ἔφτασα ἑξήμιση στὸ Σύνταγμα, καί, φυσικά, ἡ Λέλα εἶχε φύγει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔκανε ἅγια, γιατί δὲν τὴν πολυχωνεύω...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἴσως ἐπειδὴ εἶν' ἄσκημη. Μόνο τὶς ἄσκημες φίλες μου δὲ χωνεύεις ἐσύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ μένει παρὰ νὰ μοῦ κάνης ἐσὺ σκηνὴ ζήλειας!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι προτιμῶ νὰ συνεχίσω... Κατέβηκα, λοιπόν, Ἑρμοῦ, ὥσπου νὰ μπῶ στὸ ἕνα μαγαζί, στὸ ἄλλο, πῆγε ἐφτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐφτὰ κλείνουνε τὰ μαγαζιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀκριβῶς. Κλείστηκα μέσα στὸ «Ἐτὰμ» ὡς τὶς ἐφτὰ καὶ εἴκοσι... Εἴχανε κατεβασμένα τὰ ρολλά, κι' ἐγὼ δὲν εἶχα ψωνίσει ἀκόμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ καλά. Βγῆκες ἐφτὰ καὶ εἴκοσι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, ὥσπου νὰ καλοβγῶ ἐφτάμιση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργο πῶς περνάει ἡ ὥρα, ὥσπου νὰ διανύση κανεὶς τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς μαγαζιοῦ ὡς τὸ πεζοδρόμιό του...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ μὲ εἰρωνεύεσαι.. Βγῆκα ἀκριβῶς ἐφτάμιση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂς τὸ παραδεχτοῦμε κι' αὐτό... Μένει ἀκόμα νὰ καλύψης δυὸ ὧρες...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιάμιση μόνο... Ἀφοῦ, μετὰ τὶς ἐννιά, σοῦ εἶπα τί ἔγινε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὑπομονητικά): Ἂς εἶναι καὶ μιάμιση...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀνέβηκα σιγὰ-σιγὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γιατί σιγὰ-σιγά; Μέσα στὸ Γενάρη, μέσα στὸ ξεροβόρι, βιάζεται κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ (στενοχωρημένη): Ἀνέβηκα λοιπὸν ἀφοῦ ἐπιμένεις στὰ γρήγορα τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, καί, ὥσπου νὰ φτάσω στὸ Σύνταγμα ἦταν ὀχτώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔξω φρενῶν): Ἔ, μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!

ΕΚΕΙΝΗ (σκουπίζει ἕνα δάκρυ φανταστικό): Σ' ὁρκίζομαι ὅτι, ὅταν ἔφτασα στὸ Σύνταγμα, τὸ ρολόϊ μου ἔδειχνε ὀχτὼ περασμένες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ καλά... Μένει ἄλλη μιὰ ὥρα ἀδικαιολόγητη.

ΕΚΕΙΝΗ: Κατέβηκα σιγὰ-σιγὰ τὴν ὁδὸ Σταδίου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι σιγὰ-σιγά;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τσακίστηκα, βέβαια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στὸ τελευταῖο χαράκωμα τῆς ὑπομονῆς του): Κι' ἔτσι, ὅταν ἔφτασες στὴν Ὁμόνοια, ἤτανε ἐννιά.

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει πραγματικά): Δὲν μὲ πιστεύεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατιέται μὲ κόπο): Ἄκουσε, δὲ σὲ πιστεύω, ὄχι γιατὶ θέλω νὰ σὲ προσβάλω, ἀλλὰ γιατὶ δὲ θέλω νὰ προσβάλω τὸν ἑαυτό μου. Ἂν πίστευα ὅλες αὐτὲς τὶς ἐντελῶς ἄτεχνες ψευτιὲς ποὺ μοῦ ἀράδειασες, θὰ σοῦ ἔδειχνα πῶς εἶμαι ὁ πιὸ ἀνυπόφορος ἐλέφας τῆς γῆς. Τὸ ψέμμα βέβαια εἶναι κάτι ἀπόλυτα ἀπαραίτητο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει ὅμως νἆναι ὡραῖα σερβιρισμένο, τεχνικό, καὶ νὰ φέρνη τὸ ἀποκοίμισμα τῆς ἀνησυχίας, κι' ὄχι τὴν ἀγανάκτησι...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνήσυχη): Τὴν ἀγανάκτησι σοῦ προκάλεσα κι' ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοῦ δίνω δέκα δευτερόλεπτα νὰ ὁμολογήσης τὴν ἀλήθεια, ἢ τουλάχιστον ἕνα εὔλογο ψέμμα.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ λυγμούς): Τὴ Λέλα τὴ βρῆκα ἑξήμιση στὸ Σύνταγμα. Κι' ἐπειδὴ τὰ μαγαζιὰ κλείσανε πρὶν προφτάσουμε νὰ ψωνίσουμε, πήγαμε στὸ σινεμὰ ἐφτὰ καὶ τέταρτο μὲ ἐννιὰ καὶ τέταρτο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως;

ΕΚΕΙΝΗ: Φοβόμουν μὴ μὲ μαλώσης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ προτίμησες νὰ μοῦ δημιουργήσης τὴν πρώτη δυσπιστία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε τώρα πιὰ δὲ θὰ μὲ πιστεύης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ φταίω ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἀφοῦ σ' ἀγαπάω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα... Ἔλα... Ξανάρχισες τὶς ψευτιές. Θὰ σὲ μαλλώσω... (Τῆς χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ μαλλιά, κι' ὕστερα τὴ φιλάει στὸ μέτωπο μὲ μελαγχολικὴ ἐπιείκεια).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

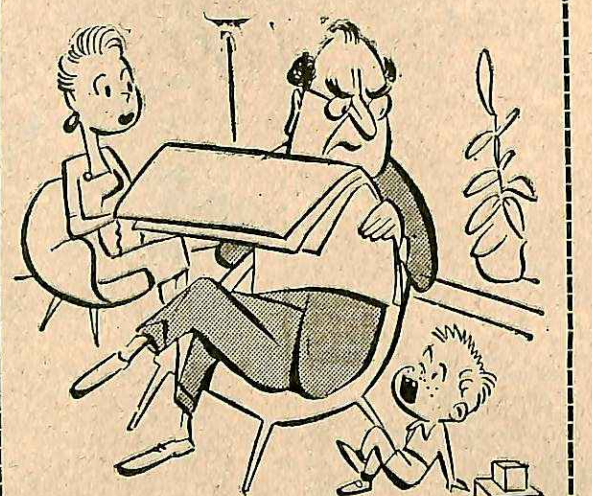

— *Γιατί μὲ μάθατε νὰ μιλάω, ἀφοῦ θέλετε διαρκῶς νὰ σωπαίνω;*

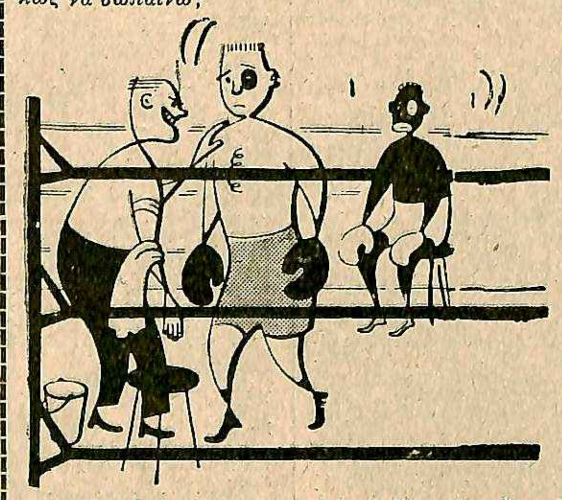

— *Δὲν εἶναι τίποτα. Κι' ἐσὺ τὰ ἴδια χάλια ἔχεις!*

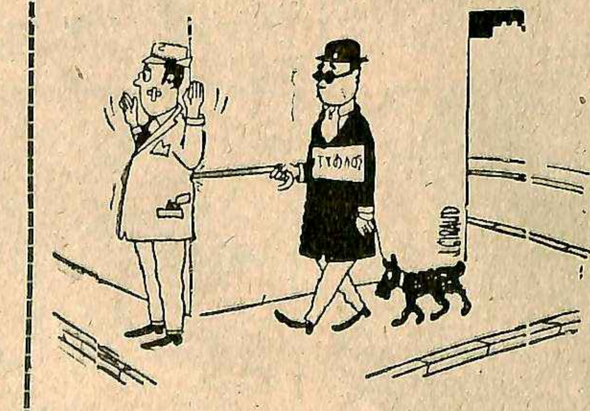

Χωρὶς λόγια

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

«ΕΝ ΔΗΜΩ...»

Μᾶς τὧπε καὶ ὁ Δήμαρχος, τὸ λὲν καὶ τὰ χαρτιά,
πὼς κάθε λεωφόρος μας θὰ γίνη ρεμματιά,
ρημάδια θ' ἀπομείνουνε τὰ πάρκα μας ἐν γένει
καὶ σύννεφο, στὸ Ἄστυ μας ἡ σκόνη θὰ πηγαίνη...
Θὰ μοιάζουν τ' ἀπορρίμματα μὲ λόφους καὶ βουνὰ
καὶ μαύρη θἆναι κι' ἀράχνη ἡ νύχτα στά... στενά!

★

Αὐτὰ κι' ἄλλα χειρότερα θὰ δοῦμε προσεχῶς,
γιατ' εἶναι φεῦ! ὁ Δῆμος μας ἀφάνταστα φτωχὸς
ἢ μᾶλλον συμπολῖται μου, ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
πρὸς τὸ μπατιριλίκιον... ὁδεύει τὸ γενναῖον
καὶ τῆς ἐνδόξου χώρας μας ὁ πρῶτος Δῆμος τείνει
ν' ἀφανιστῆ ὁλότελα κι... ἀοί—διμος νὰ γίνη!

Γ. Θ—ς

Ἡ «βασίλισσα» ΤΟΥ ΧΑΒΙΑΡΙΟΥ

Γύρω ἀπὸ τὴν πιὸ ἐκλεκτὴ λιχουδιὰ

Σ' ἕνα λιτὰ ἐπιπλωμένο γραφεῖο, στὸ λιμάνι τοῦ Ἀμβούργου —τὴ γερμανικὴ αὐτὴ πόλι, ποὺ ἀναγεννήθηκε ἀπὸ τὴν τέφρα της, σὰν τὸ θρυλικὸ φοίνικα— ἔχει τὸ κέντρο τῶν ἐργασιῶν της μιὰ μικροκαμωμένη γυναικούλα, χλωμή, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ ἔξυπνα φωτεινὰ μάτια.

Λέγεται Ἀνναμαρὶ Σέϊφαρτ καὶ εἶναι Γερμανίδα, ἀλλὰ μὲ σλαυϊκὸ αἷμα στὶς φλέβες της — ὅπως δείχνουν ἄλλωστε τὰ πεταχτά της μάγουλα. Θεωρεῖται δικαίως σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιτηδειότερες γυναῖκες ἐπιχειρηματίες τῆς Εὐρώπης. Τὰ τραπέζια τῶν Κροίσων καὶ τὰ μεγάλα κοσμοπολιτικὰ ξενοδοχεῖα τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων ἐφοδιάζονται ἀπ' αὐτὴν μὲ τὸ ἀκριβώτερο φαγώσιμο τοῦ κόσμου: τὸ σκουρόχρωμο καὶ νοστιμώτατο χαβιάρι. Τὸ ἐμπόριο τῆς ἐκλεκτῆς αὐτῆς λιχουδιᾶς βρίσκεται στὰ χέρια της, γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ἐκλεκτότερο χαβιάρι προέρχεται ἀπὸ τὴν Κασπία θάλασσα κι' ἔχει ἕνα χρῶμα κυανόμαυρο. Τὸ δανικὸ καὶ τὸ γερμανικὸ χαβιάρι εἶναι πιὸ γκρίζα κι' ἔχουν μικρότερους κόκκους.

Ὅπως ξέρουν ὅλοι, τὸ χαβιάρι εἶναι τὰ αὐγὰ τοῦ «ὀξυρρύγχου», ἑνὸς ψαριοῦ ποὺ ζῆ κυρίως στὴν Κασπία.

Τὸ ψάρι αὐτὸ φτάνει κάποτε σὲ μῆκος τὰ 3 μέτρα. Εἶναι σκεπασμένο μὲ πολὺ σκληρὰ λέπια. Ἔχει χρῶμα κοκκινωπὸ ἢ γκριζοκύανο στὴν πλάτη καὶ στὰ πλάγια καὶ ἄσπρο στὴν κοιλιά. Ζυγίζει 250 κιλά, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη. Ἔχει πάρει τὴν ὀνομασία του ἀπ' τὸ μακρὺ καὶ μυτερὸ ρύγχος του, ποὺ τοῦ δίνει μιὰ ὄψι ἄγρια — ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀβλαβέστατο.

Γιὰ νὰ μὴν ἐξαφανισθοῦν, ἐξ αἰτίας τῆς συνεχοῦς ζητήσεως, οἱ ὀξύρρυγχοι πολλαπλασιάζονται σὲ κλειστὰ ἰχθυοτροφεῖα, στὶς ὄχθες τῆς Κασπίας, ἀπ' ὅπου ἐλευθερώνονται ὕστερα κατὰ χιλιάδες κάθε χρόνο, κι' ἀνεβαίνουν τὸ Βόλγα κι' ἄλλα ποτάμια.

Τ' αὐγά τους ἦταν ἐπὶ αἰῶνες μιὰ ἐθνικὴ λιχουδιὰ τῶν Ρώσων. Πρὶν ἀπ' τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ ἀριστοκράτες, οἱ Κροῖσοι καὶ οἱ καλοφαγάδες τῆς Εὐρώπης προμηθεύονταν τὸ χαβιάρι τους σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ Ρωσία. Ὡστόσο, τὸ 1876, ὁ τότε σάχης τῆς Περσίας Νασὲρ - ἀντ - Ντὶν παραχώρησε στὴν οἰκογένεια Λιανόζωφ τῆς Τεχεράνης τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ψαρέματος τοῦ ὀξυρρύγχου στὸ περσικὸ νότιο τμῆμα τῆς Κασπίας. Ἀπὸ τὴν παραχώρησι αὐτὴ δημιουργήθηκε ἡ μεγαλύτερη ἐπιχείρησις χαβιαριοῦ, ποὺ ἀπέκτησε παγκόσμια φήμη.

Ἀλλ' οἱ Ρῶσοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν τέτοια πηγὴ πλούτου. Μεταχειρίσθηκαν λοιπὸν γιὰ τοὺς σκοπούς τους δυὸ ὡραιότατες Ἀρμένισες, τὶς ἀδελφὲς Ἔντικ καὶ Σέντικ, ἡλικίας 15 καὶ 16 χρόνων. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ προπαρασκευὴ τὶς ἔστειλαν στὴν Τεχεράνη, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ξεμυαλίσουν τὸ Λιανόζωφ, τὸν νέο κι' ὄμορφο «αὐτοκράτορα τοῦ χαβιαριοῦ». Πραγματικὰ δέ, ἐξεπλήρωσαν θαυμάσια τὴν ἀποστολή τους. Ἔπεισαν τὸ Λιανόζωφ νὰ τὶς συνοδέψη ὡς τὴ Μόσχα. Κι' ἀπὸ τότε... χάθηκαν τὰ ἴχνη του!

Λέγεται πὼς ζῆ ἀκόμα, γέρος πιά, κλεισμένος σ' ἕνα κρύο κελλὶ τῶν φυλακῶν τῆς Λουμπιάνκα... Πάντως, οἱ Ρῶσοι ἀπαλλάχθηκαν ἀπ' τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸ ἀντίπαλο καὶ διατήρησαν τὰ κέρδη τους ἀπ' τὸ παγκόσμιο ἐμπόριο τοῦ χαβιαριοῦ.

Λαθρεμπόριο ψυχῶν ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Μιὰ σκανδαλώδης ὑπόθεσις, ποὺ ἀποκαλύφθηκε μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ἀννέκε Μπέκμαν

Η ἐξαφάνισι ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ, τῆς Ἀννέκε Μπέκμαν, ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ ἕνα ἐκπληκτικὸ σκάνδαλο, στὸ ὁποῖο ἐνέχεται, ἴσως, ὁλόκληρη ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ὀλλανδίας.

Ἡ ἀρχὴ τῆς περίεργης αὐτῆς ἱστορίας ἀνάγεται στὸ 1943, ὅταν τὰ Ἔς-Ἔς συνέλαβαν ὅλους σχεδὸν τοὺς Ἑβραίους τοῦ Ἄμστερνταμ καὶ τοὺς ἔστειλαν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἀνάμεσα στοὺς ἐλάχιστους, ποὺ διασώθηκαν τότε, ἦταν καὶ ἕνα κοριτσάκι δύο χρονῶν, ἡ Ἀννέκε Μπέκμαν, ποὺ οἱ πέντε ἀδελφὲς Βὰν Μόορστ—γεροντοκόρες καὶ οἱ πέντε...—τὴν κρύψανε στὸ σπίτι τους τὴν τελευταία στιγμή.

Στὰ δύσκολα πολεμικὰ χρόνια, ποὺ ἀκολούθησαν, οἱ ἀδελφὲς Βὰν Μόορστ περιποιήθηκαν τὴ μικρούλα Ἀννέκε μὲ τόση στοργή, σὰν νὰ ἦταν ἀληθινὸ παιδί τους. Πούλησαν ἀκόμη καὶ κοσμήματα, γιὰ νὰ μὴν τῆς λείψη τὸ γάλα, τὸ βούτυρο καὶ τὸ κρέας. Τὸ πρῶτο, ὡστόσο, ποὺ ἔκαναν, ἦταν νὰ τὴ βαφτίσουν. Ἡ εὐσεβὴς καθολικὴ τους συνείδησι δὲν ἀνεχόταν νὰ περιθάλπουν ἕνα Ἑβραιόπουλο, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν, τουλάχιστον, τὸ χριστιανικὸ χρίσμα. Ἀπὸ τὴν στιγμή, ὅμως, ποὺ ἡ Ἀννέκε μπῆκε στὴν κολυμπήθρα, τὴν ἔνοιωσαν πιὰ γιὰ τέλειως δική τους.

Ἀλλὰ ὁ πόλεμος τέλειωσε μιὰ μέρα καὶ μερικοὶ μακρυνοὶ συγγενεῖς τῆς Ἀννέκε ἐπιζήσανε ἀπὸ τὴν φοβερὴ δοκιμασία τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως, ὅπου εἶχαν πεθάνει οἱ γονεῖς της. Μόλις γυρίσανε στὸ Ἄμστερνταμ, οἱ συγγενεῖς αὐτοὶ ζητήσανε ἀμέσως ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς Βὰν Μόορστ νὰ τοὺς παραδώσουν τὸ παιδί.

—Ἂν εἶχαν γυρίσει οἱ ἀληθινοὶ γονεῖς του, θὰ τοὺς τὸ δίναμε χωρὶς συζήτησι— ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνες. Ἀπὸ ἐσᾶς, ὅμως ἔχομε πολὺ περισσότερα δικαιώματα ἐπάνω του ἐμεῖς, ποὺ τὸ ἀναθρέψαμε καὶ τὸ ἀγαπήσαμε σὰν δικό μας.

Οἱ ἀτέλειωτες συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις ἀνάμεσα στὶς δυὸ παρατάξεις, καθὼς κι' οἱ διάφορες προσπάθειες συμβιβασμοῦ καὶ μεσολαβήσεως, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τρίτους — μονάχα ἡ ἴδια ἡ Ἀννέκε δὲν ρωτήθηκε ποτὲ ἀπὸ κανέναν νὰ πῆ ποιὸν ἤθελε! — δὲν καταλήξανε σὲ ἀποτέλεσμα.

Ἔτσι ἡ ὑπόθεσι ἦρθε στὰ δικαστήρια.

Καὶ οἱ δικαστές, ὅμως, δὲν βρεθήκανε σὲ λιγώτερο δύσκολη θέσι. Τὸ τυπικὰ σωστὸ ἦταν, βέβαια, νὰ ἀναγνωριστοῦν ὡς νόμιμοι κηδεμόνες τοῦ παιδιοῦ οἱ στενώτεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντες συγγενεῖς του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ διαμφισβητήση τὰ ἠθικὰ δικαιώματα, ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει στὸ μεταξὺ οἱ πέντε γεροντοκόρες.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἀναβολὲς τῆς δίκης, τὸ πρωτοβάθμιο δικαστήριο ἀποφάσισε τελικὰ νὰ δικαιώση τοὺς φυσικοὺς συγγενεῖς τοῦ παιδιοῦ. Ἀλλὰ οἱ ἀδελφὲς Βὰν Μόορστ, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν πάντα νὰ κρατοῦν κοντά τους τὴν Ἀννέκε, ἐφεσιβάλανε τὴν ἀπόφασι. Στὸ διάστημα, ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴ δεύτερη δίκη, οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς πέντε ἀνύπαντρες ἀδελφὲς πεθάνανε ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ δυό, ὅμως, ποὺ ἀπομείνανε, ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Λάνγκεβιστ Βὰν Μόορστ, δὲν ἦταν λιγώτερο ἀποφασισμένες νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν κηδεμονία τῆς θετῆς κόρης τους. Στὴν ἀνάγκη — συμφώνησαν μεταξύ τους — θὰ καταφεύγανε σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη λύσι, ἐκτός, πάντως, ἀπὸ τὸ νὰ παραδώσουν τὸ παιδὶ στοὺς Ἑβραίους, ποὺ θὰ τὸ ἀνάγκαζαν νὰ ἀλλαξοπιστήση καὶ πάλι!

Ὅταν τὸ δευτεροβάθμιο δικαστήριο ἐπεκύρωσε τὴν πρώτη ἀπόφασι, εἶχαν λάβει ἤδη τὰ μέτρα τους.

—Ἐλάτε νὰ τὴν πάρετε! ἐμήνυσαν στοὺς συγγενεῖς τῆς Ἀννέκε.

Ἐκεῖνοι πῆγαν, ἀλλὰ τὸ παιδὶ εἶχε ἐξαφανιστῆ!

—Τὴ στείλαμε στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ σᾶς! τοὺς ἀποκαλύψανε οἱ γεροντοκόρες. Πηγαίνετε νὰ τὴ βρῆτε...

Ἡ κοινὴ γνώμη, ποὺ παρακολουθοῦσε ὡς τότε μὲ ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον τὴν ὑπόθεσι, σκανδαλίστηκε ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε. Ἡ ἀστυνομία, στὴν ὁποία καταφύγανε οἱ Ἑβραῖοι συγγενεῖς τῆς Ἀννέκε, κινητοποιήθηκε ἀμέσως. Οἱ ἀδελφὲς Μόορστ—σκέφθηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ—δὲν ἦταν σὲ θέσι, μὲ τὰ μετριώτατα εἰσοδήματά τους, νὰ φυγαδεύσουν μόνες τους τὴν Ἀννέκε σὲ μιὰ ξένη χώρα. Κάποιος ἢ κάποιοι τὶς εἶχαν βοηθήσει. Ποιοί, ὅμως, ἦταν αὐτοὶ καὶ ποιὸ συμφέρον εἶχαν νὰ τὸ κάνουν; Ἡ ἀπάντησι ἦρθε σχεδὸν μόνη της. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς Βὰν Μόορστ, μονάχα ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία θὰ μποροῦσε νὰ ἐνδιαφερθῆ, γιὰ νὰ μὴν γυρίση ἡ Ἀννέκκε στοὺς Ἑβραίους συγγενεῖς της. Οἱ ἀνακρίσεις, ποὺ στράφηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν καθολικῶν κληρικῶν τοῦ Ἄμστερνταμ, ἐπιβεβαίωσαν αὐτὴ τὴν ὑπόνοια. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, οἱ ὀλλανδικὲς ἐφημερίδες ἀναγγείλανε μὲ χτυπητοὺς τίτλους πὼς ὁ ἔνοχος τῆς ἀπαγωγῆς ἦταν ὁ πάστωρ Ἄμον, ὁ ὁποῖος, πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ὡμολόγησε πὼς ἡ Ἀννέκε εἶχε σταλῆ στὸ Βέλγιο, στὸ καθολικὸ μοναστῆρι «Ἄβε Μαρία ντὲ Βαλμέερ». Ἀλλὰ ἡ ὁμολογία αὐτὴ δὲν ὠφέλησε τὴν ἀστυνομία.

Οἱ Βελγίδες καλόγριες εἰδοποιήθηκαν ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν Ἄμον καί, ὅταν δόθηκε ἡ ἄδεια γιὰ νὰ γίνη ἔρευνα στὸ μοναστῆρι τους, τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει. Τὴν ἐξέγερσι, ποὺ ἐπακολούθησε στὴν Ὀλλανδία μετὰ τὴν δεύτερη φυγάδευσι τῆς Ἀννέκε, τὴν ἔκαναν ἀκόμη μεγαλύτερη οἱ καταθέσεις ὡρισμένων μαρτύρων ἀπὸ τὸ Βέλγιο, ποὺ ἀποκάλυψαν, ὅτι οἱ καλόγριες τοῦ Ἄβε Μαρία ντὲ Βαλμέερ δὲν ἄφηναν καθόλου τὴν μικρὴ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ ἡ παρουσία της.

Ἀλλὰ τὸ σκάνδαλο πῆρε ἀληθινὰ τεράστιες διαστάσεις, ὅταν ἀποκαλύφθηκε πὼς οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς ἦταν δράστες καὶ ἄλλων ἀπαγωγῶν καὶ ὅτι πολλὰ ὀρφανὰ Ἑβραιόπουλα τοῦ πολέμου εἶχαν βαφτιστῆ καὶ εἶχαν σταλῆ σὲ διάφορα εὐρωπαϊκὰ μοναστήρια! Ἂν ἡ περίπτωσι τῆς Ἀννέκε ἦταν ἡ πρώτη, ποὺ βγῆκε στὸ φῶς, αὐτὸ ἔγινε, γιατὶ ἡ μικρούλα Μπέκμαν ἦταν ἡ μόνη, ποὺ ἀναζητήθηκε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν ἄλλων παιδιῶν εἶχαν μείνει γιὰ πάντα στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου τους, ἡ ἑβραϊκὴ ὅμως κοινότης τοῦ Ἄμστερνταμ, μὲ τὰ στοιχεῖα, ποὺ κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση, ἀπέδειξε πὼς ἀρκετὰ ὀρφανὰ ποὺ εἶχαν υἱοθετηθῆ ἀπὸ καθολικοὺς ἐξαφανίστηκαν ἔκτοτε μυστηριωδῶς!

Γιὰ νὰ μὴν ὁδηγηθῆ τὸ πρᾶγμα σὲ εὐρύτερες συνέπειες, ἡ ὀλλανδικὴ κυβέρνησι προσπάθησε νὰ σκεπάση αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ὁ τύπος τὴν χαρακτήρισε ὡς τὴν «μεγαλύτερη ὑπόθεσι λαθρεμπορίου ψυχῶν», καὶ παρέπεμψε σὲ δίκη μόνο τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὴν Λάνγκεβικ γιὰ τὴν συγκεκριμένη περίπτωσι τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ἀννέκε. Στὴ δίκη τους, παρὰ τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, οἱ δύο καθολικὲς γεροντοκόρες ἀρνήθηκαν μέχρι τέλους νὰ ἀποκαλύψουν τὸ νέο κρησφύγετο, ὅπου οἱ «λαθρέμποροι ψυχῶν» ἔστειλαν τὴν Ἀννέκε.

Τὸ δικαστήριο τὶς κατεδίκασε σὲ 8 μηνῶν φυλάκισι.

Στὸ μεταξὺ συνεχίζονται ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα οἱ ἔρευνες γιὰ νὰ ξαναβρεθῆ ἡ μικρὴ Ἀννέκε. Ἡ Ἰντερπὸλ παρέχει τὴ βοήθειά της σ' αὐτὲς τὶς ἔρευνες, τὸ γεγονός, ὅμως, ὅτι πολλὰ μοναστήρια «ἀπολαμβάνουν ἀσυλίας» σὲ διάφορες χῶρες, κάνει τὸ ἔργο της ἐξαιρετικὰ δύσκολο.

Τελευταῖα, οἱ ἐφημερίδες τοῦ Ἄμστερνταμ δημοσίευσαν τὴν πληροφορία πὼς ἡ νεαρὰ αἰχμάλωτη εἶναι κλεισμένη σ' ἕνα καθολικὸ μοναστῆρι τοῦ Καναδᾶ! Ἡ εἴδησι δὲν ἐξακριβώθηκε ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἀμφιβολία, ὅτι, πρὶν ἡ ἀστυνομία φτάση στὸ κρησφύγετό της, οἱ Καναδέζες καλόγριες, εἰδοποιημένες καὶ πάλι ἐγκαίρως, θὰ ἔχουν φροντίσει νὰ τὴν ἐξαποστείλουν στήν... Βραζιλία!

Ἡ ἡγουμένη τῆς ὀλλανδικῆς μονῆς Μπούσουμ, μετὰ τὴ μαρτυρική της κατάθεσι γιὰ τὴν πολύκροτη ὑπόθεσι τοῦ «λαθρεμπορίου ψυχῶν».

Οἱ ἀδελφὲς Ἐλισάβετ καὶ Λάνγκεβικ Βὰν Μόορστ, ποὺ καταδικάστηκαν σὲ φυλάκισι 8 μηνῶν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς μικρῆς Ἀννέκε.

Οἱ Ἑβραῖοι συγγενεῖς τῆς Ἀννέκε, ἐνῶ περιμένουν νὰ μάθουν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, στὴν δίκη τῶν ἀδελφῶν Βὰν Μόορστ. Στὸ βάθος, διακρίνεται ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἀπαγωγῆς αἰδεσιμώτατος Ἄμον.

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

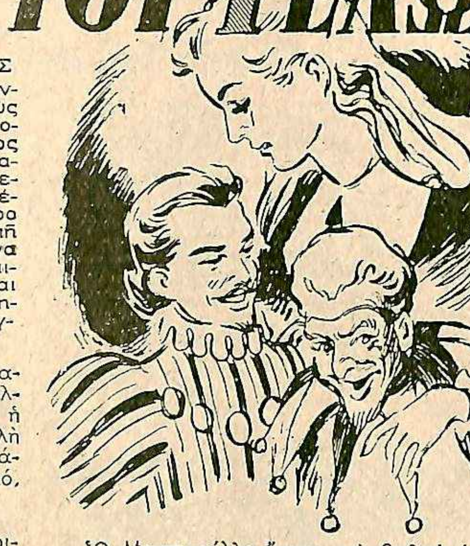

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Τριβουλέτος, ὁ Μανφρέδος κι' ὁ Λαντεναὶ συζητοῦν γιὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν ν' ἀπελευθερώσουν τὸν Ντολὲ καὶ νὰ βροῦν τὴ Ζιλέτ. 'Ο Μανφρέδος κάνει σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του μαθαίνοντας ὅτι ἡ νέα τὸν ἀγαπάει. Στὸ μεταξύ, ὁ πρίγκηπας Μοντεμπέλλο ἐπισκέπτεται τὸ βασιλῆᾶ Φραγκίσκο στὸ Λοῦβρο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήση νὰ μπῆ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες του, βρίσκεται τὸ παιδί του. 'Ο Μονκλάρ, ποὺ παρευρίσκεται στὴ συνομιλία τους, ἐξηγεῖ στὸν πρίγκηπα μὲ ποιοὺς τρόπους μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία του.

17ον

'Ο τρόπος αὐτὸς δὲν ἐνθουσίασε τὸν πρίγκηπα ντὲ Μοντεμπέλλο. "Οσο κι' ἂν ἦταν μεγάλη ἡ ἐπιθυμία του νὰ μπῆ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ἡ σκέψι ὅτι θὰ εἶχε νὰ κάμη μ' ἕνα ἄθλιο ὑποκείμενο ὅπως ὁ Τρικό, δὲν τοῦ ἦταν διόλου εὐχάριστη.

—"Ας δοῦμε τὸν ἄλλο τρόπο, εἶπε.

—'Ο ἄλλος τρόπος σχετίζεται μὲ μερικὰ σχέδια ποὺ ἔχει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀναφορικὰ μὲ τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ.

— Μιλῆστε ἐλεύθερα, Μονκλάρ, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. 'Ο πρίγκηψ εἶνε φίλος μας.

— Σχεδιάζομε νὰ καταλάβωμε μὲ τὴ βία τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων καὶ νὰ καταστρέψωμε αὐτὸ τὸ ἄντρο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς, συνέχισε ὁ Μονκλάρ. "Αν ὁ κύριος πρίγκηψ θέλη νὰ λάβη μέρος στὴν ἐπιχείρησι, μπορῶ νὰ τὸν βεβαιώσω προκαταβολικὰ ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

— Θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολύ, εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο. 'Αλλ' ὁμολογῶ πὼς δὲν μοῦ εἶνε καὶ πολὺ εὐχάριστο νὰ χτυπηθῶ μ' αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς διαβόλους. Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα ἀπέναντί μου ἀντιπάλους πιὸ σοβαρούς.

— Πόσο λίγο ξέρετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους! ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ. Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀποκαλεῖτε «φτωχοὺς διαβόλους» διαθέτουν θαυμάσια ἀρκεβούζια κι' ἔχουν τρομεροὺς ἀρχηγούς. Θὰ καταλάβετε τὶ εἶνε οἱ ἀρχηγοί τους, ὅταν σᾶς μιλήσω γιὰ ἕναν ἀπ' αὐτούς. Τὸν εἶχα πιάσει καὶ τὸν εἶχα κλείσει σὲ μιὰ φυλακή, ἀπὸ ὅπου φαινόταν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ δραπετεύση. Αὐτὴ ἡ φυλακὴ εἶχε μιὰ σιδερένια πόρτα καὶ δώδεκα στρατιῶτες φρουροῦσαν ἀπ' ἔξω. Κι' ὅμως ἐδραπέτευσε.

— Καταπληκτικό! εἶπε ὁ Μοντεμπέλλο. Θὰ πρέπει νὰ εἶνε διαβολάνθρωπος!

— Πέστε του, λοιπόν, ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ φυλακή, γιὰ νὰ καταλάβη μὲ τὶ ἀνθρώπους ἔχομε νὰ κάμωμε, τοῦ σύστησε ὁ βασιλιᾶς.

— Αὐτὴ ἡ φυλακή, κύριε, ἦταν τὸ ὀστεοφυλάκιο τοῦ Μονφωκόν, εἶπε ὁ Μονκλάρ.

'Ο πρίγκηψ τοῦ Μοντεμπέλλο ταράχτηκε.

—Τὸ ὀστεοφυλάκιο τοῦ Μονφωκόν! εἶπε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Δὲν ἦταν ἔξυπνη αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Πολὺ ἔξυπνη, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ πρίγκηψ, ποὺ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του.

Σκεφτόταν συγχρόνως:

«'Ο νέος αὐτὸς ποὺ ἀπελευθέρωσα ἦταν, λοιπόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ληστῶν; Τὸ ὕφος του, ὡστόσο...».

— Ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόφασίς σας; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Μεγαλειότατε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν ἀρχιδικαστή σας, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο.

— Κάμετε ὅπως νομίζετε, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. 'Ο κύριος ντὲ Μονκλὰρ θὰ εἶνε πάντοτε στὴ διάθεσί σας... Πρίγκηψ, εἶμαι εὐτυχής, γιατὶ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Θέλω νὰ εἴσαστε φίλος μου.

'Ο Μοντεμπέλλο ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε, ἡ ἀφοσίωσί μου σὲ σᾶς εἶνε ἀπεριόριστη. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ ποὺ μοῦ κάματε.

— Προσέξετε, πρίγκηψ, εἶπε γελῶντας ὁ Φραγκῖσκος. Μοῦ εἴπατε ὅτι ἡ ἀφοσίωσί σας εἶνε ἀπεριόριστη. Μπορεῖ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω κάποτε τὰ λόγια σας.

—"Οποτε εὐαρεστηθῆ ἡ Μεγαλειότης σας...

—Εἶνε πιθανόν, συνέχισε ὁ Φραγκῖσκος, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό, νὰ ξαναγυρίσω κάποτε στὴν 'Ιταλία... Χαίρετε, πρίγκηψ. Δὲν θέλω νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι, προτοῦ ἔρθετε γιὰ νὰ μοῦ πῆτε ὅτι πετύχατε τὸ σκοπό σας.

— Μὲ σκλαβώνετε, Μεγαλειότατε.

Κι' ἐνῶ ἔφευγε συλλογιζόταν:

«Θέλει νὰ ξαναγυρίση στὴν 'Ιταλία;.... "Ας δοκιμάση! Τὸ μάθημα τῆς Παβίας δὲν τοῦ ἦταν, λοιπόν, ἀρκετό;»

'Ο Μονκλὰρ τὸν συνώδευσε ὣς τὴν αὐλὴ τοῦ Λούβρου καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρίγκηψ ἔβαζε τὸ πόδι του στὴ σκάλα τοῦ ἀλόγου του, τοῦ εἶπε:

—'Η πόρτα τοῦ μεγάρου μου θὰ εἶνε ἀνοιχτὴ γιὰ σᾶς, ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας θελήσετε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μοντεμπέλλο πηδῶντας στὸ ἄλογό του. Θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ τὸ ἀπόγεμα, ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς πειράζη.

—'Ο βασιλιᾶς μὲ διέταξε νὰ βρίσκωμαι πάντοτε στὴ διάθεσί σας, εἶπε ὁ Μονκλάρ. Μπορεῖτε, λοιπόν, νἄρθῆτε ὅποτε θελήσετε.

'Ο Μοντεμπέλλο εἶχε ἀνεβῆ κι' ὅλας στὸ ἄλογό του.

—"Α, ξέχασα, εἶπε σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχιδικαστοῦ. Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν;

— Ποιὸς ἀπὸ ὅλους;

—'Εκεῖνος ποὺ κατάφερε νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὸ ὀστεοφυλάκιο τοῦ Μονφωκόν.

— Λέγεται Μανφρέδος, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ.

'Ο Μοντεμπέλλο χλώμιασε ἀμέσως καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του συσπάσθηκαν.

'Αλλ' ὁ Μονκλάρ, ποὺ εἶχε παραμερίσει λίγο, γιὰ νὰ φυλαχτῆ ἀπὸ τὸ ζῶο, ποὺ χτυποῦσε ἀνυπόμονα τὰ πόδια του, δὲν πρόσεξε, εὐτυχῶς, τὴν ταραχή του.

— Ξέχασα, εἶπε, νὰ σᾶς ρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ ποὺ ζητᾶτε.

'Ο Μοντεμπέλλο εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Λέγεται Λουδοβῖκος, ἀπάντησε μὲ τρόπο ὁλότελα φυσικό.

Στὸ σπίτι τῆς τρελλῆς

'Ο πρίγκηψ τοῦ Μοντεμπέλλο βιάστηκε νὰ ξαναγυρίση στὸ μέγαρο ποὺ εἶχε νοικιάσει στὸ Παρίσι.

Αἰσθανόταν τώρα ἕναν παράξενο φόβο. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ τοῦ τὸ εἶχαν ἐμπνεύσει ὁ βασιλιᾶς κι' ὁ κόμης ντὲ Μονκλάρ.

Γιατί φοβόταν αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους; Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ. Κι' ὡστόσο, τοὺς ἔβλεπε κι' ὅλας σὰν ἐχθρούς.

— Λίγο ἔλειψε νὰ τοὺς πῶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου! ἀναλογίσθηκε μὲ τρόμο.

'Αλλά, ξαφνικά, μιὰ ἄλλη σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ παιδί μου εἶνε αὐτὸς ὁ Μανφρέδος; ψιθύρισε. Ποιὲς ἀποδείξεις ἔχω; 'Υπάρχουν ἴσως στὸ Παρίσι διακόσιοι ἢ τριακόσιοι νέοι ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα Μανφρέδος.

"Οταν ἔφτασε στὸ μέγαρό του, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ διαμέρισμα τῆς συζύγου του.

'Αλλ' οἱ ὑπηρέτες τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ πριγκήπισσα εἶχε βγῆ ἀπὸ πολλὴ ὥρα, μαζὶ μὲ τὸν Λορέντζο, τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του.

. . . .

Μόλις ὁ πρίγκηπας Μοντεμπέλλο ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο, ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη φώναξε τὸ Λορέντζο καὶ τοῦ ἔδωσε μερικὲς διαταγές, ποὺ αὐτὸς ἔτρεξε νὰ ἐκτελέση.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ἡ πριγκήπισσα ἔφευγε ἀπὸ τὸ μέγαρο μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἀμάξι, ποὺ τὸ ἔσερνε ἕνα μόνον ἄλογο.

'Ο Λορέντζο κάθισε πλάϊ στὸν ἀμαξᾶ. "Ηταν ὡπλισμένος ὣς τὰ δόντια. 'Εκτὸς ἀπὸ τὸ μακρὺ ἐγχειρίδιο του, ποὺ δὲν τὸ ἔβγαζε ποτὲ ἀπὸ τὴ ζώνη του, εἶχε βάλει κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα δυὸ πιστόλια, ποὺ τὰ εἶχε γεμίσει ἀπὸ πρίν. Εἶχε κρύψει ἐπίσης ἕνα ἀρκεβούζιο. 'Ανάμεσα στὰ πόδια του, τέλος, κρατοῦσε ἕνα μεγάλο ξίφος, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν οἱ καλύτεροι σπαθιστές.

'Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Λορέντζο, συνηθισμένος ἀπὸ τὶς αἱματηρὲς συγκρούσεις τῆς πατρίδας του, δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἄοπλος. 'Αλλ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχε πάρει μερικὲς ἐξαιρετικὲς προφυλάξεις. Θἄλεγες πὼς πήγαινε σὲ πόλεμο.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι, ἔσκυψε στὸν ἀμαξᾶ καὶ τοῦ εἶπε νὰ διευθυνθῆ στὴν ὁδὸ τῶν 'Ελευθέρων Τοξοτῶν.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἔφτασε στὸν ἄθλιο αὐτὸ δρόμο, ποὺ τὰ σπίτια του ἔμοιαζαν μὲ τρῶγλες.

Σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, ἡ πριγκήπισσα φώναξε στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματήση καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

'Ο Λορέντζο ἔτρεξε ἀμέσως στὸ πλευρό της.

'Ακούγοντας τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαμε τὸ ἀμάξι, ἕνα σωρὸ κεφάλια πρόβαλαν ἀπὸ τὰ παράθυρα ἢ τὶς μισάνοιχτες πόρτες. 'Ο Λορέντζο εἶδε ἀπειλητικὰ πρόσωπα καὶ μάτια ἄγρια καὶ ἄπληστα, ποὺ κύτταζαν τὰ κοσμήματα τῆς πριγκηπίσσης. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, σκέφτηκε, δὲν θὰ δίσταζαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

'Η Βεατρίκη ρώτησε μερικὲς γυναῖκες. Μήπως εἶχαν ἀκούσει φωνὲς τὸ περασμένο βράδυ; Μήπως εἶχαν ἀκούσει κάποιον ποὺ καλοῦσε βοήθεια;

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς τῆς ἔδωσαν ὅλες τὴν ἴδια ἀπάντησι. Δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτε. "Η τουλάχιστον δὲν εἶχαν προσέξει. Πολλὲς φορὲς ἀκούγονταν φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ καλοῦσαν βοήθεια. 'Αλλ' αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα τόσο συνηθισμένο, ποὺ κανεὶς δὲν ἔδινε προσοχή.

Τοῦ κάκου ἡ πριγκήπισσα ἐπανέλαβε τὶς λεπτομέρειες ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

Κατάλαβε, στὸ τέλος, ὅτι δὲν θὰ κατάφερνε νὰ μάθη τίποτε ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ποὺ αἰσθάνονταν μιὰ φυσικὴ κι' ἀκατανίκητη δυσπιστία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὸν δικό τους κόσμο καὶ δὲν ζοῦσαν στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα μ' αὐτές.

'Η πριγκήπισσα, ὡστόσο, προχωροῦσε, συνεχίζοντας πάντα τὶς ἐρωτήσεις της.

'Ομάδες ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν σχηματισθῆ τώρα ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχὴ αὐτὴ τὴν ἀριστοκράτισσα, ποὺ οἱ ἐρωτήσεις της τοὺς φαίνονταν πολὺ παράξενες.

'Ο Λορέντζο φοβήθηκε.

"Αν ἦταν μόνος του, δὲν θὰ δίσταζε νὰ περάση ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ὁμίλους. 'Αλλὰ φοβόταν γιὰ τὴν πριγκήπισσα.

— Κυρία, εἶπε σιγά, νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο. Εἶνε ἐπικίνδυνο.

'Η πριγκήπισσα δὲν ἔφερε ἀντίρρησι καὶ γύρισε στὰ βήματά της. 'Αλλὰ κάθε τόσο σταματοῦσε, γιὰ νὰ ρωτήση ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν γύρω της. Πάντα, ὅμως, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

'Αλλά, ξαφνικά, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἕνα σπίτι, ποὺ φαινόταν πιὸ ἄθλιο καὶ πιὸ ἐρειπωμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἄκουσε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή.

"Ηταν μιὰ τρομαγμένη κραυγή, ποὺ ἔκαμε τὴ Βεατρίκη νὰ σταματήση.

—Ποιὸς μένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησε μιὰ γρηὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο.

'Η γρηὰ σταμάτησε, κύτταξε τὴ Βεατρίκη, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησε.

— Δὲν ἀκούσατε τί σᾶς ρώτησα; ξαναεῖπε ἡ πριγκήπισσα. Ποιὸς μένει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ γρηά.

"Ηταν ἡ τσιγγάνα, ἡ «μητέρα» τοῦ Λαντεναὶ καὶ τοῦ Μανφρέδου.

'Η γρηὰ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Βεατρίκης καὶ τὸ κύτταξε μιὰ στιγμή.

—'Ερχόσαστε ἀπὸ τὴν 'Ιταλία, κυρία, εἶνε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ἔκπληκτη ἡ πριγκήπισσα.

— Δὲν θὰ βρῆτε, κυρία, αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε ἢ τουλάχιστον θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ ὅταν θὰ τὸ βρῆτε, συνέχισε ἡ τσιγγάνα.

'Η πριγκήπισσα ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες της.

— Πέστε μου τί ξέρετε, καλή μου γυναῖκα, παρακάλεσε.

'Αλλ' ἡ γρηὰ ἀπομακρύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα καὶ χάθηκε σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Αὐλῆς τῶν Θαυμάτων.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ καινούργια κραυγὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

—"Ας μποῦμε, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ πριγκήπισσα.

— Νομίζω πὼς εἶνε ἀνώφελο, κυρία, ἀπάντησε ὁ Λορέντζο. Ρώτησα ἕνα παιδάκι, ποὺ μοῦ εἶπε ὅτι στὸ σπίτι αὐτὸ μένει μιὰ τρελλή... Φωνάζει πολλὲς φορές, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τῆς δίνει προσοχή.

— Δὲν πειράζει, ἂς μποῦμε, ξαναεῖπε ἡ πριγκήπισσα.

Καί, χωρὶς νὰ διστάση, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σαραβαλιασμένη σκάλα, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ ἕνα σχοινὶ ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Μιὰ καινούργια κραυγὴ ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Βεατρίκη κι' ὁ Λορέντζο ἔφταναν στὸ κεφαλόσκαλο.

'Η πόρτα ἦταν κλειστή.

Πίσω ἀπ' αὐτὴν ἀκούγονταν βήματα καὶ φωνές.

— Τὴ μάσκα, τὴ μάσκα! ἔλεγε μιὰ στριγγὴ φωνή.

—"Ελεος, κυρία, λυπηθῆτε με, παρακαλοῦσε μιὰ ἄλλη φωνὴ ποὺ φαινόταν νεανική.

'Η πριγκήπισσα γύρισε ταραγμένη στὸ Λορέντζο.

— Μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ γίνεται κάποιο ἔγκλημα, τοῦ εἶπε.

'Ο Λορέντζο, χωρὶς ν' ἀπαντήση, προσπάθησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. 'Αλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Χτύπησε τότε τρία δυνατὰ χτυπήματα.

— Βοήθεια! Βοήθεια! ξανακούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα. "Ηρθε ὁ Μανφρέδος... "Α! Σώθηκα!

Πέρασαν ἔπειτα κάμποσα λεπτὰ χωρὶς ν' ἀκουστῆ τίποτε.

'Η πριγκήπισσα ξεφώνισε ἀπὸ χαρὰ καὶ τρόμο μαζί.

—'Εδῶ εἶνε! ψιθύρισε. 'Ο ἄντρας μου δὲν εἶχε κάμει λάθος!

'Ο Λορέντζος ἔχωσε τὴν αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου του μέσα στὴν κλειδαριὰ καὶ ταυτόχρονα στήριξε τὸν ὦμο του πάνω στὴν πόρτα καὶ τὴν ἔσπρωξε μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις.

'Ακούστηκε ἕνα δυνατὸ τρίξιμο.

— Γρήγορα, γρήγορα! φώναξε ἡ πριγκήπισσα. Δὲν ἀκούγεται πιὰ τίποτε.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ πάταγο. 'Ο Λορέντζο ἔτρεξε στὸ ἐσωτερικὸ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ Βεατρίκη.

Κοντὰ στὸ παράθυρο στεκόταν μιὰ νέα, ποὺ εἶχε βάλει μπροστά της ἕνα σαραβαλιασμένο τραπέζι, γιὰ νὰ προστατευθῆ.

'Απὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ στεκόταν μιὰ ξεμαλλιασμένη γυναῖκα, μὲ ἔξαλλο ὕφος, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα μαυρουδερὸ πρᾶγμα.

—'Η μάσκα! φώναζε. 'Η μάσκα!

'Ο Λορέντζο ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ τὴν παραμέρισε. 'Η νέα ἔτρεξε τότε καὶ ρίχτηκε στὰ πόδια τῆς Βεατρίκης.

—"Ελεος, κυρία! ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Μὴν φοβᾶσαι τίποτα, παιδί μου, τῆς ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Εἶμαι φίλη.

— Μιὰ φίλη! εἶπε ἡ Ζιλέτ. Ναί, τὸ βλέπω ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας ποὺ λάμπει ἀπὸ καλωσύνη.

"Επειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, λιποθύμησε.

'Η πριγκήπισσα ἔσκυψε πάνω της καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κάμη νὰ συνέλθη.

Λίγο πιὸ πέρα, ἡ τρελλὴ γελοῦσε ἀπαίσια.

—"Ηρθατε νὰ μὲ βοηθήσετε γιὰ νὰ τῆς βάλω τὴ μάσκα; ρώτησε τὸ Λορέντζο.

Κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴ μάσκα ποὺ εἶχε φτιάξει. Μιὰ ἰσχυρὴ ὀσμὴ ἀναδινόταν ἀπ' αὐτήν.

'Ο Λορέντζο ἦταν 'Ιταλός. Κι' ἤξερε γιὰ τὰ δηλητήρια πολλὰ πράγματα. 'Η ὀσμή, λοιπόν, ποὺ ἀναδινόταν ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι.

— Χίλιοι διάβολοι! ψιθύρισε στὴ γλῶσσα του. Αὐτὸ εἶνε...

'Αλλὰ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φρᾶσι του.

— Δός μου αὐτὴ τὴ μάσκα! φώναξε στὴν τρελλή.

Κι' ὅπως αὐτὴ ἔκαμε νὰ τὴν κρύψη, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὄστριψε μὲ τόση δύναμι, ποὺ τὴν ἀνάγκασε 'ν' ἀφήση τὴ μάσκα. 'Ο Λορέντζο κλώτσησε κατόπιν τὴ μάσκα μὲ τὸ πόδι του καὶ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου.

— Κάθισε ἥσυχη, φώναξε στὴν τρελλή. Γιατί, ἀλλοιῶς, θὰ σοῦ σπάσω τὰ χέρια.

— Θέλω νὰ τῆς βάλω τὴ μάσκα! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ γίνη πιὸ ὄμορφη! Χά! Χά! Χά!... Γιὰ νὰ μὴν μπορῆ κανεὶς νὰ τὴν ἀ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Νέα Βουλὴ

Μ' ἐπισημότητα πολλή,
μὲ παλαμάκια κι' ἄλλα τέτοια,
ἄνοιξε ἡ νέα μας Βουλή,
ποὺ μᾶς ὑπόσχεται μπερκέτια!
Πλούτη μᾶς τάζει κι' ἀγαθὰ
νὰ μᾶς χαρίση ἐν ἀφθονία,
ὥστε ὁ κόσμος νὰ... μεθᾶ
ἀπὸ χαρὰ κι' εὐδαιμονία!

★

"Ολοι οἱ πατέρες γενικῶς,
οἱ «νεοσσοὶ» κι' οἱ γηραλέοι,
μίλησαν ἀποκλειστικῶς
γιὰ πλουσιώτατα ἐλέη...
Κι' εἶπαν, χωρὶς ὑπεκφυγὴ
τῆς 'Εξουσίας τὰ ξεφτέρια,
πὼς θὰ μᾶς πάρουν ἀπ' τὴ γῆ
καὶ θὰ μᾶς φτάσουνε... στ' ἀστέρια!

★

Εἶπαν κυρίως κι' εἰδικῶς
μόλις ἐφόρεσαν βελάδα,
ἄνσμος δημιουργικός,
ὅτι θὰ πνεύση στὴν 'Ελλάδα.
Καὶ συμπεραίνεις κι' ἐννοεῖς,
σὰν φουκαρᾶς Ρωμηὸς καὶ βέρος,
πὼς τὰ λιμὰ περι... (πνοῆς,
λέγονται λόγια τοῦ (...ἀέρος!

★

Κι' ὅμως ἐγώ, ποὺ (τὸ μυαλὸ
τὤχω συνέχεια στὸν (οἶνο,
τὴν τωρινή, παρα- (καλῶ,
τὴν σύνθεσί της τὴν (ἐγκρίνω!
"Η μᾶλλον, πότες (μου καλοί,
τὴν ἐξυμνῶ κάθε (βραδάκι,
γιατ' ἔχει ἡ νέα μας (Βουλὴ
καὶ βουλευτὴ τὸν... (Κρασαδάκη!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

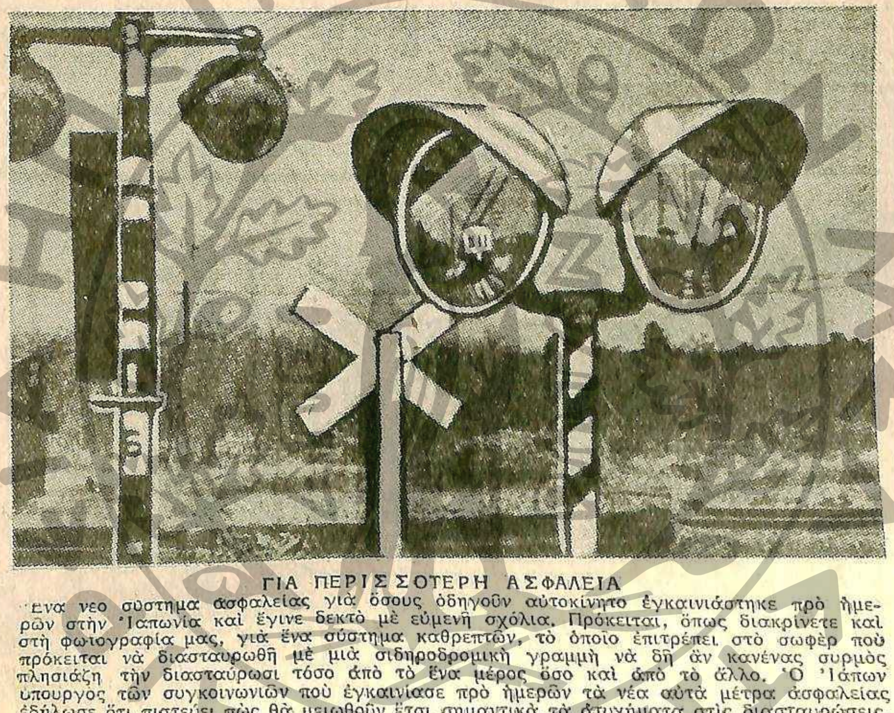

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ενα νεο συστημα ἀσφαλείας γιὰ ὅσους ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο ἐγκαινιάστηκε πρὸ ἡμερῶν στὴν 'Ιαπωνία καὶ ἔγινε δεκτὸ μὲ εὐμενῆ σχόλια. Πρόκειται, ὅπως διακρίνετε καὶ στὴ φωτογραφία μας, γιὰ ἕνα σύστημα καθρεπτῶν, τὸ ὁποῖο ἐπιτρέπει στὸ σωφὲρ ποὺ πρόκειται νὰ διασταυρωθῆ μὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ νὰ δῆ ἂν κανένας συρμὸς πλησιάζη τὴν διασταύρωσι τόσο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. 'Ο 'Ιάπων ὑπουργὸς τῶν συγκοινωνιῶν ποὺ ἐγκαινίασε πρὸ ἡμερῶν τὰ νέα αὐτὰ μέτρα ἀσφαλείας ἐδήλωσε ὅτι πιστεύει πὼς θὰ μειωθοῦν ἔτσι σημαντικὰ τὰ ἀτυχήματα στὶς διασταυρώσεις.

ναγνωριση... Θέλω νὰ τῆς βάλω τὴ μάσκα!

— Καλά, εἶπε ὁ Λορέντζο. Μπορεῖς νὰ τῆς τὴν βάλης καὶ αὔριο... Θὰ σὲ βοηθήσω.

— Λὲς ἀλήθεια;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

Ἡ τρελλὴ ἄρχισε καὶ πάλι νὰ γελάη.

Ἔπειτα, ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά, κουβαριάστηκε ἐκεῖ κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη μὲ πολὺ γλυκειὰ φωνὴ ἕνα παληὸ τραγοῦδι. Θἄλεγες πὼς κάθε ἄλλη σκέψι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μυαλό της.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! ψιθύρισε ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη κυττάζοντάς την μὲ συμπόνια.

Ἡ Ζιλὲτ συνερχόταν σιγὰ - σιγά.

— Παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ πριγκήπισσα, νοιώθετε πὼς ἔχετε τὴ δύναμι νὰ μ' ἀκολουθήσετε;

— Ὦ, κυρία, πάρτε με ἀπὸ δῶ, ἱκέτευσε ἡ νέα. Φοβᾶμαι...

— Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσθε πιά.

Βόηθησε τὴ νέα νὰ σηκωθῆ καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα κατάλαβε πὼς ἤθελαν νὰ τῆς πάρουν τὴ λεία της καὶ τινάχτηκε σὰν λέαινα, βγάζοντας ἕνα τρομερὸ οὐρλιαχτό.

— Δὲν θὰ μοῦ τὴν πάρετε! φώναξε. Ποιὰ εἴσαστε;... Καὶ γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

Ὁ Λορέντζο προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήση τὴν τρελλή.

— Ἡσυχᾶστε, εἶπε ἡ Βεατρίκη στὴ Μαργαρίτα, κυττάζοντάς την μὲ καλωσύνη. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς κάμω κακό.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν τόσο ἤρεμος ποὺ ἡ τρελλὴ τὴν κύτταξε σαστισμένη.

— Ἂν μοῦ τὴν πάρετε τί θ' ἀπογίνω; εἶπε ἑνώνοντας παρακλητικὰ τὰ χέρια της.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! ψιθύρισε καὶ πάλι ἡ Βεατρίκη.

— Ὦ, κυρία, παρακάλεσε ἡ Ζιλέτ, μὴ μ' ἀφήνετε ἐδῶ!

— Ὄχι, παιδί μου, τῆς ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Ἀλλά, πρόσθεσε μιλώντας στὴν τρελλή, πῶς γίνεται νὰ λυπῶσαστε γιὰ τὴν ἀναχώρησι αὐτῆς τῆς νέας καὶ ταυτόχρονα νὰ θέλετε νὰ τῆς κάμετε κακό;

— Γιατί μοῦ μιλᾶτε μὲ τόση καλωσύνη; εἶπε ἡ τρελλή. Ποιὰ εἴσαστε;

— Εἶμαι μιὰ λυπημένη μητέρα, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Καταλαβαίνετε τώρα;

— Μιὰ λυπημένη μητέρα; εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ γιατί εἴσαστε λυπημένη;

— Γιατὶ ζητάω νὰ βρῶ τὸ παιδί μου ποὺ ἔχασα.

Ἡ τρελλὴ τὴν κύτταξε μ' ἕνα ὕφος ἀνείπωτης συμπόνιας. Δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Ἆ, κυρία, εἶπε, ψάχνετε νὰ βρῆτε τὸ παιδί σας; Πρέπει τότε νὰ μὲ λυπηθῆτε, γιατὶ κι' ἐγὼ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ τὸ παιδί μου... Καὶ ξέρετε;...Μοῦ ὑποσχέθηκαν πὼς θἄβρισκα τὴν κόρη μου, ἂν ἔκανα κακὸ σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ νέα... Ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ κόρη, κυρία. Ποῦ βρίσκεται τώρα; Δὲν τὸ ξέρω... Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ ἔχη πεθάνει...

Ἡ τρελλὴ ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια της καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Μπορεῖ νἄχη πεθάνει ἡ κοροῦλα μου, ξαναεῖπε.

— Δυστυχισμένη μητέρα! ψιθύρισε ἡ Βεατρίκη.

Δίστασε μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, βλέποντας πὼς ἡ τρελλὴ συνέχιζε τὸ κλάμα της, τράβηξε μαζί της τὴ Ζιλὲτ πρὸς τὴν πόρτα. Ἔδωσε ταυτόχρονα στὸν Λορέντζο ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ τὶς ἀκολουθήση.

Ὁ Λορέντζο ἀπόθεσε αὐτὸ τὸ σακκουλάκι στὸ τραπέζι καὶ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς στὸ κατῶφλι ἐπιτηρώντας τὴν τρελλή. Ἔπειτα κατέβηκε γρήγορα στὴ σκάλα κι' ἔτρεξε νὰ πάρη τὴ θέσι του στὸ ἁμάξι τῆς πριγκηπίσσης.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἡ Ζιλέτ, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἔπιασε τὰ χέρια τῆς Βεατρίκης καὶ τὰ ἔφερε στὰ χείλη της.

— Κυρία, πῶς μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω; τῆς εἶπε. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή...

— Ἡσύχασε, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Θὰ συζητήσωμε σὲ λίγο... Θὰ ἤθελα, ὡστόσο, νὰ σοῦ κάμω μιὰ ἐρώτησι... μιὰ μόνο.

— Μιλῆστε, κυρία.

— Ὅταν φώναξες, εἶπες κάποιο ὄνομα...

— Ναί, κυρία, ἀπάντησε ἡ Ζιλέτ. Φώναξα τὸν Μανφρέδο...

Ἡ πριγκήπισσα ἀνατρίχιασε ἀπὸ χαρά.

— Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτ' ἄλλο, εἶπε.

Ἡ τσιγγάνα

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἁμάξι τῆς πριγκηπίσσης Βεατρίκης ἔφευγε ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν Ἐλευθέρων Τοξοτῶν, μιὰ γυναῖκα κι' ἕνας ἄντρας βγῆκαν ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ὅπου ἦταν κρυμμένοι ὡς τότε κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μαζί.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ τσιγγάνα, πού, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶχε κάμει στὴν πριγκήπισσα Βεατρίκη μιὰ πολὺ θλιβερὴ πρόβλεψι γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ ἄντρας ποὺ περπατοῦσε πλάϊ της ἦταν ὁ Τίτο ὁ Ναπολιτᾶνος, ὁ μυστικὸς πράκτωρ τοῦ κόμητος ντὲ Μονκλάρ.

— Κι' εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὸ ποὺ λές; ρώτησε ὁ Τίτο ὅταν τὸ ἁμάξι χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

— Ἡ τσιγγάνα ξέρει πάντα τὶ λέει, ἀπάντησε ἡ παράξενη συνομιλήτριά του.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Πήγαινε, παιδί μου, πήγαινε... Μοῦ φαίνεσαι ἔξυπνος. Ἡ πληροφορία ποὺ σοῦ ἔδωσα εἶνε πολύτιμη κι' εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ τὴν ἀφήσης νὰ πάη χαμένη.

— Δὲν λέω ὄχι, ψιθύρισε ὁ Τίτο ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἡ τσιγγάνα κοντοστάθηκε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Φαντάζομαι πὼς μερικοὶ ἄνθρωποι θὰ πλήρωναν πανάκριβα τὴν πληροφορία ποὺ σοῦ ἔδωσα, εἶπε ἀργά.

— Γιὰ ποιὰ πρόσωπα μιλᾶς; ρώτησε ὁ Τίτο, κάνοντας πὼς δὲν εἶχε καταλάβει.

Ἡ τσιγγάνα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Ποῦ θέλεις νὰ ξέρω; εἶπε. Ἴσως ὁ ἀρχιδικαστής...

Ὁ Τίτο ταράχτηκε.

— Γιατί μοῦ μιλᾶς γι' αὐτόν; φώναξε ζωηρά. Σοῦ εἶπα καὶ πρωτύτερα πὼς δὲν τὸν ξέρω.

Ὁ Τίτο ἔτρεμε στὴ σκέψι ὅτι κάποιος θὰ μποροῦσε νὰ ξέρη τὶς μυστικὲς σχέσεις του μὲ τὸν ἀρχιδικαστὴ καὶ ἀρχιαστυνόμο τῶν Παρισίων κόμητα ντὲ Μονκλάρ.

— Ἐγὼ δὲν εἶπα πὼς τὸν ξέρεις, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα.

— Εἶμαι ἕνα ταπεινὸ σκουλῆκι, συνέχισε ὁ Τίτο. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ πλησιάσω ἕναν τόσο μεγάλο ἄρχοντα;

— Τὸ ξέρω, συμφώνησε ἡ τσιγγάνα. Ἀνέφερα τὸν ἀρχιδικαστὴ γιὰ παράδειγμα... Εἶμαι βέβαιη, ὡστόσο, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ θἄδιναν ἕναν ὁλόκληρο θησαυρὸ σ' ὅποιον πήγαινε νὰ τοὺς πῆ πὼς ἡ μητέρα τοῦ Μανφρέδου βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ πὼς ψάχνει γιὰ νὰ βρῆ τὸ γυιό της.

— Δὲν λέω ὄχι εἶπε ὁ Τίτο.

Προσπαθοῦσε νὰ κάμη τὸν ἀδιάφορο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερνε.

— Καὶ εἶσαι βέβαιη γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες; ξαναρώτησε σὲ λίγο.

— Ἂν εἶμαι βέβαιη; Ἄκουσε λοιπόν. Γνώρισα ἄλλοτε τὴν κόμησσα Ἄλμα, ποὺ ἦταν μητέρα τῆς πριγκηπίσσας Βεατρίκης. Γνώρισα ἐπίσης τὸν κόμητα Ἄλμα, τὸν πατέρα της. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό ἔζησα κάπου ὀκτὼ ἡμέρες κοντὰ στὴν πριγκήπισσα καὶ τὸν ἄντρα της, τὴν ἐποχὴ ποὺ τοὺς ἔκλεψαν τὸ παιδί τους. Καὶ μὲ ρωτᾶς ἀκόμη ἂν εἶμαι βέβαιη;

— Θὰ πρέπει νὰ ξέρης πολλὰ πράγματα γιὰ τὴν ἁρπαγὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, εἶπε ὁ Τίτο.

Ἡ τσιγγάνα ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Δὲν ξέρω περισσότερα ἀπὸ ὅσα σοῦ εἶπα, ἀπάντησε. Δὲν ξέρω περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐσὺ γιὰ τὸν κύριο ντὲ Μονκλάρ, τὸν ἀρχιδικαστὴ τῶν Παρισίων...

Ὁ Τίτο ἀνατρίχιασε στὰ τελευταῖα λόγια της. Σκέφθηκε πὼς δὲν θὰ κατάφερνε νὰ μάθη ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἡ ἴδια ἤθελε νὰ τοῦ πῆ.

— Καλά εἶπε. Θὰ ἰδῶ τὶ πρέπει νὰ γίνη... Θὰ σκεφτῶ... Τὸ πρᾶγμα εἶνε, βέβαια, πολὺ σοβαρό... Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία δὲν πρέπει νὰ χαθῆ ὅπως τὸ εἶπες καὶ μόνη σου.

— Κάμε ὅπως νομίζεις, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ τσιγγάνα.

Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀργά.

Ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα κοντοστάθηκε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της. Εἶδε τότε τὸν Τίτο τὸ Ναπολιτᾶνο, ποὺ ἔτρεχε σχεδὸν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ δρόμου.

— Τὸ πολὺ σὲ μιὰ ὥρα ὁ ἀρχιδικαστὴς θὰ ξέρη τὰ πάντα, ψιθύρισε.

Κι' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ ρυτιδωμένα χείλη της.

Τὸ μυστικὸ τῆς Ζιλὲτ

Ὅταν ἔφτασε στὸ μέγαρό της, ἡ πριγκήπισσα βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἄντρα της, ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Λοῦβρο καὶ τὴν περίμενε ἀνυπόμονα καὶ ἴσως μὲ κάποια ἀνησυχία.

Ἡ Βεατρίκη, ποὺ φαινόταν πολὺ χαρούμενη, τὸν κατατόπισε ἀμέσως γιὰ τὶς ἐνέργειές της καὶ τοῦ ἔδειξε τὴ νέα.

Ὁ Μοντεμπέλλο δὲν ἔκαμε καμμιὰ παρατήρησι στὴ γυναῖκα του γιὰ τὴ μεγάλη ἀπερισκεψία της, ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχη ἕνα πολὺ ἄσχημο τέλος. Τὴν ἔσφιξε μόνο στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι πιὸ γενναία καὶ πιὸ τολμηρὴ ἀπὸ μένα.

Χαιρέτησε ἔπειτα τὴ Ζιλέτ, ἀλλ' ἀπόφυγε νὰ τῆς κάμη ἐρωτήσεις. Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του κατάλαβε πὼς ὅλες τους οἱ ἐλπίδες κρέμονταν σ' αὐτὴ τὴ νέα.

Ἡ Ζιλὲτ βρισκόταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Ἡ πριγκήπισσα τὴν παρέδωσε στὶς ὑπηρέτριές της γιὰ νὰ τὴν περιποιηθοῦν καὶ νὰ τῆς φορέσουν καθαρὰ ροῦχα.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ πρίγκηπας, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ Ζιλὲτ κάθονταν γύρω στὸ τραπέζι μέσα στὴν πολυτελῆ τραπεζαρία τοῦ μεγάρου.

Ἡ Βεατρίκη κι' ὁ ἄνδρας της φέρνονταν στὴ Ζιλὲτ μὲ πολὺ μεγάλη εὐγένεια καὶ τῆς μιλοῦσαν γιὰ πράγματα ὁλότελα ἀδιάφορα. Ἀλλ' ἡ νέα μάντευε πὼς κι' οἱ δυὸ ἤθελαν νὰ τῆς κάμουν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις. Δὲν ἤξερε ἀκόμη γιὰ ποιὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἦταν βέβαιη πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Βλέποντας, λοιπόν, τὸ δισταγμό τους, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ στὴν πριγκήπισσα:

— Κυρία, ἔχω συνέλθει πιὰ καὶ θὰ ἤμουνα πολὺ εὐτυχὴς ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἢ τουλάχιστον νὰ σᾶς δώσω κάποια χρήσιμη πληροφορία. Ἂν θέλετε, λοιπόν, νὰ μὲ ρωτήσετε κάτι, μὴν διστάζετε.

— Ἀγαπητό μου παιδί, ἀπάντησε ἡ Βεατρίκη, εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ ἄντρας μου κι' ἐγὼ θέλομε νὰ σᾶς ρωτήσωμε μερικὰ πράγματα ποὺ πιθανὸν γνωρίζετε... Ἀλλά, προτοῦ φτάσωμε σ' αὐτά, θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε πὼς βρεθήκατε στὰ χέρια αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης τρελλῆς; Δὲν ἔχετε, λοιπόν, γονεῖς;

— Ἔχω ἀκόμη τὸν πατέρα μου, κυρία, ἀπάντησε ἡ Ζιλὲτ μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὴ φωνή.

— Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας σας; ρώτησε ἡ πριγκήπισσα.

— Ὁ πατέρας μου, κυρία, λέγεται Φλεριάλ, ἀπάντησε ἡ Ζιλέτ. Εἶνε ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Βασιλιᾶ Φραγκίσκου. Στὴν αὐλὴ τὸν φωνάζουν Τριβουλέτο.

Εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια χωρὶς τὴν παραμικρὴ ντροπή, μ' ἕναν τρόπο ὁλότελα φυσικό.

Ὁ Μοντεμπέλλο κι' ἡ γυναῖκα του ἀλληλοκυττάχτηκαν ἔκπληκτοι.

Ἡ Ζιλὲτ ἀφηγήθηκε κατόπιν μὲ λίγα λόγια πὼς ὁ πατέρας της κι' αὐτὴ εἶχαν σχεδιάσει νὰ φύγουν κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λοῦβρο. Ἀλλὰ μιὰ κυρία ποὺ δὲν τὴν ἤξερε πρόλαβε καὶ τὴν ὡδήγησε μὲ τὴ βία στὸ σπίτι τῆς τρελλῆς.

— Εἴπατε, ὅτι σχεδιάζατε νὰ φύγετε κρυφὰ ἀπὸ τὸ Λοῦβρο; ρώτησε ὁ πρίγκηπας. Ἤσαστε, λοιπόν, φυλακισμένη ἐκεῖ;

Ἡ Ζιλὲτ φάνηκε πὼς δίσταζε.

— Παιδί μου, εἶπε παρεμβαίνοντας ἡ πριγκήπισσα, ἔχετε ἴσως κάποιο μυστικὸ ποὺ θὰ θέλατε νὰ κρατήσετε. Μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε μόνο σὲ ὅσες ἐρωτήσεις θέλετε.

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ λόγο ἤμουν φυλακισμένη στὸ Λοῦβρο, ἀπάντησε ἡ νέα... Καὶ τώρα ἀκόμη τρέμω ποὺ τὸ συλλογίζομαι!

— Δυστυχισμένη μικρούλα! εἶπε ἡ πριγκήπισσα. Ὁ πατέρας σας ἀγνοεῖ, λοιπόν, ποῦ βρισκόσαστε καὶ τί ἀπογίνατε;

— Ἀλλοίμονο, κυρία, ἀπάντησε ἡ Ζιλέτ. Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ βασανίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Ὁ πατέρας μου μ' ἀγαπάει τόσο πολύ, ποὺ φοβᾶμαι μήπως ἡ ἐξαφάνισί μου τὸν σκοτώση. Τί πρέπει νὰ σκέφτηκε ὅταν δὲν μὲ βρῆκε στὸ δωμάτιό μου;

— Ἀναλαμβάνω νὰ τὸν εἰδοποιήσω, εἶπε ζωηρὰ ὁ πρίγκηπας.

— Ὦ, κύριε, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

— Σήμερα κι' ὅλας θὰ πάω στὸ Λοῦβρο.

— Ναί, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶνε φυλακισμένος, εἶπε ἡ Ζιλέτ.

Καὶ πρόσθεσε πιὸ σιγά:

— Ἂν καταφέρετε νὰ τὸν ἰδῆτε θὰ σᾶς πῆ ἴσως γιὰ ποιὸ λόγο εἴμαστε φυλακισμένοι στὸ Λοῦβρο.

— Μὴν συλλογιζῶσαστε πιὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, τῆς εἶπε ἡ πριγκήπισσα. Ὁ ἄντρας μου θὰ ἰδῆ τὸν πατέρα σας καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς τὸν φέρη ἐδῶ.

Ἡ Ζιλὲτ ἕνωσε μὲ συγκίνησι τὰ χέρια της.

— Ὦ, θὰ ἤμουνα τότε τόσο εὐτυχισμένη! εἶπε.

— Θὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, τὴν βεβαίωσε ὁ πρίγκηπας. Καὶ μπορεῖτε νὰ εἴσαστε βέβαιη ὅτι θὰ τηρήσω τὸ λόγο ποὺ σᾶς δίνω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Προσέξετε καλὰ καὶ θὰ διαπιστώσετε πὼς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα εἶνε ἕνα σωστὸ θαῦμα!...

—Πρέπει, τοῦ εἶπε ὁ τιμονιέρης, νὰ εἶνε φάλαινα ἢ ὑποβρύχιο...

ΕΝΑ „ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ" ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ!...

Τρία πλοῖα, μέσα σὲ λίγους μῆνες, ὑπῆρξαν τὰ θύματά του

Ἕνα μυστηριῶδες «ὑποβρύχιο - φάντασμα», ποὺ στὸ ἐνεργητικό του καταλογίζονται τρία ὡς τώρα εἰρηνικὰ καράβια ὡς θύματα, ἔχει γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ναυτικῶν, τὸν τελευταῖον καιρό, στὸ νοτιοδυτικὸ Εἰρηνικὸ Ὠκεανό.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ὑπόθεσις ἄρχισε, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, μὲ τὴν ἀνεξήγητη ἐξαφάνισι τῆς θαλαμηγοῦ «Τζογίτα» (γιὰ τὴν ὁποία εἴχαμε γράψει τότε σχετικῶς). Ἔπειτα ἀπὸ ἄκαρπες ἔρευνες τριῶν ἑβδομάδων, ἡ «Τζογίτα», ποὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία γιὰ τὴ Σιγκαπούρη, βρέθηκε νὰ πλέη ἀκυβέρνητη στὰ ἀνοιχτὰ τῶν νήσων Φίτζι, 1200 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρομολόγιο, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀκολουθήσει. Στὸ πλοῖο ὅλα ἦταν ἀπείραχτα, δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἡ παραμικρὴ βλάβη, ἀλλὰ ὁ καπετάνιος, τὸ πλήρωμα καὶ οἱ εἰκοσιέξη ἐπιβάτες εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Μαζί τους, εἶχαν χαθῆ, ἐπίσης, οἱ χάρτες, τὰ ναυτικὰ ὄργανα καὶ τὸ ἡμερολόγιο καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἕνα ἐπιδέξιο χέρι εἶχε ντεμοντάρει τὸν ἀσύρματο.

Χίλιες - δυὸ ἐκδοχὲς συζητήθηκαν τότε, χωρίς, ὅμως, νὰ περάση ἀπὸ τὸ μυαλὸ κανενὸς ἡ σκέψι πὼς οἱ ἐπιβάτες τῆς «Τζογίτα» θὰ μποροῦσαν νὰ εἶχαν ἀπαχθῆ — μαζὶ μὲ τὶς ἀποσκευές τους, ποὺ τοὺς ἀκολούθησαν στὴν αἰνιγματικὴ ἐξαφάνισί τους — ἀπὸ ἕνα πειρατικὸ ὑποβρύχιο ἀγνώστου ἐθνικότητος.

Ὡστόσο, μερικὰ νέα κρούσματα, ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τότε, κάνουν σήμερα τὴν μυθιστορηματικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισι νὰ φαίνεται ὡς ἡ πιθανοφανέστερη.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς «Τζογίτα», χάθηκε, πλέοντας ἀπὸ τὶς Φιλιππίνες πρὸς τὸ Χὸγκ - Κόγκ, τὸ φορτηγὸ «Ἀλμπακόρε», μὲ πλήρωμα 22 ἀνδρῶν καὶ τρεῖς ἐπιβάτες.

Τὸ «Ἀλμπακόρε» ἔστελνε ταχτικὰ τὸ στῖγμα του στὴ Μανίλα, ὥσπου ὁ ἀσύρματός του σώπασε ξαφνικά. Ὅμως, μιὰ νύχτα, λίγο ἀργότερα, ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα τῶν Φιλιππίνων, τὸ ἀκόλουθο περίεργο σῆμα:

«Ὑποβρύχιον ἀνεδύθη ἐνώπιόν μας. Ἠναγκάσθημεν νά...».

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ ἐκπομπὴ διακόπηκε ἀπότομα, σὰ νὰ εἶχε ἀπροσδόκητα ἐπέμβει κάποιος τρίτος. Τί συνέβαινε; Τὸ σῆμα προερχόταν πράγματι ἀπὸ τὸ «Ἀλμπακόρε»; Καὶ τί τὸ εἶχε ἄραγε «ἀναγκάσει» νὰ κάνη τὸ ἄγνωστο ὑποβρύχιο;

Ἀπὸ τὴ Μανίλα, ἀπογειώθηκαν ἀμέσως σμήνη ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὸ «Ἀλμπακόρε», ἐνῶ ὅλα τὰ πλοῖα, ποὺ ἔπλεαν σ' ἐκείνη τὴν περιοχή, διατάχθηκαν νὰ παρεκκλίνουν ἀπὸ τὸ δρομολόγιό τους, γιὰ νὰ βοηθήσουν στὶς ἔρευνες.

Μάταια, ὅμως... Τὸ «Ἀλμπακόρε» εἶχε ἐξαφανιστῆ — καὶ δὲν βρέθηκε ποτὲ οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος του!

Σχολιάζοντας, τότε, τὰ στοιχεῖα, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ, μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Σίδνεϋ διατύπωσε τὴν εἰκασία πὼς τὸ φορτηγὸ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὸ ἄγνωστο ὑποβρύχιο, ποὺ ἀνέφερε στὸ τελευταῖο του σῆμα. Προφανῶς — ἐξακολουθοῦσε — τὸ πλήρωμα εἶχε ἤδη αἰχμαλωτισθῆ, ὅταν ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ «Ἀλμπακόρε», ἢ κάποιος ἄλλος, ποὺ ἐγνώριζε τὸ χειρισμὸ τοῦ ἀσυρμάτου, κατώρθωσε νὰ ξεγελάση τὴν προσοχὴ τῶν πειρατῶν καὶ νὰ στείλη τὸ ἀποκαλυπτικὸ ἐκεῖνο σῆμα. Ὅταν αὐτοὶ τὸν ἀντιληφθήκανε, τὸν ἐμπόδισαν νὰ συνεχίση ἤ, πιθανόν, καὶ νὰ τὸν σκότωσαν ἐπὶ τόπου.

Ἐνῶ οἱ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητοῦν τὴν αἰνιγματικὴ ἐξαφάνισι τοῦ «Ἀλμπακόρε», ἐπακολούθησε καὶ μιὰ τρίτη μυστηριώδης περίπτωσις.

Τὸ «Ἀρακαριμόα» εἶχε χαθῆ μεταξὺ τῆς Ταράουα καὶ τῶν νησιῶν Τζίλμπερτ, σὲ μιὰ ἀπόστασι 40 μόλις χιλιομέτρων!

Τὸ ἐνδεχόμενο ἀτυχήματος ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθῆ ἐντελῶς. Ἡ θάλασσα παρουσίαζε, τὴ νύχτα ἐκείνη, ἐξαιρετικὴ νηνεμία. Σκόπελοι καὶ ὕφαλοι δὲν ὑπῆρχαν καθόλου στὴν περιοχή. Καὶ οἱ μηχανὲς τοῦ σκάφους εἶχαν ἐξετασθῆ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί του καὶ εἶχε βρεθῆ νὰ λειτουργοῦν στὴν ἐντέλεια.

Ὡστόσο, ὅλες οἱ ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν, δὲν ἀπολήξανε καὶ πάλι σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ «Ἀρακαριμόα» εἶχε γίνει ἄφαντο, χωρὶς νὰ ἀφήση κανένα ἴχνος...

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ ἐκδοχὴ τοῦ «ὑποβρυχίου - φάντασμα» ξανασυζητήθηκε στὸν τύπο.

«Τί ἄλλο μποροῦμε νὰ πιστέψωμε — ἔγραφε ἡ ἴδια ἐφημερίδα τοῦ Σίδνεϋ — παρὰ πὼς τὸ ὑποβρύχιο, ποὺ εἶχε ἀναδυθῆ μπροστὰ στὸ «Ἀλμπακόρε», ἐξανάγκασε, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν τηλεβόλων του, καὶ τὸ «Ἀρακαριμόα» νὰ ἀλλάξη κατεύθυνσι;»

Γρήγορα, ἔμελλε νὰ διαπιστωθῆ πὼς δὲν ἐπρόκειτο πιὰ γιὰ ἀνεύθυνες εἰκασίες.

Στὶς 23 Φεβρουαρίου, στὶς 3.14΄ τὸ πρωΐ, ὁ τιμονιέρης τοῦ βενζινοπλοίου «Κομαϊβάϊ» ξύπνησε ἀνήσυχος τὸν καπετάνιο του, τὸν Ἄρνολντ Οὐΐλλιαμς, καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα σκοτεινὸ ὄγκο, ποὺ διακρινόταν στὸ βάθος.

«Πρέπει, τοῦ εἶπε, νὰ εἶναι φάλαινα ἢ ὑποβρύχιο ἢ δὲν ξέρω τί θαλάσσιο τέρας!»

Ὁ καπετάνιος Οὐΐλλιαμς πῆρε τὰ κυάλια του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ὑποβρύχιο, ποὺ εἶχε ἀναδυθῆ στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀκινητοῦσε, μὲ σβυσμένες τὶς μηχανές. Στὴν ἔξαστερη νύχτα (στοὺς Ἀντίποδες, ὁ Φεβρουάριος εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ) ὁ κυβερνήτης τοῦ «Κομαϊβάϊ» ξεχώρισε ὁλοκάθαρα τὸ περισκόπιό του καὶ τὸν πυργίσκο του.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, τὸ ὑποβρύχιο καταδύθηκε. Δὲν τοὺς εἶδε — ἢ δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἐνοχλήση, ἐπειδὴ ἔκρινε πὼς ἡ λεία ἦταν ἀνάξια λόγου; Ἄγνωστο.

Ἐπιστρέφοντας, ὁ Ἄρνολντ Οὐΐλλιαμς ἀνάφερε στὶς ναυτικὲς ἀρχὲς τὴν παράξενη συνάντησί του καὶ ἔδωσε τὸ ἀκριβὲς στῖγμα τῆς περιοχῆς. Ἡ συνάντησι τοῦ βενζινοπλοίου μὲ τὸ ὑποβρύχιο εἶχε γίνει 64 μίλλια δυτικὰ ἀπὸ τὰ νησιὰ Φίτζι, στὸ ἴδιο σχεδὸν σημεῖο, ὅπου, εἶχε βρεθῆ νὰ πλέη ἀκυβέρνητη ἡ «Τζογίτα».

Κανείς, φυσικά, δὲν μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ μὲ σιγουριά, ὅτι τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ ἦταν ὁ ἔνοχος τῆς ἐξαφανίσεως τῶν τριῶν πλοίων. Ἀλλὰ ἡ παρουσία του στὸ νότιο Εἰρηνικὸ ἦταν πιὰ μιὰ ἐξακριβωμένη βεβαιότητα. Ἐπιπλέον, οἱ κυβερνήσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῶν Φιλιππίνων, ὅταν ρωτήθηκαν σχετικῶς, ἐδήλωσαν κατηγορηματικώτατα πὼς κανένα ὑποβρύχιό τους δὲν βρισκόταν, τὴ νύχτα τῆς 23 Φεβρουαρίου, στὴν περιοχὴ τῶν νήσων Φίτζι.

Τὸ ἐρώτημα τώρα δὲν ἦταν πιά, ἂν ὑπῆρχε ἢ ὄχι ἕνα «ὑποβρύχιο - φάντασμα» στὸν νοτιοδυτικὸ Εἰρηνικό, ἀλλὰ ποιᾶς ἐθνικότητος ἦταν αὐτὸ τὸ ὑποβρύχιο...

Γύρω σ' αὐτό, συζητοῦνται τρεῖς ἐκδοχές:

Κατὰ τὴν πρώτη, τὸ ὑποβρύχιο ἀνήκει στὸν σοβιετικὸ στόλο. Ἡ ἐκδοχή, ὅμως, αὐτὴ βρίσκει πολὺ λίγους ὀπαδούς, γιατὶ ἀναγνωρίζεται γενικὰ πὼς οἱ Ρῶσοι δὲν θὰ εἶχαν κανένα λόγο νὰ στείλουν ἕνα ὑποβρύχιο μὲ ἀποκλειστικὴ ἀποστολή του νὰ ἐξαφανίζη εἰρηνικὲς θαλαμηγοὺς καὶ ἐμπορικὰ πλοῖα.

Κατὰ τὴν δεύτερη, τὸ ὑποβρύχιο εἶναι γερμανικό. Δὲν ἀποκλείεται, κάποιος δύστροπος Γερμανὸς κυβερνήτης νὰ μὴ θέλησε νὰ παραδώση, μὲ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τὸ σκάφος του στοὺς Συμμάχους καὶ νὰ προτίμησε νὰ ἀλωνίζη τὶς θάλασσες μ' αὐτό. Πῶς, ὅμως, ἐπὶ δέκα χρόνια δὲν ἔδωσε κανένα σημεῖο ζωῆς καὶ τώρα μόλις ἄρχισε νὰ διενεργῆ ἐπιθέσεις;

Κατὰ τὴν τρίτη, ποὺ θεωρεῖται καὶ ὡς ἡ πιθανώτερη ἐκδοχή, τὸ ὑποβρύχιο εἶναι ἰαπωνικό, κατάλοιπο, ἐπίσης, τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκδοχὴ αὐτή, ὁ κυβερνήτης καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος κατέφυγαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἐρημονήσια τῆς Πολυνησίας, ὡρισμένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα παρέχουν δυνατότητες διαβιώσεως. Εἴτε, ὅμως, ἐπειδὴ τὰ μέσα συντηρήσεώς τους ἐξαντλήθηκαν, εἴτε ἐπειδὴ τοὺς κυρίευσε ἡ «νοσταλγία τῆς πολεμικῆς δράσεως», οἱ Ἰάπωνες ναυτικοὶ ἀποφάσισαν νὰ βγάλουν τὸ ὑποβρύχιό τους, ποὺ θὰ τὸ εἶχαν κρυμμένο σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὅρμους τοῦ νησιοῦ, καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν στὴν πειρατεία.

Ἡ ὑπολοχαγὸς Λίλιαν Χέργκενς, ποὺ... ὑπέκυψε στὸν ἔρωτα, παρὰ τὶς αὐστηρὲς διαταγὲς ποὺ εἶχε λάβει!

Ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

Τὰ «μέτρα ἀσφαλείας» κατὰ τοῦ ἔρωτος τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορικῆς βάσεως τῆς Θούλης

"ΕΡΩΣ ἀνίκατε μάχαν... Ἂν οἱ ἐμπειρογνώμονες τοῦ Πενταγώνου εἶχαν ὑποβληθῆ στὸν κόπο νὰ διαβάσουν Σοφοκλῆ — γράφει μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα — δὲν θὰ ἀποτολμοῦσαν, ἀσφαλῶς, ποτὲ νὰ στείλουν τρεῖς γυναῖκες ἀνάμεσα σὲ μερικὲς χιλιάδες ἄντρες! Ἤ, καὶ ἂν τὶς ἔστελναν, θὰ ἔκριναν περιττὸ νὰ λάβουν ὁποιοδήποτε μέτρο ἀσφαλείας, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἀντιπειθαρχικὸ αὐτὸ στοιχεῖο, τὸν ἔρωτα, νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀνεπιθύμητη παρουσία του!»

Αὐτὰ γράφτηκαν ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς φλογεροῦ εἰδυλλίου, ποὺ γεννήθηκε σὲ μιὰ... ἀπὸ τὶς ψυχρότερες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας: Στὴν Θούλη, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βορειότερη ἀεροπορικὴ βάσι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καί, πιθανώτατα, ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Κανεὶς δὲν ξέρει μὲ ἀκρίβεια, γιατὶ εἶναι ἀπόρρητο μυστικό, πόσοι ἄνδρες κατοικοῦν στὴν Θούλη. Ἀνεπίσημες πληροφορίες, ὡστόσο, τοὺς ἀνεβάζουν γύρω στὶς 5.000 ὡς 9.000.

Ἀνάμεσα, λοιπόν, στὶς 5 ἢ 9 χιλιάδες ἄνδρες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν φρουρὰ τῆς ὑπερβόρειας αὐτῆς ἀεροπορικῆς βάσεως, δὲν ὑπάρχουν παρά... τρεῖς συνολικὰ γυναῖκες: Ἀναλογεῖ μιὰ καὶ μόνη ἐκπρόσωπος τοῦ «ἀσθενοῦς» στὶς δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες ἐκπροσώπων τοῦ «ἰσχυροῦ» φύλου! Ἐνῶ στὴ νοτιώτερη ἀεροπορικὴ βάσι τοῦ Μαρσασουάκ ἔχει ἐπιτραπῆ στοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιωτικοὺς νὰ φέρουν μαζί καὶ τὶς οἰκογένειές τους — λειτουργεῖ, μάλιστα, ἐκεῖ καὶ σχολεῖο γιὰ τὰ παιδιὰ — στὴ Θούλη ἡ εἴσοδος γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἀπαγορεύθηκε αὐστηρότατα. Γιατί, εἶναι ἄγνωστον... «Τὶς πράξεις τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν—ὑποστηρίζει ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἀναφέραμε—δὲν πρέπει νὰ τὶς κρίνῃ κανεὶς πάντα μὲ τὰ μέτρα τῆς κοινῆς λογικῆς...»

Ἡ μόνη ἐξαίρεσι στὸν ἀλύγιστο αὐτὸν κανόνα ἔγινε γιὰ τρεῖς ἀδελφὲς μὲ βαθμὸ ἀξιωματικοῦ. Τὴν λοχαγὸ Νόρα Πετροῦτσι, ἰταλικῆς καταγωγῆς, τὴν ὑπολοχαγὸ Μὰρς Μπωρεγκάρ, γαλλικῆς καταγωγῆς, καὶ τὴν ὑπολοχαγὸ ἐπίσης Λίλιαν Χέρτσεγκ, οὐγγρικῆς καταγωγῆς. Γιὰ ποιὸ λόγο, οἱ τρεῖς αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ ἀνέλαβαν νὰ ἐκπροσωπήσουν τὸ φῦλο τους σὲ μιὰ τεράστια... σφηκοφωλιὰ ἀνδρῶν, διαλέχτηκαν ἀνάμεσα σέ, ἐξαμερικανισμένες ἔστω, ἀπογόνους λαῶν, ποὺ φημίζονται γιὰ τὸ θερμὸ ταμπεραμέντο τους, εἶναι κάτι ποὺ παραμένει ἄγνωστο!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πρὶν ἀκόμη φτάσουν οἱ δυὸ πρῶτες, τὸ περασμένο καλοκαῖρι, στὴ Θούλη — ἡ Λίλιαν Χέρτσεγκ τὶς ἀκολούθησε τὸ φθινόπωρο—εἶχαν ληφθῆ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ ἐνδεχόμενες δυσάρεστες συνέπειες. Οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν διατήρησι τῆς τάξεως καὶ τῆς ἠρεμίας τῶν πνευμάτων στὴν ἀεροπορικὴ βάσι, καταλάβαιναν πολὺ καλά, τί θὰ σήμαινε νὰ ἀνάψῃ ἕνας ἔρωτας ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀξιωματικοὺς τοῦ ὑγειονομικοῦ σώματος καὶ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱπταμένους «ἐν ὅπλοις συναδέλφους» τους!

Πρὶν φύγουν, λοιπόν, γιὰ τὴ νέα θέσι τους, ἡ λοχαγὸς μὶς Περοῦτσι καὶ ἡ ὑπολοχαγὸς μὶς Μπωρεγκὰρ ἔλαβαν αὐστηρότατες ἐντολὲς νὰ ἀποφύγουν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστο, τὸ ἀμυδρότερο φλὲρτ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς — καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τοὺς ἁπλοὺς στρατιῶτες—τῆς ἀεροπορικῆς βάσεως. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ὑποδειγματικὰ ψυχρές, χωρὶς νὰ δίνουν τὸ παραμικρὸ θάρρος σὲ κανένα γιὰ νὰ τὶς πλησιάσῃ. Μὲ δυὸ λόγια, ὤφειλαν νὰ εἶναι... τόσο κρύες, ὅσο καὶ οἱ πάγοι τῆς Θούλης.

Ἀλλὰ δὲν περιωρίστηκε μόνο ἡ στρατιωτικὴ ἡγεσία στὴν δημιουργία «ἠθικῶν φραγμῶν» ἀνάμεσα στὴν συντριπτικὴ ἀρσενικὴ πλειοψηφία καὶ τὴν κάτισχνη θηλυκὴ μειοψηφία τῆς Θούλης. Ἔλαβε καὶ ἄλλα, πρακτικώτερα, μέτρα. Στὴν κατοικία τους, ἕνα κουτὶ ἀπὸ ἀλουμίνιο, πανομοιότυπο μὲ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς «τεχνητῆς» αὐτῆς πόλεως, οἱ ἀδελφὲς ὑποχρεώθηκαν νὰ ζοῦν κατάκλειστες, σὰν τὶς βασιλοποῦλες τοῦ παραμυθιοῦ. Στὴν εἴσοδο, εἶχε τοποθετηθῆ ἡ ἑξῆς προειδοποιητικὴ ἐπιγραφή:

«Ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα ἡ εἴσοδος εἰς τὰ μέλη τοῦ ἄρρενος προσωπικοῦ».

Πράγμα, ποὺ ἐσήμαινε, ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς στρατιῶτες, ἀκόμη καὶ οἱ ἐφτὰ γιατροί, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τῆς Θούλης, δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθουν σ' αὐτὸ τὸ ἄδυτο τῶν ἀδύτων...

Ἐπειδὴ οἱ τρεῖς ἀδελφὲς εἶχαν βαθμὸ ἀξιωματικοῦ, δὲν ἦταν, φυσικά, δυνατὸν νὰ τοὺς ἀπαγορευθῆ νὰ πηγαίνουν στὴν λέσχη τῶν ἀξιωματικῶν καὶ νὰ παίρνουν τὸ τσάϊ τους μὲ τοὺς ἑτερόφυλους συναδέλφους τους. Ἦταν, ὅμως, αὐστηρὰ ἀπαγορευμένο νὰ βάλουν ἕναν δίσκο στὸ πίκ-ἀπ καὶ νὰ χορέψουν!

Οἱ δυὸ κινηματογράφοι, ποὺ λειτουργοῦν γιὰ τὴν ἀναψυχὴ τῶν στρατιωτικῶν στὴν Θούλη, ἦταν κι αὐτοὶ ἀπαραβίαστος χῶρος γιὰ τὸν «γυναικεῖο πληθυσμὸ» τῆς ἀεροπορικῆς βάσεως. Ἡ ἀναψυχὴ τῶν νοσοκόμων ἔπρεπε νὰ περιοριστῆ στὶς δύο συσκευὲς ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως, μὲ τὶς ὁποῖες τὶς εἶχαν ἐφοδιάσει.

Ἐπίσης, ὅταν ἔβγαιναν ἔξω γιὰ νὰ ψωνίσουν—στὴν Θούλη ὑπάρχουν ἀρκετὰ καταστήματα, ὅπου, τὸ μόνο εἶδος ποὺ ἀπουσιάζει, εἶναι τὰ γυναικεῖα καλλυντικά! — ὤφειλαν νὰ κυκλοφοροῦν ἀποκλειστικὰ μὲ αὐτοκίνητο.

Τέλος, ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῆς κατοικίας τους παραλείφθηκε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο τῆς Θούλης! Ἦταν «αὐστηρῶς ἀπόρρητος» καὶ τὸν ἐγνώριζαν μόνο ὁ διοικητὴς τῆς βάσεως καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του.

Ὅταν, τὰ τέλη τοῦ περασμένου Νοεμβρίου, ἡ Ἀμερικανο-ουγγαρέζα ὑπολοχαγὸς Λίλιαν Χέρτσεγκ ἔφτασε στὴν βορειότατη αὐτὴ ἔπαλξι τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τῆς δόθηκαν οἱ ἴδιες αὐστηρὲς διαταγές, ποὺ εἶχαν δοθῆ καὶ στὶς ἄλλες δυὸ συναδέλφους της. Ἀλλά, ἐκεῖνοι, ποὺ τὶς ἔδωσαν, λογάριαζαν χωρὶς τὸν ξενοδόχο — δηλαδή, χωρὶς τὸ μαγυάρικο αἷμα, ποὺ ἔβραζε στὶς φλέβες τῆς μὶς Λίλιαν Χέρτσεγκ!

Ἐπὶ τέσσερις μῆνες, ἡ δεσποινὶς ὑπολοχαγὸς δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀφορμὴ νὰ λεχθῆ τὸ παραμικρὸ ἐναντίον της. Ἦταν τὸ ἴδιο ψυχρή, τὸ ἴδιο ἄψογη μὲ τοὺς ἄνδρες, ὅσο ἡ μὶς Πετροῦτσι καὶ ἡ μὶς Μπωρεγκάρ. Κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ὑποψιαστῆ, ὅτι, προστατευμένο ἀπὸ τὸν μανδύα τῆς ἀδιαπέραστης πολικῆς νύχτας, ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴν Θούλη, ἀθέατο γιὰ ὅλους, εἶχε γεννηθῆ ἕνα ὁρμητικὸ εἰδύλλιο ἀνάμεσα στὴν φλογερὴ ἀδελφὴ καὶ σ' ἕναν νέο καὶ ὡραῖο σμηναγό, τὸν πιλότο τῶν ἀεριωθουμένων Τσὰρλς Τζώνς.

Ἔτσι, ὅταν, στὶς ἀρχὲς Μαρτίου, τὸ ζεῦγος ἀνάγγειλε... τοὺς ἀρραβῶνες του, τὸ πράγμα δὲν ἔκανε μικρότερο πάταγο, ἀπ' ὅσο ἂν ἔπεφτε μιὰ ἀτομικὴ βόμβα!

Φυσικά, ἡ ἀντίδρασι τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν ὑπῆρξε ἄμεση. Ὁ σμηναγὸς Τζὼνς ἀνακλήθηκε κατεσπευσμένα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἡ ὑπολοχαγὸς Χέρτσεγκ πρόκειται νὰ ἀνακληθῆ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της, μόλις βρεθῆ ἡ κατάλληλη ἀντικαταστάτρια, ποὺ θὰ παρουσιάζῃ ὅλα τὰ ἐχέγγυα... ψυχρότητος!

Ἡ λοχαγὸς μὶς Πετροῦτσι καὶ ἡ ὑπολοχαγὸς μὶς Μπωρεγκάρ, ποὺ κατώρθωσαν νὰ παραμείνουν μέχρι τέλους ἐνάρετες!

Εἶναι γνωστὸ πὼς ἡ νηστεία τῆς Σαρακοστῆς ἀποτελεῖ μιὰν ἀνάμνησι τῶν σαράντα ἡμερῶν ποὺ πέρασε ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο, τρώγοντας μόνο χόρτα καὶ πίνοντας νερό. Μὲ τὸ τρόπο αὐτὸ ἤθελε ν' ἀποδείξη ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζήση μὲ λιτότητα, διατηρῶντας συγχρόνως τὶς πνευματικὲς καὶ σωματικές του ἱκανότητες.

Στὴν ἀρχή, η Σαρακοστὴ δὲν εἶχε χαρακτῆρα ὑποχρεωτικό. Νήστευε μόνο ὅποιος ἤθελε. Ἔτσι ἔβλεπε κανεὶς μέσα στὴν ἴδια οἰκογένεια, οἱ μισοὶ νὰ τρῶνε κρέας, αὐγά, βούτυρο κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ ὄσπρια χωρὶς λάδι..

Ὑπῆρχαν ὅμως κι' οἱ φανατικοὶ Χριστιανοί, ποὺ ἤθελαν νὰ μιμηθοῦν τὸν Κύριον. Αὐτοὶ ὄχι μόνο ἔφευγαν ἀπὸ τὶς πόλεις γιὰ νὰ πᾶνε νὰ «μονάσουν» μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔβαζαν στὸ στόμα τους τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μαρουλόφυλλα ῥαντισμένα μὲ ξύδι.

Οἱ ἄνθρωποι τότε, δὲν ἤξεραν ἀκόμη ὅτι, μετὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια νηστεία, δὲν ἔπρεπε νὰ πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαγητό. Προτοῦ λοιπὸν καθήσουν νὰ φᾶνε τὰ παραγεμισμένα τους πουλερικὰ μὲ τὶς βαρειὲς σάλτσες, ἔτρωγαν τὴν «τραχανέα» — ἕνα εἶδος δικῆς μας μαγειρίτσας — ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ κοπανισμένο σιτάρι, ψιλοκομμένο σηκῶτι, κόκκινες πιπεριές, ἄνιθο, κρεμμῦδι καὶ χοιρινὸ λῖπος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, νὰ πέφτουν ὅλοι ἄρρωστοι στὸ κρεβάτι...

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐπεχείρησε νὰ δώση στὸ λαὸ νὰ καταλάβη ὅτι ἡ νηστεία αὐτή, μὲ τὸν τρόπο ποὺ γινόταν ἔβλαπτε τὴν ὑγεία, ἦταν ὁ Ἰσίδωρος Μήλας, γιατρὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἀλλὰ θεωρήθηκε «αἱρετικὸς» καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν κάψουν ζωντανό. Σώθηκε μόνο μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ αὐτοκράτορα. Ὑποχρεώθηκε ὅμως νὰ ἐγκαταλείψη τὴν Κωνσταντινούπολι, γιατὶ κάθε χρόνο, οἱ φανατικοὶ ὀπαδοὶ τῆς Σαρακοστῆς, ζητοῦσαν «τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πίνακι». Ἡ ἐκκλησία φυσικά, ἐνεθάρρυνε τὴν εὐσεβῆ αὐτὴ συνήθεια τῆς νηστείας. Τὴν ἐπέβαλε δὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Πέρσες, ἄρχισαν ν' ἀπειλοῦν τὸ Βυζάντιο. Ἦταν τότε ποὺ βασίλευε ὁ Ἡράκλειος.

Χρόνια καὶ χρόνια ὁ ἀδάμαστος ἐκεῖνος ἐχθρός τους, προσπαθοῦσε νὰ κατακτήση τὴ «βασιλίδα τῶν πόλεων». Ἀλλ' ὁ βασιλιᾶς τῶν Περσῶν Χοσρόης, δὲν εἶχε τὶς πολεμικὲς ἀρετὲς τοῦ ἀντιπάλου του. Ἦταν ὡστόσο ἐξαιρετικὰ ἔξυπνος κι' εἶχε δημιουργικὸ πνεῦμα. Ὅταν κατάλαβε πὼς δὲν θὰ τἄβγαζε πέρα μὲ τὸν Ἡράκλειο, συνωμολόγησε συμμαχία μὲ τὸν Χαγάνο τῶν Ἀβάρων «ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς διανομῆς τοῦ Χριστιανικοῦ κράτους». Κι' ὁ Χαγάνος ἀνέλαβε νὰ κυριέψη τὴν Κωνσταντινούπολι. Ἔτσι, στὶς 29 Ἰουλίου τοῦ 626, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἀρχηγὸς τῶν Ἀβάρων, περικύκλωσε τ' ἀπόρθητα τείχη της καὶ πρότεινε στοὺς κατοίκους της νὰ παραδοθοῦν.

—Θὰ σᾶς κάνω νὰ πεθάνετε τῆς πείνας, τοὺς παράγγειλε. Τὰ καράβια σας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σᾶς φέρουν τρόφιμα. Ἂν παραδοθῆτε, θὰ συνεχίσετε τὴ ζωή σας, ὅπως καὶ σήμερα. Κανεὶς δὲν θὰ σᾶς πειράξη.....

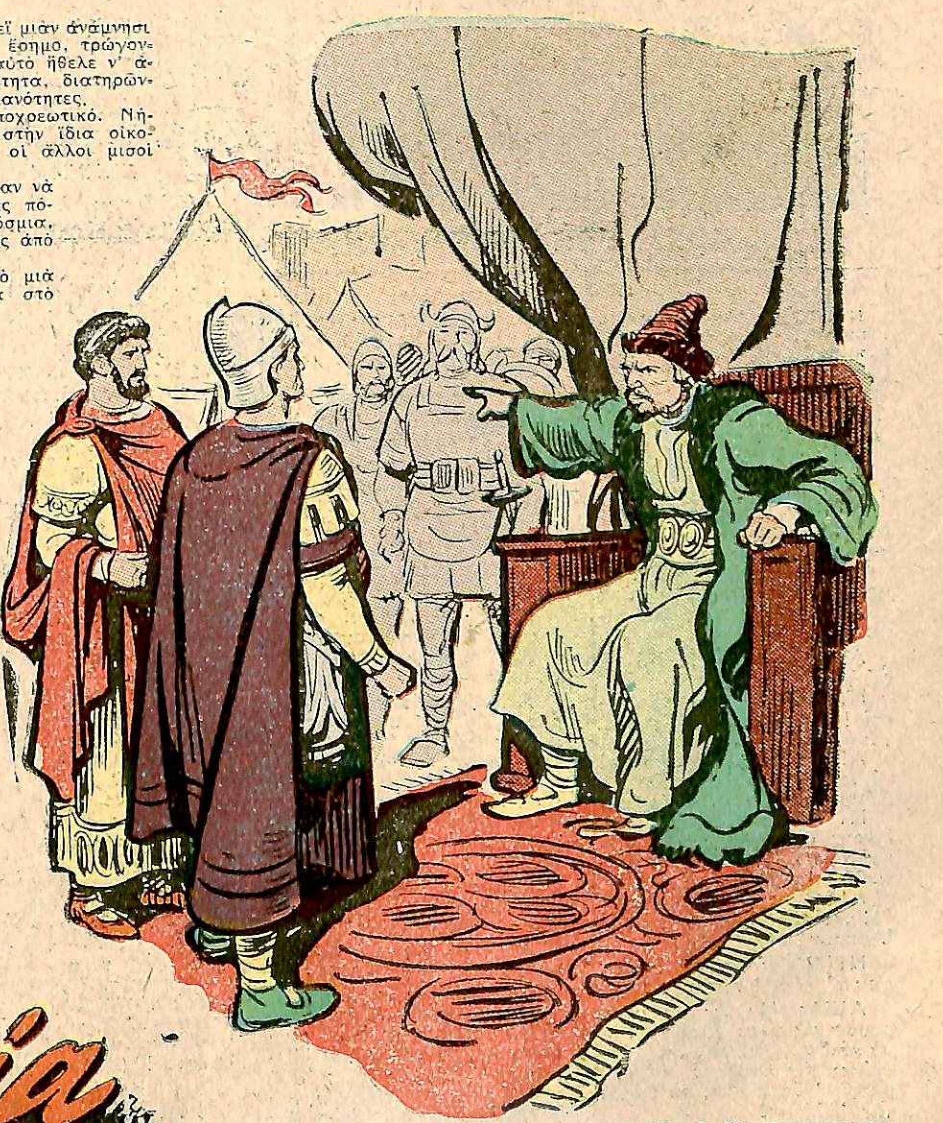

—Δὲν δέχομαι διαπραγματεύσεις! φώναξε ὁ Χαγᾶνος στοὺς ἀπεσταλμένους.

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Πῶς καθιερώθηκε ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ

Ἡ ἀπάντησι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ λαός, ἦταν ἀποφασιστικὴ κι' ὑπερήφανη:

—Ἐσὺ δὲν γνωρίζεις ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν σαράντα μέρες τὸ χρόνο μόνο μὲ μαρουλόφυλλα! Τώρα θὰ τὶς κάνουμε ὀγδόντα! Κι' ἂν χρειαστῆ, θὰ τὶς αὐξήσουμε στὸ τριπλάσιο...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Χαγάνος ἔκανε τὴν πρώτη του ἔφοδο. Μὰ οἱ πολιορκούμενοι τὸν ἀπέκρουσαν μὲ ἀφάνταστο ἡρωϊσμὸ καὶ τοῦ προξένησαν τρομακτικὲς ἀπώλειες. Ὁ Χοσρόης, ποὺ ἔβλεπε τὴν καταστροφὴ τοῦ συμμάχου του, θέλησε νὰ τὸν βοηθήση. Καὶ τοῦ ἔστειλε πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες Σλαύους μὲ μονόξυλα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦσαν ἐθελοντικὰ στὸ στρατό του. Κανένας ὅμως δὲν ἔφτασε στὸν προορισμό του. Οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς κατετρόπωσαν κυριολεκτικά. Στὶς 2 Αὐγούστου ὁ Ἡράκλειος «ἔπεμψεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Χαγάνου τὸν Πατρίκιον Γεώργιον καὶ μερικοὺς ἄλλους ἐπισήμους μὲ τὸ πρόσχημα τῶν διαπραγματεύσεων, ἀλλὰ πράγματι διὰ νὰ κατασκοπεύσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν κατάστασιν τῶν ἐχθρῶν». Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀβάρων τοὺς δέχτηκε μὲ ὑπεροψία.

—Δὲν δέχομαι διαπραγματεύσεις, φώναξε στοὺς ἀπεσταλμένους. Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω εἶναι νὰ μοῦ παραδώσετε τὴν πόλι καὶ τὶς περιουσίες σας. Ὅπως μὲ διαβεβαίωσαν οἱ σύμμαχοί μου Πέρσες, ὁ βασιλιᾶς σας ἔχει δραπετεύσει κρυφὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι...

Ὁ πατρίκιος Γεώργιος χαμογέλασε εἰρωνικά.

—Ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου, τοῦ εἶπε, ἤρθαμε νὰ μιλήσουμε σοβαρά. Ἀφοῦ ὅμως τὰ λόγια σου δὲν ἔχουν καμμιὰ σοβαρότητα, ἀφησέ μας νὰ φύγουμε...

Ἔτσι ξανάρχισαν οἱ ἐχθροπραξίες. «Ἀλλὰ ματαίως μετεχειρίσθησαν οἱ Ἄβαροι ὅλας τὰς γνωστὰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον πολιορκητικὰς μηχανάς. Ματαίως ἐπίσης ἐπροσπάθησαν καὶ πάλιν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς πέραν τοῦ Βοσπόρου Πέρσας. Τὰ Σλαυϊκὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐσταλῆσαν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, κατεστράφησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου. Ὁ Χαγάνος ἦτο ἔξω φρενῶν διὰ τὴν ἐπανειλημμένην αὐτὴν ἀποτυχίαν. Διὰ τοῦτο τὴν νύχτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Αὐγούστου ἔκαυσεν ἢ ὁπωσδήποτε κατέστρεψεν τὰς μηχανάς του». Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ζήτησε τὸν πατρίκιο Γεώργιο γιὰ νάρθουν σὲ καινούργιες διαπραγματεύσεις. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ἀντὶ τοῦ Γεωργίου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλείου Θεόδωρος, ἐπετέθη ἐναντίον του μὲ πολυάριθμο στρατὸ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ἔστελνε ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει. Ἡ Κωνσταντινούπολι, εἶχε σωθῆ.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας, ὁ λαὸς νήστεψε μὲ ἀληθινὴ κατάνυξι. Κι' ἂν πιστέψουμε τὸν ἱστορικὸ Θεοφάνη, δὲν ἔβαλε οὔτε κρέας στὸ στόμα του, ἀλλ' οὔτε ψωμί. Χόρτα μονάχα καὶ νερό. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθιέρωσε τὴ νηστεία μιὰ γιὰ πάντα. Συγχρόνως ὁ Ἡράκλειος «μετὰ πρότασιν τοῦ πατριάρχου Σεργίου καὶ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν γενναίως, διότι εἶχον πεποίθησιν εἰς τὴν προστασίαν τῆς πολιούχου Θεοτόκου, ἐνέκρινεν ὅπως, εἰς ἔνδειξιν αἰωνίου πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης, καθιερωθῆ ἡ ἀκολουθία τοῦ «Ἀκαθίστου Ὕμνου», ἡ ὁποία μέχρι σήμερον τελεῖται παρ' ἡμῶν τὴν Παρασκευὴν τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς»:

«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
ἀναγράφω σοι, ἡ πόλις σοῦ, Θεοτόκε.
Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζω Σοί, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε...»

Ποιὸς Ἕλληνας δὲν ἀκούει κάθε χρόνο μὲ ἀληθινὴ συγκίνησι τοὺς «Χαιρετισμούς», ποὺ ἀνάμεσά τους ἡ ζωηρότερη φαντασία καὶ ἡ εὐλαβέστερη ἀγάπη ἐξεδήλωσαν τὴν ἀφοσίωσι τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς ἐκείνην ποὺ ἔσωσε τὴν ἐκκλησία μας καὶ τὸ ἔθνος;

Ἦρθε μιὰ ἐποχή, ὡστόσο, ποὺ ἡ νηστεία ἄρχισε πάλι νὰ ξεχνιέται. Τότε οἱ ὀπαδοὶ τῆς «αὐστηρᾶς Τεσσαρακοστῆς» ξεσήκωσαν ἀληθινὸ πόλεμο ἐναντίον αὐτῶν ποὺ ἔτρωγαν «εἰς τὰς ἀπαγορευμένας ἡμέρας». Ὅσοι συλλαμβάνονταν νὰ ἔχουν στὸ τραπέζι τους κρέας, αὐγὰ ἢ βούτυρο, τιμωροῦνταν μὲ μαστίγωσι καὶ ὑποχρεώνονταν νὰ ὁμολογήσουν δημόσια τὸ κρῖμα τους.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στοὺς ἄλλους χριστιανικοὺς λαούς. Στὸν καιρὸ τοῦ Καρλομάγνου, τιμωροῦνταν μὲ θάνατο ὅσοι ἀρνιόντουσαν νὰ νηστέψουν. Ἀργότερα ὁ Λούθηρος καὶ ὁ Καλβῖνος κατήργησαν τελείως τὴ νηστεία. Μονάχα ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τὴ διατήρησε, γιὰ μιὰ αἰτία ἐντελῶς ἄσχετη πρὸς τὴ θρησκεία: Ἐπειδὴ ἡ Ἀγγλία ὑπῆρξε πάντοτε χώρα θαλασσινή, κατοικουμένη ἀπὸ πολλοὺς ψαράδες, ἡ κατάργησι τῆς νηστείας θὰ ἐπέφερε ἐλάττωσι τῆς καταναλώσεως τῶν ψαριῶν καὶ θὰ ἔπληττε σοβαρὰ τὴν ἐθνικὴ οἰκονομία. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι τὰ ψάρια, τ' αὐγὰ καὶ τὸ βούτυρο, θεωροῦνται νηστίσιμα ἀπὸ ἄλλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες.

Ἔτσι τὸ οἰκονομικὸ συμφέρον νίκησε τὴ θέλησι τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων. Θὰ μποροῦσε κανείς, γράφοντας γιὰ τὴ Σαρακοστὴ, νὰ γεμίσῃ τόμους ὁλόκληρους μὲ τὶς ὑπερβολὲς καὶ τὰ παράξενα ποὺ συνέβαιναν τότε, ὥσπου νὰ τὴν ἐπιβάλουν. Τίποτα ὅμως δὲν κατόρθωσαν μὲ τὴ βία. Οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ βρῆκαν μόνοι τὸ σωστὸ δρόμο. Καὶ κάθε χρόνο, αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν, ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα μὲ ἀληθινὴ πίστι...

Γ.Β.Ι.

Ἡ κωμωδιούλα μας

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΤΙΝΟΣ: Ἀγαθός, εὔπιστος, ὑπομονητικός. ΛΙΖΑ: Γυναῖκα του, γλωσσοῦ, πονηρή, ἀπαιτητική. ΑΛΙΚΗ: Φίλη καί... πιστὸν ἀντίγραφον τῆς Λίζας. ΜΙΜΗΣ: Σύζυγος τῆς Ἀλίκης. ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Πρωΐ στὸ σπίτι τοῦ Ντίνου ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὴ δουλειά του).

ΝΤΙΝΟΣ (κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του): Πῶ! πῶ! Ὀχτὼ καὶ τέταρτο ἡ ὥρα. Μόλις ποὺ προφταίνω. (Ψάχνεται μηχανικὰ καὶ κυττάζει γύρω του). Μήπως ξέχασα τίποτα;

ΛΙΖΑ (εἰρωνικά): Νὰ μὲ φιλήσης!

ΝΤΙΝΟΣ: Ὤ! μὲ συγχωρεῖς! (Τὴν φιλάει). Ἄϊντε, γειά σου!

ΛΙΖΑ: Στὸ καλό! Καὶ κύττα μὴ μοῦρθης πάλι τὸ μεσημέρι μὲ ἄδεια χέρια!

ΝΤΙΝΟΣ: Ἔννοια σου, ἔννοια σου! Θὰ πάρω ὅ,τι καλὸ βρῶ. Ἢ πεπόνι, ἢ καρπούζι, ἢ ἀχλάδια, ἤ...

ΛΙΖΑ (τὸν διακόπτει): Ἢ τὸν κακό σου τὸν καιρό! Ἀφηρημένε!

ΝΤΙΝΟΣ: Καὶ τὰ μαῦρα σου τὰ σῦκα! Λέαινα!

ΛΙΖΑ: Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ γίνω λέαινα! Γιὰ νὰ σὲ ξεσχίσω, νὰ σὲ κομματιάσω, ἂν ξεχάσης καὶ σήμερα ν' ἀγοράσης τὸ δῶρον τῆς Ἀλίκης!

ΝΤΙΝΟΣ: Ὠχοῦ! Μὲ παρασκότισες μὲ τὴ φίλη σου τὴν Ἀλίκη!...

ΛΙΖΑ: Σοῦ ἐπαναλαμβάνω γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι τὴν Παρασκευὴ ἡ Ἀλίκη ἔχει τὰ γενέθλιά της!

ΝΤΙΝΟΣ: Νὰ τὰ ἑκατοστήση!

ΛΙΖΑ: Νὰ σοῦ λείπουν οἱ ἐξυπνάδες! Καὶ πάρτο ἀπόφασι! Θὰ τῆς κάνω ὁπωσδήποτε δῶρο ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια! Κι' ἂν βαρυέσαι νὰ πᾶς νὰ τ' ἀγοράσης, δός μου λεπτὰ νὰ πάω ἐγώ!

ΝΤΙΝΟΣ: Ἄμ ἂν εἶχα λεπτά...

ΛΙΖΑ: Ἀγόρασέ τα μὲ δόσεις!

ΝΤΙΝΟΣ: Καλά! Ἄσε νὰ τὸ σκεφτῶ πέντ' ἔξη... χρόνια!

ΛΙΖΑ: Ἐγὼ εἶπα καὶ ἐλάλησα! Καὶ νίπτω τὰς χεῖρας μου γιὰ ὅ,τι θὰ συμβῆ!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Τὸ ἴδιο πρωΐ στὸ γραφεῖο τοῦ Μίμη).

ΑΛΙΚΗ (μπαίνοντας φουργιόζα): Ἦρθα!

ΜΙΜΗΣ: Τὸ βλέπω!

ΑΛΙΚΗ: Δηλαδὴ ἦρθα γιὰ τὸ δῶρο τῆς Λίζας.

ΜΙΜΗΣ: Τότε φύγε!... Τ...

ΑΛΙΚΗ: Ἐλπίζω ὅτι ἀστειεύεσαι...

ΜΙΜΗΣ: Ἀπεναντίας, σοβαρολογῶ, ὅσο λίγες φορὲς ἔχω σοβαρολογήσει στὴ ζωή μου. Καὶ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, μὴ σταθῆς οὔτε δευτερόλεπτο! Φύγε! Φύγε ἀμέσως! Ἀρκετὲς φουρτοῦνες ἔχω! Τὸ δῶρο τῆς Λίζας μοῦ λείπε!...

ΑΛΙΚΗ: Μ' ἀφοῦ τὴν Παρασκευὴ ἔχει τὰ γενέθλιά της!

ΜΙΜΗΣ: Καὶ τί φταίω ἐγώ! Ἂς γεννιότανε ἄλλο μῆνα! Ἢ μᾶλλον, ἂς μὴ γεννιότανε ποτέ!

ΑΛΙΚΗ: Νὰ τὴν συγχωρῆς πολὺ ποὺ παρέλειψε νὰ σοῦ ζητήση τὴν ἄδεια! Πάντως βγάλτο ἀπὸ τὸ μυαλό σου ὅτι θὰ περάση τὸ δικό σου. Γιατὶ ἂν ἐσὺ εἶσαι γύφτος, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ πέσουνε τὰ μοῦτρα μου!

ΜΙΜΗΣ: Φρόντισε, λοιπόν, νὰ τὰ στηρίξης καλά, γιὰ νὰ μὴν πέσουνε!

ΑΛΙΚΗ: Σὰν δὲν ντρέπεσαι, κακομοίρη! Σὰ δὲν αἰσχύνεσαι! Ποῦ ἀκούστηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Μίμη τοῦ Μπουρδούμπα νὰ μὴν κάνη δῶρο στὴ γυναῖκα τοῦ Ντίνου τοῦ Τζερτζερέμη; Ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ Ντίνου τοῦ Τζερτζερέμη ἀσφαλῶς θὰ κάνη δῶρο στὴ γυναῖκα τοῦ Μίμη τοῦ Μπουρδούμπα, ὅταν θἄχη τὰ γενέθλιά της!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ τηλέφωνο).

ΛΙΖΑ: Τί ἔγινε; Ἐν τάξει;

ΑΛΙΚΗ: Σχεδόν.

ΛΙΖΑ: Δηλαδή;

ΑΛΙΚΗ: Νά, ἔφτασε ὁ κόμπος στὸ χτένι, δυνάμωσα τὴ γκρίνια, τοῦ ἔκανα τὸ βίο ἀβίωτο κι' ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ πάη νὰ σοῦ ἀγοράση τὸ δῶρο «σου». (Γελάει).

ΛΙΖΑ (γελῶντας κι' αὐτή): Κι' ὁ δικός μου τὸ ἴδιο. Ἔβαλε τὴν οὐρὰ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια καὶ πάει ν' ἀγοράση τὸ «δικό σου» δῶρο! Κι' εὐτυχῶς ποὺ κάναμε τὴν ἐξυπνάδα καὶ δὲν τοὺς ἔχουμε συστήσει. Ἀλλοιῶς, ἂν γνωριζόντουσαν...

ΑΛΙΚΗ: Πῶ! πῶ! πῶ! κι' ὁ διάολος ἔχει πολλὰ ποδάρια! Κι' ἀπὸ δῶ καὶ κάτω τί γίνεται;

ΛΙΖΑ: Ὅπως τὰ συμφωνήσαμε. Τὰ δῆθεν γενέθλιά μας εἶναι αὔριο. Θὰ ποῦμε, λοιπόν, ὅτι συναντηθήκαμε τυχαίως στὸ πινάκλ μιᾶς κοινῆς μας φίλης, ὅτι πάνω στὸ παιχνίδι τὰ τσουγκρίσαμε κι' ὅτι ἡ προσφορὰ τῶν δώρων μας ματαιώνεται. Ἀλλὰ μιὰ καὶ τ' ἀγόρασαν, θὰ τὰ κρατήσουμε γιὰ προσωπική μας χρῆσι! Θὰ τὸ χάψουνε μιὰ χαρά!

ΑΛΙΚΗ: Ἂς τὸ ἐλπίσουμε! Λοιπόν, γειά σου καὶ νὰ χαίρεσαι τὰ «γενέθλιά σου»!

ΛΙΖΑ: Εὐχαριστῶ! Παρομοίως!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σ' ἕνα μικρὸ κοσμηματοπωλεῖο. Ὁ κοσμηματοπώλης ἑτοιμάζεται νὰ συμπληρώση τὴν καρτέλλα τῶν δόσεων τοῦ Ντίνου, ποὺ ἔχει διαλέξει κάτι νόστιμα κι' ἀκριβούτσικα σκουλαρίκια. Μπαίνει ὁ Μίμης).

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΗΣ (στὸν Ντῖνο): Τζερτζερέμης εἴπατε;

ΝΤΙΝΟΣ: Μάλιστα! Κωνσταντῖνος Τζερτζερέμης.

ΜΙΜΗΣ: Μὲ συγχωρῆτε. Εἶσθε ὁ κύριος Τζερτζερέμης ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Λίζας;

ΝΤΙΝΟΣ: Μάλιστα!

ΜΙΜΗΣ: Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος Μπουρδούμπας, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Ἀλίκης...

ΝΤΙΝΟΣ (διακόπτοντας): ...ποὺ ἔχει αὔριο τὰ γενέθλιά της!

ΜΙΜΗΣ: Ὄχι δά! Ἡ κυρία Λίζα Τζερτζερέμη ἔχει αὔριο τὰ γενέθλιά της!

ΝΤΙΝΟΣ: Τί λέτε, κύριε; Ἡ γυναῖκα μου ἔχει γεννηθῆ τὸν Δεκέμβριο!

ΜΙΜΗΣ: Κι' ἡ δική μου τὸν Φεβρουάριο!

ΝΤΙΝΟΣ: Τότε;...

ΜΙΜΗΣ: Ξέρω κι' ἐγώ;...

ΝΤΙΝΟΣ: Τότε... Ἀκυρώνεται, πρῶτον, ἡ παραγγελία. (Στὸν κοσμηματοπώλη). Νὰ μένουν, κύριε, τὰ σκουλαρίκια. (Πιάνοντας ἀγκαζὲ τὸ Μίμη). Καί, δεύτερον, πᾶμε κάπου νὰ τὰ ποῦμε γιὰ νὰ λύσουμε τὸ μυστήριον! (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ σπίτι τοῦ Ντίνου).

ΝΤΙΝΟΣ (δείχνοντας στὴ Λίζα τὸν Μίμη): Τὸν ξέρεις βέβαια τὸν κ. Μπουρδούμπα, τὸν ἄντρα τῆς φίλης σου τῆς Ἀλίκης, ποὺ φαίνεται ὅτι τρελλάθηκε ἡ καϋμένη, γιατί, ἐνῶ ἔχει αὐτὴ αὔριο τὰ γενέθλιά της, ἔστειλε τὸν ἄντρα της νὰ σοῦ εὐχηθῆ γιὰ τὰ δικά σου γενέθλια!

ΛΙΖΑ (ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση): Ἄχ! (Σωριάζεται λιπόθυμη).

ΝΤΙΝΟΣ: Πάει ἡ μιά!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στὸ σπίτι τοῦ Μίμη).

ΜΙΜΗΣ (δείχνοντας στὴν Ἀλίκη τὸν Ντῖνο): Τὸν ξέρεις, βέβαια, τὸν κ. Τζερτζερέμη, τὸν ἄντρα τῆς φίλης σου τῆς Λίζας, ποὺ φαίνεται ὅτι τρελλάθηκε ἡ καϋμένη, γιατί, ἐνῶ ἔχει αὐτὴ τὰ γενέθλιά της, ἔστειλε τὸν ἄντρα της νὰ σοῦ εὐχηθῆ γιὰ τὰ δικά σου γενέθλια!

ΑΛΙΚΗ (τρέμοντας καὶ κιτρινίζοντας): Μμμμμμ.... (Λιποθυμάει).

ΜΙΜΗΣ: Πάει κι' ἡ ἄλλη!

ΝΤΙΝΟΣ: Καὶ τώρα πᾶμε νὰ διασκεδάσουμε μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ δίναμε γιὰ προκαταβολὲς τῶν «δώρων»!

ΜΙΜΗΣ: Πᾶμε! Κι' ἀργότερα τρῶμε καὶ τὶς «δόσεις»!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.—

ΜΙΑ ΣΤΑΡ
ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ ὡραιοτάτη Ἰνδὴ χορεύτρια Μεραμπάϊ ἄρχισε νὰ ἀποκτᾶ παγκόσμιο φήμη, ὡς ἠθοποιὸς τοῦ Ἰνδικοῦ κινηματογράφου. Ἡ Μιραμπάϊ ἔχει γυρίσει περὶ τὰ 40 φίλμ. Τὸ στίγμα ποὺ ἔχει στὴ ρίζα τῆς μύτης της εἶναι κόκκινο κι' αὐτὸ εἶναι τὸ διακριτικὸ ποὺ φέρει κάθε παντρεμένη γυναῖκα τῆς φυλῆς της.

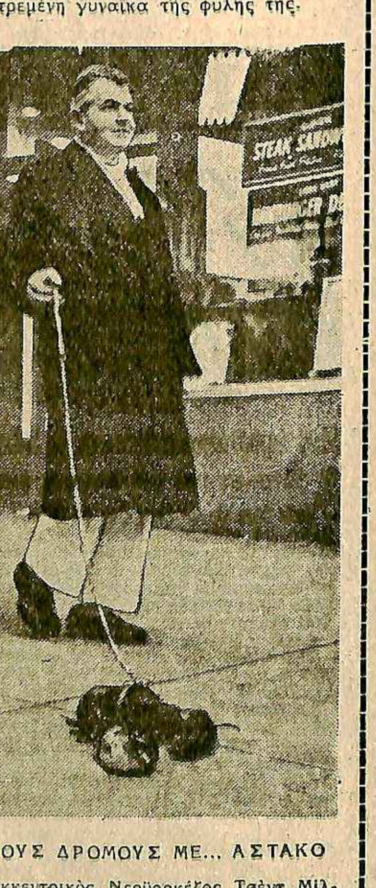

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΕ... ΑΣΤΑΚΟ

Ὁ ἐκκεντρικὸς Νεοϋορκέζος Ταὲντ Μίλλερ κυκλοφορεῖ συχνὰ στοὺς δρόμους κρατῶντας μιὰ ἁλυσίδα στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ὁποίας εἶναι δεμένος ἕνας ἀστακός. Ἀπὸ θαυμασμὸ πρὸς τὸν Ὄσκαρ Οὐάϊλντ ἔχει δώσει στὸν ἀστακό του τὸ ὄνομα τοῦ διασήμου συγγραφέως. Σ' ὅποιον δὲ τὸν ρωτήση γιατὶ δὲν ἀντικαθιστᾶ τὸν ἀστακό του μὲ κανένα σκυλάκι ὁ Μίλλερ ἀπαντᾶ στερεότυπα: «Γιατὶ ὁ Ὄσκαρ δὲν γαυγίζει». Ὁ κ. Μίλλερ ἔχει ἀνακαλύψει ὅτι ὁ ἀστακός του μπορεῖ νὰ μείνη καὶ 24 ὧρες συνεχῶς ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Φροντίζει ὅμως πάντοτε νὰ μὴ τὸν πολυκουράζη.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ τὸν καρκῖνο!...

Μιὰ συγκλονιστικὴ ἱστορία, ποὺ δείχνει ὅτι ἡ παιδικὴ ἡλικία μπορεῖ νὰ τὰ βγάλη πέρα καὶ μὲ τὶς χειρότερες μορφὲς τοῦ καρκίνου

Εἶναι πιὰ ἐξακριβωμένο ἐπιστημονικά, ὅτι στὴν παιδικὴ ἡλικία ὁ καρκῖνος, ἀκόμα καὶ στὶς χειρότερες μορφές του, μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ ὁριστικά.

Ἰδοὺ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ὅπως τὴ διηγεῖται ἡ μητέρα μιᾶς μικρούλας ἄρρωστης ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο:

Ἡ κόρη μας ἡ Νάνσυ εἶχε μπῆ στὰ ὀχτώ της χρόνια, ὅταν τῆς ἐμφανίστηκε ἕνας ὄγκος στὸ λαιμό. Ἕνα τέτοιο ὄγκο εἶχε βγάλει κι' ἡ μητέρα μου, ποὺ πέθανε σὲ τρεῖς βδομάδες. Ἦταν καρκῖνος μιᾶς ἀπὸ τὶς χειρότερες μορφές, δηλαδὴ καρκῖνος τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος.

Τρομαγμένη, τὴν πῆγα ἀμέσως σ' ἕνα καρκινολόγο, κατόπιν σ' ἄλλον καὶ τέλος σ' ἕνα τρίτο. Ἡ διάγνωσι, ἀλλοίμονο, ἦταν εὔκολη κι' ἡ τρομερή μου ὑποψία ἐπαληθεύτηκε. Κι' οἱ τρεῖς τους συμφώνησαν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καρκῖνο τοῦ θυρεοειδοῦς.

Ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γιατρούς, ποὺ ἦταν καθηγητής, εἶπε σὲ μένα καὶ στὸν ἄντρα μου:

—Κατ' ἀρχήν, ὑπάρχουν δυὸ τρόποι «θεραπείας», ἡ ἀκτινοβολία κι' ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ καταφύγετε στὴν ἐγχείρησι, γιατὶ πρόκειται γιὰ πολὺ μικρὸ παιδί. Ὅσο γιὰ τὴν ἀκτινοβολία, νἄχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι ἁπλῶς θὰ παρατείνη γιὰ λίγο τὴ ζωή της. Μερικὲς βδομάδες, λίγους μῆνες ἴσως...

Γυρίσαμε στὸ σπίτι σὰν αὐτόματα, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουμε λέξι. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ οὔτε ἴχνος ἐλπίδας μέσα μας.

Πέρασαν μερικὲς μέρες, χωρὶς νὰ ξέρουμε τί νὰ κάνουμε. Ἕνα ἀπόγευμα, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ἐπισκεφθῶ πάλι τὸν δόκτορα Μπέντλεϋ, τὸν δεύτερο ἀπὸ τοὺς γιατρούς, ποὺ εἶχαν ἐξετάσει τὴ Νάνσυ. Τοῦ ἀνάφερα τί μᾶς εἶχε πῆ ὁ καθηγητής. Τὸ πρόσωπό του σκυθρώπασε.

—Ἔχει δίκηο σ' ὅσα σᾶς εἶπε, μοῦ δήλωσε ὁ δόκτωρ Μπέντλεϋ. Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε. Θὰ συμβουλευτῶ ἕνα συνάδελφό μου, ποὺ εἶναι αὐθεντία σ' αὐτὲς τὶς μορφὲς καρκίνου...

Καὶ χωρὶς νὰ καθυστερήση, συνδέθηκε τηλεφωνικῶς μὲ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἄκουσα κοντὰ στὸ τηλέφωνο, τὴ συνδιάλεξι, χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνω τὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ δυὸ γιατροί. Κατάλαβα, ὅμως, ὅτι ὁ ἄλλος γιατρός, ποὺ εἶχε πεῖρα ἀπὸ τέτοιες μορφὲς καρκίνου σὲ παιδιά, ἦταν τῆς γνώμης, ὅτι μποροῦσε ἢ μᾶλλον ἐπιβαλλόταν νὰ γίνη ἐγχείρησι.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐπέμβασι ἀπὸ τὶς πιὸ ριψοκίνδυνες. Ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῆ ὄχι μονάχα ὁ θυρεοειδής, ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ μικροὶ ἀδένες, ποὺ εἶναι κοντά του, οἱ παραθυρεοειδεῖς. Αὐτὸ ὅμως ἦταν κατ' ἀρχὴν ἀδύνατο. Γιατὶ οἱ παραθυρεοειδεῖς ἀδένες εἶναι αὐτοὶ ποὺ τροφοδοτοῦν τὰ κόκκαλα μὲ ἀσβέστιο. Χωρὶς αὐτούς, ἡ κορούλα μας θὰ παραμορφωνόταν, θὰ γινόταν σὰν τέρας.

Ὑπῆρχε μιὰ μονάχα περίπτωσι, ποὺ αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι μποροῦσε νὰ γίνη. Σὲ ἀρκετὰ ἄτομα, ἀντὶ γιὰ δυό, ὑπάρχουν τρεῖς ἢ τέσσερις παραθυρεοειδεῖς ἀδένες. Μποροῦν ἔτσι νὰ ἀφαιρεθοῦν οἱ δυὸ καὶ νὰ μείνη ὁ τρίτος ἢ οἱ ἄλλοι δυό, ὁπότε ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ Νάνσυ, ὅμως, δὲν εἶχε παρὰ μονάχα δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ἀδένες. Ἡ ἐγχείρησι, ποὺ θὰ τῆς γινόταν, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς πειράξη. Θἄταν, λοιπόν, μιὰ ἐπέμβασι μ' ἐλάχιστες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Τί μπορούσαμε ὅμως νὰ κάνουμε; Ἀντιμετωπίζαμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸν θάνατο τῆς κορούλας μας κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη κάτι φοβερώτερο κι' ἀπὸ τὸν θάνατο: τὴν παραμόρφωσί της.

Ρωτήσαμε τὸν δόκτορα Μπέντλεϋ πόσες πιθανότητες εἶχε τὸ παιδί μας νὰ ζήση, ἂν τοῦ κάναμε τὴν ἐγχείρησι.

—Μιὰ στὶς δυό, μᾶς ἀπάντησε.

Πήραμε τὴν ἀπόφασί μας. Θὰ καταφεύγαμε στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐγχείρησι. Φύγαμε ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴν κλινικὴ τοῦ καρκινολόγου, ποὺ μᾶς εἶχε συστήσει ὁ δόκτωρ Μπέντλεϋ, ἡ Νάνσυ ἀκτινογραφήθηκε πρῶτα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Μὲ τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα, κατόπιν, διαπιστώθηκε ἡ κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ θυρεοειδὴς ἀδένας της. Οἱ παραθυρεοειδεῖς δὲν φαίνονταν πειραγμένοι.

Τέλος ὅλα ἑτοιμάστηκαν, κι' ἕνα μεσημέρι εἶδα τὴν κορούλα μου νὰ τὴν παίρνουν στὸ χειρουργικὸ θάλαμο.

Ὕστερα ἀπὸ ἐξήμισυ ὧρες, εἶδα ἐπὶ τέλους τὸν χειροῦργο νὰ βγαίνη. Μοὔκανε ἀπὸ μακρυὰ νόημα, πὼς ὅλα εἶχαν πάει καλά.

Εἶχε χαράξει τριγωνικὰ τὸν λαιμό της, ἀπὸ τὴ βάσι του ὡς τὴ ρίζα τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ κι' εἶχε κατορθώσει ν' ἀφήση ἀπείραχτο ἕνα ἀπρόσβλητο μέρος ἀπὸ τὸν θυρεοειδῆ, καθὼς καὶ τοὺς δυὸ παραθυρεοειδεῖς. Χρειάστηκε, ὅμως, ν' ἀφαιρέση τὴ δεξιὰ σφαγίτιδα φλέβα, μιὰ ἀπὸ τὶς φωνητικὲς χορδὲς κι' ὅλους τοὺς ἱστοὺς καὶ τοὺς μῦς τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ λαιμοῦ.

Ὅταν εἶδα τὴ Νάνσυ μου, κοιμόταν ἥσυχα. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ξύπνησε καὶ μόλις μὲ εἶδε, ψιθύρισε:

—Μαμᾶ!

—Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ φωνή της; μὲ ρώτησε ὁ χειροῦργος.

—Εἶναι λίγο βραχνή, εἶπα.

Ἐκεῖνος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Μὰ κι' ἡ δική σας θἄταν ἔτσι, ἂν σᾶς εἶχαν βάλει στὸν λαιμὸ ἕνα σωλῆνα γιὰ ἔξη ὧρες.

Ὕστερα γύρισε στὴ Νάνσυ καὶ τῆς εἶπε:

—Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς κάτι, μικρούλα μου. Δὲν θὰ κλάψης καθόλου ὡς αὔριο τὸ πρωΐ.

Μοῦ ἐξήγησε, ὅτι θὰ δυσκολευόταν ἀρκετὰ νὰ καταπίνη. Κι' ἂν ἔκλαιγε, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀνοίξη ἡ πληγὴ καὶ νὰ συμβῆ ἔτσι μιὰ αἱμορραγία, ἴσως μοιραία.

Ἡ Νάνσυ ἦταν πολὺ ὑπάκουη κι' ἔτσι ἀποφύγαμε αὐτὸν τὸν κίνδυνο. Ἡ φρονιμάδα της κι' ἡ ὑπομονή της ἦταν τέτοιες, ποὺ ὅλες οἱ νοσοκόμες τὴ λάτρευαν. Γιὰ ἀρκετὲς μέρες τρεφόταν μὲ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις.

Ρώτησα τὸν γιατρὸ ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος μεταστάσεως.

—Αὐτὸς ὁ κίνδυνος ὑπάρχει πάντα, μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ θὰ κάνουμε μιὰ προφυλακτικὴ θεραπεία μὲ ραδιενεργὸ ἰώδιο.

Πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν δόκτορα Μπέντλεϋ καὶ τὸν συμβουλεύτηκα.

—Γιὰ ἕνα παιδὶ αὐτῆς τῆς ἡλικίας, μοῦ εἶπε, τὸ ραδιενεργὸ ἰώδιο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Μπορεῖ νὰ καταστρέψη ὁριστικὰ τοὺς ἀδένες τοῦ φύλου.

Πῆρα ἔτσι τὴ Νάνσυ καὶ γύρισα στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, τρομαγμένη μὲ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὶς διαφωνίες τῶν γιατρῶν.

Ἡ κορούλα μου ἔμεινε ἔτσι χωρὶς ἄλλη θεραπεία. Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἡ κατάστασί της τώρα ἦταν πολὺ ἀνησυχητική. Ἔμενε ὧρες πολλὲς χωρὶς νὰ κάνη τίποτα, μὲ μισάνοιχτο στόμα καὶ μ' ἕνα βλέμμα, σχεδὸν ἠλίθιο.

Τὴν πῆγα, λοιπόν, στὸν δόκτορα Μπέντλεϋ καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασι ὠφειλόταν στὴν ἐλαττωματικὴ πιὰ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς. Ὑπέβαλε τὴ Νάνσυ σὲ θεραπεία μὲ ἐκχυλίσματα αὐτοῦ τοῦ ἀδένος, αὐξάνοντας τὶς δόσεις μέρα παρὰ μέρα.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Νάνσυ ἦταν ὅπως πρῶτα, γεμάτη ζωηρότητα καὶ φρεσκάδα.

Ἀπὸ τότε πέρασαν πέντε χρόνια. Ὅλοι οἱ γιατροί, ποὺ τὴν ἐξέτασαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μὲ διαβεβαίωσαν, ὅτι τὸ θαῦμα εἶχε γίνει. Δὲν παρουσιάστηκε καμμιὰ μετάστασι καὶ φαίνεται, πὼς ὁ καρκῖνος, νικημένος ὁλότελα ἀπὸ τὸν παιδικὸ ὀργανισμό της, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ τὴν ξαναεπισκεφτῆ.

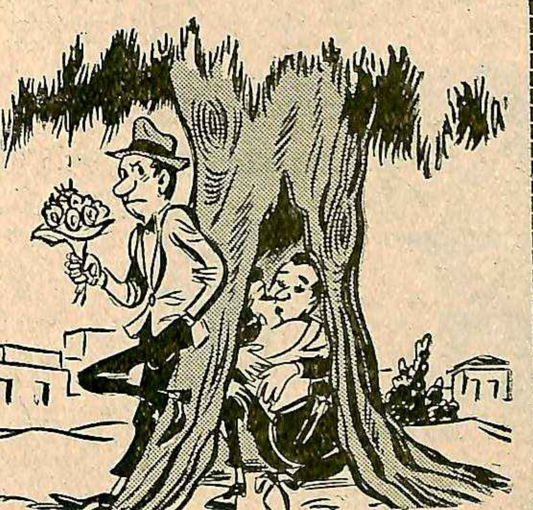

Τὸ μαρτύριον τοῦ... Ταντάλου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

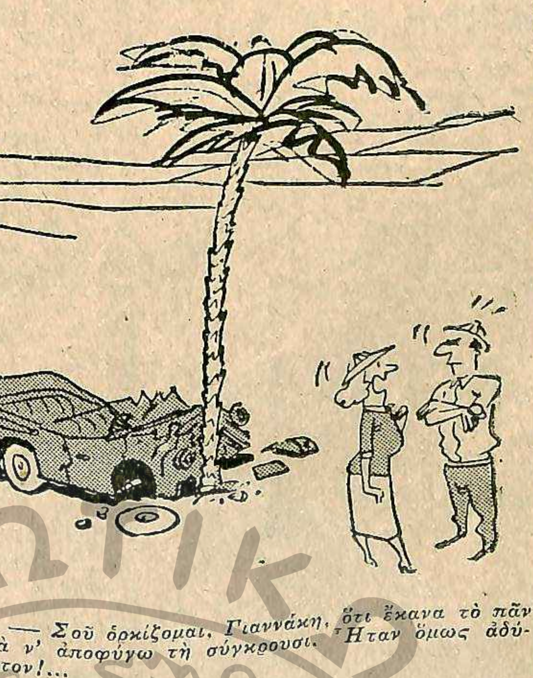

— Σοῦ ὁρκίζομαι, Γιαννάκη, ὅτι ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀποφύγω τὴ σύγκρουσι. Ἦταν ὅμως ἀδύνατον!...

— Μὴ κάνετε ἔτσι... Σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ εἶναι στὸ πόδι...
— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ στενοχωριέμαι!...

Οἱ Δανοὶ ἐπιστήμονες Ρόζεμπεργκ (ἀριστερὰ) καὶ Φρεντέρικσεν (δεξιά), ποὺ ἀνακάλυψαν τὴ θαυματουργὴ ἀντικαπνικὴ παστίλια.

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ!...

Ἡ θαυματουργὴ παστίλια, ποὺ ἀνεκάλυψαν δυὸ Δανοὶ ἐπιστήμονες, κόβει τὸ κάπνισμα σὲ δέκα μέρες

«Ἄρχισε ἡ μεγάλη ἐπίθεσι τῆς ἐπιστήμης ἐναντίον τοῦ καπνοῦ»! Μ' αὐτὸ τὸν τίτλο, μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρώτερες ἐφημερίδες τῆς Κοπεγχάγης ἀνήγγειλε τὴν περασμένη βδομάδα τὴν ἐντυπωσιακὴ ἀνακάλυψι δυὸ Δανῶν ἐπιστημόνων, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἔρευνες καὶ πειράματα ὀχτὼ ὁλοκλήρων ἐτῶν, βρῆκαν μιὰ θαυματουργὴ παστίλια, ἡ ὁποία σᾶς κάνει καὶ κόβετε τὸ τσιγάρο... στὰ σοβαρά.

Πραγματικά, στὸ ἐμπόριο, ὑπάρχουν ἀνέκαθεν φαρμακευτικὰ προϊόντα, ποὺ ὑπόσχονται αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ οἱ καπνιστές, ποὺ καταφεύγουν σ' αὐτά, δὲν πετυχαίνουν νὰ κόψουν τὸ τσιγάρο. Κι' αὐτὸ συμβαίνει εἴτε γιατὶ τὰ προϊόντα αὐτὰ δημιουργοῦν στὸ στόμα μιὰ ἀηδιαστικὴ γεῦσι, εἴτε γιατὶ δὲν ἔχουν θετικὸ καὶ μόνιμο ἀποτέλεσμα.

Ἀπεναντίας, ἡ παστίλια, ποὺ ἀνακάλυψαν κι' ἔφτιαξαν οἱ Δανοὶ ἐπιστήμονες εἶναι, ὅπως λένε ὅλοι ὅσοι τὴ δοκίμασαν, ἕνα κι' ἕνα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Παίρνεται στὸ στόμα καὶ λυώνει σὰν καραμέλλα. Ἔχει μιὰ πολὺ εὐχάριστη γεῦσι καὶ γιὰ τρεῖς μὲ τέσσερις ὧρες κάνει τὸ τσιγάρο ὁλότελα ἀνεπιθύμητο, χωρὶς νὰ δημιουργῆ τὸ αἴσθημα τῆς ἀηδίας. Ἁπλῶς σβύνει τὴ «δίψα» τοῦ φάρυγγος γιὰ καπνὸ καὶ δὲν αἰσθάνεστε τὴν ἀνάγκη νὰ καπνίσετε.

Παίρνοντας, λοιπόν, αὐτὴ τὴν παστίλια κάθε τέσσερις ὧρες κι' ἐπὶ δέκα συνεχεῖς μέρες, κατορθώνετε μὲ τὸν πιὸ εὐχάριστο κι' ἥσυχο τρόπο νὰ ἀπαλλαγῆτε ὁριστικὰ ἀπὸ τὴν τάσι γιὰ κάπνισμα.

Οἱ δυὸ ἐφευρέτες αὐτῆς τῆς θαυματουργῆς παστίλιας, ὁ γιατρὸς Ἀμπρααμ Ρόζεμπεργκ, κι' ὁ βιοχημικὸς Χάλβορ Φρεντέρικσεν, ὑποστηρίζουν, ὅτι μετὰ τὴ χρῆσι της γιὰ δέκα μέρες, ὁ ὀργανισμὸς ἀπαλλάσσεται ὁλότελα ἀπὸ τὴν τάσι πρὸς τὸ κάπνισμα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι σὰν νὰ μὴν εἴχατε καπνίσει ποτὲ στὴ ζωή σας.

Ὡς γνωστόν, γιὰ νὰ γίνη πάθος σ' ἕνα ἄτομο τὸ κάπνισμα, πρέπει τὸ ἄτομο αὐτὸ νὰ καπνίζη ἀρκετὰ τσιγάρα τὴ μέρα σὲ διάστημα περίπου ἕξη μηνῶν. Μονάχα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, τὸ τσιγάρο γίνεται πραγματικὴ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὅταν, λοιπόν, χρησιμοποιήσετε τὴν παστίλια αὐτή, φτάνετε ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες στὴν κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόσαστε πρὶν ἀρχίσετε νὰ καπνίζετε. Ὁ ὀργανισμός σας δὲν «θυμᾶται» πιὰ καθόλου τὸ τσιγάρο καὶ δὲν τὸ ἀποζητᾶ.

Οἱ δυὸ Δανοὶ ἐπιστήμονες δὲν ἀπεκάλυψαν τὴ χημικὴ σύστασι αὐτῆς τῆς παστίλιας καὶ περιωρίστηκαν μονάχα νὰ δηλώσουν, ὅτι ἡ βάσι της εἶναι μιὰ φυτικὴ οὐσία, συγγενὴς πρὸς τὸν καπνό, ποὺ ἐπενεργεῖ καταπραϋντικὰ στὸν ὀργανισμὸ καὶ τὸν «ξεγελᾶ» λόγω τῆς συγγενείας της μὲ τὸν καπνό.

Τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ ἵδρυσαν οἱ ἐφευρέτες τῆς ἀντικαπνικῆς παστίλιας σ' ἕνα προάστιο τῆς Κοπεγχάγης, ἄρχισε τὴ λειτουργία του μόλις τώρα καὶ πρὸς τὸ παρὸν παράγει διακόσιες πενῆντα χιλιάδες τέτοιες καραμέλλες τὴ μέρα.

Παρ' ὅλο, ὅμως, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος, οἱ παστίλιες βρίσκονται μονάχα στὴ μαύρη ἀγορά! Ὑπολογίζεται, ὅτι μονάχα ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ παραγωγὴ θἆναι ἁπλωμένη σὲ τέτοια κλίμακα, ὥστε νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ πολυάριθμες σχετικὲς παραγγελίες, ποὺ φτάνουν στὴν Κοπεγχάγη ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὡστόσο, τὸ κόστος τῆς θαυματουργῆς αὐτῆς παστίλιας εἶναι ἤδη πολὺ χαμηλό. Ἕνα κουτάκι μὲ δέκα τέτοιες, στοιχίζει μονάχα δέκα πέντε δικές μας δραχμές.

Ἡ στιγμή, ὅμως, ποὺ ἀναγγέλλεται αὐτὸ τὸ ἀντικαπνικὸ φάρμακο, δὲν εἶναι τόσο φοβερὴ γιὰ τοὺς καπνοβιομηχάνους. Ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ καπνίσματος, ποὺ εἶχε ἀρχίσει πέρυσι στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Εὐρώπη μὲ τὸν ἰσχυρισμό, ὅτι ἀπὸ τὸ τσιγάρο προέρχεται ὁ καρκίνος τοῦ πνεύμονος, ἔχει σήμερα ξεθυμάνει. Νεώτερες ἔρευνες ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ κάπνισμα δὲν ἔχει καθόλου σὰν συνέπειά του τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια.

Τὸ φάσμα τοῦ καρκίνου εἶχε ρίξει πολὺ χαμηλὰ τὴν κατανάλωσι καπνοῦ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὸ 1954 ὡς τὰ μέσα τοῦ 1955. Ἐνῶ τὸ 1953 οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν καταναλώσει τριακόσια πέντε δισεκατομμύρια τσιγάρα, τὸ 1954 κάπνισαν μονάχα διακόσια ἑξῆντα δισεκατομμύρια. Τώρα ὅμως ἡ κατανάλωσι αὐτὴ ἀνέβηκε πάλι.

Εἶναι πολὺ φυσικὸ τὸ γεγονός,ὅτι τὸ φάρμακο, ποὺ θὰ περιορίση τὸν ἀριθμὸ τῶν καπνιστῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, βρέθηκε στὴ Δανία. Ἡ Δανία εἶναι ἀνάμεσα στὶς τρεῖς πρῶτες χῶρες τοῦ κόσμου ἀπὸ ἄποψι ποσοστοῦ καπνιστῶν. Οἱ Δανοὶ καπνίζουν ἰδίως ποῦρα, ποὺ ἐξ ἴσου μὲ τοὺς ἄντρες τὰ προτιμοῦν κι' οἱ γυναῖκες, ἀδιάφορο ἂν εἶναι νεαρὲς ἢ ἡλικιωμένες, τῶν κατωτέρων ἢ ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας κι' ἂν βρίσκωνται στὸ σπίτι τους ἢ στὸν δρόμο.

Οἱ Δανοί, λοιπόν, εἶχαν σοβαροὺς λόγους νὰ θέλουν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔξοδο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἐθνικῆς τους ὑγείας κι' ἦταν φυσικὸ οἱ ἐπιστήμονές τους νὰ ζητήσουν νὰ βροῦν μὲ περισσότερο ζῆλο ἕνα φάρμακο, ποὺ θὰ γλύτωνε τὴ χώρα τους ἀπὸ τόσο σοβαρὴ διαφυγὴ συναλλάγματος καὶ θἄκανε νὰ καθαρίση ὁ ἀέρας ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν πούρων.

Τώρα, ὅμως, ποὺ οἱ καπνιστὲς ὅλου τοῦ κόσμου διαβεβαιώθηκαν ἀπὸ τὰ χείλη τῆς ἐπίσημης ἐπιστήμης, πὼς ὁ καπνὸς δὲν ὁδηγεῖ σὲ καρκίνο, εἶναι σίγουρο ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ θελήσουν νὰ καταφύγουν στὴ θαυματουργὴ παστίλια, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ Δανία καὶ θὰ προτιμήσουν νὰ μὴ στερηθοῦν τὴν εὐχαρίστησι τοῦ τσιγάρου.

Ἡ ἑβδομάδα τῶν 4 ἡμερῶν

Οἱ Ἀμερικανοὶ θεωροῦν ἀναπόφευκτη τὴν καθιέρωσί της

Στὴν Ἀμερικὴ κερδίζει ὁλοένα ἔδαφος ἡ ἰδέα τῆς καθιερώσεως ἑβδομάδος τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Μερικοὶ οἰκονομολόγοι ὑποστηρίζουν ὅτι αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη ἔπειτα ἀπὸ τρία ἢ τέσσερα χρόνια, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι περισσότερο βιαστικοί. Ὅλοι, ὡστόσο, συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ ἑβδομάδα τῶν πέντε ἡμερῶν ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της κι' ὅτι εἶναι προωρισμένη νὰ ἐξαφανισθῆ σὲ προσεχὲς μέλλον. Πραγματικά, εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἰδανικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ ἐργάζεται μιὰ μόνο ἡμέρα τὴν ἑβδομάδα γιὰ νὰ κερδίζη τὴ ζωή του καὶ νὰ κάνη τὶς ἄλλες, ὅ,τι θέλει. Εἶναι αὐτονόητο, λοιπόν, ὅτι οἱ βιομήχανοι τρέμουν καὶ μόνο στὴν ἰδέα τῆς ἑβδομάδος τῶν τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἀλλ' αὐτὸ συμβαίνει, παρατηροῦν οἱ οἰκονομολόγοι, γιατὶ οἱ ἐργοδότες εἶναι κοντόφθαλμοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν μακρύτερα ἀπὸ τὸ ἄμεσο συμφέρον τους. Τὰ πράγματα, ὅμως, μιλοῦν μόνα τους. Οἱ Ἀμερικανοί, κατὰ τὴ μεταπολεμικὴ περίοδο, κατώρθωσαν νὰ ὑποτάξουν τὶς ξένες ἀγορές, εἴτε μὲ τὸ σύστημα τῆς «βοηθείας» ποὺ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο μέσον γιὰ τὴ διάθεσι τῶν ἀμερικανικῶν προϊόντων, εἴτε μὲ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς διοχετεύσεως πρώτων ὑλῶν στὶς βιομηχανίες ξένων χωρῶν.

Αὐτὴ ἡ κατάστασι τῆς τεχνητῆς εὐημερίας, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέση, παρατηροῦν οἱ Ἀμερικανοὶ οἰκονομολόγοι. Θὰ γίνη, δηλαδή, ὅ,τι καὶ τὸ 1930. Καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, ἡ Ἀμερικὴ εἶχε ὑποδουλώσει τὴ διεθνῆ ἀγορά. Ἀλλ' ἔφτασε μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ ξένα κράτη δὲν μποροῦσαν ἢ δὲν ἤθελαν νὰ δεχτοῦν ἀμερικανικὰ προϊόντα, πού, ἄλλωστε, ὑστεροῦσαν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπέναντι τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἦταν γενικὰ πολὺ κατώτερης ποιότητος. Ξέσπασε τότε ἡ τρομερὴ κρίσι τοῦ 1930, ποὺ ἔκαμε ἀναγκαία τὴν ἑβδομάδα τῶν πέντε ἡμερῶν. Οἱ ἐργοδότες, θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν δεχτοῦν.

Τὸ ἴδιο θὰ γίνη καὶ τώρα, παρατηροῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐμπειρογνώμονες. Οἱ ξένες βιομηχανίες, παρὰ τὰ πιεστικὰ μέτρα τῶν Ἀμερικανῶν, ἀναπτύσσονται καὶ ἐκτοπίζουν τὰ ἀμερικανικὰ προϊόντα, ποὺ δὲν γίνονται δεκτὰ πιὰ οὔτε μὲ τὴ μορφὴ τῆς «βοηθείας» λόγω τῆς κατωτερότητός τους. Θὰ ἔρθη, λοιπόν, σύντομα ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ Ἀμερικὴ θὰ ἀναγκαστῆ ἢ νὰ σταματήση τὴν παραγωγή της — καὶ αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμῆ μὲ αὐτοκτονία — ἢ νὰ τὴν περιορίση ἀνάλογα μὲ τὶς ἐσωτερικές της μόνον ἀνάγκες. Στὴν τελευταία περίπτωσι, γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασι, οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι θὰ πρέπη νὰ παίρνουν τὰ ἴδια ἡμερομίσθια καὶ τοὺς ἴδιους μισθούς, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ ἐργάζωνται λιγώτερο. Ἔτσι, ἀναγκαστικά, θὰ φτάσωμε στὴν ἑβδομάδα τῶν 4 ἡμερῶν.

Ὁ δόκτωρ Γκρόβερ Ἔνσλεϋ, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου ποὺ μελετᾶ τὰ σχετικὰ προβλήματα, δήλωσε τελευταῖα ὅτι κατὰ τὰ προσεχῆ ἔτη οἱ ὧρες ἐργασίας τῶν Ἀμερικανῶν πρέπει νὰ μειωθοῦν κατὰ 0,8% τὸ χρόνο. Ἔτσι, ἀπὸ 40 τὴν ἑβδομάδα, ποὺ εἶναι σήμερα, θὰ μειωθοῦν βαθμιαῖα σὲ 32 κι' ἔτσι θὰ καθιερωθῆ ἡ ἑβδομάδα τῶν 4 ἡμερῶν.

Συμπληρωματικὰ μὲ τὰ μέτρα αὐτά, ἡ Ἐθνικὴ Ὁμοσπονδία τῶν τουριστικῶν ὀργανώσεων πρότεινε νὰ κανονισθοῦν μὲ τέτοιο τρόπο οἱ δώδεκα ἐθνικὲς ἑορτὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὥστε νὰ πέφτουν ὅλες Δευτέρα. Ἔτσι, παρατηρεῖ, θὰ ἔχωμε δώδεκα μεγάλα «Γουΐκ ἔντ» ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸ καθένα (Σάββατο, Κυριακή, Δευτέρα) τὸ χρόνο. Ἡ πολιτεία τῆς Μασσαχουσσέτης, μάλιστα, προθυμοποιήθηκε νὰ ἐφαρμόση αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐφ' ὅσον τὸ δεχτοῦν καὶ οἱ πολιτεῖες μὲ τὶς ὁποῖες συνορεύει.

Ὁ Ντέϊβιντ Σάρνωφ, ὁ «γίγας τοῦ ἀμερικανικοῦ ραδιοφώνου» ὑποστηρίζει μὲ πεῖσμα τὸν περιορισμὸ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν. «Τὸ πρόβλημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἔχει λύσι, ὑποστηρίζει. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ν' ἀντιμετωπισθῆ τώρα εἶναι τὸ πῶς ὁ Ἀμερικανὸς ἐργαζόμενος θὰ χρησιμοποιήση τὸν ἐλεύθερο χρόνο του κατὰ τὰ προσεχῆ εἴκοσι πέντε χρόνια. Καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς ἐργασίας».

Κατὰ τὸν Σάρνωφ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐπιφανεῖς Ἀμερικανούς, τὰ 60% περίπου τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν διαβάζουν οὔτε ἕνα βιβλίο στὴ ζωή τους!

Τὸ ραδιόφωνο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ τηλεόρασι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔχουν ξαναφέρει τοὺς Ἀμερικανοὺς σὲ μιὰ κατάστασι βαρβαρότητος καὶ τοὺς ἔχουν κάμει ἀνίκανους νὰ σκεφθοῦν.

«Ἂν τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασι σταματήσουν μιὰ μέρα τὶς ἐκπομπές τους, δεκάδες ἑκατομμυρίων Ἀμερικανῶν θὰ περιέλθουν σὲ ἀπόγνωσι, γιατὶ δὲν θὰ ξέρουν τί νὰ κάνουν».

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕνα εἶδος ὁμαδικῆς ἀποκτηνώσεως, ποὺ τὴν ὑπογραμμίζει μὲ ζωηρὰ χρώματα μιὰ ἔγκυρη ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησι: «Ἔχομε ὅλα ὅσα μᾶς χρειάζονται, γράφει, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι πιὸ σημαντικὸ ἀπὸ ὅλα: τὸ χρόνο γιὰ νὰ σκεφτοῦμε».

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πῶς ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο

Η ἐκλογὴ τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀσχοληθοῦμε στὸ σημείωμα αὐτὸ μὲ μιὰ ἐκκλησία, τῆς Ἀθήνας, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες τοῦ κόσμου καὶ «Ἀποστολική». Κι' αὐτὸ γιατὶ τὴν ἵδρυσε ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (γύρω στὰ 52—54), ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Ἀθήνας, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴ Βέρροια, ὅπου εἶχε διδάξει τὸ χριστιανισμό, πρὸς τὴν Κόρινθο.

Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδαξε τὴ νέα θρησκεία, μὲ εἰρωνικὰ ὅμως μειδιάματα δέχτηκαν στὸ «κατείδωλον ἄστυ» τὴ διδασκαλία τοῦ «Ἀγνώστου Θεοῦ».

Ἐπειδὴ ὡστόσο οἱ λόγοι τοῦ Παύλου ἄρχισαν νὰ ἔχουν ἀπήχησι στὸν ἀθηναϊκὸ λαό, οἱ σοφιστὲς προσκαλέσαν τὸν Ἀπόστολο νὰ ἐκθέση τὶς καινούργιες θρησκευτικὲς θεωρίες στὸν Ἄρειο Πάγο. Δὲν εἶναι ἱστορικὰ ἐξακριβωμένο ἂν ὁ Παῦλος μίλησε ἀπὸ τὸ Βράχο (στὸ μέρος ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα χαραγμένος ἕνας σταυρὸς) ἢ λίγο μακρύτερα, ὅπου ἦταν ἡ Βασίλειος Στοά, στὴν ὁποία συνεδρίαζαν τότε οἱ Ἀρεοπαγῖτες. Ὁπωσδήποτε, ἀπὸ τὴ διδασκαλία ἐκείνη τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου ἐπίστευσε στὸ χριστιανισμὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀρεοπαγῖτες, ὁ Διονύσιος, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴ σοφία καὶ τὸν πλοῦτο του. Ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ποὺ κατόπιν ἐμαρτύρησε κι' ἔγινε Ἅγιος ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶναι ὁ πρῶτος «Ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν».

Κοντὰ στὸ βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶχε ἐγκαταστήσει τὴν κατοικία του καὶ τὴν ἐπισκοπή του ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. Ἐκεῖ χτίστηκε μιὰ ἐκκλησία βυζαντινὴ —ὁ Ἅγιος Διονύσιος— ποὺ τὰ ἐρείπιά της σώζονταν ἀκόμη τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας.

Τὸ Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη διαδέχθηκαν διάφοροι ἐπίσκοποι, ποὺ προσπάθησαν νὰ θεμελιώσουν τὴν καινούργια θρησκεία, παρὰ τοὺς μεγάλους διωγμούς, ποὺ ἔγιναν καὶ στὴν Ἀθήνα, ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν καὶ στοὺς ὁποίους πολλοὶ Ἀθηναῖοι ἐμαρτύρησαν. Καὶ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν μορφωμένοι καὶ ἀξιόλογοι οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι, Ἀθηναῖοι Χριστιανοί, ἀφοῦ δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς —τὸν 2ο αἰῶνα— ὁ φιλόσοφος Ὑγῖνος καὶ ὁ Ἀνάκλητος ἔγιναν ἐπίσκοποι στὴ Ρώμη καὶ ἀναφέρονται στὴ σειρὰ τῶν Παπῶν μὲ τὴν τιμητικὴ προσθήκη: «τὸ γένος Ἕλληνες ἐξ Ἀθηνῶν».

Τὴν ἐποχὴ τῶν χριστιανικῶν διωγμῶν οἱ πρῶτες ἐκκλησίες στὴν Ἀθήνα, εἶχαν ἐγκατασταθῆ μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόλι. Ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες αὐτὲς ἐκκλησίες μία ἦταν στὸ Δαφνί, ὅπου κατόπιν χτίστηκε τὸ περίφημο βυζαντινὸ μοναστῆρι, ἄλλη στὸ Λυκαβηττό, καὶ τρίτη στὴ νησίδα τοῦ Ἰλισοῦ, κοντὰ στὸ Στάδιο.

Ὁ μεγάλος σοφὸς καὶ δογματικὸς τοῦ χριστιανισμοῦ Ὠριγένης, γράφει γιὰ τοὺς Ἀθηναίους Χριστιανοὺς τῶν ἀρχῶν τοῦ 2ου αἰῶνα, ὅτι εἶναι ἄνθρωποι εἰρηνικοὶ καὶ καλοί, ποὺ ἀποφεύγουν νὰ δίνουν ἀφορμὲς «διενέξεων καὶ κακοπραξιῶν» στοὺς «ἐθνικοὺς» συμπολῖτες τους. Καὶ προσθέτει ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στὴν Ἀθήνα ἦταν «πραεῖα καὶ εὐπαθής», ἀντίθετα μὲ τὴν ἄλλη, τὴν «ἐκκλησία τοῦ Δήμου», ποὺ ἦταν πάντοτε θορυβοποιὸς καὶ «στασιώδης».

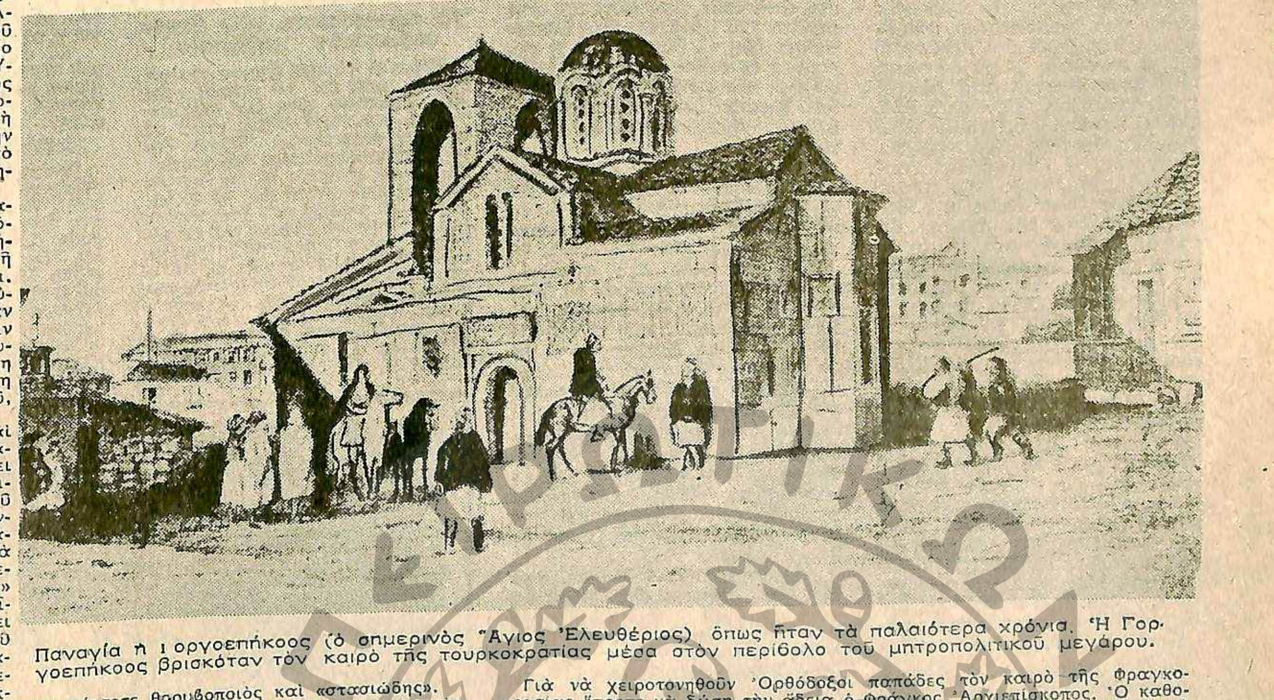

Παναγία ἡ Γοργοεπήκοος (ὁ σημερινὸς Ἅγιος Ἐλευθέριος) ὅπως ἦταν τὰ παλαιότερα χρόνια. Ἡ Γοργοεπήκοος βρισκόταν τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας μέσα στὸν περίβολο τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου.

Μετὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ χριστιανισμὸς ἀρχίζει νὰ κατακτᾶ τὴν Ἀθήνα. Τότε χτίστηκαν οἱ πρῶτες χριστιανικὲς ἐκκλησίες μέσα στὴν πόλι καὶ οἱ Χριστιανοὶ μποροῦσαν πιὰ ἐλεύθερα νὰ ἀσκοῦν τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα. Τὴν ἐποχὴ ὅμως τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη, δοκιμάζεται καὶ πάλι ὁ χριστιανισμός. Ὁ αὐτοκράτορας αὐτός, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς ἀρχαῖες φιλοσοφίες καὶ μεγάλος θαυμαστὴς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐπιχειρεῖ ν' ἀναστηλώση τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου (361) καὶ καταδιώκει τὴ χριστιανικὴ θρησκεία.

Οἱ διάδοχοι ὅμως τοῦ Ἰουλιανοῦ ξανάδωκαν στὸ χριστιανισμὸ τὴν προνομιακὴ θέσι, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, χωρὶς ὡστόσο νὰ λάβουν μέτρα καὶ ἐναντίον τῶν Ἐθνικῶν. Εἶχαν κηρύξει ἕνα εἶδος ἀνεξιθρησκείας.

Ἡ κατάστασι αὐτὴ κράτησε στὴν Ἀθήνα ὡς τὸ τέλος τοῦ 4ου αἰῶνα. Οἱ Ἐθνικοὶ τελοῦσαν ἐλεύθερα τὶς θυσίες τους, πήγαιναν στοὺς ναοὺς καὶ κάθε χρόνο ἐγίνονταν, ὅπως στὴν ἀρχαία ἐποχή, τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. Τώρα, ὅμως, τὴν ἀντεπίθεσι τὴν ἄρχισαν πιὰ οἱ Χριστιανοί, ἀνταποδίδοντας τοὺς διωγμούς, ποὺ εἶχαν ὑποστῆ ἄλλοτε.

Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐξέγερσι τῶν Χριστιανῶν ἐναντίον τῶν Ἐθνικῶν, σταμάτησαν καὶ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια (τέλος τοῦ 4ου αἰῶνα). Ὁ ναὸς τῆς Δήμητρας στὴν Ἐλευσῖνα ἔπαθε μεγάλες καταστροφὲς καὶ ἰδίως ὅ,τι ἦταν συνδεδεμένο μὲ τὴν τέλεσι τῶν μυστηρίων.

Ἀπὸ τὸν 6ον αἰῶνα ὁ χριστιανισμὸς ἐπικρατεῖ πλέον ὡς μοναδικὴ θρησκεία τῶν Ἀθηναίων. Οἱ μεγάλοι ναοὶ τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας μεταβάλλονται σὲ ἐκκλησίες. Τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων θεῶν καταστρέφονται καὶ ρίχνονται στὰ πηγάδια. Ὁ Παρθενὼν ἀπὸ ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς γίνεται ἐκκλησία τῆς καινούργιας παρθένου τοῦ χριστιανισμοῦ, τῆς Παναγίας.

Γιὰ πολλὰ χρόνια χρησιμεύει καὶ ὡς μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Ἀθήνας. Φέρνει τὸ χαρακτηριστικὸ ὄνομα: Παναγία ἡ Ἀθηνιώτισσα. Τὸ Θησεῖο — ναὸς τοῦ Ἡφαίστου — γίνεται ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Φαίνεται πὼς καὶ αὐτὸς ὁ μεγαλόπρεπος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς — ἀπὸ τὸν ὁποῖο σήμερα σώζονται μερικὲς κολῶνες — εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ναοί, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένοι στὴν Ἀρτέμιδα Κυνηγό, βρῆκαν τὸν καινούργιο προστάτη τους, τὸν Ἀγιάννη τὸν Κυνηγό. Ὅσοι ἦταν τοῦ θεοῦ Ἡλίου, στὶς βουνοκορφές, ἔγιναν τοῦ Προφήτη Ἠλία. Καὶ οἱ ναοὶ τῆς Δήμητρας, ποὺ βρίσκονταν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸν ἐλαιῶνα, ὠνομάστηκαν ἐκκλησίες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ μετατροπὴ τῶν ἀρχαίων ναῶν καὶ βωμῶν σὲ χριστιανικὲς ἐκκλησίες καὶ ἁγιάσματα, χτίστηκαν στὴν Ἀθήνα στὰ βυζαντινὰ χρόνια πολλὲς καὶ ἀξιόλογες ἐκκλησίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐλάχιστες σώθηκαν ὡς σήμερα. Οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ἡ Καπνικαρέα, ἡ Γοργοεπήκοος (ὁ σημερινὸς Ἅγιος Ἐλευθέριος) δίπλα στὸ μητροπολιτικὸ ναό, καὶ οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι.

Ἐπάνω ἀπὸ διακόσιες ἐκκλησίες εἶχε ἡ Ἀθήνα τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Πολλὲς καταστράφηκαν στὴν Ἐπανάστασι. Καὶ οἱ περισσότερες κατεδαφίστηκαν γιὰ νὰ γίνη ἡ καινούργια πόλι! Κι' αὐτὴ ἡ Καπνικαρέα ὡς ἐκ θαύματος σώθηκε ἀπὸ τὴν κατεδάφισι ἢ τή... μετάθεσί της σὲ ἄλλη συνοικία!

★

Ἡ ἀρχικὴ «ἐπισκοπὴ τῶν Ἀθηνῶν», ποὺ εἶχε ἱδρύσει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐμφανίζεται σὲ ὅλες τὶς Ἱερὲς Συνόδους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ τῆς Νικαίας. Μόνον ὅμως στὶς ἀρχὲς τοῦ 9ου αἰῶνα γίνεται «Ἀρχιεπισκοπὴ» καὶ εὐθὺς κατόπιν (870) «Μητρόπολις». Καὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀξιολογώτερες μητροπόλεις τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, στὴν ὁποία ὑπάγονταν δέκα δεσποτάδες, τῆς Βοιωτίας, τῆς Εὐβοίας καὶ τῶν νησιῶν.

Ὅταν ὅμως οἱ Φράγκοι πῆραν τὴν Ἀθήνα, ἐγκατάστησαν, ἀντὶ τοῦ Ὀρθοδόξου, Καθολικὸ ἐπίσκοπο. Ὁ τελευταῖος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ Μιχαὴλ ὁ Ἀκομινᾶτος, πῆρε τότε τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας (1204).

Γιὰ νὰ χειροτονηθοῦν Ὀρθόδοξοι παπάδες τὸν καιρὸ τῆς φραγκοκρατίας ἔπρεπε νὰ δώση τὴν ἄδεια ὁ Φράγκος Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ καθολικισμὸς ἔκλεισε πολλὲς ἐκκλησίες στὴν Ἀθήνα καὶ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξαφανίση τὴν ὀρθοδοξία. Ὁ λαὸς μισοῦσε τὸν καθολικὸ κλῆρο. Κι' ἂν συνέβαινε κανένας φραγκόπαπας νὰ ἔχη λειτουργήσει σὲ ὀρθόδοξη ἐκκλησία, τὴν ἐγκατέλειπαν ἀμέσως οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δὲν τὴ μεταχειρίζονταν πλέον. Τὴ θεωροῦσαν «μολεμένη», δηλαδή, μολυσμένη. Ἀργότερα μερικὲς «μολεμένες» ἐκκλησίες τὶς κατεδάφισαν καὶ φτιάξαν μὲ τὰ ὑλικά τους καινούργιες.

Μὲ τὴν τουρκικὴ κατάκτησι τῆς Ἑλλάδος ἔπαυσε καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἀνάλαβε καὶ πάλι τὴν ἀρχιεπισκοπή του καὶ ἔγινε ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸ κέντρο τοῦ σκλαβωμένου γένους. Τὰ μοναστήρια γύρω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, σὲ πολλὲς περιόδους, ὑπῆρξαν τὰ μοναδικὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα στὴν Ἀττική.

Ἡ κατοικία τοῦ Μητροπολίτη στὴν τουρκοκρατούμενη Ἀθήνα (τὸ Μητροπολιτικὸ μέγαρο), ἦταν στὴν περιοχή, ὅπου ἔγινε κατόπιν ἡ σημερινὴ πλατεία τῆς Μητροπόλεως.

Στὰ βυζαντινὰ χρόνια εἶχε ἀλλάξει διάφορες τοποθεσίες. Ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο, ὅπου φαίνεται πὼς εἶχε — κάπου ἐκεῖ κοντὰ — τὴν κατοικία του ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, μεταφέρθηκε στὸ Λυκαβηττό, στὸν Ἰλισό, ἔπειτα στὰ Προπύλαια (ὅταν ὁ Παρθενὼν ἔγινε μητροπολιτικὸς ναὸς) καὶ ἔπειτα κοντὰ στὸ ρολόγι τοῦ Ἀνδρονίκου, στοὺς Ἀέρηδες.

Ὡς μητροπολιτικοὶ ναοὶ τῆς Ἀθήνας — Καθολικὰ τοὺς ἔλεγαν στὰ παλαιότερα χρόνια — χρησίμευσαν διαδοχικὰ οἱ ἐκκλησίες τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ τοῦ Ἰλισοῦ. Ἦταν μικρὲς δρομικὲς βυζαντινὲς ἐκκλησίες. Ἔπειτα ὁ Παρθενών, ἡ Παναγία τοῦ Σταροπάζαρου (στὴν Ρωμαϊκὴ ἀγορά, κοντὰ στοὺς Ἀέρηδες), καὶ ὁ Ἅγιος Παντελεήμων, στὴ σημερινὴ πλατεία τοῦ Δημοπρατηρίου.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος χρησιμοποιήθηκε στὴν ἀρχὴ τὸ Θησεῖο (ποὺ ἦταν ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου), γιὰ μητρόπολι, ἔπειτα ἡ Ἁγία Εἰρήνη καὶ ἀπὸ τὸ 1863 ὁ σημερινὸς μητροπολιτικὸς ναός.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ κακοήθης ἀναιμία δὲν εἶναι πιὰ θανατηφόρος

Ἡ ἱστορία ἑνὸς ἰατρικοῦ θαύματος

Ὅταν ἕνας ἀσθενὴς παραπονεθῆ στὸ γιατρὸ γιὰ μιὰ συνεχῆ καὶ ἀνεξήγητη ἀδυναμία, ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ πολὺν καιρό, ἐκεῖνος θὰ ὑποπτευθῆ φυματίωσι ἢ ἀναιμία. Κι' ἂν ἡ ἀκτινοσκόπησις ἀποκλείση τὴν πρώτη ἐκδοχή, θὰ περιορισθῆ στὴ δεύτερη καὶ θὰ τὴν ἐξελέγξη μὲ μιὰ ἐξέτασι αἵματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα τῆς ὠχρότητος τοῦ δέρματος ἐμφανίζεται μόνον ὅταν εἶναι πολὺ προχωρημένη πιὰ ἡ ἀναιμία. Ἡ ἐξέτασις αἵματος ὅμως εἶναι πάντα ἀποκαλυπτική.

Προκειμένου γιὰ τὴν κοινὴ ἀναιμία, ποὺ ὀφείλεται σὲ ἔλλειψι σιδήρου, τὰ αἱμοσφαίρια φαίνονται στὸ μικροσκόπιο μικρότερα, χλωμότερα καὶ λιγώτερα ἀπ' τὸ κανονικό. Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἦταν γνωστὴ ἀπὸ αἰῶνες στοὺς γιατρούς. Πρὶν ἀπὸ 200 χρόνια, λοιπόν, ὁ διάσημος τότε Ἄγγλος γιατρὸς Σάυντενχαμ χορηγοῦσε σὲ τέτοιες περιπτώσεις «Ἄρη» στοὺς ἀρρώστους του, γιὰ νὰ ξαναβροῦνε τὸ ροδοκόκκινο χρῶμα τῆς ὑγείας. Οἱ σημερινοὶ συνάδελφοί του συνιστοῦν τὸ ἴδιο φάρμακο, ἀλλὰ μὲ τὴ λιγώτερο ποιητικὴ καὶ περισσότερο ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «θειϊκὸς σίδηρος». Μ' αὐτό, οἱ ἀναιμικοὶ γίνονται καλὰ καὶ ἀνακτοῦν τὶς δυνάμεις τους μέσα σὲ λίγες βδομάδες.

Σ' ἄλλες περιπτώσεις ὡστόσο, τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια παρουσιάζονται μὲ διάφορα σχήματα καὶ μεγέθη, πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτὰ εἶναι μεγαλύτερα ἀπ' τὰ κανονικά! Ὁ ἄρρωστος αἰσθάνεται, ὄχι μόνον ἀδυναμία, ἀλλὰ καὶ ἀνορεξία καὶ γαργαλητὰ στὰ δάχτυλα. Ἡ γλῶσσα του εἶναι παράξενα λεία καὶ κόκκινη, σὰν τὸ ὠμὸ βωδινὸ κρέας. Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν πὼς ἔχει πειραχτῆ τὸ νευρικό του σύστημα.

Πρόκειται τότε γιὰ προϊοῦσα κακοήθη ἀναιμία — μιὰ πάθησι πού, πρὶν ἀπὸ 35 χρόνια, ἰσοδυναμοῦσε μὲ καταδίκη σὲ θάνατο. Σήμερα ὅμως εἶναι γνωστὴ πιὰ ἡ αἰτία καὶ ἡ θεραπεία της, χάρις σ' ἕνα πραγματικὸ θαῦμα τῆς σύγχρονης ἰατρικῆς.

Γενικά, στὴν ἀναιμία δὲν λιγοστεύει τὸ αἷμα —ὅπως θὰ νόμιζε κανεὶς —ἀλλὰ γίνεται ἀραιότερο, γιατὶ περιέχει λιγώτερα ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια, κι' ἔτσι δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἐφοδιάση μὲ ἀρκετὸ ὀξυγόνο τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια ζοῦνε 3 μῆνες περίπου. Ἀντικαθίστανται λοιπὸν συνεχῶς μὲ καινούργια, ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν. Στὶς περιπτώσεις ὅμως κακοήθους ἀναιμίας, δὲν γίνεται κανονικὰ ὁ σχηματισμὸς αὐτὸς τῶν νέων αἱμοσφαιρίων. Ἡ ἀνωμαλία διαπιστώνεται μὲ τὴν μικροσκοπικὴ ἐξέτασι ἑνὸς δείγματος μυελοῦ, ποὺ τὸ παίρνει ὁ γιατρὸς ἀπ' τὸ κόκκαλο τοῦ στέρνου, εἰσάγοντας μέσα μιὰ λεπτὴ βελόνα.

Ἡ ἔρευνα γιὰ τὰ αἴτια καὶ τὴ θεραπεία τῆς κακοήθους ἀναιμίας ἄρχισε πρὸ 100 ἐτῶν ἀπ' τὸ δόκτορα Τόμας Ἄντισον καὶ συνεχίσθηκε κατόπιν ἀπὸ διαφόρους ἄλλους γιατρούς. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἀμερικανὸς Τζώρτζ Μίνοτ.

Ὁ δόκτωρ Μίνοτ εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὅλοι οἱ πάσχοντες ἀπὸ κακοήθη ἀναιμία παρουσίαζαν συγχρόνως καὶ στομαχικὲς ἀνωμαλίες. Ὑποπτεύθηκε λοιπὸν ὅτι ἡ διατροφή τους εἶχε κάποια στενὴ σχέσι μὲ τὴν πάθησί τους. Ἄλλωστε κι' ὁ συνάδελφός του δόκτωρ Οὐΐπλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους στὴ μελέτη τοῦ αἵματος, εἶχε διατυπώσει ἤδη τὴ θεωρία ὅτι ἡ κακοήθης ἀναιμία ὀφειλόταν στὴν ἔλλειψι κάποιας ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ σχηματίζουν τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια. Ποιά ἦταν ὅμως αὐτὴ ἡ αἰτία;

Ὁ δόκτωρ Μίνοτ παρατήρησε ὅτι ὡρισμένες τροπικὲς ἀσθένειες τῆς θρέψεως, ὅμοιες κάπως μὲ τὴν κακοήθη ἀναιμία, θεραπεύονταν μὲ σηκώτι. Ἔτσι, τὸ 1924, ὑπέδειξε στὸ συνάδελφό του δόκτορα Μοῦρφυ νὰ δίνη σηκώτι στοὺς ἀρρώστους του ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ κακοήθη ἀναιμία. Ὁ ἴδιος δὲν ἤθελε νὰ ἐφαρμόση αὐτὴ τὴ μέθοδο... γιατὶ εἶχε ἀντιπάθεια στὸ σηκώτι καὶ δὲν τὸ ἔτρωγε ποτέ!

Πραγματικά, ὁ δόκτωρ Μοῦρφυ σύστησε στοὺς ἀσθενεῖς του νὰ τρῶνε 200 γραμάρια σηκώτι κάθε μέρα. Ὅλοι τους λοιπὸν παρουσίασαν γρήγορα μιὰ ἐκπληκτικὴ βελτίωσι καὶ ξαναβρῆκαν τὴν ὑγεία τους.

Ἦταν κάτι ἐκπληκτικό, ποὺ δὲν εἶχε ξανασυμβῆ ποτὲ ὡς τότε!

Τὸ 1934, οἱ δόκτορες Μίνοτ, Μοῦρφυ καὶ Οὐΐπλ ἀνταμείφθηκαν μὲ τὸ Βραβεῖο Νόμπελ γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη προσφορά τους στὴν ἀνθρωπότητα.

Ὑπῆρχαν ὅμως ὡρισμένοι ἄνθρωποι, ποὺ προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ τρῶνε ἰσοβίως σηκώτι κάθε μέρα. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν παρασκευάσθηκε ἕνα ἐκχύλισμα ἥπατος, φτηνό, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς γινότανε μιὰ ἔνεσις κάθε μῆνα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδείχτηκε πολὺ ἀποτελεσματικώτερη ἀπὸ τὴ δίαιτα μὲ σηκώτι.

Ὁ δόκτωρ Μπὶλ Κέϊστλ, συνεργάτης τοῦ δόκτορος Μίνοτ, ἀναζήτησε κατόπιν τὴν ἐξήγησι τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τοῦ σηκωτιοῦ. Τὸ 1934, ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Ἔδωσε στοὺς ἀρρώστους του μπιφτέκια μισοχωνεμένα ἤδη ἀπὸ γαστρικοὺς χυμοὺς ὑγιοῦς ἀνθρώπου. Ἀμέσως καλυτέρεψε ἡ κατάστασις ὅλων.

Ἔτσι ἀποδείχτηκε ὅτι ὡρισμένα συστατικὰ τῆς τροφῆς ἑνώνονται μὲ κάποια ὑγρὰ τοῦ στομάχου καὶ δίνουν μιὰ οὐσία, ποὺ μπαίνει ὕστερα στὸν ὀργανισμό, φτάνει στὸ μυελὸ τῶν ὀστῶν καὶ συντελεῖ στὴν παραγωγὴ ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Στὴν κακοήθη ἀναιμία, ὁ στόμαχος εἶναι ἐλαττωματικὸς καὶ δὲν παράγει τὰ ἀπαιτούμενα ὑγρά. Τὸ σηκώτι ὅμως τὴ θεραπεύει, γιατὶ περιέχει, ἕτοιμη ἤδη, τὴν οὐσία ποὺ χρειάζεται ὁ μυελὸς τῶν ὀστῶν. Ἀκόμη περισσότερη τέτοια οὐσία περιέχεται στὸ ἐκχύλισμα ἥπατος.

Ἐρευνῶντας καὶ ἀναλύοντας συστηματικὰ κι' ἐπὶ πολλὰ χρόνια αὐτὸ τὸ ἐκχύλισμα, οἱ ἐπιστήμονες βρῆκαν ἐπιτέλους, τὸ 1948' τὸ δραστικὸ συστατικό του: μιὰ βιταμίνη ποὺ περιέχει «κοβάλτιον» καὶ ποὺ ὠνομάσθηκε «βιταμίνη B12». Ἀρκεῖ ἕνα ἑκατομμυριοστὸν τοῦ γραμμαρίου ἀπ' αὐτὴν κάθε μέρα, γιὰ νὰ μὴ πάθουμε ἀναιμία.

Τώρα ἡ βιταμίνη αὐτὴ παράγεται συνθετικά, μὲ μιὰ φτηνὴ μέθοδο, ὡς ὑποπροϊὸν τῆς βιομηχανίας τῆς στρεπτομυκίνης. Κάνει δὲ θαύματα κατὰ τῆς κακοήθους ἀναιμίας. Πρέπει ὅμως νὰ ἐξακολουθήση νὰ τὴν παίρνη ὁ ἀναιμικὸς σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἐφ' ὅσον εἶναι μόνιμο τὸ ἐλάττωμα τοῦ στομάχου του.

✪✪

Τὰ συμπτώματα τῶν ψυχοσωματικῶν παθήσεων

Ὅλοι οἱ γιατροὶ ξέρουν σήμερα ὅτι τὰ μισὰ ἀπ' τὰ συμπτώματα τῶν ἀρρώστων τους δὲν ὀφείλονται σὲ σωματικὰ αἴτια, ἀλλὰ σὲ ψυχικὲς συγκινήσεις. Ἔχουν δηλαδὴ «ψυχοσωματικὴ» προέλευσι. Πῶς ὅμως μποροῦν νὰ τὰ διακρίνουν μὲ βεβαιότητα ἀπ' τὰ ἄλλα, ἀπὸ κεῖνα δηλαδὴ ποὺ φανερώνουν μιὰ πραγματικὴ πάθησι τοῦ σώματος; Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατός, θέλοντας νὰ βοηθήση τοὺς συναδέλφους του στὴ σωστὴ διάγνωσι, κατάρτισε ἕνα κατάλογο τῶν κυριωτέρων σημείων ποὺ ὑποδεικνύουν τὴν ψυχοσωματικὴ προέλευσι μιᾶς ἀσθενείας. Εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Ἡ ὑπερβολή. Ὁ ἄρρωστος λέει ἀόριστα ὅτι «πονεῖ ἀνυπόφορα ὅλο τὸ σῶμα του» ἢ ὅτι εἶχε ἕνα πονοκέφαλο «σ' ὅλη του τὴ ζωή». 2) Ὁ ἄρρωστος ἔχει προετοιμάσει ἀπὸ πρὶν ἕνα λεπτομερέστατο ἱστορικὸ τῆς ἀσθενείας του κι' ἔχει κάμει ὁ ἴδιος τὴ διάγνωσι. 3) Προκειμένου γιὰ μιὰ μελαχροινὴ γυναῖκα, ἔχει βάψει τὰ μαλλιά της. 4) Τὰ βλέφαρα «παίζουν» νευρικά, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὑστερισμό. 5) Ὁ ἄρρωστος φοράει διαρκῶς σκοῦρα ματογυάλια, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ὑπάρχη ἥλιος.

Κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ σημάδια, μόνο του, δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ ἀσθένεια ὡς ψυχοσωματική. Ἂν συνυπάρχουν ὅμως πολλὰ μαζί, καθιστοῦν πιθανώτερη αὐτὴ τὴν διάγνωσι.

Πῶς ἀνακαλύπτονται οἱ δηλητηριάσεις

Ὅταν ὑπάρχη ὑπόνοια δηλητηριάσεως μὲ ἀρσενικό, γίνεται χημικὴ ἀνάλυσις τῶν σπλάγχνων. Αὐτὴ εἶνε ἡ παληά, κλασσικὴ μέθοδος. Τώρα ὅμως ἔχει ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιῆται στὴν Ἀμερικὴ καὶ μιὰ ἄλλη, πολὺ πιὸ εὐαίσθητη.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ἀρσενικὸ συγκεντρώνεται ἰδίως στὶς τρίχες καὶ στὰ νύχια. Παίρνουν λοιπὸν μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τοῦ ὑποτιθεμένου θύματος τῆς δηλητηριάσεως καὶ τὶς ἐκθέτουν στὴν ἐπίδρασι τῆς ἀκτινοβολίας μιᾶς ἀτομικῆς στήλης. Ἂν ὑπάρχη ἀρσενικό, γίνεται ἔτσι ραδιενεργό. Κι' ὕστερα ἐξακριβώνεται ἡ παρουσία του, μὲ τὴν ἐξέτασι τῆς ραδιενεργείας ποὺ ἐκπέμπουν οἱ τρίχες.

Ἐξ ἄλλου, ἀπ' τὴν κατανομὴ ποὺ παρουσιάζει τὸ ἀρσενικὸ κατὰ μῆκος μιᾶς τρίχας, μπορεῖ νὰ καθορισθῆ ὁ χρόνος τῆς δηλητηριάσεως.

Ποδάγρα καὶ πολυφαγία

Ὑπῆρχε ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ποδάγρα ὀφείλεται στὴν πολυφαγία. Τώρα λοιπὸν τὴν ἐπιβεβαίωσαν δυὸ γιατροὶ τῆς Βοστώνης, ἔπειτα ἀπὸ μελέτη 200 περιπτώσεων. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄρρωστοι ζύγιζαν 20 κιλὰ κατὰ μέσον ὅρον πάνω ἀπ' τὸ κανονικό, οἱ περισσότεροι δὲ ἔτρωγαν κι' ἔπιναν κατὰ κόρον.

Ἐξακριβώθηκε ἐπίσης ὅτι καὶ ἡ κληρονομικότητς παίζει ρόλο στὴν ποδάγρα.

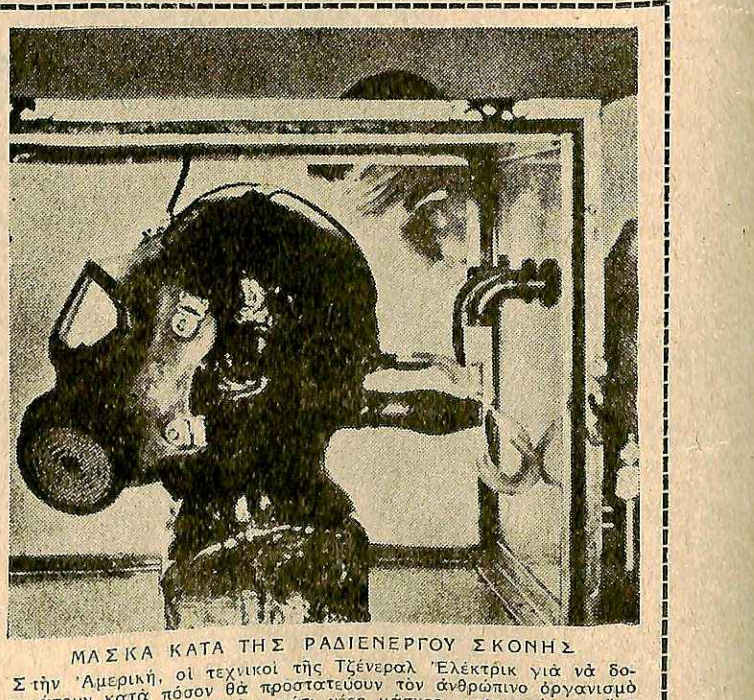

ΜΑΣΚΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟΥ ΣΚΟΝΗΣ

Στὴν Ἀμερική, οἱ τεχνικοὶ τῆς Τζένεραλ Ἐλέκτρικ γιὰ νὰ δοκιμάσουν κατὰ πόσον θὰ προστατεύουν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ἀπὸ τὴν ραδιενεργὸ σκόνη κάτι νέες μάσκες, κατασκεύασαν ἕνα ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἀπὸ ἐλαστικὸ καὶ τὸ ἐφωδίασαν μ' ἕνα ἀναπνευστικὸ σύστημα ποὺ ἀποτελεῖ πανομοιότυπο τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργια ἐξασφαλίζεται μὲ ἕνα τελειότατο σύστημα ἀντλιῶν. Ἕνα εἰδικὸ φίλτρο ποὺ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ συγκέντρωσε ἀρκετὰ ραδιενεργὰ σωματίδια ἀποδεικνύοντας ἔτσι πὼς ἡ μάσκα δὲν προφυλάσσει ἀπολύτως ἐκεῖνον ποὺ τὴ φορεῖ. Τεχνικοὶ καὶ ἐπιστήμονες συνεργάζονται τώρα γιὰ τὴν τελειοποίησι τῆς μάσκας μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὴν καταστήσουν 100% ἀποτελεσματική.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

Πῶς μπορεῖ νὰ τ' ἀντιληφθῆ ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα στοὺς πρώτους τρεῖς μῆνες

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἤδη γίνει μητέρα, ξέρει συνήθως ν' ἀναγνωρίση μιὰ καινούργια ἐγκυμοσύνη της, ἀπ' τὴν ἀρχή της ἀκόμη. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο γιὰ ἐκείνη ποὺ πρόκειται νὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδί της. Αὐτὴ βρίσκεται συχνὰ σὲ ἀμφιβολία ἂν εἶναι ἔγκυος ἢ ὄχι.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι μερικὲς γυναῖκες αἰσθάνονται «ἀλλοιώτικα», ἀμέσως μετὰ τὴ σύλληψι. Δὲν μποροῦν οὔτε κι' οἱ ἴδιες νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴ μεταβολή τους, εἶναι ὅμως βέβαιες ὅτι ἔχει ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται ἕνα καινούργιο πλάσμα μέσα στὰ σπλάχνα τους.

Ὡστόσο, ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν γυναικῶν δὲν ἔχουν αὐτὴ τὴν παράξενη «ἐσωτερικὴ πεποίθησι».

Ὑποπτεύονται δὲ πὼς ἔχουν μείνει ἔγκυες ἀπὸ τὴ διακοπὴ τῆς ἐμμήνου ροῆς των.

Κι' ὅμως μιὰ τέτοια ξαφνικὴ διακοπὴ δὲν δείχνει πάντα ἐγκυμοσύνη.

Μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διαταραχὴ τῆς ὑγείας, σὲ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος ἢ τῶν περιστάσεων, σὲ φόβο ἐγκυμοσύνης, σὲ ἰσχυρὸ σωματικὸ ἢ ψυχικὸ κλονισμό, κλπ. Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχη κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παράγοντες, ἡ ἔλλειψις ἐμμήνου ροῆς ἐπὶ δυὸ μῆνες κατὰ συνέχειαν σημαίνει συνήθως ἐγκυμοσύνη (προκειμένου γιὰ γυναῖκα ποὺ βρίσκεται στὴν ἡλικία τῆς τεκνοποιΐας).

Ἄλλα συμπτώματα τῆς ἀρχῆς τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι οἱ μεταβολὲς τοῦ στήθους, ἡ συχνουρία καὶ μιὰ ἐλαφρὰ ὑδαρὴς ἔκκρισις τοῦ κόλπου. Ἐπιπλέον, ἀρκετὲς γυναῖκες ἔχουν ναυτίες καὶ ἐμετούς, τὸ πρωΐ, τὸ βράδυ ἢ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Οἱ μεταβολὲς τοῦ στήθους παρατηροῦνται συνήθως ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Μέσα σὲ 5—6 βδομάδες ἀπὸ τὴ σύλληψι, ἡ γυναῖκα ἀρχίζει νὰ νοιώθη τὰ στήθη της βαρύτερα. Τῆς πονοῦν λίγο κι' αἰσθάνεται κάτι σὰν γαργάλημα.

Ὕστερα σκουραίνει τὸ δέρμα γύρω ἀπ' τὴ θηλὴ (ἰδίως στὶς μελαχροινές), καὶ στὴν ἴδια περιοχὴ ἐμφανίζονται μικρὰ ἄσπρα ἐξογκώματα.

Ὅσο ἀναπτύσσεται τὸ στῆθος, περισσεύει τὸ αἷμα ποὺ τὸ τροφοδοτεῖ, κι' ἔτσι οἱ φλέβες διαγράφονται καθαρώτερα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα.

Γύρω ἀπὸ τὴ δωδεκάτη βδομάδα μετὰ τὴ σύλληψι, μπορεῖ νὰ βγοῦν ἀπ' τὶς θηλὲς τῶν μαστῶν μιὰ - δυὸ σταγόνες ἑνὸς ὑγροῦ διαυγοῦς. Ἀργότερα, ἡ ἔκκρισις αὐτὴ γίνεται πηχτή, σὰν κρέμα. Αὐξάνει δέ, ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρός, καὶ 3—4 ἡμέρες μετὰ τὸν τοκετὸ γίνεται πιὰ γάλα κανονικό, γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ βρέφους.

Ὅσο γιὰ τὴ συχνουρία τῶν ἐγκύων, ὀφείλεται στὴ συνεχῆ πίεσι τῆς κύστεως ἀπὸ τὴ μήτρα ποὺ διογκώνεται. Μετὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ἐξαφανίζεται πιὰ αὐτὸ τὸ σύμπτωμα. Ξαναπαρουσιάζεται ὅμως πρὸς τὸ τέλος, γιατὶ πιέζεται τότε καὶ πάλι ἡ κύστις — αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἐμβρύου.

Ἡ ἐλαφρὰ ὑδαρὴς ἔκκρισις τοῦ κόλπου ὀφείλεται σὲ αὔξησι τῆς δράσεως ὡρισμένων μικρῶν ἀδένων ποὺ βρίσκονται στὸν τράχηλο τῆς μήτρας. Ἄλλη αἰτία εἶναι ἡ πρόσθετη ποσότης τοῦ αἵματος, ποὺ στέλνει ὁ ὀργανισμὸς στὰ ὄργανα τοῦ φύλου ἀκόμη καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης.

Καὶ ἡ ναυτία; Γιατί ἄλλες ἔγκυες γυναῖκες κάνουν ἐμετὸ κάθε μέρα, ἐνῶ ἄλλες δὲν ὑποφέρουν καθόλου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐνόχλησι; Γιατί τὸ σύμπτωμα αὐτὸ τῆς ἐγκυμοσύνης δὲν εἶναι γενικό, ὅπως τὰ ἄλλα, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ἄτομο;

Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήση ἱκανοποιητικὰ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Πάντως, εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ ψυχολογικὸς ἢ συναισθηματικὸς παράγων παίζει πάντοτε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στοὺς ἐμετοὺς τῶν ἐγκύων.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἀγωνία καὶ ὑπερένταση, ἢ ποὺ φοβᾶται τὴν ἐγκυμοσύνη, ἔχει πολλὲς πιθανότητες νὰ πάθη ἐμετοὺς — περισσότερες πιθανότητες ἀπὸ κείνη ποὺ εἶναι ἥσυχη κι' εὐχαριστημένη.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ ἀντιληφθῆ ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες.

Ἕνα ἄλλο σημεῖο, ποὺ τὸ διαπιστώνει μόνον ὁ γιατρός, εἶναι ἡ διεύρυνσις τῆς μήτρας. Αὐτὴ βρίσκεται μὲ μιὰ προσεκτικὴ καὶ ἀνώδυνη ἐσωτερικὴ ἐξέτασι, ποὺ πρέπει νὰ γίνεται ἀπαραιτήτως στὴν περίπτωσι ποὺ ἔχει σταματήσει ἡ ἔμμηνος ροὴ ἐπὶ δυὸ (ἢ τρεῖς) μῆνες κατὰ συνέχειαν.

Πραγματικά, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαπιστώνεται ἐγκαίρως ἡ ἐγκυμοσύνη, ὥστε νὰ παίρνη ἡ γυναῖκα ὅλες τὶς φροντίδες ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ καινούργια αὐτὴ κατάστασί της.

✪✪

Γιὰ τοὺς μπεκρῆδες

Ὑποφέρετε ἀπὸ πονοκέφαλο, κλπ., ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γενναῖο μεθῦσι; Ἀνακατέψετε τὸ ζουμὶ ἑνὸς πορτοκαλιοῦ ἢ μισοῦ λεμονιοῦ, ἕνα ὄγδοον μιᾶς μικρῆς κουταλιᾶς ἁλάτι, δυὸ μικρὲς κουταλιὲς ζάχαρη καὶ τόσο νερὸ ὥστε νὰ συμπληρωθοῦν 70 δράμια (περίπου ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ). Πίνετε μερικὰ ποτήρια ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα... καὶ θὰ γίνετε περδίκι! Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς ποὺ συνιστᾶ αὐτὴ τὴ συνταγή, τὴν ἔμαθε στὴν Ἰαπωνία. Δίνει δὲ τὴν ἐξήγησι ὅτι ἐπιδρᾶ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὸ ζουμὶ τοῦ ξυνοῦ φρούτου μεταβάλλει τὴ ζάχαρη σὲ σταφυλοσάκχαρο καὶ ὀπωροσάκχαρο, τὰ ὁποῖα ἐπιταχύνουν κατὰ 60 - 80% τὴν καῦσι τοῦ ἀλκοὸλ μέσα στὸν ὀργανισμό.

Ἐξ ἄλλου, γιὰ τοὺς ἀλκοολικοὺς ὑπάρχει τώρα ἕνα φάρμακο ποὺ λέγεται «εὐπορφίνη». Χορηγεῖται σὲ μικρὲς ἐνέσεις καὶ κόβει κάθε διάθεσι γιὰ πιοτὸ ἐπὶ ἕνα χρόνο περίπου. Συγχρόνως καταπραΰνει τὴν ψυχικὴ ἀγωνία, ἀνοίγει τὴν ὄρεξι καὶ φέρνει ἥσυχο ὕπνο.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

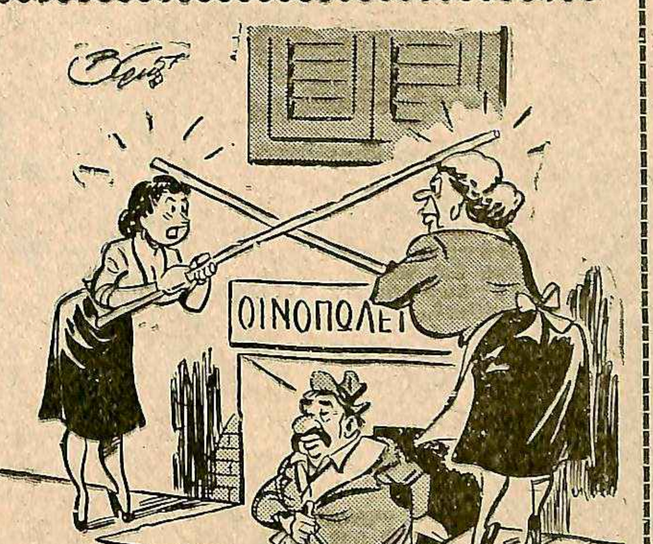

— Εἶδες τί πάθαμε, μαμᾶ, γιὰ νὰ μὴν πάρουμε κοντύτερα ξύλα;.....

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

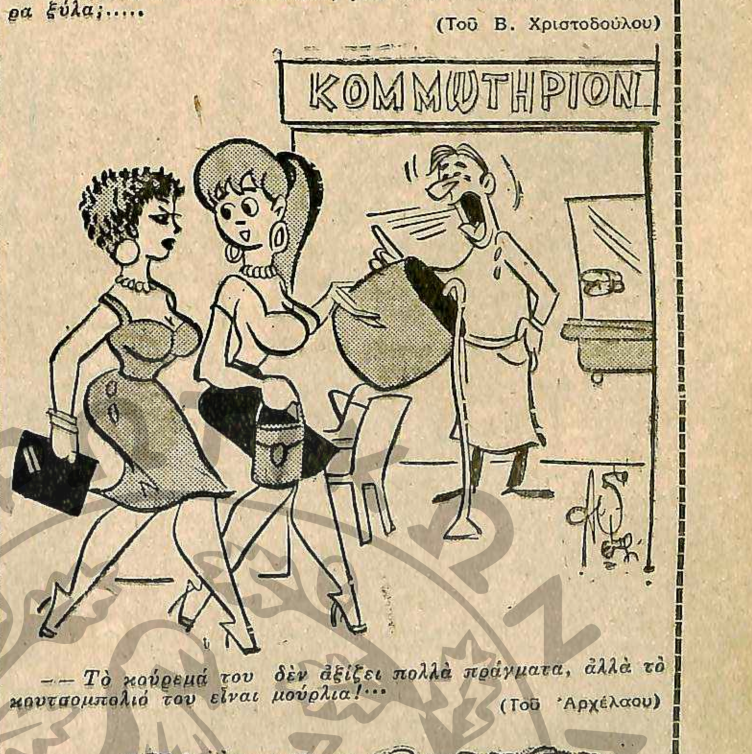

— Τὸ κούρεμά του δὲν ἀξίζει πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τὸ κουτσομπολιό του εἶναι μούρλια!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μοῦ κάνεις τὴ χάρι ν' ἀφήσης ἥσυχο τὸ παιγνίδι;...

Χιούμορ

Ἀνεπιθύμητο δωμάτιο

Ἡ γεροντοκόρη: Ὄχι. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν μοῦ κάνει, γιατὶ βλέπει σὲ μιὰ κατασκήνωσι γυμνιστῶν.
Ὁ ξενοδόχος: Μ' αὐτὴ ἡ κατασκήνωσι ἀπέχει δυὸ χιλιόμετρα...
Ἡ γεροντοκόρη: Δὲν ἔχει σημασία, ἔχω κυάλια!...

★

Ἡ κυρία παραπονεῖται στὸν μανάβη:
— Τὸ πρωῒ ἔστειλα τὸ γυιό μου νὰ πάρη μιὰ ὀκὰ πορτοκάλια κι' ὅταν τὰ ζύγισα τὰ βρῆκα μισὴ ὀκᾶ.
Κι' ὁ μανάβης:
— Τὸ γυιό σας τὸν ζυγίσατε;

★

Ὁ νεοσύλλεκτος στὸ γιατρό:
— Ὑπάρχει κάτι ποὺ μοῦ κάθεται στὸ στομάχι...
— Πρέπει νὰ τὸ βροῦμε καὶ νὰ τὸ καταπολεμήσουμε!...
— Εἶνε ὁ... δεκανέας μου!

★

Ὁ πατέρας φωνάζει τὴν κόρη του καὶ τῆς λέει:
— Ἄκου Λιλίκα... Νὰ ἔχης παιδί μου, ἀρραβωνιαστικὸ τὸ καταλαβαίνω. Νὰ βγαίνης μαζί του ἔξω, τὸ ἐπιτρέπω. Νὰ σοῦ δίνη κανένα φιλάκι, ἔ, τὸ ἀνέχομαι. Νὰ τὸν φιλοξενοῦμε κάθε τόσο, εἶναι κι' αὐτὸ ἀναγκαῖο. Ἀλλὰ νὰ πίνη ἀπὸ τὸ οὐΐσκυ μου... αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ!...

★

— Ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ παντρευτῆ, κύριε. Περιμένετε μερικὰ χρόνια, κι' ὕστερα ξαναζητᾶτε τὸ χέρι της.
— Πολὺ καλά. Στὸ μεταξὺ ὅμως, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ προκαταβολὴ ἀπ' τὴν προῖκα;

★

Ὁ πελάτης τοῦ ρεστωρὰν στὸ γκαρσόνι:
— Γράφετε στὴ λίστα σας: «Οἶνος κατὰ βούλησιν». Δὲν φοβόσαστε μήπως πιοῦνε πολὺ οἱ πελάτες σας;
— Πῶς φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε δοκιμάσει ποτὲ τὸ κρασί μας!...

★

Στὸ ρεστωράν:
— Γκαρσόν, ὁ κύριος ποὺ κάθεται μονάχος στὸ ἀντικρυνὸ τραπέζι, σερβιρίστηκε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα! Ποῦ εἶν' ὁ διευθυντής;
— Κάθεται στὸ ἀντικρυνὸ τραπέζι, κύριε...

★

Ἐκείνη: Εἶσαι ἕνας ἄθλιος ἕνας παληάνθρωπος! Ἡ ὡραιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου θἆναι ἐκείνη ποὺ θὰ μπορέσω νὰ χορέψω πάνω στὸν τάφο σου!
Ἐκεῖνος: Πολὺ καλά. Θ' ἀφήσω λοιπὸν παραγγελία... νὰ μὲ πετάξουνε στὴ θάλασσα!

★

— Θὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικὸ τῆς καλλονῆς, δεσποινίς...
— Ἄν, ναί, γιατρέ μου!
— Νὰ τρῶτε πολλὰ κρεμμύδια καὶ σκόρδα.
— Ναὶ μὰ τὸ μυστικὸ αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο... νὰ κρατηθῆ μυστικό!

★

Ὁ σύζυγος: Μὰ ἐσὺ ἐδῶ μέσα γιὰ φορέματα ἔσα κερδίζει ὁ λογιστής μου σ' ἕξη μῆνες!...
Ἡ σύζυγος: Τὸν καϋμένο! Γιατὶ δὲν τοῦ αὐξάνεις τὸ μισθό;

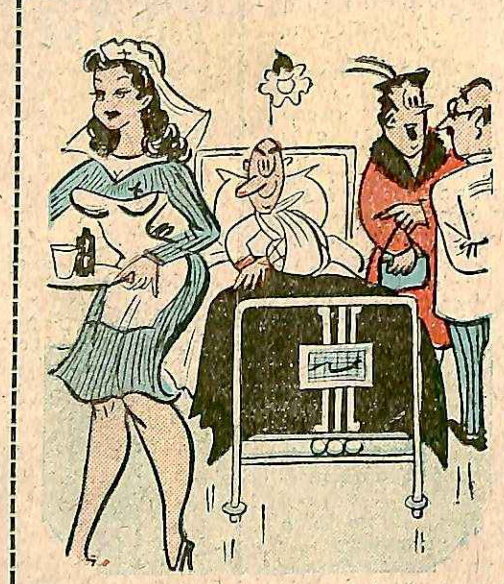

—*Νὰ σᾶς πῶ, γιατρέ μου... Τὸ δεξί του χέρι μ' ἀνησυχεῖ περισσότερο!*

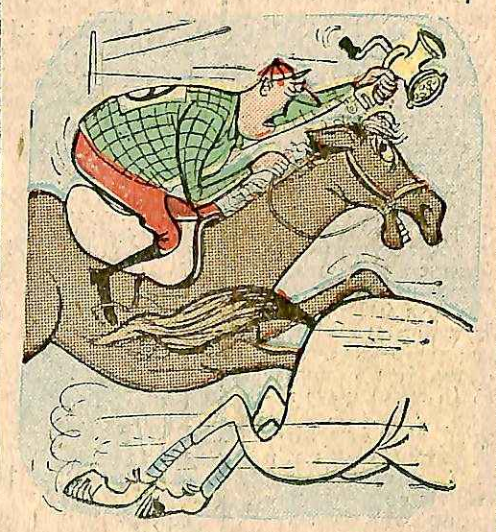

—*Ἂν δὲν κερδίσης, κύτταξε, τί σὲ περιμένει!...*

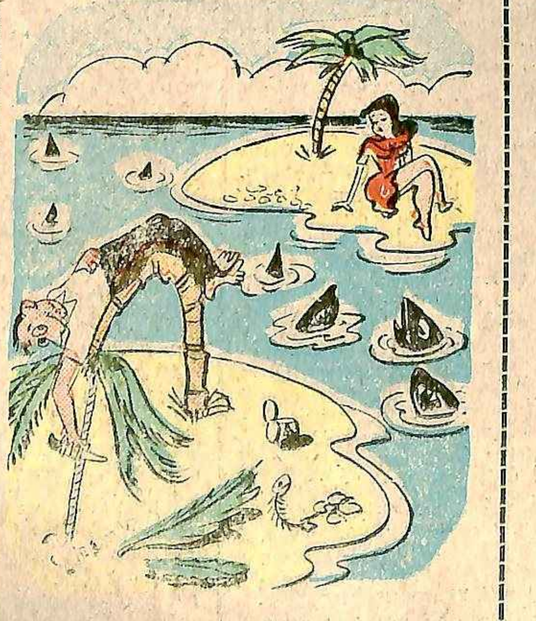

Χωρὶς λόγια

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ὅταν τὰ μαλλιά σας εἶναι ἀτίθασσα καὶ δυσκολεύεστε νὰ τὰ χτενίσετε, βρέξτε τα μὲ διάλυσι ζάχαρης σὲ νερὸ — δυὸ μεγάλα κομμάτια ζάχαρη σ' ἕνα συνηθισμένο φλυτζάνι νερό.

Ἂν εἶναι πολὺ ἀνάλαφρα καὶ στεγνά, μεταχειρισθῆτε λίγη ὑγρὴ μπριγιαντίνη. Καὶ βουρτσίζετέ τα ζωηρὰ κάθε βράδυ.

Ἂν ἔχετε ἀντιθέτως μαλλιὰ πολὺ λιπαρά, τὰ βουρτσίζετε δίχως μπριγιαντίνη καὶ τ' ἀφίνετε ν' ἀναπνεύσουν ἐλεύθερα ὅλη τὴ νύχτα.

Ἔχουν ξεθωριάσει τὰ μαλλιά σας; Χρειάζονται βιταμίνες. Πρὶν κοιμηθῆτε, ἀλείψετέ τα, ἰδίως στὶς ἄκρες τους, μ' ἕνα λιπαρὸ προϊὸν μὲ βάσι τὴ γλυκερίνη.

Ἂν τὰ μαλλιά σας δὲν ἔχουν πιὰ περμανάντ, τὸ βράδυ, ἀφοῦ τὰ βουρτσίσετε, τὰ χωρίζετε σὲ μικρὲς τοῦφες. Ὑγραίνετε καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς μὲ λίγο ἀραιὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴν τυλίγετε στὸ δάχτυλό σας, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μιὰ μποῦκλα ποὺ τὴ συγκρατεῖτε στὴ θέσι τῆς μὲ δυὸ - τρεῖς φουρκέτες.

Ἔχουν τὰ μαλλιά σας πολλὴ πιτυρίδα; Κάνετε μασσὰζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος μὲ μῖγμα ἀπὸ ρετσινόλαδο, ροῦμι καὶ ἀμυγδαλόλαδο. Κι' ὅταν λούζεστε, ἀντὶ γιὰ σαποῦνι, χρησιμοποιῆτε χτυπημένο κροκὸ αὐγοῦ.

Τὰ εἴδη ἀπὸ καουτσούκ

Τὸ καουτσοὺκ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ γίνεται σκληρὸ καὶ εὔθραυστο μὲ τὸ κρῦο. Μὲ τὴ ζέστη, μαλακώνει, κολλάει καὶ σκάζει. Ὅλες οἱ λιπαρὲς οὐσίες τὸ καταστρέφουν.

Τὰ καουτσουκένια εἴδη φθείρονται λιγώτερο ὅταν χρησιμοποιοῦνται, παρὰ ὅταν μένουν σὲ ἀργία. Γιὰ νὰ τὰ διατηρῆτε σὲ καλὴ κατάστασι, μὴ τ' ἀφίνετε ποτὲ σὲ δυνατὸ ἥλιο, οὔτε σὲ μέρος πολὺ ζεστό. Διαλέγετε ἕνα μέρος ὑγρὸ καὶ σκοτεινό.

Μὴ τὰ διπλώνετε ποτέ. Κρεμᾶτε τα μᾶλλον, ἂν εἶναι δυνατόν. Ὅταν πρόκειται νὰ τ' ἀφίσετε ἀρκετὸν καιρὸ ἀχρησιμοποίητα, πουντράρετέ τα καλὰ μὲ τάλκ. Ἀποφεύγετε ναρθοῦνε σ' ἐπαφὴ μὲ λάδι, λῖπος, πετρέλαιο, βενζίνη ἢ παρκετίνη.

Γιὰ νὰ διατηρηθοῦν καθαρὰ τὰ καουτσουκένια γάντια σας, πρὶν τὰ βγάλετε ἀπ' τὰ χέρια σας, ἔπειτα ἀπὸ κάθε χρῆσι, πλύνετέ τα μὲ σαποῦνι Μασσαλίας. Κι' ἀφίστε τα νὰ στεγνώσουν στὴ σκιά, μακρυὰ ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀπ' τὸ καλοριφέρ.

Πῶς ἐξοντώνονται οἱ κατσαρίδες

Ἔχετε κατσαρίδες στὴν κουζίνα σας; Βράσετε κόλλα τοῦ κολλαρίσματος μὲ λίγο νερό. Προσθέσετε μιὰ εἰδικὴ ἐντομοκτόνο σκόνη, ποὺ ὑπάρχει στὰ φαρμακεῖα. Ἀλείψετε μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα μερικὰ φύλλα ἀπὸ μαροῦλι καὶ σκορπῖστε τα στὶς γωνιές.

Ἐπιπλέον, ἀνακαλύψετε τὶς τρύπες ποὺ φωλιάζουν οἱ κατσαρίδες καὶ χῦστε μέσα βραστὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε διαλύσει λίγη στύψη — ἢ μῖγμα πετρελαίου καὶ νεροῦ. Ὕστερα βουλῶστε τις, μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ νερό, γῦψο καὶ κοπανισμένο γυαλί.

Καλοὶ τρόποι

Πῶς πρέπει νὰ ὀνομάζη ἕνας ἐπισήμως ἀρραβωνιασμένος τὰ μέλλοντα πεθερικά του;

Ὡς τὶς παραμονὲς τοῦ γάμου, πρέπει νὰ φέρνεται στοὺς γονεῖς τῆς μνηστῆς του ὅπως σὲ κοινοὺς φίλους, ποὺ τοὺς σέβεται ὅμως πολὺ — δηλαδὴ ὅπως σὲ ἀνωτέρους του, κι' ὄχι σὲ συμμαθητές του.

Ὅταν δὲν λείπουν παρὰ λίγες μέρες ἀπ' τὸ γάμο — καθὼς κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν — τοὺς λέει πιὰ «πατέρα» καὶ «μητέρα».

Ἕνας ἐπίσημος ἀρραβωνιαστικὸς μπορεῖ νὰ δεχθῆ πρόσκλησι σὲ γεῦμα ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς μνηστῆς του.

★

Ὅταν μιὰ γυναῖκα γίνη μητέρα, συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς στέλνουν δῶρα, ἢ λουλούδια δίχως δυνατὴ μυρωδιά.

Στὴ βάπτισι, ὁ νουνὸς στέλνει προηγουμένως ἕνα μπουκέτο γιὰ τὴ μητέρα κι' ἕνα δῶρο γιὰ τὸ παιδί. Αὐτὸς ἀναλαμβάνει τὰ φιλοδωρήματα στὴ μαμή, στὴν παραμάνα, στὴν ἐκκλησία καὶ στοὺς ὑπηρέτες. Ὀφείλει ἐπίσης νὰ προσφέρη τὰ βαφτιστικὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ καὶ ν' ἀναλάβη τὸ μοίρασμα τῶν κουφέτων στοὺς καλεσμένους.

Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες, ὑπάρχει ἡ συνήθεια νὰ δίνουν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ δεξίωσι ἢ τραπέζι, ὅπου προσκαλοῦνε τὸ γιατρό, τὴ μαμὴ καὶ τὸ νουνό.

«ΚΙΑΪ» Η ΛΕΞΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΚΙ' ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ!...

Μιὰ μυστηριώδης κραυγή, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν Ἰαπωνικὴ πάλη («Γιοῦντο») μὲ ἀπίστευτα ἀποτελέσματα

Σ' ΕΝΑ δρόμο κάποιας πόλεως, μιὰ γυναῖκα πέφτει ξαφνικὰ λιπόθυμη, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε. Ἀμέσως, ὅπως εἶναι φυσικό, μαζεύονται γύρω της διάφορα ἄτομα, ἄλλα ἀπὸ περιέργεια κι' ἄλλα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὴ συνεφέρουν. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας ἄνθρωπος παραμερίζει τὸν συγκεντρωμένο κόσμο, σκύβει πάνω ἀπὸ τὴ λιπόθυμη γυναῖκα, βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του μιὰ παράξενη κραυγὴ κι' ἡ γυναῖκα σηκώνεται εὐθὺς στὰ πόδια της. Ἔχει ξανάβρει ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις της. Ὥσπου οἱ περίεργοι νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους, ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔχει χαθῆ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος...

Ἴσως, ἀνάμεσα στοὺς συγκεντρωμένους περιέργους, ὑπάρχουν μερικοί, ποὺ δὲν δοκίμασαν γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς καμμιὰ ἔκπληξι. Εἶναι αὐτοί, ποὺ ἔχουν διαβάσει ἢ ἀκούσει σχετικὰ μὲ τὴν περίφημη ἰαπωνικὴ λέξι «Κιάϊ», τὴ λέξι, ποὺ σκοτώνει ἢ ἀνασταίνει!...

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ κι' ἡ θαυμαστὴ χρησιμοποίησί της γιὰ τὸ καλὸ ἢ γιὰ τὸ κακό, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικὰ μυστικὰ τῆς θρυλικῆς ἰαπωνικῆς πάλης «Γιοῦντο», ποὺ ἡ τεχνική της εἶναι ὁλόκληρο... φιλοσοφικὸ σύστημα, γιατὶ δὲν θέτει σ' ἐνέργεια μονάχα τὶς σωματικές, ἀλλὰ καὶ τὶς ψυχικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀποτελεσματικὴ χρησιμοποίησι τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς λέξεως, τοῦ «Κιάϊ», βασίζεται πάνω στὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θὰ τὴ φωνάξη γιὰ νὰ κάνη τὴν ἴδια στιγμὴ κακὸ ἢ καλὸ στὸν συνάνθρωπό του.

Γιὰ νὰ θέσετε ἐκτὸς μάχης, κάνοντάς τον νὰ πέση ξερὸς στὸ ἔδαφος, τὸν ἀντίπαλό σας ἢ γιὰ νὰ συνεφέρετε ἕνα ἄτομο, ποὺ ἔχει λιποθυμήσει, πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ ἔχετε ἐκείνη τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τοῦ βγάλετε αὐτὴ τὴ μυστηριώδη λέξι, τὰ νεῦρα σας σὲ ἀπόλυτη ἰσορροπία. Ὁ παραμικρὸς δισταγμὸς στὴ σκέψι σας, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ παραμικρὴ ψυχικὴ ταραχή, τῆς ἐξασθενίζουν τὴ μυστηριώδη της δύναμι καὶ τὸ... θαῦμα δὲν γίνεται.

Τὸ «Κιάϊ» ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἰαπωνικὲς λέξεις: τὸ «Κί» ποὺ σημαίνει «πνεῦμα» καὶ τὸ «Ἀϊ», ποὺ σημαίνει «ἕνωσις». Θέλει νὰ πῆ δηλαδή: «ἕνωσις πνευμάτων». Καὶ πραγματικά, τὸ καταπληκτικὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ ἀκολουθεῖ ὅταν τὴ φωνάζετε, δὲν προέρχεται ἀπὸ τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ πνεῦμα σας ἑνώνεται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ συνανθρώπου σας κι' ἐνεργεῖ πάνω του γιὰ καλὸ ἢ γιὰ κακό του.

Τὸ «Κιάϊ» δὲν εἶναι μιὰ συνηθισμένη, ἁπλὴ κραυγή. Εἶναι μιὰ λέξι φορτωμένη μὲ δυνατὴ κι' ἀκατανίκητη θέλησι, ποὺ μεταδίδεται ἀκαριαῖα στὸν συνάνθρωπό σας.

Πρέπει νὰ φωναχτῆ μ' ὡρισμένη ἔντασι καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι, ὅταν τὸ ἄτομο, ποὺ ἔχουμε ἀπέναντί μας, ἔχει μόλις τελειώσει τὴν ἐκπνοή του καὶ δὲν πρόφτασε ἀκόμα νὰ εἰσπνεύση.

Γιὰ νὰ βγῆ αὐτὴ ἡ κραυγὴ μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξουδετέρωσι τοῦ ἀντιπάλου μας, οἱ πνεύμονές μας πρέπει νἆναι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γεμᾶτοι ἀπὸ ἀέρα, νἄχουμε τὰ χείλη μας σχεδὸν ἑνωμένα, ὥστε νὰ περάση μέσα τους ἡ λέξι σὰν σφύριγμα, τὸ πηγοῦνι μας κολλητὸ πρὸς τὰ κάτω, τὴ σπονδυλικὴ στήλη ἴσια καὶ κάθετη πρὸς τὸ ἔδαφος, τὰ πόδια μας μισολυγισμένα καὶ τὰ χέρια μας νὰ μὴν ἀγγίζουν στὰ πλευρά μας.

Ἡ ἔντασι κι' ἡ διάρκεια τῆς κραυγῆς αὐτῆς, καθὼς κι' ἡ ἀπόστασι, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ ἄτομο, στὸ ὁποῖο θέλουμε νὰ ἐπενεργήσουμε, ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὸ καλὸ ἢ κακὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ «Κιάϊ» «σκοτώνει», δηλαδὴ ἀφήνει ξερὸ τὸν ἀντίπαλό μας, ὅταν φωναχτῆ ξαφνικά, σύντομα, ἐκκωφαντικά, σὰν μικρὸ οὔρλιαχτὸ κι' ἀπὸ ἀπόστασι, ποὺ κυμαίνεται ἀνάμεσα στοὺς ὀγδόντα πόντους καὶ στὸ ἑνάμισυ μέτρο.

Διαφορετικὲς εἶναι οἱ συνθῆκες, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ εὐεργετικὸ «Κιάϊ», τὸ «Κιάϊ», ποὺ «ἀνασταίνει».

Ἡ κραυγή, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἐπιδιώκει νὰ ἐπιταχύνη τὸν ρυθμὸ τῆς καρδιᾶς, νὰ τονώση τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι καὶ νὰ κάνη τὴ ἀναπνοὴ πιὸ εὔκολη. Ἂν στὴν προηγούμενη περίπτωσι, τὸ «Κιάϊ» προκαλεῖ συγκοπή, σ' αὐτὴν ἐδῶ σταματᾶ τὴ συγκοπὴ καὶ ἐπαναφέρει τὸ ἄτομο στὶς αἰσθήσεις του.

Γιὰ νὰ προκληθῆ αὐτὸ τὸ εὐεργετικὸ ἀποτέλεσμα, τὸ «Κιάϊ» πρέπει νὰ φωναχτῆ ἀρκετὰ κοντὰ στὸν ἀναίσθητο ἄνθρωπο, σὲ πιὸ ἁπαλὸ τόνο, ἀλλὰ πιὸ σφυριχτά. Ἐπίσης, πρέπει νἄμαστε σκυμμένοι πάνω ἀπ' αὐτόν.

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὰ ποὺ εἴπαμε παρὰ πάνω, δίνουν ἁπλῶς μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα γιὰ τὶς προϋποθέσεις καὶ τοὺς τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικὰ τὸ «Κιάϊ». Φυσικά, γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὸ σημεῖο νὰ ἐφαρμόζη μ' ἐπιτυχία αὐτὴ τὴ μυστηριώδη τέχνη, χρειάζεται εἰδικὴ ἐκπαίδευσι ἀπὸ δασκάλους τοῦ «Γιοῦντο», ποὺ ὑπάρχουν ὄχι μονάχα στὴν Ἰαπωνία, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ ἄτομα, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ἀποτελεσματικὰ τὴν τέχνη τοῦ «Κιάϊ», χωρὶς νὰ καταφεύγουν καὶ σὲ ἄλλα συμπληρωματικὰ μέσα, ποὺ ἐπίσης τὰ διδάσκει ἡ τέχνη τοῦ «Γιοῦντο», εἶναι λίγα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ ἀριθμός τους σήμερα δὲν ὑπερβαίνει τὰ διακόσια. Κι' αὐτό, γιατὶ πρέπει νὰ εἶναι προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὰ δυνατὴ θέλησι, ψυχραιμία κι' ἑτοιμότητα.

Γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους, ἡ κραυγὴ αὐτὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται σὲ διάφορες περιπτώσεις κι' ἀπὸ ἀνάλογη χρησιμοποίησι τῶν χεριῶν.

Ἔτσι, ὅταν θέλουμε νὰ συνεφέρουμε ἕνα ἄτομο, ποὺ ἔπαθε νευρικὴ ἐξάντλησι, μαζὶ μὲ τὸ «Κιάϊ», ποὺ θὰ τοῦ φωνάξουμε, κάνουμε τὸ ἑξῆς (εἰκ. 1): Βάζουμε τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ μας στὸν τράχηλό του, καὶ τὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι του. Κατόπιν, κουνᾶμε τὸ κεφάλι του μπρὸς καὶ πίσω ἀνάμεσα στὰ χέρια μας σὰν ἐκκρεμές. Ὕστερα χτυπᾶμε τὸ σβέρκο του μὲ δυνατά, σύντομα χτυπήματα τῆς δεξιᾶς μας παλάμης, ποὺ τῆς ἔχουμε δώσει σχῆμα βαθειοῦ κουταλιοῦ. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ πρέπει νἄχη κανεὶς εἰδικευθῆ σὲ τέλειο βαθμό, γιατὶ ἀλλοιῶς τὰ χτυπήματα αὐτὰ μπορεῖ νὰ βλάψουν ἀντὶ νὰ ὠφελήσουν.

Γιὰ τὴν ἴδια περίπτωσι, συνιστᾶται καὶ τὸ ἑξῆς μασσάζ, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ «Κιάϊ» (εἰκ. 2): Ὁ θεραπευτὴς καβαλλάει τὸν ἄρρωστο, ποὺ βρίσκεται ἀνάσκελα, τὸν ἀνασηκώνει μὲ τὸ δεξί του χέρι ἀπὸ τὸν τράχηλο, πιέζοντας μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸ στῆθος καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κάνει μασσὰζ σὲ ὡρισμένα σημεῖα τοῦ στήθους καὶ τῶν δεξιῶν πλευρῶν. Φωνάζει δὲ τὸ «Κιάϊ» εὐθὺς μετὰ τὸ μασσάζ.

Ὅταν θέλουμε νὰ συνεφέρουμε ἕνα λιποθυμισμένο ἄτομο, (εἰκ. 3), τὸ ξαπλώνουμε στὸ δάπεδο κι' ἀδράχνουμε τὸ πόδι του, ποὺ τὸ τραβᾶμε ἀπότομα. Ὕστερα τὸν χτυπᾶμε στὸ πέλμα χρησιμοποιῶντας τὴ δεύτερη φάλαγγα τοῦ μέσου δαχτύλου μας. Εὐθὺς κατόπιν φωνάζουμε τὸ «Κιάϊ» κι' ἡ λιποθυμία παύει στὴ στιγμή.

1

2

3

ΤΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τὸ ξυλοκόπημά των στὴν ἀρχαία Σπάρτη

Σ' ΟΛΕΣ τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας, ἡ ἀγαμία θεωρήθηκε σὰν ἀντικοινωνικὸ φαινόμενο. Οἱ ὠργανωμένες κοινωνίες σκέφτηκαν, μάλιστα, ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ λάβουν διάφορα μέτρα ἐναντίον ἐκείνων ποὺ παρέμεναν ἄγαμοι, γιὰ νὰ περιορίσουν τὴν ἐξάπλωσι τοῦ κακοῦ.

Στὴν ἀρχαία Λακεδαίμονα π.χ. οἱ ἄνω τῶν 30 ἐτῶν ἄγαμοι ἔπρεπε νὰ προσέλθουν ὁλόγυμνοι σὲ ὡρισμένη ἡμέρα τοῦ ἔτους στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης. Οἱ ἔγγαμοι ἄνδρες περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά τους καὶ τοὺς περιγελοῦσαν χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαντήσουν στὰ πειράγματα ποὺ τοὺς ἔκαναν.

Κατόπιν ἐρχόταν ἡ σειρὰ τῶν γυναικῶν. Ἀλλ' αὐτὲς δὲν περιορίζονταν σὲ λόγια. Ρίχνονταν πάνω τους μὲ ἀληθινὴ μανία καὶ γρονθοκοποῦσαν ἀλύπητα αὐτοὺς τοὺς κακοὺς πολῖτες.

Σχετικὰ μὲ τοὺς Σπαρτιᾶτες ἀναφέρεται καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Κάποτε, ἕνας νεαρὸς Σπαρτιάτης ἀρνήθηκε νὰ σηκωθῆ γιὰ νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του στὸν ἔνδοξο στρατηγὸ Δερκυλλίδα.

— Εἶσαι ἄγαμος καὶ δὲν ἔχεις παιδιὰ ποὺ νὰ παραχωρήσουν ἀργότερα καὶ σὲ μένα τὴ θέσι τους, τοῦ εἶπε.

Κι' ὅλοι τὸν δικαιώσανε.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος, ὡστόσο, παρέμειναν ἄγαμοι. Γιὰ τὸ Θαλῆ τὸ Μιλήσιο π.χ. ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο: Ὅταν ἦταν νέος ἀπαντοῦσε στὴ μητέρα του ποὺ τὸν βίαζε νὰ παντρευτῆ: «Δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός». Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, εἶχε ἕνα ἀντίθετο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ τὴν ἀποστομώνη: «Δὲν εἶναι πιὰ καιρός».

Ὁ Βίας, ἐξ ἄλλου, ποὺ συγκαταλεγόταν μεταξὺ τῶν Ἑφτὰ Σοφῶν, εἶπε σ' ἕνα συμπολίτη του ποὺ τὸν ρώτησε ποιά ἰδέα εἶχε γιὰ τὸ γάμο:

«Ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρης θὰ εἶναι ἢ ὄμορφη ἢ ἄσχημη. Στὴν πρώτη περίπτωσι, δὲν θὰ τὴν ἔχης μόνον ἐσύ. Στὴ δεύτερη, ἡ ζωή σου θὰ εἶναι μαρτύριο».

Ὁ Σωβαῖος ἀφηγεῖται ἐπίσης ὅτι ὁ Σόλων ἔδωσε σ' ἕναν Ἀθηναῖο τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα: «Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα μεγάλο βάρος». Ὁ νομοθέτης, ὅμως, δὲν εἶχε τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι, στὸ πολίτευμά του, ὁ Σόλων θέσπισε πολλὲς προστατευτικὲς διατάξεις γιὰ τὸ γάμο.

Ὁ Πλάτων, ἐξ ἄλλου, ὑποστήριζε στοὺς Νόμους του ὅτι οἱ ἄνδρες ἔπρεπε νὰ διαλέγουν ὑποχρεωτικὰ σύζυγο ἀνάμεσα στὰ τριάντα καὶ τὰ τριάντα πέντε. Σ' ἐκείνους ποὺ θὰ ἀρνιόνταν νὰ τὸ κάμουν, ἡ πολιτεία θὰ ἐπέβαλλε πρόστιμο κάθε χρόνο. Ἔτσι, συμπέραινε ὁ μεγάλος φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, κανεὶς δὲν εἶχε πιὰ τὴ γνώμη ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι εὐχάριστη.

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς Ρώμης, ἡ πολιτεία δὲν χρειάστηκε νὰ πάρη κανένα εἰδικὸ μέτρο ἐναντίον τῶν ἀγάμων. Γιατὶ ἄγαμοι ἔμεναν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μόνο οἱ ἀνάπηροι κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὴ φύσι.

Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, ἡ ἀγαμία ἄρχισε νὰ κερδίζη ἔδαφος, ἰδίως μεταξὺ τῶν πατρικίων καὶ τῶν πληβείων, ποὺ εἶχαν πλουτίσει ἀπὸ τὸ ἐμπόριο. Ἡ πολιτεία ἄρχισε τότε νὰ βλέπη τὴν ἄρνησί τους νὰ παντρευτοῦν σὰν ἔγκλημα. Πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ στεροῦσαν τὴν πατρίδα τους, ποὺ εἶχε ν' ἀντιμετωπίση τόσους ἐχθρούς, ἀπὸ μέλλοντες στρατιῶτες. Κι' ἔπειτα, γιατὶ ξελόγιαζαν τὶς γυναῖκες τῶν ἄλλων.

Γιὰ νὰ περιορίσουν τὸ κακό, οἱ κήνσορες κατέφυγαν σ' ἕνα αὐστηρὸ μέσον. Ὥρισαν ὅτι οἱ ἄγαμοι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐμφανισθοῦν ὡς μάρτυρες ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, οὔτε νὰ διαθέσουν ἐλεύθερα τὴν περιουσία τους.

Ἀπὸ τότε λοιπόν, ὅταν ἕνας πολίτης ἐμφανιζόταν στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς τὸν ρωτοῦσε:

— Ἔχεις ἄλογο καὶ σύζυγο;

Ἂν ἀπαντοῦσε ἀρνητικά, δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μαρτυρήση.

Κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα π.Χ. οἱ κήνσορες Κάμιλλος καὶ Ποστούμιος ὥρισαν ἕνα σημαντικὸ πρόστιμο γιὰ τοὺς γέρους ποὺ εἶχαν μείνει ἄγαμοι. Ὁ Βαλέριος Μάξιμος ἀναφέρει ὅτι ἀπηύθυναν στοὺς ἀγάμους τὰ ἀκόλουθα λόγια:

«Ἡ φύσις σᾶς ἔδωσε τὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὴν μεταβιβάσετε καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας σὲ ἄλλους. Οἱ γονεῖς σας, ποὺ σᾶς ἀνέθρεψαν, σᾶς ἐπέβαλαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ δημιουργήσετε καὶ σεῖς ἀπογόνους. Στὰ τόσα χρόνια ποὺ πέρασαν ὡς σήμερα, εἴχατε τὸν καιρὸ νὰ ἐκπληρώσετε αὐτὸ τὸ καθῆκον. Σεῖς, ἀντίθετα, σπαταλήσατε τὶς ἡμέρες σας χωρὶς νὰ γίνετε σύζυγοι καὶ πατέρες. Δῶστε, λοιπόν, τὰ χρήματά σας, ποὺ θὰ πιάσουν τόπο σὲ μιὰ οἰκογένεια πολυτέκνου».

Ἕνας ἄλλος κήνσωρ, ὁ Μέτελλος ὁ Νουμαδικός, ἀπηύθυνε τὸ 102 π.Χ. στοὺς ἀγάμους τὰ ἀκόλουθα λόγια:

— Ρωμαῖοι, ἂν μπορούσαμε νὰ κάμωμε χωρὶς γυναῖκες, σίγουρα κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ ἤθελε μιὰ τέτοια μάστιγα. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φύσις ὥρισε ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε οὔτε εὐχάριστα νὰ μποροῦμε νὰ ζήσωμε μὲ μιὰ γυναῖκα οὔτε νὰ ἀποχτήσωμε ἀπογόνους χωρὶς γυναῖκα, ἂς ἐνδιαφερθοῦμε περισσότερο γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς πατρίδος μας παρὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς σύντομης ζωῆς μας.

Ὁ Αὔγουστος, ἐξ ἄλλου, ἔλαβε μέτρα ὑπὲρ τῶν πολυτέκνων καὶ εἰς βάρος τῶν ἀγάμων. Ὁ Δίων Κάσσιος ἀναφέρει, μάλιστα, ὅτι, κάποτε ποὺ οἱ Ρωμαῖοι ἱππεῖς τοῦ ζήτησαν νὰ καταργήση τὸ σχετικὸ νόμο, ἐκεῖνος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν ξέρω μὲ ποιό ὄνομα νὰ σᾶς ἀποκαλέσω. Ἄνδρες; Δὲν κάνετε κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ἀνδρῶν. Πολῖτες; Ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, ἀφήνετε τὴν πολιτεία νὰ χαθῆ. Ρωμαίους; Μὰ ἐσεῖς κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ σβύσετε ἀπὸ τὴ γῆ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

1 Στὸ Πνὸμ Πὲνχ, τοῦ Καμπότζ, ἀνακηρύχθηκε βασιλιᾶς ὁ Νεροντὸμ Σουραμαρίτ, ποὺ διαδέχθηκε στὸ θρόνο τὸ γυιό του Σιανούκ, τὸν ὁποῖον οἱ τελευταῖες ἐκλογὲς ἀνέδειξαν πρωθυπουργὸ τῆς χώρας!... Στὴ φωτογραφία μας ὁ νέος βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα Κοσσαμὰκ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπευφημοῦνται ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους τους ποὺ ἀνέρχονται συνολικὰ σὲ 4 ἑκατομμύρια περίπου.

2 Τὸ πιό... ἄνοστο δημιούργημα τῆς πλάσεως θεωρεῖται σήμερα τὸ τερατῶδες αὐτὸ ψάρι, ποὺ λέγεται «λινοφρύνη». Ὅπως βλέπετε ἔχει ἕνα ἀπαίσιο κεφάλι μὲ τεράστια δόντια καὶ μοῦσι καὶ ἕνα τελείως δυσανάλογο σῶμα. Τὸ ψάρι αὐτὸ ποὺ ζῆ στὰ μεγάλα βάθη τῶν ὠκεανῶν, ἐκπέμπει φωτεινὲς ἀκτῖνες ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν ὅρασί του στὸ σκοτάδι.

3 Σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ παράστασι ὑπὲρ τῶν τυφλῶν, ποὺ δόθηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ Βολωνία τῆς Ἰταλίας, ἡ Τζίνα Λολομπριτζίντα τραγούδησε τρία μεγάλα σουξέ: τὴν «Ἀνδαλουσία», τὸ «Ἀγαπῶ τὸ Παρίσι» καὶ τὸ «Ἀ. Φραντζέσκα»! Στὴ φωτογραφία μας ἡ Τζίνα, μαζὶ μὲ τὸ μαέστρο Πιέρο Πιτσιόνι, ποὺ τὴν συνόδευσε στὸ πιάνο καὶ ὁ ὁποῖος πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ ξαναδικαστῆ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς κατηγορουμένους στὴν ὑπόθεσι Μοντέζι, ποὺ ἀναστάτωσε πρὸ καιροῦ τὴν Ἰταλία.

4 Ὁ αὐτόματος αὐτὸς διανομεὺς σιγαρέττων θὰ ἐξυπηρετήση πολὺ τοὺς καπνιστάς, ποὺ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο. Ἀρκεῖ νὰ πιέση ὁ ὁδηγὸς ἕνα κουμπί, γιὰ νὰ ἀνοίξη ὁ διανομεὺς καὶ νὰ τοῦ προσφέρη ἕνα τσιγάρο ἀναμμένο! Τὸ ἄναμμα ἐπιτυγχάνεται χάρις σὲ μιὰ μικρὴ ἀντίστασι, ποὺ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἄκρα τοῦ τσιγάρου, κατὰ τὴν πτῶσι του στὴν εἰδικὴ θέσι. Τὸ ἕνα χέρι παραμένει ἔτσι ἐλεύθερο στὸ βολάν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἀπαιτεῖται καμμιὰ ἰδιαίτερη προσπάθεια ποὺ ν' ἀπασχολήση τὴν προσοχὴ τοῦ ὁδηγοῦ.

1

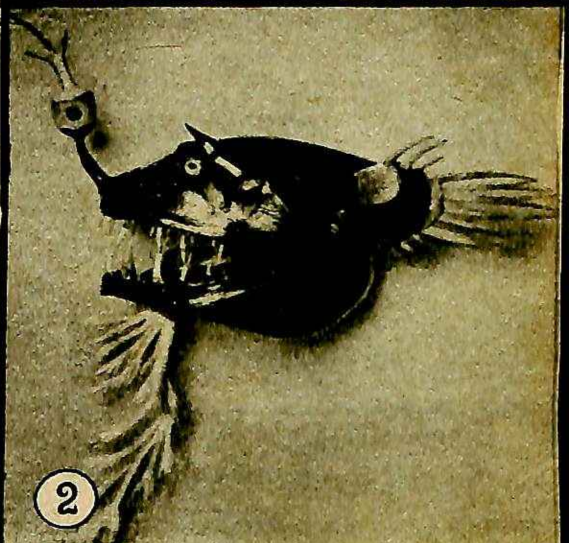

2

3

4

Ἀληθινὲς Ἱστορίες

Μιά τυπική ΚΑΛΗΜΕΡΑ...

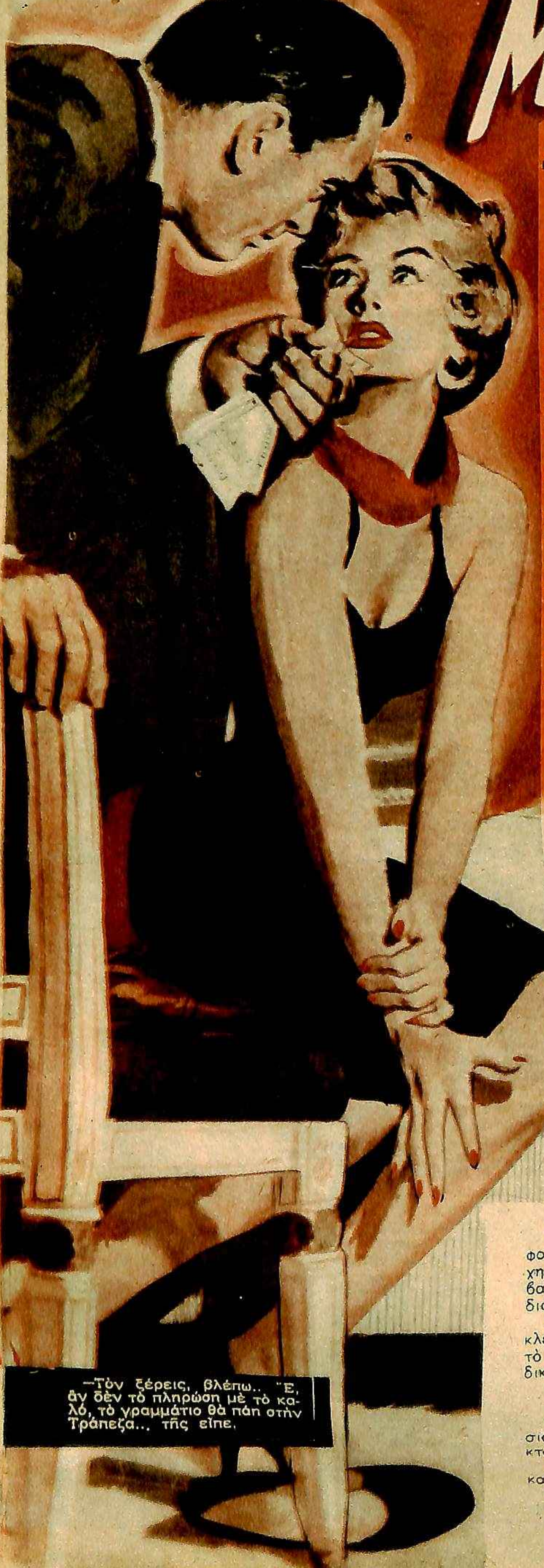

—Τὸν ξέρεις, βλέπω.. Ἔ, ἂν δὲν τὸ πληρώση μὲ τὸ καλό, τὸ γραμμάτιο θὰ πάη στὴν Τράπεζα... τῆς εἶπε.

ΑΝ καὶ κατοικούσανε στὴν ἴδια πολυκατοικία —ἐκείνη στὸ τρίτο, ἐκεῖνος στὸ ὑπόγειο — δὲν εἴχανε ὅμως παρὰ μιὰ καλημέρα τυπική. Κι' ὅμως, πόσο θἄθελε ἐκείνη νἄχε μαζί του καὶ μιὰ τρυφερὴ καλησπέρα καὶ μιὰ ψιθυριστὴ καληνύχτα!... Τί περίεργο ὅμως! Αὐτή, ἡ γυναῖκα μὲ τὴν τόλμη ποὔφτανε συχνὰ στὴν ἀναίδεια, δὲν εἶχε φροντίσει, ἤ, καλύτερα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τὸν γνωρίση... Μόλις τὸν ἀντίκρυζε, κοκκίνιζε σὰ μαθητριοῦλα, χαμήλωνε τὰ μάτια της ποὔχανε συνηθίσει νὰ κυττάζουνε προκλητικὰ κι' ἀδιάντροπη τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. κι' ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατά, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι...

Γιατὶ τοὺς χώριζε ἕνα πραγματικὸ χάος, ἀγεφύρωτο! Αὐτὸς ἦτανε τίμιο παιδί, ὑπάλληλος σὲ μιὰ Τράπεζα, μὲ μέλλον. Αὐτὴ ἦταν μιὰ θλιβερὴ πεταλούδα τῆς νύχτας μὲ παρελθόν... Πῶς εἶχε γίνει τὸ πρῶτο της πέσιμο; Μέσα στὴ θαμπωμένη της θύμησι πρόβαλλε ἕνας πατέρας μεθυσμένος, μιὰ μητέρα θῦμα, διαρκῶς κλαμένη, ὕστερα, ἀργότερα, μιὰ ἀδελφοῦλα ἄρρωστη, ποὺ τῆς τὴν εἶχαν ἀφίσει γιὰ μοναδικὴ κληρονομιὰ οἱ πεθαμένοι γονεῖς... Κι' ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀδερφῆς ἔγινε τὸ δικό της τὸ πρῶτο πέσιμο: Ὁ πρῶτος φίλος ποὺ δημιουργεῖται γιὰ λίγο φρέσκο βούτυρο, γιὰ μερικὰ αὐγά... Ὕστερα τὸ κατρακύλισμά της ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι, ποὺ καταλήγει στὴ ρουτίνα τῆς ξετσιπωσιᾶς, στὸν ἐπαγγελματικὸν ἔρωτα ποὺ ἐξασκεῖται σὰν βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, καὶ δὲν ἀφίνει στὰ μάγουλα κανένα πιὰ κοκκίνισμα...

Ἄλλοτε τὴ λέγανε Ἔλλη. Σήμερα εἶχε βαφτιστῆ Λόλα. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὸ δεύτερό της βάφτισμα, δὲν εἶχε γίνει σὲ κολυμπήθρα, μὰ μέσα στὸ βοῦρκο.. Μά, τί πειράζει; Τὸ εἶχε πιὰ συνηθίσει... Ὅλα εἶναι συνήθεια στὴ ζωή...

Νά ὅμως, ποὺ τώρα αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρό, μιὰ παράξενη μεταβολὴ εἶχε συντελεσθῆ μέσα της: Ἡ ναρκωμένη της καρδιὰ εἶχε γιὰ πρώτη φορὰ χτυπήσει!... Κι' εἶχε χτυπήσει γιὰ τὸ τίμιο αὐτὸ παιδί, τὸν γείτονά της στὴν πολυκατοικία, ποὺ δὲν εἶχε μαζί του παρὰ μιὰ ξερή, τυπικὴ καλημέρα....

Μιὰ μέρα ἡ Λόλα ἀντικρύζοντας τὸν ἀγαπημένο της γείτονα, τὸ Γιῶργο, τὸν βρῆκε χλωμὸ κι' ἀπογοητευμένο. Καλὰ-καλὰ δὲν τὴ χαιρέτησε — μάσσησε τὴν «καλημέρα» του, ποὺ τοὺς ἕνωνε— καὶ προχώρησε μὲ σκυφτὸ κεφάλι, βουτηγμένος στὶς σκέψεις. Τί νἄχε; Ἡ καϋμενοῦλα βασάνισε τὸ κεφάλι της ὅλη τὴ μέρα. Καὶ τὴν ἐξήγησι τὴ βρῆκε τυχαῖα τὴ νύχτα ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς χυδαίου τύπου, ποὺ ἐρχότανε νὰ τὴ δῆ κάθε βράδυ καὶ ποὺ τῆς πλήρωνε τὸν τελευταῖο καιρό, ἀρκετὰ γενναιόδωρα εἶν' ἡ ἀλήθεια, τὸν ἔρωτα:

— Ξέρεις, Λόλα, τῆς εἶπε ὁ τύπος ὕστερα ἀπὸ μερικὰ κονιάκ, μοῦ φαίνεται πὼς θἄχουμε τραβήγματα μ' ἕνα γείτονά σου...

— Μὲ ποιόν;

— Νά, μ' ἕναν ὀμορφονιό, ποὺ κάθεται ἐδῶ μέσα, στὸ ὑπόγειο...

Ἡ καρδιά της σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή...

— Τὸ Γιῶργο;

— Ναί, Γιῶργο τὸν λένε... Ἔπαιξε χαρτιὰ ὁ μάγκας, ἔχασε ἕνα μεγάλο ποσό, δὲν εἶχε νὰ τὸ πληρώση, καὶ πῆρε ἀπὸ μένα τὰ λεφτά... Γνωστός, βλέπεις... Ἔ, ὕστερα μπῆκε ἀπὸ πάνω κι' ὁ νόμιμος τόκος...

Ἡ Λόλα τὸν κύτταξε μὲ μῖσος:

— Ξέρω... Ὁ «νόμιμος» τόκος θἄναι ἄλλα τόσα...

— Ἔ, ὄχι κι' ἄλλα τόσα... Νά τὸ γραμμάτιο...

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ καὶ τῆς τὤδειξε.

— Σαράντα χιλιάδες!... συλλάβισε ἡ Λόλα.

— Ἔ, τριάντα τοὔδωσα... Νὰ μὴ βγάλω καὶ δέκα;... Ἡ ζωὴ εἶν' ἀκριβή... Ἔχουμε ἔξοδα...

— Καὶ πῶς θὰ τὰ πληρώση τώρα;... Αὐτὸς εἶν' ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος στὴν Τράπεζα...

Ὁ τύπος γέλασε:

— Τὸν ξέρεις, βλέπω... Ἔ, ἂν δὲν τὸ πληρώση μὲ τὸ καλό, τὸ γραμμάτιο θὰ πάη στὴν Τράπεζα... κι' ἡ Τράπεζα θὰ πληρώση τὶς σαράντα χιλιάδες...

— Μά, θὰ τὸν ἀπολύσουνε, ἂν θὰ τὸ κάμης αὐτό!... Θὰ χάση τὴ θέσι του...

— Προτιμᾷς νὰ χάσω ἐγὼ τὰ λεφτά μου;...

«Τὰ λεφτά του...» Μά, βέβαια, ἦταν αὐτὰ ποὔτρωγε κι' αὐτή... Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλ' ἡ ζωή της φάνηκε μπρὸς στὰ μάτια της βρωμερὴ κι' ἀπαίσια: Ἀπ' τὰ λεφτὰ τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ, θὰ βγαίνανε τὰ λοῦσα τὰ δικά της... Ἀπ' τὰ λεφτὰ τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἀγαποῦσε!...

Ὁ τύπος ρούφηξε ἄλλο ἕνα κονιάκ. Ἦτανε πιὰ ἐντελῶς ζαλισμένος. Ἡ Λόλα τοῦ γέμισε πάλι τὸ ποτηράκι. Καὶ ψύχραιμα, ἄδειασε μέσα στὸ οἰνόπνευμα κρυφὰ ἕνα σκονάκι στρυχνίνη ποὔχε στὴν τσάντα της, καὶ ποὺ τὸ διατηροῦσε πάντα γιὰ νὰ δώση κάποτε στὴ ζωή της ἂν τὴ βάραινε πολὺ μία λύσι...

Ὁ τύπος ρούφηξε ἀνύποπτος τὸ ποτηράκι ὡς τὸν πάτο. Ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη, ἡ Λόλα παρακολούθησε τοὺς σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας του. Ὅταν ξεψύχησε, ἐκείνη τοῦ πῆρε τὸ πορτοφόλι, τὸ ἄνοιξε, τράβηξε τὸ γραμμάτιο, τὄβαλε μέσα σ' ἕνα φάκελλο, ἔρριξε ἀπάνω της ἕνα παλτὸ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα.

Κατέβηκε τὶς σκάλες τῆς πολυκατοικίας ὡς τὸ ὑπόγειο, καί, φτάνοντας στὸ κλειστὸ διαμέρισμα τοῦ Γιώργου, στάθηκε μιὰ στιγμή, φίλησε τὸ φάκελλο καὶ τὸ πέταξε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὕστερα, γρήγορα-γρήγορα, ξανανέβηκε στὸ δικό της διαμέρισμα, ἔκλεισε τὴν πόρτα, κι' ἄνοιξε τὸ γκάζι.

★

Οἱ ἐφημερίδες δημοσιέψανε τὴν εἴδησι τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγεμα μὲ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους: «Δολοφονία πλουσίου ἐμπόρου ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του. Αὐτοκτονία τῆς δολοφόνου διὰ φωταερίου. Ἄγνωστα τὰ αἴτια».

Μ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Γιῶργος βγῆκε γελαστός, εὔθυμος, χωρὶς ἔννοιες καὶ χωρὶς στενοχώριες.

Καὶ πῆγε ἥσυχος στὴν Τράπεζα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Στεῖλτε τὸ φόρεμα στὸ σπίτι, καὶ τὸ μαννεκὲν στὸ γραφεῖο μου!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

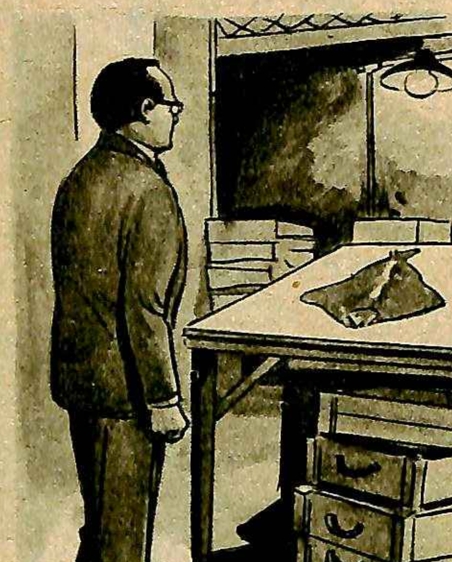

...Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἀποκαταστήσω τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι τοῦ καλκανιοῦ.

ΨΑΡΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΛΑΙΟΣ φίλος καὶ σημαίνων ἄλλοτε παράγων τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς, ὅπως διαπιστώνω δὲ καὶ ἀναγνώστης μου, μοῦ γράφει εἰς ἕνα μακροσκελές, ἀλλὰ ἐνδιαφέρον γράμμα του τὶς ὁμολογουμένως ἀξιοπρόσεκτες ἀπόψεις του ἐπὶ τοῦ ψαρολογικοῦ θέματος ποὺ ἀπησχόλησε δυὸ προηγούμενα σημειώματά μου. «Μὰ πάει ποτὲ — ὑπογραμμίζει μὲ καταφανῆ τὴν... ἱερή του ἀγανάκτησι — ἐσεῖς νὰ δίνετε ἀνώτερη θέσι στὴν παγκόσμια ψαροφαγία σὲ κεῖνα τὰ κακομοίρικα ψαροκόκκαλα τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας; Ἐσεῖς ὄνομα καὶ πρᾶγμα Πολίτης;»

Ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστολογράφος μου εἶναι, ὅπως συμπεραίνω ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς του, μέγας νοσταλγὸς τῆς παληᾶς Πόλης, μὲ τὶς ἀσυλλήπτου μεγαλείου λιχουδιές της, μὲ τὰ μοναδικὰ προϊόντα τῆς γῆς — μέχρι καὶ τῶν μαρουλιῶν τοῦ Γεντῆ Κουλέ, τῶν ὁποίων γίνεται μνεία στὴν ἐπιστολή, μὲ τὸν προσήκοντα σεβασμὸ — μὲ τὰ ἀπαράμιλλα θαλασσινά, τὰ στρείδια καὶ τὰ μύδια τοῦ Ἀρναούτκιοϊ καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὰ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ ψάρια.

Ὅπως καταλαβαίνω, ὁ ἐπιστολογράφος μου θεωρεῖ ἀσέβεια πρὸς τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου τοῦ βυθοῦ τὰ ὅσα συμπαθῆ ἔγραφα ὑπὲρ τῶν ψαριῶν τῆς μεσογειακῆς Γαλλίας, κατὰ πλήρη καὶ ἀδικαιολόγητη παραγνώρισι τῶν πρωτείων ποὺ κατέχουν στὴ διεθνῆ ψαρολογία τὰ ψάρια τῆς Πόλης.

Βέβαια, ἂν ἐπρόκειτο οἱ γνῶμες μου ἐκεῖνες νὰ καταχωρηθοῦν στὰ χρονικὰ τῆς διεθνοῦς ψαρολογίας, θὰ εἶχαν διατυπωθῆ μὲ περισσότερη προσοχή, ὥστε νὰ μὴ ἀδικηθοῦν ὅσα ψάρια ἔχουν δικαιώματα στὴ γενικώτερη ἀναγνώρισι.

Μὲ βαθύτατη συγκίνησι ὁ ἐπιστολογράφος μου ὑποστηρίζει ὅτι τὸ περίφημο καλκάνι τῆς Πόλης εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ψαριῶν. Σέβομαι τὴ γνώμη του, μολονότι νομίζω ὅτι μερικὰ εἴδη ψαριῶν τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν μποροῦν νὰ διεκδικήσουν τὰ πρωτεῖα.

Γράφει ἀκόμη ὁ ἐπιστολογράφος μου:

«Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονήση κανεὶς ἐκείνη τὴν ἀμβροσία, τὸ λουφάρι — τῆς Πόλης ὅμως, ὄχι τὸ ἔξω ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια — καὶ τὶς λαχταριστὲς τῆς ζαργάνες καὶ τὰ χαψιὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας καὶ τὶς σαρδέλλες της; Καὶ τὸ σκουμπρὶ τῆς Προποντίδος;

»Μὰ τί σοῦ λέει κι' ἐκείνη ἡ γλυκύτατη λακέρδα, μπροστὰ στὶς λυσσασμένες στὸ ἁλάτι παλαμίδες ποὺ τρῶμε ἐδῶ ὑπὸ μορφὴν λακέρδας;

»Σᾶς τὰ γράφω αὐτὰ γιὰ νὰ λαχταρήσετε λίγο στὴν ἀνάμνησί τους, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν λησμονήσετε πὼς τὰ «ὀψάρια», τὸ κυριώτατο ψώνιο, ἔχουν τὴν ἀκόλουθη διαβάθμισι στὴ γαστριμαργία: Καλκάνι, λουφάρι, σκουμπρί, καλκάνι, ζαργάνες, καλκάνι, χαψιὰ καὶ πάλι καλκάνι. Προηγεῖται ἀπὸ τὰ πετρόψαρα κι' αὐτὸς ὁ ζιφιός. Ἕπονται ἡ ἀθερίνα καὶ ἡ γλῶσσα — οἱ βουτυροτήγανες. Καὶ κατόπιν ἔρχονται οἱ τσιποῦρες καὶ τὰ λιθρίνια».

Δηλαδή, καθὼς καταλαβαίνω ὁ ἐπιστολογράφος μου εἶναι καλκανομανὴς σὲ βαθμὸ ποὺ... δὲν ἐπιδέχεται θεραπεία. Κατὰ τὴ γνώμη του τὸ καλκάνι — τὸ ὁποῖον προτάσσει ἐνδεικτικῶς κάθε κατηγορίας ψαριῶν — εἶναι ἕνα εἶδος ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, ἡ ὁποία σερβίρεται τηγανητὴ μετὰ τῆς σχετικῆς σκορδαλέας. Εἰς ἐπικύρωσιν τῆς βαρυσημάντου αὐτῆς γνώμης ἀναφέρει καὶ ἕνα περιστατικό, ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἵδρυσις τῆς Πόλης ὀφείλεται στό... καλκάνι!

«Ὅπως ἀφηγοῦνται — λέγει — οἱ παληοὶ χρονικογράφοι, κάποτε ἕνα νέο παιδὶ μὲ τὴ μάννα του τὴν Ἑλένη περνοῦσαν ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Βύζα. Ἦταν κι' οἱ δυὸ νηστικοὶ καὶ τράβηξαν σ' ἕνα μικρὸ παραλιακὸ μαγέρικο ὅπου ἔφαγαν ἀπὸ μιὰ μερίδα ψητὸ κρέας καὶ χόρτα. Εἶχαν κορέσει τὴν πεῖνα τους κι' ἑτοιμαζόνταν νὰ πληρώσουν καὶ νὰ φύγουν, ὅταν ὁ μάγερας τοὺς σερβίρησε ἕνα ἀγκαθοντυμένο τηγανητὸ ψάρι.

»—Μὰ φάγαμε πιά, εἶπε ἡ μητέρα.

»—Δὲν πειράζει, ἐπέμεινε ὁ μάγερας, μιὰ μπουκιὰ κι' ἀπὸ τοῦτο κακὰ δὲν κάνει.

»—Μὰ εἶναι ὅλο ἀγκάθια.

»Ὁ μάγερας ἐννοοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοὺς πείση νὰ τὸ δοκιμάσουν.

»—Κάθε ἀγκάθι καὶ γλύκα, εἶπε. Αὐτὰ εἶναι ποὺ τοῦ δίνουν τὴ νοστιμάδα.

»Ἀνόρεχτα ἀναγκάστηκε νὰ τσιμπήση λίγο τὸ παιδί. Μὰ ξαφνικὰ ζωηρεύει. Ἁρπάζει λαίμαργα τὸ ψάρι, τρώει καὶ ζητάει κι' ἄλλο.

»Ἡ μητέρα του, ἡ Ἑλένη, ἀνήσυχη κάνει παρατήρησι στὸ παιδί της:

»—Φτάνει... θὰ σὲ βλάψη τὸ πολὺ φαΐ.

»Ἐπενέβη ὅμως πάλι ὁ μάγερας.

»—Ἄς το κυρά μου, τὸ παιδί. Ἄς φάη ὅσο θέλει. Αὐτὸ μόνο καλὸ κάνει...

»Ὕστερα ἀπὸ χρόνια τὸ παιδὶ ἔγινε βασιλῆας. Ὅταν βαρέθηκε τὴν πρωτεύουσά του, τὴ Ρώμη, καὶ θέλησε νὰ μετακομίση κάπου ἀλλοῦ ποὺ θὰ τοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστα, θυμήθηκε τὸ ψάρι μὲ τ' ἀγκάθια. Καὶ τότε διάλεξε γιὰ πρωτεύουσά του τὸ Βυζάντιο.

»—Μὰ θὰ στενοχωρηθοῦν οἱ αὐλικοί σου σὲ κεῖνο τὸ παληοχώρι, τοῦ ἔλεγαν οἱ στενοὶ φίλοι του. Θὰ ξεσηκωθοῦν!

»—Τοὺς ξέρω καλὰ αὐτοὺς τοὺς λαίμαργους, ἀπαντοῦσε ὁ βασιλῆας. Μόλις φᾶνε ἐκεῖνο τὸ ψάρι ποὺ «καλὸ κάνει» θὰ τὰ ξεχάσουν ὅλα. Μὴ φοβᾶστε!

»Καὶ πήγανε στὸ Βυζάντιο, φάγανε καλκάνι καὶ ξέχασαν τὴ Ρώμη. Ἀπὸ τότε τὸ ψάρι τὸ λένε ἔτσι, κατὰ συγκοπήν: Καλὸ κάνει, καλκάνι...»

Αὐτὸ εἶναι τὸ χρονικὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ ἐπιστολογράφος μου καὶ ποὺ τὸ παραδίδω στὴ δημοσιότητα χάριν τῶν νοσταλγῶν καὶ θαυμαστῶν τοῦ καλκανιοῦ. Βέβαια τὸ ψάρι αὐτὸ δὲν εἶναι γνωστὸ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, οὔτε καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Τουρκίας. Εἶναι ψάρι πολίτικο, μὲ μεγάλη, ὅπως φαίνεται, παράδοσι, ἀντάξια τῆς νοστιμάδας του. Ἀπόδειξι καὶ τὸ χαριτωμένο παραμυθάκι περὶ τοῦ ρόλου ποὺ ἔπαιξε στὴν ἀνακήρυξι τοῦ Βυζαντίου ὡς πρωτευούσης τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Δὲν θέλω νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο στὸ ψαρολογικὸ θέμα, γιατὶ θὰ καταπατήσω οἰκόπεδα φίλων μου εἰδικῶν, τῶν ὁποίων ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὶς πολύτιμες μελέτες. Οἱ σχετικές γνώσεις μου, ἄλλωστε, εἶναι πολὺ περιωρισμένες, ὅπως καὶ ἡ πρακτική μου πεῖρα. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶμαι ἐρασιτέχνης ψαρᾶς, ἀλλὰ ὄχι ἀπ' ἐκείνους ποὺ δικαιοῦνται νὰ ἐπικαλεσθοῦν τίτλους ἐπιτυχιῶν.

Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀξιολογήσεως τῶν ψαριῶν, ποὺ θέτει ὁ ἐπιστολογράφος μου, νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ καθαρῶς ὑποκειμενικῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ σοφὸν «περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος». Πολλοὶ βόρειοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ Καναδοί, τρῶνε κάτι φοβερὰ σκυλόψαρα καὶ γλύφουν τὰ δάχτυλά τους. Ὅπως ἔγραψα σ' ἕνα προηγούμενο σημείωμα, οἱ Ἄγγλοι δίνουν τὰ μπαρμπούνια στὶς φῶκες, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ τὰ φᾶνε οἱ ἴδιοι. Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι τὰ ψάρια μας εἶναι θαυμάσια, ἀλλὰ δὲν τὰ ἀξιοποιήσουμε ὅσο καὶ μποροῦμε νὰ τὰ ἀξιοποιήσουμε ὅσο καὶ ὅπως πρέπει, γιατὶ δὲν ἔχουμε ὠργανωμένη ἁλιεία.

Ἄς μοῦ συγχωρηθῆ αὐτὴ ἡ παρέκβασις, ἡ ὁποία δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὶς «δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις», ἀλλὰ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως τοῦ καλκανιοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖο ἄλλως τε τρέφω κι' ἐγὼ τὴ δέουσα ἐκτίμησι, μολονότι ἔχω νὰ τὸ γευθῶ ἀρκετὰ χρόνια...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ σέ ὥρα γάμου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

Ἡ Ἰδεώδης σύζυγος

ΕΝΑΣ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος ποὺ ἔδινε μιὰ διάλεξι μπροστὰ σ' ἕνα ἀκροατήριο ἀπὸ γυναῖκες, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ στὶς ἀκροάτριές του:

— Ἡ Ἰδεώδης σύζυγος εἶναι ἀνύπαρκτη, πρᾶγμα ποὺ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε διαρκῶς νὰ γίνεστε ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερες σύζυγοι.

— Κάνετε λάθος, ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο. Ἐγὼ τουλάχιστον ξέρω μιὰ γυναῖκα ποὺ ὁ ἄντρας της τὴν χαρακτηρίζει πάντα σὰν Ἰδεώδη σύζυγο.

— Καὶ ποιά εἶναι; ρώτησε ὁ ψυχολόγος.

— Ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ συζύγου μου, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ἡ συνομιλήτριά του.

Τί σημαίνει αὐτό;

Ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ φαινομένου βρίσκεται σ' ἕναν ψυχολογικὸ νόμο, ποὺ ἡ πεῖρα τὸν ἐπιβεβαιώνει κάθε μέρα. Δὲν εἴμαστε ποτὲ εὐχαριστημένοι μ' ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μαζί μας. Νοσταλγοῦμε, ἀντίθετα, ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται μακρυά μας, ἀκόμη κι' ὅταν, ἀντικειμενικὰ κρινόμενο, εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται κοντά μας καὶ τὸ ἔχομε στὴ διάθεσί μας.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο, ἄλλωστε, παρατηρεῖται καὶ στὶς γυναῖκες. Πολλὲς γυναῖκες ποὺ εὐτύχησαν νὰ ἔχουν ἕναν καλό, τρυφερὸ καὶ ἀφωσιωμένο σύζυγο, νοσταλγοῦν, ὡστόσο, ἕναν παληὸ ἐραστή, μ' ὅλο ποὺ ἴσως τοὺς φέρθηκε ἄσχημα ἢ δὲν ἐτήρησε τὸ λόγο ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ σύζυγος, ποὺ ἔχει εὐνοηθῆ στὴν ἐκλογὴ τῆς γυναίκας ποὺ ἔκαμε σύντροφο τῆς ζωῆς του, νοσταλγεῖ τὶς παληὲς φιλενάδες του, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἴσως ἀκόλαστες, διεφθαρμένες, ἄπιστες, φιλοχρήματες, καπριτσιόζες καὶ τοῦ εἶχαν κάμει μαρτυρικὴ τὴ ζωή του.

Ἀλλ' ὁ κανὼν αὐτὸς δὲν εἶναι γενικὸς καὶ ἀπόλυτος. Καί, γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε στὰ λόγια τοῦ Ἀμερικανοῦ ψυχολόγου, ἡ φιλοδοξία κάθε γυναίκας, δὲν πρέπει νὰ εἶναι τὸ νὰ ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τὸν ἄντρα της σὰν Ἰδεώδης σύζυγος, ἀλλὰ τὸ νὰ τοῦ ἐμπνεύση τὴν πεποίθησι ὅτι εἶναι μιὰ καλὴ σύζυγος, ποὺ προσπαθεῖ διαρκῶς νὰ γίνη καλύτερη.

Ἡ καλὴ σύζυγος δὲν φαίνεται πὼς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ὄμορφη, οὔτε ἀπαράμιλλη νοικοκυρά. Κι' ἴσως, ἂν καλοεξετάσωμε τὰ πράγματα, θὰ ἰδοῦμε πὼς ἡ μεγάλη ὀμορφιὰ κι' ἡ νοικοκυρωσύνη ποὺ ξεπερνάει ἕνα ὡρισμένο ὅριο ἐμποδίζουν τὴ γυναῖκα νὰ εἶναι καλὴ σύζυγος. Οἱ ἄνδρες δὲν θέλουν νὰ ζοῦν διαρκῶς μὲ τὸ φόβο ὅτι κάποιος μπορεῖ νὰ τοὺς πάρη τὴ γυναῖκα τους καὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη νὰ παίζουν τὸ ρόλο ἀγρύπνων σωματοφυλάκων κοντά της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀποστρέφονται τὴ μεγάλη νοικοκυρωσύνη, ποὺ ἐξαφανίζει τὴν προσωπικότητα. Ἂν ἐκτιμοῦσαν μόνο τὴ νοικοκυρωσύνη, τότε οἱ περισσότεροι θὰ ἔκαναν συζύγους τὶς ὑπηρέτριές τους καὶ θὰ ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι.

Τὰ μόνα πράγματα ποὺ ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὴν καλὴ σύζυγο, εἶναι νὰ ἔχη μιὰ φυσικὴ γοητεία, νὰ εἶναι προικισμένη μὲ πρόσχαρο καὶ καλόβολο χαρακτῆρα καὶ νὰ μπορῆ νὰ σταθῆ πλάϊ στὸν ἄντρα της σὰν πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύντροφος, «στὸ καλὸ καὶ στὸ κακό», ὅπως λένε οἱ Γάλλοι.

Οἱ ἄντρες ἀποδίδουν ἐπίσης ἐξαιρετικὴ σημασία στὸ ζήτημα τῆς πίστεως καὶ τὴν θεωροῦν σὰν πρωταρχικὴ ἀρετὴ τῆς γυναίκας ποὺ ἔκαμαν σύντροφο τῆς ζωῆς του. Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ θέλουν νὰ ἔχουν ἥσυχο τὸ κεφάλι τους.

Ὁ Ἄγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Ράντολφ Χέρτζ, ποὺ ἔχει ἀσχοληθῆ πολὺ μὲ τὰ προβλήματα τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας, ὑποδεικνύει σὲ κάθε παντρεμένη γυναῖκα νὰ κάνη στὸν ἑαυτό της κάθε τόσο μερικὲς ἐρωτήσεις γιὰ νὰ ἐξακριβώνη ἂν ὁ γάμος της εἶναι ἀκόμη «ὑγιής», καὶ δὲν ἀπειλεῖται ἀπὸ κανένα κίνδυνο. Οἱ ἐρωτήσεις αὐτές, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ «τέστ τοῦ εὐτυχισμένου γάμου» εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ἐνδιαφέρεστε πραγματικὰ γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ συζύγου σας; (Ἂν τὴν βλέπετε μόνο σὰν πηγὴ εἰσοδημάτων, δὲν εἶσαστε καλὴ σύζυγος).

2) Τὸν θαυμάζετε καὶ τὸν ἐγκωμιάζετε ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο σας;

3) Φροντίζετε νὰ εἶσαστε τὸ ἴδιο ὄμορφη γιὰ τὸν ἄντρα σας, ὅπως καὶ τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες τοῦ γάμου σας;

4) Ζητᾶτε πάντοτε ἀπὸ τὸν ἄντρα σας νὰ σᾶς πῆ τὴ γνώμη του, προκειμένου ν' ἀγοράσετε ἕνα καινούργιο φόρεμα, ἕνα καπέλλο κλπ.;

5) Συμφωνεῖτε μὲ τὸν ἄντρα σας σὲ μιὰ τουλάχιστον ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχετε. (Ἀρέσουν π.χ. καὶ στοὺς δυό σας τὰ αἰσθηματικὰ φίλμς ἢ τὸ σοβαρὸ θέατρο ἢ ὁ χορός, ἢ οἱ περίπατοι στὴν ἐξοχὴ ἢ ἕνα κάποιο σπόρ;)

6) Εἶσαστε πάντοτε ἡ καλύτερη φίλη τοῦ συζύγου σας;

«Τὰ πράγματα, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Χέρτζ, θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα ἂν ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα ἔδειχναν γιὰ τὸ γάμο τους τὴν ἴδια μέριμνα καὶ τὴν ἴδια στοργὴ ποὺ δείχνουν γιὰ τὴν καινούργια ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ τους ἢ γιὰ τὸ αὐτοκίνητό τους. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἐνῶ γι' αὐτὰ ἀφιερώνουν πολύτιμες ὧρες, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου τους, δὲν νοιάζονται καθόλου. Τί κάνετε γιὰ τὸ αὐτοκίνητό σας; Μόλις ἰδῆτε τὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία, τὸ πηγαίνετε στὸν εἰδικὸ μηχανικὸ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐπισκευάση. Τὸ πηγαίνετε ἀκόμη καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσετε καμμιὰ ἀνωμαλία, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι «εἶναι ἐν τάξει». Προκειμένου γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία, ὅμως, κανεὶς δὲν σκέπτεται ποτὲ ὅτι καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπισκευές.

»Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει στὸ γάμο δὲν εἶναι τὸ νὰ μποροῦν ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα νὰ βγοῦν ἀπὸ μιὰ κρίσι, συνεχίζει, ἀλλὰ τὸ νὰ ξέρουν νὰ κάνουν μερικὲς ἀπαραίτητες «μικροεπισκευές», κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Κατὰ τὸν δόκτορα Χέρτζ, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ ἀδιαφορία τῶν δύο συζύγων γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. «Ὅλοι, βέβαια, τὴν εὔχονται καὶ τὴν ἐπιθυμοῦν, ἀλλὰ δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Ἀφήνουν, τουναντίον, τὶς μικροδιαφορὲς νὰ πολλαπλασιάζωνται, νὰ ὀγκοῦνται καὶ νὰ μεταβάλλωνται σὲ βουνά, ποὺ, στὸ τέλος, τοὺς συντρίβουν καὶ τοὺς ἐξουθενώνουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ 10 θανάσιμα ἁμαρτήματα τῆς συζύγου.

Ὁ Λουῒς Μιγκουὲλ Ντομιγκὶν μὲ τὴν Λουτσία Μποζέ.

Η «ΚΟΡΙΝΤΑ» ἐνίκησε τὸν ἔρωτα!

Ξεχνῶντας τὶς ὑποσχέσεις του στὴν γυναῖκα του, τὴ στὰρ Λουτσία Μποζέ, ὁ ταυρομάχος Λουῒς Μιγκουὲλ Ντομιγκὶν ξαναγύρισε στὴν ἀρένα

ΟΥΤΕ ἕνα χρόνο σωστὸ δὲν μπόρεσε νὰ μείνη πιστὸς ὁ Λουῒς Μιγκουὲλ Ντομιγκίν, ὁ περίφημος Ἱσπανὸς ταυρομάχος καὶ καρδιοκατακτητής, στὴν ὑπόσχεσι, ποὺ εἶχε δώσει στὴν γυναῖκα του, τὴν Ἰταλίδα στὰρ Λουτσία Μποζέ, ὅταν παντρεύτηκαν, τὸν Μάρτιο τοῦ 1955.

Τὴν εἶχε διαβεβαιώσει κατηγορηματικά, ὑποκύπτοντας στὰ δάκρυα καὶ στὶς ἱκεσίες της, πὼς ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναγύριζε στὴν ἀρένα. Ἂν καὶ νεώτατος ἀκόμη — μόλις εἶχε κλείσει τὰ 29, τὴν ἐποχὴ ποὺ παντρεύτηκε — θεωροῦσε, ὅπως τῆς εἶπε, τὴν καρριέρα του ὡς ταυρομάχου ὁριστικὰ τελειωμένη.

Οἱ μόνοι, ποὺ δὲν τὸν πίστεψαν τότε, ἦταν οἱ συμπατριῶτες του, οἱ Ἱσπανοί. «Ὁ Λουῒς Μιγκουὲλ — ἔλεγαν — ἔχει τὶς ταυρομαχίες στὸ αἷμα του. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ξαναγυρίση».

Δὲν χρειάστηκε νὰ περιμένουν πολύ, αὐτοὶ ποὺ περίμεναν τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Ντομιγκὶν στὴν «κορρίντα», γιὰ νὰ δοῦν τὶς προβλέψεις τους νὰ ἐπαληθεύουν. Τὰ τέλη τοῦ περασμένου μηνός, ἀναγγέλθηκε ἡ πανηγυρική του ἐπανεμφάνισι στὸ Μαρακέ, τὴν πιὸ φημισμένη ἀρένα τῆς Βενεζουέλας.

Ἡ μακρόχρονη ἀποχή του ἀπὸ τὸν στίβο δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιήση ἕναν τριπλὸ θρίαμβο, ποὺ ἔκανε τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν νὰ τὸν ἀποθεώσουν, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ. Ἀντιμετώπισε τρεῖς ταύρους. Καὶ τρεῖς φορὲς τοῦ ἔφεραν τὸ ἀριστερὸ αὐτὶ τοῦ ζώου σὲ ἀσημένιο δίσκο — ὑψίστη ἠθικὴ ἀνταμοιβή, ποὺ ἀπονέμεται στοὺς ταυρομάχους, ὅταν σκοτώσουν μ' ἕνα καὶ μόνο χτύπημα τὸν ἀντίπαλό τους.

Καθισμένη στὸ τιμητικὸ θεωρεῖο, ἡ Λουτσία Μποζὲ παρακολουθοῦσε μὲ φοβερὴ ἀγωνία τὴν πάλη τοῦ ἀγαπημένου της μὲ τοὺς τρεῖς γεροδεμένους ταύρους. Ἀλλά, ὅταν καὶ ὁ τρίτος ταῦρος ἔπεσε νεκρός, ξέχασε μονομιᾶς τὴν ἀγωνία της καὶ παρασύρθηκε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ πλήθους, ζητωκραυγάζοντας τὸν ἄντρα της κι' ἡ ἴδια!

Ἤξερε πιὰ πὼς ὁ ἔρωτάς της καὶ οἱ ὑποσχέσεις του δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὸν Λουῒς Μιγκουὲλ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ πιὸ δυνατὴ ἀγάπη του: τὴν ἀρένα. Καὶ προτίμησε νὰ συμμερίζεται τὸ πάθος του καὶ νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς νίκες του, παρὰ νὰ τοῦ θυμίζη τὶς διαβεβαιώσεις του, κινδυνεύοντας, ἔτσι, νὰ τὸν ψυχράνη τελικὰ ἀπέναντί της.

Ἄν, ὅμως, γιὰ τὴν Λουτσία Μποζέ, ἡ ὑποχώρησι αὐτὴ ἦταν ἕνας καταναγκαστικὸς συμβιβασμός, στὴν Ἱσπανία, ἡ εἴδησις τῆς ἐπανόδου τοῦ μεγάλου ταυρομάχου στὴν ἀρένα ἔγινε δεκτὴ μὲ ἀληθινὴ ἀγαλλίασι. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὸν θρίαμβό του στὸ Μαρακέ, ἔφτασαν ἑκατοντάδες τηλεγραφήματα στὸν Ντομιγκὶν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς πατρίδας του, ποὺ τὸν ἐκλιπαροῦσαν νὰ γυρίση πίσω, νὰ χαρίση καὶ στοὺς Ἱσπανοὺς τὴν χαρὰ καὶ τὴν συγκίνησι, ποὺ εἶχε προσφέρει στοὺς Βενεζουελιανοὺς θεατές.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Λουῒς Ντομιγκὶν ἀνάγγειλε τὴν μεγάλη ἀπόφασί του: θὰ ξαναγύριζε στὴν Ἱσπανία! «Δὲν ἔχω γεννηθῆ γιὰ ραντιέρης. Γεννήθηκα γιὰ ταυρομάχος!» ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους.

Ποιός εἶναι ὁ λόγος, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πάρη αὐτὴ τὴν ἀπόφασι; Ὄχι — ὅπως θὰ νόμιζαν πολλοὶ — ἡ δίψα του νὰ κερδίση καὶ ἄλλα χρήματα. Ἔχει μαζέψει τόσα, ὥστε νὰ τοῦ ἐξασφαλίζουν πλουσιοπάροχη ζωή.

Ἐκεῖνο, ποὺ τὸν προστάζει, εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος καὶ ἡ νοσταλγία τῆς δόξας. Τὸ πρῶτο, ἴσως, ἀκόμη περισσότερο... Ὁ Λουῒς Μιγκουὲλ Ντομιγκὶν δὲν εἶναι μόνο ταυρομάχος ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ γυιὸς ταυρομάχου. Ὁ πατέρας του, ὁ Ντομίνγκο Γκονζάλες Ντομιγκὶν πέθανε μὲ τὴν πίκρα πὼς δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ γίνη κάτι παραπάνω ἀπὸ ἕνας τρίτης τάξεως «ματαντόρ». Γιὰ νὰ παρηγορηθῆ γιὰ τὴν ἀνικανοποίητη φιλοδοξία του, ἀποφάσισε νὰ κάνη ταυρομάχους καὶ τοὺς τρεῖς γυιούς του: τὸν Ντομίγκο, τὸν Λουῒς Μιγκουὲλ καὶ τὸν Πεπέ. Ἀπὸ αὐτούς, ὅμως, μονάχα ὁ δεύτερος ἀκολούθησε τὸ στάδιο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας του τὸν προώριζε.

Δεκατεσσάρων ἐτῶν παιδὶ μόλις, πῆγε στὸ Μπιλμπάο, στὸ διάσημο ράντσο τοῦ δὸν Κάρλος Οὐρκουΐγιο, γιὰ νὰ ἀσκηθῆ στὴν δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη αὐτὴ τέχνη. Γρήγορα ἔδειξε πὼς ἦταν καμωμένος γιὰ νὰ ἐνσαρκώση τὰ πιὸ ἀκριβὰ ὄνειρα τοῦ πατέρα του, νὰ τὸν παρηγορήση γιὰ τὴν δική του μέτρια ἐπιτυχία. Ἕνα χρόνο πιὸ ἔπειτα, ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του στὴν ἀρένα τῆς Μαδρίτης. Καὶ τὸ 1944 σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν (φαινόμενο μοναδικό· ἔφηβος ταυρομάχος!) εἶχε γίνει διάσημος σ' ὅλη τὴν Ἱσπανία.

Τὴν ἡμέρα, ποὺ σκοτώθηκε στὴν ἀρένα ὁ θρυλικὸς «Μανολέτε», ὁ Μανουὲλ Λαουρεάνο Ροντριγκέθ, γυιὸς ἑνὸς τυφλοῦ ἐργάτη, ποὺ πέθανε στὸ φτωχοκομεῖο, ἄσχημος σὲ ἀπίστευτο σημεῖο καὶ μαυρειδερὸς σὰ μιγάς — ἀλλά, ὡστόσο, κατὰ γενικὴ ἀναγνώρισι, ὁ πιὸ μεγάλος ταυρομάχος ἀπ' ὅσους γέννησε ποτὲ ἡ Ἱσπανία — ὁ Ντομιγκὶν ἦταν στὴν ἐξέδρα, ἀνάμεσα στοὺς θεατές.

Τὴν δραματικὴ ἐκείνη στιγμή, ποὺ χιλιάδες ἄνθρωποι ἔμειναν ἄλαλοι ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ τὴν φρίκη, ὁ Λουῒς Μιγκουέλ, μαζὶ μὲ τὸ ρίγος, ποὺ ἔνοιωσε νὰ τὸν διαπερνάη, αἰσθάνθηκε μονομιᾶς πὼς εἶχε φτάσει ἡ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς του.

Ἂν καὶ μόνο 20 χρονῶν ἀκόμη, ἀναγνωριζόταν ἀπ' ὅλους ὡς ὁ δεύτερος ταυρομάχος τῆς Ἱσπανίας μετὰ τὸν ἀπαράμιλλο Μανολέτε. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, θὰ ἦταν ὁ πρῶτος.

Μέσα σ' ἑφτὰ χρόνια, τὰ ἑφτὰ χρόνια τῶν ἀλλεπαλλήλων θριάμβων του — θριάμβων στὴν ἀρένα καὶ θριάμβων στὸν ἔρωτα — γνώρισε ὅλες τὶς ἀπολαύσεις, ὅλες τὶς ἐπιτυχίες, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀνειρευτῆ ἕνας ἄνθρωπος.

Ὁ λιτὸς καὶ ἐγκατέστατος, τὰ πρῶτα χρόνια, Λουῒς Μιγκουέλ, ποὺ δὲν ἔπινε, δὲν κάπνιζε, δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ ποὺ τὸν εἶχαν ἐπονομάσει «ὁ ἀσκητὴς ταυρομάχος», ἔγινε ὁ πιὸ ἄπληστος χαροκόπος τῆς ἐποχῆς μας.

Μέθυσε ἀπὸ τὶς ἰαχὲς τοῦ πλήθους, ποὺ τὸν εἶχε γιὰ ἡμίθεο καὶ τὸν ἀνέβαζε στὸν ἕβδομο οὐρανό, εἶδε τὶς πιὸ δύσκολες, τὶς πιὸ ἀπρόσιτες γυναῖκες νὰ σωριάζωνται στὰ πόδια του, ἐκλιπαρῶντας τὸν ἔρωτά του, ἄκουσε τὴν Κάθλην Γουΐνσωρ, τὴν συγγραφέα τοῦ «Ἄμπερ γιὰ πάντα» νὰ δηλώνη ἀπροκάλυπτα πὼς ἦταν «ὁλοκληρωτικὰ ξετρελλαμένη μαζί του», ἀπέκτησε μιὰ ὀνειρώδη βίλλα, μὲ δέκα πολυτελεῖς λιμουζίνες καὶ εἰκοσιεπτὰ ὑπηρέτες, κέρδισε τὴν καρδιὰ τριῶν διάσημων στάρ, τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ, τῆς Λάνα Τάρνερ καὶ τῆς Ζαζὰ Γκαμπόρ, ἔκανε μιὰ τετάρτη, τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, νὰ παρατήση τὸν ἄντρα της, τὸν Φράνκ Σινάτρα, ἀνάγκασε μιὰ πέμπτη, τὴν Τσεχοσλοβάκα Μιροσλάβα Στέρν, νὰ αὐτοκτονήση γιὰ χάρι του, ἀγόρασε τεράστιες φυτεῖες καφὲ στὴ Νότιο Ἀμερική, χρηματοδότησε «κορρίντας» στὸ Περοὺ καὶ τὴν Βενεζουέλα, ἔγινε ὁ ἀγαπημένος τοῦ Στάϊνμπεκ καὶ τοῦ Χέμιγκγουαίη...

Τὸ μεθύσι τῶν πλούσιων ἀπολαύσεων, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ποὺ τὴν τρυγοῦσε ἀπ' ὅλους τοὺς πόρους της, ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἔκανε, ἀκριβῶς, νὰ ἐγκαταλείψη τὶς ταυρομαχίες τὸ 1953.

«Δὲν θέλω νὰ πεθάνω στὰ κέρατα ἑνὸς ταύρου!» εἶχε δηλώσει τότε.

Ἀλλὰ σήμερα, ποὺ ζῆ πολὺ πιὸ ἥσυχα, πιὸ μετρημένα, χωρὶς περιπέτειες, ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος καὶ ἡ νοσταλγία τῆς δόξας ξυπνήσανε πάλι μέσα του. Νὰ ξαναπαίξη μὲ τὸν θάνατο, θὰ εἶναι μιὰ ἀνανέωσι!

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό μυστικό ΤΗΣ ΛΙΖΑΣ

Ή Λίζα ήταν τρισευτυχισμένη κοντά στό Λουί κι' ήθελαν κι' οί δυό ν' άποκτήσουν ένα παιδί..

Η Λίζα ζούσε περιωρισμένα στό σπίτι της, γιατί ό πατέρας της κι' ή μητέρα της είχαν αύστηρές άρχές. Ή οικογένειά της ήταν πλούσια κι' άριστοκρατική, άλλά δέν εύρισκε καμμιά χαρά μέσα σ' έκεϊνο τό κλειστό περιβάλλον, πού έμοιαζε μέ χρυσό κλουβί. Γι' αύτό, όταν γνώρισε τόν Ζάν, ή Λίζα τόν άγάπησε μ' όλη τή φλόγα τών δεκαοχτώ χρόνων της.

—Σήμερα θάρθη νά μάς κάνη έπίσκεψι ό Ζάν, τής είχε πή ή μητέρα της.

Ή Λίζα σκέφτηκε, πώς θάταν κι' αύτός κανένας άπό τούς τόσους καί τόσους πληκτικούς φίλους τού πατέρα της, άλλ' όταν άπεναντίας τόν είδε στό σαλόνι τους, ή καρδιά της σκίρτησε. Ήταν ένας ψηλός καί γεροδεμένος νέος, μέ γκριζογάλανα μάτια, ήλιοψημένο πρόσωπο καί μαύρα μαλλιά.

—Ό Ζάν είναι γυιός μιάς παληάς μου φίλης, είπε ή μητέρα της στή Λίζα, όταν τής τόν σύστησε. Ήρθε στήν πόλι μας γιά κάποια δουλειά του...

Οί δυό νέοι, μέσα σέ σύντομο χρονικό διάστημα, άγαπήθηκαν παράφορα. Ή Λίζα έγειρε στήν άγκαλιά του μ' όλο τό πάθος καί τήν άνιδιοτέλεια τής νειότης της, πού δέν είχε τήν πείρα τής ζωής.

Ό Ζάν όμως δέν άξιζε αύτή τή μεγάλη άγάπη. Ύστερα άπό δυό μήνες έφυγε ξαφνικά άπό τήν πόλι, όπου έμενε ή Λίζα, κι' έκείνη βρέθηκε σέ δύσκολη θέσι. Θά έφερνε στόν κόσμο ένα παιδί...

Οί γονείς της τήν πήγαν σ' ένα έξοχικό τους σπίτι, όπου έμεινε μαζί μέ τή μητέρα της καί τή γρηά οίκονόμο τους σ' όλο τό διάστημα τής έγκυμοσύνης. Έπρεπε νά μή μάθη ό κόσμος τή ντροπή αύτή.

Ή Λίζα πέρασε έκεί πικρές μέρες, σάν φυλακισμένη, περιμένοντας τή γέννησι τού παιδιού, πού είχε στά σπλάχνα της.

Ήταν μιά κοπέλλα μέ εύθραυστη πάντα ύγεία κι' ό τοκετός στάθηκε πολύ δύσκολος. Ό γιατρός τού χωριού άναγκάστηκε νά τή ναρκώση, γιατί τό παιδί δέν μπορούσε νά έρθη στόν κόσμο φυσιολογικά.

—Ήταν ένα όμορφο άγοράκι, τής είπε ή μητέρα της, όταν ή Λίζα συνήρθε.

—Γιατί «ήταν»; ρώτησε μ' άγωνία ή Λίζα.

—Γεννήθηκε νεκρό, τής άποκρίθηκε ή μητέρα της...

Ή ζωή τής Λίζας συνεχίστηκε ή ίδια, όταν γύρισε στήν πόλι. Πέρασαν έτσι ένα, δυό χρόνια...

Άλλά ή πληγωμένη της καρδιά γιατρεύτηκε γρήγορα, όταν γνώρισε τόν Λουί. Ό Λουί δέν έφυγε, όπως είχε φύγει ό Ζάν. Έμεινε κοντά της γιά πάντα. Τήν άγαπούσε άληθινά καί τήν παντρεύτηκε. Ή ζωή τής Λίζας ξανάρχιζε έτσι γιά δεύτερη φορά, άλλά τώρα χωρίς τό παραμικρό σύννεφο, γεμάτη άπό φώς κι' εύτυχία.

Ό Λουί είχε δείξει κατανόησι γιά τόν πρώτο άτυχο έρωτα τής Λίζας καί δέν τόν ένοιαζε γι' αύτό τό προηγούμενο. Άλλά ή Λίζα τού είχε κρύψει κάτι άπό κείνη τήν ίστορία. Δέν τού είχε πή τίποτα γιά τό παιδί. Δέν είχε βρή τή δύναμι νά τού πή κι' αύτή τή λεπτομέρεια.

—Δέν είναι άνάγκη νά τό μάθη κι' αύτό ό Λουί, τήν είχε συμβουλέψει ή μητέρα της. Τά άλλα, ήταν άδύνατο νά τού τά κρύψουμε, αύτό όμως μπορείς νά τό κρατήσης μυστικό.

Ήταν τρισευτυχισμένη κοντά στό Λουί κι' ήθελαν κι' οί δυό τους ν' άποχτήσουν ένα παιδί. Έτσι ό έρωτάς τους θάταν τέλειος. Άλλά ούτε τό δεύτερο παιδί ήρθε στόν κόσμο ζωντανό. Κι' οί γιατροί δήλωσαν στή Λίζα, πώς δέν έπρεπε νά ξαναμείνη έγκυος, γιατί θά κινδύνευε σοβαρά ή ύγεία της.

Ή Λίζα, χρειάστηκε νά μείνη στό κρεβάτι άρκετές μέρες. Τό χτύπημα τής μοίρας ήταν σκληρό γι' αύτή. Έπρεπε τώρα νά άρκεστή μονάχα στήν άγάπη τού Λουί...

Ένα πρωί, καθώς ή Λίζα βρισκόταν άκόμα στό κρεβάτι της, άκουσε κουβέντες έξω άπό τήν πόρτα τού δωματίου της. Ξεκαθάριζε τά λόγια κι' αύτά πού άκουσε έκαναν τήν καρδιά της νά σταματήση σχεδόν!

—Μά δέν είναι σωστό νά συνεχιστή αύτή ή ίστορία, έλεγε ή γρηά οίκονόμος. Έπιτρέψτε μου, κυρία, νά σάς πώ τήν ταπεινή μου γνώμη. Νομίζω, πώς είναι ή κατάλληλη στιγμή νά τής τό πήτε. Είναι παιδί της, κυρία, κι' ένα παιδί έχει τό δικαίωμα νά ζή κοντά στή μητέρα του. Οί γιατροί τής άπαγόρεψαν νά ξαναδοκιμάση άλλη φορά. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αύτό; Ή καημένη ή Λίζα θέλει νάχη παιδί κι' άν τήν άφήσετε έτσι, θά πεθάνη στό τέλος άπό μαρασμό...

—Μά νομίζεις, ότι έκεί πού βρίσκεται ό μικρός, περνάει άσχημα;

Αύτή τή φορά ήταν ή φωνή τής μητέρας τής Λίζας.

—Δέν τού λείπει τίποτα! συνέχισε. Ό Άλμπέρ είναι εύτυχισμένος έκεί πού βρίσκεται, γιατί οί καλόγρηες τόν άγαπούν κι' έγώ δέν παύω νά ένδιαφέρωμαι γι' αύτόν...

—Μά κυρία...

Ή φράσι τής γρηάς οίκονόμου κόπηκε στή μέση, γιατί ή Λίζα παρουσιάστηκε ξαφνικά στό κατώφλι τής πόρτας. Τά πόδια της έτρεμαν καί τής φαινόταν, πώς όλα γύριζαν γύρω της. Κύτταξε τή μητέρα της μέ παγερό βλέμμα καί τής είπε μέ μισοσβυστή φωνή:

—Πώς μπόρεσες νά τό κάνης αύτό μητέρα; Πώς μπόρεσες;

Τά λόγια της πνίγηκαν στούς λυγμούς.

★

Ή Λίζα έπισκέφτηκε τό όρφανοτροφείο, όπου άνάμεσα στ' άλλα παιδάκια, ήταν καί τό δικό της.

—Ό θεός νά σ' εύλογή, κόρη μου, τής είπε ή ήγουμένη, πού τήν ύποδέχτηκε. Έχουμε πάντα άνάγκη άπό χρήματα. Τά παιδάκια αύτά έχουν ξεχαστή άπ' όλους. Εύτυχώς, πού κάθε τόσο, κυρίες σάν κι' έσάς, τά σκέφτονται...

Ή Λίζα αίσθανόταν άκόμα τόν έαυτό της άδύνατο. Στηρίχτηκε στόν τοίχο, γιά νά μή πέση. Άνυπομονούσε νά δή γρήγορα τόν Άλμπέρ, τό παιδί της. Κι' έπρεπε νά κυριαρχήση στόν έαυτό της, νά μή τό πάρη στήν άγκαλιά της, νά μή τό γεμίση μέ τά μητρικά της φιλιά.

Ήταν, άλλωστε, στή μέση ό Λουί. Τού είχε κρύψει αύτό τό μυστικό καί τώρα ήταν δύσκολο, σχεδόν άδύνατο νά τού τό πή. Τώρα, πού ήξερε πώς τό παιδάκι της ζούσε, τώρα, πού ήθελε νά τό πάρη κοντά της!...

Τά όρφανά τού μοναστηριού ήταν όλα-όλα δεκατέσσερα, άλλά καί χίλια νάταν, ή Λίζα θ' άναγνώριζε τόν γυιό της μέ τήν πρώτη ματιά.

Νάτος, αύτός ήταν ό Άλμπέρ! Είχε τά μαλλιά της, τά μάτια της, τή μύτη της, άκόμα καί τή μικρή έλιά της στήν άκρη τών χειλιών του. Ή Λίζα στεκόταν άκίνητη μπροστά σ' έκείνο τό πλασματάκι, πού ήταν δικό της. Δέν μπορούσε κι' ή ίδια νά καταλάβη τί τής έδινε τή δύναμι νά μήν ξεφωνίση, νά μή ριχτή πάνω του, νά μή τό σφίξη στήν άγκαλιά της.

—Πώς σέ λένε; βρήκε τή δύναμι νά πή στό άγοράκι, πού τήν κύτταζε περίεργα μέ τά μεγάλα του ματάκια.

—Άλμπέρ, κυρία, τής άποκρίθηκε ό μικρούλης. Καί σάς;

—Λίζα...

Έκείνη τή νύχτα ή Λίζα έμεινε άϋπνη. Μονάχα κατά τά χαράματα τής έκλεισε τά βλέφαρα ή κούρασι.

Τήν ξύπνησε ένα χάδι τού Λουί.

—Τί έχεις, άγάπη μου; τήν ρώτησε ό άντρας της. Είσαι καταϊδρωμένη κι' άναπνέεις δύσκολα.

—Τίποτα, τίποτα δέν έχω, είπε ή Λίζα. Ίσως νά κρύωσα.

Ό μικρός Άλμπέρ είχε μάθει πιά νά περιμένη κάθε μέρα τή Λίζα. Ή ήγουμένη τή συνώδευε πάντα κοντά του.

—Είναι πραγματικά ένα χαριτωμένο άγοράκι, μέ χρυσή καρδιά, έλεγε στή Λίζα. Καί νά σκέφτεται κανείς, ότι ή μητέρα του τό παράτησε...

—Δέν είναι άλήθεια! φώναξε ή Λίζα, μή μπορώντας νά συγκρατηθή.

Ή ήγουμένη ταράχτηκε, άλλά δέν είπε τίποτα.

Τήν άλλη μέρα, ή Λίζα πήγε στό μοναστήρι μαζί μέ τό Λουί. Τού είχε διηγηθή σχετικά μέ τίς έπισκέψεις της αύτές στά όρφανά, κι' ήθελε νά δή κι' αύτός τόν Άλμπέρ. Νά σχετιστή μαζί του, νά τόν άγαπήση.

—Είδες τί χαριτωμένος, πού είναι; ρώτησε τόν άντρα της.

Οί έπισκέψεις συνεχίζονταν κάθε μέρα καί συχνά ό Λουί συνώδευε τή Λίζα σ' αύτές. Άλλά σώπαινε. Δέν έλεγε λέξι. Δέν τής ζητούσε καμμιά έξήγησι γιά τά δώρα, πού πήγαινε πάντα στό μικρό. Περιοριζόταν μονάχα νά λέη κάθε τόσο:

—Είσαι πολύ καλή, Λίζα, τό ένδιαφέρον σου γι' αύτό τό παιδάκι μέ συγκινεί...

Έκείνη γύριζε άλλού τό πρόσωπό της, έκλεινε τά μάτια της γιά νά κρύψη τά δάκρυά της. Άγαπούσε τό Λουί. Τόν άγαπούσε πάντα τό ίδιο. Άλλά τώρα ένοιωθε, πώς ή στοργή της γιά τόν Άλμπέρ όλοένα μεγάλωνε. Ήταν πιά άποφασισμένη νά τόν πάρη μέ κάθε τρόπο κοντά της άκόμη κι' άν χώριζε μέ τόν Λουί.

★

Έκείνο τό άπόγεμα, ή Λίζα ήταν μόνη της στό σπίτι. Ό Λουί είχε βγή βιαστικά γιά κάποια δουλειά. Ή Λίζα περίμενε άνυπόμονα τήν ώρα πού θά σηκωνόταν γιά νά πάη στό όρφανοτροφείο. Βρισκόταν άκόμη στό κρεβάτι όταν αίσθάνθηκε τό χέρι τού Λουί πού τή σκούντουσε.

—Τό ξέρω, Λίζα. Μ' άκούς; Τόχα καταλάβει... τής είπε.

Ή Λίζα έσφιξε τόν άντρα της στό στήθος της, σάν άπελπισμένη.

—Άγάπη μου, άγάπη μου, τού έλεγε μέ λυγμούς. Σ' εύχαριστώ.

—Σήκω τώρα, τής είπε ό Λουί. Πάψε νά κλαίς. Τί θά πή ό Άλμπέρ, άν σέ δή δακρυσμένη; Έτσι θά τόν ύποδεχτής;

Δέν κατάλαβε ή Λίζα καί κύτταξε καλύτερα τόν Λουί.

—Ναί, τής είπε έκείνος, πήγαινε νά τόν σφίξης στήν άγκαλιά σου. Είναι στήν τραπεζαρία!

Ή Λίζα έτρεξε σάν τρελλή κι' άνοιξε τήν πόρτα. Ό Άλπέρ ήταν έκεί καί περίμενε τή μαμά του!

ΖΥΛ ΝΤΥΒΑΛ

Τραγικές ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Η ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΗ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Η ΛΟΥΤΣΙΑ, ἡ πεντάμορφη γυναίκα τοῦ διοικητῆ τῆς Ναυπάκτου Ζουάνο Μόρι, ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ καθρέφτη της καὶ χαμογέλασε φιλάρεσκα. Ἂν καὶ ἦταν σαράντα δύο χρόνων, ἡ ὀμορφιά της διατηρεῖτο ἀπαράμιλλη. Εἶχε τὸν ἀέρα νεαρῆς κοπέλλας καὶ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πώς, ὅταν βρισκόταν στὸ πλευρὸ τῆς προγονῆς της, τῆς λεπτῆς καὶ ὠχρῆς Φερδινάνδης, ὅλα τὰ βλέμματα στρέφονταν σ' αὐτὴν μὲ φανερὸ θαυμασμό. Ἡ Λουτσία εἶχε παντρευτῆ τὸ Ζουάνο πρὶν τρία χρόνια περίπου στὴ Βενετία. Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι της στὴ Ναύπακτο, ἔφερε μαζί της τὴ δυστυχία καὶ τὴ διχόνοια. Ἡ δεκαεξάχρονη Φερδινάνδη μισήθηκε ἀπὸ τὴ μητρυιά της, ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο.

Ὁ Ζουάνο Μόρι, ἄνθρωπος περασμένης ἡλικίας, ἦταν ἄρρωστος τὸν περισσότερο καιρό. Ἔτσι δὲν ἔβλεπε τὸ δράμα ποὺ παιζόταν εἰς βάρος τῆς θυγατέρας του κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ζοῦσε ἡ Λουτσία. Ἡ γυναίκα του, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ὅλων σχεδὸν τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς του, ἐρωτεύτηκε παράφορα τὸν Ἐνετὸ στόλαρχο Ἀλβάνο Ἀλμέριο. Ὁ τελευταῖος, παρ' ὅλο τὸ μεγάλο βαθμό του, ἦταν νεώτατος. Ψηλός, καλοδεμένος, μὲ φλογερὰ μάτια, ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλες τὶς πυργοδέσποινες ποὺ κατοικοῦσαν στὴ μεσαιωνικὴ αὐτὴ πόλι. Ὁ Ἀλβάνο ὅμως δὲν τὶς πρόσεχε. Ἦταν τίμιος εὐπατρίδης καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν ἀδυναμία τους. Ἄλλωστε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γύρω στὰ 1499, ἡ Μεσόγειος φλεγόταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Ὅλα τὰ παράλιά της εἶχαν πέσει στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Κι' ἡ «γαληνοτάτη Δημοκρατία» τῆς Ἐνετίας, προσπαθοῦσε νὰ σώση τουλάχιστον τὸ τελευταῖο προπύργιό της στὸ Αἰγαῖο: Τὴ Ναύπακτο.

Ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο ἔδινε ἀλλεπάλληλες ναυμαχίες μὲ τὶς ἐχθρικὲς ἀρμάδες. Καὶ παρ' ὅλες τὶς ὑπέρτερες δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου στόλου, ὁ Ἐνετὸς δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ζυγώση σὲ κεῖνες τὶς θάλασσες. Τὸν κρατοῦσε πάντα σὲ ἀπόστασι κι' ἐπεδίωκε νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὸν καταβυθίση. Ἡ Βενετία εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τοῦ στείλη βοήθεια μὲ τὸ ναύαρχο Ἀντώνιο Γριμάνι. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ Ἀλβάνο δὲν ἔβλεπε φῶς ἀπὸ πουθενά. Ἀναγκαζόταν λοιπὸν νὰ διασκορπίζη τὶς δυνάμεις του δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπὸ φόβο μήπως κι' ὁ ἐχθρὸς ἐπιτεθῆ αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῆς Ναυπάκτου. Ὡστόσο ἡ Λουτσία τοῦ εἶχε παραγγείλει πὼς «θὰ τῆς περιποιοῦσε μεγίστην τιμὴν ἐὰν ἤθελε νὰ ἔλθη εἰς τὸν πύργον τοῦ διοικητοῦ τῆς χώρας διὰ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγας ἡμέρας». Καὶ ὁ Ἀλμέριο δέχτηκε τὴν πρόσκλησί της, γιατὶ αἰσθανόταν πραγματικὰ κουρασμένος.

Ἐκεῖ ὁ τὸ βράδυ ἡ πεντάμορφη Βενετσιάνα ἔμεινε πολλὲς ὧρες μπρὸς στὸν καθρέφτη της κυττάζοντας τὸ ὑπέροχο πρόσωπό της. Στολίστηκε κατόπιν ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἐπειδὴ ὁ στόλαρχος δὲν τὴν εἶχε δῆ ποτὲ ὡς τότε, ἔλπιζε νὰ τὸν καταπλήξη μὲ τὴν καλλονή της. Τὰ μάτια της ἄστραφταν παράξενα. Στὸ συμπόσιο, ποὺ θὰ δινόταν πρὸς τιμὴ τοῦ Ἀλμέριο στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, θὰ παρευρίσκονταν κι' ἄλλες δέσποινες, γυναῖκες καὶ ἀδελφὲς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ναυπάκτου. Ἡ Λουτσία ὅμως ἦταν βέβαιη πὼς ὁ ὡραῖος Ἀλβάνο θὰ ἔπεφτε στὰ πόδια της γιὰ νὰ τῆς ἐκφράση τὸ θαυμασμό του.

Ἔτσι, μόλις τῆς ἀνάγγειλαν τὴν ἄφιξι τοῦ νεαροῦ στόλαρχου, ἡ Λουτσία, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη της κι' ἔμεινε ἱκανοποιημένη, ἀνασήκωσε τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τοῦ κοιτῶνα της καὶ βγῆκε. Μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ λικνιστικὸ πέρασε κατόπιν στὴ λαμπροστολισμένη αἴθουσα τοῦ συμποσίου. Τὴν εἶδε ὁ Ζουάνο Μόρι, ὁ ἄντρας της κι' ἀνασηκώθηκε νὰ τὴν ὑποδεχτῆ. Ἐκείνη ὅμως, προχώρησε κατευθεῖαν στὸ Ἀλβάνο, μὲ ἁπλωμένα τὰ δυὸ ἀλαβάστρινα χέρια της.

—Χαίρομαι, ποὺ καταδέχτηκες νὰ μᾶς τιμήσης, τοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή της. Ἡ φήμη τῆς τόλμης σου εἶναι πασίγνωστη ἀκόμη καὶ στοὺς ἐχθρούς σου. Ἡ γαληνοτάτη Δημοκρατία, ξέρει νὰ διαλέγη τοὺς ἄντρες της...

Ὁ Ἀλμέριο ὑποκλίθηκε ἐλαφρά, φίλησε τὸ χέρι της κι' ἀποκρίθηκε:

—Εἶμαι διπλὰ εὐτυχισμένος ἀπόψε, δέσποινα! Πρῶτα, γιατὶ γνώρισα τὴ φιλοξενία σου καὶ δεύτερο, γιατὶ ἔφτασε στὴ Ναύπακτο ὁ Ἀντώνιο Γριμάνι. Σὲ λίγο, ὁ εὐγενὴς στόλαρχος θὰ μᾶς τιμήση μὲ τὴν παρουσία του...

Ἡ Λουτσία δαγκώθηκε. Περίμενε ἀπὸ τὸν Ἀλμέριο νὰ τῆς πῆ κάτι ἄλλο, ἄσχετο μὲ τὶς πολεμικές του ἐπιχειρήσεις. Περίμενε νὰ τῆς ἐκφράση, ἔστω καὶ μὲ ὑπονοούμενα, τὸ θαυμασμό του. Κι' ἀντὶ γι' αὐτό, ἄκουσε νὰ τῆς λέη γιὰ τὸν Ἀντώνιο Γριμάνι, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε πυρπολήσει ἄλλοτε μὲ τὴν ἐρωτική της φλόγα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Γριμάνι τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν κρατήση δική του. Μὰ «ἡ ἐρωτόληπτος Ἐνετὴ εἶχε κορεσθῆ πλέον τοῦ πάθους της διὰ τὸν γηραιὸν ναύαρχον» καὶ ἀναζητοῦσε καινούργιες περιπέτειες στὸ νεώτερο συνάδελφό του.

Τὸ συμπόσιο βρισκόταν στὸ κατακόρυφό του, ὅταν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ Ἀντώνιο Γριμάνι. Ἀμέσως οἱ κρυστάλλινες κοῦπες ὑψώθηκαν καὶ ὅλοι ἤπιαν στὴν ὑγεία του. Ὕστερα ἄρχισαν οἱ προσφωνήσεις. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἄκουγε τίποτε. Τὰ βλέμματά του εἶχαν καρφωθῆ στὴ Λουτσία, ποὺ τὸν κυττοῦσε παράξενα κι' αἰνιγματικά. Τὸν πλησίασε ὡστόσο καὶ τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Ὁ ναύαρχος τὰ φίλησε μὲ φανερὴ συγκίνησι. Καὶ σὰν νὰ βρισκόταν μόνοι οἱ δυό τους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ σύζυγο καὶ τοὺς καλεσμένους, τῆς εἶπε:

—Μοῦ ἔλειψες πολύ, Λουτσία! Ἡ Βενετία μὲ τὶς ἀπαράμιλλες ὀμορφιές της δὲν κατώρθωσε νὰ μὲ κρατήση περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες κοντά της. Ἔλειπες ἐσὺ κι' ὅλα μοῦ φαίνονταν σκοτεινά. Τώρα ὅμως ποὺ σὲ ξανάδα, ὁ ἥλιος φώτισε πάλι τὴν ψυχή μου...

Ἀσυναίσθητα ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Ζουάνο Μόρι. Ἀλλ' ὁ διοικητὴς τῆς Ναυπάκτου καθόταν ἀκίνητος στὴ θέσι του, μ' ἕνα παγωμένο χαμόγελο στὰ ὠχρά του χείλη. Τί νὰ σκεφτόταν ἄραγε; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη. Ὁ Ζουάνο ἤξερε νὰ κρύβη καλὰ τὰ συναισθήματά του κάτω ἀπὸ τὴν αἰνιγματικὴ μάσκα τοῦ προσώπου του. Ἐνῶ ὅμως ὁ Ἀλβάνο παρατηροῦσε μὲ κάποια κρυφὴ λύπη τὸ δυστυχισμένο σύζυγο, ἡ Λουτσία εἶχε καρφώσει πάνω του τὰ μάτια της. Ἕνα παράξενο μῖσος φούντωνε ξαφνικὰ μέσα της γιὰ τὸ νεαρὸ ναύαρχο, ποὺ δὲν «ἔπεσε» στὰ πόδια της, ὅπως πίστευε πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη. Ἡ ἀδιαφορία του τῆς εἶχε ἀγγίξει θαρρεῖς μὲ πυρωμένο σίδερο τὴν ψυχή της. Κι' ὅταν τελείωσε τὸ συμπόσιο κι' ἔφυγαν οἱ καλεσμένοι, ὁ στόλαρχος ἀποτραβήχτηκε στὰ διαμερίσματά του, χωρὶς νὰ τῆς πῆ λέξι.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα σχεδὸν καὶ βγῆκε στὸ μεγάλο κῆπο τοῦ πύργου. Ἤθελε ν' ἀναπνεύση τὸ καθαρὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι. Τὰ πουλιὰ τιτίβιζαν χαρούμενα ἀνάμεσα στὰ καταπράσινα κλαδιὰ τῶν δέντρων. Ὅλα ἦταν ἀνθισμένα κι' ὁ τόπος μοσχοβολοῦσε μεθυστικά. Ξαφνικά, καθὼς προχωροῦσε ἀμέριμνος στὴν ὄχθη μιᾶς μικρῆς λίμνης, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε κάποια μορφὴ νὰ καθρεφτίζεται πάνω στ' ἀκύμαντα νερά. Ναί, δὲν ἔκανε λάθος. Ἦταν μιὰ νέα γυναίκα, ὠχρή, ποὺ ἔρριχνε τροφὴ στὰ χρυσόψαρα. Τὰ πλούσια καστανόξανθα μαλλιά της στόλιζαν ἕνα ὑπέροχο μέτωπο. Καὶ καθὼς ἀνασηκώθηκε, ὁ νεαρὸς Ἐνετὸς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ γοητευμένος.

—Σάντα Μαρία! ψιθύρισε μὲ θαυμασμό. Ὥστε ὑπάρχουν ἀκόμη νεράϊδες;

Σὰν νὰ τὸν ἄκουσε ἐκείνη, γύρισε τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ μάτια της εἶχαν κάτι ἀπὸ τ' ἀνοιξιάτικο φῶς. Ὁ Ἀλβάνο νόμισε πὼς στὴν ἐμφάνισί του ἡ ἄγνωστη νέα θὰ τρόμαζε καὶ θὰ φευγε τρέχοντας. Ἀλλὰ γελάστηκε. Χωρὶς ἐκείνη νὰ δείξη τὸν παραμικρὸ φόβο, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ χαμογέλασε μὲ τὴν ἁπλότητα ἑνὸς παιδιοῦ.

—Συγχώρεσέ με, δέσποινα! τῆς εἶπε συγκινημένος. Δὲν ἤθελα νὰ ταράξω τὴ μοναξιά σου. Νόμιζα πὼς τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε κατέβει ἀκόμη κανεὶς στὸν κῆπο...

—Δὲν ἔκανες κανένα κακὸ γιὰ νὰ ζητᾶς τὴ συγγνώμη μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Χαίρομαι ποὺ σὲ γνωρίζω, ναύαρχε. Εἶμαι ἡ Φερδινάνδη, κόρη τοῦ Ζουάνο Μόρι...

Ὁ Ἀλβάνο ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος.

—Ἔμαθα τὴν ἄφιξί σου χθὲς τὸ βράδυ, συνέχισε ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα. Μοῦ τὴν ἀνήγγειλε ὁ πατέρας μου. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κατεβῶ στὸ συμπόσιο. Ἡ μητρυιά μου, ἡ Λουτσία, δὲν θέλει νὰ βρίσκωμαι ἀνάμεσα σὲ ἄντρες...

Ὁ Ἀλμέριο σὰν νὰ διαισθάνθηκε ξαφνικὰ τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τὴν πεντάμορφη γυναῖκα τοῦ Ζουάνο, κατάλαβε πὼς ἦταν ἐπιπόλαιο πλάσμα. Ὅλοι οἱ ἱππότες ἦταν ἐρωτευμένοι μαζί της, γιατὶ ἡ ἴδια τοὺς ἔδινε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Ἄλλωστε, ὁ τρόπος ποὺ τῆς φέρθηκε ὁ Ἀντώνιο Γριμάνι, τὰ χειροφιλήματά του καὶ τὰ λόγια του, φανέρωναν πὼς κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρυβόταν κάποια ὕποπτη ἱστορία. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ ἡ Λουτσία νὰ μὴ θέλη νὰ ἐμφανίζεται ἡ Φερδινάνδη στὶς δεξιώσεις τοῦ πύργου. Γιατὶ τότε ἡ φανταχτερὴ ὀμορφιά της θὰ ἔσβυνε μπρὸς στὴ λεπτὴ καὶ ραφιναρισμένη καλλονὴ τῆς προγονῆς της.

—Ἡ θυγατέρα σου εἶναι μικρὴ ἀκόμη γιὰ διασκεδάσεις, ἔλεγε στὸν ἄντρα της. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὴ στείλης στὴ Βενετία. Ἐκεῖ ἴσως βρεθῆ ὁ κατάλληλος γαμπρός, γιὰ νὰ τὴν παντρέψης. Ἐδῶ στὴ Ναύπακτο, δὲν ὑπάρχει κανένας. Ὅλοι τους ἔχουν μαζὶ τὶς φιλενάδες τους ἢ τὶς γυναῖκες τους...

Ὁ πατέρας ὅμως ἀγαποῦσε τὴν κόρη του. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀποχωριστῆ. Ἔτσι ἡ Λουτσία, ὅσο ἔβλεπε πὼς δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὸν πύργο, τόσο περισσότερο τὴ βασάνιζε. Ὁ σκοπός της ἦταν νὰ τὴ βγάλη μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴ μέση. Ἀλλὰ πῶς; Σίγουρα, δὲν θὰ δίσταζε νὰ φτάση ὡς τὸ ἔγκλημα. Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν κατέτρωγε, μὰ καὶ τὴν τρόμαζε, ἐπειδὴ «πολλάκις ἡ δολοφόνος χεὶρ εἶναι δειλή. Διὰ τοῦτο—ἀναφέρει ὁ Σάθας—ἡ Λουτσία προσεπάθησε νὰ ὁπλίση χεῖρα ξένην ἐναντίον τῆς λεπτοφυοῦς καὶ ὠχροτάτης Φερδινάνδης». Κανένας ὅμως, ὅσο σκληρὸς καὶ ἂν ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σηκώση τὸ χέρι του νὰ χτυπήση τὴν τρυφερὴ ἐκείνη ὕπαρξι, ποὺ δὲν εἶχε πειράξει κανένα.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο εἶχε γοητευτῆ μαζί της. Κι' ὅπως ἦταν νέος, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ τὰ ρωμαντικὰ ὄνειρα τῆς ἐποχῆς του, ἀποφάσισε νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τὸν πατέρα της. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ Λουτσία καὶ κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ κακό της. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Τὸν εἶχε καλέσει στὸν πύργο γιὰ τὸν ἑαυτό της κι' αὐτὸς ἐρωτεύτηκε τὴ μισητὴ προγονή της. Ὄχι, γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ τοὺς ἄφηνε νὰ παντρευτοῦν. Στὴν ἀνάγκη θὰ ἔκανε αὐτὸ ποὺ σκεφτόταν νὰ κάνη ἀπὸ καιρό. Τώρα πιὰ δὲν χωροῦσε δισταγμός. Ὁ Ἀλβάνο τὴν εἶχε προσβάλει μὲ τὴν ἀδιαφορία του. Θ' ἄρχιζε λοιπὸν ἀπ' αὐτόν. Καὶ τὸ σχέδιο ποὺ συνέλαβε γιὰ τὴν ἐξόντωσί του, ἦταν πραγματικὰ σατανικό. Αὐτὴ θὰ ἔρριχνε ἁπλῶς τὴν ἰδέα. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τ' ἀναλάμβανε ὁ Ἀντώνιο Γριμάνι. Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε πολλὲς φορές, ὅπως τότε ποὺ τὸν εἶχε πρωτογνωρίσει. Ὁ γηραιὸς ναύαρχος, τὴν κύτταζε ἔκπληκτος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη ποῦ ὀφειλόταν ἡ ἀλλαγή της. Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ποὺ πῆγε νὰ τῆς μιλήση, κάποια στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν μόνοι, τὸν εἰρωνεύτηκε καὶ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ κοντά της.

—Τώρα θὰ παντρευτῆς τὸν Ἀλβάνο σου! τῆς φώναξε ἡ τρομερὴ Βενετσιάνα.

—Ξέρω τί σκέφτεσαι, Ἀντώνιο, τοῦ εἶπε τώρα, μὲ δακρυσμένα μάτια. Ἀναγκάστηκα ὅμως νὰ σοῦ φερθῶ ψυχρά, γιατὶ μᾶς παρακολουθοῦσε ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο...

Ὁ Γριμάνι πετάχτηκε πάνω σὰν νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

—Ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο; ρώτησε. Αὐτὸς ὁ τιποτένιος ναυτικός; Γιὰ ποιὸ λόγο μᾶς παρακολουθοῦσε;

—Γιατὶ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί μου! Τὸν ἀπέκρουσα ὅμως καὶ τοῦ εἶπα πὼς θ' ἀναφερθῶ σὲ σένα, σὰν ἀρχαιότερός του ποὺ εἶσαι. Μὰ ὁ Ἀλβάνο γέλασε σαρκαστικὰ καὶ σ' ἔβρισε. Ὕστερα, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἔρχεται στὸν πύργο, ζήτησε τὴ Φερδινάνδη σὲ γάμο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσης νὰ παντρευτοῦν. Ἀντώνιο! Πήγαινε νὰ μιλήσης στὸ Ζουάνο. Στὴν ἀνάγκη πές του πὼς ὁ γαμπρὸς ποὺ θέλει νὰ κάνη, εἶναι παντρεμένος στὴ Βενετία...

«Ὁ κακεντρεχὴς Γριμάνι—ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ Σάθας—μένεα πνέων ἐναντίον του καὶ ἔχων ἀφορμὰς ζηλοτυπίας διὰ τὸν κατὰ θάλασσαν ἐπιτυχῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πόλεμον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς ἐνοχλητικῆς παρουσίας του, οὐχὶ ὅμως κατηγορῶν αὐτὸν εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Ναυπάκτου, ἀλλὰ δι' ἄλλης δολιωτέρας ὁδοῦ». Ὁ ναύαρχος ἐξήγησε στὴ Λουτσία, πὼς δὲν ἦταν συμφέρον τους νὰ ποῦν στὸ Ζουάνο ὅτι ὁ Ἀλβάνο ἦταν παντρεμένος. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἐξακριβώση εὔκολα, στέλνοντας κάποιον ἄνθρωπό του στὴ Βενετία. Ἔπρεπε νὰ σκεφτοῦν κάτι ἄλλο, πιὸ ἀποτελεσματικό. Ἡ φθονερὴ Βενετσιάνα πρότεινε τὸ δηλητήριο. Ὁ Γριμάνι ὅμως τῆς εἶπε πὼς αὐτὸ ἦταν κατάλληλο μόνο γιὰ τὴ Φερδινάνδη. Κανεὶς δὲν θὰ παιρνε εἴδησι ποτὲ ἀπὸ τί προῆλθε ὁ θάνατός της. Δύο σταγόνες στὸ φαγητό της καὶ ὅλα θὰ τελείωναν.

—Γύρισε στὸν πύργο σου κι' ἄσε με νὰ σκεφτῶ, τῆς εἶπε στὸ τέλος. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆς γιὰ τίποτε. Σύντομα ὁ Ἀλβάνο θὰ ἐπισκεφτῆ τὸν ἄλλο κόσμο. Ἐσὺ ἀναλαμβάνεις κατόπιν τὴν προγονή σου...

Ἡ Λουτσία ἦταν ἱκανοποιημένη μὲ τὸν ἑαυτό της. Τώρα εἶχε ἕναν ἀντάξιο συνεργάτη καὶ δὲν φοβόταν κανένα. Ὅταν θάβγαζαν ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἀλβάνο καὶ τὴ Φερνάνδη, θὰ ἐρχόταν κι' ἡ σειρὰ τοῦ Ζουάνο Μόρι. Μὰ ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ὅσο ἔβλεπε τὸν Ἀλμέριο καὶ τὴν ἀντίζηλό της, νὰ τριγυρίζουν ἀγκαλιασμένοι μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ πύργου, τόσο καὶ τὸ μῖσος αὔξαινε καὶ τὴν ἔπνιγε θανάσιμα.

Ὥσπου ξαφνικά, ἦρθε μιὰ νύχτα μήνυμα νὰ φύγη ἀμέσως ὁ Ἀλβάνο μὲ τὴν ἀρμάδα του. Στὸ Αἰγαῖο εἶχε φανῆ ὁ ἐχθρικὸς στόλος κι' εἶχε ζυγώσει ἐπικίνδυνα τὰ παράλια τῆς Ναυπάκτου. Ὁ νεαρὸς ναύαρχος φίλησε βιαστικὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του κι' ἔσπευσε νὰ κυνηγήση τὸν ἐχθρό. Ἡ Λουτσία ἀπογοητεύτηκε. Ἔτρεξε πάλι στὸν Ἀντώνιο Γριμάνι καὶ τοῦ παραπονέθηκε πὼς δὲν εἶχε κάνει τίποτε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐναντίον τοῦ «μισητοῦ ἀντιπάλου του». Ἐκεῖνος ὅμως γέλασε σαρκαστικά.

—Αὐτὸ ποὺ περίμενα ἔγινε, τῆς εἶπε. Ὁ Ἀλβάνο θὰ ζητήση τώρα τὴ βοήθειά μου. Θὰ τοῦ ἀνοίξω ὅμως τὸν τάφο...

Ἡ Λουτσία κατάλαβε. Κάτι ἤξερε ἀσφαλῶς ὁ Γριμάνι. Μὰ δὲν τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις. Τοῦ εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Εὐτυχισμένη, γύρισε στὸν πύργο της. Ἀπὸ μακρυὰ εἶδε τὴ Φερδινάνδη νὰ στέκεται ἀκίνητη στὶς πανύψηλες ἐπάλξεις τοῦ ἀπόρθητου κάστρου καὶ νὰ κυττάζη πρὸς τὴ θάλασσα. Κανεὶς δὲν βρισκόταν κοντά της.

Ἡ τρομερὴ Βενετσιάνα, ἀνέβηκε στὸ κάστρο καὶ πλησίασε τὴ Φερδινάνδη. Τὴν εἶδε ἐκείνη ξαφνικὰ κοντά της κι' ἀνατρίχιασε. Τὰ μάτια τῆς μητρυιᾶς της εἶχαν κάτι σκοτεινό. Ἡ μικρὴ πυργοδέσποινα ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' ὕστερα γύρισε γιὰ νὰ φύγη. Ἡ Λουτσία ὅμως τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς χάϊδεψε μὲ προσποιητὴ τρυφερότητα τὰ μαλλιά.

—Γιατὶ μὲ φοβᾶσαι; τὴ ρώτησε. Ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν ὑπήρξαμε ποτὲ φίλες. Ἴσως ὅμως νὰ φταίω ἐγώ, ἐπειδὴ σοῦ φερνόμουν αὐστηρά. Μὰ ἤθελα τὸ καλό σου κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πιστέψης. Τώρα θὰ παντρευτῆς καὶ θέλω ν' ἀγαπηθοῦμε. Ἐκτὸς ἂν μὲ μισῆς...

Ἡ Φερδινάνδη τὴν κυττοῦσε σιωπηλή. Μὲ τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶπε ἡ Λουτσία, ὅλο τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάνει μέχρι τότε, ὅλες οἱ πικρίες ἔσβυσαν μονομιᾶς. Τὰ ὑπέροχα μάτια της βούρκωσαν. Καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρυιᾶς της, ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ ἀτέλειωτο κλάμμα. Στὰ χείλη τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης γυναίκας, χαράχτηκε ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο. Σιγὰ-σιγὰ τὴν εἶχε παρασύρει ὡς τὴν ἄκρη τῶν ἐπάλξεων. Κάτω ἔχασκαν κοφτερὰ βράχια, βάραθρο σκοτεινὸ κι' ἀβυσσαλέο. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἡ Λουτσία ἅρπαξε τὴν προγονή της ἀπ' τὴ μέση, ἀνασήκωσε σὰν πούπουλο τὸ λεπτὸ κι' ἀνάλαφρο κορμί της κι' ἀπὸ κεῖ πάνω τὴ γκρέμισε στὸ κενό...

—Τώρα θὰ παντρευτῆς τὸν Ἀλβάνο σου! φώναξε ξεσπῶντας σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο ἡ τρομερὴ Βενετσιάνα. Ποιὸς δὲν θὰ πιστέψη πὼς αὐτοκτόνησες, ἐπειδὴ ἔφυγε ὁ ὡραῖος ἀρραβωνιαστικός σου;

—Ἔτσι νομίζεις, δέσποινα, ἀκούστηκε δίπλα της μιὰ φωνή. Μά, ὅπως βλέπεις, ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε μάρτυρα στὸ φριχτὸ ἔγκλημά σου...

Τὸ γέλιο πάγωσε στὰ χείλη της. Ἀνατριχιασμένη, γύρισε τὸ κεφάλι της. Μπροστά της στεκόταν ἕνας γέρος φρουρός.

—Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Βίκο; τὸν ρώτησε τρέμοντας.

—Σοῦ τὸ εἶπα, δέσποινα! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς μάρτυρα στὸ ἔγκλημά σου!

Ἡ Λουτσία ἔπεσε στὰ πόδια του.

—Μὴ μὲ προδώσης, Βίκο! τὸν παρακάλεσε. Μὴν πῆς σὲ κανένα αὐτὸ ποὺ εἶδες! Ἂν ἤξερες πόσο μὲ μισοῦσε, θὰ μὲ δικαιολογοῦσες.

Χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, ὁ Βίκο τὴν ἔσπρωξε μακρυὰ κι' ἔφυγε. Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἕνα ἄλλο δρᾶμα παιζόταν στὴ θάλασα. Ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο, εἶχε ἐμπλακῆ κιόλας σὲ ναυμαχία μὲ τὸν ἐχθρικὸ στόλο. Στὸ πλευρό του πολεμοῦσε τώρα μὲ τὶς γαλέρες του κι' ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας Ἀντώνιο Λορεντάνο, ποὺ εἶχε σπεύσει σὲ βοήθειά του.

«Οἱ δύο ἐχθρικοὶ στόλοι — γράφει ὁ Σάθας — συνεπλάκησαν μεταξύ των. Ὁ Ἀλβάνος Ἀλμέριος ἰδὼν τὴν μεγάλην ναῦν τοῦ ἀντιπάλου του, κεχωρισμένην τοῦ λοιποῦ στόλου, ἔσπευσε ἵνα τὴν προσβάλη ἀποτελεσματικῶς. Ὁ Λωρεδάνος ἐπροχώρησε ἵνα τὸν ὑποστηρίξη. Οἱ δύο Ἐνετοὶ ναύαρχοι ἔρριψαν τὰς ἁρπάγας των σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου καὶ ἐπήδησαν ξιφήρεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὰ πάντα ἐκυριεύθησαν ὑπ' αὐτῶν».

Πάνω ὅμως ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ συλλάβουν αἰχμάλωτο τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου κάποιος ναύτης ἔρριξε μιὰ ἀναμμένη δάδα στὴ μπαρουταποθήκη. Τὸ σκάφος συνταράχτηκε ἀπὸ τὰ θεμέλιά του κι' ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα «μεταδοθὲν τὸ πῦρ καὶ ἐπὶ τῶν δύο Ἐνετικῶν πλοίων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο τὸ ἐχθρικόν. Τὰ τρία πλοῖα μετεβλήθησαν εἰς μέγαν πύρινον σίφωνα καὶ οἱ μᾶλλον περίφημοι ναυτικοὶ τῶν δύο στόλων ἀπωλέσθησαν». Ἀλλὰ ὁ Ἀλβάνο Ἀλμέριο δὲν εἶχε σκοτωθῆ. Βρέθηκε ζωντανὸς στὴ θάλασσα. Ἄρχισε τότε νὰ κολυμπάη ἀπεγνωσμένα καὶ προσπάθησε νὰ φτάση στὸ καράβι τοῦ Ἀντώνιο Γριμάνι, ποὺ δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴ ναυμαχία.

Ὅταν λοιπὸν ὁ τελευταῖος, εἶδε τὸ συνάδελφό του νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του κολυμπῶντας, ἀντὶ νὰ σπεύση σὲ βοήθειά του, «ἐγκατέλειψεν αὐτὸν ἐκδικητικῶς καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ναύπακτον». Ἐκεῖ ὅμως βρέθηκε μπρὸς σὲ ἀνέλπιστα γεγονότα. Ἡ Λουτσία εἶχε αὐτοκτονήσει, πέφτοντας ἀπ' τὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ κάστρου ποὺ εἶχε ρίξει τὴν τραγικὴ Φερδινάνδη. Ὁ Βίκο, ὁ φρουρὸς τῶν ἐπάλξεων, ἦταν ὁ μοναδικὸς μάρτυρας τῆς τραγωδίας. Κι' αὐτὸς ἐξήγησε στὸ Ζουάνο Μόρι, πὼς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα. Ἔτσι ὁ τελευταῖος, «βλέπων ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον ὑπὸ πάντων καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀντωνίου Γριμάνη, ἤνοιξεν τὰς πύλας καὶ παρέδωσεν τὴν Ναύπακτον εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ». Ἦταν 28 Αὐγούστου 1499...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐρωτικά ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕ χέρια πού ἔτρεμαν, ἡ Μαρίνα ἄνοιξε τὸ κρυφὸ συρτάρι του γραφείου της κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ τρία δέματα μ' ἐπιστολές.

— Αὐτὸ τὸ συρτάρι μοιάζει μὲ νεκροταφεῖο, ψιθύρισε κι' ἔκαμε νὰ ξαναβάλη τὶς ἐπιστολὲς στὴ θέσι τους.

Ἀλλὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸ θάρρος της κι' ἔλυσε τὸ πρῶτο δέμα, ποὺ περιεῖχε τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Φρανσουὰ Μενάρ.

Ἦταν οἱ πιὸ παληὲς ἀπὸ ὅλες. Μερικὰ φύλλα εἶχαν ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ κιτρινίζουν στὶς ἄκρες.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν γνώρισε σ' ἕνα κοσμικὸ σαλόνι, ἡ Μαρίνα ἦταν μόλις δέκα ὀχτὼ χρόνων. Ὁ Μενὰρ κόντευε τότε τὰ σαράντα. Ἀλλὰ φαινόταν πολὺ νώτερος, μ' ὅλο ποὺ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν στοὺς κροτάφους.

Ὁ Μενὰρ ἦταν ἕνας φημισμένος συγγραφεύς, ποὺ τὰ βιβλία του εἶχαν μεταφρασθῆ σὲ πολλὲς ξένες γλῶσσες. Ἡ Μαρίνα ἔνοιωσε μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὴ μεστὴ σκέψι καὶ τὸ σίγουρο βλέμμα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κατάλαβε πὼς τὸν ἀγαποῦσε.

Πόσο εὐτυχισμένες ἦταν οἱ ὧρες ποὺ εἶχαν περάσει μαζί! Γύριζαν σὰν δυὸ παιδιὰ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χώνονταν στὰ πάρκα, ἔτρεχαν στὶς ἐξοχές. Ἡ Μαρίνα δὲν χόρταινε ν' ἀκούη τὸν Μενάρ, ποὺ ἤξερε νὰ δίνη μιὰ ξεχωριστὴ ὀμορφιὰ σὲ κάθε τι τοὺ ἔλεγε. Κοντά του, ἔβλεπε τὸν κόσμο μὲ διαφορετικὸ μάτι ἀπὸ πρίν.

Καί, ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἔμαθε ἀπὸ κάποια φίλη της πὼς ὁ Μενὰρ ἦταν ἀπὸ καιρὸ φίλος τῆς μαρκησίας Ρεντιάν. Δὲν τὸ πίστεψε, ὡστόσο, καὶ θέλησε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸν ἴδιο.

— Μικρή μου Μαρίνα, τῆς ἀπάντησε, δὲν μπορεῖς ἀκόμη νὰ καταλάβης μερικὰ πράγματα.. Ἡ μαρκησία Ρεντιάν, εἶναι γιὰ μένα ἕνα ἐφήμερο καπρίτσιο... Ἡ ψυχή μου, ὅμως, ἀνήκει σὲ σένα. Ὅταν αὔριο θὰ παντρευτοῦμε...

Ἡ Μαρίνα δὲν θέλησε ν' ἀκούση τίποτε ἄλλο κι' ἔφυγε.

Ὁ Μενὰρ ἄρχισε τότε νὰ τῆς γράφη φλογερὰ γράμματα, προσπαθῶντας νὰ τῆς ἐξηγήση «μερικὰ πράγματα», ποὺ αὐτὴ δὲν ἤθελε ἢ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβη. Τὰ εἶχε διαβάσει ἀναρίθμητες φορὲς αὐτὰ τὰ γράμματα, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο, ἀλλὰ δὲν ἔστερξε ποτὲ νὰ τὸν ξαναϊδῆ.

Ἔπειτα εἶχαν κυλήσει τὰ χρόνια...

Ἡ Μαρίνα πῆρε ἕνα-ἕνα τὰ γράμματά του καὶ τὰ ἔρριξε στὴ φωτιά. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ φούντωσαν ἀμέσως. Ἄλλα καίγονταν σιγὰ-σιγά. Κάποια ἄλλα ἀνασηκώνονταν, ἔγερναν πρὸς τὸ ἕνα μέρος, τινάζονταν πρὸς τὸ ἄλλο, λὲς κι' ἤθελαν ν' ἀντισταθοῦν. Ἀλλά, στὸ τέλος, ἔγιναν ὅλα στάχτη...

Ἡ νέα πῆρε κατόπιν τὸ δεύτερο δέμα.

Οἱ ἐπιστολὲς ποὺ περιεῖχε προέρχονταν ἀπὸ τὸ Ζὼρζ Μοντάλ.

Ἦταν πρίγκηπας ὁ Μοντὰλ κι' οἱ πρόγονοί του εἶχαν πάρει μέρος στὶς σταυροφορίες. Κοντὰ στὰ ἄλλα, εἶχε πολὺ μεγάλη περιουσία.

Ἡ Μαρίνα ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αὐτὸ τὸ νέο μὲ τὸ ὑπερήφανο πρόσωπο, τὸ ἀστραφτερὸ βλέμμα καὶ τὴ μελαψὴ ἐπιδερμίδα.

Τὸ εἰδύλλιό τους κράτησε, ὡστόσο, μόνον μερικοὺς μῆνες. Ὁ Μοντὰλ ἦταν βίαιος, αὐταρχικὸς καὶ παθολογικὰ ζηλιάρης. Σωστὸς τύραννος!...

Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνή, χώρισαν, κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανασυναντήθηκαν πιά.

Ὁ Μοντάλ, ὅπως κι' ὁ Μενάρ, ἄρχισε τότε νὰ τῆς γράφη φλογερὰ γράμματα. Ἀλλ' ἡ Μαρίνα δὲν τοῦ ἀπάντησε ποτέ.

Τὰ γράμματά του τώρα χάθηκαν μὲ τὴ σειρά τους μέσα στὶς φλόγες...

Ἡ Μαρίνα ἔλυσε κατόπιν τὸ τρίτο δέμα. Περιεῖχε τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Ἀντρὲ Λαντιέ.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἡ Μαρίνα τὶς θυμόταν ἀπ' ἔξω. Ὄχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν ἀπελπιστικὰ ξερὲς καὶ πολὺ σύντομες.

«Συχώρεσέ με γιατὶ δὲν ἦρθα χτές. Ἀλλ' ὅπως βλέπεις, βρίσκομαι στὴ Μασσαλία. Ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἐπειγόντως. Δὲν ξέρω πότε θὰ γυρίσω. Φιλιά».

Σ' ἕνα ἄλλο τῆς ἔγραφε:

«Ὄχι, ἀγαπημένη μου, δὲν θαρθῶ τὸ Σαββατοκύριακο στὴ βίλλα σας. Αὔριο, μεθαύριο καὶ τὴ Δευτέρα εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος».

Ὁ Ἀντρὲ Λαντιὲ ἦταν ἕνας νεαρὸς ἐπιχειρηματίας, μὲ δυναμικὸ χαρακτῆρα καὶ μεγάλη αὐτοπεποίθησι. Ὅλοι ἔλεγαν πὼς θὰ πήγαινε γρήγορα μπροστά.

Μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ πεζός, ἡ Μαρίνα τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Τὴν ἐνθουσίαζε ὁ δυναμισμός του.

Τὰ πράγματα ἔφτασαν, τέλος, στὸ γάμο. Ἀλλ' ὁ Λαντιὲ ζήτησε τότε διπλάσια προῖκα ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔπαιρνε ἡ Μαρίνα. Ὁ πατέρας της, γιὰ νὰ μὴν ματαιωθῆ ὁ γάμος, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση. Ἀλλ' ἡ νέα ἀρνήθηκε τὴν τελευταία στιγμή.

— Δὲν πουλιέμαι! εἶπε.

Ὁ Λαντιὲ τῆς ἔγραψε ἕνα σύντομο γράμμα, ποὺ τελείωνε μὲ τὴν ἀπειλή: «Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς».

Ἡ Μαρίνα τοῦ ἀπάντησε: «Τόσο τὸ καλύτερο!»

Τὰ γράμματα τοῦ Λαντιὲ πῆραν τὸ δρόμο ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει καὶ τὰ ἄλλα.

Ὅταν ἔγιναν κι' αὐτὰ στάχτη, ἡ Μαρίνα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ τζάκι κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἐκεῖ κάτω, πάνω στὸ κρεβάτι, βρισκόταν τὸ νυφικό της φόρεμα. Θἄπρεπε νὰ τὸ φορέση σὲ λίγο γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία, ὅπου θὰ γινόταν ὁ γάμος της μὲ τὸν Μὰρκ Γκουαρνιέρ.

Αὐτὸς ὁ Γκουαρνιέρ, ποὺ εἶχε περάσει τὰ σαράντα πέντε, ἦταν ἀνώτερος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος. Εἶχε μεγάλη φαλάκρα καὶ πρόσωπο σκληρὸ καὶ αὐταρχικό, ποὺ θύμιζε στὴ Μαρίνα τὸν Μοντάλ. Εἶχε ζητήσει πολὺ περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα ὁ Λαντιὲ κι' ἡ νέα εἶχε μάθει πὼς συνδεόταν ἀπὸ χρόνια μὲ μιὰ ἠθοποιό, ποὺ ψιθυριζόταν πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ βέβαια θὰ συνέχιζε τὶς σχέσεις του μαζί της καὶ μετὰ τὸ γάμο του.

Ἡ Μαρίνα τὰ ἤξερε ὅλα αὐτά. Ἤξερε πὼς ὁ Γκουαρνιὲρ ἦταν ἄπιστος ὅπως ὁ Μενάρ, τύραννος ὅπως ὁ Μοντὰλ καὶ προικοθήρας ὅπως ὁ Λαντιέ.

Κι' ὡστόσο, εἶχε στέρξει νὰ γίνη γυναῖκα του.

Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως εἶχε ἀγαπήσει τοὺς ἄλλους. Ἀποκλειστικὴ καὶ ἄτεγκτη εἶναι μόνον ἡ ἀγάπη. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπάει, τὰ συγχωρεῖ ὅλα!...

ΜΑΡ ΖΕΑ ΝΤ' ΑΡΛ

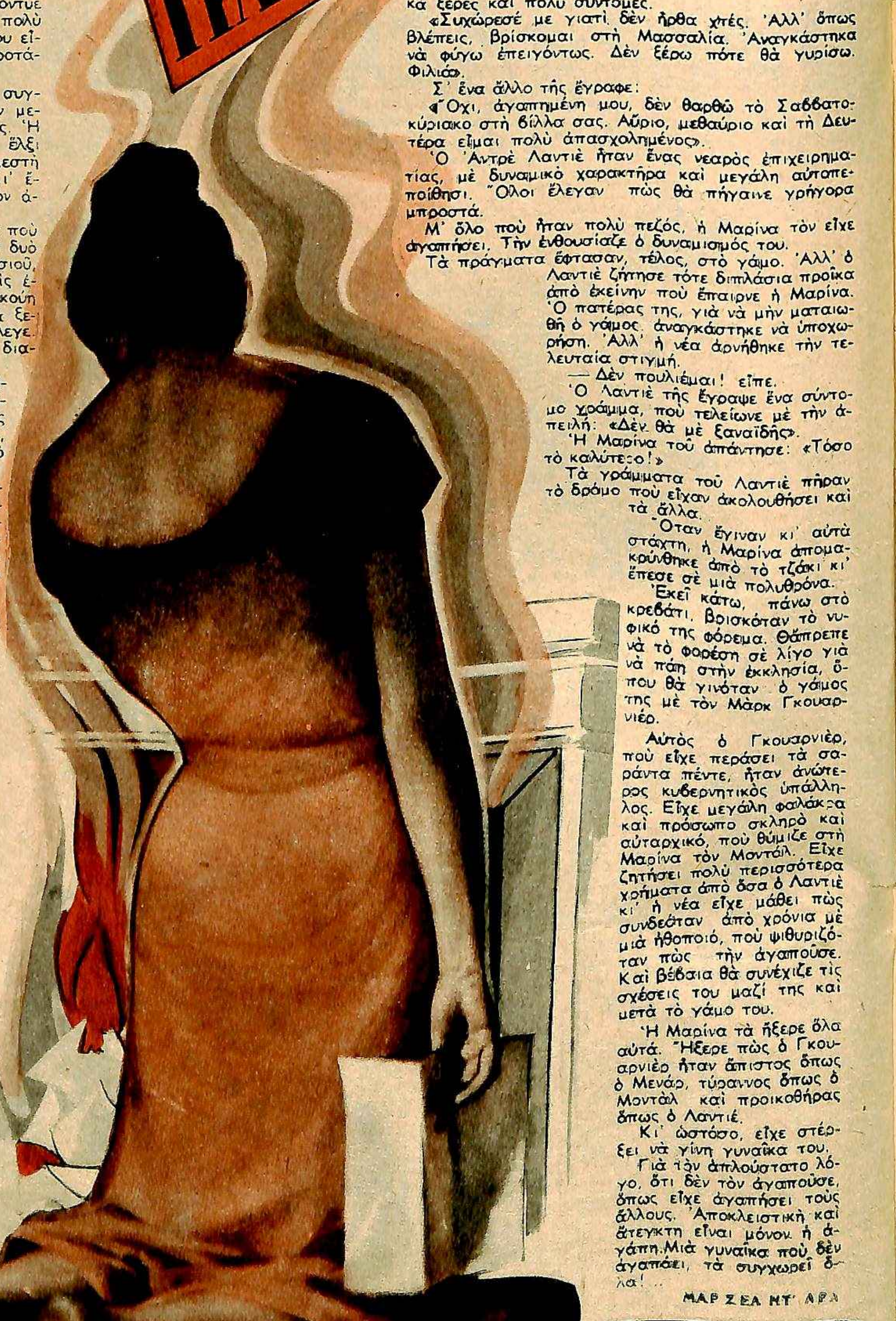

Ἡ Μαρίνα πῆρε ἕνα-ἕνα τὰ γράμματά του καὶ τὰ ἔρριξε στὴ φωτιά...

Ἡ "ἀναγέννησι" ΤΗΣ ΚΥΣΤΕΩΣ

Ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα τοῦ ὀργανισμοῦ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ἄνθρωποι, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ χρόνιες καὶ ἀνίατες παθήσεις τῆς οὐροδόχου κύστεως, μποροῦν τώρα νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' αὐτές, μ' ἕναν τρόπο ποὺ θὰ φαινόταν ἀληθινὰ ἀπίστευτος πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Μποροῦν δηλαδὴ ν' ἀποκτήσουν μιὰ καινούργια κύστι, ὑγιᾶ, στὴ θέσι τῆς ἀρρωστημένης — ὄχι δὲ τεχνητή, ἀλλὰ φυσική, δημιουργημένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ὀργανισμό, μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη διαδικασία «ἐπαναγεννήσεως» τῶν ἱστῶν.

Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ μέθοδος δοκιμάσθηκε πρῶτα σὲ σκυλιά, ἀπ' τὸν ἐπιστήμονα ποὺ τὴν ἐπινόησε: τὸ δόκτορα Ἄρτουρ Γουέϊτ Μπόν, διευθυντὴ τοῦ οὐρολογικοῦ τμήματος τοῦ Νοσοκομείου Χένρυ Φόρντ, στὸ Ντητρόϊτ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τοὺς συνεργάτες του δόκτορες Πὼλ Τζάκσον Χὲτλ καὶ Ρόμπερτ Οὐάλλας Ὄσμπορν. Ἀφοῦ δὲ σημείωσε ἀπόλυτη ἐπιτυχία στὰ πειραματόζωα, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται κατόπιν καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Διαφέρει κάπως στὶς λεπτομέρειές της, ἀπὸ μιὰ σὲ ἄλλη περίπτωσι, οἱ γενικὲς ὅμως γραμμές της εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιες. Ὁ χειροῦργος ἀφαιρεῖ τελείως τὴν ἄρρωστη κύστι, ἀφοῦ κόψη τὶς ἄκρες τῶν τριῶν σωλήνων ποὺ συνδέονται μ' αὐτήν: δηλαδὴ τῶν δύο οὐρητήρων, ποὺ διοχετεύουν τὰ οὖρα ἀπὸ τοὺς νεφροὺς στὴν κύστι, καὶ τῆς οὐρήθρας, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν ἔξοδο τῶν οὔρων ἀπὸ τὴν κύστι.

Στὴν ἄδειανὴ κοιλότητα ποὺ ἀπομένει μέσα στὸ ὑπογάστριο, ἀφοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ κύστις, ὁ χειροῦργος εἰσάγει μιὰ ἐλαστικὴ φούσκα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία, μὲ σχῆμα ὠοειδές, μῆκος 10 πόντων καὶ πλάτος 7 πόντων. Γύρω ἀπ' αὐτὴ λοιπὸν τὴ φούσκα, σχηματίζονται σιγὰ-σιγὰ οἱ ἱστοὶ μιᾶς καινούργιας κύστεως, μέσα σὲ 90 ἡμέρες περίπου.

Στὸ μεταξύ, τὰ οὖρα ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τοὺς νεφρούς, δὲν συγκεντρώνονται πιὰ μέσα στὴν κύστι, ἀλλὰ περνοῦν ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἐλαστικὸ σωλῆνα, σχήματος Υ, ἐγκατεστημένο μέσα στὴν πλαστικὴ φούσκα. Οἱ οὐρητῆρες ἔχουν συνδεθῆ μὲ τὰ δυὸ ἐπάνω σκέλη τοῦ σωλῆνος αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ κάτω ἄκρη του περνάει μέσα ἀπὸ τὴν οὐρήθρα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀπὸ μιὰ τομὴ ποὺ ἔχει ἀνοίξει ἐπίτηδες ὁ χειροῦργος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ τομὴ αὐτὴ χρειάζεται μόνο στοὺς ἄντρες. Στὶς γυναῖκες, τὴν καθιστᾶ περιττὴ ἡ ἀνατομικὴ τους διάπλασι.

Ἔτσι, στὸ διάστημα ποὺ σχηματίζεται ἡ καινούργια κύστις, ἡ ἀποβολὴ τῶν οὔρων ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ συνεχίζεται ἀνεμπόδιστα. Μόνο ποὺ στάζουν σιγὰ σιγὰ καὶ συνεχῶς, ἀντὶ νὰ βγαίνουν κάθε τόσο καὶ σὲ μεγάλη ποσότητα. Πρόκειται ὅμως γιὰ μιὰ ἀνωμαλία παροδική, ποὺ τὴν ἀνέχεται ὁ πάσχων δίχως πολλὴ δυσκολία.

Ὅταν σχηματισθῆ πιὰ ἡ καινούργια κύστις του, ἀποκτᾶ καὶ πάλι στὴν ἐντέλεια τὸν ἔλεγχο τῶν οὔρων. Γιατί, ἂν ἡ ἐγχείρησις ἔχη γίνει ἀπὸ ἱκανὸ χειροῦργο, δὲν θὰ ἔχη πάθει τίποτε ὁ μικρὸς μῦς ποὺ συσφίγγει καὶ φράζει τὴν οὐρήθρα, στὴν ἔξοδο τῆς κύστεως.

Τὰ τοιχώματα τῆς οὐροδόχου κύστεως ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρία ξεχωριστὰ στρώματα: 1) Τὸν ἰνώδη συνδετικὸ ἱστό, ποὺ περιβάλλει ἐξωτερικὰ τὴν κύστι. 2) Τὸ μυϊκὸ ἱστό, ποὺ συσπᾶται καὶ ἀδειάζει τὴν κύστι κατὰ τὴν οὔρησι. 3) Τὸ βλεννογόνο ὑμένα, ποὺ σκεπάζει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῆς κύστεως. Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ στρώματα αὐτὰ ἔχει ξανασχηματισθῆ τελείως μετὰ 30—50 ἡμέρες ἀπὸ τὴν χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τῆς ἄρρωστης κύστεως. Τὸ δεύτερο ὅμως στρῶμα, τὸ μυϊκὸ — ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο — χρειάζεται περὶ τοὺς 3 μῆνες.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ἡ καινούργια κύστις ἑνώνεται τελείως μὲ τοὺς γύρω ἱστούς, καθὼς καὶ μὲ τὶς ἄκρες τῶν οὐρητήρων καὶ τῆς οὐρήθρας.

Ἀφοῦ συμπληρωθῆ ἔτσι ὁ σχηματισμὸς τῆς καινούργιας κύστεως ἀπὸ τὸν ὀργανισμό, χρειάζεται μιὰ ἀκόμη χειρουργικὴ ἐπέμβασις: Ὁ γιατρὸς ξεφουσκώνει τὴ φούσκα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία καὶ τὴν τραβάει ἔξω, ἀπὸ τὴν οὐρήθρα καὶ τὴν τομὴ ποὺ ἔχει ἀνοίξει.

Μαζὶ μ' αὐτήν, βγάζει βεβαίως καὶ τὸν ἐλαστικὸ σωλῆνα σχήματος Υ, ποὺ εἶναι πιὰ ἄχρηστος.

Τέλος, κλείνει τὴν τομή. Καὶ ἡ οὔρησις γίνεται πιὰ κανονικά, φυσιολογικά.

Πῶς σχηματίζονται οἱ ἱστοὶ τῆς καινούργιας κύστεως; Φαίνεται ὅτι συνεργάζονται γι' αὐτὸ ἡ φυσικὴ ἐπουλωτικὴ λειτουργία τοῦ σώματος καὶ τὰ κύτταρα τοῦ αἵματος.

Εἰδικά, ὁ συνδετικὸς ἱστὸς σχηματίζεται πιθανώτατα ἀπὸ τοὺς οὐρητῆρες καὶ τὴν οὐρήθρα, τὸ δὲ μυϊκὸ στρῶμα ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ συνδετικὸ ἱστό.

Πρέπει νὰ ποῦμε τώρα μερικὰ πράγματα γιὰ τὶς συνηθέστερες παθήσεις τῆς οὐροδόχου κύστεως.

Ἡ κοινότερη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ κυστῖτις, ἕνας ἐρεθισμὸς δηλαδὴ τῆς κύστεως, τοπικὸς ἢ γενικός, ἀπὸ μικρόβια ποὺ εἰσχωροῦν ἀπὸ τὴν οὐρήθρα καὶ ἀνεβαίνουν ὡς τὴν κύστι. Ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς δημιουργεῖται ἰδίως ὅταν, ἀπὸ ὁποιονδήποτε λόγο, δὲν μπορεῖ ν' ἀδειάση τελείως ἡ κύστις, ἀλλὰ μένει μέσα της μιὰ ποσότης οὔρων καὶ παθαίνει ἀποσύνθεσι. Ἄλλοτε πάλι, ἡ κυστῖτις ὀφείλεται σὲ ψῦξι, ξένα σώματα, κλπ.

Τὰ συμπτώματά της εἶναι: συχνουρία, πόνοι καὶ τσούξιμο. Ἄλλοτε εἶναι ὀξεῖα καὶ ἄλλοτε χρονία. Θεραπεύεται δὲ μὲ φάρμακα, δίαιτα, πλύσεις καὶ καυτηριάσεις.

Προπάντων παθαίνουν κυστίτιδα οἱ γυναῖκες, ἀπὸ διάφορα μικρόβια ποὺ ὑπάρχουν στὰ ὑγρὰ τοῦ κόλπου καὶ ποὺ εἰσχωροῦν ὡς τὴν κύστι.

Ἐφόσον ἡ κυστῖτις μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ, δὲν ὑπάρχει λόγος συνήθως ν' ἀφαιρεθῆ ἡ κύστις.

Τὸ ἴδιο μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς μικροὺς καὶ καλοήθεις ὄγκους τῆς κύστεως, τὰ λεγόμενα «θηλώματα», ποὺ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἠλεκτροπηξίας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κυστεοσκοπίου, ποὺ εἰσάγει ὁ γιατρὸς μέσα στὴν κύστι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κακοήθεις ὄγκοι, ἐφόσον εἶναι μικροὶ ἀκόμη, μποροῦν ν' ἀφαιρεθοῦν καὶ νὰ ἐπακολουθήση ραδιοθεραπεία.

Ἡ φυματίωσις τῆς κύστεως — ποὺ ἀποτελεῖ συνήθως συνέπεια φυματιώσεως τοῦ νεφροῦ — καταπολεμεῖται τώρα μὲ συνδυασμὸ στρεπτομυκίνης καὶ ΠΑΣ.

Ὅταν ὅμως, ἀπὸ ἐκτεταμένη φυματικὴ μόλυνσι ἢ ἀπὸ ἄλλη αἰτία, ἔχουν δημιουργηθῆ χρόνια καὶ ἀνίατα ἕλκη μέσα στὴν κύστι, ἢ ὅταν ὑπάρχουν μεγάλοι καρκινώδεις ὄγκοι, ἡ ἐνδεδειγμένη θεραπεία εἶναι ἡ τελεία ἀφαίρεσις τῆς ἄρρωστης κύστεως.

Ὁ δόκτωρ Μπὸν γράφει σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσί του τὰ ἑξῆς σχολιάζοντας τὴ μεγάλη αὐτὴ πρόοδο τῆς σύγχρονης οὐρολογικῆς ἐπιστήμης:

«Δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ πανάκεια γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῶν παθήσεων τῆς κύστεως. Μ' αὐτὴν ὅμως τὴ μέθοδο, ἀποφεύγονται οἱ θανατηφόρες μολύνσεις τῶν νεφρῶν, ποὺ ἦσαν τόσο συχνὲς ἄλλοτε, μὲ τὴ χειρουργικὴ ἀφαίρεσι τῆς κύστεως καὶ τὴ μόνιμη εἰσαγωγὴ καθετήρων μέσα στοὺς νεφρούς».

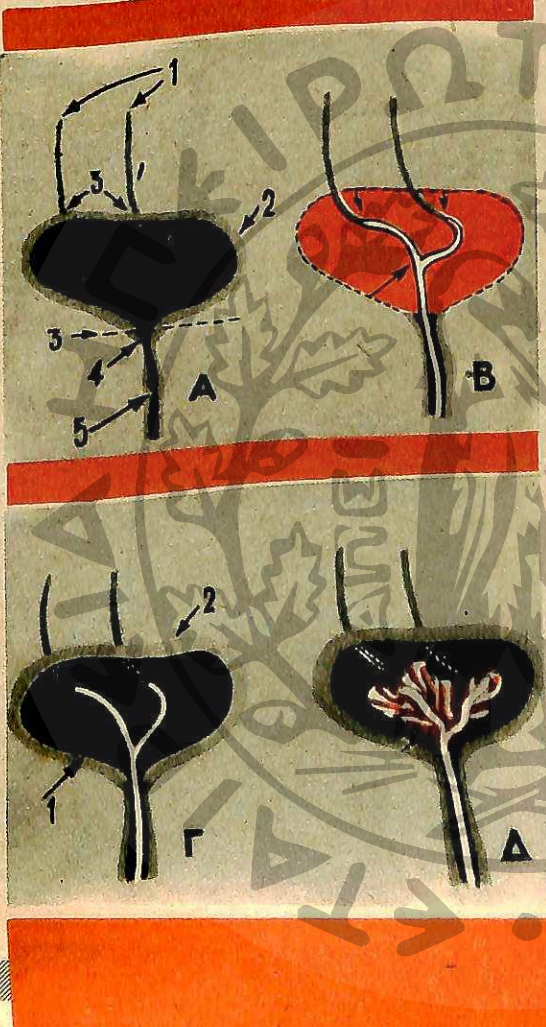

Τὰ διάφορα στάδια τῆς νέας καὶ τολμηρῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως γιὰ τὴν ἀντικατάστασι μιᾶς ἄρρωστης καὶ ἀχρηστευμένης οὐροδόχου κύστεως. Α) Ἡ πάσχουσα κύστις ἀφαιρεῖται, ἀφοῦ κοποῦν οἱ ἄκρες τῶν δυὸ οὐρητήρων καὶ τῆς οὐρήθρας. 1) Οὐρητῆρες. 2) Κύστις. 3) Σημεῖα τομῆς. 4) Σφιγκτήρ. 5) Οὐρήθρα. Β) Οἱ οὐρητῆρες συνδέονται προσωρινὰ μὲ τὴν κύστι μ' ἕνα ἐλαστικὸ σωλῆνα σχήματος Υ, ἐγκατεστημένο μέσα σὲ μιὰ ὠοειδῆ ἐλαστικὴ φούσκα ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία. Γ) Γύρω ἀπὸ τὴ φούσκα σχηματίζονται σιγὰ-σιγὰ οἱ ἱστοὶ μιᾶς καινούργιας κύστεως. 1) Φούσκα. 2) Νέοι ἱστοί. Δ) Ἡ ἄχρηστη πιὰ φούσκα ξεφουσκώνεται καὶ ἐξάγεται ἀπὸ τὴν νέα κύστι, μαζὶ μὲ τὸν ἐλαστικὸ σωλῆνα.

Ἡ Τέα Κύρμαν καὶ ὁ Φράντς Βίλελμ Μπέρε, ποὺ ὑπῆρξαν τὰ δυὸ πρῶτα θύματα τοῦ σαδιστῆ δολοφόνου.

Δυό δολοφονίες ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΖΕΥΓΑΡΙΩΝ

Σκιὰ θανάτου ἀπειλεῖ τοὺς ἐρωτευμένους τοῦ Ντύσσελντορφ

Σὲ ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας καὶ τρόμου ζοῦν, τὸν τελευταῖο καιρό, τὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια στὸ Ντύσσελντορφ. Ξέρουν πὼς δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν νύχτα μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ ξεχαστοῦν στὸν ἔρωτα, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξοχές της. Γιατὶ ὁ θάνατος τοὺς παραμονεύει, ἂν ἐπιχειροῦσαν ἕνα τέτοιο τόλμημα!

Δυὸ πανομοιότυπα σχεδὸν ἐγκλήματα, ποὺ καὶ τὰ δυὸ τὰ θύματα ἦταν ζευγάρια ἐρωτευμένων καὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὰ διέπραξε ὁ ἴδιος, ἄγνωστος ἀκόμη, δολοφόνος, εἶναι ἡ ἀφορμή, ποὺ κατάργησε στὴν γερμανικὴ αὐτὴ πόλι., τὸν τόσο διαδεδομένο στὶς ἡμέρες μας «ἔρωτα στὸ βολάν» — ποὺ ἀποτελεῖ ἕναν μοντέρνο συγκερασμὸ τοῦ ὑπαίθριου ἔρωτα μὲ τὸν στεγασμένο!

Ὅπως ἑκατοντάδες ζευγάρια τὸ συνηθίζουν, ἢ μᾶλλον, ὅπως τὸ συνήθιζαν ὡς τότε στὸ Ντύσσελντορφ ὁ Φράντς Βίλελμ Μπέρε καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ἡ Τέα Κύρμαν, πῆραν τὸ βράδυ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1955 τὸ ἁμάξι τους καί, ἀφοῦ δείπνησαν στὴν «Ταβέρνα Τσικό», ὅπου συχνάζουν οἱ νεαροὶ καλλιτέχνες, τραβήξανε γιὰ τὴν ἐξοχή.

Πρὶν φύγουν ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ζωγράφισαν στὸν τοῖχο μιὰ καρδιὰ καὶ χάραξαν στὸ κέντρο τὰ ἀρχικά τους καὶ τὴν ἡμερομηνία. Σὰν νὰ προαισθανόντουσαν πόσο μοιραία θὰ ἦταν ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ γιὰ τὴ ζωή τους...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα, κανεὶς δὲν ξαναεῖδε τοὺς δυὸ ἀρραβωνιασμένους. Ἡ μητέρα τοῦ Φράντς Βίλελμ εἰδοποίησε ἀπὸ τὸ ἑπόμενο πρωῒ τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ γυιοῦ της καὶ τῆς μέλλουσας νύφης της, ἀλλὰ ὅλες οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν, στὴν πόλι καὶ στὰ περίχωρα, ὑπῆρξαν μάταιες.

Μονάχα εἰκοσιοκτὼ μέρες ἀργότερα, δυὸ χωρικοί, περνώντας κοντὰ ἀπὸ ἕνα ἕλος, πρόσεξαν κάτι παράξενο. Ἕνας σκοῦρος ὄγκος διαγραφόταν καθαρὰ στὰ νερὰ τοῦ ἕλους, ποὺ τὸ ἡλιόλουστο αὐτὸ πρωΐ, παρουσίαζαν μιὰ ἀσυνήθιστη διαύγεια. Ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς πέταξε μέσα μιὰ πέτρα, σημαδεύοντας τὸν σκοῦρο ὄγκο. Ἕνας μεταλλικὸς ἦχος τοῦ ἀποκρίθηκε.

«Δὲν σοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἶναι στέγη αὐτοκινήτου;» εἶπε στὸν ἄλλο.

Ὑποψιασμένοι πὼς κάτι ἀλλόκοτο συνέβαινε, οἱ δυὸ χωρικοὶ ἀναγγείλανε τὴν ἀνακάλυψί τους στὴν ἀστυνομία.

Διαπιστώθηκε τότε πὼς ἐπρόκειτο πραγματικὰ γιὰ ἕνα ἁμάξι, ποὺ, ἄγνωστο πῶς, εἶχε γλυστρήσει μέσα στὸ ἕλος.

Ὅταν τὸ ἀνελκύσανε, οἱ ἀστυνομικοὶ πάγωσαν ἀπὸ τὴ φρίκη. Στὸ πίσω κάθισμα, βρῆκαν σφιχταγκαλιασμένα δυὸ πτώματα, σὲ τέτοια κατάστασι, ποὺ ἦταν φανερὸ πὼς ὁ θάνατός τους εἶχε ἐπέλθει ἀπὸ ἀρκετὲς ἑβδομάδες πρίν.

Ἡ ἀναγνώρισί τους, ὡστόσο, δὲν ὑπῆρξε δύσκολη: Ἐξακριβώθηκε πὼς ἦταν ὁ Φράντς Βίλελμ Μπέρε καὶ ἡ Τέα Κύρμαν, ποὺ εἶχαν ἐξαφανιστῆ στὶς 31 Ὀκτωβρίου.

Ἀρχικά, οἱ ἀστυνομικοὶ ὑποθέτανε πὼς τὸ ἀτύχημα ἦταν ἡ πιθανώτερη ἐκδοχή: Ὁ Μπέρκ εἶχε σταματήσει τὸ αὐτοκίνητό του πλάϊ στὸ χεῖλος τοῦ ἕλους καὶ πέρασε ἔπειτα μὲ τὴ ἀρραβωνιαστικιά του στὸ πίσω κάθισμα, γιὰ νὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἄνεσι. Σὲ μιὰ στιγμή, εἴτε ἐπειδὴ ἦταν χαλασμένα τὰ φρένα, εἴτε ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ὑποχώρησε, τὸ αὐτοκίνητο γλύστρησε στὸ νερό. Καὶ οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι, αἰχμάλωτοι στὸ πίσω κάθισμα τοῦ ἁμαξιοῦ, βρῆκαν τὸν θάνατο ἀπὸ πνιγμό. Οἱ κακώσεις, ποὺ ὑπῆρχαν στὸ σῶμα καὶ στὸ κρανίο τους, ἀποδοθήκανε στὸ βίαιο τίναγμα τοῦ αὐτοκινήτου, καθὼς ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε στὸν βυθό.

Δέκα ἑβδομάδες, ὅμως, ἀργότερα οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἀναθεωρήσουν τὴν ἄποψί τους. Γιατὶ ἀκόμη ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι, ξεχασμένο στὰ φιλιὰ καὶ τὰ ἀγκαλιάσματα, ἔχασε τὴν ζωή του κατὰ τὸν ἴδιο σχεδὸν τρόπο, στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς «Μερσεντές»

Τὰ δυὸ καινούργια θύματα τοῦ ἄγνωστου δολοφόνου ἦταν ὁ Πέτερ Φάλκενμπεργκ καὶ ἡ Χίλντεγκαρντ Μάργκα Βάτσιγκ. Στὶς 7 Φεβρουαρίου τὸ βράδυ δείπνησαν ἔξω μαζὶ μὲ μιὰ μεγάλη συντροφιὰ καὶ κατόπιν εἶπαν στοὺς φίλους τους, ὅτι θὰ ἔκαναν ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή.

Νωρὶς τὸ ἄλλο πρωΐ, μιὰ ἀστυνομικὴ περίπολος βρῆκε τὴν Μερσεντὲς σταματημένη σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Ντύσσελντορφ. Μέσα, δὲν ἦταν κανείς. Ἀλλά, στὸ πίσω κάθισμα, ἕνας λεκὲς ἀπὸ αἷμα μαρτυροῦσε τὴν τραγωδία, ποὺ εἶχε προηγηθῆ.

Τρεῖς μέρες ὁλόκληρες, ἡ ἀστυνομία ἔψαχνε, χωρὶς ἀποτέλεσμα, νὰ βρῆ τὰ πτώματα τοῦ Φάλκενμπερκ καὶ τῆς Βάτσιγκ. Ὥσπου, στὶς 11 Φεβρουαρίου τὸ πρωΐ, βρῆκε, σ' ἕνα δάσος, τὴν στάχτη τους!

Ὅταν ἔκαμαν τὴν πλήρη ἀναπαράστασι τῶν συνθηκῶν τοῦ ἐγκλήματος, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ θαυμάσουν τὴν ἐκπληκτικὴ ψυχραιμία τοῦ δολοφόνου καὶ τὴ μεθοδικότητα, μὲ τὴν ὁποῖα φρόντισε νὰ ἐξαλείψη κάθε ἴχνος, ποὺ θὰ τὸν πρόδιδε.

Ἀφοῦ σκότωσε τὰ δυὸ θύματά του, ἔβρεξε μὲ βενζίνα τὰ ροῦχα τους καὶ τοὺς ἔβαλε φωτιά. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴν ψάθα, ποὺ σκέπαζε τὸ δάπεδο τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀφοῦ τῆς ἔβαλε φωτιά, τὴν πέταξε πάνω στὰ πτώματα, ὥστε, ἀκόμη καὶ ὅταν θὰ εἶχαν ἀπανθρακωθῆ, νὰ μὴν εἶναι εὔκολο νὰ βρεθοῦν, σκεπασμένα καθὼς θὰ ἦταν μὲ τὴν στάχτη τῆς ψάθας.

Ἔπειτα, κάθησε ὁ ἴδιος στὸ βολὰν καὶ ὡδήγησε τὸ ἁμάξι στὴν πόλι. Στὴν παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα, οἱ διαβάτες, ποὺ κυκλοφοροῦσαν, ἦταν ἐλάχιστοι. Ὅταν διαπίστωσε πὼς δὲν ὑπῆρχε γύρω του κανένα μάτι γιὰ νὰ τὸν δῆ, ὁ δολοφόνος φρενάρισε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐξακολούθησε πεζῆ τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του. Εἶχε διαπράξει ἕνα τέλειο ἔγκλημα.

Πραγματικά, μ' ὅλες τὶς σχολαστικὲς ἔρευνες, ποὺ ἔκαναν, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀνακάλυψαν κανένα ἐνδεικτικὸ στοιχεῖο, ποὺ θὰ τοὺς βοηθοῦσε νὰ προσανατολιστοῦν. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἐλπίσανε πὼς θὰ τοὺς ἀποκάλυπτε, ἴσως, τὸν ἔνοχο μιὰ σφαῖρα περιστρόφου, ποὺ βρέθηκε στὸ ἀπανθρακωμένο πτῶμα τοῦ Φάλκενμπεργκ. Οἱ ἐγκληματολογικὲς ὑπηρεσίες τῆς Μπὸν μπόρεσαν νὰ ἐξακριβώσουν ἀπὸ ποιᾶς μάρκας καὶ ποιοῦ διαμετρήματος περίστροφο προερχόταν ἡ σφαῖρα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτε. Δὲν βρέθηκε οὔτε ποῦ, οὔτε πότε, οὔτε ἀπὸ ποιὸν ἀγοράστηκε τὸ ὅπλο.

Τὸ μόνο, στὸ ὁποῖο βοήθησε τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ εὕρημά τους, ἦταν νὰ παρατηρήσουν ἀκόμη μιὰ λεπτομέρεια τοῦ ἐγκλήματος. Ὅτι ὁ μυστηριώδης δολοφόνος σκότωσε, πιθανώτατα, μὲ τ' ὅπλο του μόνο τὸν ἄνδρα, γιὰ νὰ διασκεδάση ἔπειτα μὲ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πανικὸ τῆς γυναίκας. Προφανῶς—ἐφ' ὅσον, δὲν ὑφίσταται πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι πρόκειται γιὰ σεξουαλικὸ ἐγκληματία—σ' ἐκείνην ἐπεφύλαξε ἕναν πολὺ βραδύτερο καὶ μαρτυρικώτερο θάνατο. Πρᾶγμα, φυσικά, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῆ ποτὲ μὲ βεβαιότητα, ἀφοῦ ἡ φωτιὰ ἐξαφάνισε κάθε τεκμήριο.

Τὸ γεγονός, ὅτι τόσο στὴν πρώτη, ὅσο καὶ στὴν δεύτερη περίπτωσι, ὁ δολοφόνος κατέστρωσε τὸ ἴδιο «πλάνο» ἐνεργείας —διάλεξε γιὰ θύματα ἐρωτευμένους, ποὺ φιλιόντουσαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἁμάξι, φρόντισε νὰ ἐξαλείψη κάθε ἴχνος του καὶ νὰ ἐπιβραδύνη τὴν ἀνακάλυψι τῶν πτωμάτων, κάθησε ὁ ἴδιος στὸ βολάν, τὴν πρώτη φορὰ γιὰ νὰ ὁδηγήση τὸ αὐτοκίνητο στὸ ἕλος, τὴν δεύτερη γιὰ νὰ τὸ ἐπαναφέρη στὴν πόλι— πείθει ἀπόλυτα τοὺς ἀστυνομικούς, ὅτι τὸ ζεῦγος Μπέρε - Κύρμαν καὶ τὸ ζεῦγος Φάλκενμπεργκ - Βάτσιγκ βρῆκαν τὸ θάνατο ἀπὸ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ποιὸ εἶναι ὅμως, αὐτὸ τὸ πρόσωπο; Ὅπως εἴπαμε, ὄχι μόνο δὲν ἔχει ἀκόμη βρεθῆ, ἀλλὰ οὔτε ἡ ἐλάχιστη θετικὴ ἔνδειξι δὲν ἔχει προκύψει ἐναντίον του. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι περίεργο. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ σεξουαλικοὶ ἐγκληματίες ἀνακαλύπτονται πάντοτε δυσκολώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Δὲν προέρχονται ἀπὸ ἕναν ὡρισμένον κύκλο, ὅπως αὐτοὺς ποὺ διαπράττουν ἐγκλήματα γιὰ νὰ ληστέψουν τὰ θύματά τους, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν ἀμέσως τὶς ὑποψίες στὸ πρόσωπό τους, ὅπως αὐτοὶ ποὺ σκοτώνουν ἀπὸ ἐκδίκησι εἴτε ἀπὸ πάθος.

Χαμένοι, στὸ μεγάλο, τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, φορῶντας τὴ μάσκα τοῦ φυσιολογικοῦ καὶ ἰσορροπημένου ἀνθρώπου, ξεγελᾶνε τὴν προσοχὴ καὶ περνᾶνε ἀπαρατήρητοι.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ ἀγωνία εἶναι τόσο μεγάλη στὸ Ντύσσελντορφ. Φοβοῦνται ὅλοι πὼς ὁ δολοφόνος, ἀποθρασυμένος ἀπὸ τὶς «ἐπιτυχίες» του, θὰ χτυπήση σύντομα γιὰ τρίτη φορά.

Καὶ ἄν, γιὰ τὴν ὥρα, τὰ τρομοκρατημένα ζευγάρια ἔχουν διακόψει τὶς ἐπικίνδυνες νυκτερινὲς «ἐκδρομές», εἶναι, ὅμως, ἀμφίβολο, ἂν θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὴν ἴδια σύνεσι, ὅσο μπαίνει ἡ ἄνοιξι καὶ ἡ νοσταλγία μιᾶς ἐρωτικῆς ὥρας στὴν ἐξοχὴ γίνεται πιὸ ἔντονη.

Λίγο πρὶν φύγουν ἀπὸ τὸ ρεστωράν, ὅπου ἐδείπνησαν τὸ τελευταῖο βράδυ τῆς ζωῆς τους, ὁ Φράντς Μπέρε καὶ ἡ Τέα Κύρμαν χάραξαν στὸν τοῖχο τὴν ἡμερομηνία καὶ μιὰ καρδιὰ μὲ τὰ ἀρχικά τους.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Μερικὲς πληροφορίες καὶ συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε φόβο

ΕΙΜΑΣΤΕ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ χρειαστῆ κάποια μέρα νὰ κάνουμε μιὰ ἐγχείρησι. Τὸ φάσμα ὅμως μιᾶς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως κάνει πολλοὺς νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ τρέμουν, γιατὶ θεωροῦν τὸ χειρουργικὸ νυστέρι σὰν τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ὁ φόβος αὐτός, ὡστόσο, δὲν εἶναι καθόλου δικαιολογημένος. Κανένας κλάδος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης δὲν ἔχει σήμερα τόσο προοδέψει, ὅσο ἡ χειρουργική. Ἂν σᾶς συμβῆ, λοιπόν, νὰ χρειαστῆτε ἐγχείρησι, γιὰ κάποια πάθησί σας, δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆτε καθόλου, ἀλλὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε αὐτὸ τὸ γεγονὸς μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔχετε νὰ διατρέξετε κανένα κίνδυνο.

Ἰδού, τώρα, μερικὰ πράγματα, ποὺ πρέπει νάχετε ὑπ' ὄψι σας, ἂν πρόκειται νὰ ὑποστῆτε κάποια ἐγχείρησι.

Ἂν ὁ γιατρὸς ποὺ σᾶς κουράρει σᾶς ἀναγγείλη ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ κάνετε ἐγχείρησι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ἔχει σοβαροὺς λόγους, ποὺ τοῦ ὑπαγορεύουν αὐτὴ τὴν ὑπόδειξι. Δὲν εἶναι σωστό, λοιπόν, νὰ προσπαθήσετε νὰ ξεφύγετε ἀπ' αὐτὸ τὸ βασικὸ καθῆκον, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει ἡ ἀνάγκη ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας σας.

Ὑπάρχουν ἄρρωστοι, ποὺ δηλώνουν μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο, ὅτι «γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν θὰ δεχτοῦν νὰ ἐγχειριστοῦν». Αὐτοὶ οἱ κάθε ἄλλο παρὰ λογικοὶ ἄρρωστοι μένουν τὶς περισσότερες φορὲς γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ ἄρρωστοι κι' ὄχι σπάνια πεθαίνουν πρόωρα ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀνόητης ξεροκεφαλιᾶς τους.

Ἔχετε, ὡστόσο, ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ γιατρό σας νὰ πάρη καὶ τὶς γνῶμες ἄλλων συναδέλφων του, ὥστε νᾶναι κι αὐτὸς κι' ἐσεῖς ἀπόλυτα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐγχείρησι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη. Προσέξτε μόνο, ἡ ἀνταλλαγὴ αὐτὴ γνωμῶν νὰ μὴ σᾶς φάη πολύτιμο χρόνο, ὅταν πρόκειται γιὰ περίπτωσι ἐπειγούσης φύσεως.

Πραγματικά, σ' ἀρκετὲς περιπτώσεις, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνη ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς ὑπάρχει κίνδυνος σοβαρῶν ἐπιπλοκῶν καὶ συχνὰ μάλιστα θανασίμων. Μιὰ τέτοια περίπτωσι, εἶναι παραδείγματος χάριν οἱ κρίσεις σκωληκοειδίτιδος, πρὸ παντὸς στὴν παιδικὴ ἡλικία, ὁπότε ἡ πάθησι ἐξελίσσεται καμμιὰ φορὰ μὲ τόσο ραγδαῖο ρυθμό, ὥστε μιὰ καθυστέρησι ἔστω καὶ λίγων ὡρῶν μπορεῖ νάχη ὡς ἀποτέλεσμα τὸν θάνατο.

Ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις εἶναι ὁ ἐντερικὸς εἰλεός, δηλαδὴ τὸ στρίψιμο τοῦ ἐντέρου, ἡ κήλη, οἱ περιτονίτιδες, ἡ διάτρησι τοῦ στομάχου, οἱ ἐσωτερικὲς αἱμορραγίες κ.λ.π. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι πρέπει νὰ γίνη ἀμέσως μετὰ τὴ διάγνωσι. Καὶ τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα, ποὺ περνοῦν, ἔχουν σημασία ζωῆς ἢ θανάτου γιὰ τὸν ἄρρωστο.

Ἐννοεῖται, φυσικά, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγετε νὰ ζητᾶτε τὴ γνώμη ἀτόμων, ποὺ δὲν εἶναι γιατροί, γιατὶ οἱ ὑποδείξεις κι' οἱ συμβουλὲς τέτοιων προσώπων μποροῦν νὰ σᾶς βγοῦν σὲ μεγάλο κακό.

Ὁ χειρουργός, ποὺ θὰ σᾶς κάνη τὴν ἐπέμβασι, πρέπει νᾶναι εἰδικευμένος στὴν πάθησί σας, ἂν αὐτὴ εἶναι σοβαρή, καὶ πάντως δὲν πρόκειται νὰ τὸν διαλέξετε σεῖς, ἀλλὰ ὁ γιατρός σας.

Ἂς ἔχετε ἐπίσης ὑπ' ὄψι σας, ὅτι στὶς πολυτελεῖς κλινικὲς δὲν βρίσκει κανεὶς πάντα καὶ τοὺς καλύτερους χειρουργούς. Δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ βρεθῆτε στὰ χέρια ἑνὸς θαυμάσιου χειρουργοῦ ἂν πᾶτε σὲ λαϊκὸ νοσοκομεῖο ἢ σὲ μέτρια κλινική.

Μιὰ κι' ἀποφασίστηκε ἡ ἐγχείρησί σας, ἐπιβάλλεται νάχετε ψυχικὴ ἠρεμία, νὰ μὴν ἀνησυχῆτε καὶ νὰ ἐμπιστευτῆτε τὸν ἑαυτό σας στὴν ἐπιστήμη.

Κατὰ τὶς μέρες, ποὺ προηγοῦνται τῆς ἐγχειρήσεως, εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητο ν' ἀποφεύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ κάθε κόπωσι, ὥστε νάχετε τὸ νευρικό σας σύστημα σὲ ἰδανικὴ ἰσορροπία.

Φυσικά, ἀνεξάρτητα πρὸς τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν εἰδικὴ δίαιτα, ποὺ ἴσως θὰ κάνετε, πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε καὶ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐξετάσεις.

Οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς θὰ ἐπιτρέψουν νὰ διαπιστωθῆ ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας σας καὶ νὰ ἐγχειριστῆτε ἔτσι κάτω ἀπὸ τὶς καλύτερες συνθῆκες, ὥστε νὰ ἀποφευχτοῦν κι' οἱ παραμικροὶ κίνδυνοι μετεγχειρητικῶν ἐπιπλοκῶν.

Οἱ προετοιμαστικὲς γιὰ τὴν ἐγχείρησι αὐτὲς ἐξετάσεις εἶναι συνήθως οἱ ἑξῆς:

1) Ἀκτινοσκόπησι ἢ ἀκτινογραφία τῶν πνευμόνων.

2) Ἠλεκτροκαρδιογράφημα, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ ἄτομα ἡλικίας ἄνω τῶν σαράντα ἐτῶν.

3) Λῆψι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως.

4) Ἐργαστηριακὴ ἐξέτασι γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς μορφῆς τῶν αἱμοσφαιρίων.

5) Ἐργαστηριακὴ ἐξέτασι γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ χρόνου, στὸν ὁποῖο πήζει τὸ αἷμα σας.

6) Ἐξακρίβωσι τῆς ὁμάδος αἵματος, στὴν ὁποία ἀνήκετε, πρὸ παντὸς ἂν ἐπιβάλλεται μετάγγισι αἵματος.

Χάρι σ' αὐτὲς τὶς προκαταρκτικὲς ἐξετάσεις, καθὼς καὶ σ' ἕνα σωρὸ ἄλλες ποὺ γίνονται ἀνάλογα μὲ τὴν πάθησι, ὁ ἄρρωστος ποὺ πρόκειται νὰ ἐγχειριστῆ, θὰ μπῆ στὸ χειρουργεῖο ἔχοντας ἀποκτήσει τὸ αἴσθημα τῆς ἀπόλυτης ἀσφάλειας.

Τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ τονώση κι' ἡ πεποίθησι, ὅτι σήμερα ἡ χειρουργικὴ ἔχει τόσο προοδέψει, ὥστε νὰ γίνωνται καταπληκτικὰ λεπτὲς ἐπεμβάσεις, χωρὶς τὸν παραμικρὸ κίνδυνο, ὅπως στὴν ἴδια τὴν καρδιὰ καὶ στὸν ἐγκέφαλο.

Ἐξ ἄλλου ἔχει ἀνάλογα ἐξελιχτῆ κι' ἡ ἀναισθησιολογία, ποὺ μὲ τὰ τελειότατα πιὰ μέσα της ἀποκλείει κάθε κακὸ ἐνδεχόμενο.

Ἄλλοτε ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἐγχειριστοῦν ἀναιμικοί, καρδιοπαθεῖς, φυματικοί, διαβητικοί, ἡλικιωμένοι κλπ. Τώρα, ὅμως, ὅλες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις δὲν ἀπασχολοῦν καθόλου τοὺς χειρουργούς, γιατὶ ἔχουν βρεθῆ ὅλοι οἱ κατάλληλοι κι' ἀπόλυτα ἀσφαλεῖς τρόποι, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη κανένας κίνδυνος κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησι.

Ὑπάρχουν, ὡστόσο, ἀκόμα πολλὰ ἄτομα, ποὺ φοβοῦνται τὶς ἐγχειρήσεις, γιατὶ ἔχουν ριζωμένη τὴν ἰδέα ὅτι ἡ καρδιά τους δὲν εἶναι γερή.

Συχνά, ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶναι ὁλότελα ἀβάσιμη. Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ σοβαρὴ πάθησι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ νευρικὴ ὑπερδιέγερσι μὲ ταχυπαλμίες, ὑπερσυστολές, συγκοπὲς κι' ἄλλα τέτοια φαινόμενα κι' ἀρκεῖ μιὰ ἐλαφρὰ προεγχειρητικὴ θεραπεία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση κανεὶς τὴν χειρουργικὴ ἐπέμβασι μὲ κάθε σιγουριά.

Ἀλλὰ — ὅπως εἴπαμε καὶ παρὰ πάνω — ἀκόμα κι' ὅταν ὑπάρχη μιὰ καρδιοπάθεια, αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴν ἐγχείρησι.

Ἡ ἐπιστήμη σήμερα ἔχει ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀποκλείση κάθε κίνδυνο στὴν ἐγχείρησι ἑνὸς καρδιοπαθοῦς. Ἀκόμα καὶ πολὺ βαρειὲς παθήσεις τῆς καρδιᾶς δὲν ἐμποδίζουν καθόλου τὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

1 Τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Τυρόλου τῆς Αὐστρίας, ὅπου τὸν χειμῶνα συγκεντρώνεται πολὺς κόσμος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης κι' ἐπιδίδεται στὰ χειμερινὰ σπόρ, εἶναι ὅλα ἐφοδιασμένα μὲ κολυμβητικὲς δεξαμενὲς μέσα στὶς ὁποῖες ἐπικρατεῖ καλοκαιριάτικη ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ ἔξω ἀπὸ τὰ κρύσταλλα μὲ τὰ ὁποῖα προστατεύονται, τὸ θερμόμετρο εἶναι πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Τὸ στιγμιότυπο αὐτὸ πάρθηκε στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς ἀπὸ τὶς κολυμβητικὲς αὐτὲς δεξαμενές. Οἱ δυὸ νεαρὲς κολυμβήτριες συνομιλοῦν μὲ τοὺς φίλους των, ποὺ μόλις γύρισαν ἀπὸ τὶς χιονοδρομίες.

2 Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀνατριχιαστικὲς ἐπιδείξεις τοῦ τσίρκου «Κρόνε» τοῦ Μονάχου παρουσιάζει κάθε βράδυ ὁ Οὔγγρος ἀρτίστας Λάγιος Κότσκα. Ὁ Κότσκα τοποθετεῖ τὸ κεφάλι του μέσα στὸ στόμα ἑνὸς τεραστίου κροκοδείλου, ποὺ τὸ κρατάει ἀνοιχτὸ μὲ τὰ χέρια του. Τὸ νούμερο ἐπιτυγχάνει χάρις στὴν τεράστια μυϊκὴ δύναμι τῶν χεριῶν τοῦ Κότσκα, ποὺ κρατοῦν ἀνοιχτὲς τὶς φοβερὲς μασέλες τοῦ κροκοδείλου. Ὁ Λάγιος ὅμως εἶναι συγχρόνως καὶ πρωταθλητὴς τῆς πατρίδας του στὴν ἄρσι βαρῶν!...

3 Ἡ ὀμορφιὰ τῆς Τερεζίτας Μοντέζ, ἀδελφῆς τῆς ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Μαρίας Μοντέζ, ποὺ πέθανε, πρὸ διετίας μὲ τραγικὲς συνθῆκες, εἶναι ὁμολογουμένως ἰδιότυπη. Ἡ Τερεζίτα ἐργάζεται σήμερα στὸ Παρίσι, ὡς μαννεκέν, τοῦ περίφημου δημιουργοῦ μόδας Ζὰκ Χαΐμ, ὁ ὁποῖος μόνον ἐπάνω στὸ σῶμα της κόβει ὅλες τὶς «κρεασιόν» του, τὶς ὁποῖες ἔπειτα δὲν ἐμπιστεύεται γιὰ ἐπίδειξι παρὰ μόνο στὴν ἴδια. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τῆς Τερεζίτας εἶναι τὸ βάδισμά της. Κατὰ τὸν Χαΐμ εἶναι γεννημένη γιὰ χορεύτρια!...

4 Στὸν κῆπο ἑνὸς παληοῦ πανδοχείου τῆς μικρῆς ἀγγλικῆς πόλεως Μπάρτον, μερικοὶ κάτοικοι κατασκεύασαν μὲ ὑπομονητικὴ καὶ μακροχρόνια ἐργασία μιὰ μικρογραφία πιστὸ ἀντίγραφο τῆς πόλεώς τους. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἐκκλησία τῆς μικρῆς αὐτῆς τῆς πόλεως, ὅπως εἶναι στὴ μικρογραφία της.

Ματωμένο εἰδύλλιο

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΡΧΗ τῆς τραγωδίας τοῦ πύργου τοῦ Ραβαγιὰκ βρίσκεται σὲ μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1786, ποὺ ἦταν τὸ δωδέκατο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 16ου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ζὰν Μαρὶ Τιμποὺρ πρωτομπῆκε στὸν πύργο.

Αὐτὸς ὁ Ζὰν Μαρὶ δὲν ἦταν ὡστόσο, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σκορπίζουν γύρω τους τὴ συμφορά. Κάθε ἄλλο. Εἶχε γαλανὰ μάτια ὁλόξανθα μαλλιά, πρόσωπο μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἤρεμη φωνὴ καὶ σεμνὴ ἐμφάνισι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν εἴκοσι χρόνων. Εἶχε σπουδάσει σ' ἕνα σεμινάριο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γίνη ἀββᾶς. Πρόσεξε, ὅμως, πὼς δὲν εἶχε κλίσι γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κληρικοῦ κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήση ἀλλοῦ τὰ μέσα γιὰ νὰ ζήση.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβαγιὰκ ζητοῦσε ἕναν παιδαγωγὸ γιὰ τὴν κόρη του Ὑβόν. Ὁ Ζὰν Μαρὶ τοῦ ἄρεσε μὲ τὴ σεμνὴ ἐμφάνισι καὶ τὸ πρόσχαρο ὕφος του καὶ τὸν προτίμησε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους.

Ἡ Ὑβὸν εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη γυναῖκα τοῦ μαρκησίου. Εἶχε κλείσει τώρα τὰ δεκαπέντε της χρόνια κι' ὁ πατέρας της, ποὺ εἶχε παραμελήσει τὴ μόρφωσί της, σκέφτηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ τῆς περάση λίγο βερνίκι γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν παντρέψη.

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας του, ὁ μαρκήσιος εἶχε ξαναπαντρευτῆ, ἀλλὰ δὲν ἀπόχτησε ἄλλα παιδιά. Ἡ δεύτερη γυναῖκα του λεγόταν Λευκὴ κι' ἦταν τριάντα τουλάχιστον χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Θὰ τὴ νόμιζε κανεὶς μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς Ὑβόν, ἂν ἔμοιαζαν λίγο μεταξύ τους. Ἀλλὰ δὲν ἔμοιαζαν καθόλου. Ἡ Λευκὴ εἶχε μιὰ ἀλαβάστρινη ἐπιδερμίδα, μεγάλα μαῦρα μάτια, πολὺ ὄμορφο πρόσωπο, ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο καὶ κορμὶ ἀμαζόνας. Ἡ Ὑβόν, ἀντίθετα, μ' ὅλο ποὺ βρισκόταν στὴν ἡλικία ποὺ ὅλα τὰ κορίτσια φαίνονται ἑλκυστικά, ἦταν πολὺ ἄσχημη καὶ δίχως χάρι.

Ὅσο γιὰ τὸ μαρκήσιο ντὲ Ραβαγιάκ, δὲν πολυσκοτιζόταν οὔτε γιὰ τὴ γυναῖκα του, οὔτε γιὰ τὴν κόρη του. Τὸ πάθος του ἦταν τὸ κυνήγι. Ἔλειπε ὁλόκληρες ἡμέρες ἀπὸ τὸν πύργο του κι' ὅταν γύριζε, ξεκουραζόταν γιὰ λίγο κι' ἔπειτα ξανάφευγε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ περιβάλλον ὅπου βρέθηκε ὁ Ζὰν Μαρί. Ἀφιέρωνε ὅλο τὸ πρωῒ στὰ μαθήματα, ποὺ ἔδινε στὴν Ὑβόν, ἔτρωγε τὸ μεσημέρι στὴ μεγάλη τραπεζαρία τοῦ πύργου μαζὶ μὲ τοὺς οἰκοδεσπότες καὶ τὸ ἀπόγευμα ἔκανε περιπάτους στὴν ἐξοχὴ ἢ κλεινόταν στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ διαβάση τοὺς ἀγαπημένους του συγγραφεῖς: τὸ Βολταῖρο, τὸ Ρουσώ, τὸν Ντιντερό, τὸν Μοντεσκιέ.

Πέρασαν ἔτσι ἕξη μῆνες. Ἡ ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἔπειτα ἦρθε τὸ φθινόπωρο. Οἱ ἡμέρες ἔγιναν μικρές, βροχερές, κρύες. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβαγιὰκ ἔλειπε διαρκῶς στὸ κυνήγι. Ἡ Ὑβόν, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαγητό, ξαναγύριζε στὰ βιβλία της. Ἡ Λευκὴ ἔμενε κάμποση ὥρα κουβεντιάζοντας μὲ τὸ νεαρὸ παιδαγωγό. Ἔπειτα ἔφευγε γιὰ νὰ πάη στὸ δωμάτιό της... Καμμιὰ φορὰ ἀναστέναζε... Ὁ Ζὰν Μαρὶ ἔφευγε κατόπιν κι' αὐτές.

Ὁ πατέρας τῆς Ὑβὸν σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός, χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὸ δικό του δωμάτιο βρισκόταν στὸ ἐπάνω μέρος ἑνὸς παληοῦ πύργου. Ἀνέβαινε κανεὶς ἐκεῖ ἀπὸ μιὰ γυριστὴ σκάλα.

Ἕνα βράδυ, καθὼς ἦταν σκυμμένος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια βιβλία τοῦ Βολταίρου, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο στὴ σκάλα. Κάποιος ἀνέβαινε... Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἡ μαρκησία ἐμφανίστηκε στὸ κατῶφλι.

—Τί διαβάζετε; τὸν ρώτησε χαμογελῶντας.

Πῆγε κοντά του, ἔσκυψε πάνω στὸν ὦμο του κι' ἔκαμε πὼς διάβαζε. Ὁ Ζὰν Μαρὶ ἔνοιωσε τὴ ζεστὴ ἀνάσα της πάνω στὸ μάγουλό του. Τὰ μαλλιά της τὸν χάϊδευαν.

—Τὸ βιβλίο αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ ἀνιαρό, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ μαρκησία. Ἴσως εἴχαμε κάτι καλύτερο νὰ ποῦμε μαζί...

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέση τίποτα ἄλλο, τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ κόλλησε τὰ χείλη της ποὺ ἔκαιγαν στὰ δικά του.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάθε φορὰ ποὺ ἔλειπε ὁ μαρκήσιος, ἡ Λευκὴ ἀνέβαινε στὸ δωμάτιο τοῦ Ζὰν Μαρὶ κι' ἔμενε ἐκεῖ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα.

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια. Τρία εὐτυχισμένα χρόνια γιὰ τὴ Λευκὴ καὶ τὸν Ζὰν Μαρί.

Στὸ μεταξύ, εἶχε ξεσπάσει ἡ ἐπανάστασι. Ἀλλ' ὁ ἀντίκτυπός της δὲν εἶχε φτάσει στὴ Βρετάνη. Ἐκεῖ κάτω ὅλα ἦταν ἤρεμα. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρὲν μόνο εἶχαν ἐμφανιστῆ μερικὲς ὁμάδες ἐπαναστατῶν κι' εἶχαν κάψει δυὸ ἢ τρεῖς πύργους.

Μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ὡστόσο, ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβαγιὰκ σκέφτηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ πάρη τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα του τὸν συγκράτησε.

—Ἂς περιμένωμε λίγο ἀκόμη, τοῦ εἶπε. Ἴσως τὰ πράγματα διορθωθοῦν... Κι' ἔπειτα, γιατί νὰ φύγωμε, ἀφοῦ κανεὶς δὲν μᾶς ἐνοχλεῖ; Οἱ χωρικοὶ μᾶς ἀγαποῦν...

Ὁ μαρκήσιος στὸ τέλος πείσθηκε στὰ λόγια της.

Πέρασαν κι' ἄλλοι μῆνες. Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, ἡ Ὑβόν, ποὺ δυσκολευόταν νὰ λύση ἕνα πρόβλημα ἀριθμητικῆς, σκέφθηκε νὰ πάη νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ δάσκαλό της νὰ τὴν βοηθήση.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του ἦταν ἀνοιχτή, γιατὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ἀπὸ μοιραία σύμπτωσι, εἶχαν ξεχάσει νὰ τὴν κλείσουν. Τὴν ἔσπρωξε λοιπὸν καὶ μπῆκε.

Ἀντίκρυσε τότε ἕνα θέαμα, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ ξεφωνίση σὰν νὰ τὴν πλήγωσαν. Ἀλλ' ἡ μητρυιά της ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τῆς ἔκλεισε μὲ τὸ χέρι της τὸ στόμα. Ἔπειτα ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὸ Ζὰν Μαρί.

Ὁ νεαρὸς παιδαγωγὸς πῆρε τότε ἕνα σχοινὶ κι' ἔδεσε χειροπόδαρα τὴ δυστυχισμένη Ὑβόν. Ὕστερα ἔσκισε ἕνα σεντόνι, ἔφτιαξε ἕνα φίμωτρο καὶ τῆς τὸ ἔδεσε γύρω στὸ στόμα.

—Τί θὰ τὴν κάνωμε τώρα; ρώτησε ὅταν τελείωσε.

—Γιὰ τὴ στιγμή, ἂς τὴν ρίξωμε ἐκεῖ μέσα, ἀπάντησε ἡ Λευκὴ δείχνοντας ἕνα μεγάλο ντουλάπι ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Ὁ Ζὰν Μαρὶ σήκωσε τὴ νέα στὰ χέρια του, τὴν ἔριξε μέσα στὸ ντουλάπι κι' ἔπειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα του μὲ τὸ κλειδί.

Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

—Εἴμαστε χαμένοι, ψιθύρισε.

Ἡ Λευκὴ συνέχισε τότε δυνατὰ μιὰ σκέψι ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε ἀπὸ κάμποσες στιγμές:

—Ἂν σκοτώσωμε τὴν Ὑβόν, θὰ εἶναι δύσκολο νὰ δικαιολογήσωμε τὴν ἐξαφάνισί της στὸν πατέρα της. Ἂν πάλι τὴν ἀφήσωμε, θὰ μᾶς προδώση καὶ τότε ὁ μαρκήσιος θὰ μᾶς σκοτώση καὶ τοὺς δύο...

—Τί πρέπει νὰ κάμωμε, λοιπόν; ρώτησε ὁ Ζὰν Μαρί.

—Γιὰ νὰ μὴν μᾶς σκοτώση ὁ μαρκήσιος, πρέπει νὰ προλάβωμε νὰ τὸν σκοτώσωμε ἐμεῖς...

Καὶ πῆραν ἀμέσως τὴν ἀπόφασί τους.

Ὁ μαρκήσιος γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα. Οἱ δυὸ ἔνοχοι τὸν περίμεναν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του καί, μόλις μπῆκε, τοῦ βύθισαν τὰ μαχαίρια τους στὸ στῆθος.

Ὁ πατέρας τῆς Ὑβὸν σωριάστηκε ἀμέσως νεκρός, χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Ἡ φωτιὰ θὰ ἐξαφανίση τὸ ἔγκλημά μας εἶπε ἡ Λευκή.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τεράστιες φλόγες ἀνέβαιναν στὸν οὐρανό. Ὁ πύργος τοῦ Ραβαγιὰκ καιγόταν σὰν πυροτέχνημα.

Ἡ Λευκὴ κι' ὁ Ζὰν Μαρί, ἀνεβασμένοι σὲ δυὸ γερὰ ἄλογα, κάλπαζαν τώρα πρὸς τὸ Παρίσι. Ἦταν ἡ μαύρη ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας τοῦ Ροβεσπιέρου. Ἡ λαιμητόμος δούλευε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κόβοντας τὰ κεφάλια τῶν εὐγενῶν.

Οἱ δυὸ φυγάδες ἔζησαν κάμποσο καιρὸ σ' ἕνα πανδοχεῖο. Ἀλλὰ στὸ τέλος, οἱ λεπτοὶ τρόποι τῆς Λευκῆς τὴν πρόδωσαν.

Ἕνα βράδυ, ἕνας λοχίας καὶ τρεῖς δημοκρατικοὶ φρουροὶ ἀνέβηκαν στὸ δωμάτιό τους κι' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν τὰ πράγματά τους. Βρῆκαν τότε κάτι χαρτιὰ κι' ἔμαθαν ἔτσι τὸ ὄνομα τῆς Λευκῆς.

—Κι' ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; ρώτησε ὁ λοχίας τὸν Ζὰν Μαρί.

—Εἶναι ὁ ὑπηρέτης μου Τιμπούρ, βιάστηκε ν' ἀπαντήση ἡ μαρκησία, γιὰ νὰ σώση τὸν ἀγαπημένο της.

—Ψέμματα! φώναξε ὁ Ζὰν Μαρί. Εἶμαι ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβαγιάκ, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας!

—Ὄχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Λευκή. Σᾶς εἶπα ὅτι εἶναι ὁ ὑπηρέτης μου... Μὴν τὸν ἀκοῦτε... Ὁ μαρκήσιος ντὲ Ραβαγιὰκ πέθανε... Τὸν σκοτώσαμε ὁ Τιμποὺρ κι' ἐγώ... Ὁ Τιμποὺρ εἶναι ὁ... ἀγαπημένος μου!

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν τοὺς ὡδήγησαν στὸ δικαστήριο ποὺ τοὺς καταδίκασε σὲ θάνατο. Ὁ Ζὰν Μαρὶ ζήτησε τὴ χάρι νὰ πεθάνη τὴν ἴδια μέρα μ' ἐκείνην ποὺ ἀποκαλοῦσε γυναῖκα του. Ἔτσι ἀνέβηκαν μαζὶ στὸ ἰκρίωμα κι' ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου κι' ἔσμιξαν γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χείλη τους.

—Οὔτε ὁ θάνατος δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση, ψιθύρισε ὁ Ζὰν Μαρί.

—Ἀγαπημένε μου, αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου! τοῦ εἶπε ἡ Λευκή, ἐνῶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό της.

Καὶ προχώρησε πρώτη γιὰ τὴ λαιμητόμο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, τὸ κοφτερὸ λεπίδι, ποὺ ἦταν ἀκόμη ζεστὸ ἀπὸ τὸ αἷμα της, ἔκοψε καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ Ζὰν Μαρί...

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΡΕΒΕΛ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Ἡ ἔνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μὲ τὴν κατάρρευσι τοῦ παληοῦ τοίχου, ἡ Σουζὰν πληγώνεται στὸ κεφάλι. Τρέχουν κοντά της ὁ Πιὲρ κι' ὁ Ραϋμόν, ἀναστατωμένοι, τὴν περιποιοῦνται γιὰ νὰ συνέλθη καὶ τὴ μεταφέρουν στὸ σπίτι της. Στὸ διάστημα ποὺ μένει στὸ κρεβάτι, αὐτοὶ ρωτᾶνε μ' ἀγωνία γιὰ τὴν ὑγεία της, γιατὶ τὴν ἀγαποῦν κι' οἱ δυό. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσι τῆς Σουζάν, ὁ Λαρὸκ πηγαίνει μαζί της στὸ Μεριντόν, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τοὺς δυὸ νέους. Ἐκεῖ ἀναγνωρίζει τὴ Τζούλια. Ἐκείνη ταράζεται, ἀπ' τὴ φωνή του καὶ τὸ βλέμμα του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀναγνωρίζει. Ἡ Τζούλια ἀγαπάει τὸ Ραϋμὸν περισσότερο ἀπ' τὸν Πιέρ. Ἀνησυχεῖ δέ, ὅταν ἀνακαλύπτη ὅτι καὶ τὰ δύο ἀδέλφια ἔχουν ἐρωτευθῆ τὴ Σουζάν. Στὸ μεταξύ, ἡ Σουζὰν σκέπτεται διαρκῶς τοὺς δυὸ ἀδελφούς. Μὰ προσπαθεῖ πάντα ν' ἀποφύγη τὸν ἔρωτα, μολονότι ὁ πατέρας της τῆς ἔχει ὑποδείξει ἐπανειλημμένως πὼς εἶναι καιρός της πιὰ ν' ἀγαπήση καὶ νὰ παντρευτῆ.

15ον

»Μονάχα, θέλω νᾶναι τέλειος κι' αὐτός, γιὰ νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένη κοντά του, κορούλα μου, ὅταν θὰ νοιώσης στὴν καρδιά σου μιὰ ταραχή, μιὰ συγκίνησι, ποὺ θὰ σὲ παραξενέψη καὶ θὰ σ' ἀνησυχήση. Εἶμαι ὁ πατέρας σου κι' ὁ φίλος σου. Μὴν τὸ ξεχνᾶς!

Ἡ Σουζὰν χαμογέλασε κι' ἔδωσε στὸν πατέρα της νὰ φιλήση τὸ μέτωπό της.

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ τίποτε, ἀπάντησε. Ἂν πρόκειται δὲ νὰ σᾶς ἀφίσω γιὰ νὰ παντρευτῶ, προτιμῶ νὰ πεθάνω γεροντοκόρη...

Ὁ Ροζὲ κούνησε τὸ κεφάλι του, δίχως νὰ μιλήση.

Ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες λοιπόν, ἡ Σουζὰν ξανασκεπτόταν αὐτὴ τὴ συνομιλία τους. Τὴ σκεπτόταν, ἀπὸ τότε ποὺ ἔνοιωθε στὴν καρδιά της μιὰ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία, ἀπὸ τότε ποὺ ὀνειρευόταν ὧρες ὁλόκληρες ἕνα τίποτα, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν κυρίευε κάποτε μιὰ θανάσιμη θλῖψι ὅταν ἔμενε μόνη, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συνάντησί της μὲ τὸ Ραϋμόν.

Ὅταν ἔβγαινε τὰ πρωϊνὰ κι' ἄφινε τ' ἄλογό της νὰ πλανιέται ἀργὰ στὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, κάτω ἀπ' τὰ κλαριὰ ποὺ τίναζαν πάνω της τὴ δροσιὰ τῆς αὐγῆς, κάνοντάς την ν' ἀνατριχιάζη, κύτταζε ὅσο μακρυὰ ἔφτανε ἡ ματιά της, κι' ἀναρωτιότανε:

«Ἆραγε θὰ τὸν δῶ σήμερα;»

Κι' ὅταν τὸν ἔβλεπε ξαφνικὰ νἄρχεται ἀπ' ἀντίκρυ, μὲ τὸ ντουφέκι του στὸν ὦμο, βυθισμένος στὶς ὀνειροπολήσεις του, σταματοῦσε ἀπότομα τ' ἄλογό της κι' αἰσθανότανε μιὰ ἐπιθυμία νὰ γυρίση πίσω, νὰ φύγη.

Καὶ θἄφευγε ἀσφαλῶς, μαστιγώνοντας τ' ἄλογό της γιὰ νὰ τρέξη. Μὰ τῆς φαινότανε πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ νέου καθρέφτιζε τόση θλῖψι, τόσο βαθειὰ ἀπελπισία, ὥστε δὲν εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ φύγη...

Καί, κάθε φορά, τὴν ἀντάμειβε ἡ φωτεινὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Ραϋμόν, ἡ ἔκφρασι τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ διάβαζε στὰ μάτια του.

Πλησίαζαν τότε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ταραγμένοι κι' οἱ δυό. Μὰ ξαναχώριζαν σχεδὸν ἀμέσως, ἀφοῦ ἄλλαζαν μερικὲς λέξεις, παίρνοντας μαζί τους ἀρκετὴ εὐτυχία γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη μέρα τους.

Στοὺς καθημερινοὺς αὐτοὺς περιπάτους της, ἡ Σουζὰν ἔπαιρνε συχνὰ καὶ τὰ σύνεργα τῆς ζωγραφικῆς της. Ὅταν εὕρισκε λοιπὸν κάποια γωνιὰ ποὺ τῆς ἄρεσε, ἔδενε σ' ἕνα δέντρο τ' ἄλογό της κι' ἄρχιζε νὰ ζωγραφίζη.

Προπάντων διάλεγε τὰ τοπία τῆς κοιλάδας τοῦ Βὼ-ντὲ-Σερναὶ — ὄχι ὅμως πιὰ τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ, γιατὶ ἦταν προληπτική, σὰν γυναῖκα, καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναπλησιάση στὸ μέρος ὅπου εἶχε κινδυνέψει ἡ ζωή της.

Ἐκεῖ βρισκότανε λοιπόν, ἕνα ζεστὸ ἀπόγεμα, στὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος. Δὲν κουνιόταν οὔτε φύλλο. Δὲν ἀκουγότανε τίποτ' ἄλλο, ἀπ' τὰ ρυάκια ποὺ κυλούσανε μέσα στὸ δάσος.

Ἡ Σουζὰν εἶχε καθήσει στὴ σκιά, ἀκουμπῶντας σ' ἕνα βράχο. Πίσω της περνοῦσε ἕνα ρυάκι. Μπροστά της ἁπλωνόταν ἕνα τοπίο ὑπέροχο, σπαρμένο μὲ πανύψηλες βελανιδιές.

Μιὰ νάρκη τὴν κυρίεψε σιγὰ-σιγά. Ἄφισε τὸ πινέλο της καὶ τὴν παλέτα της, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὴν πέτρα κι' ἀποκοιμήθηκε, μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη.

Ὁ Ραϋμὸν ἤξερε πὼς θὰ τὴν εὕρισκε ἐκεῖ. Τοῦ τὄχε πῆ τὴν προηγούμενη μέρα — γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρύψη τὴν εὐχαρίστησι ποὺ ἔνοιωθε βλέποντάς τον. Αἰσθανότανε νὰ κυλάη τὸ αἷμα της στὶς φλέβες της πιὸ ἄφθονο, πιὸ ζεστό. Ἦταν περισσότερο εὐτυχισμένη ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἀφινόταν ὁλότελα σ' αὐτὴ τὴν καινούργια εὐτυχία της.

Πραγματικά, ἦρθε ὁ Ραϋμόν. Ὅταν κατάλαβε πὼς κοιμότανε, πλησίασε σιγὰ-σιγά. Ἦταν κατάχλωμος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατὰ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρη...

Ἡ Σουζὰν χαμογελοῦσε πάντα, στὸν ὕπνο της.

Ὁ νέος σταμάτησε δυὸ βήματα μακρυά της καὶ τὴ θαύμασε γιὰ πολλὴ ὥρα, βουβός, μὴ τολμῶντας νὰ κάνη καμμιὰ κίνησι.

Ἔτσι ποὺ καθόταν ἡ κοπέλλα, μὲ τὸ ἕνα πόδι λυγισμένο κάτω ἀπ' τὸ κορμί της, φαινότανε μονάχα ἡ ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της αὐτοῦ. Εἶχε δεμένα τὰ χέρια της πάνω στὰ γόνατά της. Τὰ μισανοιχτὰ κατακόκκινα χείλη της ἄφιναν νὰ διακρίνωνται, σὰν μιὰ φωτεινὴ γραμμή, τὰ μικρὰ καὶ ἄσπρα δόντια της, κανονικὰ φυτρωμένα. Τὰ μάγουλά της εἶχαν ἕνα ἐλαφρὸ ρὸζ χρῶμα καὶ τὰ μαλλιά της εἶχαν ἀνακατευτῆ λίγο.

Ὁ Ραϋμὸν ἀκούμπησε μ' ἄπειρες προφυλάξεις στὸν βράχο ποὺ τῆς χρησίμευε γιὰ μαξιλάρι. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τὴν κυττάζη, χαμογελῶντας κι' αὐτός.

Σὲ λίγο ἔσβυσε τὸ χαμόγελό του καὶ γονάτισε κοντά της, θαυμάζοντας τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ποὺ λάτρευε...

Μά, μὲ τὴν κίνησι αὐτή, τὸ πόδι του σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔκαμε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο.

Ἡ Σουζὰν σάλεψε τὰ δάχτυλά της, τὰ βλέφαρά της. Ὁ νέος νόμισε πὼς ἐξακολουθοῦσε νἄχη κλειστὰ τὰ μάτια της. Δὲν κατάλαβε πὼς τὰ εἶχε μισανοίξει, τόσο μονάχα, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κρυφοκυττάξη ἀνάμεσα στὶς μακρειὲς βλεφαρίδες της.

Εἶχε ξυπνήσει κι' ἔβλεπε τὸ Ραϋμόν. Ἔνοιωθε μιὰ ἄπειρη γλύκα, διαβάζοντας τὸ θαυμασμὸ στὰ μάτια του. Δὲν αἰσθανότανε κανένα φόβο, γιατὶ εἶχε μείνει παιδὶ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της...

Τὸν θαύμαζε κι' αὐτή. Μάντευε τόση τρυφερότητα στὰ μαῦρα μάτια του, ποὺ τὴν κύτταζαν φλογερά!... τόση ἀφοσίωσι στὰ ἑνωμένα χέρια του!...

Μὰ ξαφνικὰ ἔκλεισε τελείως τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴ βλέπη πιά, ὅπως καὶ πρίν... Ὁ Ραϋμὸν εἶχε πλησιάσει ἀκόμη πιὸ πολύ. Εἶχε σκύψει πρὸς τὸ πρόσωπό της...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε στὰ μάτια της

Στράφηκε ξαφνικὰ κι' εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν Ραϋμὸν στὴ βεράντα...

καὶ στὸ μέτωπό της τὴ ζεστή, τρεμουλιαστὴ καὶ λαχανιασμένη ἀνάσα του...

Φοβότανε τώρα, ὅλο τὸ αἷμα της μαζευόταν στὴν καρδιά της...

Ὕστερα —χωρὶς νὰ βλέπη πάντα— αἰσθάνθηκε κάτι γλυκύτατο, χαϊδευτικό, πάνω στὸ μέτωπό της... κάτι φλογερὸ καὶ δροσερὸ μαζί, ποὺ τὴν ἄγγιζε, κοντὰ στὰ ξανθὰ μαλλιά της.

Μὴ μπορώντας πιὰ ν' ἀνθέξη, ὁ Ραϋμὸν τὴν εἶχε φιλήσει κρυφά.

Κι' εἶχε ἀκούσει ἐπίσης δυὸ - τρεῖς λέξεις, γλυκὲς κι' ἄπειρα τρυφερώτερες ἀπ' αὐτὸ τὸ φιλί:

—Ὤ, Σουζάν, πόσο σᾶς ἀγαπῶ!...

Ὕστερα ἔμεινε σὰν λιπόθυμη, δίχως δυνάμεις πιά...

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια της, δὲν εἶδε κανένα. Ὁ Ραϋμὸν εἶχε φύγει, σὰν μεθυσμένος...

Ἡ κοπέλλα ἀναρωτήθηκε μιὰ στιγμὴ μήπως εἶχε ὀνειρευτῆ... Ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια της καὶ προσπάθησε ν' ἀναπολήση αὐτὸ τὸ ὄνειρο.

Τοῦ κάκου ὅμως! Ἦταν πολὺ ταραγμένη... κι' ἕνα κῦμα αἵματος ἔβαφε κόκκινα τὰ μάγουλά της.

Ὄχι, δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ. Ὄχι!

Βέβαια, κοιμότανε πρὶν ἀπὸ λίγο. Μὰ τὴν εἶχε ξυπνήσει ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος, εἶχε μισανοίξει τότε τὰ μάτια της, εἶχε δῆ τὸ Ραϋμὸν ποὺ τὴν κύτταζε, κι' εἶχε νοιώσει μιὰ ἔντονη εὐχαρίστησι ἀφίνοντάς τον νὰ τὴ θαυμάζη ἔτσι, ἐνῶ ἔκανε τὴν κοιμισμένη.

Προπάντων ὅμως κοκκίνιζε ἀπ' τὴν ἀνάμνησι τοῦ φιλιοῦ του — ὅσο κι' ἂν ἦταν ἁγνὸ κι' ἐλαφρό.

Εἶχε ἀναστατώσει τὴν ψυχή της. Εἶχε νοιώσει τελείως ἀλλοιώτικο τὸν ἑαυτό της. Εἶχε δῆ καθαρώτερα μέσα στὴν καρδιά της...

Σηκώθηκε, ἀναστατωμένη, καὶ πέρασε ἀργά, μηχανικά, τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της — σὰν νἄθελε νὰ σβύση μ' αὐτὴ τὴν κίνησι τὰ ἴχνη τῶν χειλιῶν τοῦ νέου.

— Θεέ μου!... Θεέ μου! ψιθύριζε, νοιώθοντας τὴν ἐπιθυμία νὰ προσευχηθῆ, σὰν νἄβλεπε μπροστά της κάποιον κίνδυνο.

Εἶχε ἀφίσει τὸν ἔρωτα νὰ ἐγκατασταθῆ μέσ' στὴν καρδιά της, καὶ τώρα τὸ αἴσθημά της αὐτὸ τὴν τρόμαζε.

Ἐξακολούθησε νὰ περνάη τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της, ἐπαναλαμβάνοντας:

—Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω...

Φαίνεται δὲ πὼς ὀρθωνότανε μπροστά της κάποια ὀδυνηρὴ ὀπτασία, γιατὶ μουρμούρισε ὕστερα:

— Μ' ἀγαπάει... μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸν ἀγαπήσω... Ὄχι, δὲν θ' ἀγαπήσω... οὔτε αὐτόν, οὔτε κανέναν ἄλλον... Εἶν' ἀδύνατο... δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται... Ποτέ, κανένα!...

Ἔκαμε μερικὲς βόλτες ἀνάμεσα στοὺς βράχους, μὲ γρήγορο βῆμα, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της.

Θέλησε νὰ ξαναρχίση τὴ ζωγραφική, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, στὴν κατάστασι τῆς νευρικῆς ὑπερτάσεως ποὺ βρισκότανε.

Μάζεψε λοιπὸν τὰ σύνεργά της καὶ γύρισε στὸ χωριουδάκι, ὅπου εἶχε ἀφίσει περνώντας τ' ἄλογό της.

Καβαλλίκεψε καὶ κάλπαζε τρελλὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας — γιατὶ ἤθελε νὰ ζαλιστῆ, γιὰ νὰ μὴ σκέπτεται πιά...

Ὅταν ἔφτασε στὴν "Ἄσπρη Βίλλα", ὁ πατέρας της μάντεψε ἀμέσως πὼς τῆς εἶχε συμβῆ κάτι τι.

—Τί ἔχεις, παιδί μου; τὴ ρώτησε μ' ἀνησυχία.

— Τίποτα, ἀπάντησε ἐκείνη μ' ὑπόκωφη φωνή.

Κι' ἐπειδὴ τὴ στενοχωροῦσε ἡ ματιὰ τοῦ πατέρα της, γύρισε στὴν κάμαρά της καὶ δὲν ξαναβγῆκε πιὰ ἀπὸ κεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ, δὲν θέλησε νὰ κατεβῆ στὴν τραπεζαρία καὶ προφασίσθηκε πονοκέφαλο γιὰ νὰ μείνη στὸ δωμάτιό της.

Ὁ πατέρας της ἀνέβηκε νὰ τὴ δῆ. Τὴ βρῆκε στὸ κρεβάτι. Ἐκείνη προσποιήθηκε πὼς κοιμότανε, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆ ν' ἀπαντήση στὶς ἐρωτήσεις του.

Τὴν ἄλλη μέρα, θἄθελε νὰ μὴ βγῆ καὶ πάλι. Μὰ θ' ἀνησυχοῦσε τὸν πατέρα της, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ προσοχή.

Ἔκαμαν μαζὺ ἕνα περίπατο μὲ τ' αὐτοκίνητο.

Στὸ γυρισμό, βρῆκαν νὰ τοὺς περιμένη ἡ κ. ντὲ Νουαρβίλ. Εἶχε ἔρθει ν' ἀνταποδώση τὴν ἐπίσκεψί του στὸ Ροζέ. Τὴ συνόδευαν ὁ Ραϋμὸν κι' ὁ Πιέρ.

Ἡ Σουζὰν φέρθηκε πολὺ ψυχρὰ στὸ Ραϋμόν, σχεδὸν περιφρονητικά.

Ὁ νέος τὸ πρόσεξε γρήγορα καὶ ταράχθηκε. Ἕνας πόνος βαθὺς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ἡ συνηθισμένη χλωμάδα του μεγάλωσε. Ἡ ματιά του ἔγινε ἱκετευτικὴ κι' ἐρωτηματικὴ μαζί.

Μὰ ἡ Σουζὰν ἔμεινε ἀνεξιχνίαστη. Κι' ὁ Ραϋμὸν εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ξύπνησε, φαίνεται, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄγγιζα τὰ μαλλιά της μὲ τὰ χείλη μου, καὶ προσβλήθηκε... Μὲ περιφρονεῖ... Χάθηκα!»

Ἐπωφελούμενος ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὴ βρῆκε μόνη στὴ βεράντα, τὴν πλησίασε ζωηρὰ καὶ τῆς εἶπε σιγανά, μὲ λυγμοὺς στὴ φωνή του:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, δεσποινὶς Σουζάν...

Ἡ καρδιὰ τῆς κοπέλλας ἔλυωσε. Ἦταν τόσο γλυκειὰ ἡ φωνὴ αὐτή!...

Θέλησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀνασηκώση πάνω του τὰ μάτια της, ποὺ τὰ κρατοῦσε χαμηλωμένα, καὶ νὰ τοῦ δείξη μ' ἕνα χαμόγελο πὼς δὲν εἶχε θυμώσει καθόλου!...

Μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι! Κι' ἕνα μυστικό, κρυμένο στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς της, τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀγαπήση, τῆς ἀπαγόρευε τὸν ἔρωτα!... Δάμασε λοιπὸν τὴν καρδιά της κι' εἶπε μὲ ὕφος ἀγέρωχο:

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα νὰ σᾶς συγχωρήσω;

Ὁ Ραϋμὸν τραύλισε, μὴ ξέροντας πιὰ τί νὰ σκεφθῆ:

— Πίστευα... φοβόμουνα... φάνηκα πολὺ τολμηρός... συγχωρέστε με, σᾶς ἱκευτύω! Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος ποὺ προκάλεσα τὸ θυμό σας!

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω! εἶπε ἡ Σουζάν.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ βρῆ τὸν πατέρα της, ποὺ κατέβαινε στὸ πάρκο μαζὺ μὲ τὴ Τζούλια καὶ τὸν Πιέρ. Στράφηκε ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἕλξι, κι' εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸ Ραϋμὸν στὴ βεράντα, σὰν καρφωμένο ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι καὶ κεραυνοβολημένο.

Ἡ καρδιά της συγκινήθηκε, καὶ τὸ συναίσθημά της αὐτὸ καθρεφτίσθηκε στὰ μάτια της. Μὰ ὁ Ραϋμὸν ἦταν πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ τὴ δῆ, κι' ἔμεινε θλιμένος.

— Τὴν πρόσβαλα... ψιθύρισε. Ἔχασα τὴν εὐτυχία μου... κι' ὅμως τὴν ἀγαπῶ... ὤ, πόσο τὴν ἀγαπῶ!...

Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, ἡ Σουζὰν βγῆκε πεζῆ καὶ προχώρησε μονάχα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ πάρκου, πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος. Ἤξερε καλὰ πὼς ὁ Ραϋμόν, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ πύργου, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ φτάση ὡς ἐκεῖ.

Πραγματικά, ὁ Ραϋμὸν δὲν φάνηκε.

Ὡστόσο, δὲν βρισκότανε μακρυά. Περιπλανόταν ἐκεῖ γύρω. Φοβόταν κι' ἐπιθυμοῦσε μαζὶ τὴ συνάντησι τῆς Σουζάν...

Ἡ ἴδια κατάστασι συνεχίστηκε πολλὲς μέρες.

Ἂν ὁ Ραϋμὸν ἦταν θλιμένος, κι' ἡ Σουζὰν ὅμως δὲν ἦταν πιὸ εὐδιάθετη. Κι' ἂν προσπαθοῦσε κάποτε νὰ γελάση, γιὰ νὰ καθησυχάση τὸν πατέρα της καὶ ν' ἀπομακρύνη τὶς ὑποψίες του, τὸ γέλιο της ἦταν νευρικὸ καὶ βεβιασμένο.

Ὁ Ραϋμὸν εἶχε κατακτήσει τὴν ψυχή της. Τοῦ κάκου προσπάθησε ν' ἀντισταθῆ. Ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά...

Ὁ Λαρὸκ ἀντιλαμβανότανε τὴν κατάστασί της κι' ἀνησυχοῦσε. Νόμισε πὼς ἦταν ἄρρωστη καὶ τὴ ρώτησε, μὰ ἐκείνη τὸν βεβαίωσε πὼς δὲν εἶχε τίποτε ἀπολύτως.

— Τότε λοιπὸν πλήττεις; ἐπέμεινε ὁ πατέρας της. Σὲ βλέπω μελαγχολική.

— Μὰ ὄχι, δὲν πλήττω καθόλου, σᾶς βεβαιῶ.

— Τί ἔχεις τότε; Σὲ βλέπω τελείως ἀλλαγμένη...

— Δὲν ἔχω τίποτε, πατέρα.

— Θέλεις νὰ γυρίσουμε στὸ Παρίσι;

Ἡ κοπέλλα ἀνασκίρτησε. Τὸ εἶχε σκεφθῆ κι' αὐτὴ νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι. Θἄταν ἕνας τρόπος ἀσφαλὴς νὰ μὴν ξαναδῆ πιὰ τὸ Ραϋμόν, ἐφόσον ἐκεῖνος θἄμενε στὴν ἐξοχή.

Μὰ τώρα ποὺ τελείωναν οἱ διακοπές του, ὁ Ραϋμὸν δὲν θ' ἀργοῦσε ἀσφαλῶς νὰ γυρίση κι' αὐτὸς στὸ Παρίσι. Κι' ἐκεῖ θἄβρισκε σίγουρα τὸν τρόπο νὰ τὴ συναντήση, στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις — ἐνῶ στὴν ἐξοχὴ μποροῦσε νὰ τὸν ἀποφεύγη πάντα.

Πῆρε λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της: Θἄμενε ἐκεῖ.

—Ὄχι, ἀπάντησε, ξέρετε πὼς ἀγαπῶ τὴν ἐλεύθερη ζωὴ ποὺ περνάω ἐδῶ. Στὸ Παρίσι θὰ ἔπληττα.

Ὁ Λαρὸκ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Καὶ συνεχίσθηκε ἡ ἴδια ζωή.

★

Ἐδῶ, καὶ ἀρκετὸ καιρό, ἡ Σουζὰν δὲν εἶχε δῆ καθόλου τὸ Ραϋμόν, δὲν τοῦ εἶχε μιλήση καθόλου, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ νέος τῆς εἶχε ζητήσει συγνώμη, στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ καιρὸς αὐτὸς τῆς εἶχε φανῆ ἀτελείωτος... Ἀναστέναζε συχνά, δίχως νὰ τὸ θέλη... καί, πολλὲς φορές, εἶχε σκουπίσει κρυφὰ τὰ δάκρυά της, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῆ τίποτε ὁ πατέρας της.

Τοὐλάχιστον, ἂν γνώριζε κάποιον ποὺ νὰ τῆς μιλήση γι' αὐτόν, θἄνοιωθε κάποια ἀνακούφισι στὴν ψυχή της.

Ποιὸν ὅμως;... Καὶ πῶς νὰ τὸ ἐπιδιώξη, χωρὶς νὰ κινήση ὑποψίες;

Ξαφνικὰ σκέφτηκε τὴν Κατερίνα, τὴ γυναῖκα τοῦ φύλακα.

—Ἀλήθεια, ἡ Κατερίνα, τὸν ξέρει... εἶπε. Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ...

Ὅταν πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο. Ὡστόσο,

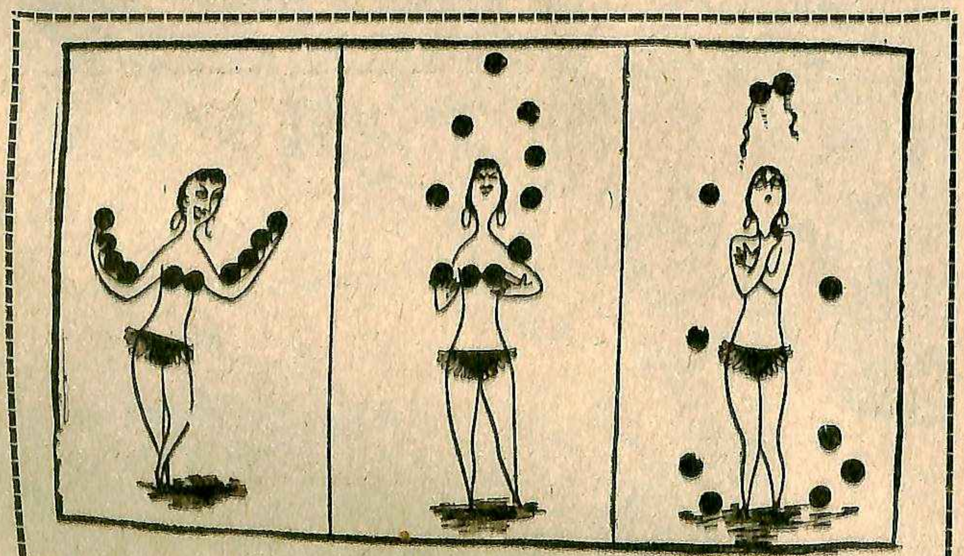

Ἀφηρημάδα!...

τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήση, τ' ὄμορφο πρόσωπό της σκυθρώπασε.

«Τί ὠφελεῖ; εἶπε μὲ τὸ νοῦ της. Θὰ μ' εὐχαριστήση στὴν ἀρχή... μὰ ὕστερα θὰ ὑποφέρω... Δὲν εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴν πάω;...».

Μά, ὅσο ἐπαναλάμβανε σιγανὰ τ' ὄνομα τοῦ Ραϋμὸν — τ' ὄνομα ἐκεῖνο ποὺ εἶχε σὰν μιὰ μαγικὴ δύναμι στὴν ψυχή της — ἡ καρδιά της ἔλυωνε...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, εἶχε φτάσει στὸ σπίτι τοῦ φύλακα.

Προφασίσθηκε, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἐπίσκεψί της ἐκείνη, πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ ζωγραφίση μιὰ ἀπ' τὶς γωνιὲς τοῦ παληοῦ πάρκου.

—Ὤ, δεσποινίς, πόσον καιρὸ εἴχαμε νὰ σᾶς δοῦμε! φώναξε ἡ Κατερίνα. Μήπως μᾶς εἴχατε θυμώσει, γιὰ τὸ ἀτύχημά σας;

— Μὰ ὄχι, κάθε ἄλλο!

— Καθῆστε λοιπόν, δεσποινίς... Θέλετε νὰ πάρετε κάτι; Ἕνα φλυτζάνι γάλα;...

—Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Τὄλεγε κι' ὁ ἄντρας μου, σήμερα τὸ πρωΐ: «Σίγουρα, δὲν θὰ ξαναρθῆ πιὰ ἐκείνη ἡ δεσποινίς. Θὰ τῆς τὸ ἀπαγόρεψε ὁ πατέρας της! Τί κρῖμα! Ἦταν τόσο συμπαθητική!...».

» Ναί, δὲν σᾶς βλέπαμε, μὰ μιλούσαμε συχνὰ γιὰ σᾶς, σχεδὸν κάθε μέρα.

Ἡ καρδιὰ τῆς κοπέλλας χτύπησε δυνατά.

— Μὲ ποιόν; ρώτησε. Μὲ τὸν ἄντρα σας;

—Ὄχι. Μὲ τοὺς κυρίους ντὲ Νουαρβίλ... προπάντων μὲ τὸ μικρότερο ἀδελφό, τὸν κύριο Ραϋμόν... Ἂν ξέρατε πόσο εἶχαν ἀνησυχήσει, ὅσον καιρὸ ἤσαστε ἄρρωστη! Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἐπρόκειτο γιὰ δικό τους ἄνθρωπο, γιὰ ἀδελφή τους...

Ἡ Σουζὰν ἄκουγε, γεμάτη γλυκειὰ συγκίνησι.

Ἡ Κατερίνα ζοῦσε μονάχη στὸ Βὼ - ντὲ - Σερναὶ καὶ πήγαινε σπάνια στὸ χωριό. Δὲν εὕρισκε λοιπὸν συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση μὲ κάποιον. Ἔτσι, τώρα δὲν σταματοῦσε...

Εἶχε βρῆ μιὰ πρόθυμη ἀκροάτρια. Καί, καθὼς τὴν ἔτρωγε ἡ γλῶσσα της, μίλησε γιὰ ὅλα — δίχως ν' ἀντιληφθῆ πώς, κάθε φορὰ ποὺ ἄλλαζε θέμα, ἡ Σουζὰν τὴν ξανάφερνε ἐπιδέξια στὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε: στὴ ζωὴ τοῦ Ραϋμόν.

Κι' ἂν ἀκόμη ἐπαναλάμβανε δέκα φορὲς μιὰ ἱστορία γιὰ τὸ Ραϋμόν, ἡ Σουζὰν θὰ τὴν ἄκουγε πάντα μὲ τὴν ἴδια ζωηρὴ εὐχαρίστησι.

Ἦταν ἐλάχιστα αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ἡ χωρική. Μὰ ἀρκοῦνε τόσο λίγα πράγματα, γιὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐρωτευμένων!

Ὁ Ραϋμὸν εἶχε φύγει ἐδῶ καὶ μερικὸν καιρὸ — εἶπε ἡ Κατερίνα. Πρὶν φύγη ὅμως, ἐρχότανε καθημερινῶς, μὲ διάφορες προφάσεις, συχνὰ μάλιστα καὶ δίχως καμμιὰ πρόφασι, ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ κουβεντιάσουνε... Πόσο μαλακὸς καὶ ἀξιαγάπητος ἦταν! Πάντα χαμογελαστός... ἐντελῶς ἀλλοιώτικος τύπος ἀπ' τὸ μεγαλείτερο ἀδελφό του, ποὺ γελοῦσε σπάνια καὶ φαινότανε διαρκῶς μελαγχολικός...

Ὡστόσο ἦσαν κι' οἱ δυὸ καλοί... Ἔμεναν ἀπὸ πολὺν καιρὸ σ' αὐτὸν τὸν τόπο... δέκα χρόνια τὸ λιγώτερο, ἢ ἴσως περισσότερο... Κι' ὅλοι τοὺς ἀγαποῦσανε... τοὺς ξέρανε ἀπὸ παιδιά.

Τώρα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ φαινόταν πὼς θὰ γινότανε μεγάλος δικηγόρος.

— Οἱ ἐφημερίδες ἔχουνε γράψει τόσες φορὲς γι' αὐτόν... ὅπως γράφανε ἄλλοτε γιὰ τὸν πατέρα του... ἕνα περίφημο δικηγόρο, ποὺ πέθανε ἐνῶ ἀγόρευε... στὴ δίκη ἑνὸς δολοφόνου... Θὰ ξέρουν αὐτὴ τὴν ἱστορία ὁ κ. Ραϋμόν, ὁ κ. Πιὲρ ἢ ἡ μητέρα τους... Ἦταν ἕνας δολοφόνος κι' ἕνας κλέφτης... δὲν ξέρω τ' ὄνομά του...

» Μὰ σᾶς τὰ λέω ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω πὼς ὁ κ. Ραϋμὸν δὲν ἔρχεται ἐδῶ μονάχα γιὰ τὰ ὡραῖα μου μάτια! Τὸ καταλαβαίνω πολὺ καλά... γιατί, μόλις καθήση, ἀρχίζει νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὸ ἀτύχημά σας, σὰν νὰ μὴν ἦταν πιὰ περασμένη ἱστορία, σὰν νὰ τὸ σκεπτόσαστε ἀκόμα καὶ σεῖς... Σίγουρα, θὰ βουΐζουνε τ' αὐτιά σας, ἐκείνη τὴν ὥρα...

Ἡ Σουζὰν πότε κοκκίνιζε καὶ πότε χλώμιαζε.

Ἤθελε νὰ τὴ διακόψη, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος. Κι' ἡ Κατερίνα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀφηγῆται ὅ,τι ἤξερε.

Ὅταν ἡ Σουζὰν πῆγε ἐπιτέλους νὰ ζωγραφίση, περπατοῦσε ἀνάλαφρα, σὰν πουλί, κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Μ' ἀγαπάει! Μ' ἀγαπάει! Δὲν μὲ ξέχασε!...».

Τὶς ἑπόμενες μέρες, ἔκαμε ὅ,τι ἔκανε ἄλλοτε ὁ Ραϋμόν: Ξαναπῆγε ἐκεῖ, καθημερινῶς σχεδόν.

Φαίνεται πώς... ἦταν δύσκολο τὸ τοπίο ποὺ ζωγράφιζε, κι' ἀπαιτοῦσε πολλὴ ἐργασία! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡστόσο πὼς περνοῦσε τὴν περισσότερη ὥρα της κουβεντιάζοντας μὲ τὴν Κατερίνα, ποὺ δὲν ζητοῦσε τίποτε καλλίτερο...

Δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Ραϋμὸν βρισκότανε στὸ Παρίσι καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε κανεὶς φόβος νὰ τὸν συναντήση.

Ὡστόσο, ὁ νεαρὸς δικηγόρος ξαναπήγαινε κάθε τόσο στὸ Μεριντὸν — συχνότερα ἀπὸ ἄλλοτε, τώρα ποὺ ἦταν ἐρωτευμένος.

Μιὰ μέρα, πῆγε νὰ κάνη ἕνα γῦρο κοντὰ στὸ Βὼ - ντὲ - Σερναί. Εἶχε δῆ, τὴν προηγούμενη μέρα, τὴ Σουζὰν νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ φύλακα.

Βρῆκε τώρα τὴν πόρτα μισανοιχτὴ καὶ μπῆκε. Ἡ Κατερίνα κι' ὁ ἄντρας της λείπανε. Ὁ νέος κάθησε.

Βρισκόταν ἐκεῖ ἀπὸ πέντε λεπτά, ὅταν εἶδε ξαφνικὰ τὴ Σουζὰν νἄρχεται πρὸς τὸ σπιτάκι, κρατῶντας τὸ καβαλέτο της καὶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ χρώματα.

Ἡ πρώτη σκέψι του ἦταν νὰ φύγη! Εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα νευρικὸ τρεμούλιασμα καὶ προτιμοῦσε ἔστω νὰ γελοιοποιηθῆ, παρὰ ν' ἀντιμετωπίση τὴν περιφρονητικὴ ματιὰ τῆς κοπέλλας.

Κι' ὡστόσο ἔμεινε...

Ὅταν ὅμως ἡ Σουζὰν εἶχε φτάσει πιὰ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, ὁ νέος χώθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα κι' ἔμεινε ἀκίνητος, συγκρατῶντας ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα του.

Δὲν ἔβλεπε τὴν κοπέλλα, ἀπ' τὴν κρύπτη του.

Ἐκείνη ἄφισε σὲ μιὰ γωνιὰ τὰ πράγματά της καὶ φώναξε ὕστερα:

— Κατερίνα!... Λουΐ!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδόν, γύριζε ἡ Κατερίνα. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ πάρκο, ἀφοῦ μάζεψε τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας ποὺ εἶχε ἁπλώσει γιὰ νὰ στεγνώσουνε στὸν ἥλιο. Ἔρριξε τὸ μπόγο της πάνω στὸ τραπέζι κι' εἶπε, λαχανιασμένη:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς...

Ὕστερα κύτταξε γύρω καὶ πρόσθεσε:

— Μπᾶ! Περίεργο! Νόμιζα πὼς ἦταν ἐδῶ ὁ κ. Ραϋμόν!...

Ἡ κοπέλλα ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι. Μὰ ἡ χωρικὴ συνέχισε:

— Μοῦ φάνηκε πὼς τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ νὰ μπαίνη στὸ σπίτι μας. Μὰ θὰ ξαναβγῆκε, σίγουρα, τὴν ὥρα ποὺ εἶχα γυρισμένη τὴν πλάτη μου.

Ἡ Σουζὰν καθησύχασε. Δὲν βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Ραϋμόν. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ μείνη...

Ἐνῶ δίπλωνε τὰ σεντόνια της, ἡ Κατερίνα ἐξακολούθησε:

— Εἶμαι βέβαιη, δεσποινίς, πὼς θὰ σᾶς εἶδε ὁ κ. ντὲ Νουαρβίλ, καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε.

— Μὰ γιατί; ἀπόρησε δῆθεν ἡ Σουζάν. Μὲ φοβᾶται; Ἀπὸ πότε;...

— Ποιὸς ξέρει... Ὑπάρχουνε λογιῶν-λογιῶν φόβοι... Θέλετε νὰ σᾶς πῶ καθαρὰ τί σκέπτομαι; Πρόσεξα πὼς ὁ κ. Ραϋμὸν σᾶς κυττάζει κάπως ἀλλοιώτικα... καὶ δὲν θἆσαστε γυναῖκα, ἂν δὲν τὸ ἀντιλαμβανόσαστε καὶ σεῖς! Σᾶς... μὴ θυμώσετε γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... σᾶς ἀγαπάει! Γι' αὐτὸ σᾶς ἀποφεύγει...

Ἡ Σουζὰν εἶχε ταραχθῆ. Συνῆλθε ὅμως καὶ παρατήρησε:

— Δὲν μοῦ φαίνεται τόσο λογικὴ αὐτὴ ἡ ἐξήγησι ποὺ δίνετε, καλή μου Κατερίνα...

— Μὰ σκεφθῆτε λοιπόν!... Ἐσεῖς εἴσαστε πλούσια... Δὲν καταλαβαίνετε πὼς ἕνας νέος φτωχός, ποὺ θὰ σᾶς ἀγαποῦσε, θὰ βρισκότανε σὲ δύσκολη θέσι μπροστά σας; Καί, δυστυχῶς, ὁ κ. Ραϋμὸν δὲν ἔχει μεγάλη περιουσία...

» Βέβαια, θὰ τὴν ἀποκτήση ἀργότερα! Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, δὲν ἔχει παρὰ τὸ ταλέντο του... καὶ τὸ μερίδιό του ἀπ' τὴ φέρμα τοῦ Μεριντόν... Τὰ εἰσοδήματα τῆς φέρμας τοὺς φτάνουν ἴσα - ἴσα γιὰ νὰ ζοῦνε. Ἄλλωστε, αὐτὸς κι' ὁ ἀδελφός του τ' ἀφίνουν ὅλα στὴ μητέρα τους, ποὺ τὴ λατρεύουνε...

» Καταλαβαίνετε λοιπὸν πὼς ὁ κ. Ραϋμόν, ποὺ εἶναι περήφανος, ὑποφέρει πολὺ γιατὶ δὲν εἶναι ἴσος σας...

Ἡ Σουζὰν εἶχε σηκωθῆ κι' εἶχε κάμει μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο. Ἦταν ταραγμένη, ἀναστατωμένη.

Δίχως νὰ σταματήση τὴ δουλειά της, ἡ Κατερίνα παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ κάθε κίνησί της.

— Μοῦ φαίνεται πὼς μάντεψα σωστά... πρόσθεσε. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Ἡ Σουζὰν σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ρώτησε ξερά:

— Μήπως τυχὸν σᾶς παρακάλεσε ὁ κ. ντὲ Νουαρβὶλ νὰ μοῦ τὰ πῆτε, ὅλ' αὐτά;

Ἡ Κατερίνα ἕνωσε τὰ χέρια της καὶ διαμαρτυρήθηκε, λυπημένα:

—Ὤ, δεσποινίς!...

Ἡ μεγάλη κουρτίνα εἶχε σαλέψει, σὰν νὰ εἶχε φυσήσει δυνατὸς ἀέρας. Μὰ οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν τὸ ἀντιληφθήκανε. Οὔτε κι' ἄκουσαν ἕνα πνιγμένο στεναγμό, ποὺ προερχόταν ἀπὸ κεῖ πίσω.

— Πιστεύετε, δεσποινίς, πρόσθεσε ἡ Κατερίνα, πώς, ἂν εἶχε νὰ σᾶς πῆ κάτι ὁ κ. Ραϋμόν, θἄβαζε ἐμένα νὰ μεσιτέψω;... Ἂν σᾶς λέω πὼς σᾶς ἀγαπάει, εἶναι γιατὶ μοῦ φάνηκε πὼς τὸ μάντεψα... ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ μιλάει γιὰ σᾶς, ποὺ προφέρει τ' ὄνομά σας... ἀπὸ χίλιες - δυὸ μικρολεπτομέρειες...

» Μά, στὸ κάτω - κάτω, δὲν ξέρω τίποτε θετικό. Μπορεῖ νὰ κάνω καὶ λάθος... Ἂν πειραχτήκατε, δεσποινίς, σᾶς ζητῶ συγγνώμη...

— Κατ' εὐθεῖαν στὸ χειρουργεῖο, ἀδελφή... Τὸν περιμένει ὁ γιατρός!...

— Καλή μου Κατερίνα, σὲ στενοχώρησα;
Ἡ Κατερίνα γέλασε κι' ἀπάντησε:
— Λιγάκι! Μὰ τὸ ξέχασα κι' ὅλας...

Οἱ δυὸ γυναῖκες μείνανε σιωπηλὲς γιὰ λίγο. Ἡ Σουζὰν εἶχε χαμηλωμένα τὰ μάτια της. Ἡ ἄλλη τὴν κύτταζε καὶ κουνοῦσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της, κρυφοχαμογελῶντας, σὰν νἄθελε νὰ πῆ:
«Ἢ τὸ θέλετε ἢ ὄχι, ἐγὼ θὰ μάθω πάντως τί γίνεται μέσα στὴν καρδούλα σας!».
Ὕστερα ἡ Σουζὰν πρόφερε, τρέμοντας:
— Πιστεύετε λοιπὸν... πὼς μ' ἀγαπάει... καὶ πὼς εἶναι δυστυχισμένος;
— Δὲν ξέρω, ἴσως νἆναι καὶ φαντασία μου... Εἶχα παρατηρήσει πὼς ὁ κ. Ραϋμὸν ἦταν συλλογισμένος καὶ μελαγχολικός. Ἀπ' αὐτὸ ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα... Μά, τώρα ποὺ τὸ σκέπτομαι καλλίτερα, καταλαβαίνω πὼς γελάστηκα! Ναί, ναί, ξέρω καλὰ τί τὸν ἀπασχολεῖ... κάτι ποὺ δὲν εἶναι καθόλου θλιβερό!
— Ἆ! Τί δηλαδή;
— Ὁ κ. Ραϋμὸν πρόκειται νὰ παντρευτῆ.
Ἡ Σουζὰν χλώμιασε.
— Νὰ παντρευτῆ; πρόφερε.
— Ναί, μὲ μιὰ Παριζιάνα... Τὄχει μάθει ὅλος ὁ κόσμος... Εἶχε ἀρνηθῆ στὴν ἀρχή...
— Ἆ, εἶχε ἀρνηθῆ... Κι' ὕστερα;
— Ὕστερα μετάνοιωσε καὶ δέχθηκε.
— Δέχθηκε!... Δέχθηκε! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.
— Μὰ τί πάθατε, δεσποινίς; Γιατί χλωμιάσατε ἔτσι;
— Χλώμιασα; Ἐγώ;... Τρελλαθήκατε;
Ἡ Σουζὰν σηκώθηκε καὶ θέλησε νὰ περπατήση. Μὰ τρέκλισε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ ξανακαθήση.
Ἡ χωρικὴ τὴν κύτταζε, μὲ οἶκτο καὶ μὲ περιέργεια μαζί.
— Κάνει πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα... δὲν βρίσκετε; εἶπε ἡ Σουζάν.
— Μὰ ὄχι, κάθε ἄλλο, ἔχει δροσίσει ὁ καιρός...
Ἡ Σουζὰν δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ. Δάκρυα χοντρὰ ἀνέβηκαν στὰ μάτια της, καὶ ψιθύρισε ἡ καϋμενούλα:
— Παντρεύεται!... Παντρεύεται!... Τόσο τὸ καλλίτερο...
Τὰ δάκρυα στάλαζαν ἀνάμεσα στὰ κλειστά της βλέφαρα. Ἡ Κατερίνα γονάτισε κοντά της καὶ τῆς εἶπε:
— Ἆ, τὸν ἀγαπούσατε, καὶ δὲν θέλατε νὰ τ' ὁμολογήσετε, ἀπὸ ἐγωϊσμό! Χρειάστηκε νὰ σᾶς πῶ ἕνα ψέμμα, γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας... Ναί, σᾶς εἶπα ψέμματα. Ὁ κ. Ραϋμὸν ἀρνήθηκε αὐτὸ τὸ γάμο ποὺ τοῦ πρότειναν, δίχως μάλιστα νὰ ἐξηγήση τὸ λόγο... Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος... Ναί, ἀρνήθηκε... ἡσυχᾶστε!
Ἡ Σουζὰν εἶχε ἡσυχάσει κι' ὅλας. Τὰ δάκρυά της εἶχαν στεγνώσει ξαφνικά.
— Κάνατε ἄσχημα, Κατερίνα, ποὺ θελήσατε νὰ μάθετε τὸ μυστικό μου... εἶπε. Ἀλήθεια, ἀγαπάω τὸ Ραϋμόν... Ὁρκισθῆτέ μου ὅμως... ὁρκισθῆτε μου στὴ ζωὴ τοῦ ἀντρός σας πὼς δὲν θὰ τὸ μάθη ποτέ!
Ἡ Κατερίνα ἦταν ἕτοιμη ν' ἀπαντήση, ὅταν ξαφνικὰ ἀνασκίρτησαν κι' οἱ δυό τους κι' ἔμπηξαν μιὰ φωνή...
Εἶχε παρουσιαστῆ ὁ Ραϋμόν, χλωμὸς σὰν πεθαμένος, ἀλλὰ μὲ μιὰ λάμψι ὑπεράνθρωπης εὐτυχίας στὰ ὑγρά του μάτια. Ἅπλωσε τὰ δυό του χέρια στὴν κοπέλλα:
— Ὦ, Σουζάν... Σουζάν!... Ἤμουν ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα... καὶ τ' ἄκουσα ὅλα...
Ἡ κοπέλλα εἶχε σηκωθῆ τώρα ὄρθια. Ὀπισθοχώρησε ὣς τὸ κατῶφλι. Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ παράξενη τραχύτητα. Τὰ μάτια της πετοῦσαν σπίθες, κάτω ἀπ' τὰ ζαρωμένα φρύδια της. Δάγκανε τὰ χείλη της...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ἐν μέσω στενοῦ κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων, ἐτέλεσαν τοὺς ἀρραβῶνας των, ὁ κ. Διονύσιος Ἰωάννου Κοπανὰς μετὰ τῆς χαριτωμένης δίδος Ἰόνης Κων. Βερύκιου. Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Οἰκογένεια Στάθεου

Ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ περνάει τὶς ἐλεύθερες ὧρες του μὲ τὸ γκόλφ...

ΤΑ "ΧΟΜΠΥ" ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Πῶς περνοῦν τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους οἱ διασημότητες τῆς πολιτικῆς, τῆς βιομηχανίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ κινηματογράφου

Κάθε Ἀμερικανός, μεγάλος ἢ μικρός, πλούσιος ἢ φτωχός, ἔχει ἕνα ἢ περισσότερα «χόμπυ», δηλαδὴ ἕνα ἢ περισσότερους τρόπους γιὰ νὰ περνᾶ μὲ κάποια ἀπασχόλησι τὶς ἐλεύθερες ὧρες του, ὅταν τελειώνη τὴν καθημερινή του δουλειὰ ἢ βρίσκεται σὲ διακοπές.
Ἄλλος μαζεύει γραμματόσημα, ἄλλος ἐπιδίδεται στὴν ἐκμάθησι ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου, ἄλλος ἀσχολεῖται μὲ τὴ ζωγραφικὴ ἢ μὲ τὴν κηπουρικὴ ἢ μὲ τὴν ξυλουργική.
Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς ψυχιάτρους, τὸ «χόμπυ» εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ προφυλάγεται κανεὶς ἀπὸ τὶς νευροπάθειες κι' ἀκόμα τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς γάμου. Ἕνας σύζυγος παραδείγματος χάρι, ποὺ κάνει συλλογὴ ἀπὸ πεταλοῦδες ἢ ἀπὸ ἄδεια κουτιὰ σπίρτων, δύσκολα θὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκη νὰ τρέχη στὰ μπὰρ ἢ πίσω ἀπὸ τὶς ξένες γυναῖκες. Ἕνας πολιτικὸς εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ δῆ νὰ σπάνε τὰ νεῦρα του, ἂν δὲν ἔχη καὶ κάποια ἄλλη εὐχάριστη ἀπασχόλησι στὶς ἐλεύθερες ὧρες του, ποὺ θὰ τραβᾶ τὸν νοῦ του μακρυὰ ἀπὸ τὶς σκοτοῦρες τῆς πολιτικῆς.
Τὸ «χόμπυ» ἔχει δηλαδὴ διπλὸ προορισμό: ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀποσπᾶ τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἐπαγγελματικὲς ἔγνοιες κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὶς κακὲς ἕξεις, στὶς ὁποῖες ὁδηγεῖ ἡ ἀδράνεια κι' ἡ πλῆξις.
Σ' ὅλη τὴν Ἀμερική, εἶναι γνωστὰ τὰ «χόμπυ», ποὺ ἔχουν οἱ μεγάλες προσωπικότητες τῆς πολιτικῆς, τῆς βιομηχανίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ κινηματογράφου. Ἰδοὺ μερικὰ ἀπ' αὐτά.
Ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ περνᾶ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του μὲ τὸ γκόλφ, τὴ ζωγραφική, τὸ ψάρεμα καὶ τή... μαγειρική. Κατὰ μέσον ὅρο, ζωγραφίζει δυὸ πίνακες τὸν μῆνα. Ἡ προσωπική του βιβλιοθήκη ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ὄχι ἀπὸ στρατιωτικὰ ἢ πολιτικὰ συγγράμματα, ἀλλὰ ἀπὸ ὁδηγούς... μαγειρικῆς διαφόρων χωρῶν.
Τὰ τρία πάθη τοῦ Τροῦμαν, προκατόχου τοῦ Ἀϊζενχάουερ, εἶναι τὸ πιάνο, τὸ πόκερ κι' ἕνας καθημερινὸς περίπατος τὰ χαράματα μὲ βιαστικὸ βῆμα. Ὁ Τροῦμαν ἀσχολεῖται ἐπίσης στὶς ἐλεύθερες ὧρες του μὲ τὴ συλλογὴ στοιχείων σχετικῶν μὲ τὸν βίο τοῦ Ἄντριου Τζόνσον, Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα.
Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Φόστερ Ντάλλες εἶναι ὁ διασημότερος ἐρασιτέχνης ψαρᾶς τῆς Ἀμερικῆς κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φανατικοὺς λάτρεις τῶν... ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων.
Ὁ διαβόητος γερουσιαστὴς Μὰκ Κάρθυ ἐπιδίδεται στὴ συλλογὴ ἀποκομμάτων ἀπ' ὅλο τὸν ἀμερικανικὸ καὶ ξένο τύπο, ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴ λυσσώδη του πολιτικὴ ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ.
Ὁ ἐπίσης ἐξ ἄλλου γνωστὸς γερουσιαστὴς Κηφῶβερ εἶναι συλλέκτης φωτογραφιῶν...μπεμπέδων. Ἡ δεύτερη συλλογή του, μὲ τὴν ὁποία ἀπασχολεῖται,, ἀποτελεῖται ἀπό... καμουτσίκια.
Ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανίας, ὁ Χένρυ Φὸρντ ὁ Β΄ εἶναι γνωστότατος δεξιοτέχνης τοῦ γκόλφ καὶ τοῦ τέννις, ἀλλὰ μὲ περισσότερο πάθος ἀγαπᾶ τὴν ἱππασία. Ὁ ἀδελφός του Μπίλλυ εἶναι περίφημος συλλέκτης κυνηγετικῶν ὅπλων.
Ὁ Χάρλοου Κέρτις, πρόεδρος τῆς μεγάλης γνωστῆς ἑταιρίας «Τζένεραλ Μότορ» κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μεγαλύτερο μισθὸ στὴν Ἀμερική, ἔχει δυὸ πάθη: τὸ κυνῆγι καὶ τὸν χορό. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, στὸ Καίηπ Κὸντ τῆς Μασσαχουσέττης, ἦρθε πρῶτος σ' ἕνα διαγωνισμὸ χοροῦ, ἔχοντας ὡς ντάμα του μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες του.
Ὁ χορὸς εἶναι ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα πάθη τοῦ Κόνραντ Χίλτον, τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν περισσοτέρων καὶ πιὸ πολυτελῶν ξενοδοχείων τῆς Ἀμερικῆς.
Ὁ γνωστὸς χρηματιστὴς Ρόμπερτ Γιάγκ, ποὺ ἔγινε πρόεδρος τῆς μεγαλύτερης ἀμερικανικῆς ἑταιρίας σιδηροδρόμων, τῆς περίφημης «Γκρὰντ Σένταλ», ἔχει ὡς ἀγαπημένο του «χόμπυ» νὰ συλλέγη... σέλλες ἀπὸ ἄλογα.
Τέλος, ὁ Δαυῒδ Ροκφέλλερ ἐπιδίδεται στὴ συλλογὴ σκαραβαίων. Ἔχει μαζέψει ὡς τώρα σαράντα περίπου χιλιάδες ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα, μὲ τὰ πιὸ διαφορετικὰ χρώματα καὶ μεγέθη.
Κι' οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν πᾶνε ἐξ ἄλλου πίσω σὲ παράξενα «χόμπυ». Ὁ Νόρμπερτ Βίνερ, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικὸς τῆς Ἀμερικῆς, ξεφεύγει ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἐξισώσεων γράφοντας περιπετειώδη μυθιστορήματα γιὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ τὰ στέλνει στοὺς ἐκδότες μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Β. Νόρμπερτ».
Ὁ δόκτωρ Κίνσεϋ, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀναστάτωσε ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν ἔρευνά του γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανίδων, εἶναι περίφημος κηπουρός, φτιάχνει ὡραῖα βάζα ἀπὸ τερρακόττα καὶ ἐπιδίδεται στὴ μελέτη τῆς νέγρικης μουσικῆς.
Ὁ Τζῶρτζ Γκάλλοπ, ποὺ τὸ ὄνομά του εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὸ περίφημο ἰνστιτοῦτο σφυγμομετρήσεως τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπιδίδεται σέ... γενεαλογικὲς ἔρευνες τῶν πιὸ γνωστῶν οἰκογενειῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας.
Ὁ δόκτωρ Πὼλ Χουάϊτ, ὁ μεγαλύτερος καρδιολόγος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἔχει ὡς «χόμπυ» του τὴν καλλιέργεια λουλουδιῶν καὶ γιὰ νὰ διατηρῆ τὴ σωματική του ἀκμή, κάνει κάθε δεύτερη σχεδὸν μέρα μιὰ διαδρομὴ πέντε μὲ δέκα χιλιομέτρων μὲ ποδήλατο.
Τέλος ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος Χεμινγουαίη, ποὺ ζῆ τώρα ἀποτραβηγμένος στὴν Κούβα, εἶναι γνωστὸς γιὰ τὰ κυνήγια τοῦ ἀγρίων ζώων στὴν Ἀφρικὴ καὶ γιὰ τὸ πάθος τῆς ἱστιοπλοΐας.
Ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος ἔχει νὰ παρουσιάση ἕνα ποικίλο πλῆθος ἀπὸ «χόμπυ» τῶν διασημοτήτων του.
Ἔτσι ὁ ἠθοποιὸς Ρόμπερτ Κάμμιγκς εἶναι περίφημος γιὰ τὰ μικρὰ μοντέλλα αὐτοκινήτων, ποὺ φτιάχνει μόνος του. Ὁ Τζῶρτζ Μοντγκόμερυ κι' ἡ Τζαίην Ράσελ εἶναι περίφημοι μαραγκοί. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐπιδίδεται στὸ κέντημα μὲ ἀπαράμιλλη ἐπιτυχία καὶ τὴν ἔχουν ἀποκαλέσει γι' αὐτή της τὴν ἱκανότητα «τὸ λεπτότερο χέρι τῆς Ἀμερικῆς».
Ἡ Γκαίης Κέλλυ, ποὺ παντρεύεται προσεχῶς τὸν πρίγκηπα τοῦ Μονακό, εἶναι ἐξαιρετικὴ ζωγράφος καὶ συναγωνίζεται σ' αὐτὴ τὴν τέχνη μιὰ ἄλλη ἐπίσης ἔνδοξη συνάδελφό της, τὴν Κλωντὲτ Κολμπέρ. Ἀντιθέτως, ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ ἀγαπᾶ τὴ γλυπτικὴ κι' ἔχει κάνει μάλιστα τώρα τελευταῖα μιὰ ἔκθεσι ἔργων της.
Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ ἔχει μιὰ πλούσια καὶ πολύτιμη συλλογὴ ἀπὸ μοντέλλα ἁμαξιῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ἔχει φτιάξει μόνος του. Ἐπιδίδεται ἐπίσης στὴν ἀνατροφὴ καὶ τὴν ἐκγύμνασι σκυλιῶν κι' ἀλόγων κούρσας.
Ὁ δημιουργὸς τοῦ Μίκυ Μάου, ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ, ἔχει γιὰ τὸ «χόμπυ» του στὴ βίλλα του ἕνα ἰδιαίτερο μεγάλο δωμάτιο, ὅπου κάνει... περίπατο πάνω σ' ἕνα μικροσκοπικὸ σιδηρόδρομο.
Ὁ Ντὶκ Πάουελ κι' ὁ Μοντγκόμερυ Κλὶφτ εἶναι διάσημοι ἐρασιτέχνες φωτογράφοι, ἐνῶ ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ εἶναι ἀνέκαθεν ξετρελλαμένος μὲ τὸ κυνῆγι.
Ἀλλὰ τὸ πιὸ παράξενο «χόμπυ» ἀπ' ὅλα τὰ μεγάλα ἀστέρια τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου τὸ ἔχει ὁ Τάϋρον Πάουερ, ποὺ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἀσχολεῖται μιὰ ὥρα κάθε μέρα μὲ τὴν ἐκμάθησι τῶν διαλέκτων τῆς Κίνας.

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ γιὰ τὴ Σελήνη

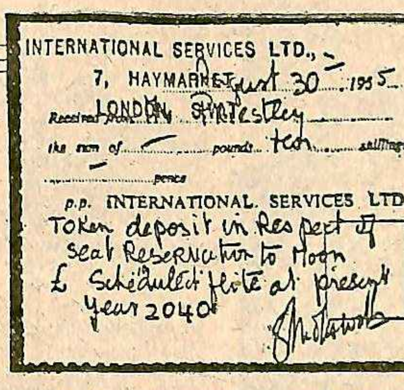
INTERNATIONAL SERVICES LTD.,
7, HAYMARKET
LONDON
Received from
the sum of ... pounds ... shillings
... pence
p.p. INTERNATIONAL SERVICES LTD.

Μὲ τὴν ἀπόδειξι αὐτὴ τῆς προκαταβολῆς τῶν 10 χαρτίνων λιρῶν, ἐξασφαλίζετε ἕνα ὡραῖο διαπλανητικὸ ταξίδι στὸν γυιὸ ἢ τὸν ἔγγονό σας!...

Μὲ 10 χάρτινες λίρες στὸ ταξιδιωτικὸ πρακτορεῖο «Ἰντερνάσιοναλ Σέρβις» ἐξασφαλίζετε προτεραιότητα γιὰ τὸ πρῶτο διαπλανητικὸ ταξίδι!

Ὡς τώρα, ἡ τρέλλα τῆς προαγορᾶς εἰσιτηρίων γιὰ τὰ μελλοντικὰ ταξίδια στὴ Σελήνη εἶχε παρουσιαστῆ μόνο στὴν Ἀμερική. Τελευταῖα, ὅμως, ἐκδηλώθηκε καὶ στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἡ διευθύντρια ἑνὸς σοβαρώτατου, κατὰ τὰ ἄλλα, ταξιδιωτικοῦ πρακτορείου, ἡ μὶς Ἔνα Μόρτσγουωρθ — δεσποινὶς 60 περίπου Μαΐων — ἀνέλαβε τὴν διευκόλυνσι καὶ τῶν πελατῶν ἐκείνων, ποὺ ἔχουν διαπλανητικὰ ἐνδιαφέροντα!
Στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ «Ἰντερνάσιοναλ Σέρβις», τοῦ πρακτορείου, ποὺ διευθύνει ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ, δὲν θὰ βρῆ κανείς, ἀνάμεσα στοὺς χάρτες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὶς εἰκόνες τῶν ἰθαγενῶν τῆς Πολυνησίας, διαφημιστικὴ φίρμα γιὰ τὰ ταξίδια πρὸς τὴ Σελήνη. Ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ τὸ ἔκρινε ὡς πρόωρο ἀκόμη νὰ ρεκλαμάρη τὴν καινούργια της ἐπιχείρησι... Ἀλλά, στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο της, ὑπάρχει ἕνα πελώριο πανώ, ὅπου, σ' ἕνα ὑποβλητικὸ σεληνιακὸ τοπίο, φαίνονται τρεῖς ρουκέττες ἕτοιμες πρὸς ἀναχώρησιν καὶ μερικοὶ ἐπιβάτες μὲ σκάφανδρα, ποὺ πηγαίνουν νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις τους. Τὸ πανὼ αὐτὸ εἶναι ἔργο μιᾶς ἀπὸ τὶς διασημότερες σχεδιάστριες τοῦ Λονδίνου, τῆς Νάντιας Μπενουά, μητέρας τοῦ γνωστοῦ μας συγγραφέως, σκηνοθέτου καὶ ἠθοποιοῦ Πῆτερ Οὐστίνωφ.
Πλάϊ στὸ πανὼ τῆς κ. Μπενουά, ποὺ φρόντισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ παρουσιάση ἡλιόλουστο καὶ ἀνέφελο τὸν οὐρανὸ τῆς Σελήνης — μεγάλο ἐπιχείρημα γιὰ τοὺς Βρεττανοὺς ταξιδιῶτες, ποὺ ἔχουν ἀπαυδήσει ἀπὸ τὴν συννεφιὰ καὶ τὴν ὁμίχλη τῆς χώρας τους — εἶναι κρεμασμένος ἕνας πίνακας μὲ τὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα τῶν μελλοντικῶν διαπλανητικῶν δρομολογίων:
Ἀναχωρήσεις διὰ ταξίδια πρὸς τὴν Σελήνην καθημερινῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 2040.
Ἀναχωρήσεις διὰ ταξίδια πρὸς τὸν Ἄρην καθημερινῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 2060.
Ἀναχωρήσεις διὰ ταξίδια πρὸς τὴν Ἀφροδίτην καθημερινῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 2070.
Ἀναχωρήσεις διὰ ταξίδια πρὸς τὸν Ἑρμῆν καθημερινῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους 2255.
Μιὰ ὑποσημείωσι στὸ τέλος τοῦ προγράμματος προσθέτει σοβαρώτατα τὰ ἑξῆς:
Ὁμαδικὰ ταξίδια στὸν Δία καὶ στὸν Ποσειδῶνα θὰ καθορισθοῦν μόλις συγκεντρωθῆ ἐπαρκὴς ἀριθμὸς συμμετοχῶν. Παρακαλεῖσθε νὰ κρατήσετε τὰς θέσεις σας ἐγκαίρως. Ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία καὶ ὥρα ἀναχωρήσεως, ὡς καὶ τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τῶν συνολικῶν δαπανῶν μεταφορᾶς καὶ παραμονῆς θὰ ἀναγγελθοῦν διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου!
Πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ — ποὺ δὲν θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς, καθόλου εὐκαταφρόνητο, ἂν ὑποθέσωμε ὅτι θὰ ἀρχίσουν κάποτε πραγματοποιούμενα τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια — ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ περιορίζεται νὰ εἰσπράττη μιὰ πενιχρὴ πρώτη δόσι 10 χαρτίνων λιρῶν (800, δηλαδή, σημερινῶν δραχμῶν).
Μὲ τὶς δέκα αὐτὲς λίρες, ἐξασφαλίζετε, ὡστόσο, κάτι πολὺ σημαντικό: Τὸ δικαίωμα προτεραιότητος γιὰ τὸ πρῶτο διαπλανητικὸ ταξίδι, ὅταν ἐκεῖνοι, ποὺ ὑπῆρξαν λιγώτερο προνοητικοὶ ἀπὸ σᾶς, θὰ ἀγωνίζωνται μάταια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ θέσι καὶ θὰ εἶναι ἀναγκασμένοι... νὰ κάνουν οὐρὰ γιὰ κάμποσα χρόνια!
Φυσικά, μπορεῖτε νὰ ἀντιπαρατηρήσετε πώς, ἀκόμη καὶ ἂν τώρα διανύετε τὴν πρώτη σας νεότητα, εἶναι τελείως ἀπίθανο νὰ ζῆτε μετὰ 84 χρόνια, ὅταν θὰ φύγη τὸ πρῶτο ἀστροσκάφος γιὰ τὴ Σελήνη, ὥστε νὰ ἀξιοποιήσετε τὸ δικαίωμα, ποὺ ἀποκτήσατε ξοδεύοντας δέκα λίρες.
Ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ, ὅμως, δὲν ἀπευθύνεται σὲ ὅσους σκέπτονται κατὰ τὸν ἰδιοτελῆ καὶ ἐγωϊστικὸν αὐτὸν τρόπο. Ἀπευθύνεται στοὺς στοργικοὺς πατέρες καὶ στὶς στοργικὲς μητέρες, ποὺ ἐνδιαφέρονται νὰ μπορέσουν τὰ παιδιά τους — ὅταν οἱ ἴδιοι κλείσουν τὰ μάτια, μὲ τὸ ἀπραγματοποίητο ὄνειρο ἑνὸς διαπλανητικοῦ ταξιδιοῦ — νὰ ταξιδέψουν αὐτὰ στὴν Σελήνη καὶ τὰ ἐγγονάκια τους στὴν Ἀφροδίτη!
Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ φρόντισε, ὥστε οἱ ἀποδείξεις τῶν προκαταβολῶν, ποὺ εἰσπράττει ἀπὸ τοὺς πελάτες της, καὶ ποὺ θὰ ἀνταλλαγοῦν, τὸ ἔτος 2040, μὲ τὰ εἰσιτήρια γιὰ τὸ διαπλανητικὸ ταξίδι, νὰ μποροῦν νὰ μεταβιβάζωνται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, ἀντίθετα πρὸς τὰ συνήθη ἀεροπορικὰ εἰσιτήρια, ποὺ ἰσχύουν μόνο γιὰ τὸ ἄτομο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐξεδόθησαν.
Ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ἀποκλειστικὴ διευκόλυνσις, ποὺ παρέχει ἡ διευθύντρια τοῦ ἀγγλικοῦ ταξιδιωτικοῦ πρακτορείου στὴν πελατεία της. Στὸ πρόγραμμα μὲ τὶς πληροφορίες καὶ τὶς ὁδηγίες, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ ζητήσετε δωρεὰν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς μὶς Μόρτσγουωρθ, παρέχεται ἡ διευκρίνισις, ὅτι, ἂν μετὰ πάροδο ἑνὸς χρονικοῦ περιθωρίου εἴκοσι ἐτῶν δὲν ἔχη πραγματοποιηθῆ τὸ προαναγγελλόμενο διαπλανητικὸ ταξίδι — ἄν, δηλαδή, ὡς τὸ 2060, δὲν ἔχη φύγει τὸ πρῶτο ἀστροσκάφος γιὰ τὴ Σελήνη, ἤ, ὡς τὸ 2080, δὲν ἔχη φύγει τὸ πρῶτο ἀστροσκάφος γιὰ τὸν Ἄρη — τὸ ποσὸν τῶν 10 λιρῶν θὰ ἐπιστραφῆ σ' ἐσᾶς ἢ στὸν νόμιμο κληρονόμο σας μαζὶ μὲ τοὺς τόκους, ποὺ θὰ ἔχουν μαζευτῆ στο μεταξύ!
Ὀφείλομε, ἐννοεῖται, νὰ ὑπενθυμίσωμε, ὅτι ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ, καθ' ὃ γεροντοκόρη, δὲν ἔχει ἡ ἴδια παιδιὰ καὶ τὸ τρομερὸ αὐτὸ βάρος τῆς ἐξοφλήσεως τῶν τόκων 104, 124 ἢ 243 ἐτῶν θὰ πέση στὶς πλάτες τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐγγονῶν τῶν συγγενῶν της, τοὺς ὁποίους, ἀσφαλῶς, θὰ ἔχη κάποιους λόγους γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ!
Μαζὶ μὲ τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὶς ἐγγυήσεις, ποὺ ἀναφέραμε, τὸ ταξιδιωτικὸ πρόγραμμα, ποὺ κατάρτισε ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ, παρουσιάζει ὡρισμένες ἀτέλειες. Πρῶτον, ἀφήνει τὸ ἐνδεχόμενο νὰ μὴν ξεκινήση τὸ ἀστροσκάφος τῆς γραμμῆς Γῆ - Σελήνη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλη χώρα καί, πιθανῶς, ἀπὸ ἄλλη ἤπειρο, πρᾶγμα ποὺ — προειδοποιεῖ ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ — θὰ συντελέση στὴν αὔξησι τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου, γιατὶ τὸ ταξιδιωτικὸ πρακτορεῖο της θὰ ἔχη ἐπιπλέον νὰ ἀναλάβη τὴν μεταφορὰ τῶν ἐπιβατῶν στὸ σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως.
Δεύτερον, δὲν ἐξασφαλίζει ὡρισμένα πράγματα, ποὺ οἱ Βρεττανοὶ τὰ θεωροῦν ὡς βασικῶς ἀπαραίτητα, προκειμένου νὰ ἀποφασίσουν νὰ ταξιδέψουν ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα τους. Δὲν ἐγγυᾶται, δηλαδή, ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ στὴν πελατεία της πὼς θὰ βρῆ ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο στὴ Σελήνη καὶ δὲν θὰ ἀναγκαστῆ νὰ καταφύγη σὲ μιὰ πανσιὸν δευτέρας τάξεως, οὔτε πὼς δὲν θὰ τῆς λείψουν τὸ τσάϊ, ἡ μαρμελάδα καὶ τὸ πόρριτζ!
Τρίτον, τέλος, τὸ πρόγραμμα δὲν κάνει καμμιὰ μνεία γιὰ ἐπιδείξεις σὲ ἀξιοθέατα τῆς Σελήνης, γραφικὲς τοποθεσίες καὶ ἱστορικὰ μνημεῖα.
Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς χτυπητὲς ἐλλείψεις, ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ κατώρθωσε ὡς τώρα, μέσα σὲ συντομώτατο χρονικὸ διάστημα καὶ χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν διαφήμισι, νὰ προσελκύση δεκαοχτὼ πελάτες — ἑπτὰ Ἄγγλους, ἕξη Σκωτσέζους, δυὸ Νοτιοαφρικανούς, ἕνα Ρῶσο καὶ δυὸ Ἀμερικανίδες — καὶ νὰ εἰσπράξη ἔτσι συνολικὰ 180 χάρτινες λίρες, χωρὶς νὰ ἀναλάβη γιὰ τὸν ἑαυτό της καμμιὰ ὑποχρέωσι, ἀλλὰ μόνο γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἀπογόνων τῶν συγγενῶν της!
Βέβαια, ἡ ἴδια ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ ἀπορρίπτει μὲ ἀγανάκτησι τὴν ἐκδοχή, ὅτι πρόκειται γιὰ φάρσα ἢ ἀπάτη.
«Πιστεύω βαθειὰ — ἐδήλωσε σ' ἕνα Γερμανὸ δημοσιογράφο — ὅτι τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια, μὲ τὶς τεράστιες προόδους τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, θὰ γίνουν πραγματικότητα πολὺ πιὸ γρήγορα, ἀπ' ὅσο τὸ φανταζόμαστε. Τότε, ἐκεῖνοι ποὺ γελᾶνε σήμερα, θὰ μετανοιώσουν πικρὰ κι' ὅλας!»

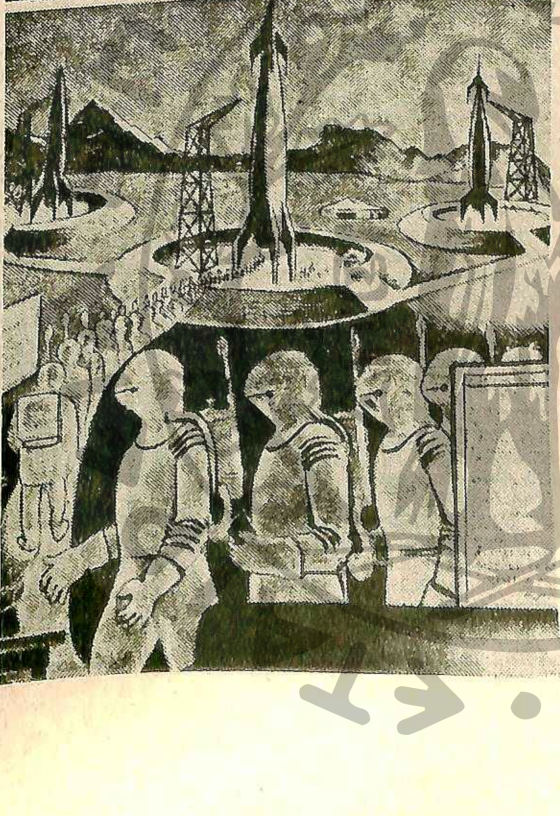

Ἐπάνω: Ἡ μὶς Μόρτσγουωρθ, ἐνῶ ἀναπτύσσει σ' ἕναν Γερμανὸ δημοσιογράφο τὸ πρόγραμμα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν. Κάτω: Τὸ διαφημιστικὸ πανὼ τῆς κ. Μπενουά, ποὺ παρουσιάζει τὴν Σελήνη ἀνέφελη καὶ ἡλιόλουστη!...

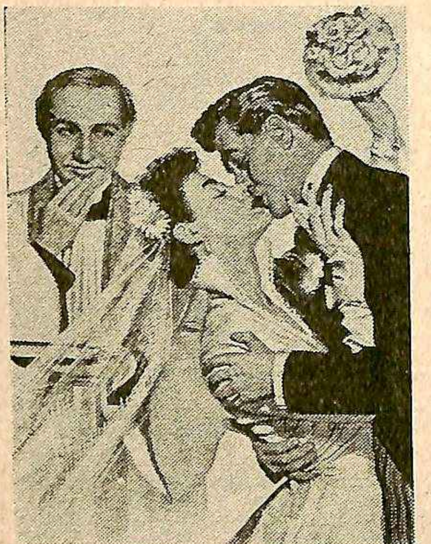

Στὸ ἀμερικανικὸ μυθιστόρημα 'Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη γνωρίζονται σ' ἕνα μπὰρ καὶ παντρεύονται τὴν ἄλλη ἡμέρα...

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Καθρεφτίζει πάντα τὴν ψυχολογία ἑνὸς λαοῦ

Ἕνας Ἑλβετὸς ψυχολόγος, ὁ δόκτωρ Κλῶντ Τσέκι, σὲ μιὰ μελέτη ποὺ δημοσίευσε τελευταῖα, ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἐρωτικὸ μυθιστόρημα ἐκφράζει τὴν βαθύτερη ψυχολογία τῶν διαφόρων λαῶν. Ἕνας συγγραφεύς, — παρατηρεῖ, — ἐκφράζει τὰ βαθύτερα αἰσθήματα καὶ τὶς τάσεις τῶν ἀναγνωστῶν του καὶ ἡ ἐπιτυχία του εἶνε τόσο μεγαλύτερη, ὅσο πλησιέστερα βρίσκεται σ' αὐτούς. Αὐτὸ ἰσχύει περισσότερο γιὰ τὸν συγγραφέα τῶν ἐρωτικῶν μυθιστορημάτων, ποὺ δὲν θὰ βρῆ ἀναγνῶστες παρὰ μόνον ἂν τοὺς παρουσιάση τὸν ἔρωτα μὲ τὴ μορφὴ ποὺ ἐπιθυμοῦν καὶ ποὺ εἶνε σὲ θέσι νὰ καταλάβουν.

Γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὴ θεωρία του, ὁ δόκτωρ Τσέκι κάνει μιὰ ἀνάλυσι τῶν ἐρωτικῶν μυθιστορημάτων τῶν διαφόρων λαῶν.

1) Τὸ γερμανικὸ μυθιστόρημα, πρῶτα - πρῶτα, εἶνε «ἕνα βιβλίο,στὸ ὁποῖον Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη ἀγαπιοῦνται ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο καὶ ὡς τὸ τελευταῖο δὲν κατορθώνουν νὰ δοθοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον». Πραγματικά, τὸ βαθύτερο φόντο τοῦ γερμανικοῦ χαρακτῆρος εἶνε ὁ ἰδεαλισμός. Ὁ Γερμανὸς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη καὶ νὰ αἰσθανθῆ τίποτε ἂν δὲν τὸ ἐξιδανικεύση. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀπογοητεύσεις του εἶνε πιὸ τραγικές.

2) Στὸ γαλλικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη ἀρχίζουν...ἀπὸ τὸ τέλος. Ἀφοῦ δοθοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο, δὲν ἔχουν πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν καὶ στὰ ὑπόλοιπα καλλιεργοῦν τὴν ἀμοιβαία ἀδιαφορία καὶ κάποτε τὸ μῖσος. Γιὰ τοὺς Γάλλους, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Τσέκι ὁ ἔρως εἶνε ἕνα καθαρὰ ὑλικὸ φαινόμενο, ποὺ αἰσθάνονται, ὡστόσο, τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ τυλίξουν μὲ κάποιο λυρισμό. Ὁ λυρισμὸς αὐτὸς ὅμως, εἶνε ὁλότελα ἐπιφανειακὸς καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ βαθύτερη ἐσωτερικὴ ἀνάγκη. Γι' αὐτό, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, ὅταν γράψουν τὸ τελευταῖο κεφάλαιο — πού, ὅπως εἴπαμε, τὸ κάνουν στὴν ἀρχὴ — δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀρχίσουν νὰ τσακώνωνται.

3) Στὸ παληὸ ρωσικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη ποθοῦν καὶ ταυτόχρονα μισοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ζοῦν κοντά, σὲ μιὰ συγκινητικὴ οἰκειότητα, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἀποφασίζουν νὰ δοθοῦν ὁλοκληρωτικὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μιὰ μυστηριώδης δύναμις τοὺς τραβάει πρὸς τὰ πίσω. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ μυθιστοριογράφος γράφει 1452 σελίδες κι' ὁ ἀναγνώστης, ὅταν φτάση στὴν τελευταία, βρίσκεται στὴν ἴδια ἀγωνία ὅπως καὶ στὴν πρώτη. Τέλος δὲν ὑπάρχει. Στὸ παληὸ ρωσικὸ μυθιστόρημα καθρεφτίζεται ἡ ρωσικὴ ψυχὴ μὲ τὶς ἀμφιβολίες, τὶς ἀγωνίες καὶ τὰ αἰνίγματά της.

Στὸ καινούργιο ρωσικὸ μυθιστόρημα, ἀντίθετα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη μιλοῦν γιὰ τὸ ἐργοστάσιο ὅπου δουλεύουν, γιὰ τὰ κολχόζ, γιὰ τὸ καινούργιο φρᾶγμα ποὺ κατασκευάζεται στὴν περιοχή τους, γιὰ τὶς θεωρίες τοῦ Λένιν καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Μόνο γιὰ ἔρωτα δὲν κάνουν λόγο. Στὸ δέκατο περίπου κεφάλαιο παντρεύονται. Καὶ στὸ δέκατο ἕκτο ἢ τὸ εἰκοστὸ ἔχουν τέσσερα ἢ πέντε παιδιά, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὰ κάμουν «συνειδητοὺς» σοβιετικοὺς πολῖτες. Μήπως ἄλλαξε, λοιπόν, ἡ σοβιετικὴ ψυχή; Κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ στὴ σημερινὴ Ρωσία ὅλα γίνονται σύμφωνα μὲ ὡρισμένες φόρμουλες. Καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ φόρμουλα δὲν δίνει καμμιὰ θέσι στὸν ἔρωτα. Τὸν καταδικάζει, τουναντίον, σὰν «ἀστικὴ» ἐκδήλωσι.

4) Στὸ ἀγγλικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη πηγαίνουν μαζὶ στὸ θέατρο, παίζουν τέννις, ξενυχτᾶνε στὰ καμπαρέ, τρέχουν σὲ πολυήμερες ἐκδρομές, λένε ἄνοστα ἐρωτόλογα, ἀλλὰ δὲν φιλιοῦνται οὔτε μιὰ φορά. Στὴν τελευταία σελίδα, ὡστόσο, ὁ ἀναγνώστης πληροφορεῖται ὅτι Ἐκείνη... προαισθάνεται μὲ τρόπο ὁλότελα ἀόριστο ὅτι θὰ γίνη μητέρα. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὸ ἀγγλικὸ μυθιστόρημα εἶνε τὸ ψέμμα, ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ σεμνοτυφία. Μονότονο καὶ ἀνιαρό, δὲν παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον. Ὁ ἀναγνώστης χασμουριέται ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες καὶ δὲν κατορθώνει ποτὲ νὰ φτάση στὸ τέλος γιατί, στὸ μεταξύ, ἔχει ἀποκοιμηθῆ.

6) Στὸ ἀμερικανικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη γνωρίζονται σ' ἕνα μπάρ, κοιμοῦνται τὴ νύχτα στὸ ἴδιο κρεββάτι, παντρεύονται τὴν ἄλλη μέρα, πηγαίνουν μαζὶ στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι καὶ φεύγουν μέ... διαφορετικὸ ἀεροπλάνο ὁ καθένας. Προτοῦ ἐπιβιβασθοῦν, τηλεφωνοῦν κι' οἱ δυὸ στὸ δικηγόρο τους νὰ φροντίση γιὰ τὸ διαζύγιο.

7) Στὸ ἰταλικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος ἀγαπάει Ἐκείνη. Μὰ Ἐκείνη δὲν ἀγαπάει Αὐτόν. Ἔπειτα Ἐκείνη ἀγαπάει Αὐτόν. Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν ἀγαπάει πιὰ Ἐκείνη. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης φτάνει στὴ σελίδα 302. Στὴν 704 Ἐκεῖνος παντρεύεται μιὰν ἄλλη καὶ Ἐκείνη ἕναν ἄλλον. Στὴ 1001, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη ἔχουν χωρίσει ξανασμίγουν τυχαῖα καὶ παντρεύονται. Ἐπακολουθοῦν ἄλλες 300 σελίδες, ὅπου περιγράφεται... τὸ ἀμοιβαῖο μῖσος τους. Ἡ ἰταλικὴ ψυχὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ μυστήριο καὶ ἀντιθέσεις.

8) Στὸ ἱσπανικὸ μυθιστόρημα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη ψιθυρίζουν ἐρωτόλογα. Στὴ 250 σελίδα Ἐκεῖνος περνάει τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση της καὶ Ἐκείνη κλείνει τὰ μάτια.... Στὴν 570 σελίδα, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκείνη εἶνε ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐκκλησία. Ἀλλά, ξαφνικά, Ἐκείνη βρίσκεται νεκρή, μ' ἕνα μαχαῖρι στὸ στῆθος. Ὁ δράστης; Κάποιος ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κρυφὰ καὶ ποὺ τὴν ὕπαρξί του ὁ ἀναγνώστης τὴν πληροφορεῖται μόλις ἐκείνη τὴ στιγμή. Οἱ ὑπόλοιπες σελίδες εἶνε ἀφιερωμένες στὴν ἐκδίκησι. Στὴν Ἱσπανία ὁ ἔρως κι' ὁ θάνατος εἶνε δυὸ ταυτόσημες σχεδὸν ἔννοιες.

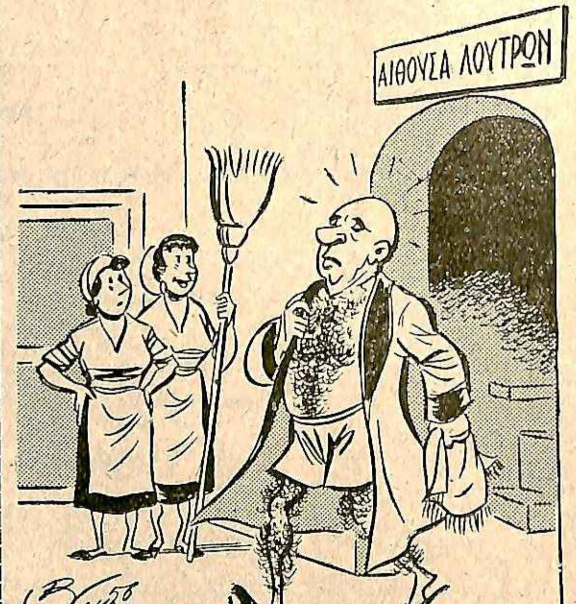

— Κύττα, κυρὰ Καλλιόπη μου, τί ἀδικίες ποὺ κάνει ἡ Φύσις!...

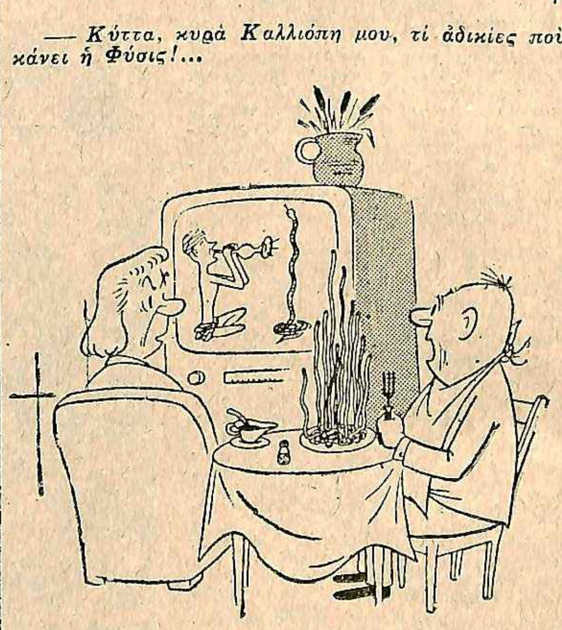

— Κλεῖσε αὐτὴ τὴν ἐκπομπή: σὲ παρακαλῶ, Ἀμαλία. Θέλω νὰ φάω τὰ μακαρόνια μου!...

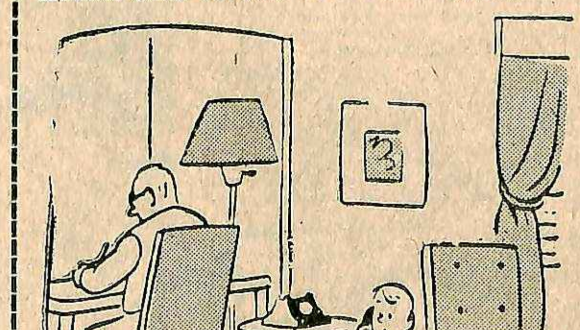

— Ἀδύνατο κύριε, δὲν μπορῶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ νὰ ἐνοχλήσω τὸν μπαμπᾶ, γιατὶ λύνει τὶς ἀσκήσεις μου...

Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ «ΝΤΙΝΓΚΟ»

Ἀποτελοῦν τὴν τρομερώτερη ἀπειλὴ γιὰ τὰ κοπάδια της!...

Σὲ μία χώρα, ὅπως ἡ Αὐστραλία, ποὺ βασίζεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὴ γεωργία καὶ στὴν κτηνοτροφία γιὰ τὴν ἀνάπτυξί της, οἱ τεράστιες πυρκαϊὲς τῶν δασῶν της, ποὺ ξεσπᾶν κάθε τόσο καὶ οἱ μεγάλες περίοδοι ξηρασίας, εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ προκαλέσουν τεράστιες καταστροφές. Ὡστόσο, ὁ ἐχθρὸς ποὺ τρέμουν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο οἱ κάτοικοι τῆς ἠπείρου αὐτῆς, εἶναι μία ράτσα σκυλιῶν—τὰ «ντίνγκο»—ποὺ ἀποδεκατίζουν κυριολεκτικὰ τὰ κοπάδια τῶν ζώων τους.

Τὰ «ντίνγκο» βρίσκονται μόνο στὴν Αὐστραλία καὶ τρέφονται ἀποκλειστικὰ μὲ κρέας. Δεδομένου δὲ ὅτι δὲν ἐξημερώνονται, ἀλλὰ ζοῦν σὲ ἄγρια κατάστασι, καὶ θέλουν τὴν τροφή τους καθαρή, τὴν προμηθεύονται κατευθεῖαν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἢ μικρὰ κοπάδια!

Οἱ ζημίες ποὺ προκαλοῦν εἶναι ἀφάνταστες. Μόνο στὴν πολιτεία Κουήνσλαντ, τὰ «ντίγκο» καταβροχθίζουν κάθε χρόνο 800.000 περίπου πρόβατα. Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια ὑπῆρχαν σ' ὁλόκληρο τὸ Κουήνσλαντ 24 ἑκατομμύρια πρόβατα, ἀλλὰ σήμερα ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει κατεβῆ στὰ 13 ἑκατομμύρια καὶ μειώνεται συνεχῶς.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς μειώσεως αὐτῆς ὀφείλεται στὰ «ντίνγκο», πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκόρεστη ὄρεξί τους, νοιώθουν καὶ μία περίεργη εὐχαρίστησι νὰ σκοτώνουν τὰ ἄλλα ζῶα.

Ἕνα κανονικὸ ἀρνί, εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὶς ἀπαιτήσεις ἑνὸς «ντίγκο» γιὰ ἕνα εἰκοσιτετράωρο. Ἀλλὰ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς βραδυνῆς του ἐπιδρομῆς, ἕνα τέτοιο σκυλὶ δὲν θὰ ἀρκεσθῆ νὰ ἐξασφαλίση τὸ γεῦμα του. Ἂν μπορῆ, θὰ σκοτώση τρία-τέσσερα ἀκόμη πρόβατα καὶ θὰ σακατέψη ὅσα μπορέση, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάση καὶ ὕστερα θὰ τὰ ἀφίση!

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Μπούλια εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὶς νυχτερινὲς ἐμφανίσεις ἑνὸς κίτρινου ζώου, ποὺ ἔκανε τολμηρὲς ἐπιθέσεις στὰ κοπάδια τους. Μέσα σὲ διάστημα ἕντεκα μηνῶν, εἶχε σκοτώσει ὀκτακόσια πρόβατα καὶ δέκα ἐννέα ἀγελάδες. Ὅταν λοιπὸν πέτυχαν νὰ τὸ σκοτώσουν, εἶδαν ὅτι ἦταν ἕνα σκυλὶ «ντίνγκο»!

Ἔτσι, δὲν εἶναι παράξενο πὼς ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, τόσο οἱ ἐπίσημες ἀρχές, ὅσο καὶ οἱ ἰδιῶτες ἀπὸ τὴ μία ἄκρη στὴν ἄλλη τῆς Αὐστραλίας, βρίσκονται συνεχῶς «ἐπὶ ποδὸς πολέμου» γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴν «κίτρινη ἀπειλὴ» ὅπως ὀνομάζουν τὰ «ντίνγκο».

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1952 οἱ ἐρασιτέχνες καὶ ἐπαγγελματίες κυνηγοὶ σκότωσαν 25.300 σκυλιὰ «ντίνγκο» καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφτασε τὶς 45.000 χιλιάδες. Πέρυσι τὰ «ντίνγκο» ποὺ σκοτώθηκαν ξεπέρασαν τὶς πενῆντα χιλιάδες, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φαίνεται νὰ ἐμποδίζη τὶς ἀγέλες τους νὰ αὐξάνωνται, κάνοντας ἔτσι μεγαλύτερο τὸν ἀριθμὸ τῶν θυμάτων τους.

Μεγάλες καὶ συστηματικὲς ἐκστρατεῖες ἐναντίον τῶν τρομερῶν αὐτῶν σκυλιῶν ὀργανώνονται κάθε τόσο, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα εἶνε πενιχρὰ σὲ σύγκρισι μὲ τὶς καταστροφὲς ποὺ προκαλεῖ ἡ «κίτρινη» αὐτὴ μάστιγα. Ἡ ἀποτυχία τῶν ἐκστρατειῶν αὐτῶν ὀφείλεται «κυρίως στὸ γεγονὸς ὅτι, ὄχι μόνο δὲν εἶναι γνωστὸς οὔτε κατὰ προσέγγισιν ὁ ἀριθμὸς τῶν «ντίνγκο», ποὺ ὑπάρχουν στὴν Αὐστραλία, ἀλλὰ μέχρι τώρα κανεὶς δὲν ἔμαθε περισσότερα ἀπὸ τὰ βασικὰ στοιχεῖα γιὰ τὰ ζῶα αὐτά.

Τὸ κανονικὸ ἀνάστημα τῶν «ντίνγκο» εἶναι γύρω στὰ ἑξῆντα ἑκατοστὰ καὶ τὸ μῆκος τους δὲν ξεπερνάει τὸ ἐνάμιση μέτρο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴν οὐρά. Εἶναι ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ κάνουν σιωπηλὰ τὴ δουλειά τους καὶ πολὺ σπάνια χρησιμοποιοῦν τὴ φωνή τους. Ἀλλὰ στὸ ἄκουσμα τοῦ ἀπαίσιου οὐρλιαχτοῦ τους, τὰ ζῶα μαζεύονται φοβισμένα καὶ οἱ ἄνθρωποι τρέχουν νὰ πάρουν τὰ ὅπλα τους.

Στὴν ἐμφάνισι, τὰ ἄγρια σκυλιὰ τῆς Αὐστραλίας φαίνονται ἤρεμα καὶ χαριτωμένα. Ἀλλὰ γίνονται τρομερὰ ἐπικίνδυνα ἀκόμη καὶ γιὰ ὡπλισμένους ἀνθρώπους, ὅταν ἀποφασίζουν νὰ ριχτοῦν σ' ἕνα ζῶο. Συνήθως ριχτοῦν μόνα τους καὶ φρονγυρίζουν μόνα τους καὶ τὸ καθένα γιὰ τίζουν χωριστὰ τὸ καθένα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς τροφῆς του. Ἀλλὰ σὲ σπάνιες περιπτώσεις, ποὺ πρόκειται νὰ ἀντιμετωπίσουν ἔκτακτες ἀνάγκες ἢ νὰ ριχτοῦν σὲ ἕνα μεγάλο κοπάδι, συγκροτοῦνται σὲ πειθαρχημένες ὁμάδες καὶ γίνονται δέκα φορὲς πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ ὅ,τι συνήθως.

Ἔχουν ἐπίσης καταπληκτικὴ δύναμι στὰ σαγόνια τους καὶ μποροῦν νὰ ξεσκίσουν μὲ τὰ δόντια τους πελώρια κομμάτια ἀπὸ τὶς σάρκες τῶν θυμάτων τους. Καί, παρ' ὅλο τὸ μικρὸ μπόϊ τους, μποροῦν νὰ μεταφέρουν μὲ τὰ δόντια τους ζῶα μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά.

Ἡ μόνη περιοχὴ τῆς Αὐστραλίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουν τὰ τρομερὰ κίτρινα σκυλιὰ εἶναι ἡ Τασμανία. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιοχὲς τῆς ἠπείρου αὐτῆς, τὰ «ντίγκο» κάνουν θραῦσι στὰ κοπάδια καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τους δὲν σταματάει σὲ καμμία ἐποχὴ τοῦ χρόνου.

Γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου αὐτοῦ, χρησιμοποιεῖται κάθε μέσο ποὺ εἶναι πιθανὸν νὰ ἐξολοθρεύση τὴν κίτρινη μάστιγα. Εἰδικὰ ἀεροπλάνα πετᾶν πάνω ἀπὸ δάση καὶ περιοχὲς ὅπου ζοῦν «ντίνγκο» καὶ τὰ «σπέρνουν» μὲ δηλητηριασμένα κομμάτια κρέας, ποὺ ἕνα μηχάνημα τὰ σκορπίζει σὲ κανονικὰ διαστήματα δέκα μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Καὶ μόνο οἱ φόλες ποὺ ρίχνει ἕνα τέτοιο ἀεροπλάνο σὲ μία πτῆσι του, θὰ ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰ «ντίγκο» τῆς περιοχῆς ποὺ πέρασε τὸ ἀεροπλάνο. Ἀλλὰ τὰ μικροκαμωμένα σκυλιὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἔξυπνα καὶ δὲν πλησιάζουν τὸ κρέας αὐτὸ γιατὶ καταλαβαίνουν ὅτι κάποιο κακὸ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν συμμετρικὴ τοποθέτησί του. Ἐξ ἄλλου, νοιώθουν ἔντονη τὴ μυρωδιὰ ποὺ ἀφίνει πάνω στὸ κρέας ἡ ἀνθρώπινη ἐπαφὴ καὶ δὲν τὸ πλησιάζουν μὲ κανένα τρόπο.

Τὸ περίεργο, τέλος, μὲ τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι ὅτι, ἐνῶ τρῶνε τὸ κρέας, μέχρι σήμερα δὲν σημειώθηκε κανένα κροῦσμα ἐπιθέσεως «ντίνγκο» ἐναντίον ἀνθρώπου.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Μπῆκα στὸ ἀτελιὲ τοῦ φίλου μου Νταίηβις, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους ζωγράφους τῆς Ν. Ὑόρκης, καὶ τὸν βρῆκα ἀπορροφημένο στὴ δουλειά του.

Στεκόταν ὀρθός, μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο τελλάρο, μὲ τὴν παλέττα στὸ ἕνα χέρι καὶ μ' ἕνα πινέλλο στὸ ἄλλο. Ἐφτιαχνε τὸ πορτραῖτο ἑνὸς γέρου ζητιάνου, μὲ βιβλικὴ γενειάδα, ἕνα χιλιομπαλωμένο βρώμικο πανωφόρι καὶ μιὰ ὄψι λιπόσαρκη. Τὸ μοντέλλο του καθόταν σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Νταίηβις, σὲ μιὰ παληὰ πολυθρόνα καὶ εἶχε τὰ σκελετωμένα του χέρια ἀκουμπισμένα στὰ γόνατά του.

—Γειά σου Κάρυ, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, χωρὶς νὰ γυρίση νὰ μὲ κυττάξη. Πῶς ἀπὸ δῶ;

—Ἔχεις δουλειά, βλέπω, τοῦ ἀποκρίθηκα κάπως ἀμήχανα.

—Συμβαίνει τίποτα; μὲ ρώτησε, συνεχίζοντας νὰ τραβᾶ πινελιὲς πάνω στὸ τελλάρο καὶ ρίχνοντας ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ματιὰ στὸν γέρο ζητιάνο.

—Ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπα. Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσης.

Ὁ Νταίηβις δὲν γύρισε νὰ μὲ κυττάξη οὔτε αὐτὴ τὴ φορά. Ἦταν ἐξαίσιος φίλος, μπορῶ νὰ πῶ ὁ καλύτερος ἀπ' ὅσους εἶχα, ἀλλὰ ὅταν δούλευε, συγκεντρωνόταν ἀπόλυτα στὴν ἀπασχόλησί του καὶ δὲν μποροῦσες νὰ κουβεντιάσης μαζί του.

—Σ' ἀκούω, μοῦ εἶπε ὕστερα ἀπὸ κάμποσα δευτερόλεπτα.

—Μάθε, τοῦ εἶπα, πὼς ὁ πατέρας τῆς Μαίρης τῆς δήλωσε κοφτά: ἢ θὰ παρατήση τὸν σύνδεσμό της μαζί μου ἢ θὰ τὴν ἀποκληρώση. Δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ κάνη γαμπρό του ἕνα νεαρὸ ἄγνωστο, ποὺ τὸ μόνο ποὺ ξέρει γι' αὐτὸν εἶναι πὼς δὲν ἔχει περιουσία.

—Καὶ τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; ἀποκρίθηκε ὁ Νταίηβις, κυττῶντας τὸ μοντέλλο του.

—Ἔχεις καὶ παραέχεις, τοῦ εἶπα. Εἶσαι οἰκογενειακὸς τους φίλος. Πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ μιλήσης τοῦ πατέρα τῆς Μαίρης γιὰ μένα. Τί δηλαδή; Ἐπειδὴ εἶναι ζάπλουτος, μόνο τὰ λεφτὰ ξέρει νὰ ἐκτιμᾶ; Ἂν τοῦ περιγράψης τὰ προσόντα μου, μπορεῖ νὰ τὸν πείσης.

Ὁ γέρο ζητιάνος ἔδειξε σημεῖα, πὼς εἶχε πιὰ κουραστῆ.

Ὁ Νταίηβις γύρισε κατὰ τὸ μέρος του:

—Θέλετε νὰ σταματήσουμε γιὰ σήμερα; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τὸ ἀσκητικό του πρόσωπο πῆρε μιὰ συμπαθητικὴ ἔκφρασι.

«Φτωχὲ παπποῦ, σκέφτηκα, ποιὸς ξέρει πόσο ὑποφέρεις καὶ σύ».

Ὁ γέρος ἔκανε «ὄχι» μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ ξαναπῆρε τὴ στάσι, ποὺ εἶχε γιὰ τὸ ποζάρισμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο κι' ὁ Νταίηβις ἄφησε τὴν παλέττα καὶ τὰ πινέλλα του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀτελιέ.

Πλησίασα στὸ τελλάρο κι' εἶδα τὸ μισοτελειωμένο πορτραῖτο. Δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημο. Ἔρριξα ὕστερα μιὰ ματιὰ καὶ στὸν γέρο ζητιάνο.

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν μιὰ εὐγένεια, μιὰ ἐξαϋλωμένη ὀμορφιά. Ὅλο του τὸ εἶναι σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ θ' ἄξιζε καλύτερη τύχη.

Κατάλαβα, πὼς ἡ ἐλεημοσύνη μου δὲν θὰ τοῦ ἦταν καθόλου περιττή. Ἔψαξα τὶς τσέπες μου, ἔβγαλα ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα δολλαρίων καὶ τοῦ τὸ ἔβαλα στὸ χέρι.

Ἐκεῖνος τὸ κύτταξε, ὕστερα τὸ βλέμμα του σηκώθηκε σὲ μένα σχεδὸν μὲ ἔκπληξι.

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου, μοῦ εἶπε.

Ἔννοιωσα ἕνα ὡραῖο αἴσθημα μέσα μου. Ἡ ἐλεημοσύνη μου ἦταν κάπως ὑπερβολική, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου, ἔτσι δυστυχισμένος ποὺ ἤμουν, πλημμύριζε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ κάθε πλάσμα, ποὺ ὑπόφερε.

Ὁ Νταίηβις γύρισε καὶ ξανάπιασε τὴ δουλειά του.

—Λοιπόν, μοῦ ἔλεγες γιὰ τὸν

—Ὁ μπαμπᾶς σου θὰ χαρῆ πολὺ ὅταν τοῦ ποῦμε πὼς πήραμε σκυλί!....

μέλλοντα πεθερό σου, μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, ζωγραφίζοντας.

—Σοῦ ἔλεγα, πὼς ἐγὼ κι' ἡ Μαίρη ἀγαπιόμαστε τρελλά, ἀλλὰ ὁ πατέρας της ἐννοεῖ σώνει καὶ καλὰ νὰ μᾶς χωρίση.

—Καὶ πιστεύεις, πὼς ἐγὼ θὰ τὸν πείσω ν' ἀλλάξη γνώμη;

—Εἶσαι φίλος του καὶ μπορεῖ νὰ τὸν καταφέρης, ἂν μὲ παραστήσης ὅπως πρέπει. Βλέπεις, χωρὶς νὰ μ' ἔχη δῆ, δὲν μὲ ἐγκρίνει γιὰ γαμπρό του, ἐπειδή, λέει, δὲν ἔχω λεφτά. Πανάθεμα στὰ λεφτά...

Γύρισα στὸν παππούλη:

—Αὐτοὶ οἱ ἑκατομμυριοῦχοι κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὸν κόσμο. Ἐξ αἰτίας τους ἐσὺ εἶσαι ζητιάνος κι' ἐγὼ δυστυχισμένος.

Ὁ γέρος ἐπιδοκίμασε τὰ λόγια μου, κουνῶντας τὸ κεφάλι.

Ὁ Νταίηβις ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τί γελᾶς; τοῦ εἶπα ἔξω θυμωμένα. Θέλω τὴ Μαίρη, μ' ἀρέσει, τὴν ἀγαπῶ, μὲ λατρεύει καὶ δὲν μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε, γιατὶ εἶνε στὴ μέση τὰ ἑκατομμύρια τοῦ μπαμπᾶ της.

—Ἡσύχασε, φίλε μου, μοῦ εἶπε ὁ Νταίηβις, σὲ λίγο τελειώνω κι' εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

—Καλύτερα νὰ σταματήσουμε, μπῆκε στὴ μέση ὁ γέρος. Ἀρκεῖ γιὰ σήμερα. Ἔχω μουδιάσει πιά.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν παληὰ πολυθρόνα καὶ πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του.

—Πάει καλά, εἶπε ὁ Νταίηβις. Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα συνεχίζουμε.

Ὁ γέρος μᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ βγῆκε.

—Τὸν κακόμοιρο! εἶπα στὸν Νταίηβις. Βρῆκες ὡραῖο θέμα. Ὁ πίνακας εἶναι γιὰ ἔκθεσι;

—Ποιὸς εἶναι κακόμοιρος; μὲ ρώτησε περιπαιχτικὰ ὁ φίλος μου. Αὐτὸς ἀγοράζει τὴ μισὴ Νέα Ὑόρκη ἅμα θέλει. Μοῦδωσε δυὸ χιλιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ τοῦ φτιάξω τὸ πορτραῖτο. Θέλει, λέει νάχη ἕνα πορτραῖτο ποὺ νὰ τὸν δείχνη κουρελιάρη, ὥστε νὰ νοιώθη καλύτερα τὰ πλούτη του.

—Μὰ ἐγὼ τοῦ ἔδωσα δέκα δολλάρια ἐλεημοσύνη! ἀπάντησα σαστισμένος.

—Καὶ τὰ πῆρε; ρώτησε ὁ φίλος μου.

Ἔβαλε τὰ γέλια. Ὕστερα, ἐνῶ ἐγὼ στεκόμουν μπροστά του σὰν στήλη ἅλατος, μὲ χτύπησε στὸν ὦμο καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴ τὸ παίρνης κατάκαρδα, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι εἶναι οἱ πιὸ τσιγκούνηδες ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἴσως ὅμως νὰ τὸν ὑποχρέωσες ἔτσι καὶ νὰ σοῦ βγῆ σὲ καλό.

—Καὶ πῶς λέγεται; ρώτησα τὸν φίλο μου.

—Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὲ μυστηριῶδες ὕφος. Μὲ συγχωρῆς, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα τὸν λόγο μου, νὰ μὴν ἀποκαλύψω τὸ ὄνομά του σὲ κανένα ἐπισκέπτη μου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα:

«Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ δέκα δολλάρια. Περάστε νὰ τὰ πάρετε μαζὶ μὲ τὴν κόρη μου. Σᾶς ἔχω καὶ τὸν τόκο, ποὺ εἶναι ἡ προίκα της. Ὁ πατέρας σας».

ΡΑΛΦ ΒΑΝΝΙ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Me KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος · Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

Παιχνίδια

Συλλαβικὸ ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ τετρασύλλαβη λέξι ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται στὴν ἀντίστοιχη ἐξήγησι τὴν ὁποία σᾶς δίνομε πιὸ κάτω. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει.

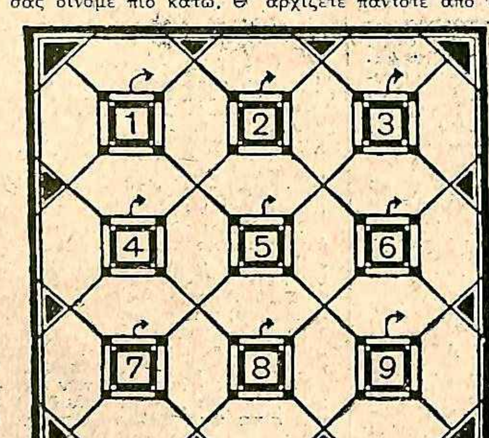

Α΄ ΣΕΙΡΑ

1) Τραγικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος ποὺ γεννήθηκε στὴ Σαλαμίνα.
2) Τὸ λέει ἡ καρδιά του.
3) Ταραχή.

Β΄ ΣΕΙΡΑ

4) Παράλυσις μέρους τοῦ σώματος.
5) Ἀλιευτικὰ ὄργανα.
6) Ἐρωτοτροπία (μεταφορικῶς).

Γ΄ ΣΕΙΡΑ

7) Δίδυμοι ἀδελφοί, πολὺ στενὰ ἑνωμένοι μεταξύ τους.
8) Βοηθοῦν τὴν ὅρασι.
9) Χώρα Β. τῆς Θράκης ποὺ δόθηκε τὸ 1885 ἀπὸ τὴν Τουρκία στὴ Βουλγαρία.

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Οἱ ἀλεποῦδες δὲν μποροῦν νὰ σκαρφαλώσουν στὰ δέντρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
2) Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ γράφουν μετάλλινες πέννες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
3) Ὑπάρχουν φυτὰ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας μέχρι βάθους 2000 μέτρων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
4) Τὸ «φὸξ-τρὸτ» ὀφείλει τὸ ὄνομά του στὸ ὅτι ὁ χορὸς αὐτὸς θυμίζει τὰ πηδήματα τῆς ἀλεποῦς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
5) Μὲ καλὲς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες τὸ σφύριγμα μιᾶς ἀτμομηχανῆς σιδηροδρόμου ἀκούεται σὲ ἀπόστασι 15 χιλιομέτρων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
6) Τὸ δοξάρι τοῦ βιολοντσέλλου εἶναι πιὸ κοντὸ ἀπὸ τὸ δοξάρι τοῦ βιολιοῦ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
7) Σὲ κάθε πλῆκτρο τοῦ πιάνου ἀντιστοιχεῖ μιὰ χορδή: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
8) Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης εἶναι ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
9) Οἱ κάτοικοι τῆς Δανίας εἶναι σχεδὸν ὅλοι καθολικοί; ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
10) Οἱ τρεῖς Μάγοι ἐπισκέφτηκαν τὸν Ἰησοῦ στὴ φάτνη του στὶς 25 Δεκεμβρίου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
11) Ὁ Σηκουάνας ἔχει πολὺ μεγαλύτερο μῆκος ἀπὸ τὸν Τάμεσι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
12) Ἡ λίμνη τῆς Γενεύης δὲν εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς λίμνες τῆς Ἑλβετίας: ΣΩΣΤΟ ΛΑΘΟΣ

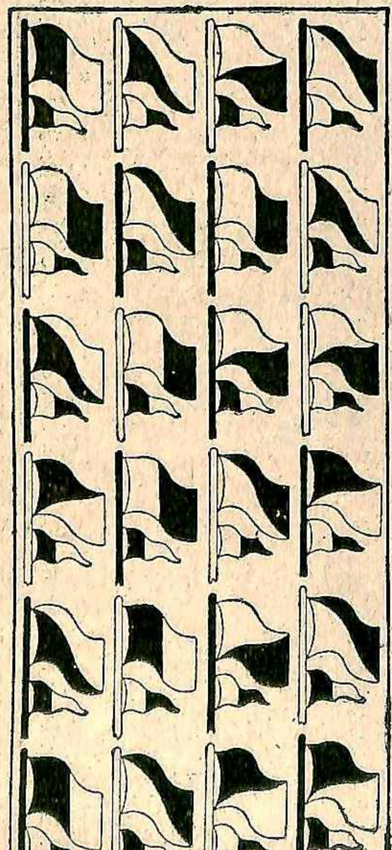

Τονόγριφος

Ποταμὸς εἶναι καὶ τρέχει,
ὅπως εἶναι ἂν τ' ἀφήσης,
καὶ τὸν θάνατο παρέχει,
ἂν ἁπλῶς τ' ὀξυτονίσης

Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεσις,
βλέψις τὸ δεύτερό μου
καὶ ἱερωμένο πρόσωπο,
σεπτὸ τὸ σύνολό μου

Ἐπιγραφή

Ε	Ρ	Λ	Λ	Θ	Λ
Ρ	Κ	Ν	Ι	Λ	Ι
Τ	Ι	Η	Ε	Μ	Κ
Ο	Μ	Τ	Θ	Λ	Ο
Π	Ο	Σ	Η	Θ	Λ
Λ	Π	Η	Λ	Ο	Λ

Γιὰ νὰ διαβάσετε τὴν σοφὴ αὐτὴ ἐπιγραφή, χρειάζεται κάποιο μαγικὸ κλειδί. Προσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε.

Συλλαβόγριφος

Τρία γράμματα ἂν πάρης
καὶ κατὰ σειρὰν τὰ θέσης
μία χώρα τῆς Εὐρώπης
στὴ στιγμὴ θ' ἀποτελέσης

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Φωνῆεν βάζω στὴ φωτιὰ
μὲ τέχνη καὶ ὁρκίζομαι
πὼς νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
κάνουν μ' ἐκεῖνο χάζι
ποὺ σπίθες οὐρανόφταστες
καὶ χίλια φῶτα βγάζει!

Μικρὰ προβλήματα

1) Φτάνοντας σ' ἕνα λιμάνι ὕστερα ἀπὸ ταξίδι δέκα ἡμερῶν ὁ πλοίαρχος ἑνὸς φορτηγοῦ ἐξακριβώνει ὅτι τὸ σκάφος του εἶναι περισσότερο βυθισμένο στὸ νερὸ ἀπ' ὅσο ὅταν ξεκίνησε ἀπὸ τὸν προηγούμενο λιμένα. Τὸ φορτίο ἐν τούτοις εἶναι τὸ ἴδιο καὶ ὕστερα ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέτασι ἐξακριβώνεται πὼς τὸ πλοῖο δὲν ἔχει πουθενὰ καμμιὰ βλάβη. Μπορεῖτε νὰ δώσετε μιὰ λογικὴ ἐξήγησι στὸ παράξενο φαινόμενο;

2) Ἐργαζόμενοι μαζὶ δυὸ ἐργάτες τελειώνουν μιὰ δουλειὰ μέσα σὲ 72 ὧρες. Ἐργαζόμενοι χωριστὰ χρειάζονται 60 ὧρες περισσότερες ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ τὴν τελειώσουν. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσες ὧρες χρειάζεται ὁ καθένας γιὰ νὰ ἀποτελειώση μόνος του τὴ δουλειὰ αὐτή;

3) Τεσσερεσήμιση φορὲς ὁ ἀριθμὸς ποὺ σκέφθηκα μᾶς δίνει 54. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸν ἀριθμὸ ποὺ σκέφθηκα μέσα σὲ 20 δευτερόλεπτα καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ χαρτὶ γιὰ τοὺς λογαριασμούς σας;

4) Ὁ Μάρκος βρίσκεται σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ σκέπτεται πῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειάζονται ὑπάρχει μιὰ μονάχα λύσις: Νὰ δώση στὸ ἐνεχυροδανειστήριο τὸ ὡραῖο του δαχτυλίδι γιὰ τὸ ὁποῖο πάντοτε ὑπερηφανευόταν. Σκέπτεται ὅμως πῶς οἱ φίλοι του θὰ τὸ προσέξουν καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ δικαιολογήση τὴν προσωρινὴ ἀπουσία του ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Ξαφνικὰ ὅμως τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα καὶ ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ ὁ Μάρκος μπαίνει χαρούμενος στὸ πρῶτο φαρμακεῖο. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί σκέφθηκε καὶ τί πρόκειται νὰ κάνη ἐκεῖ μέσα;

5) Ὁ Βασίλης ἔχει ἀκριβῶς τὰ διπλάσια χρόνια ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα. Ἂν ὁ Κώστας ἦταν κατὰ δυὸ χρόνια μεγαλύτερος θὰ εἶχε ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἡλικία ποὺ ἔχουν ὁ Βασίλης καὶ ὁ Ἀνδρέας μαζί. Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ὁ Κώστας ἦταν τόσων χρόνων ὅσο θὰ εἶναι ὁ Ἀνδρέας ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσων χρόνων εἶναι ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους;

Οἱ δυὸ ὅμοιες σημαῖες

Ἀπὸ τὶς 24 αὐτὲς σημαῖες μόνο δυὸ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιες. Πρέπει νὰ τὶς βρῆτε μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ ἂν θέλετε νὰ σᾶς συγχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Τά μπλέ σημάδια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΑ λίγα λεπτὰ ποὺ περνοῦσε ὁ γέρος ταμίας φλυαρῶντας μὲ τὸ νεαρὸ σχεδιαστὴ Μπὰν καὶ δίνοντάς του συμβουλές, ἐκεῖνος τὸν μελετοῦσε μὲ μιὰ κρυφὴ καὶ σκληρὴ εὐχαρίστησι. Ἤξερε καλὰ ποιὲς θᾶταν οἱ συνέπειες τοῦ ἐγκληματικοῦ σχεδίου του:

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας ἦταν ἀμείλικτος καὶ θᾶδιωχνε ἀμέσως τὸν ταμία, ποὺ εἶχε ἀφίσει νὰ τὸν κλέψουν. Μὰ ὁ Μπὰν ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν τύχη τοῦ γερο-Κράμπτον...

Κάθε Σάββατο ἀπόγεμα, ὁ ταμίας ἔφερνε τὰ λεφτὰ γιὰ τὴ μισθοδοσία τῶν ὑπαλλήλων. Σταματοῦσε λίγο γιὰ ν' ἀνασάνη στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, γιατὶ δὲν λειτουργοῦσε πιὰ πολὺ καλὰ ἡ καρδιά του. Ὅταν ἔμπαινε στὸ γραφεῖο, ἔπεφτε σ' ἕνα κάθισμα, κοντὰ στὸ τραπέζι τοῦ σχεδιαστῆ. Ἄφινε ἐκεῖ πάνω τὴ μαύρη πέτσινη τσάντα, τὴ δεμένη μὲ μιὰ ἀλυσίδα κλειδωμένη γύρω ἀπ' τὸ χέρι του. Καὶ κύτταζε τοὺς χάρακες καὶ τοὺς διαβῆτες τοῦ Μπάν.

Τὸν ἐνδιέφερε ἡ δουλειά του, γιατὶ ἦταν κι' αὐτὸς σχεδιαστὴς στὰ νειᾶτα του.

— Θὰ σᾶς διδάξω ἕνα τρύκ, εἶπε κάποτε στὸ Μπάν. Βλέπω πώς, ἐνῶ βάζετε τὸ μολύβι σας κανονικὰ στ' ἀριστερὸ αὐτί, ἀφίνετε κάθε τόσο τὴν πέννα σας πάνω στὸ τραπέζι κι' ὕστερα χασομερᾶτε γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῆτε. Πιάνετέ την λοιπὸν στὸ ἑξῆς μὲ τὸ δόντια σας, κι' ἔτσι θὰ ξέρετε πάντα ποῦ βρίσκεται... Φροντίζετε ὅμως νὰ τὴ βάζετε πάντα στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στόματος, γιατί...

Ὁ Μπὰν γέλασε, ἀλλὰ συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴ συμβουλή του, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Συγχρόνως, μελετοῦσε κάθε στιγμὴ τὸ γέρο ταμία, πρόσεχε τὶς ὧρες ποὺ ἐρχότανε καὶ ποὺ ἔφευγε, σημείωνε στὸ νοῦ του κάθε συνήθειά του.

Χρειάζονταν πολλὲς βδομάδες καὶ ὑπομονή, γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὸ τολμηρὸ σχέδιό του. Μά, ἐπιτέλους, ἡ μέρα ἔφτασε...

Ἕνα Σάββατο πρωΐ, ὁ Μπὰν τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο του πὼς ἦταν ἄρρωστος.

Τ' ἀπόγεμα, ἔφτασε ὁ Κράμπτον καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ ξεκουραστῆ, ὅπως συνήθως, κοντὰ στὸ ἄδειο τραπέζι τοῦ σχεδιαστῆ. Ξαφνικά, μπῆκε ἕνας ἄνθρωπος ἀπ' τὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε στὴν ἐξωτερικὴ σκάλα κινδύνου. Μιὰ μάσκα ἔκρυβε τελείως τὸ πρόσωπό του.

Ἦταν ὁ Μπάν. Κι' ἤξερε πώς, τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν θὰ βρισκότανε στὸ γραφεῖο του κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸ γέρο ταμία.

Δίχως νὰ προφέρη λέξι, ἔρριξε κάτω τὸν Κράμπτον, μὲ μιὰ σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ του — ποὺ ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ ἀποσιωπητῆρα. Ὕστερα ἄρχισε νὰ ψάχνη τὶς τσέπες του.

Ὅταν ὁ πληγωμένος γέρος δοκίμασε ν' ἀντισταθῆ, τὸν ζάλισε μ' ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Βρῆκε τὰ κλειδιά του, ξεκλείδωσε τὴν ἀλυσίδα, πῆρε τὴ μαύρη τσάντα κι' ἔφυγε τρέχοντας. Δὲν συναντήθηκε μὲ κανένα. Βρῆκε δὲ ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο τοῦ Κράμπτον...

Ὥσπου νὰ εἰδοποιηθῆ καὶ νὰ κινηθῆ ἡ ἀστυνομία, ὁ Μπὰν εἶχε ρίξει στὸ ποτάμι τ' αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ τὴν ἀδειανὴ τσάντα, τὴ μάσκα καὶ τὸ ρεβόλβερ. Ἔκρυψε τὰ λεφτὰ σ' ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο, ποὺ εἶχε νοικιάσει σὲ μιὰ Τράπεζα, μὲ ψευδώνυμο.

Ὕστερα ἀνακατεύτηκε μὲ τὸν κόσμο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα κινηματογράφο, κι' εἶπε δυνατὰ στὸ θυρωρό:

— Τί γελοῖο φίλμ!...

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ διευθυντής του, ἦταν λίγο ταραγμένος, ἀλλ' εἶχε αὐτοπεποίθησι. Ἂν χρειαζότανε, θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξη πὼς εἶχε περάσει στὸν κινηματογράφο τὸ προηγούμενο ἀπόγευμα.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ ἄλλωστε; Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει...

Ὁ γερο-Κράμπτον βρισκότανε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, φασκιωμένος μ' ἐπιδέσμους καὶ κατάχλωμος.

— Κάνατε ἤδη ἕνα λάθος, τοὔλεγε ὁ διευθυντής. Προσέξετε μὴν κάνετε καὶ δεύτερο!

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ λήστεψε, εἶχε τὸ δεξιὸ χέρι του στιγματισμένο, ἀπάντησε μὲ πεποίθησι ὁ ταμίας.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μπὰν χτύπησε δυνατὰ ἀπὸ χαρά! Σίγουρα, θἄχε πάθει παραλήρημα ὁ γέρος. Ποτὲ δὲν εἶχε αὐτὸς στὸ χέρι του τὸν ἐλάχιστο στιγματισμό... Μὰ ἔτσι ἡ Τύχη τοῦ πρόσφερε ἕνα ἀνέλπιστο τρόπο γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε ὑποψία!

— Τί εἴδους στιγματισμὸ εἶχε; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος ποὺ καθότανε κοντὰ στὸ διευθυντή.

— Τρία μπλὲ σημαδάκια, ποὺ σχημάτιζαν ἕνα τρίγωνο ἀνάμεσα στὸν ἀντίχειρα καὶ στὴν πρώτη ἄρθρωσι τοῦ δείκτη, κι' ἄλλα δυὸ στὴν ἄκρη τοῦ δείκτη... Νά, ὅπως ἔχω κι' ἐγώ, ἀλλὰ μὲ κάπως διαφορετικὴ διάταξι...

Δίχως νὰ προφέρη λέξι, ἔρριξε χάμω τὸν Κρόμπτον μὲ μιὰ σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ του...

Κι' ὁ ταμίας ἔδειξε τὸ δεξιὸ χέρι του.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε, τοὖ εἶπε σαρκαστικὰ ὁ διευθυντής, πὼς ὁ ληστὴς καὶ σεῖς ἀνήκετε στὴν ἴδια μυστικὴ ἑταιρεία, ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ στιγματισμὸ γιὰ σημεῖο ἀναγνωρίσεως;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω... ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ταμίας. Προσπαθοῦσα πάντα νὰ φανῶ χρήσιμος σ' αὐτὸ τὸ νέο, τὸ Μπάν. Τοῦ ὑπέδειξα διάφορες εὐκολίες γιὰ τὴ δουλειά του. Τὸν δίδαξα, ἂς ποῦμε, νὰ κρατάη τὴν πέννα ἀνάμεσα στὰ δόντια του, πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος, ὅταν σχεδίαζε.

»Ἂν ὅμως κρατήσετε τὸν κοντυλοφόρο στὴν ἀριστερὴ γωνιὰ τοῦ στόματος, κάθε φορὰ ποὺ θὰ σηκώνετε τὸ δεξιὸ χέρι σας, γιὰ νὰ πάρετε τὸ μολύβι ποὺ ἔχετε στ' ἀριστερὸ αὐτί σας, εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς θὰ χτυπήσετε τὰ δάχτυλά σας στὴ μύτη τῆς πέννας. Καί, κάθε φορά, τὸ ἀνεξίτηλο μελάνι, εἰσχωρῶντας στὸ δέρμα ἀπ' τὴ μικροσκοπικὴ τρύπα ποὺ ἄνοιξε τὸ πεννάκι, θὰ σχηματίζη ἕνα γαλάζιο σημαδάκι, ποὺ θὰ διατηρηθῆ γιὰ πάντα. Αὐτὸ συμβαίνει ἐπανειλημμένως, ὥσπου νὰ συνηθίση κανεὶς τὴ σωστὴ κίνησι.

»Τέτοια σημάδια ἔχω κι' ἐγὼ στὸ χέρι μου, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν σχεδιαστής. Ὅταν εἶδα μερικὰ ὅμοια, στὸ χέρι τοῦ ληστοῦ, σκέφθηκα ἀμέσως πὼς θὰ ἦταν κάποιος ποὺ τοῦ εἶχα διδάξει αὐτὸ τὸ τρύκ: τὸ κράτημα τῆς πέννας μὲ τὰ δόντια...

— Διακυβεύετε, Κράμπτον, τὸ μέλλον δυὸ ἀνθρώπων: τὸ δικό σας κι' αὐτοῦ τοῦ νέου... εἶπε σοβαρὸς ὁ διευθυντής. Ἂς ἐξετάσουμε, κύριε ἀστυνόμε, τὸ χέρι τοῦ κυρίου Μπάν.

Ἀλλ' ὁ νέος τοὺς εἶχε προλάβει: Εἶχε σηκώσει τὸ δεξιό του χέρι καὶ τὸ κύτταζε, ὁλοένα μὲ μεγαλείτερη φρίκη, μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἐπιβεβαίωνε τὴν ἐνοχή του.

Ἀναζητοῦσε τὰ μικρὰ μπλὲ σημάδια. Καὶ τὰ βρῆκε πραγματικά.

Τ. ΜΠΑΡΡΥ

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀλυσοδεμένη: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι τὸ θέμα σας εἶναι τέτοιας φύσεως, ὥστε νὰ μὴ βρίσκω σὲ ποιό σημεῖο θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζω τί ἀκριβῶς παρουσιάζουν οἱ ἀκτινογραφίες σας, οὔτε καὶ ἂν αὐτὰ ποὺ παρουσιάζουν εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ ταξίδι σας. Δὲν βλέπω μὲ ποιό τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω.

Ἀναγνώστρια Ε. Μ. Φ.: Τὸ φρονιμώτερο, θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἔβλεπε ἕνας γιατρός. Ἐφόσον τοῦτο σᾶς εἶναι ἀδύνατο, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς δικῆς σας τρόπον τινὰ ἐκτιμήσεως τῆς καταστάσεώς σας, συνιστῶ νὰ κάμετε χρῆσι τῆς crème Phyllis σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ Mousse Phyllis. Συγχρόνως ὅμως εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ λαμβάνετε σχετικὲς προφυλάξεις στὶς καιρικὲς μεταβολές.

Ἕνα Σπαρτιάτη: Τὸ νόσημά σας εἶναι συνηθέστατο καὶ ἀπορῶ πῶς ἀμελήσατε τὴ θεραπεία του, ὥστε νὰ φτάση στὸ σημεῖο τῆς ἐξελκώσεως, ποὺ σήμερα ὅπως μοῦ ἀναφέρετε βρίσκεται. Τώρα πιὰ ἔχετε ἀνάγκη παρακολουθήσεως ἀπὸ δερματολόγο γιατρὸ καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπούλωσι τῶν ἐξελκώσεων, θὰ σᾶς παρακολουθήση χειροῦργος. Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ εἶναι συμπτωματική.

Παράξενο Η. Κ., Τρίκαλα: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὴν ἐπιστολή σας. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοῦ συνέβη ποτὲ νὰ ἐπιληφθῶ περιστατικοῦ, ὅπως τὸ παρόν. Παρὰ ταῦτα εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὀργανικοῦ τινὸς νοσήματος, ἀλλὰ ἁπλῶς νευροφυτικῆς ἐκδηλώσεως. Θὰ κάμετε 15 ἐνέσεις Calcibromine μίαν ἡμερησίως καὶ θὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα Passineurol.

Α. Κ. 911α: Νομίζω ὅτι τὸ φαινόμενο, ποὺ μοῦ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, ἔχει ἀνάγκη ἐρεύνης, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμω ἐκ τοῦ μακρόθεν. Ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ σχηματίσω μιὰ ἁπλῆ γνώμη, θὰ ἔπρεπε τουλάχιστο νὰ ἔχω ὑπ' ὄψι μου τὸ ἱστορικό σας. Ἂν σᾶς εἶναι εὔκολο, μοῦ τὸ ξαναγράφετε. Πρὸς τὸ παρὸν μπορεῖτε νὰ παίρνετε 3 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ Hepavite.

Ἄργος: Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη, εἶναι ὅμως ἀτελεστάτη στὴν περιγραφὴ τῆς παθήσεώς σας, ἔτσι ποὺ νὰ καθίσταται ἀδύνατος πᾶσα πρόβλεψίς μου περὶ τῆς χειρουργηθείσης παθήσεώς σας. Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη, ἐπαναλάβετε τὴν περιγραφὴ μὲ περισσότερες λεπτομέρειες (τὸ σημεῖον τοῦ σώματος — τὸ μέγεθος— τὸ χρόνο τῆς ἀναπτύξεως) κλπ.

Τὸ χιόνι: Ἡ περίπτωσί σας ὅπως τὴν περιγράφετε, δὲν εἶναι σπανία, ἀντιθέτως εἶναι πολλὰ τὰ περιστατικὰ τῆς αὐτῆς φύσεως. Ὁμολογῶ ὅτι συνήντησα περιπτώσεις ἐπανόδου στὴ φυσιολογικὴ κατάστασι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἡ μοναδικὴ θεραπεία ἐφόσον θὰ ἔχη θετικὰ ἀποτελέσματα, εἶναι ἡ ὁρμονοθεραπεία. Ἀνὰ δίμηνο θὰ κάνετε 10—15 ἐνέσεις, δύο τὴν ἑβδομάδα Arenorme ἢ Teston ἢ Testoviron τῶν 25 μλγρ., ὁποιες ἀπὸ αὐτὲς βρῆτε ἐκεῖ. Καὶ μοῦ γράφετε ἐν καιρῷ.

Συλλέκτην ἀσθενειῶν 127 Χ.: Ἡ ἀπάντησί μου ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὕπαρξι τῆς παθήσεως, ποὺ ἀναφέρετε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κατηγορηματική, γιατὶ ὅπως βλέπω, δὲν ἐτηρήθησαν οἱ κανόνες τῆς ἐρεύνης, ποὺ θὰ μᾶς ἔδιδαν τὴν ἀσφαλῆ διάγνωσι. Πάντως, ἐφόσον ἐχαρακτηρίσθη ὡς τοιαύτη, εἶστε ὑποχρεωμένος νὰ ὑποστῆτε τὴν ἐνδεδειγμένη θεραπεία, ὁπότε σύμφωνα μὲ τὰ μέχρι σήμερα ἐπιστημονικὰ δεδομένα, θὰ γίνετε ἀπολύτως καλά, ἀπὸ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς παθήσεως ταύτης. Ἀκολουθῆστε τὴν θεραπεία σας.

Ψηλορείτη 7: Τὸ θέμα σας θὰ πρέπη νὰ παραμείνη μεταξὺ τῶν δύο γιατρῶν, ποὺ σᾶς ἐξήτασαν, δεδομένου ὅτι ἐγὼ βεβαίως οὔτε σᾶς ἐξήτασα, οὔτε καὶ τὸν ἀκτινογραφικὸ ἔλεγχο ἔχω ὑπ' ὄψι μου. Ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ ὅμως συμφωνῶ μὲ τὸ γιατρὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλης περιπτώσεως. Ἐγὼ θὰ σᾶς συνεβούλευα νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕνα καρδιολόγο καὶ ἕνα ὠτολαρυγγολόγο γιὰ τὴν τυχὸν ὕπαρξι πολύποδος, ὁ ὁποῖος αἱμορραγεῖ ἑκάστοτε.

Α. Λ.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μίρκα Σ. Τ., Ἱεράπετρα: Ἡ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ συνεχισθῆ καὶ τὰ ἐνοχλήματα θὰ παρέλθουν. Ἐπιμένω στὴ θεραπεία δι' ἐνέσεων, εἶναι πλέον ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματική. Ἐφόσον ὅμως μένετε σὲ χωριὸ καὶ δὲν σᾶς εἶναι εὔκολο, θὰ συνεχίσετε τὰ φάρμακα Tabl. Ovormol. B. καὶ Linguettes Lutocycline - Ciba, ἐπὶ τρίμηνο εἰσέτι χρονικὸν διάστημα.

Σύλβια Γ. Σ., Λάρισα: Πρόκειται περὶ ὠοθηκικῆς ἀνεπαρκείας. Θεραπευτικῶς θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα καὶ θὰ ἀρχίζετε ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξι τῆς ἐμμήνου ἀδιαθεσίας, ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Caps. E - Vita. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Ἀπελπισμένη, Βύρωνα Α. Α.: Ἡ προοδευτικὴ ἐλάττωσι τῆς διαρκείας καὶ τῆς ποσότητος τῆς ἐμμήνου ροῆς, εἶναι ἀποτέλεσμα δευτεροπαθοῦς ὠοθηκικῆς ἀνεπαρκείας. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας, πέντε ἐνέσεις Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων καὶ μιὰ ἔνεσι κάθε δύο ἡμέρες. Ἐν συνεχείᾳ θὰ παίρνετε τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα Caps E - Vita, καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιὰ ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Corluvite τῶν 10 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Λιάνα - Βάνα, Καλλιθέα: Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ μὲ τὰ δισκία Lunoral 0,05 μλγρ., ἐν συνεχείᾳ μὲ τὸ φάρμακο Caps E - Vita καὶ τέλος ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας θὰ συνεχίσετε μὲ τὶς τρεῖς ἐνέσεις Amp. Estro - Prol. Ἐν περιπτώσει, μὴ τακτοποιήσεώς σας, μέχρι τῆς στιγμῆς, θὰ ἀρχίσετε ἀμέσως μὲ τὶς ἐνέσεις Estro - Prol. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἐὰν ἔχετε νέες ἀνωμαλίες, τότε θὰ θεωρήσω ἀπαραίτητη μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Πρωτοβρόχι, Ἐνταῦθα: Ἡ ψυχρότης στὴν περίπτωσί σας εἶναι ἀφύσεως νευροψυχικῆς καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς περιπετείας σας καὶ τῆς τραχηλοκολπίτιδος ἐκ τριχομονάδων, τὴν ὁποίαν δὲν θεραπεύσατε ριζικῶς. Ἀφοσιωθῆτε ψυχικῶς ἐκεῖ ποὺ πρέπει καὶ θεραπεύσατε ριζικῶς τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ κόλπου. Πιστεύω πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Βοηθητικῶς θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Juvenine καὶ μιὰ ἔνεσι ἐκ τοῦ ἰδίου φαρμάκου Amp. Juvenine κάθε δυὸ μέρες. Ἡ θεραπεία θὰ γίνεται στὰ μεσοδιαστήματα τῆς ἐμμήνου ροῆς.

Ἄπειρη, Θεσσαλονίκη: Ὁ καθ' αὐτὸ μαστικὸς ἀδὴν βρίσκεται στὸ βάθος καὶ προστατεύεται ἀπὸ ἀρκετὸ στρῶμα λίπους. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς δὲν ἐπῆλθε οὐσιώδης ζημιά, φθάνει νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ. Στὶς νεονύμφους παρατηρεῖται συχνὰ ἀκαταστασία τῆς ἐμμήνου ροῆς, στοὺς πρώτους μῆνες μετὰ τὸ γάμο, λόγω τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀλλαγῆς τρόπου ζωῆς. Ἐὰν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐξακολουθῆ ἡ ἀμμηνόρροια, θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Estro - Prol.

Νέλλη, Ἐνταῦθα: Λόγω τοῦ θέματος, γράφω ἰδιαιτέρως.

Δαφνούλα Α. Π., Τρίκκαλα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχετε νέες ἀνωμαλίες. Πάντως, ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς ἐμμήνου ροῆς, θὰ παίρνετε καθημερινῶς τρία δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ φαρμάκου, θὰ συνεχίσετε μὲ τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα Caps E - Vita. Ὀχτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μιά, ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Corluvite, τῶν 10 μλγρ. Συνεχίσατε τὴ θεραπεία ἐπὶ τρίμηνο.

Πόπη, Θεσ)νίκη: Γιὰ τὴ ριζικὴ θεραπεία τῆς παραμητρίτιδος θὰ κάνετε στὰ μεσοδιαστήματα τῆς περιόδου δύο κουτιὰ ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Oleobinthine καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐνέσεων, θὰ ὑποβληθῆτε εἰς εἴκοσι συνεδρίας διαθερμιῶν.

Ἀννέτα Μ.: Ἀπαντῶ κατὰ σειρὰ στὰ ἐρωτήματά σας: Πλῆθος γυναικῶν τεκνοποιοῦν μὲ τὴν ὕπαρξι μιᾶς μόνον ὠοθήκης. Ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξι τοῦ στήθους, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνεπαρκοῦς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως, αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς, σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴ ποὺ μοῦ δίνετε. Ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψευδοπεριόδου, κατὰ τὴν ὁποία δὲν λαμβάνει χώραν ὠοτοκία, παραγωγὴ δηλαδὴ ὠαρίων καὶ τότε ἡ σύλληψις εἶναι ἀδύνατος. Αὐτὴ ἡ ψευτοπερίοδος ἐπαναλαμβάνεται κατὰ βραχύτερα χρονικὰ διαστήματα (21—23 ἡμέρες). Στὴν περίπτωσί σας νομίζω ὅτι πρόκειται ἁπλῶς περὶ ὠοθηκικῆς καὶ ἐσωαδενικῆς ἀνεπαρκείας. Ἡ θεραπεία σας ἦτο ἀνεπαρκής. Ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς ἀδιαθεσίας, θὰ κάνετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις καὶ κάθε δυὸ ἡμέρες μιά, Ovormol B. τῶν 5 μλγρ. θὰ συνεχίσετε μὲ τρεῖς κάψουλες τὴν ἡμέρα Caps E - Vita καὶ ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ καθημερινῶς μία ἐκ τοῦ φαρμάκου Amp. Corluvite τῶν 10 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἐπαρκής.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Φ. Π., Λευκωσία - Κύπρου: Νὰ κάμετε μιὰ σειρὰ Amp. Calcibromine No 10 καὶ κάθε βράδυ ἀπὸ 2 Tab. Largactil fl. No 1. Οἱ πόνοι καὶ τὰ ἄλλα ἐνοχλήματα εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ τὴν ἀδυναμία, τὶς ταχυπαλμίες καὶ τὰ στομαχικὰ ἐνοχλήματα. Ἐφ' ὅσον βεβαίως ἔλθετε ἐδῶ, μιὰ ψυχιατρικὴ ἐξέτασι θὰ τακτοποιήση ἐπακριβῶς τὰ ζητήματα. Ὁ γάμος ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται. Ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται ἡ θεραπεία, τόσο τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἄμεσα καὶ ἐμφανῆ.

Ἕσπερο 1928, Ἐνταῦθα: Τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶναι συμπτώματα τῆς ψυχονευρώσεως, ἡ ὁποία φαίνεται ἔχει ὑποτροπιάσει, πράγμα πολὺ συχνό. Ἡ ἐξομολόγησι ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἀνακουφίση. Εἶναι ἕνα εἶδος ψυχαναλύσεως. Ὅμως δὲν πρόκειται νὰ σᾶς λύση τὸ πρόβλημά σας. Πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία καὶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, πρὶν σᾶς καταλάβη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ αἴσθημα τῆς ἐνοχῆς, γιατὶ τότε θὰ παρουσιαστοῦν καὶ μελαγχολικὰ συμπτώματα. Οἱ «φαντασιώσεις» σας εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις, δὲν εἶναι ἡ ἀρρώστεια σας. Μὴν ἀσχοληθῆτε μὲ τὶς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ μὲ τὴ θεραπεία τῆς ἀρρώστειας.

Λάμπρο: Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου γιὰ τὸ σφύριγμα. Νὰ τὸ ξεχάσετε, γιὰ νὰ σᾶς ξεχάση καὶ αὐτὸ μὲ τὸν καιρό. Εἶναι ὑπόλειμμα τῆς νευρασθενείας καὶ τῆς προηγηθείσης ὠτίτιδος. Δὲν ὑπάρχουν συμπτώματα ὠτοσκληρύνσεως. Μὴ βασανίζετε τὸν ἑαυτό σας μὲ τέτοιους φόβους, ποὺ ἀναζωπυρώνουν τὴν νευρασθένεια. Τὰ 17 χρόνια σας, ἐξ ἄλλου, λέγουν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Ἀγριολούλουδο: Πολὺ λίγα στοιχεῖα μοῦ γράφετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι κουράζεστε πνευματικῶς, δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο σχετικὸ μὲ τὴν ἐργασία σας, τοὺς ὅρους, τὴν ἀπόδοσί σας καὶ τὶς ἐν γένει ψυχικὲς λειτουργίες σας. Ἡ ἀμνησία ὀφείλεται σὲ πολλοὺς λόγους. Ἄλλοτε εἶναι πρωτοπαθὴς ἐκ διαταραχῆς αὐτῆς ταύτης τῆς λειτουργίας, ἄλλοτε ὅμως δευτεροπαθὴς ἐκ διαταραχῆς τῆς προσοχῆς. Στὴν περίπτωσί σας συμβαίνει μᾶλλον τὸ δεύτερο λόγω τῆς πνευματικῆς κοπώσεως. Νὰ σταματήση ἡ ὑπερκόπωσι καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Κετές, Περιστέρι: Τὸ νευρικό σας σύστημα εὑρίσκεται ὑπὸ τάσιν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἐρεθίσματα, ποὺ προκαλοῦν σὲ ἄλλους μικρὲς ἀντιδράσεις, ἢ καὶ καθόλου, σὲ σᾶς φέρνουν ὁλόκληρη ἀναστάτωσι μὲ φοβίες καὶ τόσες ἀντιδράσεις. Νὰ πάρετε Calmonevrine fl. No 2 ἐσωτερικῶς καὶ Amp. Calcibromine No 10, μαζὶ μὲ Amp. Multi - B. No 10. Ἔτσι θὰ ἠρεμήσετε καὶ θὰ φύγουν οἱ φόβοι σας.

Γεννήθηκα δυστυχισμένος, Ἐνταῦθα: Ὑπάρχει μιὰ δυσαρμονία στοὺς ἀδένες ἔσω ἐκκρίσεως, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνώμαλες ἐκδηλώσεις. Ἀπὸ τὴν κατάχρησι καὶ τὴν σύγκρουσι μὲ τὸν ἑαυτό σας ἐνεφανίσθησαν τὰ συμπτώματα ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Κάθε εἴκοσι ἡμέρες θὰ κάνετε Amp. Testoviron Dépot 100 μλγρ. No. 1. Ὅλα τ' ἄλλα φάρμακα νὰ τ' ἀφήσετε.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Μαρία Πολ., Ἐνταῦθα: Ἡ ἀνορεξία τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι δικαιολογημένη, ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἔχει δέκατα. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ὅμως, ὅτι τὰ δέκατα προέρχονται ἀπὸ ἀδενοπάθεια, πρέπει νὰ κάνετε ἕνα δοκιμαστικὸ ἐμβόλιο καὶ μιὰ ἀκτινογραφία θώρακος. Ἡ ἀναφυλαξία του, ἐφόσον δὲν εἶναι ἐκτεταμένη, δὲν χρειάζεται μεγάλη δίαιτα. Ἀποφύγετε μόνον τὸ αὐγό. Γράψετέ μου, ἀφοῦ κάνετε τὶς ἐξετάσεις, ποὺ σᾶς γράφω.

Κώστα - Ἑλένη: Γιὰ τὴν νυκτερινὴ ἐνούρησι τοῦ μικροῦ σας θὰ πρέπη πρῶτα νὰ κάνετε μιὰ γενικὴ ἐξέτασι οὔρων καὶ μιὰ ἀκτινογραφία ὀσφυϊκῆς μοίρας σπονδυλικῆς στήλης. Ἂν δὲν ὑπάρχη τίποτα παθολογικό, ἀπὸ τὰ δύο αὐτά, γράψετε πάλιν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Γ. Κ., Κόρινθο: Ἡ νεφρίτις, ποὺ παρουσίασε τελευταῖα τὸ κοριτσάκι σας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς γρίππης ποὺ πέρασε. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι τὸ κοριτσάκι πρέπει νὰ μεταφερθῆ στὸ Νοσοκομεῖο Παίδων, ἀφοῦ ἡ ἐξέτασι τῶν οὔρων παρουσιάζει τὰ στοιχεῖα ποὺ γράφετε.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΑΣΤΑΘΕΙΑ χαρακτῆρος

Ὁ Ὡραῖος ἀεροπόρος μοῦ γράφει πὼς γνώρισε μιὰ νέα μὲ τὴν ὁποία ἔκανε συχνὰ συντροφιὰ καὶ πίστεψε ὅτι τὴν ἀγάπησε. Παρέσυρε, λοιπόν, στὴν περιπέτεια αὐτὴ τὴ νέα, ἡ ὁποία ἄρχισε, ὄχι μόνο νὰ πλάθη ὄνειρα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτίθεται μαζί του σὲ πάρτυ καὶ σὲ περιπάτους. Ἡ νέα ὅμως αὐτή, κάποτε, πῆρε μαζί της καὶ μιὰ φίλη της. Τοῦ τὴν συνέστησε κι' ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, νόμισε ὅτι ἀγαπᾶ πιὸ πολὺ... τὴ φίλη! Καὶ προσθέτει: «Χορεύοντας μὲ τὴν ἀγαπημένη μου, δὲν ἔνοιωθα ὅ,τι νοιώθω, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ἀχώριστη φίλη της. Καταλαβαίνω δέ, ὅτι ἡ εὐτυχία μου εἶναι κοντὰ στὴ δεύτερη καὶ ὄχι στὴν πρώτη. Μά, δὲν τολμῶ νὰ τῆς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου, γιατὶ θὰ πληγώσω τὴν κοπέλλα, ποὺ μ' ἀγάπησε». Τοῦ ἀπαντῶ, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ ποὺ τοῦ συμβαίνει τώρα, θὰ συνεχισθῆ, ὁπωσδήποτε καὶ μὲ ἄλλες, γιατὶ ὁ χαρακτήρας του εἶναι ἀσταθὴς καὶ τὰ αἰσθήματά του ἐπιπόλαια. Πρίν, λοιπόν, κάνη δυὸ ὑπάρξεις δυστυχεῖς, πρέπει νὰ σκεφθῆ λογικὰ ἂν σκοπεύη νὰ ζητήση σὲ γάμο τὴν πρώτη. Ἂν ἀδυνατῆ νὰ τὸ κάμη αὐτό, τότε ν' ἀπομακρυνθῆ τὸ ταχύτερο καὶ ἀπὸ τὶς δυό, πρὶν ἔρθη ἡ καταστροφὴ κι' ἔχει ἀργότερα τύψεις συνειδήσεως...

Τελωνειακὸ λαθρεμπορίου: Κανένα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνω δὲν μένει σὲ ἀρχεῖο. Τὰ σχίζω μετὰ τὴν ἀπάντησι.

Κανένα γράμμα δὲν ἔχει ὄνομα καὶ διεύθυνσι. Ὅλα ὑπογράφονται μ' ἕνα ψευδώνυμο καὶ μ' αὐτὸ ἀπαντῶ.

Δύο κόσμοι, δύο καρδιές — Μ. Μ.: Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶναι νὰ μὴν ξαναπᾶτε σὲ ραντεβοῦ, διότι κινδυνεύετε. Ἂν ὅπως λέει, σᾶς ἀγαπάη πραγματικὰ καὶ θέλει νὰ σᾶς πάρη γυναῖκα του, δὲν πρέπει οὔτε νὰ φοβᾶται, οὔτε νὰ ντρέπεται.

Εἶναι 27 ἐτῶν ἄντρας. Καὶ ἂν πραγματικὰ θέλη νὰ σᾶς παντρευτῆ, τότε ἂς στείλη κανένα συγγενῆ του στὸν πατέρα σας νὰ προετοιμάση τὸ ἔδαφος.

Στὸ τέλος τοῦ ἔρωτος— Α. Σ.: Ἀφοῦ σᾶς τὸ εἶπε καθαρὰ ὅτι ἀγαπᾶ ἄλλον, δὲν βλέπω πιὰ τὸ λόγο νὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, καὶ νὰ δημιουργήσετε ἀνωμαλίες οἰκογενειακὲς στὸ σπίτι της. Σφῖχτε τὴν καρδιά σας, ξεχᾶστε την καὶ κυττάξετε ἄλλοῦ νὰ βρῆτε τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ σᾶς ἀγαπήση καὶ θὰ σᾶς κάνη εὐτυχισμένο.

Ἀτυχη ἀγάπη Κ. Α.: Μοῦ γράφετε ὅτι εἶσθε νέος φρόνιμος, τίμιος καὶ ὅτι ἡ μόνη σας σκέψι ἦταν νὰ παντρευθῆτε τὴ νέα ποὺ θ' ἀγαπήσετε.

Κι' ἀγαπήσατε μιὰ νέα ἀπὸ μακρυά, ἐπειδὴ σᾶς ἄρεσε, χωρὶς νὰ ρωτήσετε ποιὰ εἶναι καὶ τί ὑποχρεώσεις ἔχει; Αὐτὸ εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὶς ἀρχές σας, ἀφοῦ γιὰ νὰ παντρευθῆ κανεὶς μιὰ νέα πρέπει νὰ τὴν ξέρη. Μάθατε, ὡστόσο, ὅτι εἶναι ἀρραβωνιασμένη ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Γιατὶ τότε θελήσατε νὰ μπῆτε στὴ ζωή της, νὰ τὴν ξεμυαλίσετε, νὰ τὴν κάνετε νὰ ὑποφέρη καὶ νὰ βασανίζεστε κι' ἐσεῖς; Αὐτὸ δὲν εἶναι φρόνιμο. Γιατὶ ὅμως τώρα κρύβεστε καὶ γιατὶ ἀρρωσταίνετε; Ἕνας δρόμος ὑπάρχει: Νὰ τὴ ζητήσετε κι' ἐσεῖς, προβάλλοντας μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ἐγγυήσεις ποὺ θὰ δώσετε γιὰ τὴν εὐτυχία της καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε. Ἂν δὲν μπορῆτε, τότε προτιμώτερο νὰ τραβηχθῆτε καὶ μὴν αὐξάνετε τοὺς μπελάδες τοῦ σπιτιοῦ της μὲ τὴν κρυφὴ ἐπέμβασί σας.

Ἐπιμένω: Αὐτὸ ποὺ σκέπτεσθε, σᾶς τιμᾶ. Ἀπὸ τὴν ἀπόφασι ποὺ ἔχετε πάρει, φαίνονται τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα. Τὸ κατάλαβε κι' αὐτὸς καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ σᾶς ἀποτρέψη νὰ δέσετε τὴ ζωή σας μὲ τὴ δική του. Κρῖμα ποὺ δυὸ τέτοιοι καλοὶ χαρακτῆρες ὑρίσκονται μπρὸς σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ μέλλον κατάστασι. Ὁπωσδήποτε, ἀναμετρήσετε τὶς δυνάμεις σας, καὶ ἀποφασίστε, γιὰ νὰ μὴ μετανοιώσετε ἀργότερα, γιατὶ τότε τὰ πράγματα δὲν θὰ μπορέσουν πιὰ νὰ διορθωθοῦν καὶ θὰ πικραθῆτε γιὰ ὅλη σας τὴ ζωή.

Πραγματικὴ μοῦ μάνα: Ἀγαπούσατε αὐτὸν τὸ νέο καὶ κάνατε σχέδια καὶ ὄνειρα γιὰ τὴ μελλοντική σας ζωή. Τὸν βλέπατε σὰν ἄνθρωπο δικό σας, σὰν συγγενῆ σας.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅπως μοῦ γράφετε, ἔκανε κακὸ στὸ σπίτι σας καὶ στὴν περιουσία σας, τότε... πῶς μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅτι θὰ σεβασθῆ καὶ σᾶς τὴν ἴδια; Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε;

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ δὲν πικραίνει ποτὲ τὴ νέα ποὺ πρόκειται νὰ γίνη γυναῖκα του, δὲν τὴ στενοχωρεῖ, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν κάνει κακό, οὔτε σ' αὐτήν, οὔτε στοὺς γονεῖς της. Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ διακόψετε κάθε σχέσι μαζί του καὶ νὰ ξεχάσετε.

Γαρύφαλλα: Μοῦ γράφετε ὅτι εἶστε τρελλὰ ἐρωτευμένος, φοιτητὴς ἐσεῖς, μὲ μιὰ μαθητριοῦλα τῆς 8ης. Ἐν τούτοις αὐτὴ ἄρχισε μετὰ ἕνα χρόνο τοὺς ἐγωϊσμοὺς κλπ. Καὶ σεῖς δὲν ξέρετε τί νὰ κάνετε...

Τὸ τί πρέπει νὰ κάνετε, τὸ ξέρετε πολὺ καλά! Γιατὶ δὲν φαντάζομαι ὅτι ἕνας τόσο δυνατὸς ἔρωτας δὲν ἔχει σκοπό, νὰ κάνετε τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε, σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Γιατί, λοιπόν, δὲν κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον καὶ ἡ καρδιά; Νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε πρῶτα τοὺς γονεῖς σας, νὰ πάρετε τὴ συγκατάθεσί τους κι' ἔπειτα μὲ τὸ δίπλωμα στὸ χέρι καὶ τὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον στὸ μυαλὸ ν' ἀποταθῆτε στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ τὴ ζητήσετε γιὰ γυναῖκα σας. Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ σας καὶ ὁ τρόπος, ποὺ θὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ τὴν ἀμηχανία. Ἔτσι κι' ἐκείνη θὰ βεβαιωθῆ ὅτι πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶτε.

Θυμήσου: Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι τὸ ψέμμα ποὺ εἴπατε, μὲ τὶς σκέψεις του καὶ τὶς ἀποφάσεις του. Μπρὸς στὴν ἁγνή του ἀγάπη ὅλα σβύνουν, ὅλα παραμερίζουν. Σ' ἕνα πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη: στὴ νεαρά του ἡλικία!

Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνα παιδὶ 19 ἐτῶν νὰ διαθέση τὸν ἑαυτό του, χωρὶς τὴ γνώμη τῶν γονέων του; Νομίζετε ὅτι ἐκεῖνοι θὰ τὸν ἀφήσουν; Τὰ χρήματα τὰ ἔχουν ἐκεῖνοι καὶ ὄχι αὐτός, ἑπομένως ὑπάρχει κίνδυνος ἔπειτα ἀπὸ 2—3 χρόνια ποὺ θὰ εἶνε ἐλεύθερος, νὰ μείνη δίχως τὴν ὑποστήριξι τῶν γονέων του, κι' ἑπομένως ν' ἀλλάξουν καὶ τὰ σχέδιά του γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ζωὴ μαζί σας.

Γι' αὐτὸ θὰ ἦταν πιὸ καλά, νὰ διατηρήσετε τὴν ἴδια ἁγνὴ φιλία, ποὺ ἔχετε καὶ σήμερα, νὰ μὴ σχεδιάζετε τίποτα, καὶ ἂν ὡς τότε δὲν παρουσιαστῆ κανένας νέος ποὺ νὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, καὶ σᾶς ζητήση αὐτός, τότε μὲ τὴ θέλησι τῶν δικῶν του καὶ τῶν δικῶν σας γονέων, νὰ παντρευτῆτε καὶ νὰ εὐτυχήσετε. Ἀμφιβάλλω ὅμως πολὺ ἂν ὡς τότε... θὰ ἔχη τὶς ἴδιες ἰδέες ποὺ ἔχει καὶ σήμερα.

Μικρὴ ἐρωτευμένη 3: Τόσο ἐσεῖς, ὅσο κι' ἐκεῖνος βρίσκεστε σὲ μιὰ ἡλικία, ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί θὰ πῆ ἔρωτας. Πρὸ πάντων ἐκεῖνος ποὺ εἶναι μόλις 16 ἐτῶν. Παραδέχομαι ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε. Δὲν ξέρετε ὅμως γιατί. Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν τολμᾶτε νὰ τοῦ πῆτε τίποτα.

Εἶναι μήπως σὲ ἡλικία νὰ σᾶς ἀπαντήση ὅτι θὰ σᾶς παντρευτῆ; Εἶναι σὲ ἡλικία νὰ καταλάβη τὶς εὐθῦνες καὶ τὰ καθήκοντα; Μὴ ταλαιπωρῆτε λοιπόν, τὸν ἑαυτό σας μὲ τόσες σκέψεις, καὶ νὰ εἶστε βέβαιη πὼς ὥσπου νὰ φτάση ἐκεῖνος στὰ 20—21, θὰ ἔχη γνωρίσει σωρὸ ἄλλες κοπέλλες, καὶ θὰ γελᾶ μὲ τὴ δική σας παιδιάστικη ἐκδήλωσι. Μὴν ἐκτίθεστε λοιπόν, γιατὶ θὰ γελοιοποιηθῆτε.

Ἀνθυπολοχαγὸ 903: Ἂν τὸ ψευδώνυμο ποὺ δώσατε, τὸ πήρατε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά σας, τότε σημαίνει ὅτι εἶστε ἄντρας καὶ μάλιστα μυαλωμένος.

Δὲν ἐπιτρέπεται, λοιπόν, σὲ σᾶς ἕναν ἄντρα μορφωμένο, νὰ παραδέχεται ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρωτευθῆ μιὰ νέα ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἀλληλογραφία. Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία ἐκτιμᾶ κανεὶς μόνον τὰ εὐχάριστα λόγια καὶ τὶς ἰδέες ἐκείνου, μὲ τὸν ὁποῖο ἀλληλογραφεῖ: Δὲν ἐρωτεύεται. Θὰ τὴν ἐρωτευθῆ, τότε μόνον, ὅταν ἐν συνεχείᾳ τὴ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ καὶ ἐπαληθεύση τὰ ὅσα σκέφτηκε γι' αὐτήν. Αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε: νὰ τὴ δῆτε νὰ τὴ γνωρίσετε ἀπὸ κοντά, καὶ μέσα στὸ σπίτι της, ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά της, νὰ πάρετε τὶς πληροφορίες σας καὶ τότε ν' ἀφήσετε τὸν ἐνθουσιασμό σας νὰ ἐκδηλωθῆ.

Ἀθῶο σπουργιτάκι Π. Γ.: Παρ' ὅλη τὴ λογικὴ ποὺ σᾶς διέπει, ὡστόσο διαπράξατε ἕνα μεγάλο σφάλμα. Νὰ δώσετε δηλαδὴ στὸ ὕφος τῶν ἐπιστολῶν σας μεγαλύτερη τρυφερότητα καὶ νὰ συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφία, δίνοντάς της τὴν εὐκαιρία νὰ σκεφθῆ ὅτι ἀφοῦ τὴ λυπόσαστε, τὸ πίσθημα τῆς λύπης σας προέρχεται ἀπὸ ἀγάπη.

Ἐκείνη ὅμως εἶναι ὑστερικὴ ἐκ φύσεως, ἀφοῦ ὅλο τὴν αὐτοκτονία σκέπτεται, γιατὶ βλέπει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν οἱ ἄνδρες.

Εἶναι λυπηρό, ἀλήθεια, νὰ παρασύρωμε ἔστω καὶ μὲ ἐλπίδες, τέτοιες φύσεις, πρὸς μία ἀόριστη πορεία, ἐξυπηρετῶντας τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο σκοπό. Τί θέλετε, λοιπόν, νὰ γίνη;

Δυὸ δρόμοι ὑπάρχουν. Ἢ θὰ ὑποκύψετε στὸ μοιραῖο καταστρέφοντας τὴ ζωή σας, ἢ θὰ τῆς τὰ πῆτε ὅλα. Δηλαδή, γιατὶ σᾶς ἔβαλαν ν' ἀλληλογραφήσετε, κι' ὅτι μιὰ καλωσύνη ποὺ πήγατε νὰ προσφέρετε δὲν πρέπει νὰ τὴν πληρώσετε μὲ μιὰ δική σας καταστροφή. Ἀφοῦ μάλιστα, ἐκ μέρους σας δὲν ὑπάρχει ἴχνος ἔρωτος γι' αὐτήν!

Λουλοῦδι τοῦ ἀγροῦ: Ζητᾶτε ἀπὸ μένα νὰ σᾶς δώσω μιὰ λογικὴ λύσι, ἀφοῦ τὴν ξέρετε μόνη σας. Μοῦ γράφετε ὅτι νοιώθετε καὶ γιὰ τοὺς δύο οἶκτο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλο. Νομίζω, πὼς ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἐρχόταν στοὺς γονεῖς σας καὶ σᾶς ζητοῦσε καὶ οἱ γονεῖς σας δέχονταν, σεῖς καὶ πάλι θὰ λέγατε τὸ ναί, ὄχι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ ἀπὸ συγκατάβασι κι' ἀπὸ οἶκτο. Ἐπειδὴ ὅμως, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος σᾶς ἀγαπᾶ στὰ σοβαρά, νομίζω πὼς κι' ἐσεῖς θὰ πρέπη νὰ τηρήσετε μιὰ στάσι σοβαρή, λογική, ν' ἀπομακρυνθῆτε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο, γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν πρόκειται νὰ σᾶς προσφέρη τὴν εὐτυχία μιᾶς συζυγικῆς ζωῆς.

Ἀγάπη, σ' ἕνα γνωστὸ μέρος: Λυπήθηκα πολὺ μὲ ὅσα μοῦ γράφετε. Σᾶς κυνήγησε ἡ τύχη πολὺ ἄσχημα. Σᾶς ἀφαίρεσε ὅ,τι πολύτιμο εἴχατε. Δὲν ξέρετε ποῦ νὰ βρῆτε τώρα παρηγοριὰ καὶ σκέπτεσθε διαρκῶς τὸ θάνατο.

Καταβάλλω κι' ἐγὼ μιὰ προσπάθεια νὰ σᾶς συστήσω νὰ δείξετε θάρρος, νὰ φανῆτε πιὸ πολὺ γενναῖος. Ἀντιμετωπίσετε τὴν κατάστασι μὲ ὑπομονὴ καὶ βρῆτε τὴν παρηγοριὰ στὴ δουλειά. Ὁ καιρὸς εἶναι γιατρός. Ἐπωφεληθῆτε.

Ἀνθυπολοχαγὸ Γ. Κ. Χ.: Νὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὶς σπουδές σας καὶ τὸ μέλλον σας. Πληρώνετε τώρα κι' οἱ δυό σας ἕνα σφάλμα. Τὸ ὅτι κανονίζατε μόνοι σας πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξαρτῶντο ἀπὸ σᾶς. Πληρώνετε ἐπίσης τὴν ἀδυναμία σας. Γιατὶ μπορούσατε νὰ καταστήσετε ἐνήμερους τοὺς γονεῖς αὐτῆς τῆς κοπέλλας ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε, καὶ ὅτι σκοπός

Ἐπιστημονικὰ Καλλυντικὰ
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα No 1. Γιὰ κανονικὸ No 2. Γιὰ λιπαρὸ No 3.
ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΝΔΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Τί συμβαίνει; Οἱ Ἰνδοὶ ὑποβάλλουν σὲ βασανιστήρια τὸν κ. Πινώ; Κάθε ἄλλο! Ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κριστιὰν Πινὼ βοηθεῖται ἁπλῶς ἀπὸ τὸν Ἰνδὸ ἀστυνομικὸ τῆς ἀσφαλείας του νὰ ἀγκαλιάση κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸν μιὰ κολῶνα ἡλικίας 1500 ἐτῶν, ποὺ σύμφωνα μὲ μιὰ πανάρχαιη ἰνδικὴ παράδοσι, ὅποιος τὴν ἀγκαλιάση, ἔτσι, μπορεῖ ἔπειτα νὰ ἐκφράση μιὰ εὐχή, καὶ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ πραγματοποιηθῆ.

σας ἦταν νὰ τὴν πάρετε ἀμέσως μόλις κανονίζατε τὶς ὑποθέσεις σας. Τώρα, δὲν γίνεται τίποτα. Οὔτε νὰ κάνετε καμμιὰ ἀνοησία ποὺ θὰ σᾶς καταστρέψη. Ἐκείνη μὲ τὸν καιρὸ θὰ ξεχάση καὶ σεῖς θὰ ἐπιδοθῆτε σ' αὐτὸ ποὺ προορίζεστε.

Ὀ χ ά ρ α: Βλέπω ὅτι ἔχετε εἰδικότητα νὰ μὴν ξέρετε τὶς διευθύνσεις, ἀφοῦ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ τὶς βρῆτε. Τοῦ «Θησαυροῦ», ἂν ἀνοίγατε ἕνα περιοδικό μας θὰ βλέπατε ὅτι εἶναι στὴν ὁδὸ Δραγατσανίου 4. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ μοναστῆρι ποὺ ζητᾶτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βρῆτε ἕνα Κερκυραῖο καὶ νὰ τὸν ρωτήσετε ἂν ὑπάρχη μοναστῆρι καλογραιῶν στὴν Κέρκυρα καὶ πῶς λέγεται. Ἔτσι θὰ ξεκινήσετε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νὰ πᾶτε στὴν Κέρκυρα, κι' ἐκεῖ νὰ κατευθυνθῆτε στὸ μοναστῆρι, ποὺ σᾶς χρειάζεται νὰ πᾶτε τὸ τάμα σας.

Γ. 2827: Γιατὶ ἔχετε τόσες ἀπαιτήσεις ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, ἡ ὁποία δὲν ἤξερε κἂν ἂν τὴν ἀγαπούσατε ἢ τὴν κοροϊδεύατε; Γιατὶ νὰ ἔχετε τόσο μῖσος; Σᾶς εἶχε ὑποσχεθῆ γάμο καὶ δὲν σᾶς πῆρε; Ὄχι. Τὴ ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ δὲν σᾶς τὴν ἔδωσαν; Ὄχι. Γνωρίζατε τουλάχιστον ὅτι γνωρίζει τὸν ἔρωτά σας; Ὄχι. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ γνώριζε, τί φταίει αὐτή, ἀφοῦ σεῖς φανήκατε δειλὸς καὶ δὲν τὴ ζητήσατε; Τώρα, παντρεύτηκε. Δικαίωμά της ἦταν νὰ παντρευτῆ εἴτε ἀπὸ συμφέρον, εἴτε ἀπὸ ἀγάπη. Δὲν εἶχε πουθενὰ ὑποχρέωσι.

Ἡσυχάστε, λοιπόν, σκεφθῆτε πιὸ λογικά, καὶ βγᾶλτε την ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Τὸ φταίξιμο ἦταν ὅλο δικό σας!

Ρ ό ζ μ α ρ ι 18: Μὲ ρωτᾶτε «ἂν μπορῆ ἕνας ἄντρας νὰ κλαίη καὶ νὰ πηγαίνη μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἐπιβάλλουν τὰ χρήματά της». Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη. Ἐγὼ ὅμως, πιὸ πολὺ δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι ἐπειδὴ εἶναι ἀκόμη παιδί. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ὑπάρχουν πολλοὶ ἐνθουσιασμοὶ καὶ πολλὲς συγκινήσεις, ἰδίως... ὅταν τὶς ὑποδαυλίζη κάποιος ἄλλος.

Μὴ ταράζεστε, λοιπόν, οὔτε ἀπὸ τὰ πιστόλια, οὔτε ἀπὸ τὶς ἀπειλές. Δὲν πρόκειται νὰ γίνη τίποτα. Περιορισθῆτε σπίτι σας, μὴν δεχθῆτε ἄλλο ραντεβοῦ, καὶ ἂν εἶναι νὰ πονέσετε, νὰ πονέσετε 2—3 χρόνια. Πάντως, ἀργότερα θὰ καταλάβετε ὅτι δὲν διεπράξατε μιὰ γκάφα! Μὰ δὲν καταλάβατε ἀκόμη τί παιχνίδι παίζουν οἱ γονεῖς του, μ' ἕνα παιδὶ δίχως καμμιὰ μόρφωσι, δίχως δουλειά, δίχως κοινωνικὴ ὑποστήριξι; Πῶς θὰ ζήσετε μ' αὐτόν; Ἑπομένως βασίζονται στὸν ἐκβιασμὸ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν ἀργότερα στοὺς γονεῖς σας.

Γ λ υ κ ε ι ὰ τ σ ι γ γ ά ν α: Μ' εὐχαριστεῖ πολὺ ὅταν διαβάζω φρόνιμα λόγια καὶ συναντῶ κορίτσια λογικὰ σὰν καὶ σᾶς. Ἔχετε χαράξει τὸ δρόμο σας καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσετε ἄφοβα. Βέβαια εἶναι λυπηρὸ νὰ μὴν ἔχετε κανένα προστάτη στὸν ὁποῖο νὰ ἐκμυστηρευθῆτε τὸν πόνο σας καὶ τὶς σχέσεις σας. Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ἡ ὀρφάνια σᾶς ἀτσάλωσε τὸ χαρακτῆρα καὶ ἂν ἐφήμερα παρασύρεσθε ἀπὸ τὰ νειᾶτα καὶ δίνετε πίστι σὲ τρυφερὰ λόγια, συνέρχεσθε γρήγορα καὶ ἀτενίζετε τὸ μέλλον σταθερά. Τὸ ἴδιο θὰ κάνετε καὶ τώρα. Τὸ συμφέρον σᾶς ἐπιβάλλει νὰ ξεκαθαρίσετε τί εἴδους σχέσεις ἐπιζητεῖ αὐτὸς ὁ νέος. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε ἀμέσως, μόλις τοῦ πῆτε ὅτι μιὰ κοπέλλα σὰν καὶ σᾶς δὲν τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτίθεται μ' ἕνα νέο, ποὺ τῆς ζητᾶ σχέσεις, δίχως κανένα προκαθωρισμένο σκοπό. Καὶ ὁ δικός σας σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ γυρίζετε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ δημιουργία οἰκογένειας μ' ἕνα τίμιο νέο. Καὶ πάλι, μὴ βασισθῆτε σὲ ὑποσχέσεις του, παρὰ μόνον ὅταν σᾶς πάη στοὺς γονεῖς του καὶ σᾶς ὑποδείξη ὡς τὴ μέλλουσα σύντροφό του.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ὸ χ α ν ο υ μ ά κ ι: Ὅπως τὸ καταλάβατε καὶ μόνη σας, ἔχετε ἕνα πολὺ ἐπιπόλαιο χαρακτῆρα. Δηλαδὴ ἡ ἐπιπολαιότητά σας συνίσταται στὸ ν' ἀφήνετε τὸν ἕνα καὶ νὰ πιάνετε τὸν ἄλλο.

Ἐπιπόλαιη εἶστε καὶ γιὰ κάτι ἄλλο: Γιατὶ τὶς δημιουργεῖτε αὐτὲς τὶς σχέσεις!

Γιὰ νὰ περνᾶτε τὶς ὧρες εὐχάριστα; Γιὰ νὰ ἐκτίθεστε στὴν κοινωνία ποὺ ζῆτε; Γιὰ νὰ δίνετε ἀφορμὴ στὸν κόσμο νὰ μιλάη ἄσχημα γιὰ σᾶς;

Μαζευθῆτε, λοιπόν, καὶ μὴν ἀποζητᾶτε νὰ βγάλετε φήμη κακοῦ κοριτσιοῦ, γιατὶ ὅταν βρεθῆ ἕνας νέος, ποὺ θὰ σᾶς ζητήση γιὰ γυναῖκα του καὶ πάρη αὐτὲς τὶς πληροφορίες, θὰ ψυχραθῆ καὶ θ' ἀποτραβηχθῆ.

Μὴν τὸ θεωρῆτε τρέλλα, ἂν ἀποδιώξετε ἀπὸ κοντά σας τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, ποὺ θέλουν νὰ συνδεθοῦν μαζί σας. Σ' αὐτὸ καλὰ κάνετε. Δὲν κάνετε ὅμως καλὰ ὅταν δίνετε σ' αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς πλησιάζουν εὔκολα.

Γίνετε, λοιπόν, περισσότερο φίλη μὲ τὸ σπίτι σας, μὲ τοὺς γονεῖς σας, γιὰ νἄχετε τὸ θάρρος νὰ τοὺς ζητᾶτε μιὰ συμβουλὴ καὶ νὰ τοὺς ἀναφέρετε τὸ τί σᾶς συμβαίνει κάθε φορά.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ό, Βόλο: Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, γιατὶ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω δὲν φέρουν οὔτε ὄνομα, οὔτε διεύθυνσι. Ἐξ ἄλλου, ὅλα τὰ γράμματα σχίζονται μετὰ τὴν ἀπάντησι.

Θ α λ α σ σ ό λ υ κ ο: Αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεσθε δὲν εἶναι ἔρως. Στὴν ἡλικία σας αὐτὸ λέγεται «συμπάθεια» ἢ «ἕλξις γιὰ μιὰ ἁγνὴ φιλία». Ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ γράμμα σας εἶσθε λογικὸς κι' ἐπομένως, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἔρωτα, ἀμέσως θὰ σκεπτόσαστε καὶ τὸ γάμο. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ἀδύνατο νὰ ζητήσετε τὴν κοπέλλα αὐτὴ σὲ γάμο, γιατὶ δὲν εἶστε ἀκόμα δημιουργημένος καὶ ἔχετε νὰ ἐκπληρώσετε ὑποχρεώσεις, προσπαθῆστε νὰ κρατήσετε ἁπλῶς μιὰ καλὴ συμπεριφορὰ ἔναντι αὐτῆς τῆς νέας καὶ μὴν παρεκτραπῆτε σὲ ἐκδηλώσεις, ποὺ θὰ σᾶς ζημιώσουν ἠθικῶς.

Κ α ρ ά β ι ἐ λ π ί δ α ς: Στὸ γράμμα σας λέτε: «Ἔκανα τὸ πᾶν, ἀλλὰ δὲν ἀνταποκρίθη».

Πράγματι κάνει κανεὶς τὸ πᾶν, ἀλλὰ πάντοτε τὰ μέσα αὐτὰ πρέπει νὰ τείνουν πρὸς τὸ σεβασμό, πρὸς τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἄλλου. Τὸ νὰ παρασύρετε μιὰ νέα μὲ τρυφερὰ λόγια δὲν εἶναι σωστό.

Θ α υ μ ά σ τ ρ ι α τ ῆ ς Π α μ π α ν ί ν ι: Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν σᾶς ἀγαπᾶ! Ποτὲ ἕνας ἄνδρας, γνωστὸς μιᾶς οἰκογενείας, δὲν ἐκμεταλλεύεται τὴ γνωριμία αὐτή, γιὰ νὰ παρασύρη ἕνα κορίτσι. Ὅταν ἀγαπᾶ κανεὶς δὲν ἀποφεύγει νὰ τὸ πῆ καὶ προπάντων δὲν ἀποφεύγει νὰ μιλήση γιὰ γάμο.

Τέλος, ἂν ἦταν ἔντιμος πρὶν φθάση σ' ὅλα αὐτὰ θἀρχόταν σπίτι σας νὰ σᾶς ζητήση.

Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ διακόψετε ἀμέσως τὶς σχέσεις, νὰ σταματήσετε τὶς ἐξόδους μαζί του καὶ νὰ ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας στὴ μητέρα σας. Μόνον ἡ εἰλικρίνεια θὰ σᾶς σώση καὶ ὁ σταθερὸς χαρακτήρας σας, ἄλλως πολὺ γρήγορα θὰ κλάψετε πικρά.

Θ α λ α σ σ ο π ο ύ λ ι: Μὲ ρωτᾶτε ἂν πρέπη νὰ τὴν παντρευτῆτε ἢ νὰ μὴ τῆς δώσετε σημασία.

Νὰ μὴ σᾶς παρασύρη ὁ ἐνθουσιασμός, ἐπειδὴ νομίζετε ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε.

Ἄν, ὅπως λέτε, σᾶς ἀγαπᾶ, τότε τί ἐμπιστοσύνη θὰ τῆς ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον; Ἂν ἀπὸ τώρα πηγαίνη μὲ ἄλλους, τί θὰ γίνη ἀργότερα, ὅταν θὰ σᾶς ἔχη πιὰ δεσμεύσει μὲ τὸ γάμο;

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἰω. Ἀ θ α ν α σ ι ά δ η ν, Ναύπακτον: Ἡ «διασταύρωσι» ὅμως τῶν στοιχείων μὲ τὶς ἐπίσημες πηγὲς εἶνε ἀπαραίτητη. Διαφορετικὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ. Κ ώ σ τ α Μ α γ ι ό π ο υ λ ο ν, Ἀλεξανδρούπολι: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Πάντως περιμένω τὸ ἱστορικό σας. Χ. Ὀ ρ φ α ν ό ν, Ἀταλάντη: Ἔχουν ἐκδοθῆ πρὸ πολλοῦ σὲ δυὸ τόμους, ἀλλ' ἔχουν ἤδη ἐξαντληθῆ. Περιμένετε τὴν ἀνατύπωσι. Ρ. Τ σ ο π α ν ά κ η ν, Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Ἀ λ ε υ ρ ᾶ ν καὶ Θ ω μ ᾶ ν Κ α ρ α γ κ ο ύ ν η ν, Πάτρα: Εἶνε τίτλος εὐγενείας. Ν ι κ. Β α ρ ο υ σ ι ά δ η, Ξάνθη: Σᾶς ἔχω ἀπαντήσει ταχυδρομικῶς. Μ ι χ α ὴ λ Σ α κ ε λ λ α ρ ί ο υ, Ἡράκλειον, Ἀττική: Δὲν τοῦ ἀξίζει. Γ ι ά ν ν η Κ α ρ α τ ζ α φ έ ρ η, Πειραιᾶ: Μοῦ ἔχετε ξαναγράψει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ νομίζω ὅτι σᾶς ἀπάντησα ἀρνητικά. Ἀ λ έ κ ο ν Μ α τ θ α ί ο υ, Γεώργιον Παπᾶν, Γεώργιον Κουρούκλην, Κωνστ. Λιανόπουλον, Νικόλαον Καλογήρου, Ἐμμανουὴλ Σαρρῆν, Γεώργιον Παπαγεωργίου, Βασ. Τερεζῆ, Κωνστ. Κοκκινάκην, Κωνστ. Ἀναστασιάδην, Ἰωάννην Σπηλιωτόπουλον, Δημήτριον Βασιλειάδην, Λεωνίδα Ἀντωνίου. Παναγιώτην Παπαδάκην, Θεόδωρ. Κουζέλην, Θεόδωρον Μπόμποταν, Ἀπόστολον Γεωργίου, Μάριον Τσιμινάκην, Ἀριστείδην Παυλόπουλον, Νικόλαον Κοτόπουλον, Κωνστ. Σ α ν τ ο ρ ι ν α ῖ ο ν, Νικόλαον Μάνεση, Μιχαὴλ Δράκον καὶ 27 ἄλλες ὑπογραφές, Γ.Σ.Τ. 301: Εὐχαριστῶ. Θὰ συνεχιστοῦν. Ν ι κ ό λ α ο ν Σ π υ ρ ί δ η ν, Γεώργιον Ἀποστολόπουλον καὶ Θωμᾶ Ἀναγνώστου, Ναύπακτον: Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα γνωστὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὅπως τὸ Νταχάου, τὸ Ἄουσβιτς, τὸ Ὀράνιενμπουργκ καὶ λοιπά, ὑπῆρχαν καὶ ἑκατοντάδες μικρότερα μὲ χιλιάδες ἐγκάθειρκτους. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστῶ. Ἰ ω ά ν ν η ν Γ ε ρ α ν ό π ο υ λ ο ν, Πάτρας: Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λέη κανεὶς μὲ δυὸ λόγια, γιὰ ποιὸ λόγο συνελήφθησαν αὐτοὶ ποὺ βρίσκονταν τότε στὰ κάτεργα. Ἔτσι ὁλοκληρώνεται ἡ ἱστορία τους. Γιὰ περισσότερο χῶρο, δυστυχῶς εἶναι ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα ἴσως. Ἀ μ α λ ί α Γ ε ω ρ γ ι ά δ ο υ, Θεσ)νίκην: Χαίρομαι ποὺ ἔγινα αἰτία νὰ ξαναβρῆτε τὰ χαμένα ἴχνη τοῦ ἐξαδέλφου σας. Περισσότερες πληροφορίες δὲν γνωρίζω. Λ έ ν α Δ. Κ υ ρ ι α κ ί δ ο υ, Θεσ)νίκην: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ Δ. Ε. Σ τ α υ ρ ὸ ἢ στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ὑπάρχουν εἰδικοὶ φάκελλοι μὲ ὅλα τὰ σχετικά. Σ τ α ῦ ρ ο ν Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ί δ η ν, Σέρρας: Εὐχαρίστως. Μὲ τὴ διαφορὰ νὰ μοῦ στείλετε ἐγκαίρως ὅλα τὰ στοιχεῖα. Ἀ ν δ ρ έ α ν Π α π α ν α σ τ α σ ί ο υ, Αἰτωλικόν: Ὁ Α. Π. Ρ. δὲν ἔμεινε ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδο. Ἄλλωστε δὲν ὑπῆρξε αἰχμάλωτος, ἀλλὰ ἐργάτης στὴ βιομηχανικὴ πόλι τοῦ Γκράτς. Καταλαβαίνετε τὴ διαφορά; Μ ι χ α ὴ λ Α. Γ ε ω ρ γ ί ο υ, Ἐνταῦθα: Πολλὲς φορὲς συνέβη αὐτὸ καὶ μάλιστα μ' ἀρκετὲς ἐπιτυχίες. Ὁ φίλος σας εἶναι γνωστὸς γιὰ τὸν ἡρωϊσμό του. Ὅπως καὶ ὅλοι οἱ σύντροφοί του, ποὺ ἔκαναν μαζὶ τὴ μεγάλη αὐτὴ «ἐπιχείρησι». Γ ε ώ ρ γ ι ο ν Κ α λ ο γ ε ρ ό π ο υ λ ο ν, Ναύπλιον: Εὐχαριστῶ. Χαιρετισμούς. Ἀ λ έ κ ο ν Π. Π έ τ ρ ο υ, Βόνιτσα: Γιὰ ὅλα αὐτὰ χρειάζονται ἀπαραιτήτως ὡρισμένα στοιχεῖα, ποὺ ἐσεῖς δὲν τὰ ἔχετε, ὅπως μοῦ γράφετε στὸ γράμμα σας. Ἑπομένως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἰ ω ά ν ν η ν Ζ α ν ν ῆ ν, Α. Ἀσημακόπουλον, Γεώργιον Πετραλιᾶν, Γεώργιον Κουρᾶκον, Κ. Μαρινάκην καὶ Εὐθύμιον Φεζόπουλον, Κοζάνην: Τὰ «Κάτεργα» δὲν ἔχουν ἐκδοθῆ πρὸς τὸ παρὸν σὲ βιβλίο. Ἀργότερα ἴσως. Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Κ ω ν σ τ. Γ ρ η γ ο ρ ί ο υ, Ἀταλάντη: Πῶς εἶναι δυνατόν; Μπορεῖτε νὰ γράψετε στὴν ὁδὸ Μιχ. Βόδα 64. Ἄν... πέθανε, θὰ τὸ ἐξακριβώσετε μὲ τὴν ἀπάντησί του.

Γ. Β. Ι.

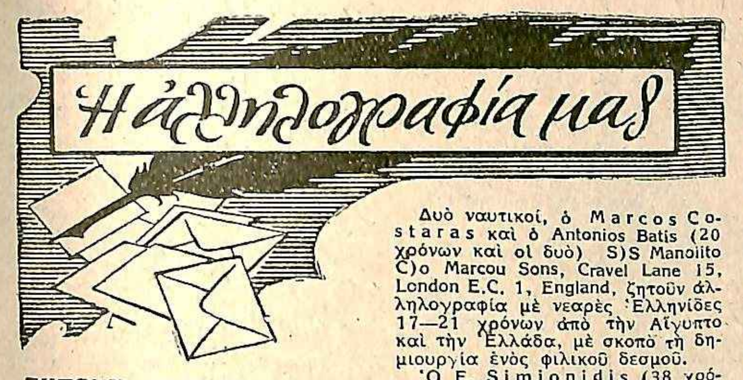

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Π ᾶ ν ο ς Ἀ ν α σ τ α σ ι ά δ η ς, Τ.Κ. 740, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ν τ ί ν ο ς Σ τ υ λ ι α ν ο ῦ (18 χρόνων) καὶ ὁ Γιαννάκης Νεοφύτου (18 χρόνων) Μόρφου, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Ἡ λ ί α, Κυθραία, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16 — 19 χρόνων.

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Γ ε ω ρ γ ί ο υ (19 χρόνων), Ἰ. Δραγούμη 6, Πολυκατοικίες, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Σ ω κ ρ ά τ η ς Ν ι κ ο λ ά ο υ, ὁ Ἀνδρέας Σχίζας καὶ ὁ Εὐθύμιος Παυλίδης, Φλάσου Σολέας, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἄ κ η ς Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο υ (19 χρόνων), Γερόλακος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Δ η μ η τ ρ ί ο υ (19 χρόνων), C)O P.W.D., Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Λ ά κ η ς καὶ ὁ Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ς Γ ε ω ρ γ ι ά δ η ς, ὁδὸς Οὐζουνιάν, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Κ ύ π ρ ο ς Κ υ π ρ ί δ η μ ο ς καὶ ὁ Χρῆστος Κωνσταντινίδης (18 χρόνων), Εὐρόχους Σολέας, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Π α ν α γ ι ώ τ η ς Ν ι κ ο λ α ΐ δ ο υ, Τσώρτσιλ 3Α, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Κ ύ π ρ ο ς Κ υ ρ ι α κ ί δ η ς, Αὐλῶνα, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Βάσος Χριστοδούλου (19 χρόνων), Ἀρσιόνης 25, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Στέλιος Σαββίδης (20 χρόνων), Μελετίου Μητροπολίτου Κιτίου, Λεμεσός, Κύπρος, ὁ Ἀχιλλεὺς Μενελάου καὶ ὁ Ἀνδρέας Χατζημούστης, Κάτω Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Νῖκος Θεοδούλου (16 χρόνων), ὁ Δημήτριος Τζωνῆς (17 χρόνων) καὶ ὁ Νῖκος Παπαγεωργίου (17 χρόνων), Ἀγγλικὴ Σχολὴ Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Μ ό ν ι κ α Ε ὐ μ ο ρ φ ί δ ο υ (15 χρόνων) καὶ ἡ Ντιάνα Δημητριάδου (15 χρόνων), Poste Restante, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Κ α λ λ ι ό π η Δ η μ η τ ρ ί ο υ, Ἰδάλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Εἶναι 17 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ C h r i s t o s K y r i a k o u (18 χρόνων), Rue Kaffaroua 4, Abdine, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Δυὸ ναυτικοί, ὁ M a r c o s C o s t a r a s καὶ ὁ Antonios Batis (20 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) S)S Manolito C)o Marcou Sons, Cravel Lane 15, London E.C. 1, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες 17—21 χρόνων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία ἑνὸς φιλικοῦ δεσμοῦ.

Ὁ E. S i m i o n i d i s (38 χρόνων) 439 Bourke St. Darlinghurst, Sydney N.S.W., Australia, ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία ἀπὸ δεκαετίας, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ εὐπαρουσίαστη καὶ φτωχὴ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 25—32 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ C o s t a s B a s d e i i s C)o Grand Trianon Boul de Ramleh, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ χῆρες καὶ ζωντοχῆρες ἄνω τῶν 30 χρόνων.

Ὁ P a n a y o t i s M a g e r o p o u l o s (20 χρόνων), M.W. S.T.D.B. Spring Hill Rd. Conigton Via Wollongong, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα 17 χρόνων μὲ καλοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοπούς. Ὁ W. P a p p a s, Staff Quarter Berkeley Hostel, Unanderra N. S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τοῦ γράψουν νὰ τοῦ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ N a s s o s P a p a n t o n i o u (17 χρόνων), 2 Rue Mski, Ardel Aziz, Le Caire, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ J o h n C a b a n o m a t i s, 45 Gbabston A.Y.E. Wollongong, N. S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ T a s s o s T a s s o p o u o s, 51 Cardigan St., Carlton, Melbourne, Victoria, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες σοβαρὲς καὶ μορφωμένες.

Ὁ C o n s t a n t i n C a p s i s C)o Hotel Port Saïd, 22 Rue Naguib el Rihani, Le Caire, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ J u a n M i l i o n i s, 25 de Agosto 526, Montevideo, R.O. Uruguay, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες 20—25 χρόνων.

Ὁ J o n n i s L e m o n i s, 132 Riley St., Sydney, N.S.W., Australia, καλῶς ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ N i c o l a s N i c o l a c o p o u l o s, Nelson St. 4, Ro. South Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμαλιάδα, ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μεταναστεύση. Τὴν παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείση στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ G e o r g e K a n e l i s (26 χρόνων) καὶ ὁ Michel Attart (22 χρόνων) S)S Marietta, C)o Phocean Ship Agency, Millograt House, 53 Eastcheap, London E.G. 3, England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ H a r r y L i o u k o s (20 χρόνων) καὶ ὁ Peter Ktanas (22 χρόνων) 45 Rosslyn St. West Melbourne, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—24 χρόνων. Παρακαλοῦν δὲ ὅσες τοὺς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Τρεῖς φοιτηταί, ὁ N i c k C h a p m a n, ὁ Demetrius Arran καὶ ὁ John Abrahamson, Tepebasi, Yen Istanbul, Pallas Hotel, Kallavi Sok. 30, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, τουρκική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ H a r r i s L i o l i o s, 95 Langley Av. Toronto, Ontario, Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ J o h n X e n o s 87 Redfern St. Sydney N.S.W. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ N i c k G e o r g e 328 Dorcas St. S. Melbourne, Australia, 28 χρόνων καὶ εὐκατάστατος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ ὡραία καὶ μορφωμένη νέα μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ A t h a n a s s i o s B a k i r g i s (26 χρόνων), Cantine St. Marie Elisabeth 82 bis, Perones, Hainut, Belgie, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἀναγνώστριες τοῦ «Θησαυροῦ», μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅποια τοῦ γράψη παρακαλεῖται νὰ στείλη καὶ μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ E r i c h K e m p e, H.E.C. Bronte Park' Tasmania' Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 19—20 χρόνων στὴν ἑλληνική, γερμανικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι, ὁ S a m u e l M o k h e l καὶ ὁ Christos Bassilis (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), 37 Abukor. Street, Ibrahemia, Alexandrie, Egypte, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες:

Ἐπιλοχίας Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς Ἀ ν δ ρ ε α δ ά κ η ς, 68ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 916. Δημήτριος Κασιμάτης, 424 Σ.Ν.Θ., Κ.Χ., Β.Σ.Τ. 903. Εὐστάθ. Φραγκούλης, Ἴλη Στρατηγείου, ΙΧ Τεθ. Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 913. Ἰωάννης Κουζουγλίδης, 568 Τ.Π., Λ.Δ., Σ.Τ.Γ. 916. Ἰωάννης Ρουσσάκης καὶ Θεόδωρος Πυριόγλου, 500 Α)Τ Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912. Δημήτριος Καραμπέτσος καὶ Κων)νος Λίτσας, Λ.Α.Φ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912. Κων)νος Ροδόπουλος, Νικόλαος Τριανταφύλλου, Ἀνδρέας Σταυρόπουλος, Γεώργιος Γιαννόπουλος, Ἰωάννης Δαφνόπουλος καὶ Γεώργιος Κοσμίδης, 607 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α.

Ὑπαξ)κοὶ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Χ ο λ έ β α ς, Νικόλαος Καραμπίνας, Γεώργιος Γρατσάνης, Σπυρίδων Γερογιάννης, Νικόλαος Καβαλάρης καὶ Παναγιώτης Πάγιος, 581 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Γ. Γεώργιος Ἀδαμίδης, 769 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912Α. Βλάσης Τσιρώνης, Γεώργιος Ψαρρός, Δημ. Βάσσαλος, Ἰωάννης Νομικὸς καὶ Νικόλαος Βαγενᾶς, ΚΕΕΜ)ΠΟΜ, Σ.Τ.Γ. 909Α. Λοχίας Α ἰ μ ί λ ι ο ς Ἀ ν τ ω ν ό π ο υ λ ο ς, 621 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 919. Σοφοκλῆς Διακόπουλος καὶ Σ τ υ λ ι α ν ὸ ς Σ τ ε φ α ν ά κ η ς, 502 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α. Χρῆστος Ἀμανατίδης, Ἡλίας Νικολαΐδης, Κων)νος Ἀνδρεάδης καὶ Τίμης Μπέπης, 504 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β.

Ἀ ν δ ρ έ α ς Β α λ α σ ά κ η ς καὶ Νικόλαος Περισανίδης, Ὄρχος Μηχανημάτων, 721 Τ.Μ., Ἀργοστόλιον, Κεφαλληνία. Μιλτιάδης Λάτσιος καὶ Δημήτριος Ντελμπίζης, 158 Μ.Μ.Π., Πυρ)χία Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 903. Σ τ έ ρ γ ι ο ς Παυλίδης, Παῦλος Δημητριάδης, Κων)νος Δαρίβας καὶ Κων)νος Ἐμμανουηλίδης, 785 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Χρηστάκης, Νικόλαος Οἰκονόμου, Γεώργιος Μάκουρας, καὶ Κων)νος Χρήστου, 125 Μ.Π.Π., ΙΙ Πυρ)χία, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Μ π ο μ π ό ν η ς, ΚΕΕΜ)ΠΜ, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α. Ὑπαξ)κὸς Βασίλειος Καλός, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Γεώργιος Ζωγραφίδης, Κων)νος Ἀναστασάκης καὶ Γεώργιος Παπᾶς, Λ.Α.Φ.Ε., 2ας Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 912. Κων)νος Ἀντωνόπουλος, Διαμαντῆς Σφέτσος, Μιχαὴλ Τσιάρας, Ἰωάννης Παυλόπουλος καὶ Ἡλίας Χορτομάνης, 3ον Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 922Α. Ὑπαξ)κὸς Μιλτιάδης Κωτσίκας, 769 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912Α. Γεώργιος Βασιλόπουλος, Σχολὴ Ἀλεξιπτωτιστῶν, Β.Σ.Τ. 902.

Κ ί μ ω ν Λ ι τ σ α ρ δ ά κ η ς, Φίλιππος Ἀράπογλου, Ἰωάννης Μπατσάκης καὶ Δημήτριος Μέκρας, Λ.Α.Φ. Ἐδέσσης, Σ.Τ.Γ. 912. Σῶτος Καπᾶτσος, Γεώργιος Μωρίδης, Φώτιος Μυτιληναῖος, Ἰωάν

νης Λαμπρόπουλος, Λάκης Παπαδημητρίου, καὶ Γεώργιος Παπαχρῆστος, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Ἀναστάσιος Γκίκας, 668 Ο.Α., Σ.Τ.Γ. 912. Νικόλαος Καρακάσης, Ἀναστάσιος Καβουκίδης καὶ Ἄκης Παπαδόπουλος, 206 Τ. Ὑγειονομικοῦ, Σ.Τ.Γ. 920. Ἰωάννης Ἀντωνιάδης, 333 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 920. Ἰωάννης Μακρῆς, Ἰωάννης Χατζηϊωάννου, Γεώργιος Μικαδάκης, Σπυρίδων Δέλλιος, Θεόφιλος Παντελόγλου, Θεόδωρος Κοψαχείλης, Ἀθανάσιος Καρακώστας, Βασίλειος Ἰορδάνου, Ἐμμανουὴλ Λιμαντσάκης, Δημήτριος Μπυθικούλιας, Δημήτριος Ἀφεντάκης, Γεώργιος Παναγόπουλος καὶ Γεώργιος Λότσας, 722 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Τσικρικᾶς, ΚΕΤΕΣ, 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Κρεμαστᾶς, 809 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917.

Ἐρωτόκριτος Ἀγαπητὸς καὶ Γεώργιος Παναγιωτάκος, 785 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Κων)νος Μπάρος καὶ Ἰωάννης Μητρόπουλος, 785 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Νιγδέλης, Ἠλίας Σταματίου, Ἰωάννης Μέγκουλας, Χαράλαμπος Μακρῆς, Δημήτριος Θεοχάρης, Ἀθανάσιος Τούντας, Ἰωάννης Τσουλακίδης, Γεώργιος Προκοπίου, Ζαφείριος Μενελάου καὶ Κων. Ταμπακολόγος, 722 Τ.Μ., Ο. Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 901. Ἰωάννης Λουκᾶς καὶ Εὐάγγελος Λάμπρου, 46ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ὑπαξ)κοὶ Τώνης Μαράκης καὶ Λάκης Χαρούλης, ΚΕΒΟΠ, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

Δημήτριος Μηνούδης, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Παρασκευᾶς Καραταρίδης καὶ Νικόλαος Ἀγναντῆς, Ἀνωτέρα Σχολὴ Πολέμου, Β.Σ.Τ. 903. Ἀθανάσιος Μητρόπουλος καὶ Ἰωάννης Καλαϊτζόγλου, 347 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912. Λοχίας Περικλῆς Μιχαηλίδης, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Ἀλ. Λεονάρδος, Κων)νος Παπαϊωάννου, Γεώργιος Ἀντωνίου καὶ Φίλιππος Τριανταφύλλου, 785 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Θεόδωρος Ἰωαννίδης καὶ Γεώργιος Σιδηρόπουλος, 206 Τ. Ὑγειονομικοῦ, Σ.Τ.Γ. 920. Ἀναστάσιος Σπῖνος, Γρηγόριος Μουραζάνης, Βασίλειος Τόλης, καὶ Χρῆστος Μαστορᾶς, 40 Σ. Εὐζώνων, Σ.Τ.Γ. 918Γ.

Δημήτριος Παναγιωτόπουλος, Ἀλέκος Χριστοφιλόπουλος, Γεώργιος Καλουτάκης, Ἀπόστολος Ἀλεξάκης καὶ Γεώργιος Ἀδαμόπουλος, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Λοχίας Χρῆστος Καρακίτσος, 119 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 915. Τάκης Οἰκονομίδης, καὶ Κίμων Δημητριάδης, ΚΕΤΕΣ, Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κοὶ Ἐρρίκος Αἰμιλίου καὶ Ἄλκης Λεονάρδου, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Εὐάγγελος Γιαννέλης, 2508 Ὑπομονάς, 490 Τ.Δ., Β.Σ.Τ. 903. Παναγιώτης Ρήγας, 884 Α.Τ.Χ., Β..ΣΤ. 903

Παναγιώτης Σταματίου, 565 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Β. Λοχίαι Τάκης Γεωργόπουλος, Σούλης Περάκης, Τάσος Ἰωαννίδης καὶ Δημήτριος Παπαδάκης, 554 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 915Β. Παντελῆς Σταματίου, Μιχαὴλ Χιντάκης καὶ Γεώργιος Λιακόπουλος, 327 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912. Βελισάριος Ποθητός, 785 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Μεταξᾶς, ΚΕΤΕΣ, Ταχυδρομεῖον, Β.Σ.Τ. 902.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἰωάννης Καλέντζης, Γ.Ν.Ε.Β.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Νικόλαος Βογιατζῆς, 111 Π.Μ., 336 Μ.Δ.)Β., Σ.Τ.Γ. 905. Ὑποσμηνίας Νικ. Κισσόπουλος καὶ Γεώργιος Πλέρρος, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905. Εὐάγγελος Μπέγκος, 111 Π.Μ., Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Εὐάγγελος Δεδεγκικος, Κων)νος Θαλασσινός, Εὐάγγελος Μῆτρος καὶ Ἰωάννης Λέσης, 111 Π.Μ., 409 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905. Χάρης Καλλιπολίτης καὶ Λάκης Ζαχαρέλης, 28ον Α.Τ.Α., Μοῖρα «Σ», Β.Σ.Τ. 904. Στέφ. Κυριακίδης καὶ Ἀριστ. Καθαρύρης, 113 Π.Μ.Ε., Σ.Σ.Ε., Μ.Σ., Β.Σ.Τ. 903.

Κων)νος Μάρκου, Ε.Β.Α., Μ.Γ.Α.Π., Τ.Γ.Α. 1010. Ὑποσμηνίαι Α. Παπαδόπουλος, Σπ. Ἀλαμπέης καὶ Τάσος Καρακαρίδης, 111 Π.Μ., Μ. Τροφοδοσίας, Σ.Τ.Γ. 905. Ἄγγελος Κρικος καὶ Ἰωάννης Κοδρος, 111 Π.Μ., Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Στυλιανὸς Καγκελίδης, Νικόλαος Πεντάρης καὶ Γεώργιος Παπαβασιλείου, 28ον Α.Τ.Α., Μοῖρα Α.Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ὑποσμηνίας Χ. Φιλιππίδης, Μοῖρα Ε.Σ.Α.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Π. Ντάρλας, ΜΣ.Β., 111 Π.Μ., Σ.Τ.Γ. 905.

Γεώργιος Πασᾶς, 111 Π.Μ., Μ.Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 905. Ἄκης Γουναράκης καὶ Μάριος Ραφτόπουλος, 111 Π.Μ., Λέσχη Ὑπαξιωματικῶν, Σ.Τ.Γ. 905. Λάκης Τζόγιας, 110 Π.Μ., Μοῖρα «Σ», Β.Σ.Τ. 904. Κων)νος Ἀγγελόπουλος, Βασίλειος Δεληγιώργης, Νικόλαος Ἀδαμαντόπουλος, Σπῦρος Καρτάλης καὶ Γεώργιος Στουρνάρας, 111 Π.Μ., Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 905. Γεράσιμος Μιχαλᾶς, Βασίλειος Δεληγιάννης, Βασίλειος Καλαθάρος καὶ Ἰωάννης Σαριτζιώτης, 110 Π.Μ., Μ. Ἐγκ)σεως Π.Υ., Β.Σ.Τ. 904.

Στ. Παπαδόπουλος, Π. Κότακος, Γ. Βαρλάμος καὶ Ν. Τριανταφυλλίδης, 805 Λ.Ε.Α.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Στυλιανὸς Γεράρδης, 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Ὑποσμηνίαι Ἀντ. Κακούρης καὶ Νικ. Βασιλόπουλος, 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904, Λάρισα. Κων)νος Βασιλόπουλος, 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος Φουντουκίδης καὶ Χρῆστος Ἰωαννίδης, 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904.

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ε. Μαργώνης (18 χρόνων), Γ. Λιάλιος, Λ. Παπαλουκᾶς καὶ Δ. Κοτρωνάκης (17 χρόνων), Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 902. Χριστόφορος Στιλπνόπουλος, Α.Β.Ν.)Δ.Ε.Κ., Π)Φ «ΧΑΛΚΗ», Β.Σ.Τ. 902, Ναύσταθμος. Ἰωάννης Χριστοδουλάκης καὶ Ἰωάννης Λάζος, Β.Π. «ΑΙΓΑΙΟΝ», Γ.Ε.Ν., Ἠλίας Μιχαηλίδης καὶ Ἀγαμέμνων Ψηλός, Α)Γ «ΑΛΦΕΙΟΣ», Γ.Ε.Ν. Μιχαὴλ Βεκρῆς, Γεώργιος Καπτός, Τώνης Βλάχος καὶ Τάκης Παντεζόγλου, Β.Π. «ΑΙΓΑΙΟΝ», Γ.Ε.Ν. Κων)νος Μαθιόπουλος (17 χρόνων), Σταῦρος Δαμουλάκης (18 χρόνων), Δημήτριος Νικολάου (18 χρόνων) καὶ Χαράλαμπος Ἀλεξανδρόπουλος (17 χρόνων), Κ.Ε. Πόρος, Σχολὴ Ναυτοπαίδων, Β.Σ.Τ. 902.

Χρῆστος Τσούφης, Εὐάγγελος Δεμερούτης, Νικόλαος Κοκκινάκης καὶ Ἀθανάσιος Ἰγγλέζος, Β.Π. «ΚΑΝΑΡΗΣ», Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, Γ.Ε.Ν. Σπῦρος Διαμαντῆς καὶ Γεώργιος Ἀποστολίδης, Δ.Ε.Κ.)Β.Ν.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν. Βασ. Σακελλαρίου καὶ Νικ. Καλαματιανός, Β.)Α.Μ.Φ., Β.Ν.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Δ. Εὐαγγελίου, Α. Ἀρμπίλιας, Α. Κουλουρίδης, Δ. Ντόρμπαρης καὶ Σ. Καμπριγιάννης, Β.Π. «ΜΠΛΕΣΣΑΣ», Γ.Ε.Ν. Δίοποι Παναγιώτης Πέρρος (20 χρόνων), Γεώργιος Παπαδογιάννης (20 χρόνων), Γεώργιος Ζολώτας (20 χρόνων), Νικόλαος Συντυχάκης (20 χρόνων), Ἰωάννης Ραζῆς (20 χρόνων) καὶ Ἀντώνιος Κοκκινέλης (20 χρόνων), Β.Π. «ΛΕΩΝ», Γ.Ε.Ν.

Κων)νος Ρούσσης καὶ Ἰωάννης Δρακόπουλος, Ν.Α. 2066, «Πάραλος», Δ. Ναρ., Γ.Ε.Ν. Χρῆστος Φιφῆς (18 χρόνων), Γεώργιος Πετρόγιαννης (18 χρόνων) καὶ Παντελῆς Γεωργακόπουλος (18 χρόνων), Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 901. Ὑπαξ)κὸς Κων)νος Σωτηράκης, Δ.Ε.Σ.Μ. Β.Ν.Σ., Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ ὑπαξ)κὸς Τάσος Πικογιαννάκης, 203 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ Δημήτριος Ἀγγελόπουλος καὶ Ἀχιλλεὺς Μακρῆς, 203 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Νικόλαος Νεραντζάκης καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Στρατάκης, Τ.Ε.Β., Κ.Ε.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 902 Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑπαξ)κὸς Χρῆστος Καρυδάκης, Κ.Ε.Ν.Π., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες καὶ νέες τῆς Ἰταλίας.

Ὁ Μίλτων καὶ ὁ Γεώργιος Αὐγέρης, 486 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ λοχίας Μιλτιάδης Ζηκόπουλος, 415, Σ.Ν.Α., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Δασύλας, Δ.Δ.)Α' Δ. Μάχης, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ντῖνος Κοντογιῶργος καὶ ὁ Σάκης Καψάσκης, Ε.Β.Α., Μ. ΓΑΠ., Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Εὐθύμιος Φίλτσος, ὁ Δημήτριος Δούκας καὶ ὁ Εὐάγγελος Μελιγκοτσίδης, 723 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Λεωνίδας Κουρμουλάκης, ὁ Νικόλαος Δοῦρος καὶ ὁ Σπυρίδων Καραΐνδος, 1168 Ε.Α., Σ.Τ.Γ. 913, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Μάκης Δημητριάδης καὶ Αἰμίλιος Τριανταφύλλου, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Γεώργιος Δέδες, Σχολὴ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας. Οἱ ὑποσμηνίαι Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος καὶ Γεώργιος Νοταρᾶς, 28ον Α.Τ.Α., Μ.Σ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Κ. Χατζούλης, ὁ Βασ. Ντάλας καὶ ὁ Ἀρ. Μιχαλόπουλος, 681, Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918 Γ., Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Πέτρος Κατρανόπουλος (17 χρόνων), καὶ ὁ Εὐθύμιος Μαργώνης (18 χρόνων), Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Ἀλέξανδρος Ζῶτος, Κ.Ε. Παλάσκας, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Βασίλειος Μαχαίρας, 561 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916 Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ Ἰωάννης Γεωργίου, Γ.Ν.Ε.Β.Α., Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, οἱ ὑπαξ) κοὶ Κωνστ. Κυριαζόπουλος καὶ Σάκης Καραντζᾶς, 750 Μονὰς Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Ἀναστάσιος Δεμερτζῆς, ὁ Θεόδωρος Ἀντωνίου, ὁ Νικόλαος Κυριακόπουλος καὶ ὁ Γεράσιμος Καλτσούνης, Δ.Δ.)30 Σ.Π., Σ.Τ.Γ., 916 Β., Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κωνστ. Χατζῆς, 512, Τ.Π. Λ. Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας. Οἱ λοχίαι Γεώργιος Σωτηρόπουλος καὶ Πέτρος Χρυσός, Κ.Ε.Υ. Χίου, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ λοχίας Ἀντώνιος Γκίκας, 512 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Μάριος Τσαλούμας καὶ ὁ Γεράσιμος Θεοχαρᾶτος, 1041 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀρτέμιος Στουραΐτης καὶ ὁ Εὐάγγελος Πανουτσόπουλος, 822 Λ.Μ.Κ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου. Ὁ ὑπαξ)κὸς Θεόδωρος Γκώτσης, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Λάκης Ἠλιάδης, 415 Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Χρῆστος Νικολόπουλος καὶ ὁ Γεώργιος Πούλιος, ΚΕΕΜ)ΠΜ, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ὁ Γεώργιος Ἀλεξανδρῆς καὶ ὁ Νικόλαος Οἰκονόμου, Δ.Δ.) 30 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Β, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀθ. Καρακώστας, Γραφεῖον Σημάτων, Σχολὴ Πυρ)κοῦ, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Ἀθανάσιος Παπαγεωργίου, ὁ Νικόλαος Χρυσανθακόπουλος, ὁ Δημήτριος Ἀμπελᾶς καὶ ὁ Σωτήριος Παπαλεξᾶτος, 26ος Λ.Υ.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 915Β, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ὑπαξ)κὸς Εὐστράτιος Σουλείδης, 392 Σ.Α., 2α Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ὁ Δημήτριος Ἀντιπάτης, 46ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ Γεώργιος Παπανικολάου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ὁ λοχίας Σταῦρος Μουλουχάκος, 485 Τ.Δ., Β.Σ.Τ 904, Grèce, καὶ ὁ ὑποσμηνίας Χρῆστος Κωνσταντᾶτος, Μ.Ε.Π., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Τάκης Λουμπαρδιᾶς, 323 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 915, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ Μιχαὴλ Μάντζιαρης, Κ.Ε.Δ.)Λόχος Δ)σεως, Κ. 15, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Καβαδίας, ὁ Ἀγάπιος Χρυσοστομίδης, ὁ Γῶγος Κοντογιῶργος, ὁ Χαράλαμπος Σφαέλος καὶ ὁ Ἀνδρέας Λουράκης, 2101, Ε.Α., Σ.Τ.Γ. 911Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Σωτήριος Μερκούρης (19 χρόνων) καὶ ὁ Λάκης Μαλλιράκης (18 χρόνων), Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Γεώργιος Μηλιώτης καὶ ὁ Κων)νος Τσέκας, 397 Σ.Κ.Α., Ἴλη Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ὁ Παναγιώτης Βέρος καὶ ὁ Παναγιώτης Κυραδενίδης, Στρατηγεῖον 1ης Στρατιᾶς, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Γεώργιος Χαλακατεβάκης, Σ.Ν., Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ λοχίας Μιχαὴλ Σηφάκης, 514 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Β, Grèce, ὁ λοχίας Τ. Παραλῆς καὶ ὁ λοχίας Νικόλαος Ἀγαθός, Λ.Υ.Β., VI Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 920, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Λεων. Παυλίδης, Ἄρχων Κρεοπωλίδης καὶ Ἀλέξανδρος Δαβάκης, 527 Τ.Π., Οὐλαμὸς Ἁρμάτων, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Γ. Καραταράκης καὶ ὁ Ν. Καλησπεράκης, 110 Π.Μ., Μ. Ἐφ)σμοῦ, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ Λάκης Τσάλτας, 489 Τ.Δ., Γραφεῖον Δ)σεων, Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ὁ Αἰμίλιος Ἄλκης, ὁ Μίμης Γιούλης καὶ ὁ Μάκης Χρυσάκης, 514 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Β, Grèce, ὁ Ἀθ. Δημητρίου, 527 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 913Α, Grèce, ὁ Σάκης Λινάρδος, ὁ Τίμος Καρβόνος καὶ ὁ Χάρης Σάμιος, 504 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Β, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Τάκης Πουρῆς, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ ὑπαξ)κὸς Κων. Στεφάνου, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910, Grèce, ὁ Φώτιος Ἀντωνόπουλος, Ἴλη Δ)σεως, Κ.Ε.Τ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Πάρις Τίγκας, Ἀρχηγεῖον Στόλου, Β.Σ.Τ. 902, Γ.Ε.Ν., Grèce, καὶ ὁ Παρασκευᾶς Ἀνδριόπουλος, 485 ΣΕΣΤ, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Κων)τῖνος Γκόφας, Στ. Κωνσταντινίδης καὶ Ἀπόστολος Τόλιος, 424 Γ.Σ.Ν. Θ)ΚΗΣ, Β.Σ.Τ. 903. Νικ. Καρπουζάκης, Ν. Κερεμίδης καὶ Δημ. Πολίτης, 424 Γ.Σ.Ν.Θ., Β.Σ.Τ. 903. Ἀνάργυρος Μπαλαγιάννης καὶ Εὐστάθιος Ἀνέστης, 206 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 920. Ἐμμανουὴλ Κεχαγιᾶς καὶ Κων. Ντουλάκης, 605 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Λοχίας Στέφανος Ξενικάκης, 604 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Ἀλέξανδρος Βούτσας, 694 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Κουμαντατάκης, 902 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α. Νικόλαος Κυριακόπουλος, Γρηγόριος Κανελλόπουλος, Γεώργιος Ζινζόπουλος, Μάριος Κυριακόπουλος καὶ Στέλιος Βασιλείου, 1709 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 904.

Λοχίας Γεώργιος Μαυράκης, 582 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Β. Ὑπαξ)κοὶ Παναγιώτης Ἀντωνιάδης καὶ Χρῆστος Κιοσές, 602 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 902Α. Βλάσιος Μελανίδης, Ἰωάννης Παπακωνσταντίνου καὶ Δημήτριος Λαμπρίδης, 582 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Β. Βασίλειος Κυριακίδης καὶ Χαράλαμπος Παπούλιας, 489 Σ.Ε.Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 902.

ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ;

Μιὰ χωρικὴ τῆς Δανίας, ἡ κυρία Νήλσεν, ἔγραψε κατ' ἐπανάληψιν στὴν Μαίριλυν Μονρόε δηλώνοντάς της πὼς ὅλες της οἱ ἔρευνες κατέληγαν σ' ἕνα συμπέρασμα: ὅτι ἦσαν ἀδελφές. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι στὰ τρία πρῶτα γράμματά της ἐσώκλεισε στὸ τέταρτο μιὰ παλαιὰ φωτογραφία της, αὐτὴ ποὺ βλέπετε δεξιά, θέλοντας νὰ ἀποδείξη στὴν γόησσα πὼς τῆς ἔμοιαζε πολὺ ὅταν εἶχε τὴν ἡλικία της. Τὴν συγγένεια αὐτὴ ἡ κ. Νήλσεν τὴν πρωτοανακάλυψε διαβάζοντας μιὰ μέρα τὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Μαίριλυν σ' ἕνα περιοδικὸ τῆς Κοπεγχάγης. Ἡ Μαίριλυν ὁμολογεῖ σ' αὐτὰ ὅτι δὲν γνώρισε τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ὅταν ἦταν μωρό, καθορίζει ὅμως πὼς ἦταν ἕνας φούρναρης ἀπὸ τὴ Νορβηγία ποὺ μετανάστευσε στὶς Ἡν. Πολιτεῖες τὸ 1924. «Ὁ πατέρας μου, λέει ἡ κ. Νήλσεν ἦταν ἀκριβῶς φούρναρης καὶ Νορβηγὸς καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ τὸ 1924 γιὰ νὰ βρῆ μιὰ καλύτερη τύχη. Ὅπως πληροφορήθηκε ἡ μητέρα μου συζοῦσε ἐκεῖ μὲ μιὰ Ἀμερικανίδα μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἕνα κοριτσάκι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔπαψε νὰ μᾶς γράφη καὶ ὅπως μᾶς πληροφόρησαν εἶχε σκοτωθῆ σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα». Ἡ Μονρόε δὲν ἔδωσε ἀκόμα καμμιὰ ἀπάντησι στοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς κ. Νήλσον, ποὺ βασίζονται ὅπως βλέπετε σὲ καταπληκτικὲς συμπτώσεις.

Δημήτριος Παπιόπουλος, Κ.Ε.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Κων)νος Κωνσταντινίδης, Τάκης Δημητρίου, Λάκης Στυλιανίδης, Δημήτριος Κυριάκου καὶ Ἀντώνιος Μελισσινόπουλος, Διμοιρία Δ)σεων, Β.Δ. Μάχης, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Φώτιος Σταύρου, ΚΕΤ)ΤΟΔ, 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κυριάκος Ἀγγελόπουλος, Σ.Δ.Δ. Πειραιῶς, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Ἀνδρέας Δαρβίρης, Χρῆστος Σαραντίδης καὶ Χρῆστος Ἀργυρίου, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Λάκης Βαλεντῖνος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Γραφεῖον Κινήσεως, Σ.Τ.Γ. 909.

Κων)νος Χατζούλης καὶ Βασίλειος Ντάλας, 581 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Ἀντώνιος Μουραβλιάσκης καὶ Σπυρίδων Ἀναστόπουλος, 323 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 915. Πάνος Λουμπαρδιᾶς, Γραφεῖον Μελετῶν, Γ2)VII Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 915. Γεώργιος Ψαρέας, Ἰωάννης Παπούλιας καὶ Δημήτριος Μπούνιος, 707 Τ.Μ., Ὄρχος, Σ.Τ.Γ. 915Α. Ἀλέξανδρος Βογιατζῆς, Κ.Ε.Π., V Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 902Α. Ὑπαξ)κὸς Κων)τῖνος Παπαδόπουλος, 187 Π. ΠΑΡ., Β.Σ.Τ. 903. Λοχίας Ἠλίας Σαπουντζῆς, 172 Μ.Ε.Α.)Α.Π., Σ.Τ.Γ. 912Α.

Ἀντώνιος Κερκουλᾶς, Διονύσιος Γιάνναρης, Ἀντώνιος Κυβέλος καὶ Βασίλειος Πλοχώρας, 507 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Χαράλαμπος Τσέλιος, 1168 Ε.Α., Σ.Τ.Γ. 913. Ὑπαξ)κοὶ Κων. Καμπουρόπουλος, Ἐρωτόκριτος Χρυσομάλλου καὶ Μαν. Ὑπερείδης, 786 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 903. Λοχίας Κων. Ράδος, 604 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Γεώργιος Κουλιᾶτος, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ὑπαξ)κοὶ Τάκης Φωτίου, Σάκης Λούβαρης, Τάκης Ἰορδανίδης, Λούλης Ξεσφύλλης, Τάκης Χούλης καὶ Ντῖνος Καραγιαννίδης, Λ.Υ.Β., Χ Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 916.

Γεώργιος Λαφωγιάννης, Ὀρέστης Στεφανόπουλος, Ἰωάννης Λαμπρόπουλος, Ἐλ. Ἰωακειμίδης καὶ Γεράσιμος Καραβασίλης, 607 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Ἀθανάσιος Στάμος, 581 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Θωμᾶς Βλάχος, 581 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 918Γ. Λοχίας Δημήτριος Παπαγεωργίου, ΚΕΒΟΠ, Λ.Υ.Β., Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κὸς Ἀνδρέας Παπακωνσταντίνου, Λ.Υ.Β., ΧΙ Μεραρχία Σ.Τ.Γ. 914. Φάνης Βλασσόπουλος, 327 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912.

Ἰωάννης Κλαυδιανὸς καὶ Χαράλαμπος Βαγγελάτος, Ἀνωτέρα Σχολὴ Πολέμου, Β.Σ.Τ. 903. Χρῆστος Ἀναγνωστόπουλος, Θεμιστοκλῆς Πανόπουλος καὶ Νικόλαος Ἀνυφαντῆς, Ἀνωτ. Σχολὴ Πολέμου, Β.Σ.Τ. 903. Λούης Διαμαντόπουλος, 411 Γ.Σ.Ν.Ε., Σ.Τ.Γ. 928. Ὑπαξ)κὸς Μάριος Ἀλεξάκης, 411 Γ.Σ.Ν.)Α.Χ., Σ.Τ.Γ. 928. Ἰωάννης Παρασκευόπουλος, 519 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Λοχίαι Νικόλαος Σκανδάλης καὶ Γεώργιος Λάμπρου, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ.

Ὑπαξ)κοὶ Βασίλειος Παπαδόπουλος, Βασίλειος Νικολαΐδης καὶ Κων)τῖνος Ἀγγελίδης, 415 Γ.Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κοὶ Ἠλίας Παναγιωτόπουλος, Βασίλειος Παπαδόπουλος, Παναγιώτης Καλλῆς, Χαράλαμπος Γιάλπας καὶ Γεώργιος Μιχελάκης, 514 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Β. Ὑπ)κοὶ Κ. Κιούσης, Ἐμμανουὴλ Σάκας, Ρῖκος Φλέσιος, Δημήτριος Παναγόπουλος καὶ Π. Βλασσόπουλος, 503 Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Παναγιώτης Γιαννόπουλος, 503 Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903.

Θεόδωρος Φωτεινόπουλος καὶ Ἰωάννης Βασιλόπουλος, Δ.Δ.)68 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 916Γ. Εὐάγγελος Χατζηγεωργίου, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Λόχος Δ)σεως, Διμοιρία Μηχανημάτων, Σ.Τ.Γ. 909. Χρῆστος Χαρούλης, Νικόλαος Οἰκονόμου, Νικόλαος Παυλάκης καὶ Αὐγερινὸς Μικέλης, Π.)ΚΕΜΚ, Β.Σ.Τ. 902. Πασχάλης Παλαπέσκος καὶ Γεώργιος Δελῆς, 582 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Β. Κων. Καλαντζῆς, ΚΕΤ)ΣΕΟΤ, 2α Ἴλη Δ)σεων, Β.Σ.Τ. 902. Ἀναστάσιος Κιζάνης, ΚΕΤ)ΣΕΟΤ, 2α Ἴλη, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Παρσεάδης, 605 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ.

Μπάμπης Ἀρσένης (17 χρόνων), Χρῆστος Δημητρακάκης καὶ Φώτιος Χατζόπουλος, ΚΕΝΜ, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Δημήτριος Μπάλλας, Παρασκευᾶς Κοντὸς καὶ Εὐάγγ. Κοκκολόγος, ΚΕΔ)ΤΟΔ, 2ος Λόχος, Μηχ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Μένιος Βλασσόπουλος, Σχολὴ Πεζικοῦ (Ὑγειονομικόν), Σ.Τ.Γ. 902. Μάριος Μιχαλόπουλος, Σχολὴ Πεζικοῦ, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902. Ἐλευθέριος Σγοῦρος, Κ.Ε.Ν. Κερκύρας, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910. Γεώργιος Παντελεᾶκος, 507 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Νικόλαος Γκίκας, 770 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912Β.

Ἀθανάσιος Ἀναστασόπουλος, Ἠλίας Παπαδημητρόπουλος, Διονύσιος Μεταξᾶς, Ἀχιλλεὺς Οἰκονόμου, Ἰωάννης Νικηφοράκης καὶ Κων)τῖνος Νάκος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Γρηγόριος Χαΐδας, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Φώτιος Χατζηπαναγιώτου (17 χρόνων), Χρῆστος Δημητρακόπουλος (18 χρόνων), Μπάμπης Κατσαντώνης (16 χρόνων), Ἠλίας Πετράκης (19 χρόνων) καὶ Τάκης Ντινάκης (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Θωμᾶς Κλαγκος, Ἴλη Βασιλικῆς Φρουρᾶς, Β.Σ.Τ. 902. Κων)τῖνος Βίτσας, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901.

Μόσχος Γκιόνογλου, 490 Τ.Δ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Πέτρος Ζερβός, ΚΕΝΜ, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Κων)τῖνος Στόκος, Ἰωάννης Παπαδόπουλος καὶ Χαράλαμπος Ζήσης, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ὑπαξ)κοὶ Θεοχάρης Κοῦσκος, Γεώργιος Σπιτσοτάκης, Παναγιώτης Βαξαβάνης καὶ Βασίλειος Καλαντζῆς, 19ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Ἰωάννης Ἀναστασιάδης, 504 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 919Β. Ὑπαξ)κὸς Γεώργιος Χαβάκης, Κ.Ε.Π., ΙΙΙ Μοῖρα, Χ Πυροβολαρχία, Σ.Τ.Γ. 902Α. Παναγιώτης Μπαντούνης καὶ Μίμης Μπατούλης, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Δ. Διονύσιος Κωστάλλας, 4ος Λόχος, ΚΕΤΕΣ, Β.Σ.Τ. 902.

Ὑπαξ)κοὶ Ἄγγελος Χρυσοστομάκης (19 χρόνων), Μιχαὴλ Ἀγγελάκης (19 χρόνων) καὶ Ἀλέξανδρος Φιντριλάκης (19 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Βασίλειος Τεληκωστόγλου, Ε.Μ.Κ., Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ὑπαξ)κοὶ Ἰωάννης Λέτσιος (19 χρόνων) καὶ Ἀνδρέας Παπαδόπουλος, Κ.Ε.Π., 1η Μοῖρα, Ο.Μ.Υ., Σ.Τ.Γ. 902Α. Νικόλαος Ρεμπῆς καὶ Σπυρίδων Πολύζος, 825 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 908. Ὑπαξ)κὸς Χαρίλαος Τσαλόπουλος, Γ4)Ι Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 919. Ἠλίας Καραγιάννης, 519 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Λοχίαι Θεόφιλος Δενδρινός, Μιχαὴλ Δήμας, Βασίλειος Γελαδάρης καὶ Δημήτριος Σιατερλῆς, 129 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 916.

Οἱ λωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στοὺς Χαιρετισμούς

Οἱ καμπάνες κουρασμένες νὰ λένε ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, χτύπησαν ἀργά. Διπλοσήμαναν, κι' ἡ Ἐφταλία μὲ τὴν κουμπάρα της ξεκίνησαν νὰ πᾶνε ν' ἀκούσουν τσοὶ Χαιρετισμοί.

Σκυφτὴ γιὰ νὰ μὴν βλέπη τσοὶ κακίες, τσοὶ προστυχιές, καὶ τσ' ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, μὲ τὰ μάτια κολλημένα στὴ γῆ περπατοῦσε ἡ Ἐφταλία.

—Ἀνεβαίνω καὶ κοντανασαίνω... Γέρασα πιά! λέει στὴν κουμπάρα της, ὅταν σὲ λίγο ἀνέβαιναν τὴν μαρμαρένια σκάλα τῆς ἐκκλησιᾶς.

Μέσα σ' ἕνα γκρίζο θαμπὸ καπνὸ μυρωμένο ἀπὸ λιβάνι καὶ θυμίαμα ὁ καντηλανάφτης ἀνάβει ἑνὸς ἑνὸς ἁγίου τὰ καντήλια σὰ νὰ τοὺς ξυπνᾶ. Κι' ἡ Ἐφταλία αὐστηρὴ σὰν ἱεροκήρυκας, λέει γεμάτη κατάνυξι στὴν κουμπάρα:

—Τώρα ἄφησε τὸ σῶμα σου ὄξω ἀπ' τὸν νάρθηκα, γιατὶ μέσα στὴν ἐκκλησία εἶνε τὸ βασίλειο τῆς ψυχῆς!

Πατεῖς με καὶ πατῶ σε, κόσμος λογιῶ λογιῶ περιμένει ν' ἀκούση τὸ «Τῇ ὑπερμάχω στρατηγῷ...».

— Κι' ἐδῶ τυχερὴ ἤσουνε, κι' ὁ πετεινός σου γεννᾶ!... λέει ξαφνικὰ ἡ κουμπάρα στὴν Ἐφταλία, ποῦδε ν' ἀνεβαίνη πάνω σὲ μιὰ κερέκλα ποὺ βρῆκε τυχαῖα.

Καὶ μιὰ κακαβρακάτη τῆς φώναξε:

— Κερὰ Φταλία, ἡ καρέγλα εἶνε τῆς καρσινῆς σου. Κατέβα, γιατὶ τώρα θἄρθη καὶ θὰ σὲ κάνη μπὶρ παρᾶ!...

Μὰ ἡ Ἐφταλία τὸ βιολί τση, χαμπερὶμ γιόκ. Πάνω στὸ παρατηρητήριό της δοκιμάζει τὴν χαρὰ ποὺ δίνουν τὰ ἀνέλπιστα συναπαντήματα καὶ μὲ τὰ δυό τση χέρια, γιὰ νὰ δείξη καὶ τὰ πετσένια γάντια ποὺ φορεῖ, περιγράφει τὸ ἐκκλησίασμα, κι' ἔτσι συντηρεῖ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κουμπάρας.

—Ἠβοί, ἔρχεται ἡ Νουνούκα τοῦ Τσιτσιμπρούκα. Τράκαρε στὸν αὐλόγυρο τὴν πεθερά τση, ποὔτανε στὰ μαχαίρια, καὶ τὴν φίλησε «Οὐ φίλημα σοὶ δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας»! Αὐτηνῆς πάει...

Καὶ μὲ τὸ στόμα της, σὰν σουρωτῆρι κακογλωσσιᾶς, σὰν ἀνοιχτὴ κάνουλα εἰδησεολογίας συνεχίζει:

—Κουμπάρα, ἦρθε κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Φρατσοπρούτσα, καὶ γονατισμένη μιξοκλαίει. Σίγουρα θὰ θυμήθηκε τὰ κρίματά τση...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ βάρδα φουρνέλλο ἀρριβάρισε ἡ καρσινή τση καὶ ξεφώνισε:

—Μωρή, κατέβα ἀπ' τὴν καρέγλα μου, ποὺ τὴν ἔκανες χάρβαλο!...

—Χάρβαλο εἶσαι σὺ καὶ τὸ σόϊ σου!... φώναξε ἡ Ἐφταλία.

Καὶ ψωμωμένη καὶ νταβραντισμένη, ὅπως ἤτανε, χύμηξε νὰ τὴν γδάρη.

Ἀμέσως ἡ ἐκκλησία σείστηκε, σωστὸ ρεμπελιό. Φύγανε μανουάλια, φύγανε κεριά, καντήλια, ὡς κι' ὁ κουπὲς ἀπ' τὸ προσκυνητάρι ξεκαρφώθηκε καὶ κουνοῦσε δεξιὰ ζερβὰ σὰν ἕνα κεφάλι ποὺ ἐλεεινολογοῦσε τὸ χάλι τους. Τρέξανε μπήκανε στὴ μέση οἱ ἐπίτροποι, κι' εἶδαν καὶ πάθανε νὰ τὶς κάνουν ζάφτι.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ εἶχε ἀρχίσει ὁ κανὼν τοῦ Ἀκαθίστου «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...». Κι' ἡ Ἐφταλία ξεφώνισε:

—Θ' ἄνοιγα κι' ἐγὼ τὸ δικό μου, ἀλλὰ ἂς ἔχη χάρι ποὺ θέλω νἄχω ἀθῶα τὰ χέρια καὶ καθαρὴ τὴν καρδιά, γιατὶ θὰ μεταλάβω αὔριο!...

Κι' ἔφυγε μεγαλόπρεπη.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—Ἡ αὐτοῦ βασιλικὴ ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ Μάξιμος! Ἡ αὐτῆς βασιλικὴ ὑψηλότης ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη!...

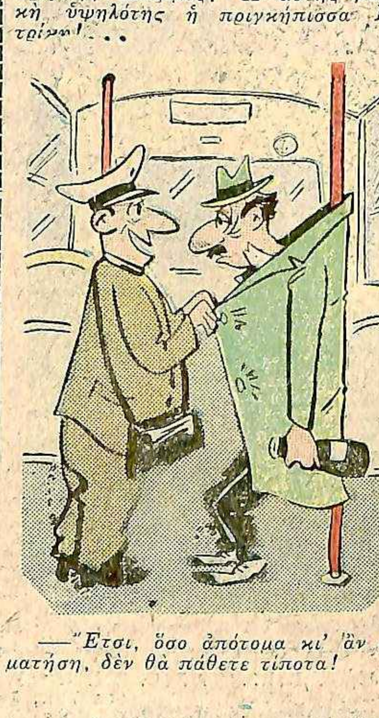

—Ἔτσι, ὅσο ἀπότομα κι' ἂν σταματήση, δὲν θὰ πάθετε τίποτα!

— Τί κάνεις μαμᾶ;... Ὁ μπαμπᾶς θὰ τὸ φάη ὠμὸ αὐτὸ τὸ κρέας!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΠΑΤΗΣΕ τὸν Δὸν Ζουὰν

Ἕνα ἀποτρόπαιο ἔγκλημα τοῦ μεγάλου γυναικοκατακτητοῦ

Ὁ δὸν Ζουὰν Τενόριο ὑ Μανάρα, ὁ περίφημος Σεβιλλιάνος γυναικοκατακτητής, δὲν ἔδινε στὶς φίλες του — κι' ἦταν ἀναρίθμητες — τὸν καιρὸ νὰ τὸν ἀπατήσουν. Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι οἱ ἔρωτές του διαρκοῦσαν ἐλάχιστα καὶ κάποτε μιὰ μόνο νύχτα. Κι' ὡστόσο, μιὰ φίλη του τὸν πρόδωσε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ δὸν Ζουὰν βρισκόταν στὸ Μποῦργκος κι' ἡ ἐκλεκτή του ἦταν μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ Γκαντέα Λεσμὶς ντὲ Βαλέγιο.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν εἶχε συγκινήσει καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἴσως, συνέχιζε ἐπὶ μῆνες τὶς σχέσεις του μαζί της.

Ὁ δὸν Ζουὰν εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κουραζόταν μὲ τὸν καιρὸ κι' ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της χωρὶς λύπη.

Ἀλλ' ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἐκείνη ποὺ κουράστηκε πρώτη ἦταν ἡ ὄμορφη Γκαντέα.

Βρισκόταν τότε στὸ Μποῦργκος ἕνας Ἰταλὸς ζωγράφος, ὁ Λὲ Κορντέρο, ποὺ τὸ κεφάλι του ἔμοιαζε τοῦ Χριστοῦ κι' εἶχε ἕνα λυγερὸ καὶ καλοφτιαγμένο σῶμα.

Ἡ Γκαντέα τοῦ παράγγειλε, λοιπόν, νὰ τῆς φτιάξη τὸ πορτραῖτο της κι' ὅπως ἦταν γυναῖκα μὲ θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, τὸν ἀγάπησε παράφορα. Ἔκαμε, μάλιστα, γι' αὐτὸν κάτι ποὺ δὲν εἶχε κάμει γιὰ τὸν δὸν Ζουάν. Τὸν δεχόταν τὴ νύχτα στὸ σπίτι της.

Ἀπορροφημένη ἔτσι ἀπὸ τὸ καινούργιο αἴσθημά της, ξέχασε ὁλότελα τὸν δὸν Ζουὰν κι' ἐνῶ πρὶν ἔκανε σὰν τρελλὴ γι' αὐτόν, ἔπαψε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι του, χωρὶς κἂν νὰ προσπαθήση νὰ δικαιολογηθῆ.

Ἐκεῖνος ὑποπτεύθηκε πὼς κάτι συνέβαινε καὶ δὲν ἄργησε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ὅτι μιὰ γυναῖκα εἶχε τολμήσει νὰ τὸν προδώση τοῦ φάνηκε σὰν ἀσυγχώρητο ἔγκλημα καὶ σκέφτηκε ἀμέσως πὼς ἔπρεπε νὰ τιμωρήση τὸν εὐτυχισμένο ἀντίπαλό του. Τὸν παραμόνεψε, λοιπὸν καὶ μιὰ νύχτα ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Γκαντέα, τὸν σκότωσε, βυθίζοντας τὸ ξίφος του στὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου του.

Μετέφερε κατόπιν μαζὶ μὲ τὸν ὑπηρέτη του τὸ πτῶμα σ' ἕνα γνωστὸ βαλσαμωτὴ καὶ τοῦ πλήρωσε ἕνα σημαντικὸ ποσὸ γιὰ νὰ βαλσαμώση σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης του τὸ δυστυχισμένο ζωγράφο.

Ὅταν τελείωσε ἡ ταρίχευσι, φόρεσε ἕνα ὁλόμαυρο κοστοῦμι, στρατολόγησε καμποσους χωρικοὺς γιὰ τὴν περίστασι καὶ μετέφερε μαζὶ μ' αὐτοὺς τὸ πτῶμα στὴ μονὴ τῶν Δομινικανῶν. Ἐκεῖ, εἶπε στοὺς μοναχοὺς πὼς ὁ Κορντέρο ἦταν ἕνας ἐρημίτης, ποὺ εἶχε πεθάνει σὰν ἅγιος καὶ τοὺς προσκάλεσε νὰ τὸ πιστοποιήσουν κι' οἱ ἴδιοι.

Τί καλύτερη ἀπόδειξι ἤθελαν οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ πτῶμα δὲν παρουσίαζε σημεῖα σήψεως, μ' ὅλο ποὺ, σύμφωνα μὲ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ δὸν Ζουάν, ὁ θάνατος ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ δυὸ μῆνες;

Ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ εἶχε γίνει στὸ μοναστῆρι τους, μετέφεραν, λοιπόν, τὸ πτῶμα στὴν ἐκκλησία τους καὶ τὸ ἐξέθεσαν σὲ λαϊκὸ προσκύνημα.

Ὁ δὸν Ζουὰν διέσπειρε ταυτόχρονα τὴ φήμη ὅτι ὁ «Ἅγιος Χριστὸς» — ἔτσι εἶχε ἀποκληθῆ ὁ νέος ἅγιος — προστάτευε τοὺς ἐρωτευμένους. Πλήθη προσκυνητῶν ἄρχισαν ἀπὸ τότε νὰ συρρέουν στὸ Μποῦργκος χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται πὼς ὁ καινούργιος ἅγιος ἦταν ὁ ἄτυχος φίλος τῆς ὄμορφης Γκαντέα.

Ἀλλ' ὁ δὸν Ζουὰν ἔβαψε καὶ δεύτερη φορὰ τὰ χέρια του στὸ αἷμα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Ἕνας φίλος του, ὁ ντὲ λὰ Μότα ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὄμορφη νέα, τὴν Ἄννα ντ' Οὐλλόα, ποὺ τὸν δεχόταν κρυφὰ τὰ βράδυα στὸ σπίτι της.

Κάποτε λοιπόν, ποὺ ὁ φίλος του ἔλειπε, ὁ δὸν Ζουὰν σκέφτηκε νὰ τὸν ἀναπληρώση καί, χωρὶς νὰ διστάση, ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς Ἄννας. Ἡ νέα, ὅμως, μ' ὅλο ποὺ εἶχε σβύσει τὸ φῶς γιὰ λόγους προνοίας, κατάλαβε ἐγκαίρως τὴν ἀπάτη κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Ἔτρεξε τότε ὁ ποτέρας της μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι.

Ἐπακολούθησε μιὰ μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν κι' ὁ δὸν Ζουὰν σκότωσε τὸν πατέρα τῆς Ἄννας.

Τὸ ἔγκλημά του αὐτό, ὅμως, προκάλεσε τόση κατακραυγή, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

Ὅταν ξαναγύρισε ἐκεῖ, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μετανοιωμένος, ποὺ δὲν ποθοῦσε τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λήθη καὶ τὴ συγγνώμη...

Τὸ γαλάζιο διαμάντι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ πόρτα τῆς ἐρημικῆς καλύβας ἄνοιξε ἀπότομα, καὶ μπῆκε ἕνας ἄντρας πανύψηλος, μὲ ἄγριο παρουσιαστικό.

Ἡ Ἔντδιν κι' ὁ Ἄρνολντ Πλύκερ χλώμιασαν βλέποντάς τον.

—Ὁ Τζόε, ὁ ἀρχιληστής! φώναξε ὁ Ἄρνολντ, κι' ἔσφιξε στὸ στῆθος του τὴ φοβισμένη γυναίκα του.

— Βλέπω πὼς μ' ἀναγνώρισες, εἶπε ὁ ληστὴς σαρκαστικά. Δίχως πολλὰ λόγια, δῶστε μου τὸ γαλάζιο διαμάντι ποὺ βρῆκες... αὐτὸ ποὺ ἐπονομάσθηκε «Νέο Ἄστρο τοῦ Νότου». Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς δὲν θὰ σᾶς πειράξουμε τότε, οὔτ' ἐγὼ οὔτε οἱ ἄνθρωποί μου ποὺ περιμένουν ἀπ' ἔξω.

Οἱ δυὸ σύζυγοι κυττάχτηκαν μ' ἀγωνία καὶ ξεσπάσανε σὲ λυγμούς. Ὕστερα ὁ Ἄρνολντ ἐξήγησε:

— Μᾶς πῆρε τὸ διαμάντι ὁ Γκόμπα, ὁ Κάφρος ὑπηρέτης μας. Τὸν νομίζαμε πιστὸ κι' ἀφοσιωμένο τυφλὰ σὲ μᾶς, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ γυναίκα μου τὸν εἶχε περιποιηθῆ, ἄρρωστο βαρειά, καὶ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Μᾶς εἶχε ὁρκιστῆ πὼς δὲν θὰ ξεχνοῦσε ποτὲ τὴν καλωσύνη μας... Μὰ ὅταν ἔμαθε τὴν τεράστια ἀξία αὐτοῦ τοῦ διαμαντιοῦ, μᾶς τὄκλεψε κι' ἔφυγε ὕστερα πρὸς τὸ μέρος τῶν «κινητῶν ἄμμων»!

»Διάλεξε αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, γιατὶ ἤξερε πὼς δὲν θὰ τολμούσαμε ποτὲ νὰ τὸν κυνηγήσουμε μέσα στὶς ἄμμους, ποὺ καταπίνουν ὅποιον πατήση ἀπάνω τους... Σίγουρα, σκοπεύει νὰ πάη στὸ Οὐΐλλιαμστον, γιὰ νὰ πουλήση ἐκεῖ σὲ καλὴ τιμὴ τὸ θαυμάσιο πετράδι.

Ὁ ληστὴς ξεστόμισε μιὰ βλαστήμια, ὥρμησε ἔξω καὶ φώναξε στοὺς συμμορῖτες του:

— Πῆρε τὸ διαμάντι ἕνας ἀράπης! Ἂν νομίζη ὅμως πὼς θὰ ξεφύγη, γελιέται! Ξέρω κι' ἐγὼ καλὰ τὰ λίγα ἀκίνδυνα μονοπάτια ποὺ περνᾶνε ἀνάμεσα στὶς κινητὲς ἄμμους!

Κι' ἡ συμμορία ξεκίνησε καλπάζοντας, γιὰ νὰ προφτάση τὸ Γκόμπα.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ὁ Τζόε εἶχε χάσει πιὰ κάθε ἐλπίδα πὼς θἄβρισκε τὸν Κάφρο. Ξαφνικά, διάταξε τοὺς ἄντρες του νὰ σταματήσουν. Εἶχαν φτάσει στὸ τέλος σχεδὸν τῆς τρομερῆς ζώνης τῶν ἄμμων.

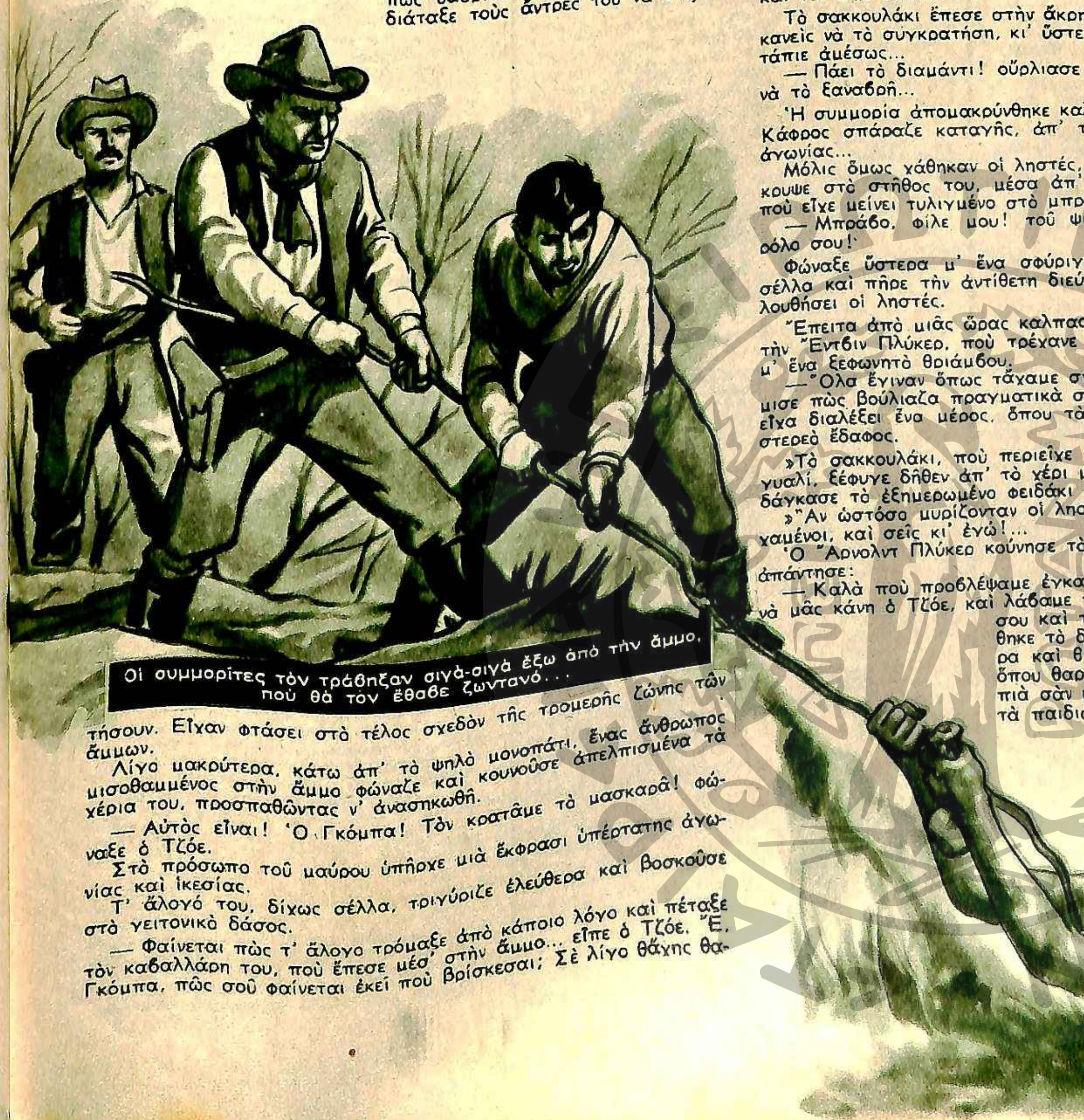

Οἱ συμμορῖτες τὸν τράβηξαν σιγὰ-σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμμο, ποὺ θὰ τὸν ἔθαβε ζωντανό...

Λίγο μακρύτερα, κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ μονοπάτι, ἕνας ἄνθρωπος μισοθαμμένος στὴν ἄμμο φώναζε καὶ κουνοῦσε ἀπελπισμένα τὰ χέρια του, προσπαθῶντας ν' ἀνασηκωθῆ.

— Αὐτὸς εἶναι! Ὁ Γκόμπα! Τὸν κρατᾶμε τὸ μασκαρᾶ! φώναξε ὁ Τζόε.

Στὸ πρόσωπο τοῦ μαύρου ὑπῆρχε μιὰ ἔκφρασι ὑπέρτατης ἀγωνίας καὶ ἱκεσίας.

Τ' ἄλογό του, δίχως σέλλα, τριγύριζε ἐλεύθερα καὶ βοσκοῦσε στὸ γειτονικὸ δάσος.

— Φαίνεται πὼς τ' ἄλογο τρόμαξε ἀπὸ κάποιο λόγο καὶ πέταξε τὸν καβαλλάρη του, ποὺ ἔπεσε μέσ' στὴν ἄμμο... εἶπε ὁ Τζόε. Ἔ, Γκόμπα, πῶς σοῦ φαίνεται ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι; Σὲ λίγο θἄχης θαφτῆ ζωντανὸς στὴν ἄμμο κι' ἔτσι θἄχης γλυτώσει μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ βάσανα τοῦ κόσμου!

— Βοήθεια!... Σῶστε με, ρῖχτε μου ἕνα σκοινί! Βουλιάζω!... οὔρλιασε ὁ Γκόμπα.

— Ποῦ εἶναι τὸ γαλάζιο διαμάντι, κατεργάρη, ποὔκλεψες ἀπ' τὸν ἀφέντη σου;

— Δέν... δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι... στέναξε ὁ Κάφρος.

—Ἄ, δὲν τὄχεις ἐσὺ τὸ διαμάντι; Τόσο τὸ χειρότερο! Δὲν ἀξίζει λοιπὸν νὰ χάσουμε τὴν ὥρα μας γιὰ νὰ σώσουμε ἕνα μαυροτσούκαλο σὰν ἐσένα... Γειά σου!

Κι' ὁ ληστὴς ἔκανε μιὰ κίνησι, σὰν νἄθελε νὰ φύγη. Ὁ μαῦρος ἔβγαλε ἕνα ἀπελπισμένο ξεφωνητό.

— Σταθῆτε! οὔρλιασε. Γλυτῶστε με, καὶ θὰ σᾶς δώσω τὸ διαμάντι!

— Μπράβο! εἶπε ὁ Τζόε γελῶντας. Νὰ ποὺ ἀρχίζεις καὶ λογικεύεσαι...

Ἔστειλε δυὸ ἀνθρώπους του νὰ τοῦ φέρουν ἀπ' τὸ δάσος ἕνα μακρὺ κισσό, ποὺ ἀποτελοῦσε ἕνα γερὸ φυτικὸ σκοινί. Πρὶν ὅμως πετάξη τὴ μιὰ ἄκρη του στὸ νέγρο, γιὰ νὰ πιαστῆ ἀπ' αὐτήν, τὸν ρώτησε δύσπιστα:

— Ποῦ εἶναι τὸ διαμάντι;

—Ἐδῶ μέσα... ἀπάντησε ἐκεῖνος, δείχνοντας ἕνα σακκουλάκι ποὺ ἔσφιγγε στ' ἀριστερό του χέρι.

Ὁ ἀρχιληστὴς τοὔρριξε τὸ σκοινί, κι' αὐτὸς γαντζώθηκε πάνω του μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὕστερα οἱ συμμορῖτες τὸν τράβηξαν σιγὰ-σιγὰ ἔξω ἀπ' τὴν ἄμμο, ποὺ θὰ τὸν ἔθαβε ζωντανό.

Μόλις πάτησε στὸ στερεὸ ἔδαφος τοῦ μονοπατιοῦ, ὁ Γκόμπα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς κι' ἄρχισε νὰ χορεύη. Ξαφνικὰ ὅμως σταμάτησε ἔμπηξε μιὰ φωνὴ πόνου κι' ἄνοιξε ἄθελα τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του, ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμη τὸ σακκουλάκι μὲ τὸ διαμάντι.

Ἕνα φειδάκι, ὅμοιο μ' ἔχιδνα τῆς ἐρήμου, εἶχε ξεπροβάλει ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μανίκι του, εἶχε τυλιχτῆ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸν εἶχε δαγκάσει!

Τὸ σακκουλάκι ἔπεσε στὴν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ, πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ τὸ συγκρατήση, κι' ὕστερα κάτω στὴν ἄμμο, ποὺ τὸ κατάπιε ἀμέσως...

— Πάει τὸ διαμάντι! οὔρλιασε ὁ Τζόε. Κανεὶς δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὸ ξαναβρῆ...

Ἡ συμμορία ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος Κάφρος σπάραζε καταγῆς, ἀπ' τοὺς τελευταίους σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας...

Μόλις ὅμως χάθηκαν οἱ ληστές, ὁ Γκόμπα πήδησε ὄρθιος κι' ἔκρυψε στὸ στῆθος του, μέσα ἀπ' τὸ πουκάμισό του, τὸ φειδάκι ποὺ εἶχε μείνει τυλιγμένο στὸ μπράτσο του.

— Μπράβο, φίλε μου! τοῦ ψιθύρισε. Ἔπαιξες θαυμάσια τὸ ρόλο σου!

Φώναξε ὕστερα μ' ἕνα σφύριγμα τ' ἄλογό του, πήδησε στὴ σέλλα καὶ πῆρε τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει οἱ ληστές.

Ἔπειτα ἀπὸ μιᾶς ὥρας καλπασμό, συνάντησε τὸν Ἄρνολντ καὶ τὴν Ἔντδιν Πλύκερ, ποὺ τρέχανε πρὸς τὴν πόλι. Τοὺς χαιρέτησε μ' ἕνα ξεφωνητὸ θριάμβου.

—Ὅλα ἔγιναν ὅπως τἄχαμε σχεδιάσει, τοὺς εἶπε. Ὁ Τζόε νόμισε πὼς βούλιαζα πραγματικὰ στὴν ἄμμο. Δὲν πῆρε εἴδησι πὼς εἶχα διαλέξει ἕνα μέρος, ὅπου τὰ πόδια μου βρίσκαν ἀπὸ κάτω στερεὸ ἔδαφος.

»Τὸ σακκουλάκι, ποὺ περιεῖχε ὅπως ξέρετε ἕνα ἁπλὸ κομμάτι γυαλί, ξέφυγε δῆθεν ἀπ' τὸ χέρι μου, ὅταν προσποιήθηκα πὼς μὲ δάγκασε τὸ ἐξημερωμένο φειδάκι μου.

»Ἂν ὡστόσο μυρίζονταν οἱ ληστὲς τὸ τέχνασμα, θἄμαστε ὅλοι χαμένοι, καὶ σεῖς κι' ἐγώ!...

Ὁ Ἄρνολντ Πλύκερ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἱκανοποίησι καὶ ἀπάντησε:

— Καλὰ ποὺ προβλέψαμε ἐγκαίρως τὴν ἐπίσκεψι ποὺ σκόπευε νὰ μᾶς κάνη ὁ Τζόε, καὶ λάβαμε τὰ μέτρα μας!... Μὲ τὸ θάρρος σου καὶ τὴν ἱκανότητά σου, Γκόμπα, σώθηκε τὸ διαμάντι. Θὰ τὸ πουλήσουμε τώρα καὶ θ' ἀγοράσουμε μεγάλα κτήματα, ὅπου θαρθῆς νὰ ζήσης ἥσυχα καὶ σύ, ὄχι πιὰ σὰν ὑπηρέτης, μὲ τὴ γυναίκα σου καὶ τὰ παιδιά σου!

Ε. ΓΟΥΝΤΡΟΠ

Ἀνατολίτικο
ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ὄρεξι τοῦ πασᾶ!

Κάποτε ὁ πασᾶς τοῦ Ἰκονίου εἶχε βάλει τόσους φόρους πού ὁ κόσμος ὄχι μόνο δέν πλήρωνε, ἀλλά ἀγρίεψε τόσο, πού οἱ ζαπτιέδες βαρέθηκαν νά φυλακίζουν τούς ἀνθρώπους. Οἱ συμπατριῶτες τοῦ Ναστραδίν ἀποφάσισαν τότε νά τόν στείλουν στόν πασᾶ μήπως καταφέρη μέ τή καπατσωσύνη του νά καταργήση τούς φόρους. Πραγματικά, ὁ Χότζας πῆγε στό Ἰκόνιο κι' ἀφοῦ παρουσιάστηκε στόν πασᾶ, ἄρχισε τίς κλάψες καί τά παρακάλια καί κατάφερε στό τέλος νά τόν πείση νά βγάλη φιρμάνι πώς καταργοῦνται οἱ φόροι. Ἐνθουσιάστηκε μάλιστα τόσο ὁ πασᾶς ἀπ' τή γνωριμία τοῦ Ναστραδίν, πού τόν κάλεσε σ' ἐπίσημο γεῦμα στό παλάτι.

Κι' ὁ Χότζας, πού εἶχε δυό μέρες νά φάη, περίμενε πῶς καί πῶς τήν ὥρα πού θά στρωνόταν τό τραπέζι. Ἦρθε λοιπόν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ καί φυσικά τό τραπέζι τοῦ πλούσιου πασᾶ ἦταν γεμᾶτο λιχουδιές. Βρισκόταν ὅμως καί τό πατροπαράδοτο πιλάφι. Μά κανένας δέν τό καταδέχτηκε.

Τήν ὥρα, ὡστόσο, πού ἦταν ὅλοι ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουν τό φαγητό, ὁ πασᾶς γύρισε καί εἶδε τά λουλούδια πού ἦταν στήν αἴθουσα καί θύμωσε.

—Τί λουλούδια εἶν' αὐτά; φώναξε σ' ἕναν ὑπασπιστή του. Πές νά τά πάρουν καί νά φέρουν ἄλλα ὀμορφότερα!

Ὅλοι τότε ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τά πιάτα τους καί περίμεναν νά φέρουν τά καινούργια λουλούδια γιά ν' ἀρχίσουν τό φαγητό τους. Ἔτσι πέρασε κάμποση ὥρα, ἐνῶ ἡ κοιλιά τοῦ Ναστραδίν γουργούριζε ἀπ' τήν πεῖνα. Ἐπί τέλους φέρανε τά καινούργια λουλούδια κι' ὁ πασᾶς χτυπῶντας τά χέρια του, πρόσταξε:

—Τώρα νά μᾶς φέρουν τά ὀρεκτικά!

Κι' ἀμέσως οἱ δοῦλοι ἄρχισαν νά σερβίρουν κάθε εἴδους μεζέδες.

—Τί παληορεκτικά εἶν' αὐτά; φώναξε πάλι ὁ πασᾶς. Μπορεῖ νά μᾶς ἀνοίξη ἡ ὄρεξι μέ τέτοιες ἀηδίες;

Μά καί μέ τά καινούργια δέν ἔμεινε εὐχαριστημένος κι' ἔτσι ἀναγκάστηκαν ὅλοι νά μή βάλουν μπουκιά στό στόμα τους.

Μέ τά πολλά, ὡστόσο, φέρανε στό τραπέζι κάτι ἐξαίσιους ντολμάδες.

—Ἐπί τέλους! εἶπε ὁ Χότζας. Ἔχασα τά ὡραῖα ὀρεκτικά, μά θ' ἀποζημιωθῶ μέ τούς ντολμάδες...

Ἀλλά πρίν προλάβη νά τό πῆ, πῆρε ἕναν ὁ πασᾶς κι' ἀφοῦ τόν δοκίμασε ξεφώνισε:

—Δέν εἶπα νά μή βάζουν τόσο λίγο ἀλάτι στούς ντολμάδες;

Καί πρόσταξε νά τούς πάρουν παρ' ὅλο πού ὁ δύστυχος ὁ Ναστραδίν τόλμησε νά ψιθυρίση: «Καί δέν βάζουμε ἐμεῖς λίγο ἀλατάκι ἀπό πάνω;» Μά δέν κατάφερε τίποτα, γιατί ἕνας ὑπασπιστής ἔσκυψε καί τοῦ εἶπε στ' αὐτί:

—Σιωπή, Χότζα! Ὅταν μιλάη ὁ πασᾶς γιά τήν ὄρεξί του, ἐμᾶς δέν μᾶς πέφτει λόγος!

Νά ὅμως πού σέ λίγο φέρανε στό τραπέζι ἀρνάκι τοῦ γάλακτος στή σούβλα. Μόλις τό εἶδε πάλι ὁ πασᾶς ἔμπηξε τίς φωνές:

—Τί εἶν' αὐτά; Κάθε μέρα τό ἴδιο φαγητό θά τρώω; Θέλω σήμερα γαλοπούλα!

Πῆραν λοιπόν καί τό ἀρνί καί φέρανε γαλοπούλα.

Μόλις τήν εἶδε ὅμως ὁ πασᾶς, φώναξε ἀμέσως ἀγριεμένος:

—Ποιός σᾶς εἶπε νά τήν παραγεμίσετε μέ κάστανα; Σκέτη τή θέλω.

Τότε ὅμως ὁ Ναστραδίν πού ἀπελπίστηκε πιά ὅτι θά ἔτρωγε κάτι, ἄρπαξε ἕνα πιάτο πιλάφι πού ἦταν μπροστά του κι' ἄρχισε νά τό καταβροχθίζη μέ βουλιμία.

Ὅλοι, φυσικά, ξαφνιάστηκαν μ' αὐτό πού ἔκανε κι' ἄρχισαν νά τόν κυττάζουν θυμωμένοι.

Κι' ὁ ὑπασπιστής, ταραγμένος, ἔσκυψε καί τοῦ εἶπε στ' αὐτί:

—Γιά τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, Χότζα τί κάνεις ἐκεῖ;

Ὁ Χότζας ὅμως, πού συνέχιζε νά τρώη, ἀποκρίθηκε ἀγανακτισμένος:

—Ἄφησέ με, ἀγᾶ μου, γιατί ὥσπου νά γίνη τοῦ χορτάτου ἡ ὄρεξι, μπορεῖ νά πεθάνη ὁ φτωχός ἀπ' τήν πεῖνα!

Τά βάσανα τοῦ Καραμπετ
ΠΕΣΙΜΑΤΑ

Κουζοὺμ αὐτὰ τὰ τιρόλεϋ χὶτς ντὲν τὰ χωνεύω. Γιατὶ ἅμα μέσα ἰμπαίνεις καὶ καθισμένος ἔνεσαι, καλὰ εἶσαι. Ἅμα, ὅμως, ὄρθιος ἰστέκεσαι, βάϊ, βάϊ, βάϊ, τὶ κακὸ εἶναι τοῦτο τζάνουμ! Χὶτς πουθενὰ νὰ κρατηθῆς ντὲν ἠμπορεῖς καὶ ὅλο κουνημένος ἔνεσαι, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ κεῖ, ἰσορροπία μισορροπία χὶτς κρατημένο ντὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐκάνης. Ἅμα τὸ τιρόλεϋ ξεκινημένος ἔνεται, πίσω ἰπέφτεις, ἅμα τὸ τιρόλεϋ σταματημένο ἔνεται, μπιροστὰ ἰπέφτεις, βάϊ, βάϊ, βάϊ, τί εἶναι τοῦτο κουζοὺμ;

Τὸ λοιπὸν ἰπροχτὲς μέσα στὸ τιρόλεϋ ἐμπῆκα Κολιάτσου - Παγκουράτι ἤθελα νὰ πηαίνω. Ἐκεῖ στὸ Παγκουράτι Σουρπουΐτσα μου ἐπίσκεψις ἤτανε καὶ μὲ λέει Καραμπετάκι τὸ βιραδάκι νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ ἰπαίρνης.

Ἐν τάξει; ρωτημένο ἐκάνει. Ἐν τάξει, ἀπαντημένο ἐκάνω. Μόλις, τὸ λοιπόν, μέσα ἰμπῆκα, ὅλοι καθισμένοι ἦσανε καὶ μόνο ἐγὼ ὄρθιος ἐϊνόμουν. Ἄμμμα τὸ τιρόλεϋ ξεκινημένο ἀπότομα ἴνεται καὶ ἐγὼ χὶτς χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κουνημένος ἔϊνα καί, βάϊ κουζούμ, ἰπέφτω στὸ ἀγκαλιὰ μιᾶς ὑναίκας. Ἐκείνη ἀμέσως θυμωμένος ἔνεται καὶ μὲ λέει:

— Νὰ προσέχετε κύριε! Τί κατάστασις εἶναι αὐτή!

Νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια; Τὸ ὑναῖκα πολὺ νόστιμο ἤτανε, στιρουμπουλή, στιρουμπουλὴ καὶ παχουλούτσικη, θέλω νὰ εἰπῶ, δηλαδὴ — καταλαβαίνεις;— πολὺ ὡραῖα πεσμένος ἔϊνα. Τὸ λοιπὸν ἀφοῦ ὡραῖα καὶ μαλακὰ πεσμένος ἔϊνα, χὶτς καθόλου ντὲν ἰβιάστηκα νὰ σηκωθῶ καὶ φαίνεται πὼς ὅτι μὲ ἤρεσε κι' ὅλας ἐκεῖ ποὺ ἰβρισκόμουν.

— Μὲ τὸ μπαρδόν! εἶπα ἄμμμα χὶτς καθόλου ἀπὸ τὸ θέσις μου ντὲν ἐκουνήθηκα.

Τότε τὸ ὑναῖκα πολὺ θυμωμένος ἔϊνε καὶ ἀμέσως φωνὴ ἐβάζει:

— Μὰ κύριε σηκωθῆτε, ἐπὶ τέλους.

— Κουζούμ, λέω, ντὲν ἰφταίω ἐγώ, τὸ τιρόλεϋ τέτοιο εἶναι. Ἅμα ὄρθιος εἶσαι, χὶτς ντὲν ἠμπορεῖς νὰ σταθῆς καὶ ἀμέσως κάτω ἰπέφτεις.

Στὸ μεταξὺ χὶτς ἀπὸ τὸ θέσις μου σηκωμένος ντὲν ἐϊνόμουν καὶ μόνο τὰ χέρια μου ἀπιλωμένα ἔκανα ἀπὸ κάπου πιασμένος νὰ ἴνω... Τὸ ὑναῖκα, τὸ λοιπόν, τότε ἔξω φιρενῶν ἔϊνε:

— Ἄϊ στὸ διάολο ἀπὸ δῶ! Παληάνθρωπε, ἀδιάντροπε, ζῶον! μὲ λέει.

Καὶ ἀμέσως ἐπάνω τιναγμένο ἔνεται καὶ ἐμένα κάτω μὲ ρίχνει. Τότε ἕνας κύριος μὲ λέει:

— Δὲν ντρέπεστε κύριε;

— Κύριος εἶσαι καὶ φαίνεσαι, λέω, ἄμμμα γιατί νὰ ντιρέπωμαι; Τὸ τιρόλεϋ ἰφταίει...

Καὶ τὸ λοιπὸν ἔτσι καθὼς ἰστεκόμουν πάλι τὸ τιρόλεϋ σταματημένο ἔνεται καὶ ἐγώ, βάϊ, βάϊ, βάϊ κουζούμ, πάλι σὲ ἕνα ἄλλο ὤμορφο καὶ στιρογγυλούτσικο κυρία ἰπέφτω.

— Κύριε! φωνάζει τὸ κυρία.

— Τί εἶναι γιαβρούμ; λέω.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Σηκωθῆτε ἀπὸ κεῖ. Τί κάνετε;

— Καλά, εὐχαριστῶ, λέω, ἄμμμα ἐγὼ ντὲν ἰφταίω. Τὸ τιρόλεϋ ἰφταίει.

Τότε πάλι ἐκείνη φωνὴ βαλμένο ἐκάνει καὶ ἐγὼ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ ἀγκαλιά της σηκωμένο ἴνομαι καὶ ἕνας ἄλλος κύριος φωνὴ βαλμένο ἐκάνει.

— Μὰ ἐπίτηδες τὸ κάνεις, ἐσύ;

— Ἐγώ; Εἶσαι καλὰ γιάχο; λέω. Τὸ τιρόλεϋ ἐπίτηδες τὸ κάνει!

— Δὲν ἀφίνεις τίς κουβέντες;

— Γιάχο, ἐσὺ τί φωνάζεις; Στὸ δικό σου τὸ ἰγκαλιὰ ἔπεσα;

— Ἡ κυρία εἶναι γυναῖκα μου.

— Ἔ, τὸ λοιπὸν ἀφοῦ εἶναι ὑναῖκα σου, τότε ἔλα στάσου ἐδῶ καὶ νὰ ἰπέφτης ἐσὺ στὸ ἰγκαλιά της. Καὶ ἐμένα δῶσε μου τὴ θέσι σου.

Τὸ κόσμος πολλὰ ἔλια ἔκανε. Καὶ ἐγὼ πολὺ ἰφχαριστημένος ἤμουν γιατὶ δυὸ φορὲς πολὺ πολὺ ὡραῖα καὶ μαλακὰ πεσμένος ἔϊνα. Ἀπὸ δῶ καὶ ἰπέρα πάντα στὸ τιρόλεϋ θὰ ἰμπαίνω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ σίγουρα

Τί εἶπες ἀγαπητέ μου; Γιὰ ξαναπές το σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ καγχάσω. Νάρθω μαζύ σου νὰ πᾶμε τὴν Κυριακὴ στὶς κοῦρσες; Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησι, ἀλλὰ τί νὰ κάνωμε στὶς κοῦρσες; Τί; Νὰ παίξουμε; Γιὰ κύτταξέ με καλὰ σὲ παρακαλῶ. Γιὰ κύτταξέ με καὶ πές μου: Σοῦ φαίνομαι γιὰ κορόϊδο; Ὄχι, ἀφοῦ, λοιπόν, δὲν σοῦ φαίνομαι γιὰ κορόϊδο, γιατὶ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν πρότασι; Γιὰ ν' ἀκούσης τὰ σχολιανά σου, μεσημεριάτικα;

Στὶς κοῦρσες, λέει, νὰ παίξουμε! Καὶ γιατί νὰ παίξουμε, ἄνθρωπέ μου;

Πῶς; Γιὰ νὰ κερδίσουμε; Καὶ πῶς θὰ κερδίσουμε; Ἆ! Σοῦ χουνε δώσει δυὸ ἄλογα σίγουρα καὶ θέλεις νὰ τὰ παίξουμε μαζύ. Νὰ βάλουμε ἀπὸ ἕνα πεντακοσάρικο ὁ καθένας καὶ νὰ σηκώσουμε τὸν Ἱππόδρομο. Γιὰ ἀκοῦτε κάτι κουβέντες, ἀπὸ κάτι ἀνθρώπους.

Ἀφοῦ εἶσαι τόσο σίγουρος για τα σίγουρα, γιατί δὲν τὰ παίζεις μόνος σου; Ἢ μήπως θὰ εἶναι τόσο πολλὰ τὰ κέρδη, ὥστε νὰ μὴν μπορῆς νὰ τὰ κουβαλήσης μονάχος σου καὶ χρειάζεσαι καὶ βοηθὸ στὸ κουβάλημα; Ὄχι, ἀλλὰ ἂν τὰ προβλέπης τόσο πολλά, νὰ πάρουμε καὶ κανένα μπαοῦλο μαζύ, γιὰ νὰ βάλουμε τὰ κέρδη. Ἆ! Δὲν χρειάζεται. Τότε; Σ' ἔπιασε τὸ πονοψῦχι καὶ μὲ καλεῖς ἀπὸ γενναιοφροσύνη γιὰ νὰ μετάσχω κι' ἐγὼ στὴν πανδαισία τῶν μεγάλων κερδῶν; Εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ ἐπίτρεψέ μου νὰ μὴ λάβω μέρος στὴν ὡραία αὐτὴ ἐπιχείρησι — κύριε Κορόϊδο, μὲ τὸ Κάπα κεφαλαῖο.

Πῶς; Νάρθω νὰ δοκιμάσω μιὰ φορά; Οὔτε μία, οὔτε καμμία. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω ποτὲ στὸν ἑαυτό μου. Νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ τίμιον χρῆμα μου στὰ πόστα ἑνὸς ἵππου καὶ νὰ περιμένω, ἂν τὰ τρέξη γρήγορα, νὰ πάρω μερικὰ τάλληρα καὶ ἂν δὲν τὰ τρέξη, νὰ χάσω τὸ κεφάλαιό μου — ἄς εἶναι κι' ἕνα δεκάρικο. Νὰ γίνω, δηλαδή, ἕνα μὲ τὰ παληοάλογα καὶ ἀκόμα κατώτερος. Δὲν εἴμαστε καλά.

Ἢ μήπως σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ ἐγώ, ὁ Πελοπίδας, νὰ καταντήσω σὰν καὶ σᾶς, ποὺ κατεβαίνετε κάτω καὶ φωνάζετε ἔξαλλοι καὶ ἀλλόφρονες ἀπὸ τὴν ἐξέδρα, προσπαθῶντας νὰ φιλοτιμήσετε τὰ ζῶα νὰ εἰσακούσουν τὰς ἱκεσίας σας καὶ νὰ ἔρθουν πρῶτα; Ἢ νὰ καταντήσω σὰν τοῦ λόγου σου, ἢ μᾶλλον σὰν τοῦ ...ἀλόγου σου, ποὺ παίρνεις τὸ φυλλαδιάκι μὲ τὰ προγνωστικὰ καὶ κάθεσαι ὧρες ὁλόκληρες καὶ μελετᾶς καὶ σημειώνεις καὶ καταρτίζεις πίνακες καὶ γράφεις σύνθετα καὶ δίδυμα καὶ δὲν ξέρω πῶς ἀλλοιῶς τὰ λέτε καὶ μοῦρχεσαι τὴ Δευτέρα πρωῒ βαρὺς καὶ συννεφιασμένος γιατὶ τ' ἀκούμπησες ὅλα καὶ ζητᾶς τσιγάρο;

Ἀλλὰ ξέρω γιατὶ σώνει καὶ καλὰ θέλεις νὰ μὲ παρασύρης στὴν ὁδὸ τοῦ κοροϊδιλικίου καὶ τῆς ἀπωλείας. Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη ὁ Πελοπίδας νὰ σοῦ τὰ ψάλλη ἀπὸ τὴν καλή, νὰ σ' ἐλεεινολογῆ καὶ νὰ σὲ σαρκάζη. Ἐνῶ, ἅμα ἔχης καὶ παρέα, γλυτώνεις ἀπὸ αὐτὸν τὸν μπελᾶ. Γι' αὐτὸ ἐπιδιώκεις νάρθω μαζύ σου. Γιατὶ λὲς ἀπὸ μέσα σου: «Ἅμα θάρθη μιὰ φορά, θάρθη κι' ἄλλη, καὶ θὰ τὴν ψωνίση κι' αὐτός, ὅπως τὴν ψώνισα κι' ἐγώ. Καὶ θάχω παρέα στὸ κοροϊδιλῆκι μου». Αἴ, λοιπόν, ὄχι. Δὲν θὰ σοῦ γίνη τὸ χατῆρι καὶ παραιτήσου ἀπὸ τὴν ἀπεχθῆ ἰδέα. Ἐγὼ τὰ πετάω τὰ λεφτά μου, ἀνάβω πεντακοσάρικο καὶ βάζω φωτιὰ στὸ τσιγάρο μου, ἅμα μοῦ κάνει κέφι, ἀλλὰ κοροϊδίστικα δὲν δίνω οὔτε τρύπια πεντάρα.

Λοιπόν, πάρε τὰ σίγουρά σου καὶ κατέβα στὸν Ἱππόδρομο. Κι' ἔλα τὴ Δευτέρα νὰ γυρεύης τσιγάρο. Ἠλίθιε. Ἀλλὰ μὴ μοῦ ξανακάνης τὴν πρότασι ποὺ μοῦ εἶπες σήμερα, οὔτε γιὰ ἀστεῖο. Γιατὶ δὲν ξέρω ἂν ἔχης φάη κλωτσιὰ ἀπὸ ἄλογο. Ἀλλὰ ἅμα φᾶς κλωτσιὰ τοῦ Πελοπίδα, φοβᾶμαι ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ἰσχυρότερη. Κορόϊδο

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Παράξενη ἀγάπη

Τό πρόσωπο τῆς νέας, μέ τά μακρυά ὁλόξανθα μαλλιά, πού τό πλαισίωναν σάν φωτοστέφανος, καί τίς λεπτές, παιδιάστικες σχεδόν γραμμές, εἶχε μιά ἀγγελική ὀμορφιά. Τό μεγάλο μέτωπό της φαινόταν γεμᾶτο ἀκόμη ἀπό σκέψεις.

—Μοιάζει σάν νά κοιμᾶται, δέν εἶν' ἀλήθεια; μοῦ εἶπε ὁ φύλακας τῆς νεκρικῆς κρύπτης τῆς μονῆς τῶν Καπουκίνων. Κι' ὡστόσο, βρίσκεται ἐδῶ ἀπό μισό σχεδόν αἰῶνα κι' εἶναι δύσκολο νά πιστέψη κανείς πώς τήν ἔχουν βαλσαμώσει. Ὁ ξερός καί κρύος ἀέρας αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου, ἄλλωστε, διατηρεῖ θαυμάσια τούς νεκρούς.

Οἱ πλούσιοι κάτοικοι τοῦ Παλέρμου, πού ἤθελαν νά βλέπουν τούς δικούς τους καί μετά τό θάνατό τους, τούς βαλσάμωναν, τούς ἔκλειναν μέσα σέ εἰδικά φέρετρα μέ κρυστάλλινο σκέπασμα καί τούς ἀπόθεταν εὐλαβικά μέσα σ' αὐτόν

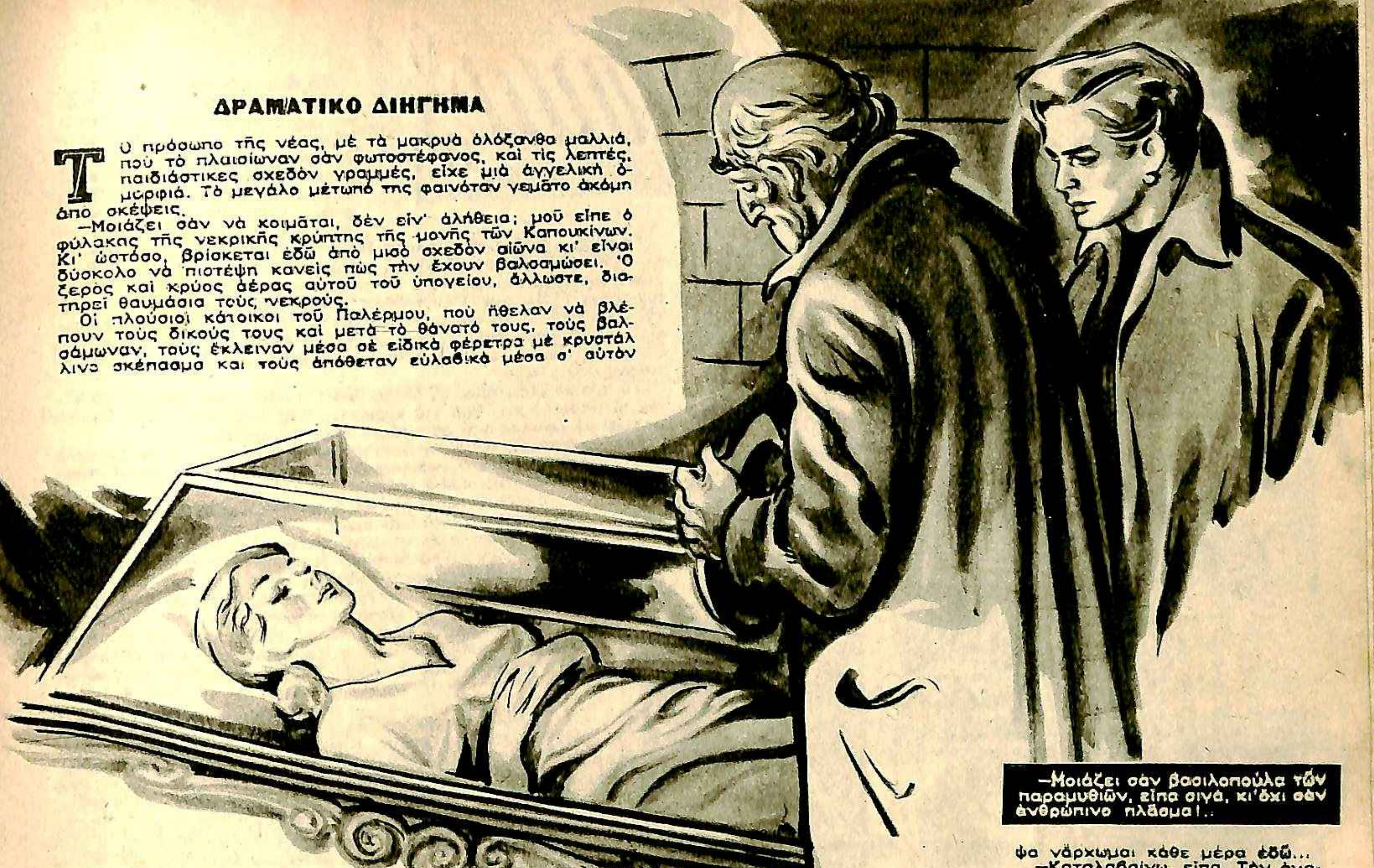

—Μοιάζει σάν βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν, εἶπα σιγά, κι' ὄχι σάν ἀνθρώπινο πλᾶσμα!..

τόν ὑπόγειο νεκρικό θάλαμο. Ἔτσι διατηροῦσαν τήν ψευδαίσθησι πώς οἱ ἀγαπημένοι τους νεκροί βρίσκονταν ἀκόμη ἀνάμεσά τους.

Τό ἴδιο εἶχε γίνει καί γι' αὐτή τή νέα.

—Κι' οἱ δικοί της ἔρχονται καί τήν βλέπουν; ρώτησα.

—Ἡ μητέρα της κι' ὁ πατέρας της ἔχουν πεθάνει ἀπό πολλά χρόνια, μοῦ ἀπάντησε ὁ φύλακας. Ὁ μόνος πού τήν ἐπισκέπτεται κάθε μέρα καί τῆς φέρνει λίγα λουλούδια εἶναι ὁ μνηστήρας της. Μοῦ εἶπαν πώς ἡ δυστυχισμένη πέθανε μιά μέρα πρίν ἀπό ἐκείνη πού εἶχε ὁρισθῆ γιά τό γάμο τους κι' ὅτι ὁ μνηστήρας της ἦταν γιά πολλά χρόνια τρελλός... Ἆ, νάτος!

Ἀπό τό βάθος τῆς στοᾶς φάνηκε ἕνας ψηλόλιγνος γέρος, μέ κάτασπρα μαλλιά. Προχωροῦσε ἀργά πρός τό μέρος ὅπου βρισκόταν τό φέρετρο.

—Ἔρχεται πάντα τό μεσημέρι, πού οἱ ἐπισκέπτες εἶναι λιγοστοί, μοῦ εἶπε σιγά ὁ φύλακας, πού πῆρε ἀμέσως τά μαραμένα ἄνθη τῆς προηγούμενης ἡμέρας κι' ἀπομακρύνθηκε διακριτικά.

Ὁ γέρος πῆγε κοντά στό φέρετρο, ἔβγαλε ἀπό ἕνα χαρτί μερικά κόκκινα τριαντάφυλλα καί τά ἀπόθεσε ταπεινά πάνω στό κρύσταλλο, στά πόδια τῆς νεκρῆς.

Ἤμουν πλάϊ του σχεδόν.

—Μοιάζει σάν βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν κι' ὄχι σάν ἀνθρώπινο πλᾶσμα, εἶπα σιγά.

Εἶχα μιλήσει γιά τόν ἑαυτό μου, χωρίς νά ἐλπίζω πώς ὁ γέρος θά μοῦ ἀπαντοῦσε. Ἀλλά τόν ἄκουσα νά μοῦ λέη:

—Ἦταν ἕνα πλᾶσμα πολύ τέλειο γι' αὐτή τή γῆ. Γι' αὐτό ἔφυγε τόσο γρήγορα...

—Εἴσαστε ὁ μνηστήρας αὐτῆς τῆς νέας; ρώτησα παίρνοντας θάρρος.

Ὁ γέρος ἀναστέναξε.

—Ὁ μνηστήρας; εἶπε. Ὄχι... Ὁ φύλακας ἔτσι λέει σ' ὅλους τούς ἐπισκέπτες. Ἀλλά δέν εἶναι ἀλήθεια... Ἄν μέ προσέξετε λίγο, θά καταλάβετε πώς δέν ἀνῆκα στό δικό της κόσμο... Ἐγώ εἶχα γεννηθῆ φτωχός, ἐνῶ αὐτή ἦταν πλούσια... πολύ πλούσια...

Τόν κύτταξα μέ μεγαλύτερη προσοχή ἀπό πρίν. Τά ροῦχα του ἦταν καθαρά καί τό ντύσιμό του περιποιημένο, ἀλλά χωρίς κομψότητα. Φαινόταν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Τά χέρια του ἦταν χοντρά καί ροζιασμένα.

—Ζοῦσε σάν πριγκήπισσα σ' ἕναν πύργο, κοντά στή θάλασσα, μ' ἕνα μεγάλο κῆπο ὁλόγυρα, συνέχισε. Οἱ γονεῖς της τήν ἐλάτρευαν καί τῆς ἔκαναν ὅ,τι τούς ζητοῦσε... Ὅταν πέθανε, ἡ μητέρα της κόντεψε νά τρελλαθῆ ἀπό τή λύπη της... Παρακάλεσε τότε νά τῆς ἐπιτρέψουν νά φέρη ἐδῶ τήν κόρη της, γιά νά μπορῆ νά τήν βλέπη κάθε μέρα...

—Καί σεῖς πῶς τήν γνωρίσατε; τόν ρώτησα.

—Ὅταν τήν πρωτοεῖδα, ἦταν πεθαμένη ἀπό τριάντα χρόνια, μοῦ ἀπάντησε. Νόμισα πώς θάβρισκα τόν τάφο της, ἀλλ' εἶδα τήν ἴδια... Ἔμοιαζε σάν νά κοιμόταν... Ἐγώ ἤμουν τότε πενῆντα χρόνων... Δέν ξέρω πῶς πρέπει νά σᾶς μιλήσω... Ὅταν τήν πρωτοεῖδα, νόμισα πώς εἶχα ξαναγίνει παιδί... Δέν βρίσκω λόγια γιά νά σᾶς πῶ τί αἰσθάνθηκα. Ἀπό τότε δέν ἔπαψα νάρχωμαι κάθε μέρα ἐδῶ...

—Καταλαβαίνω, εἶπα. Τήν ἀγαπήσατε μ' ὅλο πού ἦταν νεκρή... Δέν εἴσαστε ὁ πρῶτος πού ἀγάπησε μιά πεθαμένη... Αὐτά τά πράγματα γίνονται καμμιά φορά.

Τό ρυτιδωμένο πρόσωπό του κοκκίνισε ξαφνικά ὅπως ἑνός παιδιοῦ πού τό μαλλώνουν καί τά χείλη του ἄρχισαν νά τρέμουν. Τά λόγια μου τόν εἶχαν εὐχαριστήσει. Ντρεπόταν, ὡστόσο, γιατί εἶχα μαντέψει τήν κρυφή σκέψι του.

Ἡ ἱστορία του μοῦ φαινόταν πολύ περίεργη. Στά πενῆντα χρόνια οἱ ἄνθρωποι βρίσκουν τήν ἠρεμία καί τή γαλήνη. Πῶς, λοιπόν, ὁ παράξενος συνομιλητής μου εἶχε ἀγαπήσει σ' αὐτή τήν ἡλικία; Καί μάλιστα μιά νεκρή; Μιά νεκρή ἀπό χρόνια πού κοιμόταν μέσα στό φέρετρό της τόν αἰώνιο ὕπνο της;

—Δέν σᾶς τά εἶπα ὅλα, συνέχισε ἔπειτα ἀπό μιά στιγμή. Ὅ,τι αὐτό πού θ' ἀκούσετε εἶναι τρομερό... Πάνε κοντά πενῆντα χρόνια ἀπό τότε. Νομίζω πώς σᾶς εἶπα πώς εἶχα γεννηθῆ ἀπό φτωχούς γονεῖς. Ἐκεῖνο, ὅμως, πού δέν ξέρετε ἀκόμη εἶναι πώς εἶχα πάρει τόν κακό δρόμο. Δέν ἐνδιαφέρουν οἱ λεπτομέρειες... Εἶναι ἀρκετό νά μάθετε πώς εἶχα μπλέξει μέ μιά συντροφιά νέων τῆς ἡλικίας μου, πού ζοῦσαν μέ κλοπές καί μέ διαρρήξεις. Μπαίναμε τή νύχτα στά σπίτια, ἀνοίγαμε μαγαζιά κι' ἡ μεγάλη μας ἀδυναμία ἦταν οἱ ἀπόμερες βίλλες, ὅπως αὐτή ὅπου ἔμενε ἡ Εὐαγγελίνα μέ τούς γονεῖς της... Σᾶς εἶπα πώς λεγόταν Εὐαγγελίνα;

»Μιά νύχτα μπήκαμε, λοιπόν, σ' αὐτή τή βίλλα. Ὅλα πῆγαν καλά ὡς τή στιγμή πού... Τρέμω ἀκόμη ὅταν τό θυμᾶμαι. Καθώς περνούσαμε τό μεγάλο διάδρομο γιά νά φύγωμε, μιά πόρτα ἄνοιξε ξαφνικά κι' εἴδαμε τότε ἕνα ὁλόλευκο φάντασμα μπροστά μας. Ἦταν ἡ Εὐαγγελίνα πού εἶχε ξυπνήσει ἀκούγοντας θόρυβο. Θέλησε νά φωνάξη, ἀλλά δέν πρόφτασε. Κρατοῦσα ἕνα μεγάλο ἀσημένιο κηροπήγιο στό χέρι μου καί τήν χτύπησα μ' ὅλη μου τή δύναμι στό κεφάλι. Ὕστερα τόβαλα στά πόδια. Τήν ἄλλη μέρα, ὅταν μᾶς ἔπιασαν, ἔμαθα πώς τήν εἶχα σκοτώσει.

Ἡ φωνή του πνίγηκε στούς λυγμούς.

—Καταλαβαίνετε; μοῦ εἶπε ἔπειτα ἀπό λίγο. Εἶχα σκοτώσει αὐτό τόν ἄγγελο! Μέ καταδίκασαν σέ θάνατο, ἀλλά κατόπιν ἡ ποινή μου μετατράπηκε σέ ἰσόβια καταναγκαστικά ἔργα. Γιά νά μήν πολυλογῶ, ἔπειτα ἀπό τριάντα χρόνια, ξαναβρῆκα τήν ἐλευθερία μου. Ἦρθα τότε ἐδῶ κι' ἡ πρώτη μου σκέψι ἦταν νά πάω στόν τάφο τοῦ θύματός μου γιά νά προσευχηθῶ καί νά ζητήσω συχώρεσι γιά τό ἔγκλημά μου. Ἀλλ' ἀντί γιά ἕναν ψυχρό τάφο, βρῆκα αὐτό ἐδῶ τό φέρετρο μέ τό κρυστάλλινο σκέπασμα κι' ἀντίκρυσα τήν Εὐαγγελίνα, ὅπως δέν τήν εἶχα δῆ ποτέ ἄλλοτε ὡς τότε... Κυττάξετέ την... Ἔχει πεθάνει γιά ὅλο τόν κόσμο... Μόνο γιά μένα ζῆ!

Πρόφερε αὐτά τά τελευταῖα λόγια μ' ἕναν τρόπο πού δέν θά τόν ξεχάσω ποτέ.

—Ἡ Εὐαγγελίνα εἶναι μόνο δική μου, ξαναεἶπε.

Τόν κύτταξα μέ συμπόνοια.

—Ὁ μοναδικός μου φόβος εἶναι μήπως πεθάνω, συνέχισε πιό σιγά. Ὤ, μήν νομίσετε πώς ἀγαπάω τόσο πολύ τή ζωή!... Ἀλλ' ὅταν πεθάνω, ποιός θάρχεται νά βλέπη τήν Εὐαγγελίνα;

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤ' ΑΡΛ

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΦΟΥ μιλήσαμε λεπτομερῶς γιὰ ὅλες τὶς νέες τάσεις τῆς μόδας, ἂς συνοψίσωμε σήμερα τὶς γενικές της γραμμές.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὰ φορέματα. Ὅλα σχεδόν, ἀποφεύγοντας κάθε περιττὴ προσθήκη, ἐφαρμόζουν τὴν γραμμὴ φουρὼ μὲ ἄλλοτε μικρότερο καὶ ἄλλοτε μεγαλύτερο ἄνοιγμα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, μὲ μανίκια κοντὰ καὶ τὴ μέση μόλις ὑπογραμμισμένη μὲ δυὸ κάθετες πένσες.

Ἡ ἁπλότης αὐτῆς τῆς γραμμῆς βρίσκει τὸ ἀντιστάθμισμά της στὴν ἐκλογὴ τῶν ὑφασμάτων καὶ στὴν ποικιλία ποὺ βλέπαμε στὰ χρώματα.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ συμπληρώνεται πότε μὲ γιακᾶ, πότε χωρὶς γιακᾶ καὶ καταλήγει σὲ μύτη λίγο πιὸ χαμηλὰ τοποθετημένη. Κάτι ποὺ ποικίλλει αὐτὴ τὴ γραμμὴ εἶναι τὸ ἐλαφρὸ μπλουζόν, ποὺ σχηματίζεται στὴν πλάτη. Τὰ μανίκια γίνονται τρουὰ-κάρ.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὰ καλοκαιρινὰ ταγιέρ, ποὺ ἐγκαταλείποντας τὴν καθ' αὐτὸ κλασσικὴ γραμμὴ παρουσιάζονται χωρὶς γιακᾶ ἢ μὲ γιακᾶ ντραπαριστό, μὲ πολὺ κοντὲς μπάσκες καὶ τὴ μέση ἐλαφρὰ τονισμένη. Πολὺ συχνὰ ἐν τούτοις οἱ ζακέττες ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν κοὺπ καρντιγκὰν καὶ ἐμφανίζονται χωρὶς διόλου μέση καθὼς καὶ λίγο μακρύτερες πίσω. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ ζακέττες στολίζονται μὲ τσέπες κοφτὲς τοποθετημένες χαμηλὰ στὸν τύπο ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ γιλέκου.

Τὸ τυπικὸ ἐξάρτημα, ἐξ ἄλλου, ἑνὸς συνόλου τῆς ἐποχῆς θὰ εἶναι τὸ μπολερὸ ποὺ ἔχει γιὰ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τὴν ὁμοιομορφία σὲ ὕφασμα καὶ σὲ χρῶμα πρὸς τὸ φόρεμα.

Ἂς ἐξετάσωμε τώρα τὴ βέστα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ λείπη ἀπὸ τὴν γυναικεία γκαρνταρόμπα ὄχι μόνον γιὰ λόγους πρακτικότητος, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἡ μόδα τὴν εὐνοεῖ.

Ἐμφανίζεται σὲ διάφορες μορφές: κλασσικὴ μὲ τὸν ἀπαραίτητο γιακᾶ καὶ ρεβέρ, ριχτὴ μὲ ἁπλὲς γραμμές, χωρὶς γιακᾶ ἀφήνοντας νὰ φαίνεται ὁ γιακᾶς τοῦ φορέματος ἢ μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ προσλάβη μία κοὺπ εὐθύγραμμη μὲ σταυρωτὸ κούμπωμα.

Τὸ μάκρος της ποικίλλει κι' αὐτό, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῆ νὰ ὑπερβῆ τὰ τέσσερα πέμπτα.

Ἂς μὴν παραλείψωμε τέλος νὰ ἐπιστήσωμε τὴν προσοχὴ στὰ κουμπιά, ποὺ παίζουν διακοσμητικὸ ρόλο εἴτε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα εἶναι, εἴτε ἀπὸ οἱαδήποτε πάστα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ

Ἡ μόδα προτείνει, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἀποφασίζει, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτὸ προσαρμόζεται ἰδιαιτέρως αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ ζήτημα τῆς μέσης.

Ἡ μόδα, θέλοντας πρὸς στιγμὴν νὰ ἐπιβάλη τὶς ἀντιθέσεις, πρότεινε τὸ κατέβασμα τῆς μέσης σὲ σημεῖο, ποὺ ἡ γυναικεία ἐμφάνισις νὰ θυμίζη τὴν σιλουέττα τῆς γυναίκας ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια πίσω. Νὰ ὅμως ποὺ ἡ σημερινὴ γυναῖκα δὲν ὑπετάχθη καὶ ὄχι μόνον ἀρνήθηκε νὰ κατεβάση τὴ μέση, ἀλλὰ τὴν ἀνέβασε... Ἔτσι σημειώθηκε ἡ πρώτη ἀνταρσία ἀπέναντι στὶς διατάξεις τῆς μόδας.

Δειλὰ-δειλὰ σὲ τουαλέττες ἀμπιγιέ, σὲ ἁπλᾶ σύνολα φούστας καὶ κορσὰζ βλέπομε νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους φαρδειὲς ζῶνες, εἴτε ἀπὸ δέρμα, εἴτε ἀπὸ ὕφασμα, λιγάκι ντραπαριστὲς γιὰ νὰ καμουφλάρουν μὲ τὸ ντραπάρισμά τους τὴν ἐκδήλωσι τῆς... ἀνταρσίας. Ἡ μέση ἀνεβαίνει λίγα ἑκατοστὰ χωρὶς νὰ γίνεται πολὺ αἰσθητὴ καὶ κάποτε προσεγγίζει τὸ στῆθος.

Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολουθοῦν καὶ τὰ μπολερό, τὰ ὁποῖα, κοντὰ πάντοτε, ὅπως εἴπαμε, δίνουν τὴν ἐντύπωσι τῆς λίγο ψηλότερα τοποθετημένης μέσης.

Στὸν ἴδιο σκοπὸ ἀποβλέπουν ἐξ ἄλλου καὶ τὰ ταγεράκια μὲ τὶς κοντὲς μπάσκες.

Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν εἶναι ὅτι ἡ προσπάθεια κατεβάσματος τῆς μέσης ἐπέτυχε τὸ ἀντίθετον. Χάρις στὸ αἰσθητήριον τῆς γυναίκας, ποὺ ξέρει πάντα νὰ κρίνη, ἡ μόδα τοῦ κατεβάσματος τῆς μέσης ποὺ παραμορφώνει τὴ σιλουέττα δὲν πραγματοποιήθηκε.

1) Μπλούζα-σεμιζιὲ σὲ χρῶμα μαστίχας ποὺ φοριέται μὲ φούστα σὲ χρῶμα ἀνθρακίτη. Στὺλ κλασσικό. 2) Μπλούζα μὲ μανίκια ραγκλὰν καμωμένη ἀπὸ σαντοὺν ἐμπριμὲ ποὺ φοριέται μὲ φούστα ἀπὸ λαινάζ. Στὺλ φανταιζί. 3) Μπλούζα καζάκα ἀπὸ συρὰ μὲ βουλίτσες σφιγμένη λίγο στὰ πλάγια. Φοριέται μὲ φούστα καμωμένη μὲ 4 παννώ.

Γιὰ τὶς πρῶτες αἴθριες ἡμέρες θὰ ἰδοῦμε ἀπειρία ἀπὸ τουΐντ σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα μπλέ, βερυκοκί, γκρὶ καὶ ἄσπρο, καθὼς ἐπίσης καντριγιὲ σὲ κόκκινο καὶ ἄσπρο καὶ πρὲνς-ντὲ-γκὰλ σὲ γκρὶ καὶ μπέζ.

Ἀμέσως πιὸ ἔπειτα θὰ δοῦμε ἀλπαγκάδες σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα, συρὰ μὲ βοῦλες, σταμπᾶτα μεταξωτὰ σὲ ἁπαλὰ χρώματα, μουσλίνες στὶς ἀποχρώσεις τῶν παστέλ.

Ἡ «κοὺπ» ρὰμπ-μαντὼ ἢ ρὰμπ-ρεδιγκὸτ ἁμιλλᾶται κι' αὐτὴ ν' ἀποκτήση τὰ πρωτεῖα καὶ βέβαια δὲν θὰ δυσκολευτῆ, γιατὶ εὐνοεῖ πολὺ τὴ σιλουέττα: Προσθέτει ἀνάστημα, ἰδίως μὲ ὡρισμένες «πὲνς-ντεκοὺπ» ποὺ τὴν χαρακτηρίζουν καὶ συντελοῦν στὸ νὰ ὑπογραμμίζουν τὴ μέση χωρὶς νὰ ὑπερβάλλουν διακόπτοντας ὅσο προχωροῦν πρὸς τὰ κάτω τὴν εὐθυγραμμία γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ ἐβαζὲ γραμμή.

Μπλουζίτσα ἀπὸ νάυλον, γαρνιρισμένη μὲ ντantέλλα καὶ νάυλον γκωφρέ. Ἔχει μικρὸ γιακᾶ ποὺ κλείνει στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ μ' ἕνα μαργαριταρένιο κουμπί.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΝΕΑ

Ἐπικρατεῖ κάποια ἐπιφυλακτικότης σχετικὰ μὲ τὴν ἐκλογὴ τῶν ὑφασμάτων. Οἱ περισσότερες ἐκθέσεις περιορίζονται σὲ λεπτὰ λαινὰζ μὲ τὸ φόβο πὼς ἡ ἄνοιξις θ' ἀργήση ἀκόμη νὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί της. Γιὰ νὰ δώσουν ὅμως τὴ σφραγίδα τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ, παρουσιάζουν μοντέλα χωρὶς διόλου μανίκια, ἀφοῦ ξέρουν πὼς τὰ μπολερὸ καὶ οἱ βέστες ποὺ εἶναι τὰ ἀπαραίτητα συμπληρώματα θὰ σώσουν τὴν κατάστασι ἂν παραστῆ ἀνάγκη.

Κάτι ἀκόμη ποὺ παρουσιάζουν οἱ παρισινὲς συλλογὲς εἶναι ἐλαφρὰ παλτουδάκια, ποὺ γιὰ νὰ πάρουν μιὰ πιὸ μοντέρνα ἐμφάνισι ἔχουν τὴν ἀγγλικὴ ὀναμασία «κὰρ-κὰτ» δηλαδὴ ἐπανωφόρι γι' αὐτοκίνητο. Χαρακτηριστικὸ αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν εἶναι ἡ κοὺπ ραγκλὰν καὶ τὸ φάρδος, προσόντα ποὺ τὰ κάνουν νὰ φοριοῦνται πολὺ εὔκολα.

Ἄλλες συλλογὲς παρουσιάζουν ντὲ-πιές, τρουὰ-πιὲς καὶ κὰτρ-πιὲς ποὺ καταρθώνουν νὰ συνδυάζουν σ' ἕνα σύνολο διάφορες ἐμφανίσεις.

Σὲ ἀντιστάθμισμα τῶν ὑφασμάτων ποὺ δὲν τολμοῦν ἀκόμη νὰ ἐλαφρύνουν ἔχομε τὰ χρώματα, ποὺ αὐτὰ δὲν διστάζουν νὰ ἐμφανίζωνται στὶς πιὸ ἀνοιχτόχρωμες ἀποχρώσεις, ἀκόμη καὶ σὲ χτυπητές. Αὐτὸ τὸ βλέπομε καὶ στὰ φορέματα, καὶ στὶς βέστες, καὶ στὰ ταγιέρ, καὶ στὰ παλτουδάκια.

Ἄλλος νεωτερισμὸς ποὺ μᾶς στέλνει ἡ Παρισινὴ Ἠχὼ εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ μονάχρωμου μὲ τὰ σκωτσέζικα ἢ ριγωτά.

Αὐτὸν τὸν συνδυασμὸ τὸν βλέπομε σὲ φοῦστες καὶ βέστες ἢ ζακέττες ἢ μπολερό, ἀλλὰ τὸν βλέπομε ἐπίσης σὲ φορέματα μὲ μπρετέλλες, ποὺ φοριοῦνται μὲ μπλοῦζες.

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας ἀπαιτεῖ ὅπως τὸ φόρεμα μὲ τὶς μπρετέλλες ἔχη φόντο ἀνοιχτόχρωμο μὲ ρίγες σὲ βαθύτερο χρῶμα καὶ ἡ μπλούζα νὰ ἔχη τὸ χρῶμα τοῦ φόντου τοῦ ὑφάσματος τοῦ φορέματος. Τὸ σύνολον ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη χάρι καὶ μία ἐξαιρετικὰ νέα γραμμή.

Οἱ παρισινὲς ἐκθέσεις λανσάρουν ἐπίσης πολλὰ σύνολα γιὰ τὰ ἀνοιξιάτικα Σαββατοκύριακα.

Τὰ περισσότερα εἶναι τρουὰ-πιὲς ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ φούστα καὶ κορσάζ, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὁλόκληρου φορέματος, καὶ τὴν ἀπαραίτητη βέστα. Αὐτὸ τὸ σύνολον ἔχει τὸ προσὸν ὅτι ἡ φούστα μπορεῖ νὰ φορεθῆ καὶ μὲ μπλούζα ἢ πουλόβερ κι' ἔτσι νὰ ἔχετε διάφορες ἐμφανίσεις ἐκτὸς τοῦ συνόλου.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΖΙΛΕ

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οἱ μπλοῦζες καὶ τὰ ζιλὲ παίζουν σημαντικώτατο ρόλο, σὰν αὐτοτελῆ σύνολα μὲ συνδυασμὸ φούστας καὶ σὰν συμπληρώματα τῶν ντὲ-πιές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ φούστα καὶ βέστα.

Καὶ γιὰ νὰ μιλήσωμε πρῶτα γιὰ τὴν μπλούζα, δὲν θὰ ἀναφέρωμε τὴ λευκὴ μπλούζα, εἴτε λενζερὶ εἴτε ἁπλῆ σεμιζιέ, ποὺ δὲν χάνει ποτὲ τὴν ἐπικαιρότητά της, ἀλλὰ θὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς ἄπειρες μπλοῦζες, ποὺ θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι, τὶς καμωμένες ἀπὸ διάφορα ὑφάσματα φανταιζὶ καὶ μονόχρωμα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ μπλοῦζες ἢ τουλάχιστο οἱ πιὸ πολλὲς ἔχουν μία «κοὺπ» σεμιζιέ, ποὺ συνδυάζει καμψότητα καὶ ἁπλότητα.

Στὶς ριγωτὲς μπλοῦζες βλέπομε ποικίλη χρησιμοποίησι τῶν ραβδώσεων. Μπορεῖ ὁλόκληρη ἡ μπλούζα νὰ ἔχη τὶς ρίγες κάθετες καὶ μόνον ὁ γιακᾶς καὶ τὰ μανικέτια νὰ ἔχουν τὶς ρίγες ὁριζόντιες. Μπορεῖ ὅμως καὶ ὁλόκληρη ἡ μπλούζα νὰ γίνη μὲ τὶς ρίγες ὁριζόντιες. Ἢ καὶ κάτι ἄλλο: νὰ τοποθετήσωμε μιὰ ντεκοὺπ σὲ σχῆμα πλαστρὸν ἢ ναμίτου, ὅπου οἱ ρίγες νὰ τοποθετηθοῦν ἀντίθετα πρὸς τὴν ὑπόλοιπη μπλούζα.

Ὁ γιακᾶς γίνεται ἄλλοτε μικρὸς μὲ προορισμὸ νὰ φοριέται πάντα κλειστὸς καὶ ἄλλοτε τὸ σχῆμα του εἶναι τέτοιο, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ φοριέται πότε ἀνοιχτὸς καὶ πότε κλειστός. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ μιὰ λωρίδα ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τοῦ γιακᾶ.

Τὰ καντριγιὲ ὑφάσματα καὶ τὰ νταμιέ, χρησιμοποιοῦνται περισσότερο γιὰ σπορτὶβ μπλοῦζες, ποὺ θὰ φοριοῦνται μὲ τὰ σύνολα φούστας καὶ ζακέττας ἢ φούστας καὶ βέστας καὶ θὰ μᾶς προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους σὲ ἐκδρομές, τὰ Σαββατοκύριακα κλπ.

Ἀλλὰ ἂς ἐξετάσωμε καὶ τὰ γιλέκα-πλαστρόν, ποὺ εἶναι τόσο

Αὐτὴ ἡ μπλούζα εἶναι ἀπὸ τουὶλ ἐμπριμὲ καὶ φοριέται μὲ μονόχρωμη φούστα.

πρακτικὰ καὶ τόσο χρήσιμα γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Σὰν ζεστάνη καλὰ ὁ καιρός, καὶ ἡ πιὸ λεπτὴ μπλούζα δὲν εἶναι ἀνεκτὴ κάτω ἀπὸ τὴ ζακέττα. Τότε λοιπὸν μᾶς ἐξυπηρετοῦν τὰ γιλέκα-πλαστρόν, γιατὶ φοριοῦνται στὴ θέσι τῆς μπλούζας. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας φαίνονται σὰν μπλοῦζες. Αὐτὰ τὰ γιλέκα-πλαστρὸν ἔχουν μιὰ πλάτη καὶ τὸ στῆθος, συγκρατοῦνται δὲ ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ζώνη καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ πλαστρὸν ποὺ κουμπώνει κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κούμπωμα τοῦ πλαστρόν.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτῶν τῶν πλαστρὸν χρησιμοποιοῦμε τὰ ἴδια ὑφάσματα, ποὺ χρησιμοποιοῦμε καὶ γιὰ μπλοῦζες: Βατιστοῦλες, κρὲπ-ζωρζέτ, ὀργαντίνες, ἀκόμη καὶ δαντέλλες βαλανσιέν.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐπίσης τὰ ριγὲ ὑφάσματα μὲ τὶς ρίγες τοποθετημένες διαφοροτρόπως.

Ἂν θέλωμε ν' ἀποκτήσωμε ἕνα πλαστρὸν πιὸ ἀμπιγιέ, χρησιμοποιοῦμε τὸ κρὲπ-σατέν.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Τὰ νέα χτενίσματα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσύμμετρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ κομμωτὴ ποὺ ξέρει ὄχι νὰ χτενίζη, ἀλλὰ νὰ κάθη τὰ μαλλιά. Σ' αὐτὸ ἔγκειται ὅλη ἡ τέχνη τοῦ κομμωτοῦ.

Ἕνα χτένισμα ἐπίσης ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλει τὰ μαλλιὰ ὅλα χτενισμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ μόνον στὰ δυὸ πλάγια χτενίζονται ἀντίθετα δηλαδὴ μὲ κλίσι πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Ἡ μόδα καὶ ἡ ὀμορφιὰ πᾶνε πάντα μαζὶ πιασμένες ἀπὸ τὸ χέρι, ἀλλὰ ἡ μόδα εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει τὸν τόνο ἢ μᾶλλον τὸ ντύσιμο.

Ἔτσι μὲ τὴ νέα γραμμὴ ἦταν φυσικὸ νὰ ἔχωμε καὶ κάποια ἀλλαγὴ στὸν τρόπο τοῦ μακιγιαρίσματος.

Ἡ κομψὴ γυναῖκα, αὐτὴ ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐμφάνισί της, ξέρει πὼς μὲ κάθε χρῶμα φορέματος θὰ κάμη τὸ κατάλληλο μακιγιάρισμα. Ἔπειτα ξέρει ἐπίσης καλὰ πὼς τὸ μακιγιάρισμά της τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ μακιγιάρισμά της τοῦ χειμῶνα. Πρέπει νὰ εἶναι πιὸ ζεστό, πιὸ ζωηρό, πιὸ εὔθυμο. Ἕνα στόμα μὲ ὄμορφο πλαίσιο, δυὸ ἁπαλὲς σκιὲς στὰ βλέφαρα, καλοσχηματισμένα φρύδια καὶ τονισμένα ματοτσίνουρα. Τὸ κόκκινο ποὺ θὰ χρησιμοποιήση γιὰ τὸ πρόσωπό της θὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός της, γι' αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ ἔχη τρία καὶ τέσσερα διαφορετικὰ χρώματα, ποὺ νὰ τὰ χρησιμοποιῆ ἀναλόγως. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν πούδρα της.

Εἶναι περιττὸ βέβαια νὰ ποῦμε ὅτι θὰ ἐναρμονίζη μ' αὐτὰ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ κραγιὸν τῶν χειλιῶν της.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἀριστερά: Φορεματάκι νεανικό, ποὺ εἶναι καμωμένο μὲ μπρετέλλες καὶ φοριέται μὲ μπλουζίτσα σεμιζιὲ μονόχρωμη. **Δεξιά:** Φόρεμα-ρεντιγκότα, μὲ ὡραιοτάτη γραμμή, ποὺ λεπταίνει. Ἐπιτυγχάνεται χάρις στὶς τεχνικὲς πένσες, ποὺ περιβάλλουν τὴν τάλλια.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΡΙ ΖΟΡΝΤΑΝ

Τὸ μυστικό
ΤΗΣ ΞΑΝΘΕΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Καζιμίρ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν ἔμαθε καμμιὰ καινούργια πληροφορία γιὰ τὴν Ἀνναμπέλλα ἀπὸ τὴν κυρὰ Ὀνωρίνα. Στὸ μεταξὺ ἡ μικρούλα ἀγωνιοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ τὴν εἶχαν κλείσει. Μιὰ ἡμέρα ὅμως εἶδε τὴν Γκρέτα Λαντόφσκυ νὰ μπαίνη ξένοιαστη στὸ ἴδιο σπίτι! Ἡ ἀστυνομία, ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνές της, δὲν μποροῦσε νὰ ξεδιαλύνη τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἀνναμπέλλας...

15ον Ἀλλὰ κι' ὁ Καζιμὶρ ἐξακολουθοῦσε τὶς δικές του ἔρευνες. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ρισὰρ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ κιόσκι ὅπου ἐργαζόταν τόσα χρόνια γιὰ νὰ ἔχη διαθέσιμο καιρὸ νὰ βρῆ τὴ μικρή του φίλη.

Ἡ Γκρέτα μάλιστα τοῦ πρότεινε νὰ πηγαίνη στὸ σπίτι της νὰ τρώη. Μὰ ὁ Ρισὰρ ποὺ εἶχε λίγες οἰκονομίες, δὲν δέχθηκε τὴν πρότασι τῆς ζωγράφου. Ἦταν μάλιστα τόσο ὀλιγαρκής, ποὺ τοῦ ἔφτανε ἕνα πιᾶτο σοῦπα μὲ ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ νὰ τὸ μοιράζεται μὲ τὸν πιὸ καλὸ καὶ πιστό του φίλο, τὸ Λύκο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ χάθηκε ἡ Ἀνναμπέλλα, ὁ Λύκος οὔτε ἔπαιζε, οὔτε πηδοῦσε, οὔτε γαύγιζε χαρούμενα. Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μελαγχολικὸς ἢ ἀκολουθοῦσε τὸ μικρό του ἀφεντικὸ μὲ παραπονεμένο κλαψούρισμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δείξη πὼς κι' αὐτὸς συμμεριζόταν τὸν πόνο του.

Ὁ Ρισὰρ μάλιστα, θέλοντας κι' αὐτὸς νὰ ξεσπάση τὴ λύπη του, ἔπιανε ἀπὸ τ' αὐτιὰ τὸ ἀγαπημένο του ζῶο καὶ καθόταν καὶ τοῦ μιλαγε:

—Λύκο, ποῦ εἶναι ἡ Ἀνναμπέλλα; Ποῦ εἶναι;

Κι' ὁ Λύκος, τεντώνοντας τ' αὐτιά του, ἔφευγε σὰν ἀστραπὴ κι' ἐτριγύριζε τὰ στενὰ ποὺ ἔβγαζαν στὸ σπίτι τῆς θειᾶς Ὀνωρίνας. Ὕστερα σκαρφάλωνε στὴν πόρτα κι' ἄρχιζε νὰ ξύνη μὲ τὰ νύχια τὸ θυρόφυλλο κλαίγοντας, μυριζόταν τὸ χρῶμα καὶ γύριζε πίσω κοντὰ στὸν Ρισάρ.

Τότε ἐκεῖνος, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, χάϊδευε τὸ σκύλο του καὶ τοὔλεγε:

—Θὰ τὴν ξαναβροῦμε, Λύκο μου!

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Ρισὰρ καθόταν μαζὶ μὲ τὸ Λύκο του, ἄκουσε πίσω του βήματα.

Ἦταν ἡ θειὰ Ὀνωρίνα.

—Ἄ, ἐδῶ, εἶσαι; τοῦ εἶπε. Κι' ἐγὼ σὲ γύρευα.

—Τί τρέχει, κυρὰ Ὀνωρίνα; Ἔχεις κανένα νέο;

—Νέο, ὄχι. Μὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ μιὰ ὑποψία ποὺ πέρασε στὸ μυαλό μου. Προτιμῶ νὰ τὸ πῶ σὲ σένα παρὰ στὸν ἀστυνόμο.

Ἡ Ὀνωρίνα, ποὺ οἱ τελευταῖες ἀλλεπάλληλες ἀνακρίσεις καὶ ἡ ἀπειλὴ ὅτι θὰ τὴν κλείσουν στὴ φυλακή, τὴν εἶχαν γεράσει κατὰ δέκα χρόνια, παρακαλοῦσε νὰ βρεθῆ ἡ Ἀνναμπέλλα ὄχι γιὰ τὸ μεγάλο ποσὸν ποὺ τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία της.

Ὁ Ρισὰρ λοιπὸν περίμενε τὴν κυρὰ Ὀνωρίνα νὰ τοῦ μιλήση. Καὶ τότε ἐκείνη ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

—Μιὰ μέρα βρισκόμουν στὴν κουζίνα καὶ καθάριζα πατάτες. Ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε πάρει τὸ κέντημά της καὶ καθόταν στὸ μπαλκονάκι ποὺ εἶχε ἥλιο. Ξαφνικὰ τὴν ἀκούω νὰ μιλάη σὲ κάποιον. Ἐγὼ παραξενεύτηκα καὶ τὴ ρώτησα ποιὸς ἦταν. Καὶ ἡ μικρὴ μοὔδειξε τὸ ἀντικρυνό μας σπίτι, τὸ ἀριστερὸ μάλιστα καὶ μοῦ ἀπαντάει: «Κουβέντιαζα μὲ τὴν κυρία ποὺ κάθεται στὸ πρῶτο πάτωμα. Εἶχε βγῆ στὸ παράθυρο, ἀλλὰ τώρα μπῆκε μέσα». Καὶ ἐγὼ τῆς εἶπα: «Ἄ κατάλαβα, εἶναι ἡ κυρία ντὲ Λεόν. Τὴν ξέρεις;» Καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα μοῦ εἶπε: «Μὲ φωνάζει καὶ μιλᾶμε ἀρκετὴ ὥρα μαζί. Μὲ ρωτάει γιὰ κάθε τί δικό μου. Σήμερα μοῦ εἶπε πὼς θὰ μὲ μάθη νὰ πλέκω δαντέλλα». Ἐγὼ ξαναγύρισα τότε στὴν κουζίνα. Δὲν ἔδωσα σημασία στὶς κουβέντες αὐτές. Μὰ σήμερα θυμήθηκα τὴν πρόσκλησι ποὺ εἶχε κάνει ἡ κυρία αὐτὴ στὴν Ἀνναμπέλλα. Τί ἐνδιαφέρον εἶχε ἡ χήρα γιὰ τὴ μικρή; Τί τὴν ἤθελε στὸ σπίτι της; Ἦταν ἄραγε ἀλήθεια πὼς θὰ τὴ μάθαινε νὰ πλέκη δαντέλλα ἢ εἶχε κανένα ἄλλο σκοπό;

—Τότε, κυρὰ Ὀνωρίνα, τρέχω στὸ σπίτι τῆς κυρίας ντὲ Λεόν, εἶπε ὁ Ρισάρ. Μπορεῖ νὰ μάθω τίποτα...

—Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πάω ποὺ ξέρω πῶς ἔγινε ἡ κουβέντα. Δὲν πειράζει ὅμως, πήγαινε ἐσύ. Ἀλλ' ὅ,τι μάθης, νἄρθης νὰ μοῦ τὸ πῆς!...

—Θὰ περάσω πάλι, κυρὰ Ὀνωρίνα, καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Κι' ὁ Ρισὰρ καλῶντας μ' ἕνα σφύριγμα τὸ Λύκο, ἔφυγε τρέχοντας.

Δὲν ἤξερε τὴν ἐπίσκεψι ποὺ εἶχε κάνει ὁ Καζιμὶρ στὴν κυρία ντὲ Λεόν. Ἤξερε ὅμως ὅτι ἀπὸ τὸ παράθυρο κάποιος εἶχε βγῆ γιὰ νὰ τῆς πῆ κάτι. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ σύμπτωσι τοῦ φαινόταν περίεργη. Ἔτσι ἡ κυρὰ Ὀνωρίνα εἶχε δίκηο νὰ ὑποψιαστῆ καὶ νὰ θυμηθῆ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ συσχετίση μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ἀνναμπέλλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Ὅταν ὁ Ρισὰρ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς κυρίας ντὲ Λεὸν τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια.

—Τί ζητᾶς, παιδί μου; τὸν ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνή, ποὺ ἔκοψε τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει ὁ μικρός.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη ποὺ ἦρθα νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, εἶπε.

Καὶ ἡ κυρία, ποὺ φαινόταν πολὺ εὐγενικὴ παρὰ τὸ φτωχικό της φόρεμα, ὡδήγησε τὸ Ρισὰρ σ' ἕνα φωτεινὸ σαλονάκι στολισμένο μὲ ἔπιπλα τῆς παληᾶς μόδας κλείνοντας τὴν ἐξώπορτα.

—Πές μου, λοιπόν, τώρα τί μὲ θέλεις;

Ὁ Ρισάρ, χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος του, τῆς διηγήθηκε τὴν ἐξαφάνισι τῆς Ἀνναμπέλλας, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε σὰν μικρὴ ἀδελφούλα του. Τῆς εἶπε ἀκόμα πὼς ἔψαξε παντοῦ νὰ τὴν βρῆ, μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ἀλλὰ μόλις πρὸ ὀλίγης ὥρας ἡ θεία τῆς μικρῆς τοῦ εἶπε πὼς ἡ Ἀνναμπέλλα κουβέντιαζε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μὲ τὴν κυρία ντὲ Λεόν, καί...

Ἐδῶ ὁ Ρισὰρ σταμάτησε μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ παρακάτω. Ἡ χήρα ὅμως μόλις ἄκουσε τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρῆς, ἔδειξε μεγάλη θλῖψι καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἦρθες ἐδῶ, μικρέ μου, γιὰ νὰ μάθης μήπως ἐγὼ ξέρω τίποτε, ἀφοῦ μιλούσαμε μαζί. Δηλαδή, μήπως μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τίποτε ποὺ θὰ σὲ βοηθοῦσε τώρα νὰ τὴ βρῆς. Ἀλλά, παιδάκι μου, δὲν ξέρω τίποτε. Μὲ τὴ μικρούλα λίγες φορὲς κουβεντιάσαμε κι' αὐτὸ ἀπὸ μακρυά. Στὸ σπίτι μου δὲν ἦρθε ποτέ. Μὲ πιστεύεις;

—Σᾶς πιστεύω, κυρία, ψιθύρισε ὁ Ρισάρ, κοκκινίζοντας ὅλος.

Ἡ χήρα τοῦ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

—Χρειάζεστε μήπως κανένα εἰδικὸ συντάκτη γιὰ τὸ παιδικὸ χιοῦμορ;

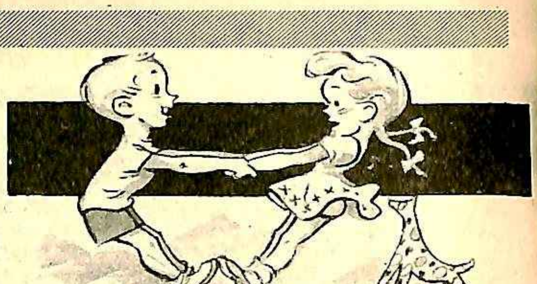

—Ἀγαπητέ μου μικρέ, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω σὲ τίποτα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίση γιὰ νὰ ξαναβρῆς τὴν ἀδελφούλα σου. Καταλαβαίνω πολὺ τὴ στενοχώρια σου.

Τὰ λόγια της αὐτὰ ἔδεσαν τὴ γλῶσσα τοῦ Ρισάρ. Σκεπτόταν νὰ βρῆ νὰ πῆ τίποτα στὴν κυρία γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἔπεσαν σ' ἕνα μικρὸ καραβάκι, ἀκουμπισμένο πάνω στὴν κονσόλα. Ἦταν σωστὸ καράβι μὲ κατάρτια καὶ σκοινιά. Πάνω μάλιστα στὸ κατάρτι ἦταν ὑψωμένη ἡ σημαία καὶ ἡ ἄγκυρα βρισκόταν δεμένη στὰ πλευρά του. Πραγματικὰ ἦταν ἕνα ὡραῖο ἔργο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κάνουν οἱ φυλακισμένοι ἢ οἱ ναυτικοὶ τὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς τους.

Ὁ Ρισὰρ δὲν ἦταν περίεργο παιδί. Τὸ καραβάκι ὅμως αὐτὸ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Πῆγε λοιπὸν κοντὰ καὶ τὸ κύτταζε καλὰ-καλά.

—Ποιὸς τὸ ἔφτιαξε; ρώτησε.

Τὸ πρόσωπο τῆς χήρας, μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτή, ἔγινε κίτρινο σὰν τὸ κερί. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν, τοῦ ἀπάντησε:

—Ἕνας ναυτικός. Σοῦ ἀρέσει;

—Πάρα πολύ. Σωστὸ καράβι!

Ἡ χήρα, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατήση τὴ λύπη της, συνέχισε, σὰν νἄθελε νὰ ξεσπάση:

—Ἂν ἤξερες τί καλὸ παιδὶ εἶχα! Εἶχα ἕνα γυιό, ποὺ θὰ ἦταν τώρα σὰν καὶ σένα.

Ὁ μικρὸς ἦταν πολὺ στενοχωρημένος, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι εἶχε γίνει ἡ αἰτία νὰ στενοχωρήση τόσο τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ μητέρα. Τοῦ ἐρχόταν νὰ πέση γονατιστὸς καὶ νὰ τῆς ζητήση συχώρεσι.

Κι' ὅταν πιὰ ἐκείνη ἡσύχασε κάπως, εἶπε:

—Ἡ στενοχώρια μου ἡ μεγάλη ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔπιανα κουβέντα μὲ τὴ μικρή σου φιλεναδούλα καὶ τῆς εἶχα πῆ νἄρθη στὸ σπίτι μου μόνο καὶ μόνο γιὰ συντροφιά. Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο καὶ ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιὰ ποὺ μοῦ θυμίζουν τὸ δικό μου καὶ ραΐζεται ἡ καρδιά μου. Λοιπόν, ἂν τύχη καὶ χρειαστῆς τίποτα, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ρθῆς σὲ μένα καὶ νὰ μοῦ μιλήσης μὲ ὅλο τὸ θάρρος. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ξαναβρῆς τὴν Ἀνναμπέλλα. Μοῦ φαίνεται πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ βρίσκομαι κοντήτερα στὸ ἀγγελουδάκι μου, ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό!

—Εὐχαριστῶ, κυρία, ψιθύρισε ὁ Ρισάρ. Ἂν ποτὲ χρειαστῶ...

Ὁ Ρισὰρ δὲν ἤξερε τί ἄλλο νὰ πῆ κι' ἔφυγε. Βγαίνοντας θυμήθηκε πὼς ἡ κυρὰ Ὀνωρίνα τὸν περίμενε. Τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ. Μὰ τοῦ ἐρχόταν κακὸ νὰ τῆς μαρτυρήση ὅσα καλὰ τοῦ εἶχε πῆ ἡ κυρία ντὲ Λεόν.

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Ἀνναμπέλλα ἔκλαιγε πικρὰ στὴν φυλακή της. Νόμιζε πὼς ὅλοι τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει κι' ἔκλαιγε δίχως νὰ ξέρη πὼς κάποιος προσευχόταν γιὰ τὸ καλό της. Κάποιος ποὺ ὁ Θεὸς δίχως ἄλλο θὰ τὸν ἄκουγε, γιατὶ εἶχε καρδιὰ πονεμένης μητέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ὁ Ρισὰρ εἶχε ἐπισκεφθῆ ἕνα ἀπόγευμα τὸν Καζιμὶρ Κὸστ ἀφήνοντας στὸν σκοτεινὸ διάδρομο τὸ Λύκο. Ἄλλη φορὰ ὁ σκύλος καθόταν καὶ περίμενε ὑπομονετικὰ τὸ μικρὸ του ἀφέντη. Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔξω ἦταν ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ. Καὶ ὁ Λύκος, χωρὶς νὰ περιμένη, βγῆκε καὶ μὲ τὴ μύτη του σηκωμένη ψηλά, πῆρε τοὺς δρόμους.

Ἐκεῖ ποὺ γύριζε, συνάντησε μιὰ ἄσπρη σκυλίτσα. Μιὰ κυρία τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ λουρὶ καὶ προχωροῦσε. Ὁ Λύκος τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω. Ἡ σκυλίτσα δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Ἡ κυρία μάλιστα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἀνακατεύτηκε μὲ τὸν κόσμο. Ὁ Λύκος τοὺς ἔχασε.

Ξαφνικὰ παρουσιάστηκε ἕνας μαντρόσκυλος. Εἶδε τὸ Λύκο καὶ χύμηξε ἀπάνω του. Ὁ Λύκος τὄβαλε στὰ πόδια περνῶντας πλατεῖες, δρόμους, χωράφια. Εἶχε πιὰ βγῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη λεωφόρο καὶ τότε εἶδε πὼς ὁ μαντρόσκυλος εἶχε σταθῆ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σκουπίδια καὶ σκάλιζε.

Ἔτσι ὁ Λύκος ἡσύχασε καὶ ξάπλωσε γιὰ νὰ ξεκουραστῆ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα μικρὸ πουλάκι πέρασε μπροστά του κι' ὁ Λύκος σηκώθηκε νὰ τὸ κυνηγήση. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, χώθηκε σ' ἕνα μεγάλο κῆπο. Ὁ κῆπος αὐτὸς τριγύριζε ἕνα μεγάλο σπίτι, ποὺ τὰ τζάμια του ἦταν κλειστὰ καὶ ἀπὸ πίσω κρέμονταν κουρτίνες. Μονάχα ἕνα παράθυρο εἶχε τραβηγμένες τὶς κουρτίνες καὶ μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι ξεχώριζε τὸ πρόσωπο ἑνὸς κοριτσιοῦ. Ἡ μικρούλα, ποὺ κύτταζε πέρα πρὸς τὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ τρίβη τὰ μάτια της. Ὄχι, δὲν γελιόταν. Ὁ σκύλος ποὺ εἶχε μπῆ στὸν κῆπο ἦταν ὁ σύντροφος τοῦ Ρισάρ, ὁ Λύκος! Ἡ καρδιά της πῆγε νὰ σπάση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

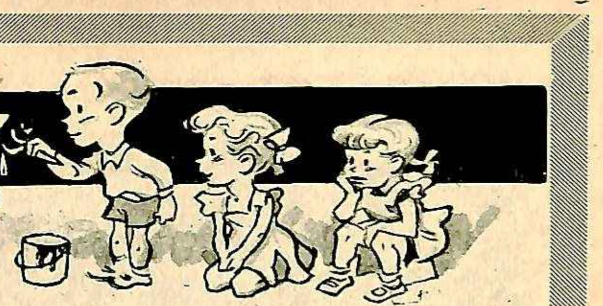

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΦΟΥΚΙΖΑΓΙΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Ἰαπωνία ἕνα παιδάκι ἑφτὰ χρόνων, ποὺ τὄλεγαν Φουκιζάγια. Ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν ἕνας φτωχὸς ξυλουργός, πεθαίνοντας, τὸ ἄφησε μέσα στὴ δυστυχία.

Ὁ διοικητὴς τῆς Γιοκοχάμα τότε, πλούσιος καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος, λυπήθηκε τὸ ὀρφανὸ καὶ τὸ πῆρε στὸ σπίτι του. Τὸ κράτησε κοντά του δυὸ χρόνια καὶ βλέποντας πὼς ἦταν φρόνιμο κι' ἔξυπνο παιδάκι, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο γιὰ νὰ μάθη γράμματα καὶ νὰ γίνη καλὸς ἄνθρωπος.

Ὅταν ὁ Φουκιζάγια μεγάλωσε κι' ἔγινε δεκάξη χρόνων, ὁ Καματάρι — ὅπως ἔλεγαν τὸ διοικητὴ τῆς Γιοκοχάμα — τὸν κάλεσε μιὰ μέρα κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, ὡς τώρα ἔδειξες πολὺ καλὴ διαγωγή. Ὅλοι ἐδῶ στὸν τόπο λένε καλὰ λόγια γιὰ σένα. Τὰ γράμματα ποὺ ἔμαθες μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρκετά. Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ βρῆς καμμιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ μπορῆς νὰ βγάζης τὸ ψωμί σου. Σοῦ δίνω, λοιπόν, δέκα «γιὲν» γιὰ νὰ κάνης τὴν ἀρχή. Διάλεξε μιὰ τέχνη ποὺ νὰ σ' ἀρέση καὶ φρόντισε νὰ εἶσαι ἐργατικός, γιὰ νὰ προκόψης, ὅπως πρόκοψες καὶ στὸ σχολεῖο. Κύτταξε ὅμως νὰ εἶσαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, γιατὶ ἡ εὐτυχία εἶναι μόνο γιὰ τέτοιους ἀνθρώπους.

Ὁ Φουκιζάγια πρόσεξε καλὰ τὰ λόγια τοῦ προστάτη του.

Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ γίνη ξυλουργός, ὅπως ἦταν κι' ὁ πατέρας του. Γι' αὐτὸ ἔκρυψε τὰ δέκα γιὲν τοῦ Καματάρι καὶ μπῆκε ὑπάλληλος σ' ἕνα μεγάλο ἐπιπλοποιεῖο.

Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος. Ὁ Φουκιζάγια ἔμαθε μὲ λύπη του μιὰ μέρα ὅτι ὁ εὐεργέτης του ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος.

Κι' ἔπειτα, ἦρθε μήνυμα ὅτι ὁ Καματάρι πέθανε μακρυὰ στὸ Τόκιο, ὅπου τὸν εἶχαν πάει γιὰ ἐγχείρησι.

Ὁ Φουκιζάγια ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ θάνατό του. Λυπήθηκε ὅμως ἀκόμη πιὸ πολὺ ποὺ ὁ Καματάρι δὲν θἄφτανε στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ τοῦ στολίζη μὲ λουλούδια τὸν τάφο του.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ διοικητῆ τῆς Γιοκοχάμα ἄρχισαν τότε νὰ πουλᾶνε τὰ πράγματά του ποὺ κληρονόμησαν.

Ὁ Φουκιζάγια πῆγε στὴ δημοπρασία ἐκείνη, ὄχι τόσο ἀπὸ περιέργεια, ὅσο γιὰ νὰ ξαναϊδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ σπίτι τοῦ εὐεργέτη του.

Ὅταν ὅμως μπῆκε μέσα ἐκεῖ, ἡ καρδιά του σφίχτηκε καὶ τὰ μάτια του βουρκῶσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὡστόσο ἡ λύπη τοῦ Φουκιζάγια ἔγινε ἀγανάκτησι. Γιατὶ εἶδε πὼς τὰ ἀνήψια τοῦ Καματάρι, πουλοῦσαν τὰ ἔπιπλά του, καὶ κάθε πρᾶγμα, ποὺ ὁ θεῖος τους ἐλάτρευε.

—Ἂν ἤμουνα ἐγὼ στὴ θέσι τους, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ Φουκιζάγια, θὰ τὰ κρατοῦσα ὅλα γιὰ νὰ θυμᾶμαι τὸν καλὸ «ἐκεῖνο» ἄνθρωπο!

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε τὸν κήρυκα νὰ φωνάζη:

— Τρία «γιὲν» αὐτὴ ἡ εἰκόνα!

Ἦταν ἡ φωτογραφία τοῦ Καματάρι μὲ τὴ μεγάλη του στολή.

— Τοὺς ἀχάριστους! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Φουκιζάγια. Ἀκόμα καὶ τὴν εἰκόνα του ἔχουν τὴν ἀναίδεια νὰ πουλᾶνε! Θὰ τὴν ἀγοράσω ἐγώ!...

Εὐτυχῶς, εἶχε στὴν τσέπη του τρία γιέν, ποὺ ἦταν τὸ μεροκάματό του. Πλησίασε, λοιπόν, τὸν κήρυκα, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πετάξη τὴ φωτογραφία σὲ μιὰ γωνιά, γιατὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτή, καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὴν ἀγοράζω ἐγὼ αὐτὴ τὴν εἰκόνα!

Καὶ παίρνοντας μὲ λαχτάρα τὴν εἰκόνα, φίλησε τὸ στόμα ἐκεῖνο ποὺ τόσο καλὲς συμβουλὲς τοῦ εἶχε δώσει. Φίλησε ἀκόμα καὶ τὰ χέρια ποὺ εἶχαν χαϊδέψει μὲ πατρικὴ καλωσύνη ἕνα ὀρφανὸ κι' ἀπροστάτευτο παιδάκι.

Ὁ Φουκιζάγια πῆρε τὴ φωτογραφία καὶ τὴν πῆγε στὸ σπίτι του.

Μὲ προσοχὴ μεγάλη σήκωσε τὸ κάδρο της γιὰ νὰ τὸ κρεμάση. Μὰ μόλις τὸ ἀκούμπησε στὸ τοῖχο, τὸ καρφὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἡ εἰκόνα ἔπεσε κάτω.

Ἔσκυψε τότε νὰ τὴ σηκώση καὶ εἶδε ὅτι τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα εἶχε σκιστῆ καὶ ἔδειχνε ἕνα φάκελλο. Τὸν ἄνοιξε ἀμέσως καὶ εἶδε κατάπληκτος πὼς ὑπῆρχαν μέσα πενῆντα «γιέν»!

Κύτταξε ὕστερα καλλίτερα τὸ κάδρο καὶ βρῆκε ἄλλους τέσσερις φακέλλους μὲ λεφτά. Ἔτσι μάζεψε 250 «γιέν»!

Ἀμέσως τότε μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του:

—Ὄχι! Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν εἶναι δικά μου, εἶπε. Τὴν εἰκόνα, ἀλήθεια, τὴν ἀγόρασα ἐγώ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὴν ἔδιναν μὲ 3 «γιέν», ἂν ἤξεραν ὅτι ἐκεῖ μέσα βρισκόνταν τόσα χρήματα; Αὐτὰ τὰ «γιὲν» δὲν εἶναι δικά μου! Ἂν τὰ κρατήσω, θὰ μοῦ καῖνε τὰ χέρια. Πρέπει νὰ τὰ παραδώσω στὰ ἀνήψια τοῦ εὐεργέτη μου.

Ὁ Φουκιζάγια πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὰ δώση πίσω. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη πρόσεξε ἕνα χαρτάκι ποὺ εἶχε πέσει κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ κάδρο. Τὸ πῆρε, τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε: «Φοβᾶμαι πολὺ ὅτι οἱ κληρονόμοι μου θὰ φανοῦν ἀχάριστοι. Ἂν δείξουν ἀδιαφορία καὶ θελήσουν νὰ πουλήσουν τὴν εἰκόνα μου, εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὴ θὰ πέση σὲ χέρια καλοῦ ἀνθρώπου. Τὰ χρήματα, λοιπόν, αὐτὰ ἀνήκουν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔχη τὴν τύχη νὰ πάρη τὴν εἰκόνα μου. Τοῦ τὰ χαρίζω!»

Ὁ Φουκιζάγια, μὲ τὴν καρδιὰ πιὰ ἥσυχη, μποροῦσε νὰ κρατήση τώρα τὰ χρήματα ἐκεῖνα.

Μ' αὐτά, κατόπιν, καὶ μὲ τὶς μικρὲς οἰκονομίες του, ἄνοιξε ἕνα ὡραῖο ἐπιπλοποιεῖο.

Σὲ λίγο, ὅμως, ὅλη ἡ Γιοκοχάμα, ἔμαθε ὅτι ὁ Φουκιζάγια εἶχε βρῆ ἕνα «θησαυρὸ» πίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ ἀγόρασε μόνο μὲ 3 γιέν. Οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Καματάρι τότε τὸν πῆγαν στὴν ἀστυνομία. Μὰ ὁ Φουκιζάγια κρατοῦσε τὸν καλλίτερό του μάρτυρα στὸ χέρι. Ἦταν τὸ χαρτάκι μὲ τὴ διαθήκη τοῦ Καματάρι.

Ἔτσι βρῆκε τὸ δίκηο του κι' οἱ κακοὶ ἀνηψιοὶ τιμωρήθηκαν, γιατὶ θέλησαν νὰ συκοφαντήσουν τὸ φτωχὸ ἐπιπλοποιὸ γιὰ κλέφτη. Ὅλοι, μάλιστα, μέσα στὴν πόλι τοὺς κατηγοροῦσαν γιὰ τὴ μεγάλη τους ἀχαριστία.

Ὁ Φουκιζάγια κρέμασε μὲ προσοχὴ σ' ἕνα μεγάλο καρφὶ τὴν εἰκόνα. Καὶ δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴν προσκυνήση καὶ χωρὶς νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ Καματάρι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κοιμᾶται

Κοιμᾶται ἡ κούκλα μου, κοιμᾶται,
κανένας σας μιλιὰ μὴ βγάλη,
γιὰ τὸ θεὸ μὴν τὴν ξυπνᾶτε
μπᾶς καὶ μ' ἀρχίση κλάψες πάλι.

★

Τὴ μάλλωσα κι' ἀποκοιμήθη,
καὶ κλαίει στὸν ὕπνο της ἀκόμα,
τῆς εἶπα ἕνα παραμῦθι
καὶ τὴν ἐφίλησα στὸ στόμα.

★

Μὰ ἐγὼ εἶμαι μάνα κι' ὑποφέρω:
—Μὴν κλαῖς, γλυκειά μου στ' ὄνειρό σου!
Εἶσαι παιδί μου, ἐγὼ τὸ ξέρω!
Ἄγρυπνη στέκω στὸ πλευρό σου!

★

Κοιμήσου! Κι' αὔριο σὰν ξυπνήσης
κι' ἀκούσω πάλι τὴ λαλιά σου,
ὅταν θἄρθῆς νὰ μὲ φιλήσης,
θὰ εἶμαι ἡ καλὴ μαμᾶ σου!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Οἱ καρφίτσες

Ὁ θεῖος τοῦ Πετράκη τὸν λατρεύει κυριολεκτικά. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ κουβαλάει ἕνα σωρὸ παιγνίδια. Συγχρόνως ὅμως ὁ θεῖος φοβᾶται καὶ τρέμει μήπως πάθη τίποτα ὁ Πετράκης. Γι' αὐτὸ συχνὰ τὸν συμβουλεύει:

— Μὴ αὐτὸ παιδί μου... Πρόσεξε, Πετράκη... Φυλάξου, παιδί μου!...

Ἔτσι μιὰ φορὰ ποὺ διάβασε στὴν ἐφημερίδα πὼς κάποιος μικρὸς πνίγηκε, ἐπειδὴ κατάπιε μιὰ καρφίτσα, ἦταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ εἶπε στὸ μικρὸ ἀνηψιό του:

— Πρόσεξε, παιδί μου, κάθε φορὰ ποὺ θὰ βρίσκης μιὰ καρφίτσα στὸ πάτωμα, θὰ μοῦ τὴ φέρνης κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δίνω μιὰ δραχμή!...

Ὁλόχαρος, λοιπόν, ὁ Πετράκης ἀρχίζει νὰ ψάχνη γιὰ καρφίτσες καὶ κάθε τόσο εἰσπράττει ἕνα σωρὸ δραχμὲς ἀπὸ τὸ θεῖο του.

— Πετράκη, γιὰ πές μου τώρα τί κάνεις τὶς δραχμὲς ποὺ σοῦ δίνω; τὸν ρωτάει μιὰ μέρα ὁ θεῖος του.

Κι' ὁ Πετράκης, χωρὶς νὰ σκεφθῆ πολύ, ἀπαντάει:

— Τὶς μαζεύω, θεῖε μου. Θέλω ν' ἀγοράσω δυὸ... πακέτα καρφίτσες, γιὰ νὰ τὶς σκορπίσω σὲ ὅλα τὰ δωμάτια!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Σκέψι τοῦ Μίμη μπροστὰ στὸ θερμόμετρο.
— Τί θαῦμα! Ἕνα τόσο δὰ γυαλάκι νὰ κάνη τὸν καιρὸ ν' ἀλλάζη!

★

Συζητοῦν δυὸ μικρὰ κοριτσάκια:
—Γιατί, Μαιρούλα, δὲν βγῆκε σήμερα περίπατο ὁ ἥλιος;
Καὶ ἡ Μαιρούλα:
—Γιατὶ τὸν μάλλωσε ὁ μπαμπᾶς του, ποὺ ἔπαιζε χθὲς ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ σύννεφα.

Η ΖΩΊΤΣΑ ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΓΛΥΚΑ!...

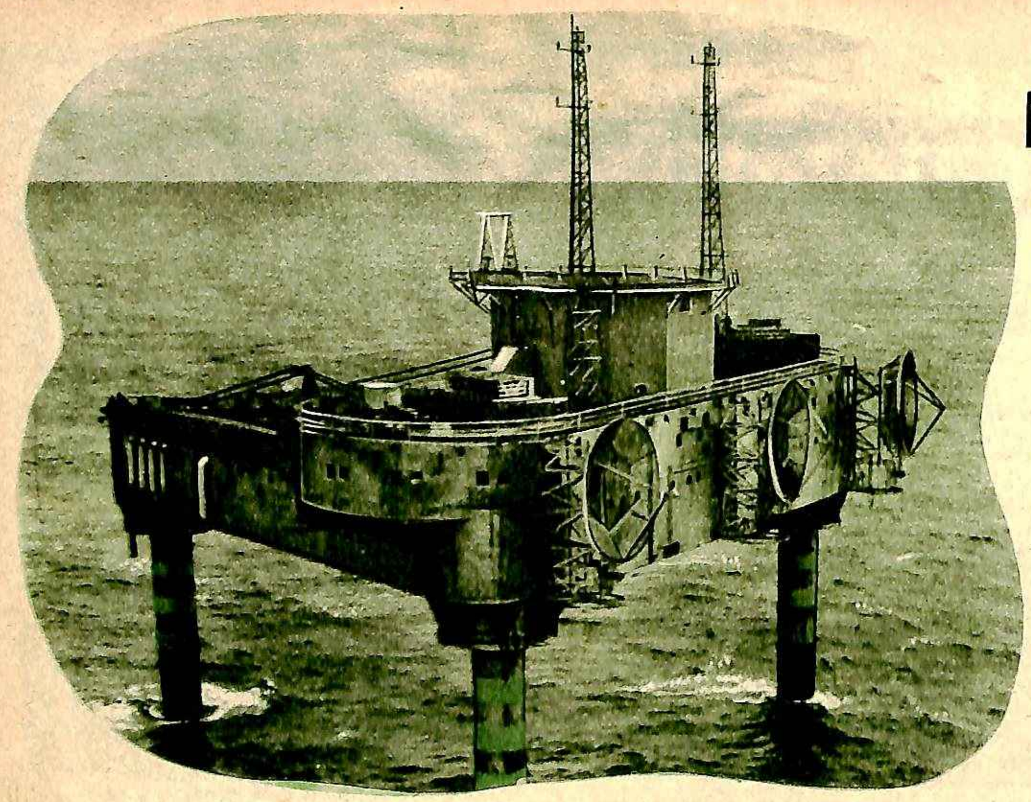

Ὅλο τὸ συγκρότημα, στηρίζεται πάνω σὲ τρία ἀτσάλινα «πόδια».

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΕΧΝΗΤΟ Νησί

Ὁ μετάλλινος «Πύργος τοῦ Τέξας» βρίσκεται σήμερα στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ

ΕΔΩ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες ἐτέθη σὲ χρῆσι τὸ πρῶτο τεχνητὸ νησί, ποὺ κατεσκεύασε ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἄμυνά της. Τὸ «νησὶ» αὐτὸ εἶναι ἕνας πελώριος ἀτσάλινος ὄγκος, ὁ ὁποῖος στηρίζεται πάνω σὲ τρία ἐπίσης ἀτσάλινα πόδια καὶ στέκεται πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Βρίσκεται μέσα στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, σὲ ἀπόστασι 110 μιλλίων ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ εἶναι ἐντελῶς ἐκτεθειμένο σ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

Ἐνῶ καλὰ - καλὰ δὲν ἔχει συμπληρωθῆ ἐντελῶς ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου αὐτοῦ νησιοῦ, ἄρχισε ἡ κατασκευὴ καὶ ἄλλων ἀκόμη, ποὺ θὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ διάφορα σημεῖα τῶν ὠκεανῶν, γύρω ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι σκοπεύει τελικὰ νὰ δημιουργήσῃ γύρω ἀπὸ τὶς ἀκτές της ἕνα δίκτυο ἀπὸ τέτοια φυλάκια, ποὺ θὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ τὰ τελειότερα μέσα γιὰ τὴν ἀνίχνευσι καὶ τὸν ἔλεγχο ἀεροπλάνων καὶ πλοίων.

Τὸ προσωπικὸ ποὺ θὰ ἐπανδρώσῃ τὰ νησάκια αὐτά, θὰ μπορῇ ἔτσι νὰ ἀντιλαμβάνεται γρήγορα τὴν προσέγγισι ἐχθρικῶν σκαφῶν ἢ ἀεροπλάνων καὶ νὰ εἰδοποιῇ τὶς ὑπηρεσίες τῆς ἀεροπορίας, ποὺ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἔχουν περισσότερο καιρὸ στὴ διάθεσί τους γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπίθεσι.

Ἄσχετα ὅμως μὲ τὴν ἀμυντική τους χρησιμότητα, τὰ νησάκια αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἀκόμη ἐπίτευγμα τῆς τεχνικῆς ἐξελίξεως τοῦ αἰῶνος μας. Γιὰ τὴν τοποθέτησι τοῦ ἀτσαλένιου αὐτοῦ συγκροτήματος, διαλέχτηκε μία ἐκτεταμένη ξέρα, στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, ποὺ βρίσκεται σὲ βάθος 15 μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Ἡ βάσι τοῦ νησιοῦ βρίσκεται σὲ ὕψος 26 μέτρων ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὥστε νὰ μὴν τὴν χτυπᾶν τὰ πελώρια κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Αὐτὸ ἔγινε γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν, τὸ ὕψος τῶν κυμάτων δὲν μπορεῖ σὲ καμμία περίπτωσι νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἀντίστροφο βάθος ποὺ ἔχει τὸ νερὸ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο.

Κατὰ τὴ διάρκεια ὡστόσο μιᾶς πρόσφατης θύελλας, τῆς πρώτης θύελλας ποὺ ἀντιμετώπισε μὲ ἐπιτυχία τὸ ἀτσάλινο νησί, τὰ κύματα ξεπέρασαν σὲ ὕψος τὰ 15 μέτρα, παρ' ὅλο ποὺ τὸ βάθος τῆς θάλασσας δὲν εἶναι μεγαλύτερο...

Ὅταν ἀποφασίστηκε ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου τεχνητοῦ νησιοῦ, οἱ μηχανικοὶ προτίμησαν νὰ τοῦ δώσουν τριγωνικὸ σχῆμα, γιὰ λόγους καθαρὰ τεχνικούς.

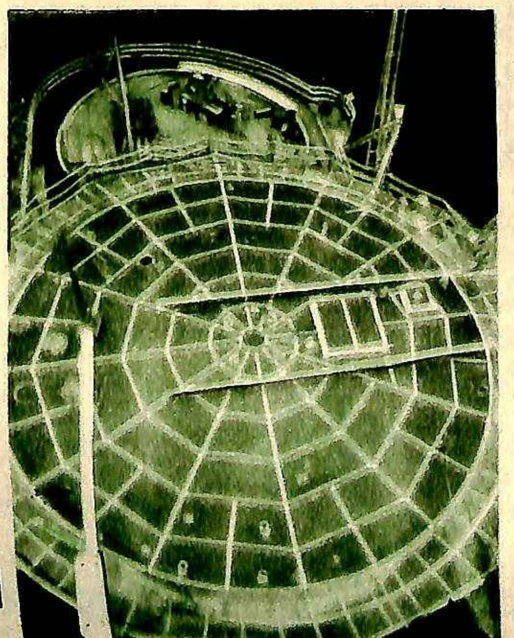

Στὶς ταράτσες τῶν πυργίσκων θὰ προσγειώνωνται ἐλικόπτερα.

Ὁ μετάλλινος πύργος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ νησάκι, κατασκευάστηκε χωριστὰ στὴ Μασσαχουσέττη καὶ μετὰ μεταφέρθηκε στὸ ὡρισμένο σημεῖο, ὅπου τοποθετήθηκε πάνω στὰ τρία ἀτσάλινα πόδια του, ποὺ εἶναι βαθειὰ στερεωμένα μέσα στὸ ἔδαφος τῆς ξέρας.

Τὰ πελώρια στηρίγματα εἶναι φτιαγμένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ παρουσιάζουν κάποια ἐλαστικότητα στὰ χτυπήματα τῶν κυμάτων καὶ τὴν πίεσι τῶν ρευμάτων. Ἡ ἐλαστικότητα αὐτὴ φτάνει τὰ 45 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.

Ὁ κύριος ὄγκος τοῦ πύργου ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πατώματα. Στὸ πρῶτο βρίσκονται οἱ ἐγκαταστάσεις θερμάνσεως καὶ ἐξαερισμοῦ, οἱ γεννήτριες ἠλεκτρισμοῦ, οἱ δεξαμενὲς καυσίμων καὶ νεροῦ καὶ τὰ περισσότερα μηχανήματα, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ πύργου καὶ τῶν ὀργάνων του.

Στὸ δεύτερο πάτωμα βρίσκονται τὰ δωμάτια τῶν πληρωμάτων, ποὺ ἔχουν ἤδη ἐπανδρώσει τὸ νησί. Ἐπειδὴ ἡ ζωὴ πάνω στὸ παράξενο αὐτὸ νησὶ θὰ περνάῃ ἀσφαλῶς μονότονα, ἔχει ληφθῆ πρόνοια, ὥστε νὰ ὑπάρχουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ἀνέσεις γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Γιὰ λόγους ἀσφαλείας κυρίως, τὸ πρῶτο τεχνητὸ νησὶ βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τοὺς θαλάσσιους καὶ ἐναέριους δρόμους. Ἔτσι, οἱ ἄνδρες του θὰ περνᾶν τὸν καιρό τους ἐκεῖ χωρὶς νὰ βλέπουν ἄλλους ἀνθρώπους, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά.

Οἱ ψυχολόγοι βεβαιώνουν ὅτι ὅσο δυνατὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ χαρακτήρας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἀντέχουν στὴ μονότονη ζωὴ περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα. Στὴ δημιουργία τῆς ἀνίας, ἐξ ἄλλου, θὰ συντελῇ πολὺ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀκόμη καὶ σὲ περίοδο δραστηριότητος, οἱ κάτοικοι τοῦ τεχνητοῦ νησιοῦ, δὲν θὰ ἔχουν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ πολλὰ πράγματα.

Γιὰ τὴ λειτουργία τῆς βάσεως αὐτῆς εἶναι ἀπαραίτητοι πενῆντα ἄνδρες καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀεροπορίας, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν κιόλας στὴ βάσι «Πύργος τοῦ Τέξας», ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸ νησί. Ἀλλὰ μόλις συμπληρώσουν ἕνα μῆνα ὑπηρεσίας, οἱ ἄνδρες αὐτοὶ θὰ ξαναγυρίσουν στὴν ξηρὰ καὶ θὰ ἀντικατασταθοῦν γιὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ δεύτερο κλιμάκιο.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, παρὰ τὴν οἰκονομία χώρου ποὺ πρέπει νὰ γίνεται, ὁ «Πύργος τοῦ Τέξας» διαθέτει μία σχετικὰ μεγάλη αἴθουσα γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν ἀνδρῶν του, ὅπου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, κάθε βράδυ γίνεται προβολὴ ταινιῶν.

Ὅταν συμπληρωθῆ ἡ κατασκευή του, τὸ τεχνητὸ αὐτὸ νησὶ θὰ διαθέτῃ τρεῖς μικροὺς πυργίσκους, ποὺ ἡ ταράτσα τους θὰ ἀποτελῇ ταυτόχρονα καὶ πεδίο προσγειώσεως γιὰ τὰ ἐλικόπτερα, ποὺ θὰ ἐκτελοῦν τὴν συγκοινωνία μὲ τὴν ξηρά.

Ἡ συγκοινωνία στὸ μεταξὺ γίνεται μὲ μία φορτηγίδα, ποὺ φροντίζει καὶ γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμό.

Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη κάποια τρομερὴ κακοκαιρία δὲν ἐπιτρέψῃ σὲ πλοῖα καὶ ἐλικόπτερα νὰ πλησιάσουν, οἱ ἄνδρες τοῦ νησιοῦ δὲν πρόκειται νὰ ὑποφέρουν.

Οἱ κυριώτερες πηγὲς ποὺ θὰ τοὺς διατηρήσουν στὴ ζωὴ σὲ μία τέτοια περίπτωσι εἶναι τὰ ψυγεῖα, στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἀποθηκευμένες μεγάλες ποσότητες τροφίμων, καὶ μηχανήματα, ποὺ μποροῦν νὰ μετατρέψουν τὸ νερὸ τῆς θάλασσας σὲ πόσιμο, σὲ μεγάλες ποσότητες.

Χάρις σ' αὐτὰ τὰ μέτρα προνοίας, εἶναι ἐξασφαλισμένοι ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο.

Ταξείδια στὸν Ἀρκτικὸ

Οἱ μηχανικοὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ ἐπινόησαν μιὰ ἠλεκτρονικὴ συσκευή, ποὺ κάνει ἀσφαλέστερο καὶ εὐκολώτερο τὸ ταξεῖδι στὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους τοῦ Ἀρκτικοῦ, ἀποκαλύπτοντας τὴν παρουσία τῶν ὕπουλων κι' ἐπικίνδυνων ρωγμῶν. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐκπέμπει συνεχῶς ἠλεκτρικὰ κύματα, μπροστὰ ἀπ' τὸ ὄχημα ποὺ κινεῖται, καὶ τὰ ξαναδέχεται ὕστερα, ἀφοῦ ἀντανακλασθοῦν στὸν πάγο. Ὅταν λοιπὸν πάψουν ξαφνικὰ νὰ ξαναγυρίζουν τὰ κύματα στὴ συσκευή, σημαίνει πὼς συνάντησαν ἕνα κενό, μιὰ ρωγμὴ τοῦ πάγου. Ἔτσι, ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὀχήματος προειδοποιεῖται ἐγκαίρως καὶ τὴν ἀποφεύγει.

Η σειρήνα τοῦ θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μαρτζότι ἰσχυρίζεται πὼς δὲν ξέρει τίποτε γιὰ τὸ Ριτζγουαίη καὶ τὴ Χέντυ Μπέργκνερ. Ὁ Κὴν γοητεύεται ὁλοένα περισσότερο ἀπ' τὴ Χέντυ καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἀσφάλειά της, πιστεύοντας πὼς κινδυνεύει ἀπ' τὴ σπεῖρα τοῦ Ντουμέτριους. Ὁ Ριτζγουαίη κι' ὁ Μίτσελ βρίσκουν ἕνα ἀπρόοπτο σύμμαχο, κάποιον Μπονέ, ποὺ μισεῖ θανάσιμα τὸ Ντουμέτριους, γιὰ παληοὺς λόγους. Αὐτὸς τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Ντουμέτριους ἦρθε στὴν Ἀγγλία, προσπαθῶντας νὰ βρῇ ἕνα θησαυρὸ ἀπὸ 12 ἑκατομμύρια δολλάρια, ποὺ τὸν εἶχαν κρύψει οἱ Ναζὶ μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Γερμανίας. Ἀποφασίζουν λοιπὸν ὅλοι μαζὶ νὰ πιάσουν τὸ Γιότι Μπλούμ, γιὰ νὰ φτάσουν ἀπ' αὐτὸν ὡς τὸ Ντουμέτριους. Ὁ Μαρτζότι εἶναι βέβαιος πὼς ἡ Σάλλυ βοήθησε τὸ Ριτζγουαίη νὰ μπῇ κρυφὰ στὸ καμπαρέ. Τὴ βασανίζει, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ. Τὴ σώζει ὅμως ὁ Κούτς, ἀφοῦ ξυλοφορτώνει τὸ Μαρτζότι καὶ τοὺς μπράβους του, καὶ τὴ συνοδεύει ὕστερα ὡς τὸ σπίτι της. Πηγαίνει ἐκεῖ κι' ὁ Κὴν καὶ τῆς ἐξηγεῖ πὼς μάντεψαν ὅτι ἔκρυβε αὐτὴ τὸ Ριτζγουαίη.

5ον

— Τότε λοιπὸν δὲν ἔχει λόγο ν' ἀνησυχῇ.

— Μὰ ἐσεῖς τὸν θεωρεῖτε ἔνοχο!

— Θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ τὸν βρῶ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω ὡρισμένα πράγματα, διώρθωνε ὁ Κήν. Ἄλλο εἶναι τὸ κυνῆγι ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει! Πρέπει ὅμως νὰ ξεκινήσουμε ἀπ' τὸ Ριτζγουαίη, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σκοπό μας. Ποῦ εἶναι τώρα, Σάλλυ;

— Κι' ἂν ἀκόμα ἤξερα ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ σᾶς τὄλεγα. Πάντως ὅμως δὲν τὸ ξέρω. Σᾶς ὁρκίζομαι!

— Σᾶς πιστεύω.

— Ἐδῶ καὶ μέρες, τὸν παρακαλοῦσα γονατιστὴ νὰ παρουσιαστῇ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητά του. Μὰ αὐτὸς μοῦ ἀπαντοῦσε πὼς θὰ τὸν καταδικάσουνε γιὰ δολοφόνο... Στὴν ἀρχή, συμφωνοῦσε μαζί μου κι' ὁ Ντίγκμπυ Μίτσελ. Τώρα βρίσκεται μαζί του... δὲν ξέρω ποῦ.

— Μήπως ἦταν μαζί του καὶ τὴ βραδυὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ μὲ τὴ Χέντυ Μπέργκνερ, στὸ σταθμὸ τοῦ μετρό;

— Καὶ βέβαια. Πῶς θὰ τὸν ἄφινε μονάχο;

— Ξέρετε ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ συνάντησι;

— Στὸ σταθμὸ τοῦ Χάϋντ Πάρκ Κόρνερ.

Ὁ Κούτς, ποὺ ξαναγύριζε φέρνοντας δυὸ φλυτζάνια τσάϊ, ἀνασκίρτησε ἐλαφρά, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι ἐκείνη τῆς Σάλλυ, κι' ἔχυσε λίγο τσάϊ μέσα στὰ πιατάκια.

— Μετὰ τὸ τσάϊ, κι' ἀφοῦ καπνίσετε ἄλλο ἕνα τσιγάρο, εἶπε ὁ Κήν, θὰ πᾶτε στὴν κάμαρά σας, θὰ κλείσετε τὴν πόρτα σας καὶ θὰ πλαγιάσετε.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε σεῖς;

— Θὰ περιμένουμε ἐδῶ. Δὲν θὰ κάνουμε θόρυβο, δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε καθόλου.

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ περιμένετε ἐδῶ τὸν Πέτερ;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ Σάλλυ ἀναστέναξε — μ' ἀνακούφισι, ὅπως φάνηκε στὸν Κήν. Τὸ μυαλό του ἄρχισε ἀμέσως νὰ λειτουργῇ σὰν μηχανὴ κι' ἐξέτασε ὅλες τὶς πιθανότητες, καταλήγοντας στὴν προφανέστερη... Μὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει πιά, καὶ δὲν τοὔμενε παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ χτυπήσῃ τὸ τηλέφωνο.

Πράγματι, κουδούνισε κατὰ τὶς 3 παρὰ 20. Ὁ Κὴν πῆρε τ' ἀκουστικό.

— Πρέπει νὰ βρῆτε κανένα καταφύγιο, Ριτζγουαίη, εἶπε ἥσυχα.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! φώναξε ὁ Ριτζγουαίη.

Κι' ἔκλεισε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ Ντουμέτριους εἶχε γίνει πρῶτα ἔξω φρενῶν μὲ τὸ Γιότι Μπλούμ, ὅταν τοῦ ἀνάφερε ἐκεῖνος τὴν ἀποτυχία του στὸ σταθμὸ τοῦ μετρό. Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Τόνυ Μαρτζότι. Τὸν θεωροῦσε σὰν ἕνα ἐπικίνδυνο βάρος, ἀπ' τὸ ὁποῖο θἄπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ!

Ὁ Γιότι ἦταν ἀναντικατάστατος, κατὰ τὴ γνώμη του, ἀπὸ ἄλλες ἀπόψεις. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ Μαρτζότι...

— Ὅσο σκέπτομαι πὼς εἴχατε στὰ χέρια σας αὐτὴ τὴ Σάλλυ! τοὔλεγε ὁ Ντουμέτριους. Κι' ὅμως τὴν ἀφίσατε νὰ σᾶς φύγῃ... ἐνῶ ἦταν τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὸν Πέτερ Ριτζγουαίη! Ἀφίσατε τὸν Κοὺτς νὰ σᾶς τὴν πάρῃ, ὁλομόναχος, ἐνῶ ἐσεῖς ἤσαστε τρεῖς.

— Μᾶς πέτυχε ξαφνικά, ἀπροετοίμαστους, δικαιολογήθηκε ὁ Μαρτζότι. Κι' ὕστερα, εἴπαμε μὲ τὸ νοῦ μας πώς, ἀφοῦ μπόρεσε νὰ μπῇ ὁ Κούτς χωρὶς βοήθεια, ἦταν δυνατὸ νἄχε κάνει τὸ ἴδιο κι' ὁ Ριτζγουαίη! Ἀμφιβάλαμε λοιπὸν ἂν τὸν βοήθησε πραγματικὰ ἡ μικρή, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀφίσαμε νὰ φύγῃ...

Ὁ Ντουμέτριους τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἄρχισε νὰ σιγοσφυρίζῃ τὴν «Ἱσπανικὴ Ραψωδία».

— Ἀναρωτιέμαι ἂν σᾶς χρειαζόμαστε ἀκόμη, Μαρτζότι... πρόσθεσε σὲ λίγο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μαρτζότι γυάλιζε ἀπὸ ἱδρῶτα.

— Ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα!... τραύλισε. Μὰ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δύσκολα τὰ βγάζει κανεὶς πέρα μ' αὐτὸ τὸν καταραμένο τὸν Κούτς...

— Ἂς εἶναι! Θὰ σᾶς δώσω μιὰ τελευταία πιθανότητα νὰ πετύχετε κάτι.

— Τί πρέπει νὰ κάνω; Πέστε μου!

— Θ' ἀπαγάγετε ἀπόψε αὐτὴ τὴν κοπέλλα καὶ θὰ τὴν φέρετε ἐδῶ. Ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν καταφέρατε νὰ τὴν κάμετε νὰ μιλήσῃ, θὰ τ' ἀναλάβῃ ὁ Γιότι.

— Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε. Κι' ὕστερα τί θὰ τὴν κάνετε;

— Αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά, Μαρτζότι. Δὲν πιστεύω πάντως νὰ μοῦ συστήσετε νὰ τὴν ἀφίσω ἐλεύθερη...

★

Ὁ Γκρέγκορυ Κὴν πῆγε στὸ ὑπόγειο καμπαρὲ «Γκρὴν Πέονυ», στὸ Χάμερσμιθ. Εἶχε ραντεβοῦ ἐκεῖ μὲ κάποιο πληροφοριοδότη, ὀνόματι Ντένζιλ Μανίνλεϋ — ἕνα νέο ὑπερβολικὰ κομψὸ καὶ ραφιναρισμένο, ὑπόπτων ἠθῶν. Εἶχε ἀφίσει τὸν Κοὺτς νὰ τὸν περιμένῃ στὸ γραφεῖο του. Ἔπινε τὸ δεύτερο οὐΐσκυ του, ὅταν ἔφτασε ὁ Μανίνλεϋ, μὲ τὸ λικνιστικὸ περπάτημά του. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀσυνήθιστα.

Πῆγε κοντὰ στὸν Κήν, ποὺ καθότανε στὸ μπάρ, πέρασε δίπλα του, χωρὶς νὰ φανῇ πὼς τὸν ἀναγνώριζε, τὸν ἄγγιξε ἐλαφρὰ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὴ τουαλέτα.

Ὁ Κὴν ἄφισε νὰ περάσουν ἕνα - δυὸ λεπτά, κι' ὕστερα τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ χρησιμοποιῇ κάτι τέτοια ὑποκείμενα, σὰν τὸ Μανίνλεϋ. Ἤξερε ὡστόσο πώς, ὅταν διαδιδότανε ὅτι ἔπαιζαν ρόλο πληροφοριοδότη, τοὺς βρίσκανε μιὰν αὐγὴ δολοφονημένους σὲ κάποιο ἀπόμερο δρομάκι...

Ὁ Μανίνλεϋ ἔπλενε τὰ χέρια του, ὅταν μπῆκε στὴν τουαλέτα ὁ ταγματάρχης.

— Ἔχω κάτι γιὰ σᾶς, τοῦ εἶπε.

— Πόσα θέλετε; ρώτησε ξερὰ ὁ Κήν.

— Λογαριάζω πὼς ἀξίζει εἴκοσι λίρες.

— Ὁ κέϋ. Σᾶς ἀκούω...

— Πρόκειται γιὰ κεῖνο τὸν Ἀμερικανό, τὸ Γκοντόφσκυ.

— Ἅ! Συνεχῖστε...

— Εἶδα σήμερα κάποιον Πολωνό, ποὔκανε ἄλλοτε μαύρη ἀγορά. Εἶναι ἕνας καλὸς τύπος, ὅταν δὲν τὸν πιάνουνε τὰ νεῦρα του...

— Ἀφῖστε τώρα αὐτὸν καὶ μιλῆστε μου γιὰ τὸ Γκοντόφσκυ!

— Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν πὼς αὐτὸς ὁ Πολωνὸς μάλωσε μὲ κάποιους ἄλλους, στὸ Λάϊτσεστερ. Τὸν χτυπήσανε τόσο ἄσχημα, ὥστε τὸν καταντήσανε ἀγνώριστο γιὰ πάντα. Πῆγα καὶ τὸν εἶδα λοιπόν, στὸ νοσοκομεῖο. Κι' ἀπάνω στὴν κουβέντα μας, μοῦ εἶπε πὼς εἶναι σὲ θέσι νὰ σᾶς ὑποδείξῃ τὸ δολοφόνο τοῦ Γκοντόφσκυ.

Μικρὲς Ἱστορίες

Ἀντίποινα

Ὁ μεγαλοβιομήχανος κ. Λιρίδης ἔχει κρυολογήσει κι' ἔμεινε στὸ κρεββάτι. Τὴ νύχτα ὅμως τῆς δεύτερης ἡμέρας ὁ νευρικὸς ἀσθενής, σηκώνει τὸ τηλέφωνο καὶ καλεῖ τὸ γιατρό του.

Ὁ κ. Νυστερίδης, μὲ μεγάλη δυσφορία, παίρνει τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τρέχει στὸν πλούσιο πελάτη του.

— Λοιπόν, πῶς πάει τὸ συνάχι, ἀγαπητέ μου; τὸν ρωτάει. Σᾶς πείραξε μήπως πυρετός;

— Ὄχι, γιατρέ μου, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι ἀπόψε καθόλου καλά! Θὰ πεθάνω...

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ βάζει τὸ μυαλό σας, κύριε Λιρίδη; τοῦ λέει ὁ γιατρός. Γιὰ ἀνασηκωθῆτε λίγο νὰ σᾶς ἀκροασθῶ...

Ὁ ἀσθενὴς σηκώνεται, ὁ γιατρὸς τὸν ἐξετάζει, ἀλλὰ δὲν τοῦ βρίσκει τίποτα.

— Εἶστε πολὺ καλά. Μιὰ ἐλαφρὰ γριππούλα εἶναι, ποὺ θὰ κάνῃ τὴν περίοδό της. Νὰ παραμείνετε λίγες μέρες στὸ κρεββάτι σας, λέει ὁ Νυστερίδης καὶ φεύγει.

Δὲν περνάει ὅμως μιὰ ὥρα κι' ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς ξανακαλεῖ τὸν Νυστερίδη:

— Γιατρέ μου, σᾶς λέω δὲν εἶμαι καθόλου καλά... Νοιώθω τρομερὴ ἐξάντλησι!...

Ὁ γιατρὸς τρέχει πάλι στὸ σπίτι του, τὸν ἀκροάζεται ξανὰ κι' ὕστερα κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Νὰ καλέσετε ἀμέσως τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τὸν συμβολαιογράφο γιὰ τὴ διαθήκη σας, τώρα ἀμέσως!...

Ὁ Λυρίδης πανιάζει καὶ ψιθυρίζει μισολιπόθυμος.

— Ὥστε εἶναι τόσο ἀπελπιστικὴ ἡ κατάστασί μου!...

— Ὄχι. Ἀλλά, τέλος πάντων, δὲν χρωστάω τίποτα νὰ ξεσηκώνωμαι μονάχα ἐγὼ τὴ νύχτα! Νὰ τὰ πάθουν κι' ἄλλοι!..

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει τὴν τριχόπτωση κι' ἡ τριχόπτωσις τὴ φαλάκρα. Σταματῆστε τὸ κακὸ ἐγκαίρως. **ΤΗΛ. 612-010**
Esthétique Moderne
Me KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 (ΚΟΛΩΝΑΚΙ)

Ὅλα τὰ νεώτερα συστήματα Περμανὰντ καὶ βαφῆς ἐκτελοῦνται εἰς τὸ Κομμωτήριον «ΛΟΥΞ» ἀπὸ εἰδικευμένους εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τεχνῖτες μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά.
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
«ΛΟΥΞ»
ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59 α
Τηλ. 23-776

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΕΥΛ. ΣΤΡΟΥΓΓΑΡΗ — ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Ὁδὸς Κάνιγγος 12, 1ος Ὄροφος
Δέχεται 4—8 μ. μ.
ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΙ ΟΔΟΝΤΩΝ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

—Ά! Μήπως σᾶς εἶπε τ' ὄνομά του;

—Ναί, ἀφοῦ τοῦ πλήρωσα 20 λίρες.

—Σύμφωνοι, θὰ τὶς πάρετε.

—Ὁ Γκοντόφσκυ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἕνα κάποιον Γιότι Μπλούμ, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς ἄλλου.

—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄλλος;

—Δὲν ξέρω. Κανεὶς δὲν τὸν ξέρει.

—Ἔχομε ξανακούσει γι' αὐτὸν τὸ Γιότι Μπλούμ. Πρέπει νά τὸν πιάσουμε... Καλά, Μανίνλεϋ, πᾶρτε τὰ λεφτά σας.

Κι' ὁ Κὴν ἄφισε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι 20 λίρες.

—Φύγετε τώρα πρῶτος ἀπὸ δῶ, πρόσθεσε. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦνε νὰ βγαίνουμε μαζί.

Παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια τὸ Μανίνλεϋ ποὺ ἀπομακρυνότανε. Κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς τὸ ὑποκείμενο αὐτὸ ἦταν ἱκανό, γιὰ λίγες λίρες, νὰ κρεμάση τὴ γιαγιά του σ' ἕνα γάντζο χασάπικο...

«Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες — σκέφθηκε — ὅταν δὲν θὰ μᾶς εἶναι πιὰ χρήσιμος, θὰ πῶ στὸ Φρεῦν νὰ τὸν κλείση στὸ φρέσκο, γιὰ νὰ γλυτώση προσωρινὰ ἡ κοινωνία ἀπὸ ἕνα κάθαρμα».

Ὁ Μανίνλεϋ καθόταν κι' ἔπινε ἀκόμα στὸ μπὰρ τοῦ «Γκρὴν Πέονυ», ὅταν ἔφυγε ἀπὸ κεῖ ὁ Κήν, στὶς 9 παρὰ 10, γιὰ νὰ γυρίση σπίτι του.

Σταμάτησε σ' ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο, γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν Τὸμ Κοὺτς καὶ μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ Φρεῦν. Εἶπε στὸν πρῶτο νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ στὸ σπίτι του. Κι' ἔμαθε ἀπ' τὸ Φρεῦν πὼς ἡ Σκότλανδ Γυὰρδ δὲν εἶχε πληροφορηθῆ ἀκόμη τίποτε γιὰ τὸ Ριτζγουαίη, τὴν ἀδελφή του Μάργκαρετ ἢ τὸ Ντίγκμπυ Μίτσελ. Ὕστερα τοὔδωσε τὶς ὁδηγίες του: Νὰ συλλάβη τὸ Γιότι Μπλοὺμ καὶ νὰ τοῦ τὸν πάη γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνη.

★

Τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου τοῦ Κὴν χτύπησε γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ Κοὺτς πῆρε τ' ἀκουστικό.

—Κάποια Σάλλυ Γιέννινγκς ζητάει τὸν ταγματάρχη Κήν, τοῦ εἶπε ὁ τηλεφωνητὴς τῆς ὑπηρεσίας.

—Δῶστε μου την, εἶπε ὁ Κούτς.

—Ὁ ταγματάρχης Κήν; ρώτησε στὸ τηλέφωνο ἡ Σάλλυ.

Ὁ Κοὺτς δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ φωνή της εἶχε ἕνα τόνο ἀγωνίας.

—Ὄχι, εἶμαι ὁ Τὸμ Κούτς. Ὁ κύριος ταγματάρχης θὰ γυρίση σὲ μιὰ ὥρα... Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, μίς;

—Κάποιος παραφυλάει κάτω στὸ δρόμο... Κατασκοπεύει τὸ παράθυρό μου, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα.

—Εἴσαστε βεβαία πὼς κατασκοπεύει τὸ δικό σας διαμέρισμα;

—Δὲν τὸ ξέρω θετικά. Ἔχω ὅμως τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαρτζότι... ἐκεῖνος ποὺ τὸν λένε «Τζελατίνα» Μπούν.

—Ἔχει πίσω πόρτα τὸ σπίτι σας;

—Ὄχι.

Ὁ Κοὺτς κύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ σκέφθηκε μιὰ στιγμή.

—Ἀκοῦστε, Σάλλυ, εἶπε ὕστερα. Νὰ πλησιάζετε κάθε τόσο στὸ παράθυρό σας, γιὰ νὰ βλέπη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πὼς βρίσκεσθε πάντα στὴν κάμαρά σας. Καὶ νὰ μὴ σβύσετε τὸ φῶς. Καταλάβατε;

—Ναί, κατάλαβα.

—Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ σὲ μερικὰ λεπτά. Στὸ μεταξύ, νὰ μὴν ἀνοίξετε σὲ κανέναν ἄλλον ἀπὸ μένα.

—Σύμφωνοι.

Ὁ Κοὺτς κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ἀκουμπῶντας τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο, κοντὰ σ' ἕνα δρομάκι, ὁ «Τζελατίνα» Μπουν κύτταζε τὴ σκιὰ τῆς Σάλλυ Γιέννινγκς, ποὺ πηγαινοερχότανε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου τοῦ τρίτου πατώματος.

Ξαφνικὰ ἄκουσε βήματα ποὺ πλησιάζανε. Ἀνασκίρτησε κι' ἔψαξε μὲ τὰ μάτια του τὸ δρόμο, πρὸς τὶς δυὸ διευθύνσεις.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐρχότανε, σταμάτησε μερικὰ μέτρα μακρύτερα, γυρίζοντας τὴν πλάτη του στὸ κοντυνότερο φανάρι τοῦ δρόμου. Ὕστερα προχώρησε πάλι. Κρατοῦσε ἕνα σβυσμένο τσιγάρο στὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν του, κι' ἡ σιλουέτα του φάνηκε ἀόριστα γνώριμη στὸ «Τζελατίνα».

Ὅταν ἔφτασε πιὸ κοντά, εἶπε φιλοφρονητικά:

—Μήπως ἔχεις σπίρτα, ἀγόρι μου;

—Ναί. Πάρτε...

Ὁ ἄνθρωπος ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ τὸ κράτησε κοντὰ στὸ πρόσωπό του.

—Γειά σου, Τζελατίνα, πρόφερε εἰρωνικά. Μὲ θυμᾶσαι;

—Ὁ Κούτς! φώναξε ὁ ἄλλος, κι' ἔσπευσε νὰ χωθῆ στὸ δρομάκι.

Ὁ Κοὺτς τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ «Τζελατίνας» κρατοῦσε κάτι τι στὸ δεξιό του χέρι.

Χτύπησε ξαφνικὰ μ' αὐτὸ τὸν ἀντίπαλό του, σημαδεύοντάς τον στὸ κεφάλι, λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τ' αὐτί. Μὰ ὁ Κοὺτς ἀπόφυγε ἐπιδέξια τὸ χτύπημα, ἐνῶ συγχρόνως ἡ γροθιά του εὕρισκε τὸν ἄλλον στὸ στομάχι.

Τὸ ρόπαλο ποὺ κρατοῦσε ὁ «Τζελατίνας» ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του κι' ἔπεσε χάμω. Τραβήχτηκε τότε πίσω καὶ κατάφερε μιὰ κλωτσιὰ στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς τοῦ Κούτς. Μὰ ἐκεῖνος ἔσκυψε λίγο, τοῦ ἄρπαξε τὸ πόδι, στὸν ἀέρα, καὶ τὸ τράβηξε ἀκόμα πιὸ ψηλά.

Μὲ τὴν κίνησι αὐτή, ὁ «Τζελατίνας» ἔχασε τελείως τὴν ἰσορροπία του καὶ σωριάστηκε χάμω, ἀνάσκελα. Μά, μόλις ἔπεσε, ξανασηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔχωσε γρήγορα τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του. Ὁ Κοὺτς πήδησε πάνω του καὶ πάλεψε μαζί του μερικὲς στιγμές, γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸ πιστόλι ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ τραβήξη ἀπ' τὴν ἀριστερὴ μασχάλη του.

Εἶχε καταλάβει ὁ Κοὺτς πὼς εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα ὑπολογίσημο ἀντίπαλο. Πραγματικά, ὁ «Τζελατίνας» ἦταν δυνατὸς κι' εὐκίνητος, παρ' ὅλο τὸ βάρος του. Ἄλλαξε ξαφνικὰ τακτική, κι' ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸν ἀντίπαλό του, χώνοντας τὰ δάχτυλά του στὴ σπονδυλικὴ στήλη του.

Ὁ Κοὺτς δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς σπάζανε τὰ πλευρά του καὶ πὼς λυώνανε σιγὰ - σιγὰ τὰ πνεμόνια του, ἀπ' τὴν πίεσι. Προσπάθησε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸν τοῖχο, γιὰ νἄχη ἐλευθερία κινήσεων καὶ νὰ ἐπαναλάβη τὴν ἐπίθεσι, ἐνῶ ὁ «Τζελατίνας» τὸν χτυποῦσε ἄγρια μὲ τὸ γόνατο στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς.

Λυγισμένος πρὸς τὰ πίσω, τόσο ποὺ κόντευε νὰ σπάση ἡ σπονδυλικὴ στήλη του, ὁ Κοὺτς δυσκολευότανε πολὺ γιὰ νὰ πάρη ἀνάσα. Τὸ γόνατο τοῦ ἄλλου τοῦ σφυροκοποῦσε ἀμείλικτα τὴν κοιλιά.

Ἔσφιξε τὶς γροθιές του, μὲ τοὺς ἀντίχειρες τεντωμένους, καὶ κατάφερε νὰ τοὺς χώση μὲ δύναμι κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τ' αὐτιὰ καὶ τὴ μασέλα τοῦ «Τζελατίνα». Ἔσφιξε ἔτσι τὶς ἀρτηρίες τοῦ λαιμοῦ του μὲ τόση δύναμι ὥστε ὁ «Τζελατίνας» ἄνοιξε διάπλατα τὸ στόμα του, σὰν τὸ ψάρι ποὺ μόλις βγαίνει ἀπ' τὸ νερό.

Ὁ Κοὺτς ἐπανέλαβε αὐτὸ τὸ κόλπο κι' ἀνάγκασε τὸν ἀντίπαλό του νὰ τὸν ἀφίση ἐλεύθερο. Ἔχωσε ἀμέσως τὸ χέρι του στὸ μισανοιχτὸ σακκάκι του, τοῦ πῆρε τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὴν κάννη λοξὰ στὴ μύτη. Ἔβαλε τόση δύναμι σ' αὐτὸ τὸ χτύπημα, ὥστε τὸ ὅπλο ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι του κι' ἔπεσε χάμω.

Ὁ «Τζελατίνας» ἔφτυσε τὸ αἷμα καὶ τὸν ἀφρὸ ποὺ γέμιζε τὸ στόμα του κι' ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὸ βάθος τοῦ μικροῦ δρόμου. Ὁ Κοὺτς τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ κοντά, χτυπῶντας τον καὶ μὲ τὶς δυὸ γροθιές του.

Ὕστερα τοῦ κατάφερε ἕνα χτύπημα μὲ τὴν κόψη τοῦ χεριοῦ στὸ «καρῦδι» τοῦ λαιμοῦ, κόβοντάς του τὴν ἀνάσα.

Ὁ «Τζελατίνας» ἔπεσε γονατιστός. Δυὸ φοβερὲς γροθιὲς τοῦ Κοὺτς στὸ σβέρκο τὸν ξάπλωσαν χάμω, μισολιπόθυμο.

Προσπάθησε ὡστόσο ἀκόμα νὰ συρθῆ ὡς τὸ ρεβόλβερ. Μὰ ὁ Κοὺτς τὸν πρόλαβε, τὸν ἔστησε ὄρθιον καὶ τὸν κόλλησε στὸν τοῖχο.

—Ἀκόμα δὲν ἔβαλες μυαλό, «Τζελατίνα»; μούγκρισε. Μίλα τώρα! Ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ φυλᾶς ἐδῶ;

Ὁ ἄλλος μουρμούρισε μιὰ βλαστήμια. Ὁ Κοὺτς τὸν γύρισε τότε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τὸν χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὰ νεφρά.

—Θὰ μιλήσης, ἀγόρι μου, θὲς καὶ δὲν θές! πρόσθεσε. Τί γυρεύεις ἀπ' τὴ Σάλλυ Γιέννινγκς;

—Ἤθελα νὰ τῆς προτείνω νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ «Τζελατίνας».

Δεύτερο χτύπημα τοῦ Κοὺτς στὰ νεφρὰ τὸν ἔκαμε νὰ πέση γονατιστός, βογγῶντας ἀπ' τὸν πόνο.

—Μίλησε λοιπόν! Ὁ Μαρτζότι σ' ἔστειλε;

—Ναί, ναί, ὁ Μαρτζότι.

—Γιατί σ' ἔβαλε νὰ τὴν κατασκοπεύης; Γιὰ λογαριασμὸ ἄλλου;

—Δὲν ξέρω τίποτα. Ἔτσι μὲ διάταξε... Ἴσως νὰ βρίσκεται κάποιος ἄλλος πίσω του... μὰ δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι.

—Γιατί σ' ἔστειλε νὰ τὴν παρακολουθήσης;

—Πιστεύει πὼς θὰ μπορέση νὰ τὸν ὁδηγήση ὡς τὸ Ριτζγουαίη. Κι' ὕστερα, ἐπειδὴ κάνει ἐμπόριο ναρκωτικῶν, φοβήθηκε ἴσως πὼς μυρίστηκε κάτι ἡ μικρή...

—Ἄκουσε, «Τζελατίνα»..... Ἂν πῆρες τὴν ἀπόφασι νὰ τὰ τινάξης ἀπόψε ἐδῶ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς!...

—Ἄδικα μὲ φοβερίζεις, Κούτς.. Δὲν ξέρω τίπτ' ἄλλο! Γιατί δὲν πᾶς νὰ βρῆς τὸν ἴδιο τὸ Μαρτζότι;

—Ποῦ ἄφισες τ' αὐτοκίνητό σου;

—Στὴ Γκρὸτ Στρήτ.

Ὁ Κοὺτς παραμέρισε λίγο καὶ εἶπε:

—Ἐμπρός, δρόμο! Καὶ μὴν κυττάξης καθόλου πίσω σου.

Ὁ «Τζελατίνας» στράφηκε πρὸς τὸ μέρος του, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο καὶ μουρμούρισε:

—Σοῦ χρωστοῦσα μιὰ πληρωμὴ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες χτές, στὸ γραφεῖο τοῦ Μαρτζότι. Μὰ τώρα, μὲ τ' ἀποψινά, θὰ σὲ κάνω νά...

—Δρόμο, εἶπα! τὸν διέκοψε ὁ Κούτς. Γρήγορα, πρὶν ἀλλάξω γνώμη.

—Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ ξαναβρεθοῦμε, δὲν θἄχης ἴσως τόση τύχη!

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ αὐτή, ὁ «Τζελατίνας» ἀπομακρύνθηκε, περπατῶντας μὲ κόπο.

Ἡ ὥρα ἦταν 10 παρὰ 5.

★

Ἂν ὁ Πὼλ Μποννὲ περίμενε νὰ βρῆ μιὰ ὄμορφη κοπέλλα στὸ πρόσωπο τῆς Μάργκαρετ Ριτζγουαίη, δὲν ἀπογοητεύθηκε ἀσφαλῶς...

Ἦταν ψηλὴ καὶ λεπτή, μὲ καστανὰ μαλλιὰ κομμένα κοντά, ἕνα στόμα ὀρεκτικώτατο καὶ φρύδια καλοσχεδιασμένα.

Ὁ Μποννὲ τῆς συστήθηκε καὶ ὑποκλίθηκε εὐγενικά.

—Μπορῶ νὰ μπῶ μέσα; πρόσθεσε. Μὲ στέλνει ὁ ἀδελφό σας.

—Ὁ Πέτερ;

—Ἀκριβῶς.

—Δὲν θυμᾶμαι νὰ μοῦ ἀνάφερε ποτὲ τ' ὄνομά σας.

—Δὲν ἤξερε καθόλου ὅτι ὑπάρχω, ὡς πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα.

—Πολὺ καλά. Περᾶστε μέσα.

Ἡ κουβέντα τους κράτησε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περίπου. Μόλις ἔφυγε ὁ ἐπισκέπτης της, ἡ Μάργκαρε ἔβαψε λίγο τὰ χείλη της, φόρεσε ἕνα μαντὼ καὶ πῆγε μὲ ταξὶ στὸν κινηματογράφο «Ὀντεόν». Ὁ Μποννὲ τῆς εἶχε δώσει ἕνα εἰσιτήριο, γιὰ τὸ κάθισμα 22 τῆς δωδεκάτης σειρᾶς.

Ἔφτασε ἐκεῖ ὅταν τελειώνανε τὰ ἐπίκαιρα. Καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἄλλους θεατάς, ζητῶντας τους σιγανὰ συγγνώμη, γιὰ νὰ καθήση στὴ θέσι της.

Ὁ ὄγδοος θεατὴς ἦταν ὁ Ριτζγουαίη. Ὅταν ἡ ἀδελφή του κάθησε στὴν ἐλεύθερη πολυθρόνα, δίπλα του, τῆς ψιθύρισε:

—Εὐχαριστιέμαι πολὺ ποὺ σὲ βλέπω, Μάργκαρετ!

—Ἂς εἶναι καλὰ ὁ φίλος σου, ὁ Πὼλ Μποννέ, τοῦ ἀπάντησε σιγά.

Ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλανδ Γυάρδ, ποὺ στεκότανε κοντὰ στὸ ταμεῖο τοῦ κινηματογράφου, σημείωσε πὼς ἡ μὶς Ριτζγουαίη εἶχε φτάσει ἐκεῖ στὶς 10 καὶ 37΄ καὶ πὼς ξαναβγῆκε στὶς 11 καὶ 12΄.

Στὶς 11 καὶ 25΄, σημείωσε ἐπίσης πὼς ἡ μὶς Ριτζγουαίη εἶχε πάρει ἕνα ταξί, γιὰ νὰ πάη στὸ καμπαρὲ «Κόκκινα φτερά», στὸ Σόχο.

★

Ὁ Τόνυ Μαρτζότι καθότανε πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ ψαχούλευε ἐλαφρὰ τὰ μέρη ποὺ πονοῦσε, ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα του ὁ Φράνκι Κάχιλ, πέρασε μέσα τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἀνήγγειλε:

—Μιὰ μικρὴ θέλει νὰ σᾶς δῆ. Λέει πὼς ζητάει δουλειά.

—Πῶς εἶναι φτιαγμένη;

—Σπουδαῖος κόμματος.

—Τέτοια ὥρα βρῆκε νἄρθη γιὰ δουλειά;

—Λέει πὼς τὄκανε γιὰ νἆναι βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς βρῆ ἐδῶ.

—Καλά, ἂς περάση.

Ὅταν μπῆκε ἡ Μάργκαρετ στὸ γραφεῖο του, ὁ Μαρτζότι δὲν τὴν ἔβαλε ἀμέσως νὰ καθήση. Τὴν «ἔγδυσε» πρῶτα μὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ ματιὰ καὶ στάθμισε τὰ σωματικὰ προσόντα της.

Ἐκείνη τὸν κύτταζε μ' ἕνα τρόπο τόσο προκλητικό, ὥστε ἔσκασε ἀπ' τὸ κακό του γιατὶ δὲν ἦταν πολὺ «στὴ φόρμα» του.

—Καθῆστε, τῆς εἶπε ἐπιτέλους.

Ἡ Μάργκαρετ πλησίασε σιγὰ - σιγὰ στὴν πολυθρόνα καὶ κάθησε νωχελικά, φροντίζοντας ν' ἀνασηκώση τὴ φοῦστα της ψηλότερα ἀπ' τὸ γόνατο καὶ νὰ σταυρώση τὰ πόδια της...

—Ὥστε λοιπόν, ζητᾶτε δουλειά; τὴ ρώτησε ἀμέσως ὁ Μαρτζότι.

—Ἀκριβῶς!

—Πῶς λέγεσθε;

—Μάργκαρετ Ρίτσαρντσον.

—Ἔχετε ξαναδουλέψει σὲ νυχτερινὸ κέντρο;

—Ὄχι, ἀλλά...

—Τί ξέρετε νὰ κάνετε; Χορεύετε; Τραγουδᾶτε;

—Σκέφθηκα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο... Νὰ πουλάω τσιγάρα, ἂς ποῦμε...

—Σηκωθῆτε ὄρθια!

Ἡ Μάργκαρετ σηκώθηκε καὶ πῆρε στάσι προκλητική.

—Πολὺ σοβαρή, γνωμάτευσε ὁ Μαρτζότι. Δὲν μοῦ κάνετε.

—Μπᾶ, ὅταν μὲ γνωρίσετε, θὰ δῆτε πὼς γελαστήκατε! εἶπε ἡ Μάργκαρετ, μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ὑπονοούμενα καὶ ὑποσχέσεις.

«Σπουδαία εἶναι, ἡ κατεργάρα!» σκέφθηκε ὁ Μαρτζότι.

—Καλά, μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε, συμφώνησε. Ἔρχεσθε ἄλλωστε σὲ κατάλληλη στιγμή. Μοῦ χρειάζεται μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ πουλάη τσιγάρα. Μονάχα πρέπει νὰ σᾶς προειδοποιήσω πὼς ἀρέσουνε στοὺς πελάτες μου οἱ πολὺ κοντὲς φοῦστες... Θὰ σᾶς πηγαίνουν ἄραγε, στὸν τύπο σας;

Ἡ Μάργκαρετ ξαναχαμογέλασε μὲ ὑπονοούμενα, τραβήχτηκε ὡς τὸ κέντρο τῆς κάμαρας καὶ τοῦ ἔδειξε τὰ πόδια της......

—Πῶς μὲ βρίσκετε, κύριε Μαρτζότι; τὸν ρώτησε, ἐλπίζοντας πὼς δὲν θὰ πρόσεχε τὸ ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς της.

—Νὰ μὲ λέτε μονάχα Τόμ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἡ θέσι εἶναι δική σας, Μάργκαρετ! Καλῶς ἤρθατε στὰ «Κόκκινα φτερά». Αὔριο βράδυ θὰ πιάσετε δουλειά.

Βγῆκε μαζί της στὸ διάδρομο, γιὰ νὰ τῆς δείξη τὸ καμαρίνι ὅπου θ' ἄλλαζε ροῦχα. Καθὼς ἔκανε νὰ φύγη ὕστερα, τὴν ἀγκάλιασε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν τράβηξε πάνω του. Ἐκείνη ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι της, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ φιλί του.

Ἡ ἀνάσα του, ποὺ βρωμοῦσε ἀλκοόλ, τὴν ἔκανε ν' ἀηδιάση. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ χαμογελάση καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Μὴν εἴσαστε τόσο βιαστικός, κύριε Μαρτζότι. Ἀφῆστε νὰ γνωριστοῦμε πρῶτα...

★

Ὁ Γκρέγκορυ Κὴν βρισκόταν ἀκόμη στὸ σπίτι του, κι' ὁ Κοὺτς τοῦ διηγότανε τὴ συνάντησί του μὲ τὸ «Τζελατίνα», ὅταν κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Φρεῦν. Πληροφόρησε τὸν ταγματάρχη πὼς οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν βρῆ τὸ Γιότι Μπλοὺμ στὴν κάμαρά του καὶ τὸν εἶχαν συλλάβει.

Τί ἔπρεπε νὰ τὸν κάνουν τώρα; Νὰ περιμένουν ὡς τὸ πρωΐ;

Ὁ Κὴν ἀπάντησε νὰ τοῦ τὸν πᾶνε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του.

—Γρήγορα τελειώσανε τὴ δουλειά τους... εἶπε ὁ Κούτς, τρίβοντας τὶς πονεμένες ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων του.

Ἔκαμε ὕστερα ἕνα μορφασμὸ κι' ἔσφιξε τὴν κοιλιά του μὲ τὰ δυό του χέρια.

—Πονᾶτε; τὸν ρώτησε ὁ Κήν.

—Θᾶμαι λίγο πιασμένος αὔριο τὸ πρωΐ. Μὰ δὲν εἶναι τίποτα, θὰ περάση.

—Τί σᾶς ἔκανε, αὐτὸ τὸ γουρούνι;

—Τίποτα, τίποτα! Σὲ δυὸ μέρες, θᾶμαι ἐν τάξει.

Σὲ λίγο, φτάσανε στὸ γραφεῖο τοῦ Κήν. Σχεδὸν ἀμέσως ἔφτασε ἐκεῖ κι' ὁ Φρεῦν καὶ τοὺς ἀνήγγειλε πὼς ὁ Γιότι Μπλοὺμ βρισκότανε κάτω στὴν πόρτα, μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς Χέντριξ καὶ Γκρίγκ.

—Πῶς λογαριάζετε νὰ τὸν κάνετε νὰ μιλήση; ρώτησε τὸν ταγματάρχη.

—Ποῦ εἶναι τὸ μαχαίρι ποὺ σκοτώσανε τὸ Γκοντόφσκυ;

Ὁ Κὴν ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του, βρῆκε τὸ ὅπλο ποὺ ζητοῦσε, καὶ πρόσθεσε.

SHAMPOÏL "LADAS" (ΣΑΜΠΟΪΛ)
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
● Ἀρωματῶδες ἔλαιον γιὰ τὸ λούσιμο τῆς κεφαλῆς
● Διατηρεῖ τὰ μαλλιὰ γερὰ καὶ καθαρά
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(Ἀνώδυνος - Ἠλεκτρική)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ Ἑρμοῦ 51
Ἀλλαγὴ ἐπιδερμίδος. Ἀκμή. Μαῦρα στίγματα.
Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, τριχόπτωσις.

Ἡ

δίνει στὸ πόδι ἄψογη καὶ ὡραία γραμμή.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ
Παράδοσις 200 καὶ πλέον ἐτῶν δίνει τὸ δικαίωμα στὴ Γερμανικὴ Καλτσοβιομηχανία τῆς Σαξωνίας νὰ σᾶς παρουσιάση τὸ ἀνώτερο προϊὸν πείρας τῶν τεχνικῶν της.
Λεπτή καὶ πάντοτε μέσα στὴ Μόδα ἡ κάλτσα MONOFIL μπορεῖ νὰ φορεθῆ παντοῦ καὶ πάντοτε.
Στερεά μὲ τὴν καινούργια τεχνική, τῆς κατασκευῆς της, ἔχει ἐπιβληθῆ διεθνῶς.
Ἐλαστική ὅσο δὲν φαντάζεσθε ἡ MONOFIL ἐξασφαλίζει τὴ μεγαλύτερη διάρκεια ποὺ γνώρισε ποτὲ κάλτσα!...
Silex STRETCH εἶναι μιὰ ἄλλη κάλτσα (καινούργια δημιουργία) ποὺ στηρίζει τὴν ἐπιτυχία της στὴν ἐκπληκτικὴ ἐλαστικότητά της.
Ὅλα αὐτὰ εἶναι προϊόντα τοῦ Συγκροτήματος Καλτσοβιομηχανιῶν τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.
DEUTSCHER INNEN - UND AUSSENHANDEL TEXTIL BERLIN W 8, BEHRENSTR. 46 TELEGRAMM DIATEX
ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Γέν. Ἀντιπρόσ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ
Πλατ. Καρύτση 11 - τηλ. 29-524

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Ὁδὸς Κρήτης 6
(Πάροδος Λιοσίων, πλατ. Βάθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον 813-591.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Ριζικὴ ἀποτρίχωσις
Γενικὴ αἰσθητικὴ ὑπὸ τῆς Γαλλίδος κ. ΑΡΙΕΤ
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΟΡΑΛΛΙΑ
Ἡ δεσποινὶς Κοραλλία ἀποχωρήσασα τοῦ κομμωτηρίου ΔΙΟΝΥΣΑΚΗ δέχεται τὴν πελατεῖαν της εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ Σίνα κομμωτήριόν της. Τὸ τμῆμα μανικιοὺρ ἀνέλαβεν ἡ δὶς Ρούζη. (Εἴσοδος ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σίνα 14).

— Ποιὰ ἀφορμὴ μποροῦμε νὰ βροῦμε γιὰ τὸ Γιότι Μπλούμ;

— Δὲν ξέρω. Τὰ χαρτιά του εἶν' ἐν τάξει, ἀπάντησε ὁ Φρεΰν.

— Τί δουλειὰ κάνει;

— Λέει πὼς ἐπιδιορθώνει ὀπτικὰ ὄργανα. Οἱ σύνοικοί του τὸ ἐπιβεβαιώσανε.

— Ὅλοι οἱ μαυραγορῖτες ἔχουνε κάποιαν ἄλλη ψευτοδουλειά, γιὰ βιτρίνα.

Κι' ὁ Κὴν διέταξε νὰ φέρουν ἀπάνω τὸν κρατούμενο.

Μόλις μπῆκε ὁ Γιότι Μπλούμ, τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο τὸ δυνατὸ φῶς μιᾶς λάμπας, ποὺ τὴν εἶχε κανονίσει ἐπίτηδες ὁ Κήν. Ὁ Γκρὶγκ ποὺ τὸν συνώδευε, τὸν ἔσπρωξε μπροστά, ὡς τὴν καρέκλα ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει γι' αὐτόν.

— Ἐσεῖς λοιπὸν εἴσαστε ὁ Γιότι Μπλούμ; τοῦ εἶπε ὁ ταγματάρχης. Ἐγὼ λέγομαι Κήν.

— Χαίρω πολύ, ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ Γερμανός.

Κάθησε, ἀκούμπησε τὰ χέρια του στὰ γόνατά του καὶ περίμενε.

— Ἔχετε ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλᾶνε γιὰ κάποιο Γκοντόφσκυ; τὸν ρώτησε ὁ Κήν.

— Γκοντόφσκυ; Δὲν τὸν ξέρω. Ποιὸς εἶν' αὐτός;

— Ἕνας Ἀμερικανὸς πιλότος, ποὺ τὸν δολοφονήσανε μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ συγκεντρώσαμε, θὰ ξέρετε σεῖς νὰ μᾶς πῆτε κάτι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Ἐγώ; Εἶν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούω γι' αὐτὸ τὸ Γκοντόφσκυ!

— Ποῦ βρισκόσαστε, τὴ νύχτα ποὔγινε τὸ ἔγκλημα;

— Πέστε μου πότε τὸν σκοτώσανε, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ποῦ ἤμουνα.

— Τὴν Τρίτη, στὶς 23 τοῦ μηνός.

— Τὴν Τρίτη; Ἀφῖστε με νὰ σκεφθῶ λιγάκι... Ἄ, ναί! Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἔπαιξα χαρτιὰ μὲ κάτι φίλους. Ἤμουνα τυχερὸς καὶ κέρδισα...

— Ποῦ παίξατε;

— Σὲ κάποιο κέντρο τοῦ Σόχο, στὴ Μπέλντεν Στρήτ. Θέλετε νὰ πᾶμε νὰ σᾶς τὸ δείξω;

— Μὲ ποιοὺς παίξατε;

— Μὲ τέσσερες φίλους: τὸ Μάρτιν Γκόνσκυ, τὸ Γιόζιπ Μπρίζ, τὸ Μάϊκ Μαλίνσκι καὶ τὸ Φρὶτζ Βέρφελ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Φρεΰν χαμογέλασε παγωμένα.

— Ἀπ' ἔξω τὰ μάθατε τὰ ὀνόματά τους! εἶπε σαρκαστικά.

— Μήπως θέλετε νὰ παίξω χαρτιὰ δίχως νὰ ξέρω μὲ ποιόν;

— Ὄχι, καθόλου, εἶπε ὁ Κήν. Πέστε μας τώρα λεπτομερῶς πῶς περάσατε τὴν ὥρα σας, ἀπ' τὶς 6 τ' ἀπόγευμα.

Ὁ Γιότι ἤξερε στὴν ἐντέλεια τὴν ἱστορία του. Ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινε τριανταπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Κὴν στράφηκε στὸν Κοὺτς καὶ τοὔκανε ἕνα νόημα.

Ἐκεῖνος ἄνοιξε τότε ἕνα ντουλαπάκι, κρυμένο στὸν τοῖχο, κι' ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ μαγνητόφωνο ποὺ ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα. Ξανακούστηκαν τότε στὸ μηχάνημα οἱ φωνὲς τοῦ Κὴν καὶ τοῦ Γιότι.

Ἀφοῦ ἄκουσε ὡς τὸ τέλος, ὁ ταγματάρχης εἶπε στὸ Γερμανό:

— Καὶ τώρα ξαναπές μου τα ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή

Ὁ Γιότι ἐπανέλαβε τὴν ἀφήγησί του, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου καὶ χωρὶς νὰ πέση σὲ καμμιὰ ἀντίφασι. Ὅταν τελείωσε, ἔμεινε ἀκίνητος, κυττάζοντας κατ' εὐθεῖαν μπροστά του.

— Ἔμαθες καλὰ τὸ μάθημά σου, μουρμούρισε ὁ Κήν.

Ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι του τὸ μαχαῖρι τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ.

— Ἤθελα νὰ σᾶς δείξω αὐτὸ ἐδῶ, πρόσθεσε. Πάρτε το...

Ὁ Γιότι ἔσκυψε λίγο καὶ πῆρε τὸ μαχαῖρι.

— Ξέρετε τί εἶναι; τὸν ρώτησε ὁ ταγματάρχης.

— Μοιάζει σὰν λαβὴ μαχαιριοῦ.

— Τό ξέρετε, αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μαχαιριοῦ;

— Ὄχι, δὲν τὄχω ξαναδῆ ποτέ... Ἔχει κρυμένη τὴ λεπίδα του;

— Εἶναι μαχαῖρι Γερμανοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ. Ἡ λεπίδα του βρίσκεται μέσα στὴ λαβή... Ἰσχυρίζεσθε πὼς δὲν ἔχετε ξαναδῆ τέτοιο ὅπλο;

— Ὄχι, ποτέ.

— Καλά. Δῶστε μου το πίσω.

Φύλαξε πάλι τὸ ὅπλο στὸ συρτάρι καὶ ρώτησε ὕστερα:

— Πόσα κερδίζετε, Γιότι, διορθώνοντας κιάλια καὶ μικροσκόπια;

— Ἔξη ἢ ἑφτὰ λίρες τὴ βδομάδα.

— Ὡστόσο, εἴσαστε ντυμένος σὰν βασιλιᾶς! Καὶ φορᾶτε στὸ δάχτυλό σας ἕνα δαχτυλίδι ποὺ στοιχίζει ἀκριβά. Δίχως νὰ λογαριάσουμε κι' αὐτὴ τὴν καρφίτσα τῆς γραβάτας σας... Πῶς τὰ βγάζετε πέρα, μὲ ἑφτὰ λίρες τὴ βδομάδα;

— Κερδίζω μερικὰ λεφτὰ ἀκόμα, μὲ τὰ στοιχήματα στὶς κοῦρσες σκυλιῶν... Μὰ μὲ φέρατε ἐδῶ γιὰ νὰ σχολιάσετε τὸ ντύσιμό μου;

— Ἡ μαύρη ἀγορὰ δίνει πολλὰ κέρδη... Ἔτσι,, Γιότι;

— Πρῶτα εἴχατε τὴν ἀξίωσι νὰ ξέρω κάτι τι γι' αὐτὸ τὸ Γκοντόφσκυ σας, καὶ τώρα σᾶς ἦρθε ἡ ἰδέα πὼς κάνω μαύρη ἀγορά! Δὲν ξέρετε καὶ σεῖς τί θέλετε!

— Σιγὰ - σιγά, θὰ τὸ μάθετε... εἶπε ὁ Κήν, καὶ σηκώθηκε.

— Μπορῶ νὰ φύγω τώρα; ρώτησε ὁ Γιότι. Μὲ συλλάβατε δίχως καμμιὰ αἰτία. Νομίζω πὼς ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε...

Ὁ Κὴν στράφηκε στὸν Κούτς.

— Σημειῶστε τὰ τέσσερα ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ἔδωσε.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὸ Γιότι:

— Ναί, εἴσαστε ἐλεύθερος. Θὰ σᾶς συνοδέψη κι' ὁ Γκρίγκ.

Ὅταν εἶχε φτάσει πιὰ στὴν πόρτα ὁ Γιότι, ὁ Κὴν ξαναπῆρε τὸ μαχαῖρι μέσ' ἀπ' τὸ συρτάρι του.

— Μιὰ στιγμή! φώναξε. Νά, πάρτε αὐτό...

Καὶ πέταξε τὸ μαχαῖρι στὸ Γιότι, ποὺ τὸ δέχθηκε στὸ στῆθος καὶ τὸ κράτησε πάνω κεῖ μὲ τὸ χέρι του.

— Τὸ πῆρα, εἶπε ὁ Γερμανός. Τί θέλετε τώρα;

— Κυττᾶχτε λοιπὸν τὴ λεπίδα του.

Μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, ὁ Γιότι πίεσε τὸ κουμπί, κι' ἀμέσως πετάχτηκε ἡ λεπίδα. Κατάλαβε τὸ λάθος του, ἀλλ' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ τὸ μπαλώση, προσποιούμενος τὸν ἔκπληκτο γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ.

— Ὡραία λεπίδα, καὶ καλοακονισμένη, εἶπε.

— Ναί. Αὐτὰ τὰ μαχαίρια εἶναι πρώτης τάξεως... προπάντων ὅταν ξέρει κανεὶς πὼς νὰ τ' ἀνοίξη! εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Κήν. Πάρτε του το, Γκρίγκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπέστρεψε τὸ ὅπλο στὸν ταγματάρχη.

— Τυχαίως τὸ βρῆκα... δικαιολογήθηκε ὁ Γιότι, κυττάζοντας ὅλους γύρω του. Ἔ, κι' ἂν τὸ ἄνοιξα, τί μ' αὐτό;

— Πάρτε τον, εἶπε ὁ Κὴν στὸ Γκρίγκ. Νὰ μείνη ὅμως κάτω, μὲ τὸ Χέντριξ.

Ὅταν βγῆκαν οἱ δυό τους, ὁ Κὴν ἐκσφενδόνισε μὲ ὁρμὴ κι' ἐπιτηδειότητα τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ κάρφωσε βαθειὰ στὸ ξύλο τῆς πόρτας.

— Ποῦ μάθατε νὰ πετᾶτε ἔτσι τὰ μαχαίρια; ἀπόρησε ὁ Φρεΰν.

Ὁ Κὴν χαμογέλασε κι' ἔδειξε τὸν Κούτς.

— Εἶν' ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ πράγματα ποὺ μὲ δίδαξε αὐτὸς ὁ πολύξερος! ἐξήγησε. Γιὰ πέστε μου τώρα, τί σᾶς ἔκαμε περισσότερη ἐντύπωσι σ' αὐτὸν τὸ Μπλούμ;

— Δὲν ξέρω... Τὰ μάτια του μᾶλλον. Φαίνονταν σὰν θολά.

— Ἔχετε δίκηο. Τὸ πρόσεξα κι' ἐγώ, καθὼς καθόμουν ἀντίκρυ του... Κύτταζε αὐτὴ τὴ γυμνὴ λάμπα κι' ἔμενε ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔτσι, χωρὶς νὰ παίξη καθόλου τὰ βλέφαρά του. Δὲν ἦταν φυσιολογικό, αὐτό...

— Πῶς νὰ τὸν κρατήσω τώρα στὴ διάθεσί σας; Μὲ ποιὰ δικαιολογία;

— Μὰ δὲν θέλω νὰ τὸν κρατήσετε.

— Πῶς!

— Ἀφῖστε τον νὰ φύγη, ἀλλὰ παρακολουθῆστε τον. Προτιμῶ νἆναι ὅλοι ἐλεύθεροι, αὐτός, ὁ Μαρτζότι κι' οἱ μπράβοι του. Γιατὶ ἐλπίζω πώς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ κάνη κάποιο λάθος ἕνας ἀπ' ὅλους τους...

Ὅταν βγῆκαν μαζὶ ὁ Κὴν κι' ὁ Φρεΰν, ὁ Γιότι κι' ὁ Γκρὶγκ εἶχαν φύγει πιά. Ὁ ἐπιθεωρητὴς καληνύχτισε τὸν ταγματάρχη, ἄναψε τὴν πίπα του, ἔχωσε πιὸ βαθειὰ τὸ καπέλλο του, ὕστερα ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε.

Ὁ Κὴν κι' ὁ Κοὺτς πῆγαν κοντὰ στὴ «Μπέντλεϋ».

— Πᾶμε στὸ καμπαρέ; πρότεινε ὁ Κήν.

— Ὄχι, κύριε ταγματάρχα. Ἄς γυρίσουμε καλύτερα στὰ σπίτια μας.

— Γιατί;

— Ἡ θεία μου γκρινιάζει ὅταν ξενυχτάω.

— Ὅπως θέλετε. Ἀφῖστε με στὸ σπίτι μου καὶ κρατῆστε τ' αὐτοκίνητο. Θαρθῆτε νὰ μὲ πάρετε αὔριο τὸ πρωΐ.

Ὁ Κοὺτς ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ λίγο, μὲ τὸ χέρι του πάνω στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου

— Τί σᾶς ἀπασχολεῖ, κύριε ταγματάρχα; ρώτησε. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ μὶς Μπέργκνερ;...

— Ὄχι, καθόλου.

— Πιστεύω πὼς εἶναι κι' αὐτὴ ἀνακατεμένη στὴν ὑπόθεσι.

— Ὄχι, Τόμ.

— Μὰ δὲν τῆς κάνατε καθόλου λόγο γι' αὐτό. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι, ἀκόμα.

— Πάντως, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, νὰ ξέρετε πὼς θᾶμαι πάντα μαζί σας.

— Τὸ ξέρω, Τόμ, καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ. Ἐλᾶτε τώρα νὰ μὲ πᾶτε στὸ σπίτι μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Δύναμις καὶ Ὑγεία

ΕΞΥΠ 116

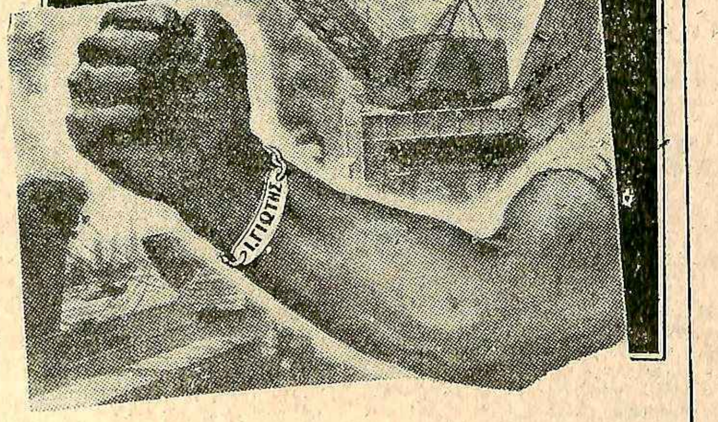

Κάνετε τὰ σημερινὰ παιδιὰ αὐριανοὺς γεροὺς ἄνδρες μέ:

- ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
- ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ
- ΤΑΠΙΟΚΑ GRANULÉ

Ι. ΓΙΩΤΗ

γχρεκα

Οἱ 4 μεγαλείτερες μάρκες δίσκων, σᾶς προσφέρουν τὶς πλέον ὀνομαστὲς ὀρχῆστρες καὶ τοὺς διασημοτέρους καλλιτέχνας

100 ὀνόματα ἀπὸ τὰ πλέον ἀντιπροσωπευτικὰ μεταξὺ 2.000 καλλιτεχνῶν παγκοσμίου φήμης:

ADOLFO BUSCH ★ ALCEO GALLIERA ★ ALFRED CORTOT ★ ANDREA SEGOVIA ★ ANDRÉ CLUYTENS ★ ANDRÉ KOSTELANETZ ★ ARTIE SHAW ★ ARTURO RUBINSTEIN ★ ARTURO TOSCANINI ★ ARTHUR SCHNABEL ★ ALEXANDER BRAILOWSKY ★ ALMA COGAN ★ BENIAMINO GIGLI ★ BENNY GOODMAN ★ BORIS CHRISTOFF ★ BRUNO WALTER ★ BING CROSBY ★ LES BAXTER ★ CHARLES TRENET ★ CLAUDIO ARRAU ★ COUNT BASIE ★ DORIS DAY ★ DUKE ELLINGTON ★ DINO LIPATTI ★ DIMITRI MITROPOULOS ★ EDITH PIAF ★ EZIO PINZA ★ EUGENE ORMANDY ★ ELISABETH SCHWARZKOPF ★ EDUARDO BIANCO ★ EDIE CALVERT ★ "FAST,, WALLER ★ FLAGSTAD KIRSTEN ★ FRANK SINATRA ★ GEORGE SZELL ★ GINA BACHAUER ★ GEZA ANDA ★ GLENN MILLER ★ GEORGE MELACHRINO ★ GILBERT BECAUD ★ GIOCONDA DE VITO ★ GIUSEPPE DI STEFANO ★ GUGLIELMO BACKHAUS ★ GUIDO CANTELLI ★ GEORGES GUETARY ★ HARRY JAMES ★ HERBERT VON KARAJAN ★ IGOR MARKEVITCH ★ ISAAC STERN ★ IGOR STRAWINSKY ★ JOE LOSS ★ JOHNNIE RAY ★ JO STAFFOR ★ JASCHA HEIFETZ ★ JEAN SABLON ★ JOSE ITURBI ★ LOUIS MARIANO ★ LEOPOLDO STOKOWSKI ★ LOUIS ARMSTRONG ★ MOYRA LYMPANY ★ MALCUZYNSKI ★ MARIA MENEGHINI CALLAS ★ MANUEL PIZARRO ★ MANDOVANI ★ MAREK WEBER ★ MARIA CANIGLIA ★ MARIO LANZA ★ NICOLAI MALCO ★ NAT "KING,, COLE ★ PIERRE MONTEUX ★ PABLO CASALS ★ PERRY COMO ★ PEREZ PRADO ★ LES PAUL MARY FORD ★ RAFAEL KUBELIK ★ RUDOLF SERKIN ★ RAY MARTIN ★ RAY ANTHONY ★ SIR JOHN BARBIROLLI SOLOMON ★ SAMSON FRANÇOIS ★ SERGIO KOUSSEVITZKI ★ THOMAS BEECHAM ★ TINO ROSSI ★ TITO GOBBI ★ TITO SCHIPA ★ TITTA RUFFO ★ TOTI DAL MONTE ★ TULLIO SERAFIN ★ TENNESSEE ERNIE ★ VICTORIA DE LOS ANGELES ★ VLADIMIRO HOROVITZ ★ WALTER GIESEKING ★ WILHELM KEMPFF ★ WANDA LANDOWSKA ★ WILHELM FURTWAENGLER ★ XAVIER CUGAT ★ YEHUDI MENUHIN ★ ZINO FRANCESCATTI ★ ZINKA MILANOY ★

ΓΕΝ. ΑΝΤ.: ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 - ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ & ΚΟΜΝΗΝΩΝ

Φορῶντας τὴν ἄσπρη ποδιά του, ἕνας μαθητὴς τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ γράφει μὲ τὴν κιμωλία στὸν πίνακα τὴ συνταγὴ ἑνὸς γλυκίσματος.

ΟΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΕΣ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ!..

'Η ἐπαναστατικὴ καινοτομία ἑνὸς γερμανικοῦ σχολείου

Πιθανώτατα, σὲ λίγο καιρό, οἱ τελειόφοιτοι ὅλων τῶν σχολείων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως στὴ Δυτικὴ Γερμανία θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ἀπολυτήριό τους, νὰ ἀποδείξουν ὄχι μόνο τὶς γνώσεις τους στὴ φυσική, τὴ χημεία, τὴν ἱστορία, τὴν ἄλγεβρα καὶ τὰ ἄλλα καθιερωμένα μαθήματα, ἀλλά, ἐπίσης, καὶ τὶς ἱκανότητές τους... στὴν μαγειρική!

'Η ἀρχὴ γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς νέας αὐτῆς ἐπιστήμης στὴ μέση ἐκπαίδευσι ἔγινε, τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, ἀπὸ τὴ σχολὴ Χοῦπφελντ τοῦ Κάσσελ.

'Η σχολὴ Χοῦπφελντ εἶναι, πρέπει νὰ σημειώσωμε, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιόλογα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς σημερινῆς Γερμανίας. Δημιούργημα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἐστοίχισε, γιὰ νὰ χτιστῆ καὶ νὰ ἐφοδιαστῆ μὲ τὰ πιὸ μοντέρνα ἐπιστημονικὰ ὄργανα, πλούσια βιβλιοθήκη, αἴθουσες γιὰ τὴν ἀναψυχὴ τῶν παιδιῶν, γήπεδα ἀθλοπαιδιῶν, κλπ. δυὸ ἑκατομμύρια μάρκα— δηλαδή, 14 ἑκατομμύρια νέες δραχμές.

Προορισμός της εἶναι ἀκριβῶς ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογὴ νέων μεθόδων στὴν ἐκπαίδευσι καὶ ἡ ἀναζήτησι νέων προσανατολισμῶν γιὰ τοὺς νέους. 'Η παληὰ ἀντίληψι, ὅτι τὸ σχολειὸ ἔχει ὡς ἀποκλειστικὸ προορισμό του νὰ φορτώση τὸν μαθητὴ μὲ μερικὲς σχολαστικὲς καὶ στεγνὲς γνώσεις, ποὺ τὶς πιὸ πολλὲς φορές, δὲν ἀποτελοῦν κανένα πρακτικὸ ἐφόδιο γιὰ τὴ ζωή, θεωρεῖται ὡς ξεπερασμένη ἀπὸ τοὺς προοδευτικοὺς ἐκπαιδευτικοὺς τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ.

'Η δική τους ἄποψι εἶναι πὼς ἡ ἐκπαίδευσι πρέπει νὰ ἐκτελῆ μιὰ πολὺ εὐρύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη ἀποστολή: Νὰ δημιουργῆ ἀνθρώπους, ἱκανοὺς νὰ τὰ βγάζουν πέρα μὲ ὅ,τι κι' ἂν καταπιαστοῦν, ἕτοιμους νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς.

Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῶν ἐπαναστατικῶν μεταρρυθμίσεων, οἱ καθηγητὲς τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ ἔλαβαν καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ εἰσαγάγουν τὴ μαγειρικὴ στὸν κύκλο τῶν μαθημάτων.

'Εκ πρώτης ὄψεως, τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ κινήση, ἀσφαλῶς, τὴν περιέργεια καὶ τὸ χαμόγελο. Στὴν Εὐρώπη, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι μάγειροι τῆς ἱστορίας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν περίφημο Μπριγιὰ - Σαβαρέν, ὑπῆρξαν ἄντρες, ἡ μαγειρικὴ δὲν ἔπαψε πιτὲ νὰ θεωρῆται ὡς ἁρμοδιότητα τοῦ «ἀσθενοῦς φύλου». 'Ο χῶρος τῆς κουζίνας ἔμεινε πάντα ξένος γιὰ τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρουμένης, φυσικά, τῆς 'Αμερικῆς, ὅπου καὶ ἐκεῖ, ὅμως, ὁ ἄντρας ἀνακατεύεται στὸ νοικοκυριό, κυρίως γιὰ νὰ πλύνη καὶ νὰ σκουπίση τὰ πιάτα, ἐνῶ τὸ πρόβλημα τοῦ μαγειρέματος λύνεται κατὰ κανόνα, μὲ τὶς κονσέρβες.

'Αλλὰ ἡ σχολὴ Χοῦπφελντ δὲν καθιέρωσε τὴ μαγειρικὴ ὡς καινούργιο μάθημα ἐπηρεαζόμενη ἀπὸ τὸ γυναικοκρατικὸ καθεστὼς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, οὔτε, πολὺ περισσότερο, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ εἰσαγάγη τὰ ἀμερικανικὰ ἤθη στὴ Γερμανία.

Χωρὶς νὰ ἀμφισβητηθῆ ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ πρῶτος λόγος στὸ νοικοκυριὸ ἀνήκει στὴ γυναῖκα, ἀναγνωρίστηκε, ὡστόσο, συγχρόνως, ὅτι ὑπάρχουν πλεῖστες ὅσες περιπτώσεις, ὅπου ὁ ἄνδρας, ἂν δὲν ξέρη τὰ βασικά, ἔστω, στοιχεῖα τῆς μαγειρικῆς, βρίσκεται, κυριολεκτικῶς, μὲ δεμένα τὰ χέρια.

'Υπάρχουν, πρῶτα, ἀνάμεσα στοὺς νέους, ἐκεῖνοι πού, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, πρόκειται νὰ μείνουν γεροντοπαλλήκαρα σὲ ὅλη τους τὴ ζωή. Ὅταν θὰ ἀναγκάζωνται νὰ καταφεύγουν, μεσημέρι καὶ βράδυ, στὸ ἑστιατόριο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σημαντικὴ πρόσθετη δαπάνη, ποὺ θὰ σημαίνη αὐτὸ γιὰ τὸν προϋπολογισμό τους, θὰ εἶναι ἐπίσης, καταδικασμένοι νὰ μὴ μποροῦν ποτὲ νὰ γνωρίσουν τὴν τόσο πολύτιμη γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ἀνάπαυσι ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό. Ἄπειρες φορὲς προτιμώτερο εἶναι— καὶ γιὰ τὴν τσέπη τους καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τους — νὰ ξέρουν οἱ ἴδιοι νὰ μαγειρεύουν.

Δεύτερον, ὑπάρχει ἡ συχνότατη περίπτωσι νὰ ἀρρωστήση ἡ νοικοκυρὰ σ' ἕνα σπίτι. Γιὰ ποιὸ λόγο — ρωτοῦν οἱ καθηγητὲς τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ — νὰ μὴ μποροῦν ὁ σύζυγος ἢ ὁ γυιὸς νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν;

Τρίτον, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς νεαροὺς μαθητὲς τῶν γυμνασίων μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ τὸ ἐνδεχόμενο νὰ χρειαστῆ νὰ ἑτοιμάσουν αὐτοὶ τὸ φαγητὸ γιὰ τὸ μικρότερο ἀδελφάκι τους, ἂν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τους γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο λόγο, δὲν μποροῦν ν' ἀναλάβουν αὐτὸ τὸ χρέος.

'Αλλὰ καὶ σὲ σειρὰ ἀκόμη περιπτώσεων — σὲ ἐκδρομές, σ' ἕνα ταξίδι, σὲ μιὰ κατασκήνωσι καὶ σὲ χίλια δυὸ ἄλλα— ἔρχεται στιγμή, ποὺ ὁ ἄνδρας μετάνοιωσε, γιατὶ δὲν ἔμαθε ἔγκαιρως νὰ μαγειρεύη.

Μὲ τὴν εἰσαγωγή, λοιπόν, τῆς μαγειρικῆς στὴ σχολὴ Χοῦπφελντ — ὅπου ἔλαβε, ὡς μάθημα, τὸ κάπως ἐπισημότερο ὄνομα... «μαγειρολογία»! — οἱ μικροὶ μαθητὲς ἀποκτοῦν ἕνο πολύτιμο ὅπλο, ποὺ βέβαιο εἶναι πὼς θὰ τοὺς χρειαστῆ.

Τὸ πιὸ ἀπροσδόκητο γιὰ ἐκείνους, ποὺ ὑποδέχτηκαν μὲ ἐπικρίσεις καὶ εἰρωνεῖες τὴν καινοτομία τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ, ἦταν πὼς τὰ παιδιὰ δὲν δυσφόρησαν καθόλου γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ καινούργιου μαθήματος καὶ δὲν ἐθεώρησαν τὸν ἀνδρισμό τους «θιγόμενο» ἀπὸ τὴν προπαίδευσι σ' ἕνα θεωρούμενο ὡς γυναικεῖο τομέα.

Μιὰ ἔμπειρη στὰ μυστικὰ τῆς κουζίνας νοικοκυρὰ τοῦ Κάσσελ, ποὺ ἀνέλαβε τὸ ρολο τῆς καθηγητρίας, ἔγινε γρήγορα δημοφιλέστατη στοὺς μαθητές της, ὡρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξελίχθηκαν, σὲ διάστημα μόλις μερικῶν μηνῶν, σὲ ξεφτέρια τῆς μαγειρικῆς!

Τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς ἀφιερώνει δυὸ ὧρες τὴν ἑβδομάδα στὴ διδασκαλία τοῦ νέου μαθήματος. Τὴν πρώτη ὥρα, ἡ μαγειρικὴ διδάσκεται θεωρητικῶς — τὰ παιδιὰ μαθαίνουν, δηλαδὴ νὰ ἀποστηθίζουν τὶς διάφορες συνταγές, ὅπως τὶς χρονολογίες τῆς ἱστορίας καὶ τὰ θεωρήματα τῆς γεωμετρίας! Τὴ δεύτερη ὥρα, γίνεται ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν συνταγῶν, μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα σύνεργα, ποὺ μεταφέρονται στὴν αἴθουσα τῆς διδασκαλίας.

Οἱ νεαροὶ γυμνασιόπαιδες, πού, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μαθήματος, ἔχουν ὅλοι ζωσμένες στὴ μέση... τὶς ἄσπρες ποδιές τους, παίρνουν τὸ τσουκάλι καὶ τὴν κουτάλα καὶ ἀγωνίζονται νὰ μεταβάλουν σὲ... εὔγευστη πραγματικότητα τὴ θεωρία ποὺ διδάχτηκαν. 'Η «καθηγήτρια» τοὺς ὑποχρεώνει νὰ ἀσκοῦνται τόσο στὴν ἠλεκτρικὴ κουζίνα, ὅσο καὶ στὸ γκάζι, ὥστε νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ χρησιμοποιήσουν ἀργότερα ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ μέσα ὑπάρχει στὴ διάθεσί τους.

Στὶς ἐξετάσεις, τοῦ ἑξαμήνου, ποὺ ἔγιναν τελευταῖα, δόθηκε, εἰδικὰ γιὰ τὸ νέο μάθημα τῆς μαγειρικῆς, ἕνας ἐπίσημος τόνος. 'Η διεύθυνσις τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ προσκάλεσε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς κηδεμόνες τῶν μαθητῶν, ποὺ παρακολούθησαν μὲ ὑπερηφάνεια τοὺς γυιούς τους νὰ ἀνακατεύουν τὸ τσουκάλι στὴ φωτιὰ καὶ ἐδοκίμασαν κατόπιν τὰ προϊόντα τῆς τέχνης τους.

Πρὸς μεγάλη τους ἔκπληξι, οἱ περισσότερες μητέρες διαπιστώσανε πὼς τὰ παιδιά τους δὲν εἶχαν σὲ τίποτε νὰ ζηλέψουν τὶς ἴδιες στὸ κεφάλαιο τῶν μαγειρικῶν ἱκανοτήτων. Τὸ φαγητό, μάλιστα — οὐγγαρέζικο γκούλας μὲ ἀγγουροσαλάτα — ποὺ ἑτοίμασε ὁ «ἀριστοῦχος» τῆς τάξεως, κρίθηκε ὁμόφωνα ὡς ἀριστούργημα καὶ πολλοὶ ζήτησαν νὰ ξαναπάρουν μεζέ!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πὼς ἡ ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσε τὸ πείραμα τῆς σχολῆς Χοῦπφελντ, ἐκίνησε τὸ ζῆλο καὶ ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, ὥστε πιθανώτατο εἶναι νὰ δοῦμε σύντομα τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς νὰ καθιερώνεται σὲ ὅλα τὰ γερμανικὰ σχολεῖα καὶ — γιατί ὄχι; — νὰ μεταφέρεται καὶ στὴν 'Ελλάδα!

✪✪

Βρίσκει τὴν ἡλικία τῶν βράχων

Τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφορνίας ἀνήγγειλε τὴν ἐπινόησι μιᾶς συσκευῆς, ποὺ καθορίζει τὴν ἡλικία τῶν γεωλογικῶν στρωμάτων ποὺ σχηματίσθηκαν πρὸ 100 ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ἢ καὶ παλαιότερα ἀκόμη —μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ δημιουργήθηκε ἡ Γῆ. 'Η συσκευὴ αὐτὴ προορίζεται νὰ προσφέρη πολύτιμη βοήθεια στὶς μελέτες τῶν γεωλόγων. Ἔχει ὅμως καὶ μιὰ πρακτικὴ ἐφαρμογή: Βοηθεῖ τοὺς μεταλλειολόγους στὸν ἀκριβέστερο καθορισμὸ τῆς ἡλικίας τῶν βράχων ποὺ περιέχουν μεταλλεύματα.

ΒΑΡΟΥΣ ΜΙΣΟΥ ΚΙΛΟΥ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ

Πρὶν ἀπὸ τέσσερες μῆνες, ἡ Βεατρίκη Ταίηλορ ἔφερε στὸν κόσμο, μὲ πρόωρο τοκετό, τὸ πρῶτο της παιδί. Τὸ νεογέννητο ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες ἐνωρίτερα, καὶ βαφτίστηκε Ντέϊβιντ, ζύγιζε μόλις 500 γραμμάρια. Οἱ γιατροὶ θεώρησαν ἀδύνατο νὰ ἐπιζήση, τὸ τοποθέτησαν ὅμως μέσα σὲ εἰδικὲς συσκευὲς καὶ κατώρθωσαν μὲ συνεχῆ παρακολούθησι καὶ ἀδιάκοπες φροντίδες νὰ τὸ διατηρήσουν στὴ ζωὴ καὶ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν μιὰ κανονικὴ ἀνάπτυξι. Πρὸ ἡμερῶν ἡ διεύθυνσις τῆς κλινικῆς Στέπνεϋ τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὁ Ντέϊβιντ, εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς του ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν παραλάβουν δεδομένου ὅτι ἡ ζωή του δὲν διατρέχει πιὰ κανένα κίνδυνο.

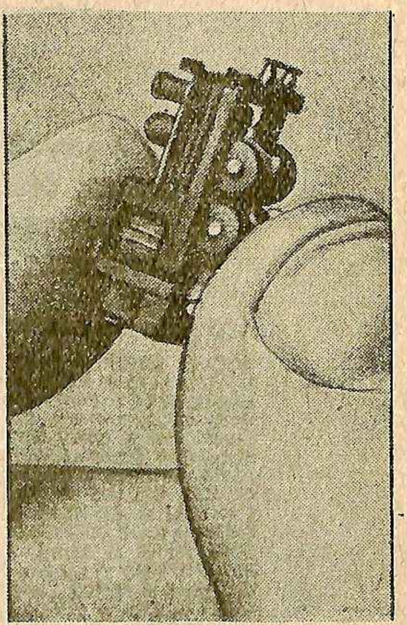

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Παρὰ τὸ μικροσκοπικό της μέγεθος—γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα γι' αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ τὴν συγκρίνετε μὲ τὰ δάχτυλα ποὺ τὴν κρατοῦν—ἡ ἠλεκτρικὴ αὐτὴ μηχανὴ σιδηροδρόμου λειτουργεῖ κανονικώτατα. Κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν κ. Ντεμερύ, ἕνα Γάλλο φωτογράφο ποὺ εἶναι ἐρασιτέχνης μηχανικὸς καὶ λειτουργεῖ μ' ἕνα συσσωρευτὴ 0,4 ἀμπέρ. 'Η ὅλη ἐγκατάστασις ποὺ ἀπαίτησε ἀτέλειωτες ὧρες ὑπομονητικῆς ἐργασίας ἐξασφαλίζει στοὺς μικροὺς τροχοὺς 4 μὲ 7000 στροφὲς στὸ λεπτό.

Τὸ ἐρωτικὸ μυστικὸ

Ὅταν γνώρισα τὸν Πέτρο, ἤμουν εἴκοσι χρονῶν. Δὲν εἶχα πάρει τὸν κακὸ δρόμο, ὅπως μὲ κατηγοροῦσαν ἀπὸ ζήλεια, ἐπειδὴ ἤμουνα πολὺ ὡραία καὶ εἶχα ἰδέες ἀνεξάρτητες. Εἶχα στὸ παρελθόν μου μερικὰ φλέρτ, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια, μὰ στὸ βάθος εἶχα μείνει ἁγνὴ καὶ τίμια.

Ὁ Πέτρος ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστέψη καὶ διαρκῶς μὲ κατηγοροῦσε γιὰ τὸ «ἁμαρτωλὸ παρελθόν» μου. 'Η ἀκατανόητη ζήλεια του καὶ ἡ δυσπιστία του δηλητηρίαζαν τὶς ποιὸ ὡραῖες ἐρωτικὲς ὧρες μας. Ἔκλαιγα, ὁρκιζόμουνα, ἀπελπιζόμουν, μὰ τίποτα δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη καὶ ὁλοένα μοῦ γύρευε τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητάς μου.

Μιὰ μέρα, μπρὸς στὴν ἐπιμονή του, ἀφέθηκα στὴν ἀγκαλιά του μ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔνοιωθα γι' αὐτόν... Μὰ τὸ ξύπνημα ἀπ' τὸ σφάλμα αὐτὸ — τὸ πρῶτο — ἦταν τρομερό. 'Ο Πέτρος, ποιὸς ξέρει ἀπὸ τὶ ἐλατήρια, μοῦ εἶπε περιφρονητικά:

— Λιλή, εἶχαν δίκηο οἱ ἄλλοι ὅταν σὲ κατηγοροῦσαν γιὰ τὸ «ἁμαρτωλὸ» παρελθόν σου! Σὲ παρατῶ στὴν τύχη σου.

Τὰ λόγια του μ' ἔκαναν ν' ἀνεβῆ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου. Τοῦ εἶχα θυσιάσει τὴ ζωή μου, τὴν τιμή μου, τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ πλήρωνε μ' αὐτὸ τὸ νόμισμα. Ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχα ἕνα ὅπλο, δίχως ἄλλο θὰ τὸν σκότωνα γιὰ τὴν ψευτιά του, τὴν ἀτιμία του! Ἦταν ἕνας ἐγωϊστής! Δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ του καὶ εἶχε ἐπωφεληθῆ ἀπὸ μιὰ ἀδυναμία μου. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανα ἦταν νὰ τὸν φτύσω στὸ πρόσωπο καὶ νὰ φύγω, τρέχοντας νὰ κλειστῶ στὴν κάμαρά μου. Ἐκεῖ ἔκλαψα κι' ἔκλεισα μέσα στὴν πονεμένη ψυχή μου τὸ τραγικὸ μυστικό μου, ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴν ἤρεμη ὡς τότε ζωή μου.

Σὲ λίγον καιρὸ κατάλαβα πὼς θὰ γινόμουν μητέρα κι' ἔνοιωσα τὴν ἀπελπισία νὰ φουντώνη μέσα μου. Πῶς νὰ ὁμολογήσω τὴν ντροπή μου; Δὲν ποθοῦσα, στὶς ὧρες αὐτῆς τῆς ἀγωνίας, παρὰ τὸ θάνατο.

Ὁ πατέρας μου, ποὺ ὑπέφερε ἀπ' τὴν καρδιά του, ἔπινε ἀπὸ κάποιο φάρμακο τρεῖς σταγόνες πότε-πότε, γιατὶ τὸ φάρμακο αὐτὸ σὲ μεγάλη δόσι ἦταν δηλητήριο. Πόσες σταγόνες θἄφταναν γιὰ μένα; Δέκα; δώδεκα; Εἶχα πάρει τὸ ποτήρι καὶ ἤμουνα ἕτοιμη νὰ δηλητηριαστῶ, ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἦταν ὁ Νίκος, ἕνας παιδικὸς φίλος τοῦ μπαμπᾶ, ποὺ τὸν ἀντιπαθοῦσα ἀπὸ μικρή, γιατὶ κάποτε, κρυφά, τὸν εἶχα δῆ νὰ φιλῆ τὴ μητέρα μου! Ἔνοιωθα μῖσος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔκλεβε τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου μου πατέρα. Ἔκρυβα ὅμως τὸ μῖσος μου, γιατὶ ὁ Νίκος μοῦ ἔκανε κάθε φορὰ τὴν πρότασι νὰ μὲ παντρευτῆ, λέγοντάς μου πὼς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου.

Ἦταν ἀλήθεια ὡραῖος ἄντρας, κάπου τριάντα ὀχτὼ χρονῶν, ἔξυπνος κι' εὐκατάστατος κι' ὁλοένα μοὖλεγε ἐρωτικὰ λόγια, μὴ ξέροντας πὼς ἤμουνα ἀναγκασμένη νὰ σωπαίνω γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ νὰ μὴν λυπήσω τὸν πατέρα μου. Ἔπειτα, ἐξ αἰτίας τοῦ Πέτρου, ἤμουν τώρα κι' ἐγὼ μιὰ «ἁμαρτωλή», εἶχα σφάλει καὶ ἴσως δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνω τοὺς ἄλλους. 'Αποφάσισα λοιπὸν νὰ ἐκμεταλλευτῶ τὸν ἔρωτά του γιὰ μένα.

Ἔτσι, κείνη τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσω, ὅταν τὸν εἶδα μπροστά μου ἀποφάσισα νὰ παίξω καλὰ τὸ ρόλο μου. Ἤμουν μόνη στὸ σπίτι. Ἤξερα πὼς ὁ Νίκος μ' ἀγαποῦσε. Δὲν δίστασα καθόλου. Τὸν ἄκουσα πάλι νὰ μοῦ λέη γιὰ τὸν ἔρωτά του καὶ τοῦ ἀπάντησα πὼς κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρό. Ἔπειτα σὲ «μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας» βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά του.

Μοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει κι' ἐγὼ ἔκλαιγα δῆθεν ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἀπὸ ἔρωτα! 'Αρραβωνιαστήκαμε ἕνα μῆνα ἀργότερα καὶ τρέμοντας, μιὰ μέρα, τοῦ ὡμολόγησα πὼς περίμενα ἕνα παιδί, ἕνα δικό του δῆθεν παιδί, κι' αὐτός, τρισευτυχισμένος, προετοίμασε ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὸ γάμο μας, ποὺ ἔγινε, μακρυὰ ἀπ' τὴν πατρίδα μου, γιὰ ν'ἀποφύγουμε τὰ κουτσομπολιά.

Οἱ μῆνες κυλοῦσαν κι' ὁ Νίκος μὲ λάτρευε πραγματικά. Σιγὰ-σιγὰ δίχως νὰ τὸ καταλάβω, ἄρχισα νὰ τὸν ἐκτιμῶ κι' ἐγὼ καὶ σιγὰ - σιγὰ — γιατί νὰ τὸ κρύψω;— τὸ γάμο αὐτὸς ποὺ ἦταν μιὰ διέξοδος ἄλλοτε γιὰ μένα, τώρα τὸν θεωροῦσα πραγματικὴ εὐτυχία, γιατὶ ἡ καρδιά μου εἶχε ἀρχίσει νὰ φουντώνη μὲ ἀληθινὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα γιὰ τὸν ἄντρα μου.

'Η εὐτυχία τοῦ Νίκου δὲν εἶχε ὅρια, ὅταν γεννήθηκε τὸ ἀγόρι μου— τὸ παιδὶ τοῦ Πέτρου, ποὺ τὸ νόμιζε δικό του.— Ἦταν ἕνα ὡραῖο καὶ γερὸ μωρό, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καὶ τόσο στὸν ἄντρα μου, μὰ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ πέρασε ἀπαρατήρητη, γιατὶ ὁ Νίκος ἔβλεπε στὸ παιδί «του» τὰ δικά του χαραχτηριστικά, ὅπως κάθε εὐτυχισμένος πατέρας.

Ἔνοιωθα, ὁμολογῶ, τύψεις γιὰ τὴν ἀπάτη μου. Μὰ σκεφτόμουν ἀκόμη ὅτι εἶχα ἐπανορθώσει τὸ σφάλμα μου κι' ὅτι εἶχα δώσει ἕνα πατέρα στὸ ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα ἀπὸ τὸν παράνομο νεανικὸ ἔρωτά μου.

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Τηλεόρασι γιὰ τοὺς τεμπέληδες

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία, ἡ «Ζενίθ», κατασκευάζει δέκτες τηλεοράσεως προωρισμένους... γιὰ τοὺς τεμπέληδες! Ὅποιος ἔχει ἕνα τέτοιο δέκτη στὸ δωμάτιό του, μπορεῖ νὰ τὸν βάζη σὲ λειτουργία, νὰ τὸν σταματάη εἴτε ν' ἀλλάζη σταθμό, ἀπὸ μακρυά, χωρὶς ν' ἀναγκασθῆ νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι ἢ ἀπ' τὴν πολυθρόνα του γιὰ νὰ γυρίση τὰ κουμπιά. Τὸ ἐπιτυγχάνει δὲ αὐτὸ μὲ μιὰ μικρὴ συσκευή, σὰν πιστόλι (δίχως σύρματα), ποὺ ἐκπέμπει μιὰ δέσμη εἰδικῶν ἀκτίνων.

Κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ «πιστόλι» αὐτό, ρίχνει τὴ δέσμη τῶν ἀκτίνων σ' ἕνα ἀπ' τὰ εὐαίσθητα «παραθυράκια» ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε γωνία τοῦ δέκτου. Ἂν ἡ δέσμη πέση στὴν κάτω δεξιὰ γωνία, ἀρχίζει αὐτομάτως νὰ λειτουργῆ ὁ δέκτης. Στὴν κάτω δεξιὰ γωνία, διακόπτεται ἡ λειτουργία του. Στὶς ἐπάνω ἀλλάζουν οἱ σταθμοί.

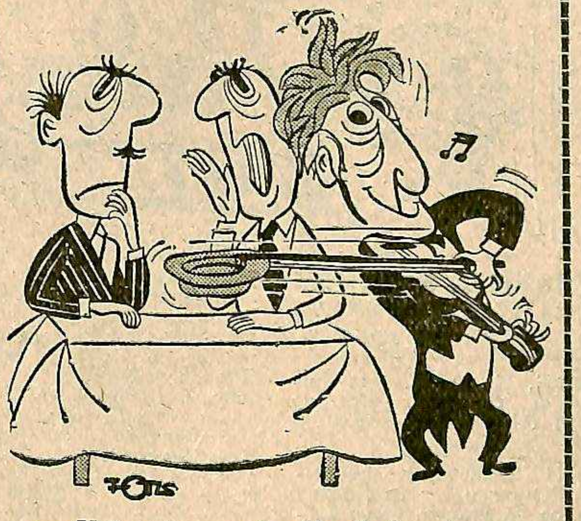

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θ' ἀποφύγουμε νὰ τοῦ δώσουμε κάτι!...

(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

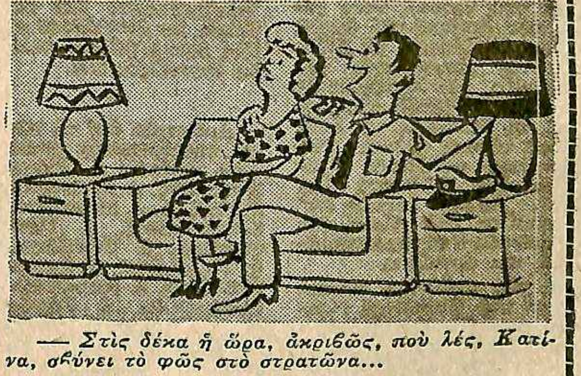

— Στὶς δέκα ἡ ὥρα, ἀκριβῶς, ποὺ λές, Κατίνα, σβύνει τὸ φῶς στὸ στρατῶνα...

—Ὄχι ὅμως κι' ἐδῶ, Γιαννάκη!...

— Πάντως τὰ μανιτάρια ἦσαν θαυμάσια μαγειρεμένα!...

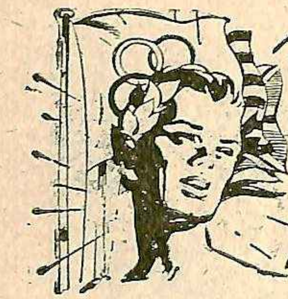

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΕΣ ΤΟ 1956

Ἡ Ε. Κ. Ο. Φ. προετοιμάζει τὶς νέες ἐλπίδες στὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης

Ἡ Ἑλληνικὴ Κολυμβητικὴ Ὁμοσπονδία ἀπεφάσισε φέτος νὰ χαράξῃ νέους δρόμους. Νὰ δημιουργήσῃ νέο ἔμψυχο ὑλικό, ποὺ θὰ διαδεχθῇ, ὅταν θἄρθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, τοὺς βετεράνους ἄσσους τοῦ ὑγροῦ στίβου, τὸ Ζήσιμο, τὸ Σιδόρωφ, τὸν Μουτσᾶτσο, τὸν Μαρκουΐζο, τὸν Χατζηκυριακάκη, τὸν Καβατζᾶ, τὸν Λελέπη, τὴ Ρουμπέν, τὴ Σούση καὶ τόσους ἄλλους, ποὺ πρόσφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸ Ἑλληνικὸ Κολύμπι. Ἄρχισε λοιπὸν ἀπ' τὸ χειμῶνα στὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης νὰ προετοιμάζῃ τὰ νέα φυντάνια.

Μὲ τὴν πολύτιμη συμβολὴ καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ποὺ ἔθεσε στὴ διάθεσί της εἰδικὸ αὐτοκίνητο, ἡ Ε. Κ. Ο. Φ., μὲ βροχὴ καὶ κρύο, χιόνια ἢ ἥλιο συγκέντρωνε τὰ νέα ἀστέρια. Καμμιὰ ἄλλη χρονιὰ οἱ νέοι κολυμβηταὶ καὶ οἱ νέες κολυμβήτριες μας δὲν βρέθηκαν Ἀπρίλιο μῆνα προετοιμασμένοι γιὰ νὰ ξεκινήσουν πρὸς νέους ἄθλους. Συνήθως, τὸν Ἰούλιο κατώρθωναν νὰ ἐφοδιάσουν τὸν ἑαυτό τους μὲ τὶς προκαταρτικὲς δυνάμεις ποὺ θὰ τοὺς χρειάζονταν στὴν ἀγωνιστικὴ προπόνησι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ε.Κ.Ο.Φ. κ. Νώντας Πετραλιᾶς δικαιολογημένα χαιρέτησε τὸ κολυμβητικὸ 1956 μὲ μεγάλη αἰσιοδοξία.

Κοντὰ ὅμως στὶς αἰσιόδοξες προβλέψεις γιὰ τοὺς νέους ἄσσους ὑπάρχουν καλὲς προοπτικὲς καὶ γιὰ τοὺς δοκιμασμένους πρωταθλητάς. Ὁ Παπαδημασημακόπουλος, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Σταῦρος Ζήσιμος, ὁ Χατζῆς, ἡ Ρουμπέν, ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Λένα Γιγάντε, ὁ Ἀντωνακάκης, ὁ Τσαΐλας, ὁ Κασιδόκωστας, ὁ Λουλάκης, ὁ Φίλιας, ἡ Ἀλμπελτίλ, ἡ Παναγιώτου, ἡ Δάνου, ἡ Στεργιάδου, ἡ Γαλάτη, ἡ Γερακάρη, ἡ Θεοδωρίδου, ὁ Βαλσαμίδης, ὁ Χούλης, ἡ Γιάμαλη, ὁ Ἀναγνώστου, ὁ Ἀλεξανδράκης καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἂν συνεχίσουν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, θἄχουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

★

Δυστυχῶς ἀπ' τὴ χειμερινὴ προετοιμασία ἀπουσιάζουν τακτικὰ ὁ Φόρτης, ὁ Καβατζᾶς, ὁ Μαρκουΐζος, ὁ Μούρτζης, ὁ Μουτσᾶτσος, ὁ Κυνηγαλάκης, ὁ Παπαναστασίου, ὁ Βασιλόπουλος, ἡ Ἀρβανίτου, ἡ Κουτσομητοπούλου, ἡ Καράμπελα, ἡ Θεοδωρίδου, ἡ Γιοτσουλέτου, ἡ Θεοδοσιάδου, ἡ Οἰκονομοπούλου, ἡ Λεβέντη, ἡ Σπαθάρη, ἡ Βουρλούμη, ἡ Φωκᾶ, ἡ Νάκη, ἡ Τσούλκα, ἡ Ἀρτέμη, ἡ Γεωργιάδου, ὁ Δρακόπουλος, ὁ Καραγιῶργος, ὁ Νικολινάκος, ὁ Διακᾶτος, ὁ Κολοβός, ὁ Ἱερεμιάδης, ὁ Σκυριανός, ὁ Μπουτσιλάκης.

Δικαιολογημένα δὲν ἔρχονται στὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης, ἂν καὶ πολὺ θὰ τὄθελαν, οἱ κολυμβηταὶ καὶ κολυμβήτριες τῶν ἐπαρχιακῶν κέντρων. Πόσα θἄχαν νὰ ὠφεληθοῦν ὁ Μπλοῦνδρος, ὁ Ρηγόπουλος, ἡ Μακρυγιάννη, ἡ Γασπαρινάτου, ἡ Δημητριάδου, ἡ Φίλια, ἡ Ὀρφανοῦ, ἡ Τσαχαγιᾶ, ἡΠοριάλη, ἡ Δημητριάδου, ἡ Ἀναγνωστοπούλου, ἡ Κωνσταντίνου, ὁ Εὐμορφόπουλος, ὁ Βασιλείου, ὁ Μουκίδης, ὁ Ἀνδρεόπουλος, ὁ Ζωγράφος, ὁ Ξενάκης, ὁ Πολίτης, ὁ Ζαχαρόπουλος, ὁ Βέργος, ὁ Γρεκκούδης, ὁ Δημουλίτσας, ὁ Σπαθόπουλος, ὁ Τσοῦμπος, ὁ Μανδήλας, ὁ Μπακούλιας, ὁ Πετσάλης, ὁ Γιαννέλης, ὁ Σπηλιωτόπουλος, ὁ Καπετανέας καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι!

★

Φέτος οἱ ὑδατοσφαιρισταί, παραδόξως, καθυστεροῦν. Ὁ Ἀνδρέας Γαρύφαλος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος, ἔκανε σποραδικὲς ἐμφανίσεις μετὰ τὸ γάμο του, στὴ Λίμνη. Δὲν ἀκολούθησαν τὴν περσυνὴ συστηματικὴ προπόνησι ὁ Κουράντης, ὁ Καλφαμανώλης, ὁ Ἀνδρεάδης, ὁ Πατλάκας, ὁ Χατζηκυριακάκης, ὁ Νικολαΐδης, ὁ Ψαράκης, ὁ Λεκάκης.

Ἀπ' τοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀπουσίασαν ἐπίσης οἱ Μοναστηριώτης, Γερακαράκης, Τελιώνης, Μούρτζης, Ἀσημάκης, Χαρῖτος, Παριάρος, Μουτσᾶτσος, Ὄντριας, Βαλσάμης, Λαμπρίδης, Σταματίου, Κολοβός, Παναγιώτου, Φικιώρης, Βενετούλιας, Δρακόπουλος, Καλτσέτης, Βαλασίλης.

Ὁ Ἀθλητικὸς Ὅμιλος Παλαιοῦ Φαλήρου ἔκανε φέτος γενναία ἐξόρμησι τόσον στὸ κολύμπι ὅσον καὶ στὴν ὑδατοσφαίρισι. Βέβαια δὲν ἦλθαν στὴ Λίμνη πλήρεις οἱ ὁμάδες, ἀλλὰ παρουσιάστηκαν οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς κολυμβητὰς καὶ ὑδατοσφαιριστάς του.

★

Ἀστάθμητοι παράγοντες στὴν ἐξέλιξι τοῦ ἑλληνικοῦ κολυμπιοῦ στὸ 1956 θὰ σταθοῦν μερικοὶ παῖδες, ποὺ τὸ 1955 διέπρεψαν καὶ ἔδωσαν μεγάλες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Οἱ παῖδες αὐτοὶ δὲν δούλεψαν τὸ χειμῶνα. Προτίμησαν, γιὰ διαφόρους λόγους, νὰ ἐργασθοῦν τὸ καλοκαῖρι. Ἂν καὶ θὰ εἶχαν μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ ὑπερβοῦν τοὺς ἑαυτούς των ἐὰν ἐπροπονοῦντο τὸν χειμῶνα στὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης, ἐν τούτοις, ἂν συνέλθουν, ἔστω καὶ τὴν τελευταία ὥρα, καὶ ἀρχίσουν τὸν Ἀπρίλη τὴν προπόνησι, θὰ κατορθώσουν νὰ ἰσοφαρίσουν κάπως ἐκεῖνα ποὺ ἔχασαν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Κολοβός, ὁ Βασιλόπουλος, ὁ Κουνεγελίδης ὁ Ἀνάργυρος, ὁ Κουτσολιοῦτσος, ὁ Κυνηγαλάκης, ὁ Καλατζῆς, ὁ Πολυμερόπουλος, ὁ Κυδωνιάτης, ὁ Χατζηκυριακάκης, ΙΙ., ὁ Φωτᾶκος, ὁ Σακελλαρίου, ὁ Σπηλιωτόπουλος, ὁ Ἀθανασίου, ὁ Βλάχος, ὁ Γραικούσης, ὁ Τρούπας, ὁ Λουκᾶτος, ὁ Νικολαΐδης, ὁ Ἀσλάνης ὁ Γαλούκας καὶ μερικοὶ ἄλλοι.

Τί τὰ θέλετε ὅμως; Χωρὶς χειμερινὸ κολυμβητήριο χτίζουμε στὴν ἄμμο. Ἂν δὲ βρεθῇ ὁ Μαικήνας ποὺ θὰ χαρίσῃ στὰ ἑλληνικὰ νειᾶτα τὸν κλειστὸ χειμερινὸ ὑγρὸ στῖβο, τὸ ἑλληνικὸ κολύμπι θὰ ξαναρχίζῃ κάθε χρόνο ἀπ' τὴν ἀρχή.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Κολυμβηταὶ καὶ κολυμβήτριες μας στὴ λίμνη τῆς Βουλιαγμένης. Διακρίνονται οἱ Παπασημακόπουλος, Ζήσιμος, Ρουμπέν, Γιγάντε, Λελάκης, Τσαΐλας, Ἀντωνάκης κλπ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ ρομβόλεξο

1) ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ. 2) ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ. 3) ΠΑΡΑΖΑΛΗ. 4) ΠΙΑΣΙΜΟ. 5) ΚΑΜΑΚΙΑ. 6) ΖΑΧΑΡΩΜΑ. 7) ΣΙΑΜΑΙΟΙ. 8) ΚΙΑΛΙΑ, 9) ΡΩΜΥΛΙΑ

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΛΑΘΟΣ (μόνο μέχρι 300 μέτρων. Δὲν φύεται τίποτα στὸ βυθὸ ὅταν δὲν φτάνῃ, ἔστω καὶ λίγο φῶς). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (τὸ πολὺ σὲ 7 χιλιόμετρα). 6) ΣΩΣΤΟ (72 ἑκατοστὰ ἐνῶ τοῦ βιολιοῦ φτάνει τὰ 75). 7) ΛΑΘΟΣ (γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ μιὰ καλύτερη ἀπόδοσις τοῦ ἤχου ὑπάρχουν 12 μονὲς χορδές, 15 διπλὲς καὶ 61 τριπλές). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΛΑΘΟΣ (Λουθηρανοὶ κατὰ 99%). 10) ΛΑΘΟΣ (στὶς 6 Ἰανουαρίου). 11) ΣΩΣΤΟ (750 χιλ. ὁ Σηκουάνας καὶ 350 ὁ Τάμεσις). 12) ΛΑΘΟΣ (ἔχει ἔκτασι 557 τετρ. χιλιόμετρα ἐνῶ ἡ λίμνη τῆς Κωνσταντίας καλύπτει 538 τετρ. χιλ.).

Τονόγριφος

Ὄβις — ὀβίς.

Λεξίγριφος

Ἐπίσκοπος (Ἐπὶ — Σκοπός).

Ἐπιγραφὴ

«Ἀπὸ τρελλὸ κι' ἀπὸ μικρὸ θὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια». (Ἡ ἀνάγνωσις θὰ γίνῃ κατὰ στῆλες, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ μιὰ ἀριστερά, μιὰ δεξιὰ ἐναλλάξ).

Συλλαβόγριφος

Ρωσία (Ρῶ — Σῖ — Α)

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Πυροτέχνημα (Πῦρ—Ο—Τέχνη—Μά).

Μικρὰ προβλήματα

1) Τὸ πλοῖο ξεκίνησε ἀπὸ ἕνα λιμάνι μὲ πολὺ πιὸ ἁλμυρὰ νερὰ ἀπ' αὐτὸ στὸ ὁποῖο βρίσκεται τώρα. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ βυθίστηκε περισσότερο. 2) 120 καὶ 180 ὧρες. 3) 12. 4) Θ' ἀγοράσῃ ἕναν ἐπίδεσμο καὶ ἰσχυριζόμενος ὅτι χτύπησε στὸ δάχτυλο μὲ τὸ δαχτυλίδι θὰ δικαιολογήσῃ τὴν προσωρινὴ ἀπουσία του. 5) Ἀνδρέας 4 χρόνων, Βασίλης 8 καὶ Κώστας 10.

Οἱ δυὸ ὅμοιες σημαῖες

Εἶναι ἡ τετάρτη τῆς πέμπτης σειρᾶς καὶ ἡ δευτέρα τῆς ἕκτης σειρᾶς.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 583 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΚΙΑΘΟΣ — ΑΝΑΠΟΔΑ. 2) ΑΛΑΡΟΣ — ΣΠΟΡΟΣ. 3) ΡΕ — ΑΝΑΡΧΟΣ — ΚΩ. 4) ΑΝΤΑΡΤΑΙ — ΟΡΟΣΗΜΟΝ. 5) ΝΕ — ΑΤΤΑΛΟΣ — ΝΙ. 6) ΤΡΑΤΑ — ΑΕ — ΕΣ — ΠΙΑΤΟ. 7) ΑΓΧΟΝΗ — ΣΑΣ — ΟΡΟΦΟΣ. 8) ΩΡΙΑΙΑ — ΕΡΑΝΟΣ. 9) ΡΗΤΟΙ. 10) ΑΣΚΟΠΑ — ΣΤΙΓΜΑ. 11) ΕΝΤΟΝΑ — ΩΡΑ — ΑΝΙΑΡΑ. 12) ΛΙΑΝΗ — ΙΝ — ΝΣ —ΑΓΙΟΣ. 13) ΑΣ — ΚΡΑΤΙΚΑ — ΤΙ. 14) ΦΩΝΑΚΛΑΣ — ΣΗΜΑΝΤΡΑ. 15) ΡΣ — ΑΔΗΜΟΝΩ — ΑΝ. 16) ΠΙΚΡΕΣ —ΙΕΡΕΙΑ. 17) ΣΑΜΑΡΑΣ — ΣΥΝΑΦΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΑΡΑΝΤΑ — ΕΛΑΦΡΟΣ. 2) ΕΝΕΡΓΩ — ΑΝΙΣΟΣ. 3) ΙΑ — ΑΧΡΗΣΤΑ — ΠΜ. 4) ΑΧΡΑΝΤΟΙ — ΚΟΝΤΑΡΙΑ. 5) ΘΑ — ΑΝΑΜΟΝΗ — ΚΡ. 6) ΟΡΑΤΑ — ΗΙ — ΠΑ — ΚΛΑΡΑ. 7) ΣΟΝΑΤΑ — ΑΡ — ΙΡΑΔΕΣ. 8) ΣΑΪΤΕΣ — ΩΝΑΣΗΣ. 9) ΑΣΤΗΡ. 10) ΣΧΟΛΕΣ — ΑΝΙΣΟΙ. 11) ΑΠΟΡΟΣ — ΕΙΣ —ΣΚΗΝΕΣ. 12) ΝΟΣΟΣ — ΟΡ — ΤΑΜΩΡΥ. 13) ΑΡ — ΠΡΑΣΙΝΑ — ΕΝ. 14) ΠΟΤΗΡΙΟΝ — ΓΙΓΑΝΤΙΑ. 15) ΟΣ — ΑΦΟΡΜΑΙ — ΑΦ. 16) ΚΟΝΤΟΣ — ΑΡΟΤΡΑ. 17) ΑΙΩΝΙΟΣ — ΑΣΙΑΝΟΣ.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

— Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ποτὲ πὼς ὁ Μὰκ Γκρέϋ θὰ σ' ὥριζε γενικὴ κληρονόμο του, εἶπε ἡ Χίλντα, κυττάζοντας τὴν ἀδελφή της, τὴ Φάννυ, ποὺ στεκόταν στὴ μέση τῆς κάμαρας σὰν στήλη ἅλατος. Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς τί ἤσουν γι' αὐτόν;

— Τί ἤμουν γι' αὐτόν; εἶπε ἡ Φάννυ σὰ νὰ μονολογοῦσε. Τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἕνα ὄνειρο κι' ὁ κρυφὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς του. Ποιὸς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή; Πῶς μποροῦμε να γνωρίζουμε τὰ πραγματικὰ συναισθήματα τοῦ Μὰκ Γκρέϋ; Ἴσως νὰ ἤμουν ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησε μὲ πάθος...

— Ναί, ἡ γυναῖκα, ποὺ θὰ ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ, διόρθωσε ἡ Χίλντα, γελῶντας εἰρωνικά. Σοῦ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια, σὲ ζήτησε γυναῖκα του καὶ σὺ τοῦ ἀπάντησες μ' ἕνα μεγάλο καὶ κατηγορηματικὸ «ὄχι».

— Δὲν ἤμουν τόσο ἀγενής! εἶπε πειραγμένη ἡ Φάννυ.

— Ἂν καὶ πέρασαν εἴκοσι πέντε χρόνια ἀπὸ τότε, θυμᾶμαι καλὰ τί συνέβη ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ τὸν Μὰκ Γκρέϋ. Θυμᾶμαι πὼς τοῦ ἀρνήθηκες, λέγοντάς του ὅτι δὲν ἦταν τῆς σειρᾶς σου! Μὰ τότε, ὅπως ξέρεις, ὁ Μὰκ Γκρέϋ δὲν ἦταν ἑκατομμυριοῦχος. Εἶχε ἕνα ἀσήμαντο μισθὸ σὲ μιὰ ἑταιρεία...

— Μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο ὅμορφος... δικαιολογήθηκε ἡ Φάννυ.

— Φυσικὰ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος στὸ τέλος θὰ σ' ἀσχήμιζε καὶ σένα, πρόσθεσε ἡ Χίλντα. Ὅλοι δὲν ἔλεγαν πὼς εἶχες μιὰ κλασικὴ ὀμορφιά; Ἢ κάνω λάθος; Λέγανε πὼς ἐμοίαζες μὲ τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ὅπως ἐκείνη, τὸ ἴδιο καὶ σὺ ἤσουνα ψυχρὴ κι' ἀκατάδεχτη...

— Δὲν ξέρω ποῦ θὰ σ' ὁδηγοῦσε ἡ δική σου θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, μὰ δὲν ψάρεψες νομίζω κανένα ἀπ' ὅλους ἐκείνους τοὺς θαυμαστές σου.

Ἡ Χίλντα δάγκωσε τὰ χείλη της. Ἡ Φάννυ πῆρε τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ συμβολαιογράφος καὶ ποὺ μ' αὐτὸ τὴν εἰδοποιοῦσε γιὰ τὴν ἀνέλπιστη κληρονομιά.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ Χίλντα, δὲν θὰ κάνῃς τὴ μεγάλη χειρονομία ν' ἀρνηθῇς τὴν κληρονομιά;

— Τελλάθηκες, Χίλντα; Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ πέφτουν λεφτὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ θέλεις νὰ μὴν τὰ πάρω; Βαρέθηκα νὰ ζωγραφίζω κὰρτ ποστὰλ γιὰ νὰ κερδίζω τὴ ζωή μου. Ξέρεις κάτι; Νὰ ἑτοιμάσουμε τὰ πράγματά μας καὶ νὰ πᾶμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὴ βίλλα τοῦ Μὰκ Γκρέϋ...

—Στὴ βίλλα σου, θέλεις νὰ πῇς! τὴ διώρθωσε ἡ ἀδελφή της.

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα ξεκίνησαν γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια. Ὁ Μὰκ Γκρέϋ εἶχε συναντήσει τὴν Τύχη μὲ τὸν πιὸ ἀνέλπιστο τρόπο, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀγνοοῦσαν οἱ δυὸ ἀδελφές. Τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἡ Φάννυ τὸν ἔδιωξε ἀπὸ κοντά της, ὁ Ἄρθουρ Μὰκ Γρέϋ, ἀπελπισμένος, σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἔπειτα ὅμως μετανοιωσε καὶ πῆγε νὰ ξεσκάσῃ σ' ἕνα μπάρ, ξοδεύοντας μέσα σὲ δυὸ ὧρες ὅλες τὶς οἰκονομίες του. Ἡ τύχη θέλησε νὰ βρῇ ἐκεῖ κάποιο ἄγνωστο. Γνωρίστηκαν, κουβέντιασαν κι' ἀποφάσισαν νὰ ἱδρύσουν μιὰ ἑταιρία. Ἔτσι σὲ λίγα χρόνια ὁ Μὰκ Γκρέϋ ἀπόχτησε μεγάλη περιουσία καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ Σικάγο, ὅπου ἔχτισε μιὰν ὡραία βίλλα μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις.

Σ' αὐτὴ τὴ βίλλα ἐγκαταστάθηκαν οἱ δυὸ ἀδελφὲς μὲ τὰ λίγα τους πράγματα καὶ τὰ πολλά τους ὄνειρα. Τὸ πρωΐ, ἡ Χίλντα ἔμενε στὸ κρεβάτι, ἀπολαμβάνοντας τὴν τεμπελιά της. Ἡ Φάννυ περνοῦσε τὶς ὧρες της μὲ τὸ νοικοκυριὸ καὶ κατέγραφε τὰ διάφορα ἀντικείμενα τέχνης ποὺ βρίσκονταν παντοῦ σ' ὅλα τὰ δωμάτια.

Στὴ βιβλιοθήκη ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ἡ Φάννυ βρῆκε κι' ἕνα σωρὸ καρνὲ τοῦ μακαρίτη, γεμάτα σημειώσεις, χρονολογίες, διευθύνσεις καὶ ραντεβοῦ γιὰ τὶς δουλειές του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὰ διαβάζῃ κι' ἔτσι ἔμαθε τὴν πρόθεσι τοῦ Μὰκ Γκρέϋ ν' αὐτοκτονήσῃ, τὴ συνάντησί του μὲ τὸν Φρέντ Κάρριγκαν, τὸ «βασιλέα» τοῦ χάλυβος καὶ τὴν ἵδρυσι τῆς ἑταιρίας τους. Τέλος ἔφτασε σὲ μιὰ σελίδα, ὅπου διάβασε: «Ἀποφάσισα ν' ἀφήσω ὅλη τὴν περιουσία μου στὴ Φάννυ Μπράντ, τὴ μόνη αἰτία τῆς εὐτυχίας μου. Ἡ ἄρνησί της μ' ἔφερε στὸ δρόμο τοῦ Φρέντ Κάρριγκαν καὶ μ' ἐμπόδισε νὰ κάνω τὴ μεγαλύτερη ἀνοησία τῆς ζωῆς μου: νὰ παντρευτῶ τὴν πιὸ φλύαρη, τὴν πιὸ κουτή, τὴν πιὸ φαντασμένη χήνα αὐτῆς τῆς πόλεως».

Ἡ Φάννυ νόμισε πὼς ἐκείνη τὴν ὥρα, καθὼς διάβαζε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Μὰκ Γκρέϋ, δέχτηκε δυὸ γερὰ χαστούκια καὶ πὼς ὁ μακαρίτης ἦταν μπροστά της καὶ τὴν κοροΐδευε.

Εἶχε τολμήσει, αὐτήν, τὴν ὡραία Φάννυ, νὰ τὴν κρίνῃ αὐτὸς ὁ βλάκας, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος. Θἄφευγε τὸ ταχύτερο ἀπ' αὐτὴ τὴ βίλλα. Ἂς πήγαινε στὸ διάβολο ἡ κληρονομιά! Θὰ εἰδοποιοῦσε ἀμέσως τὴ Χίλντα!...

Τὴ Χίλντα; Ὄχι, ἡ ἀδελφή της ἔπρεπε νὰ πιστεύῃ πὼς ὁ Μὰκ Γκρέϋ τῆς εἶχε ἀφήσει τὴν περιουσία του μόνο ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ φλογερὸ πάθος! Ἔπειτα θὰ ἦταν μεγάλη βλακεία νὰ παρατήσῃ στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία!

Τότε ἡ Φάννυ ἄναψε φωτιὰ κι' ἔκαψε ὅλα τὰ σημειωματάρια τοῦ μακαρίτη κι' ὅταν εἶδε τὴ στάχτη τους χαμογέλασε ἱκανοποιημένη καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Κάτω, στὸ ἰσόγειο τῆς βίλλας, εἶδε τὴν ἀδελφή της μὲ τὰ μπράτσα γυμνὰ καὶ φορτωμένη μὲ λουλούδια.

— Δός μου λίγα λουλούδια, Χίλντα, τῆς εἶπε ἡ Φάννυ, θέλω νὰ στολίσω τὴ φωτογραφία τοῦ Ἄρθουρ Μὰκ Γκρέϋ ποὺ μὲ λάτρευε σ' ὅλη του τὴ ζωή. Πόσο λυπᾶμαι τώρα ποὺ τοῦ ἀρνήθηκα τὸν ἔρωτά μου!...

Καὶ χάρηκε γιὰ τὸ βλέμμα τὸ γεμᾶτο ζήλεια, ποὺ τῆς ἔρριξε ἡ ἀδελφή της.

ΕΡΙΚ ΜΑΤΙΟΥΣΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἑξάμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες	6.—
»	Δολλάρια	24.—
»	Φρ. Γαλ.	5.980
»	Φρ. Βελγ.	1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Γιὰ τὴν ὀμορφιὰ

Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε σαπούνι ὅσες ἔχετε ξηρὸ δέρμα. Τὸ σαποῦνι ἀφαιρεῖ καὶ τὸ ἐλάχιστο λίπος ποὺ ἔχουν τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ τὰ ξηραίνει ἀκόμη πιὸ πολύ, τὰ κοκκινίζει καὶ τὰ ξεφλουδίζει. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ δέρμα χάνει τὴν ἐλαστικότητα, σχηματίζει εὔκολα ρυτίδες καὶ γερνᾶ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι ὅσες ἔχετε ξηρὸ δέρμα. Ἀκόμη καὶ τὸ νερό, πρὸ πάντων ἀπὸ πηγάδια, ποὺ ἔχουν ἅλατα πολλά, εἶναι πολὺ βλαβερὸ γιὰ τὸ ξηρὸ δέρμα. Καλύτερα νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε οὔτε νερό, παρὰ μονάχα ἕνα καλὸ γάλα καθαριότητος. Μ' αὐτὸ θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπο σας καὶ τὸ λαιμό σας πρωῒ καὶ βράδυ μ' ἕνα μπαμπάκι, ὥσπου βγῇ τελείως καθαρὸ τὸ μπαμπάκι σας. Τὸ πρόσωπό σας πάντα πρέπει νὰ τὸ προφυλάττετε μὲ κρέμες ὅταν βγαίνετε στὸ ὕπαιθρο. Στὸ σπίτι θὰ μεταχειρίζεστε κρέμα βιταμίνης Α καὶ λεκιθίνης γιὰ νὰ ἔχετε τὸ δέρμα σας μαλακό, ἐλαστικό, καὶ τρυφερό.

Ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν λιπαρὸ δέρμα θὰ ἀποφεύγουν τὶς κρέμες ἢ τὰ λιπαρὰ γάλατα. Προκαλοῦν πιὸ εὔκολα μπιμπίκια, σπυράκια καὶ φαγεσόρους. Τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ σπυράκια δὲν θὰ τὰ ἀνοίγετε ποτὲ μὲ τὰ χέρια σας. Μολύνονται εὔκολα καὶ κάνουν φλύκταινες, ποὺ ὅταν γιατρευτοῦν θὰ σᾶς ἀφήσουν σημάδια. Ἀντισηπτικὲς λοσιὸν καὶ στεγνωτικές, καθὼς καὶ σειάφι θὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ νὰ λιγοστέψετε τὸ λίπος τοῦ προσώπου σας, ποὺ βγαίνει τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς σμηγματογόνους πόρους. Στυπτικὲς λοσιὸν θὰ σφίξουν τοὺς πόρους σας. Τὸ σαποῦνι καὶ τὸ χλιαρὸ νερὸ κάνουν πολὺ καλὸ στὰ λιπαρὰ δέρματα. Πλύσιμο καλὸ πρωῒ καὶ βράδυ ὠφελεῖ πολύ.

Γενικὰ τὴ νύχτα καμμιὰ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῇ κρέμες. Αὐτὲς ἐμποδίζουν τὴν κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ δέρματος. Μόνον ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν πολὺ ξηρὸ δέρμα, μπορεῖ νὰ μεταχειρισθοῦν κρέμα λεκιθίνης, πρὸ πάντων γύρω στὸ μάτι.

Γιὰ ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν κανονικὸ δέρμα μετρία χρῆσις νεροῦ καὶ λίγο σαποῦνι δὲν βλάπτουν. Θὰ μεταχειρίζονται γάλα καὶ κρέμα βιταμίνης Α γιὰ λίγες ὧρες τὴν ἡμέρα, καθὼς καὶ κρέμα λεκιθίνης γύρω στὰ μάτια. Ἡ κρέμα λεκιθίνης εἶναι θρεπτικὴ κρέμα καὶ ἐμποδίζει τὸ δέρμα νὰ στεγνώσῃ καὶ τὰ προκαλέσῃ ρυτίδες. Ἡ κρέμα βιταμίνης Α ξανανειώνει τὸ δέρμα, τὸ μαλακώνει καὶ τὸ κάνει πιὸ ἁπαλό. Πειραματισμοὶ ποὺ ἔγιναν σὲ γεροντικὰ δέρματα μὲ κρέμα βιταμίνης Α ἀπέδειξαν ὅτι τὸ δέρμα ξαναζωντάνεψε, ἡ ἀπολέπισι σταμάτησε καὶ τὸ δέρμα πῆρε μιὰ ὄψι νεανικὴ καὶ στὴν ἀφὴ ἦτανε μαλακὸ καὶ ἐλαστικό.

Δὲν πρέπει νὰ βγαίνετε στὸν ἥλιο ὅσες ἔχετε ἐφηλίδες καὶ πανάδες στὸ πρόσωπο. Αὐτὲς πληθαίνουν μὲ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ ἡλίου καὶ γίνονται πιὸ μαῦρες.

Ὅσες ἔχετε τρίχες στὸ μουστάκι καὶ στὰ γένεια, δὲν πρέπει νὰ τὶς τραβᾶτε μὲ τσιμπίδια ἢ νὰ τὶς ξυρίζετε. Ξαναβγαίνουν πιὸ χοντρὲς καὶ πιὸ μαῦρες καὶ γίνονται πολὺ περισσότερες. Ἡ πιὸ καλὴ μέθοδος εἶναι ἡ διαθερμοπηξία. Πρέπει μιὰ - μιὰ τρίχα νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὸ γιατρό σας μὲ διαθερμία. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τρέχετε σὲ μὴ γιατροὺς γιὰ νὰ σᾶς κάμουν αὐτὴ τὴ θεραπεία. Πολὺ συχνὰ παραμένουν οὐλὲς καὶ σημάδια, ποὺ εἶναι πιὸ χειρότερα ἀπὸ τὶς τρίχες. Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὶς ρεκλάμες. Ρεκλαμάρονται ὅσοι δὲν εἶναι γιατροί. Θὰ πᾶτε στὸ δερματολόγο γιατρό σας ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ σωστὴ καὶ κανονικὴ ἀποψίλωσι χωρὶς νὰ σᾶς ἀφήσῃ σημάδια.

Ὅσες παθαίνετε ἀπὸ ἀλλεργία στὸ πρόσωπο, πρέπει νὰ ἐξακριβώσετε τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς πειράζει γιὰ νὰ μὴ τὸ ξαναμεταχειρισθῆτε. Πολλὲς φορὲς μόνες σας θὰ τὸ καταλάβετε. Ἂν δὲν μπορέσετε μόνη σας νὰ βρῆτε τὴν ἀφορμή, τότε θὰ δῆτε τὸν δερματολόγο σας, ὁ ὁποῖος μὲ διάφορα τέστ, δηλ. δοκιμές, μπορεῖ νὰ βρῇ τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀλλεργικὴ δερματίτιδα. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἀλλεργογόνα εἶναι ἡ βαφὴ τῶν μαλλιῶν. Πολλὲς γυναῖκες ὑποφέρουν ἀπὸ τέτοιες ἀλλεργικὲς καταστάσεις μετὰ ἀπὸ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν. Μάλιστα σὲ πολλὲς μπορεῖ νὰ φανῇ μὲ τὸ πρῶτο βάψιμο, ἐνῶ ἄλλες, ἀφοῦ μεταχειρισθοῦν γιὰ πολὺ καιρό. Χρόνια πολλὲς φορές, τὸ βάψιμο, μιὰ ὡραία πρωΐα πρήζονται τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπό τους κοκκινίζει καὶ ἔχουν μιὰ φοβερὴ φαγούρα. Πολὺ συχνὰ αὐτὸ συμβαίνει στὴν κλιμακτήριο περίοδο, μὰ καὶ νωρίτερα σὲ πολλές, παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ ἀλλεργικὴ δερματίτις.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπαθε τέτοια ἀλλεργία μετὰ τὸ βάψιμο, δὲν πρέπει νὰ ξαναβάψῃ τὰ μαλλιά της. Σπάνια μπορεῖ νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη μπογιά, μὰ πρὶν τὴν μεταχειρισθῇ, πρέπει νὰ κάμῃ τέστ (δοκιμή).

Διάφορα καλλυντικὰ προκαλοῦν σὲ ὡρισμένες γυναῖκες ἀλλεργικὲς δερματιτίδες. Μπορεῖ τὰ καλλυντικὰ νὰ εἶναι ἐξαιρετικά, μὰ μιὰ οὐσία, τελείως ἀβλαβὴς γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μιὰ ἀλλεργικὴ κατάστασι σὲ μιά. Δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεται καλλυντικά. Θὰ ἐξακριβώσῃ ὁ γιατρός της ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ οὐσία καὶ θὰ ἀποφεύγῃ νὰ κάνῃ χρῆσι καλλυντικῶν ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴν οὐσία.

Τὰ ἀρώματα, οἱ κολώνιες, οἱ πούδρες, οἱ ὀδοντόπαστες, τὰ σαπούνια, τὰ βερνίκια καὶ τὰ διάφορα ρούζ προκαλοῦν σὲ μερικὲς ἀλλεργικὲς δερματίτιδες.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

— Ἕνα σκαλοπάτι ἀκόμα, γυναῖκα!...

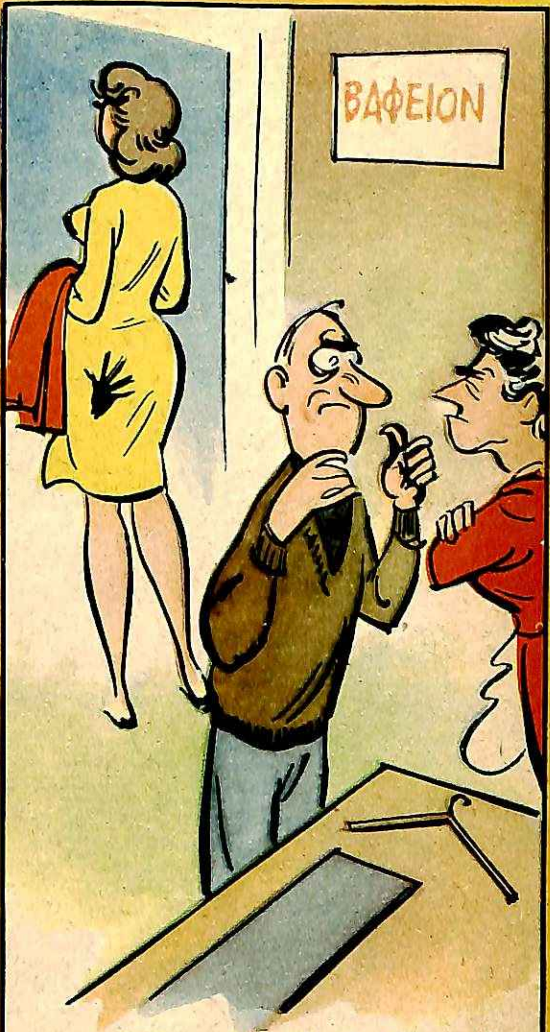

— Μὴ φωνάζῃς ἄδικα!... Τὄκανα ἐ-
πίτηδες, γιὰ νἄρθῃ κατόπιν νὰ βάψῃ ὅλο
τὸ φόρεμα!...

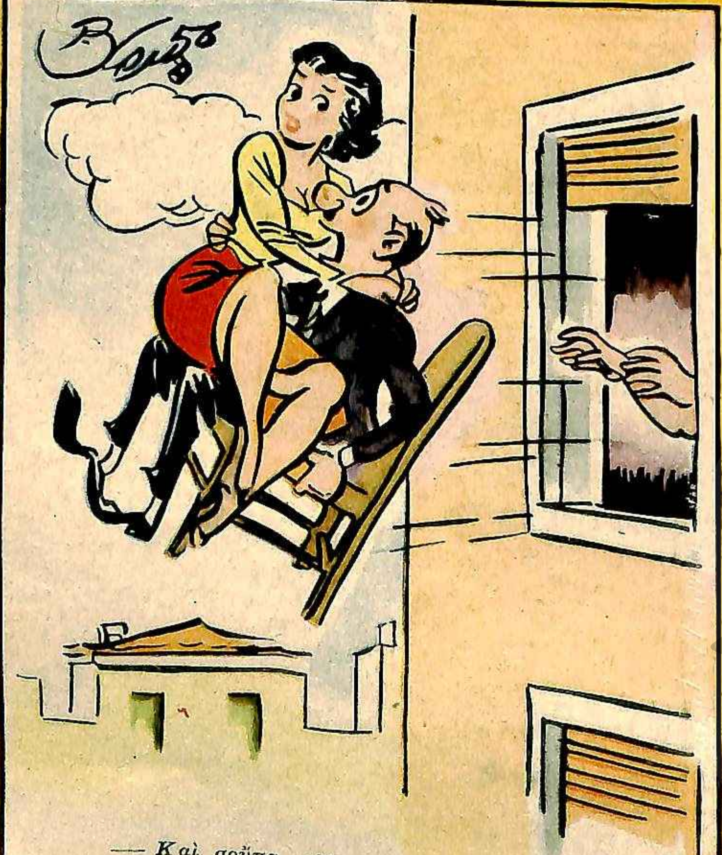

— Καὶ σοῦπα, εὐλογημένο κορίτσι, νὰ κλειδώ-
σῃς, μὴν ἔρθῃ ξαφνικὰ ἡ γυναῖκα μου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λαθραναγνωστικὸ πάθος!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ